

ÖMÜR BOYU BENİMSİN

JENNIFER ROYCE

Lancester Dükü Alexander Ethelwolf, kısa bir hava değişikliği için Londra'dan ayrıldığında ne küçük bir kasabanın dışında bir allı tarafından neredeyse ezilme tehlikesi atlatacağını ne de handa çalışan genç bir kadın tarafından bıçaklanacağını aklının ucundan geçirmişti.

Genç adam, bütün dünyası bacaklarında saklı güç ve cebindeki hançeriyle belirlenmiş olan Alyssa'yı tanıdıkça hayatın zorluklarını karşılama gücüne imrenir kalır. Asilliğine ve inatçılığına olan hırkusu, ilk gördüğü andan itibaren ona duyduğu arzu ve Alyssa'yı geride bırakıp Londra'ya dönmek zorunda olmanın ikilemi arasında kalmıştır.

Bir handa çalışan ve ustaca bıçak kullanarak kendini savunan vahşi bir genç kadının dünyası ile aristokrat bir genç adamın dünyası arasındaki uçurumu aşmak için aşkın gücü yeterli olabilir mi?

ÖMÜR BOYU BENİMSİN

JENNİFER ROYCE

/ioliteyayinlari

Kitap Kurdu

ÖMÜR BOYU BENİMSİN

JENNİFER ROYCE

Ninova

ÖMÜR BOYU BENİMSİN
JENNIFER ROYCE

Genel Yayın Yönetmeni: Funda Gül
Baş Editör: Özge Özdemir
Ön Okuma: Reyhan Azab
Editör: Zeynep Alkanat
Son Okuma: Şeyda Uçkun
Kapak Tasarımı: Azra Dağ
zm
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Duzenleme
Ny.Ozlem

1. Basım: Nisan 2024
ISBN: 978-625-98500-8-5
Sertifika No:74965

JENNIFER ROYCE © 2024

Bu kitabın yayın hakları MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK BASIM YAYIN DAĞITIM DIŞ TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Lolla Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL

Baskı ve Cilt

MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL
Sertifika No:74965

ÖMÜR BOYU BENİMSİN

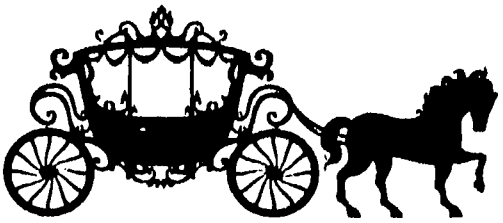
JENNİFER ROYCE

Ninova

Hayatla mücadelesinde sevdikleri için özveride bulunan tüm güçlü kadınlara...

Kız kardeşim, dostum, sırdaşım, ruh ikizime, Server'e...

Sevgiyle ve böylesine güzel bir yüreğe sahip olduğun ve kardeşim olmandan dolayı duyduğum gurur ve minnettarlıkla... İyikimsin...

BÖLÜM BİR

Karanlık her zaman kötülükleri örtmez, bazen iyilikler de karanlığın sır perdesi arkasında kalır. Değerli olanlar da bu perdenin arkasında kalanlardır.

Karanlıkla bütünleşmiş gölgeler sinsice hedefine doğru ilerliyordu. Bu daha önce defalarca yaptıkları bir işti. Bu nedenle hiçbirinde heyecan belirtisi yoktu. Sadece tetikteydiler. Aldıkları ihbarın doğruluğundan emindiler. Öndeki iri adam elini kaldırınca diğer gölgeler bir yelpaze gibi açılarak dağıldılar.

Limana yakın bir deponun terk edilmiş görüntüsünü yalanlayan kapı önündeki kalabalık koruma grubu, yaklaşan tehlikenin farkında değildi. Soğuk geceyi, depo önüne yaktıkları bir ateşle bertaraf etmeye çalışıyorlardı. Kendi aralarında yaptıkları kısık sesli sohbet ara ara yükseliyor ve kaba küfürlere dönüşüyordu.

Soğuk geceden daha da dondurucu görünen kumral adam hemen yanındaki esmer adama, "Alex!" diye fısıldadı. "Brendan'la birlikte arka tarafa dolanın. Bir arka kapı olmadığı konusunda emin olmamız gerekiyor. Kapının önündeki herifleri adamlarım halleder."

Konuşmanın muhatabı olan esmer adam, Alex belinden tabancasını çekerken başını salladı. Bir adım gerisindeki diğer sarışın adama eliyle gidelim işareti verdikten sonra ilerledi. Bu arada da arkadaşına, "Arkamda kal." demeyi ihmal etmedi.

Ensesinde duyduğu nefes ve sonrasında gelen soru alaycı ve muzipti. "Nedenmiş o?"

Koruma duygusu üst seviyelerde olan ve arkadaşları arasında Kurt lakabıyla anılan Lancester Dükü Alexander Stephan Ethelwolf, sevdikleri konusunda karşısına çıkabilecek bütün sınırları zorladığının farkındaydı. Bu sınır tanımazlık, alaycı ve küstah bir kişiliğe sahip olan arkadaşı için de geçerliydi.

"Kendini vurdurmanı istemiyorum." diyen genç adam, sessizce koşarak üst üste yığılmış fıçıların arkasına kendini attı.

Hiçbir şeyi ciddiye almayan bir adam olan Anju Dükü Brendan Marlborough, onu taklit ederek sessizce peşinden koştu ve arkadaşının yanına sığındı. Sırtını fıçılara yaslarken silahının namlusu tehlikeli bir şekilde Alex'in göğsüne dönmüştü. "Ama sen de hiç bana güvenmiyorsun, arkadaşım!" diye mırıldanan Brendan, bu arada başını uzatmış, çevreyi kontrol ediyordu.

Alex, kalbine yönelmiş tabancanın ucunu yere doğru iterken, "Neden acaba?" diye homurdandı.

Brendan'ın oyuncu bir ışıkla parlayan bakışları karanlıkta bile fark ediliyordu. "Birkaç düellomu üstlendin, birkaç kez hayatımı kurtardın diye beni küçümsemene izin veremem."

Birkaç saniyeliğine de olsa Alex'in aklından, elindeki tabancanın kabzasını onun çok asil ensesine indirip, asil bir tavırla bayılmasını sağlayarak arkadaşının alaycılığına son vermek geçti. Neyse ki adama ihtiyaçları vardı da bu muhteşem fikirden isteksizce vazgeçmek zorunda kaldı.

Bıkkınlıkla, "Brendan, on altı yaşından bu yana senin asil kıçını kurtarıyorum ben." diye mırıldandı. "Gerçekten de iyi atış yapamadığını artık kabullensen iyi olur." İyi atış yapamamak Brendan'ın durumunu ifade etmeye yetmezdi.

Parmaklarıyla birkaç sayma hareketi yapan ve "O kadar oldu mu?" diyen adamın sinirlerini geren alaycılığı şu an hiç çekilmiyordu. Bakışını gökyüzüne çevirerek, "Yüce Tanrım, katlandığım bu adam için umarım diğer tarafta güzel bir karşılama düşünüyorsundur. Yoksa gerçekten çok kırılırım." diye homurdandıktan sonra katıla katıla gülen arkadaşını harekete geçmesi için dirseğiyle dürttü.

Brendan, gülmeyi keserek ciddileşti ve ikisi de aynı anda fırlayarak deponun arkasına koştular.

David hislerinde yanılmamıştı. Büyük binanın hemen arkasında bir kapı vardı. Öyle küçüktü ki dikkatle bakmasalar gözden kaçırabilirlerdi.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Brendan.

"David ve adamlarının harekete geçmesini bekleyelim. Ön kapıdan saldırdıkları anda arka kapıdan kaçmaya çalışacaklar. Biz de tam bu anda devreye gireceğiz."

Kapının iki yanında sırtlarını duvara dayayarak beklemeye başladılar. Gece serindi, genç adamın terli ensesine hafif bir rüzgârın soğuk parmakları değiyordu. Alışkın oldukları baskının gerginliği harekete geçtikleri anda yok olmuş, yerini görünmez hayatlara dokunabilmenin huzuru kaplamıştı.

Alex'in de dediği gibi deponun ön tarafından gelen haykırışlar ve silah seslerinden sonra küçük kapının üzerindeki anahtar telaşla çevrildi. Kuş kafesinden kaçmak istiyordu. Gelen tıkırtılardan sonra iri bir adam kapıdan zorlanarak çıktı. Doğrulduğu anda Alex'in silahıyla burun buruna geldi. Olabilecek en sinir bozucu duyguları içinde barındıran bir ifadeyle sırıtan genç adam, işaret parmağını dudağına götürerek sus işareti yaptı. Silahını bir uyarı işareti gibi kullanarak, "Silahını at!" diye mırıldandı.

Köşeye sıkıştığını anlayan adam bedeninden taşan öfkeyle ve yenilgiye uğramış omuzlarıyla yana çekilirken belindeki silahı yere fırlattı. Arkasından gelenler de yine aynı şekilde sessiz kalmaya ve tabancalarını atmaya zorlandı. Adamların ardından çıkan elleri ve ağızları bağlanmış, yaşları on beş ile yirmi arası en az on kişi, şaşkın bakışlarla eli silahlı siyah figürleri ve teslim olmuş haydut kılıklı adamları izliyorlardı. Brendan, zorbaların yere attıkları silahları toplarken içeriden çıkan son kişinin belinden silahı çeken Alex, adamı sırtından iterek diğerlerine yönlendirdi.

"Sessiz olursanız ve direnmezseniz sonunuz ön kapıdaki arkadaşlarınız gibi olmaz."

Bu arada Alex'in de dikkatini çektiği deponun ön kısmından gelen gürültüler ve silah sesleri de sona ermişti. Tedirgin bir bekleyişten çok sonuçtan emin bakışlarla deponun köşesinde beliren gölgelere döndüler. Hiç kuşkuları yoktu. Düşündükleri gibi birkaç dakika sonra karanlığın içinden David çıktı.

Casino Black'in sahibi olan bu adam, karanlık tarafından yutulmuş gibi görünmekten, ay ışığında parlayan kumral saçları ve beyaz gömleğiyle kurtulmuştu. Ama ruhundaki karanlık, muntazam yüz ifadesini perdeleyen bir katılıkla dışa yansıyordu. En az Alex ve Brendan kadar iri olan genç adamın peşinde adamları vardı.

Yaklaştığı kalabalığa kanıksamış soğuk bakışlarıyla bir an baktıktan sonra arkasındaki adamlarından birine, "Aden, onları nereye götüreceğini biliyorsun." dedi. Hitap ettiği adam, tehlikeli görünüşüyle yanındakilere emir veren David'in sağkoluydu.

Haydutlar hırpalanarak götürülürken David diğerlerine döndü. Geride kalanları işaret etti. "Alex, Brendan, onları Londra dışına çıkarın. Bundan sonrası sizde, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Ülkeden çıkışları için gereken hazırlıklarla uğraşalım."

Lancester ve Anju Dükü, bir aristokrat olmalarına rağmen, onlara bu şekilde emir veren ve hiçbir ünvanı olmayan genç adamın emirlerini yadırgamadan ve sorgulamadan başlarını salladılar. Bu baş sallayış; güvenin, sağlam arkadaşlığın ve birbirini tanımanın ifadesiydi.

Bu çocuk denilebilecek yaştaki insanlara korkmamalarını, onlara yardımcı olacaklarını söyleyerek rahatlatmaya çalıştılar. Yüzlerinde neler olduğunu anlayamamanın hazin çökmüşlüğü, gözlerinde ise onlara eziyet eden adamlardan sonra yine onları zalimce kaçıran başka bir grubun eline düştüklerini düşündükleri için korkmuş bir ifade vardı. Teslimiyetle başlarını eğdiler.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, terk edilmiş depoların olduğu nehir kıyısının yeniden eski sessizliğine bürünmesi çok sürmedi. İki adam, getirilen arabalara bindirilen insanlarla birlikte uykuya yatmış şehrin karanlık sokaklarında kayboldular.

Gecenin geriye kalanında her zaman olduğu gibi David Rainer'in gazinosundaydılar.

Alyssa, namıdiğer Lanetli Alys, ormandaki kulübeden çıkarken geride kalan birisine, "Sakın kendini yorayım deme!" diye seslendikten sonra atı Kasırga'ya doğru yürüdü.

Siyah tüyleri ve bedeninin renginden ayırt edilemeyen siyah yelesiyle gün ışığı altında pırıl pırıl parlayan atın tek fark edilen yeri, anlamlı kocaman siyah gözbebeklerini çevreleyen beyazlarıydı.

Bu muhteşem atın ona ait olduğuna hâlâ inanamıyordu. Hayatında hiçlikle sarılmış kimsesizliğini ve yalnızlığını paylaşan sıcakkanlı biri vardı. Belki de kader düşündüğü kadar zalim değildi. Onun da kendince planlarının olduğunu çok küçük yaşlarda öğrenmemiş miydi zaten? Kasırga'nın da hayatına girişi, bu planın parçası olmalıydı. Baron Flaming'in yüzlerce pound vererek bu atı alması, atın bu kadar huysuz olması ve sonunda yanına yaklaştırdığı tek kişinin Alyssa olması Tanrı'nın bir mucizesi değil de neydi? Ya da kaderin uygulamaya koyduğu planın tıkır tıkır işlemesiydi. Alyssa, detaylara hâkim olmasa da kendinden daha güçlü birinin hayatına ufak dokunuşlar yaptığına inanmak istiyordu.

Baron, sonunda pes edip onu vurmaya karar verdiği gün, genç kızın Baron'un evinde olması da bu mucizeler zincirine eklenebilirdi. Sonuç: Ona yaklaşmış, kulağına zarar veremeyeceği kadar muhteşem bir hayvan olduğunu fısıldamıştı. İki gün boyunca atın bölmesinin hemen dışına otururak onunla konuşmuştu. Saçma ve durağan hayatıyla ilgili bütün ayrıntıları bu ata anlatmış, sonunda sabrının meyvesini almıştı. Genç kızın yaklaşmasına izin veren kısrak, uzattığı havucu uysalca yemişti. Büyük bir zevkle atı tımar eden ve karnını doyuran Alyssa, üçüncü gün ahırdan atın üzerinde çıkmıştı.

Baron Flaming, bu görüntüye olan şaşkınlığından ve sevincinden kıpkırmızı olmuştu. Zaten şişman olan bedenini yuvarlayarak ata doğru koşmuş ve Alyssa'ya teşekkür etmişti.

Yalnız atın hâlâ yanına kimseyi yaklaştırmama gibi bir sorunu vardı. Baron'u çok fazla öfkelendiren bu durumun sonunda yaklaşan seyisleri tepelemeye çalışan atı vurmaya karar vermişlerdi.

Bu muhteşem hayvanın yok edilmesine katlanamayan ve müdahale etmeye karar veren Alyssa, Baron'a yalvardı. Onu vurmanın bir çözüm olmadığını, böylesine güzel bir hayvanın yaşaması gerektiğini söyleyerek ikna etmeye çalıştı. Yetersiz kelime dağarcığının tümünü kullanarak adamı ikna edebilecek her türlü duygusal zayıflığını zorladı. Sonunda Baron, kızın yalvarmalarına dayanamayarak atı götürmesine izin verdi.

Kulaklarına inanamayan genç kız rüyadaymış gibi, "Onu bana mı veriyorsunuz?" diye sormuştu. Onun kendisine verilebileceğini bir an bile aklından geçirmemişti. Genç kız sadece atın hayatını kurtarmaya çalışmıştı.

Atı alıp gitmesi için eliyle bir işaret yapan ve isteksizce arkasını dönüp eve doğru yürüyen Baron'un ardından inanmayan gözlerle bakmıştı Alyssa.

İşte o gün bugündür Kasırga onundu. Evet, hâlâ huysuzluk yapıyor, eyer takılmasına izin vermiyordu. Bir at için eyer ayaklarına vurulan zincirdi. Onun bu isteğine saygı duymak gerekiyordu. Bu durumdan bir şikâyeti olmayan genç kız da Kasırga'ya eyersiz binmeye alışmıştı.

Burnundan öptüğü atın sırtına alışkın olduğu çeviklikle bir çırpıda atlayarak yönünü kasabaya giden yola çevirdi ve mahmuzladı.

Yaşadığı yer olan Slaughters, kasaba olmaktan ziyade bir köydü. Gelişmemiş, kendi içinde devinen, kurtulmayı başaramadığı bir kısır döngüydü. Alyssa'yı da içine çeken bu kısır döngü sadece bedenini değil, aklını ve ruhunu da buraya bağlamayı başarmıştı. Memnun olmadığı bu bağlılığından kopabilmesinin yolu yoktu. Denemeye korkuyor muydu? Evet, korkuyordu. Mantıklı her insanın bilmediği sulara gözü kapalı dalmadığı gibi genç kız da temkinliydi. Bu nedenle, yaşadığı her olumsuzluğa ve acı veren geçmişine rağmen buradan ayrılmayı düşünmemişti, düşünememişti. Onu boğan, eziyet eden

ve dışlayanlara rağmen burada kalacaktı. Bu kasaba, Alyssa'nın küçük dünyasıydı. Hiç dışına çıkmamış olsa da yaşadığı bu dünyanın dışında kalırsa boğulacağını bilen mantıklı bir yanı da vardı.

Alyssa'yı sevmeyen, kızın da bu nahoş duyguları paylaştığı kasaba halkı, hayvan yetiştiriciliği yapıyordu. Gözlerini döndürerek, "Daha çok koyun..." diye homurdandı. Her yer koyun kokuyordu. Öyle ki burada yaşayanların bile üzerine sinmiş olan bu kokuyu aslında bir süre sonra burnunuz kanıksıyor, rahatsız edici olmaktan çıkıyordu.

Kasaba; saman ve sazla kaplı dik çatılı, dar ve uzun pencereli, ahşapla desteklenmiş taş duvarlı Tudor tarzı evleriyle tipik bir İngiliz kasabasıydı. Dar ara sokaklarını çevreleyen bu evlerin pencereleri, içinden geçen küçük bir dereye bakıyorsa daha kıymetliydi. Bu evlerin sıralandığı farklı yollar, devasa meşelerle korumaya alınmış kasabanın büyük meydanına çıkıyordu.

Kasabanın fahişesinin kızı olmak bazen hayatı zorlaştırabiliyordu. Kendi kendisiyle alay eden bir tavırla, "Bazen mi?" diye homurdandı. İçindeki iyimser ses, "Tamam, çoğunlukla..." diye kabullendi.

Evet, annesi bir fahişeydi, bunu genç kız kadar bütün kasaba biliyordu ama bu farkındalık Alyssa'nın da fahişe olduğu anlamına gelmiyordu. Fakat lanet olası yaşlı ve genç bütün erkekler, genç kızdan annesinin mesleğini devam ettirmesini bekliyorlardı. Hatta bu kararı vermesini kolaylaştırmak için onu sık sık taciz edip zorluyorlardı.

Joseph'in hanında çalışıyor olması da bir nevi teşvik niteliğindeydi ve tacizlerin aleni hâle dönüşmesine neden oluyordu. Yemek ya da içki servisi sırasında çimdiklenmekten, ellenmekten, hakaret içeren sözler ve küfürler duymaktan artık bıkmıştı Alyssa. Zaman zaman bu tacizlere karşı koyamayacağından korkmaya başlamıştı. Bazen buradan uzakta daha huzurlu bir yaşam kurabileceğini bile düşünmüştü. Küçük bir engel olmasaydı, bu düşündüğünü isteksiz de olsa hayata geçirebilirdi.

Onu koruyan ve bu yaşa kadar gelmesini sağlayan Mary ve Alfred'i nasıl arkasında bırakabilirdi ki? Özellikle şimdi, bu kadar

yaşlanmışken ve genç kıza her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyarken onları terk etmek merhametsizce olurdu.

Annesinin bir fahişe olduğunu söylemiş miydi? Elbette söylemişti... Mary ve Alfred'e gelince... Alyssa sevgiyle içini çekti.

O gece annesi Lorna'nın kendisini dışarıya atmasına belki de teşekkür etmeliydi.

"Defol! Seni istemiyorum!" diyen Lorna, on üç yaşındaki kızının gece yarısı nereye gidebileceğini düşünemeyecek kadar sarhoştu. Üzerindeki sabahlık omzundan kaymıştı ve sarhoş bakışları kısıktı.

Alyssa, evin saçağı altındaki güvenli noktadan uzaklaşmak istemiyordu. Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur birkaç adım ilerisini görmesine engel oluyordu. "Anne lütfen, seni rahatsız etmem. Kilerde uyurum!"

"Seni artık evimde istemediğimi anlamıyor musun? Defol! Yoksa kolundan tutup atacağım!"

İçeriden gelen kaba erkek sesine olan kızgınlığını küçük kıza yöneltti. Göğsünden ittirdiği kızın yüzüne kapıyı kapattı.

Gecenin bu vaktinde bütün kasaba karanlığa bürünmüştü. Nereye gidebilirdi?

Kapı yeniden açılır umuduyla olduğu yere çökerek dizlerini kendine çekti. Biraz sonra annesi pişman olacak ve onu yeniden içeriye alacaktı. Saatlerce oturması ve kapının açılmaması Alyssa'nın umudunu da yağmurda eriyen tuz taneleri gibi yok etti.

Hâlâ olanca şiddetiyle yağan yağmurda ıslanmayı göze alarak korkak adımlarla saçağın altından çıktı. Anında sırılsıklam olmuştu. Her damla, buzdan iğneler gibi tenine batıyordu.

Evlerinin bulunduğu ara sokak, gündüz ne kadar kalabalıksa şimdi de o kadar ıssızdı. Kısa ve korkak adımları onu, tam ortasında asırlık bir ağacın koruyucu bir gölge gibi gökyüzüne uzandığı köy meydanına getirdi. Küçük kız, cinsini bilmediği bu ağacı her zaman çok sevmişti. İri yaprakları kuşlara yuva, altında dinlenenlere

gölgeydi. Korumacı bir şekilde iri dallarını dört bir tarafa uzatmıştı. Belki onun küçük bedenini de bu yağmurdan koruyabilirdi.

Koşarak ağacın altına sığındı. Yanılmıştı. Herkesi koruyan bu devasa ağaç Alyssa'yı korumayı reddetmişti. Hâlâ ıslanıyordu. "Neden?" diye fısıldadı ağlayarak. "Neden beni de korumuyorsun?"

Alfred, yaptığı odunları geç vakitte fırıncının dükkânına teslim etmiş, eve dönüyordu. Meydandan geçerken duyduğu hıçkırık sesleri, adımlarını o yöne doğru çekti. Ağlarken bulduğu küçük kız sırılsıklamdı. Sürekli, "Neden beni de korumuyorsun?" diye sayıklıyordu. Öyle yalnız ve korumasız bir hâli vardı ki yaşlı adamın içi sızlamıştı.

Küçük kızı yaşlı atına bindirirken ve üzerinden çıkardığı ceketle onun küçük bedenini sararken, "Merak etme, seni koruyacağım." diye fısıldadı.

Gözünden kayan yaşı gülümseyerek silen genç kıza göre yaşlı adam verdiği bu sözü tutmuştu. Alyssa'yı evine almış, karısıyla birlikte bu küçük kızın büyüyüşünü izlemişlerdi. Onlara sonsuza kadar minnettar kalacaktı.

Genç kız, geçmişin derin sularına dalmışken Kasırga da tekdüze bir koşuyla patikayı bitirerek ana yola çıktı.

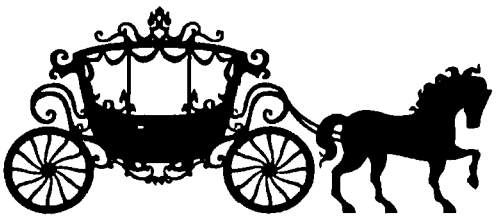
Geç kaldığı için Joseph'den azar işitecekti. Yaşlı adam, kıza olan düşkünlüğünü gizlemeyi başaran bir ses ve yüzle uzun uzun söylenecekti. Her defasında olduğu gibi onu işten kovmakla tehdit edecekti.

Alyssa, ne olursa olsun onun şefkatini saklayan bu kaba tavırlarına karşı gelmeyecek, işinden kovulacak, masum biriymiş gibi mahzunca bakacak ve özür dileyecekti. Joseph'in karşı koyamadığı bu bakışlar azarlamaları sona erdirecek ve huysuz bir tavır takınan yaşlı hancının huzurundan kovulacaktı.

Kasırga, yolu bilen adımlarla meydanı geçerek kuzeye yöneldi. Oldukça büyük taş bir hanın arka bahçesine girerek durdu.

Atın üzerinden atlayarak inen Alyssa onu direğe bağladı ve hana girdi.

Ninova

BÖLÜM İKİ

Birkaç hafta sonra...

Lancester Dükü Alexander Stephan Ethelwolf, av hayvanından nasibini almamış topraklarda olduğuna ve bu söylentilere kandığına inanamayarak öfkeyle nefesini dışarıya verdi. Kargaların dışında ne bir geyik ne de bir yaban domuzuna rastlamıştı. Eğer koyunlar av hayvanından sayılıyorsa çokça av hayvanı olduğu söylenebilirdi. Koyunların sahibi itiraz etmediği takdirde bu hayvanlardan sürüyle avlayabilirdi.

"David'le kalmalıydım! Brendan'ın peşine takılırsam olacağı bu... Daha iyi bir sonuç beklemem imkânsızdı!" diye homurdandı.

Brendan diye hitap ettiği arkadaşı Anju Dükü'ydü. Hovarda, uslanmaz, sinir bozucu derecede neşeli ve umursamazdı.

David ise Londra'nın karanlık sokaklarında büyümüş ve yetişkin bir adam olduğunda yine şehrin karanlık tarafının efendisi hâline gelmişti. Casino Black'in sahibi David Rainer'di.

Alex, her ikisiyle de ilk gençlik yıllarından beri arkadaştı. Pek çok olayın içine birlikte dalmışlar, tehlikelere gözü kara bir tavırla meydan okumuşlardı.

Birkaç hafta önceki son depo baskınından sonra kurtardıkları kişileri güvenli evlere yerleştirmişler ve kendilerini cemiyetin düzenlediği balo ve davetlere atmışlardı.

Alex, memnuniyetsizce yüzünü buruşturdu. Nefret ettiği bu davetlere katılmaktansa derisinin yüzülmesini tercih ederdi ancak

Ninova

David ve Brendan'la verdikleri ortak karara göre çok fazla göz önünde bulunmalı, kibirli aristokratları oynamalı ve insanların gözünü zararsız oldukları yanılsamasıyla boyamalıydılar. Bu nedenle son birkaç haftada gittikleri her davette aptal insanlarla muhatap olmuşlar, evlilik çağına gelmiş genç kızların annelerinden kaçmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Yelpazelerin arkasından bir yangın gibi büyüyen dedikodu ağının tam ortasında kalmışlardı. Tiyatro localarından üzerlerine yönelmiş dürbünlerin ağır baskısını sonuna kadar hissetmişlerdi. Bahçelere veya karanlık köşelere kurulmuş tuzaklara düşmeyecek kadar tecrübe sahibiydiler. Durum böyle olunca da bakire hanımların kucağına düşerek adlarını lekelemekten itinayla kaçınmışlardı.

Brendan, dayanamadığı noktaya geldiklerinde ise biraz uzaklaşmalarının ikisine de iyi geleceğini söyleyerek genç adamı ikna etmişti. Bu kadar yıl sonra Brendan'a güvenilmeyeceğini öğrenememişse bunun için sadece Alex suçlanabilirdi ve kesinlikle bir aptal olduğunu kabul etmeyen bir adam için falsolu bir davranıştı.

Güneş tepedeydi. Ensesinden süzülen ter omurgasında karıncalanma yaratarak aşağıya doğru sızıyordu. Belki terlemeyi durdurabilir umuduyla çıkardığı ceketini koluna astı.

Evet, çok sevgili arkadaşının sözüne güvenerek iki gün önce Londra'dan ayrılmışlardı. Yol boyu süren eğlenceleri, ulaştıkları hedefi görünce hayal kırıklığına dönüşmüştü. Brendan, seyisleri ve arabacıları bir han bulmaları için gönderirken dönüp Alex'e mıntıka teftişi yapmalarının iyi olacağını söylemişti. Mıntıka teftişiymiş... Bir mıntıka yoktu ki... Dişlerini gıcırdatmaktan çenesi kilitlenebilirdi.

Önlerinde uzanan orman için av sahası demek yanlış olurdu. Burası çalılıklardan oluşmuş, aşılması imkânsız bir masal diyarıydı. Atını mahmuzlayıp bu çalı deryasına dalan Brendan'ın peşinden o da atını sürmüştü.

Bir süre sonra bu hareketin aslında aynı noktada debelenmek anlamına geldiğini öfkeyle fark etmişti. Bir anda ortadan kaybolan Brendan'dan sonra şapkası kaybolmuştu. Eldivenini nerede kaybettiğini ise hatırlamıyordu. Kanamış ellerini yüzüne götürdü.

Yanağındaki acıya bakılırsa bir çizik de orada vardı ve üzerindeki kan kurumuştu. Küfrederek boyun bağını çözüp cebine tıkıştırdı.

Hiçbir yere gitmeyen patikalar çalılıklarla belirginleşmişti. Sarayın bahçesinde bulunan kısa çalılıklardan oluşmuş labirentte yolunu bulmak bile bundan daha kolaydı. *Köye ulaşması ne kadar sürecekti acaba?*

Bir yol olsaydı mesafe konusunda tahminde bulunabilirdi. Ama bulunamıyordu. Karakter olarak belirsiz durumlarda kalmaktan hiç hoşlanmazdı. O; planlı yaşamayı, her durumu önceden öngörmeyi ve sorunlar üzerine gelmeden çözüm önerileri üretmeyi seven bir kişilikti. Şu yaşadıkları tamamen Alex'e tersti ve rahatsız ediciydi.

Ters yönlere uzanan bir yol ağzına geldiğinde duraksadı. "Yol değil, patika ayrımına..." diyerek kendi yanlışını düzeltti. *Hangisi çıkmazdı ve hangisi onu köye ulaştıracak patikaydı?* Yanlış yola saparak aynı yerde dönüp durmak istemiyordu.

Cebinden çıkardığı zincirsiz madalyonu parmakları arasında döndürdü. "Helen gelirse sağdaki yol..." diye mırıldanarak havaya atıp kaptığı madalyon, Helen'in yüzü gelecek şekilde avucunda duruyordu. "Tamam, sağ yolu seçiyoruz." diyerek madalyonu cebine attı.

Daha patikada birkaç adım atmıştı ki üzerine gelen atlıyı son anda fark etti. Atı kullananı görmeye fırsat bulamadı. Kendini çalılıklarla kaplı hendeğe atarken gözüne çarpan tek şey kısrağın üzerindeki kızıl ışıltıydı.

Atlı ise ezip geçmeye çalıştığı adamı merak etmemiş, dönüp bakmamıştı. Nal sesleri uzaklaşırken genç adamın elindeki ve yüzündeki çiziklere yenileri eklenmişti.

Hendekten çıkarken, "Lanet olsun! Lanet olası dikkatsiz, acemi biniciler! Seni elime geçirdiğimde o nallardaki çamuru yedirmezsem..." diye öfkeyle homurdandı.

Tekrar çıktığı patika yolda durarak atlının kaybolduğu noktaya baktı. Küçük bir köyde onu bulması hiç de zor olmayacaktı.

Dikkatsiz binicinin gittiği yolun tam tersi yönde yürümeye başladı. Kızgın kedilerle dolu bir kulübede mahsur kalmış gibi göründüğünün farkındaydı. Brendan'ın alaycı sesi kulaklarında çınladı.

"Lordum, ormanda kaybolduğunu düşünürken meğer sen vahşi kedilerle oynaşıyormuşsun. Ormana ava giderken beni bu şekilde atlatmana çok kırıldım."

Onu eline geçirdiğinde bütün dişlerini dökecek, dolayısıyla bu alaylı sözleri duymasına gerek kalmayacaktı.

Brendan nereye kaybolmuştu? Arkasından geleceğine emindi oysa... Ama o lanet çalı deryası, sinir bozucu arkadaşını yutmuştu. Bir süre ona seslenmiş ve gidebildiği her kör noktaya bakmıştı. Tam o anda atı bir hayvandan ürkerek onu sırtından atmış, bu da yetmezmiş gibi arkasına bakmadan uzaklaşmıştı.

Aslında atın bir suçu yoktu. Asıl suçlu, onu avlanmak için buraya getiren Brendan'dı. Bir de önüne fırlayan aptal sincap vardı. Yok, sincap da suçlu değildi. Onun yaşam alanına izinsiz girmişlerdi. Asıl suçlu kesinlikle Brendan'dı. Kızgınlıkla çizdiği suçlayıcı bütün yollar Brendan'a çıkıyordu ve Alex öfke oklarının ona yönelmesinden büyük bir memnuniyet duyuyordu.

Bir süre sırtüstü yattığı çalılıkların üzerinde uzanan uçsuz bucaksız mavi gökyüzünü izleyerek nefesinin düzelmesini beklemişti. Deneyimli bir sürücü olması şu anda hayatta olmasının ve kesik kesik de olsa nefes alıp vermesinin en büyük sebebiydi. Yoksa o çalılık deryasında sırtüstü yatarak ölümü bekliyor olacaktı.

Yattığı yerde nefes almaya çalışırken kırık kemiklerini hissedemeyeceğinden korkmuştu. Bu gibi attan düşme durumlarında felçli kalan tanıdıkları vardı.

"Abartmıyor musun? Sen usta bir binicisin!" diyen iç sesine Brendan'a yapmak istediği şeyi söyledi. "Kapa çeneni! Yoksa ben yumruğumla kapatırım!"

"Yüce Tanrım!" diye homurdanarak doğruldu. "Nefes alabiliyorum ve herhangi bir kırık hissetmiyorum. Felç geçirmediğime de

Ninova

eminim." diyerek olayı dramatize etti. "Lanet olası dramatize mi ettim? Bu hiç benlik değil."

Hırlayarak yeniden patika yola çıktı. Bu arada çok sevgili Tanrı'sına Brendan'a neler yapması gerektiğiyle ilgili birkaç tavsiyede bulunmuş olabilirdi.

Ama asıl aptallık kendisindeydi. Ne zaman Brendan'ın bir önerisinin sonu mutlu bitmişti ki?

Geçen yıl gittikleri o hafta sonu eğlencesinde kur yaptığı leydinin evli olduğu ortaya çıkınca, az kalsın düelloda hayatını kaybediyordu *Çok Sayın Hergele Dük.*

Ya ondan sonraki sezonun tam ortasında bir kaçamak yaparken, kadının kocası tarafından enselenmesine ne demeliydi?

Tanrı'ya şükür, düelloyu arkadaşı adına Alex üstlenmiş, adamın gözünü korkutmuş ve olay örtbas edilmişti.

Şimdi de gönülsüzce geldiği bu küçük kasabada hem attan düşmüş hem de o kadar yolu yürümek zorunda kalmıştı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi deli bir atlı tarafından neredeyse eziliyordu!

Öfkesi burnundayken ve siyah kaşları mavi gözleri üzerinde çatılmış yürürken kasabanın ilk evleri göründü. Bir an önce bir hana ulaşmak ve soğuk bir şeyler içmek, sonra da buradan defolup gitmek istiyordu.

Yanından geçtiği köylülerin tavırlarına dik dik baktı. Sanki gülmemek için kendilerini tutuyor gibiydiler. *Şu anda alaylı bakışlara mı maruz kalıyordu?* Sanki düştüğü durumla eğleniyormuş gibi görünüyorlardı.

Elindeki kırbacı öfkeyle binici pantolonuna vurdu. Üzerinden kalkan toz nedeniyle öksürdü. Belki de köylüleri suçlamadan önce bir ayna bulup kendini bir incelemesi gerekiyordu.

Köye girdikten sonra asabi adımları, han olduğunu düşündüğü taş binaya yöneldi. Girdiği loş, izbe ve gürültülü salon, günün bu saatine göre oldukça doluydu. Duvar dibindeki boş bir masaya yönelirken yemek kokularına tepki veren midesinden gelen münasebetsiz ses, sabahtan bu yana bir şeyler yemediğini hatırlattı.

Genç adam masaya doğru yürürken handaki sesler hafifledi, hafifledi, hafifledi... Sonunda ortamı sessizlik kaplarken Alex'in adımları da senkronize bir şekilde gürültüye uygun olarak yavaşladı ve durdu. Omzunun üzerinden incelediği han müşterilerinin de onu merakla incelediklerini gördü.

Uzun boyu ve yapılı bedeni, şu anda berbat görünüyor olsa da giydiği kaliteli kıyafetleri ve soylu olduğunu bağıran sessiz duruşuyla genç adam, kesinlikle bu mekâna hatta bu köye ait değildi.

Alex, bütün dikkatleri üzerine çekmeye alışkın ve rahat hareketlerle hedeflediği masaya yürümeye devam etti. Bir süre eski ve yemek yağıyla lekeli ahşap masaya, sonra da kıyafetlerine baktı. Geçirdiği zor sabahı düşününce, kıyafetlerinin bu masadan bile berbat göründüğünden emin olarak oturmasında bir sakınca olmadığına karar verdi.

Brendan'a ve içinde bulunduğu ortama küfrederek yerine yerleştikten sonra ceketini ve kırbacını yan sandalyeye attı.

Onu gören sıska bir adam, aksayarak yaklaştı. Asil bir müşterinin kokusunu millerce öteden alabileceği konusunda her türlü iddiaya girebilen hancı, mekânını onurlandıran adamın asaletinden hiç kuşku duymadı. Bu müşterinin berbat görüntüsü ve öfkeli havası da asil olduğunu saklayamazdı.

Ellerini saygıyla önünde birleştirip eğildi. "Size ne ikram edebilirim, efendim?"

"Ne ikram edebileceğini hanın sahibi olarak senin söylemen gerekmez mi?"

Adam şaşkınlıkla, "Haklısınız, efendim." dedi. "Mutfağımız bu yörenin en güzel yemeklerine sahip."

Alex çevresine bir bakış attı. "Belli oluyor!" diye homurdandı.

"Anlamadım, efendim."

"Diyorum ki yaptığınız en lezzetli yemeği getirerek beni şaşırtın."

"Emredersiniz, efendim! Baş üstüne, hemen getiriyorum."

Hancı uçarcasına koşturup arkaya açılan bir kapıda kaybolduktan sonra Alex de arkasına yaslandı.

Dışarıya göre içerisi daha serindi. Ama bu serinlik, salonun berbat görünüşüne katlanmayı gerektirir miydi onu bilmiyordu. Bu handa kalmaktansa atını bulmalı ve bir an önce buradan uzaklaşmalıydı. Hatta Brendan'ı arama zahmetine bile katlanmamalıydı. Onu geride bırakma düşüncesi çok hoşuna gidince sırıttı.

Düşündüğü adam hanın kapısından girince kaşlarını çattı. Dişlerinin arasından, "Yılanı an..." diye söylendi.

Alex'e doğru gelmekte olan sarışın adamın yakışıklı yüzü onu gördüğüne sevinmiş gibi aydınlanmıştı.

Brendan, Brendan'dı işte. Daima hareketli, konuşkan, münasebetsiz şakalar yapan, sınırları olmayan bir adamdı. Hayatı kendi bildiği gibi yaşayan bu adamı bir kalıba koymak zordu.

Alex'in sıra dışı ketumluğu, düşünmeden tek bir adım atmaması, planlı ve programlı hayatı, düzenli yaşamı, Brendan'ın sinir bozacak derecede plansız yaşamasıyla bozuluyordu. Onunla neden hâlâ arkadaş olduğunu bilmiyordu.

İçinden bir ses, *"Çünkü en iyi dostun!"* diye fısıldadı.

Evet, gençliklerine dayanan bir arkadaşlıkları vardı. Bütün olumsuz görüntüsüne rağmen Brendan, zor günde yanında olmasını isteyebileceği nadir dostlardandı. O da her zaman Alex'in en zor gününde yanındaydı.

Gelip genç adamın tepesine dikilen arkadaşının, onu baştan aşağa inceleyen bakışları muzip ışıklarla yanıp söndü.

"Alex! Ne oldu, dağ kedilerinin arasına mı düştün?" diyen adam sinir bozucu sesiyle devam etti. "Saatlerdir seni arıyorum. Tanrı'ya şükür, dikkat çeken bir tipsin. Birileri senin bu hana girdiğini görmüş."

"Tepemde dikilip durma, Brendan! Alaycı tek bir cümle bile kurma!"

Kahkahalarını kendine saklayan arkadaşı, bu tavsiyeye uyarak sessizce genç adamın yanındaki boş sandalyeye oturdu. Alex, kızgın bir suratla ona baktı.

İki genç adam yan yana gelince aralarındaki fark bariz olarak ortaya çıkmıştı. Anju Dükü ne kadar sarışınsa Lancester Dükü de o kadar esmerdi.

Yalnız görüntü olarak değil, kişilik olarak da tamamen zıt olan bu iki genç adam, geceyle gündüz gibiydiler. Alex ne kadar ciddi, otoriter ve ketumsa; Brendan da o kadar dışa dönük, eğlenceli ve güler yüzlüydü.

Alex, babası ölünce dukalık ünvanını almış, genç yaşta büyük bir servetin bütün sorumluluğunu üstlenmişti. Babasının cimriliği nedeniyle bakımsız kalmış tüm o malikâneler, araziler ve çiftlikler harabeye dönmüştü. Bu görevi üstlendiğinden bu yana tüm zamanını işle uğraşarak geçiriyor, arazilerini ve bu arazide çalışan kiracıların yaşam koşullarını düzeltmeye çalışıyordu. Ayrıca malikânelerde çalışan hizmetlilerin paralarını alamamaları işten çıkma sebebi olmuş; bir de yeni hizmetçi, kâhya, seyis ve bahçıvan ordusunu işe almak için uğraşmıştı. Bu işlerin hepsini denetlemek bütün zamanını alıyor, oradan oraya koşturuyordu.

Brendan ise yakışıklı ve düzgün bir fiziğe sahipti. Görünüşüne paralel olarak zeki ve iyi bir iş adamıydı. Babasının bıraktığı mirası akıllıca kararlarla ve yönetimle ikiye katlamıştı. Her ne kadar asiller arasında çalışmak, hele ticaretle uğraşmak küçültücü ve tiksindirici bulunsa da bu iki genç adam çalışarak rahatlıyorlardı.

O kadar boğucu çalışmanın biraz da eğlencesi olmalıydı, değil mi?

Birisi eğlenmek mi demişti? İşte tam o Brendan'a göreydi. Her defasında Alex'i ikna edip berbat durumlara sokmak ve düştükleri durumda bile eğlenecek bir yan bulmak şu anda karşısında sırıtarak oturan arkadaşının kişiliğiydi. Bu son dediği her an yeni bir fikirle gelmekle kalmaz, bir de genç adamı da ikna ederdi. Bazen kolay bazen de zor olan bir kabullenişle yine onun peşine düşerdi Alex. Genç adam kolay bir kişilik olmadığını biliyordu ancak Brendan karşısında o kadar da emin olamıyordu.

"Ekselansları! Yüzünüz neden bu kadar asık? Sizi kim kızdırdı?"

Ninova

"Burasının çok iyi bir av bölgesi ve asiller tarafından çok revaçta olduğunu söyleyen münasebetsizin biri..." diyerek iğneledi genç adam. Çiziklerle dolu elini yumruk hâline getirip açtı. Bu biraz histerik bir görüntü çizse de Alex'in umurunda değildi. Çünkü o kadar sinirliydi.

"Ama Ekselansları, belki o da kandırılmıştır." diyerek masumca gözlerini kırpıştıran adam, onu daha da sinirlendirdi ve parmakları masada asap bozucu bir şekilde tıkırdamaya başladı.

Brendan, bu ritmik ve asabi sesleri göz önünde bulundurarak onu daha fazla kızdırmaması gerektiğini fark etse de geri çekilmedi çünkü o zaman eğlencenin ne tadı kalırdı ki...

Dirseklerini masaya yaslayıp ona doğru eğildi. "Söylesene, samanlıkta basılan sütçü kız gibi görünmenin sebebi ne?" Alex atılıp boyun bağından yakalayacakken geriye yaslanarak kurtulan Brendan, bir kahkaha bıraktı. "Hayattan hiç zevk almıyorsun, dostum! Ne iyi etmişiz de buraya gelmişiz."

"Brendan, ben boynunu koparmadan defol karşımdan!"

"Zavallı boynumu seviyorum. Neden kızgın olduğunu anlamıyorum."

"Neden mi kızgınım? Atım beni çalılıklarla kaplı bir ormanda sırtından attı. Şu an nerede olduğunu bilmiyorum!"

"Dışarıda, onu buldum."

"Tanrı'ya şükür! Sonra buraya gelirken geçtiğim patikada aptal bir binici tarafından neredeyse ezilecektim. Çalı dolu bir hendeğe atlamasaydım şu an ölmüş olacaktım!"

Arkadaşı, güldüğünü saklamak için başını önüne eğdi. Alex, onun sarsılan geniş omuzlarına öfkeyle baktı. "Saklamana gerek yok. Açıkça gül ki ben de üzerine atlayıp o gırtlağını sıkıvereyim!"

Brendan'ın daha fazla tutamadığı ve bıraktığı kahkahaları, hanın gürültüsünü bastırdı. Alex, söylediğini yapıp onu gırtlaklamadı. Sadece öldüren mavi gözlerini dikip bakmakla yetindi.

Arkadaşı yeterince eğlendiğini düşünüp gülüşüne son verirken, "Cidden, burasının iyi bir av bölgesi olduğunu duymuştum. Bu kadar kötü olabileceği aklıma bile gelmedi." diyerek mazeretini sundu.

"Kimden duydun?"

"Bir hanım arkadaşım söyledi."

"Sevgili Leydi Charlotte mi söyledi?" diye homurdandı Alex. Onun bu tuzağa düştüğüne inanamayarak başını salladı.

"Bu konu onunla hiç konuşulmadı." diyerek itiraz etti arkadaşı.

"Leydi Charlotte'nin arkadaşı Leydi Caroline mi söyledi? Buram buram intikam kokuyor."

"Leydi Charlotte'ye ilişkimizi bitirmek istediğimi söylediğimde çok anlayışla karşıladı. Birbirimizden medeni bir şekilde ayrıldık. İntikam almak isteyebileceği bir durum yoktu."

Alex, ona bilge ama alaycı gözlerle baktı. "Durumu şöyle bir gözden geçirelim. Leydi Charlotte'ye ayrılmak istediğini söyledin. Kadın buna çok öfkelendi ama sana bu öfkesini belli edemezdi. Arkadaşı Leydi Caroline'den bir ricada bulundu. Seni cemiyetin kırsala çekildiği bu en hareketli zamanda uzaklaştıracak, böylece onun önünde başka kadınlara kur yaptığını görmeyecekti. Leydi Caroline de sana buradan bahsetti. Yalnız söylemeyi unuttuğu ya da bile bile anlatmadığı; bu av bölgesinin iki gün uzaklıkta, kalacak doğru düzgün bir hanı bile olmayan, av hayvanını bırak, sadece kargaların uçuştuğu bir yer olduğuydu. Sayende Tanrı'nın unuttuğu bu yerde bir han bulsak bile bitlenmekten kurtulamayacağız."

"Söylediklerinin saçmalığına dikkatini çekmek isterim, Lordum!" diyen Brendan küçümseyen bir bakış attı.

"Saçma mı?" diye tısladı Alex. "O zavallı aklınla bir düşün istersen. Bu ayrılıktan on beş gün sonra kır evinden ayrılıyorsun. Cemiyetin davetlerinin bol olduğu bir zamanda birden ortadan yok oluyorsun. Sevgili Leydi Charlotte nasıl bir söylenti yayacak sence? Zavallı Ekselansları Marlborough! Ona ayrılmamız gerektiğini

Ninova

söylediğimde o kadar çok üzüldü ki kendini gitmek zorunda hissetti." Alex, Leydi Charlotte'nin o soğuk ve ukala sesini taklit etmişti.

Brendan şaşkınca, "Yapmamıştır!" dedi. Alex'in iğneleyici bir ifadeyle kalkan kaşlarına bakarak yeniden, "Yapmış olamaz. Bu plan zekâ gerektirir. Charlotte, o kadar da zeki sayılmaz." dedi.

"En kuş beyinli bir kadın bile söz konusu intikam olduğunda, özellikle bu kendisini terk eden erkekten alınacak bir intikamsa, birden dâhi bir beyne sahip olabilir."

"Sence beni bilerek mi uzaklaştırdı?"

Alex, hain bir gülümseyişle başını salladı.

Brendan, dramatik bir tavırla elini alnına koydu. "Zavallı ben! Cemiyete yeni tanıtılmış masum ve bakire kızlardan, kızlarını bana yamamaya çalışan akbaba annelerden nasıl da uzaklaştırıldım? Charlotte, bana bu kötülüğü nasıl yaparsın?"

Alex'in kurnaz bakışlarına yerleşen anlamış ifadeye başını sallayan arkadaşı, biraz önce patlattığı kahkahadan daha yüksek bir sesle gülmeye başladı. Alex de gözünün önüne gelen görüntülerin komikliği karşısında ona katıldı.

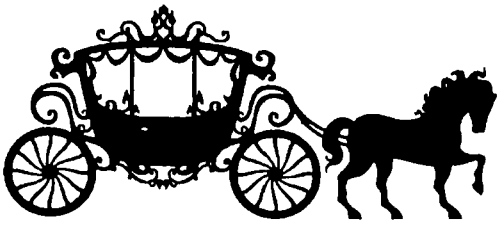
Hancı elinde tepsiyle yaklaşınca gülmeye ve alaycı takılmalara son verdiler.

"Efendim, başka isteğiniz var mı?"

Tepsideki yemeklere göz gezdiren Alex, arkadaşına anlamlı bir bakış attıktan sonra imalı bir şekilde, "Hayır, yok. Daha ne olsun ki? Tam krallara layık yemekler..." diye cevapladı. Brendan'ın sırıttığını görünce kaşlarından birini kaldırdı. "Buyurun Lordum, cemiyetten kaçmanızın şerefine..."

Brendan'ın uçuk şakaları eşliğinde, aç olmasalar dönüp bakmayacakları yemekleri yerken Alex başını kaldırdı ve pencereden görünen sokağa baktı. Öğlenin tam bu vaktinde birkaç köylünün dışında kasaba meydanı boş sayılırdı. Sanki terk edilmiş gibi...

İnsan burada nasıl zamanını geçirirdi? Kuruyup ölmek yaşamaksa...

BÖLÜM ÜÇ

Alyssa, yaklaştığı kulübenin önünde atın dizginine asıldı. Kısraktan inerken, "Burada kal, Kasırga! Hemen döneceğim!" diye atı uyararak eve doğru yürüdü. *Benim evim, sıcak yuvam!*

Açtığı kapıdan gördüğü manzaraya kızgınlıkla içini çekti.

"Mary anne! Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Mary anne dediği yaşlı kadın, bulaşıkları yıkamakla meşguldü.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye sordu. Sesi yorgun ve hâlsiz çıkıyordu.

Alyssa getirdiği yemeği masaya bırakıp kadına yaklaştı. Önüne bağladığı önlüğü çözerken bir taraftan da söylenmeye devam ediyordu. "Hemen bırak onları! Ben dönünce yıkarım. Şimdi oturup yemeğini yiyeceksin. Sonra da yatacaksın!"

"Bana emirler yağdırmaya bayılıyorsun, değil mi?" diye sızlandı yaşlı kadın.

"Hem de nasıl!" diyerek gülümsedi genç kız. "Lütfen dediğimi yap ve bir an önce iyileş."

"Yatmaktan bütün kemiklerim sızlıyor." diye itiraz etti kadın.

"O sızlayan kemikler yatmaktan değil, hanımefendi! Hastalıktan sızlıyor." Koluna girdiği kadını sandalyeye oturttu. Getirdiği kaşığı eline tutuşturdu. "Şimdi uslu bir kız ol ve bu yemeği bitir! Sonra da yatacaksın. Akşam geldiğimde seni iyileşmiş bulmak istiyorum."

"Hasta olan benim ama huysuz olan sensin." diye söylenen Mary, yine de kıza itaat edip yemeğini yemeye başladı.

Ninova

Alyssa, onun yanağına bir öpücük bıraktı. "Gitmek zorundayım. Yemeği bırakıp hemen döneceğime söz verdim."

"Tamam kızım, sen beni merak etme. Yatacağım ve dinleneceğim."

"Aferin sana!" diyen Alyssa evden çıktı.

Kasırga bıraktığı yerde genç kızı bekliyordu. Bir çırpıda eyersiz atın üzerine sıçradı. "Gidelim, kızım!" diyerek kısrağı mahmuzladı.

Pencereden görünen köy meydanını izleyerek ve sohbet ederek yedikleri yemeğin ortasına gelmişlerdi ki meydana giren doludizgin atlı, Alex'in yerinden fırlamasına neden oldu. Bu kızıl pırıltıyı nerede olsa tanırdı. Avına ulaşma telaşıyla aceleci adımlarla kapıya yürüdü.

Fırladığı kapıdan yola atılsa da atlı çoktan uzaklaşmıştı. Telaşla yanına gelen Brendan, "Ne oldu, sorun nedir?" diye sordu.

Atlının arkasından bir süre bakan Alex, "Ormandaki yolda bu aptal neredeyse beni eziyordu!" dedi kızgın bir sesle.

"Kimmiş?"

"Bilmiyorum, sadece siyah atı ve gözüme çarpan kızıllığı fark ettim."

Onlar konuşurken, hanın önündeki sandalyede pinekleyen ihtiyar, tek gözünü açarak mırıldandı. "Canınızı kurtardığınıza sevinin, geri dönseydi şu anda ölü olabilirdiniz, Lordum."

Alex ve Brendan aynı anda şaşkınlıkla adama baktılar. "Ne demek ölü olabilirdim?" diye sert bir sesle sordu Alex.

"Diyorum ki o gördüğünüz vahşi yaratık Alyssa. Burada herkes ona Lanetli Alys der." İhtiyarın bu açıklaması hiç de tatmin edici olmamıştı.

"Peki, kim bu Lanetli Alyssa?" diye merakla sordu genç adam.

"Aman Lordum, merak etmeyin daha iyi..."

Kızmaya başlayan Alex sertçe, "Başladığın konuşmayı bitir yaşlı adam, soruma cevap ver!" dedi.

İhtiyar gönülsüzce, "Pekâlâ, nasıl isterseniz, sonra laneti size de bulaştığında beni suçlamayın. Alyssa bizim kasabanın..." derken adam imalı bir şekilde sustu. Öksürdü ve "Anlarsınız işte, öyle bir kadın var. Lorna... Alyssa onun kızı. Bu kadın on yedi yıl önce üç yaşlarındaki kızıyla buraya geldi ve kasabaya yerleşti. Sonra bu kız büyüdü. Büyüdükçe güzelleşti. Bir defa gören, dönüp bir kere daha bakmaktan kendini alamıyordu. Ama annesinin gittiği yol ahlaklı bir yol değildi. Anlıyor musunuz, Lordum?" diyerek açıklama yaptı.

Adamın bakışları, anlamasını bekleyerek iki genç adamın arasında gidip geldi. "Alyssa büyüdükçe anne kızın arasındaki sorunlar da büyüdü. On üç yaşındaydı, Lorna onu evden kovdu. O günden sonra ormanda bir kulübede onu himayesine alan bir ailenin yanında yaşamaya başladı. Asıl olaylar ondan sonra başladı. Lorna'nın evi yandı. Birkaç defa ölümden kıl payı kurtuldu. Kim Alyssa'ya yaklaşsa sonunda mutlaka ya ölüm ya yaralanma vardır. Bu nedenle ondan uzak durun, Lordum!"

İki arkadaş bir süre Alyssa'nın gittiği yöne baktılar. Alex dişlerini sıkarak, "Kadın olmakla elimden kurtulacağını sanıyorsa yanılıyor!" diye homurdandı. Aklına gelenle dudaklarında intikamcı bir gülümseme belirdi. "O vahşiyi elime geçirdiğimde iyi bir ders vereceğim ve bu dersi asla unutamayacak. Böylece kasabanın üzerindeki lanet de kalkacak!"

Cümlesini tamamladıktan sonra peşinden gelen Brendan'la birlikte yeniden hana girdi.

Alyssa, hanın arka avlusunda atından indi. Eski ahşap çitlerden birine Kasırga'nın yularını özensizce bağladı. Kasabanın en iyi hanı sayılabilecek bu eski taş bina, Alyssa için hayatını sürdürebileceği parayı kazanmasının tek kaynağıydı. Bu kasabada Joseph dışında hiç kimse ona iş vermezdi.

Gözlerini deviren genç kız, "Lanetli Alys..." diye mırıldandı.

Bu saçma lanet olayına dâhil olmayı asla istememişti. Ama belalar, nerede olursa olsun genç kızı bulmak gibi bir içgüdüye sahipti. Bütün suç kızıl saçlarında ve ender rastlanan gri-yeşil gözlerindeydi. Bu zıt renkler bir araya gelince dikkat çekiyordu. Özellikle erkeklerin aç bakışlarından kaçınabilmesi mümkün değildi.

Erkeklerden ve onların kaba davranışlarından nefret ediyordu. Bir kadından *hayır* cevabını almak neden onlarda *evet* etkisi yaratıyordu? Çocukluğundan bu yana insanlardan özellikle erkeklerden gördüğü itici davranış, hayata olan güvenini sarsmıştı. Geleceğe bakışını da bu davranış şekillendirmişti.

Nasıl mı?

Hiç kimseye güvenme ve onlardan olabildiğince uzak dur!

İçeriden taşan gürültüler ona daha fazla oyalanmaması gerektiğini hatırlatınca telaşlı adımlarla arka kapıdan girdi. Mutfakta hummalı bir telaş vardı. Tam o anda Joseph terlemiş yüzünü boynundaki eski havluya silerek mutfağa girdi.

Genç kızın koşturan mutfak çalışanları arasında dikildiğini görünce öfkeli yüzü daha da kızardı. "Biz işlerin arasında boğulurken hanımefendi keyif yapıyor!" diye homurdandı. "Bak hâlâ boş boş dikiliyor! Koş, yukarıdaki büyük odaları hazırla! Bugün iki asil misafirimiz var."

Hancının öfkeli kişiliğinin altında yatan kalbini tanımasa bu sözler genç kızı kırabilirdi. Ancak karşısındaki Joseph'di. Bu kasabada ona art niyetsiz yaklaşan tek kişi ve belki de görebileceği tek işverendi. Mary annenin hasta olduğunu duyduğu günden bu yana ona yemek götürmesini söyleyen de yine Joseph'di. Hayatında güvenebileceği bir elin parmaklarını geçmeyen sayıdaki insandan biriydi işte. Hiçbir zaman onun iyi niyetini suistimal etmezdi genç kız.

"Hemen gidiyorum." diyerek arkadaki temizlik dolabına koştu.

Kovaları ve süpürgeyi çıkararak telaşlı kalabalığın arasından geçip üst kata çıktı.

Her misafire açılmayan bu odalar, diğerlerine göre daha iyi durumdaydı. Fakat pahalı olduğu için uzun süredir kullanılmadığına dair izlerle doluydu. Örümcek ağları ve eşyaların üzerini kaplayan toz tabakası burada kalacak olan asiller için özenle yok edilmeliydi. Bu detaylı temizlik için tek bir kova su asla yeterli gelmeyecekti.

Elindekileri bırakarak odaya kovalarla su taşımaya başladı. Yeniden yukarıya çıktığında bu defa da yerleri silmek için aldığı bezleri aşağıda unuttuğunu fark etti. *Aklı neredeydi acaba?* Söylenerek aşağıya inerken Joseph'in kızgın yüzüyle burun buruna geldi.

"Alyssa, ben sana ne dedim, kızım? Acil olarak odaları kalacak hâle getir! Maria'ya söyle, banyo için sıcak su hazırlasın. Hiçbir eksik olsun istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Tamam, Joseph!" diyerek ve temizlik bezlerini de alarak üst kata koşturdu. Merdivende karşılaştığı Maria'ya, "Joseph, iki züppe konuğumuza banyo suyu hazırlamanı emretti." diyerek basamakları tırmanmaya devam etti.

Söylenerek koşturma sırası Maria'ya gelmişti.

Odaya girdiğinde şöyle bir çevresine baktı. Bu oda zengin müşteriler için hazırlanmıştı. Dört köşesinden ahşap kolonların yükseldiği yatağın üzerinde bordo örtüyü alarak pencereden aşağıya sallandırdı ve hiç toz kalmayıncaya kadar silkeledi. Barok desenlerinin olduğu aynı renk perdeler, yatağın çevresindeki dört sütuna ipek kordonlarla bağlanmıştı. Pencereye bordo zemin üzerine beyaz güller olan ancak zamanla güneşin soldurduğu perdeler asılmıştı. Bir zamanlar yeni dikildiğinde güzel ve canlı göründüğüne şüphe yoktu. Bir fırçayla onların tozunu da silkeledi. Zemine uzun tüylü, canlı renklerin ağırlıkta olduğu bir Türk halısı atılmıştı. Onu silkelemek içinse ne gücü ne de zamanı vardı. Sadece süpürmekle ve silmekle yetinecekti.

Yılların verdiği zarara rağmen gerçekten de seçkin misafirler için döşenmiş olan bu oda Alyssa'ya göre israftı. Kazandığı her kuruşu harcarken cimri davranan bir kızın böyle düşünmesi elbette normaldi.

Bu kasabaya yılda kaç zengin müşteri gelirdi ki? Tavandan sarkan ve pencere köşelerini daimî meskeni hâline getirmiş örümceklerin ağlarına bakılırsa bu sorunun cevabı çok uzun süre olmalıydı.

Sürekli kullanılan bir yol üstünde olmayan küçük yerleşim birimi her yere uzaktı. Yılda bir defa belki de iki yılda bir defa, iki mil ötede malikânesi olan Baron Flaming'in düzenlediği av partisine gelenlerin, arada yemek yemek için uğradığı bir kasabaydı.

Kazara yolu buraya düşenlerin de kalabileceği tek temiz ve düzgün han Joseph'in Yeri'ydi. İyi ki böyle bir yer vardı ve iyi ki Joseph onu işe almıştı. En azından karınlarını doyurabilecek parayı ve yemeği sağlayabiliyordu.

Aklı daha çok geride bıraktığı hasta kadındaydı. *Nasıl olmuştu? Ateşi düşmüş müydü?* Bir türlü bitmeyen bu hastalık nedeniyle zavallı yaşlı kadın artık umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Kendini işe yaramaz hissettiğiyle ilgili sızlanmaları her geçen gün dozunu artırarak devam ediyordu.

Onunla Alfred'in ilgileneceğini umut ederek çalışabileceği tek işi kaybetmeden temizliği bitirmesi gerekiyordu. Verdiği paranın karşılığını isteyen Joseph'in de anlayışı bir noktaya kadardı.

Alex'in öfkesi yavaş yavaş yatışırken Brendan sohbet konusu bulmakta sıkıntı çekmiyordu. Özellikle kişiliğini çok iyi bildiği arkadaşını yatıştırmak ise genç adama kalmıştı. Alex, arkadaşı konuşup konudan konuya atlarken ve hayatın tadını çıkarırken çevresine yaydığı enerjiyi izlemekle yetindi.

Yemekten sonra içkilerini yudumlarken, "Seyisler, atları ve arabaları nereye bıraktılar?" diye sordu Alex.

"Albert'e bizim için temiz bir han ve hayvanlar için düzgün ahırlar bulmasını söylemiştim. Eğer kalınabilecek tek han bu ise Tanrı bize yardım etsin!" Brendan konuşurken baş seyisin hana girdiğini gördü.

Albert, genç adamlara yaklaşarak saygıyla selamladı. "Emrettiğiniz gibi Ekselansları, temiz bir han buldum. Ahırları da atlar için gayet uygun. Atları yerleştirdim, yem ve bakımları yapıldı. Sizin içinde uygun iki oda hazırlamalarını söyledim, efendim. Başka bir emriniz var mı?"

Brendan, *hayır* anlamında başını sallayarak ayağa kalktı.

Alex, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Burada daha fazla oyalanmanın bir anlamı yok, kalacağımız yeri görelim. İyi bir banyo ve dinlenmeden sonra çevreyi bir araştıralım. Gerçekten yanlış mı yönlendirilmişiz yoksa buralarda avlanacak güzel bölgeler var mı? Eğer bir yalanı takip ediyorsak boşuna buralarda oyalanmamız gereksiz. Lanet olası iyi bir av bölgesi olsa iyi olur. Yoksa geri dönmekten başka çaremiz kalmaz."

Arkadaşı tiksinirmiş gibi yüzünü buruşturunca Alex, tembel bir sırıtışla kaşlarını kaldırdı. "Yani sonunda akbabalara yem olacaksın, öyle mi?"

"Dikkatinizi çekerim, Lordum! Siz de benden farklı değilsiniz. Geri dönme konusunda en az benim kadar isteksizsiniz."

"Ama ben artık çapkınlık peşinde değilim. Evlenip vârislerim olsun istiyorum."

"Ne zamandan bu yana? Neden benim haberim yok?"

"Hımm... En son seni düello sahasından topladığımdan bu yana... Hayatımın baharındayken ömrüm, senin peşini toplarken sona erecek."

"Bıraksaydın o adamı alnının ortasından vuracaktım."

"O kadar sarhoşken mi? Ayakta güçlükle duruyordun. Yürürken bir ayağın diğerine takıldı diye, sol ayağını sana çelme takmakla suçlayıp vurmaya kalkan bir adamsın sen. Ondan hemen önce ise doktoru vurmaya kalktın!"

"Ayık ya da sarhoş fark etmez, ben iyi bir atıcıyım, üstelik adam beni sarhoş zannederek, gözümün içine baka baka kumar masasında hile yapıyordu."

"Sanki sen yapmıyordun."

"Ama o benim hilemi fark etmiyordu, ben onu yakaladım, acemi salak..."

"Sen uslanmazsın. İyi ki adam seni bir de kütüphanede karısıyla basmadı."

Brendan, çapkın bir sırıtış eşliğinde, "O kadar da sarhoş değildim." diye mırıldandı. "O zaman şöyle diyebilir miyiz, Lordum? Siz o kıkırdayarak iki kelimeyi bir araya getiremeyen leydilerden biriyle mesut bir hayata adım atarken, ben bekârlığın engin denizlerinde kulaç atıyor olacağım."

Yüzünü sirke yutmuş gibi buruşturan Alex, "Tanrı korusun! Londra kadar kalabalık bir kentte aklı başında, düzgün bir kadın bulabilirim sanırım..." derken bu sözlerinden pek umudu olmadığı sesinden belli oluyordu.

"Ah Lordum, bulursunuz! Yalnız bulduklarınız bir leydi olmayabilir. Belki o mızmız leydilerin şaperonlarından birine razı olmak zorunda kalabilirsiniz. Ya da o zavallılardan biriyle evlenip, geriye kalan hayatınızı metresinizin kollarında kendinizi avutarak geçirebilirsiniz."

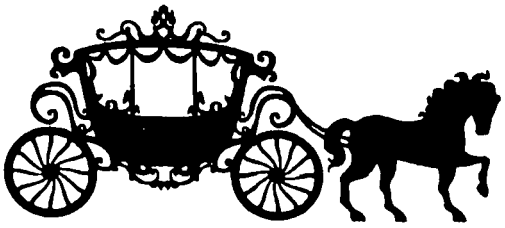
"En yakın dostum bir ayaklı belayken bir de öyle bir evlilik benim için çok fazla. Kader o kadar zalim olamaz."

Brendan gücenmiş bir bakış attı. "Şimdi sen beni o koca delisi kıkırdayan kızlarla bir mi tutuyorsun, Lordum? En azından benimle birlikteyken sıkıntıdan ölmüyorsun."

"Ah işte bu doğru! Çünkü sıkılmaya ömrüm yetmeyecek. Kalp krizinden ölüp gideceğim ya da senin düellolarını üstlendiğim için bir şafak vakti aptal bir kurşuna denk geleceğim."

Anju Dükü kahkaha atarken Alex ayağa kalkarak, "Hadi gidelim de sözü edilen muhteşem hanı bulalım. Sanırım etrafta dolaşan şu sinekler, bizim kokumuzu takip ediyor. Bir banyo için ölüyorum!" diyerek kapıya yöneldi.

Brendan da kızdırmaktan özel zevk aldığı arkadaşının arkasından handan çıktı.

BÖLÜM DÖRT

Lorna'dan iki haftadır ses çıkmıyordu. Genç kızı sürekli rahatsız etmekten özel zevk alan kadın, Alyssa'yı geri dönmeye ikna etmeye çalışıyordu. Sebebi ise yaşlandıkça müşterisinin azalması ve kızın büyüdükçe çarpıcı bir güzelliğe bürünmesiydi. Kadın, müşterilerine daha genç ve güzel bir beden sunarak kazanacağı paranın hayalini kuruyor olmalıydı.

Tiksintiyle yüzünü buruşturan genç kız, elindeki toz bezini sıkarak sakinleşmeye çalıştı. Lorna, kasabanın erkekleriyle birlik olmuş, üzerine üzerine geliyordu. Kendisini dikenli bir çemberin ortasında her geçen gün yaşam alanı daha da daralırken buluyordu.

Dayanabileceğinden kat kat fazla eziyete sırtını dönüp gitmek çok kolaydı. Ancak gittiği yer buradan farklı olmayacaktı.

Londra...

İçindeki sesi susturdu. Aynı hayalle giden pek çok kadının o büyük şehrin pis sokaklarında bedenini sattığına emindi. Burada geri püskürtebileceği daha az bela varken, ordular hâlinde üzerine saldıranların içine dalmak aptallıktı.

Kendi iç hesaplaşmalarına yoğunlaşırken yaptığı iş daha kolay geliyordu. Çözüm bulamasa da gözünden kaçan ayrıntıları fark ederek gerekli tedbiri alabiliyordu.

Yerleri silerek doğruldu ve çevresine baktı. Şöminenin külünü de aldığı anda temizliği bitiriyordu.

Lanet olası asil züppeler, kalacakları odalarda bir kusur bulurlarsa Joseph'in kızgın suratını ve öfkeli bakışlarını çekmek zorunda kalacaktı. Ve genç kız, hancının bu yüzünü görmekten hiç hoşlanmıyordu.

Yaklaşık bir saattir temizlik yapıyordu. Odalar pırıl pırıl olurken genç kız için aynı şeyi söylemek zordu. Toz ve ter içinde kalmıştı. Maria'nın kovalarca sıcak suyla doldurduğu küvet, şu an gözüne çok cazip görünüyordu.

"Bitir artık şu temizliği, Alyssa!" diye sızlandı.

Kül ve yanmış odundan kalan kömürleri metal bir kürek yardımıyla kovaya doldurmaya başladı. Kalkan kurum genzine doldu ve hapşırdı.

Şömine yakılabilecek hâle gelirken genç kız baştan ayağa is olmuştu. Siyahlık ellerine, elbisesine, gözleri yanılmıyorsa burnunun ucuna bile bulaşmıştı. Gözlerini şaşılaştırarak burnunun ucunu görmeye çalıştı.

Alex, Brendan'la birlikte odalarını görmek için üst kata çıktı. Han çalışanının gösterdiği ilk odayı arkadaşı almış, diğer oda da Alex'e kalmıştı. Adının Elsie olduğunu söyleyen kız gittikten sonra odasının kapısını ittiğinde genç adam, şöminenin önünde dizlerinin üstüne çökmüş ve külleri bir kürekle kovaya doldurmaya çalışan kızı görmüştü. Arkası dönük olduğu için ilk dikkat çeken şey sırtına dökülen kızıl saçlarıydı.

Kasabanın meydanını atla kateden o kızıl ışıltıyı unutmasına imkân yoktu. Her bukle sanki bakırdan yapılmış gibi parlıyordu. Oda gün ışığıyla yıkanmıyor olsa da aynı ışıltı kızıl saçlara ipektenmiş izlenimi veriyordu. Sanki yanan bir şöminenin bütün alevi kızın üzerindeydi.

Onu bu kadar erken bulabileceğini düşünmeyen Alex için bu istemeden ona sunulan bir hediye paketiydi. Ancak genç adam şımarık ve öfkeli bir çocuk gibi bu hediye paketini yırtarak açmaya hazırdı. Birkaç adım attıktan sonra kapıyı kapatmış ve anahtarı çevirerek

kızın kaçamayacağından emin olmuştu. Anahtarı cebine attığında bile kız başını çevirip bakmamıştı. Bu, onun dalgın olduğuna mı yoksa umursamadığına mı yorumlanmalıydı?

"Demek kızıl saçlı cadılar istedikleri anda, istedikleri yerde olabiliyor!" dediğinde irkilip geriye doğru düşen ve bu arada kovayı deviren kızın dalgın olduğuna karar verdi.

Çevik bir sincap gibi düştüğü yerden ayağa fırlayan kızın gri yeşil gözlerine yerleşen isyankâr pırıltılarının arasında korku ve öfke de yanıp sönüyordu. O anda en çok hangi duygunun galip geleceğini merakla bekleyen genç adamın bakışları kızın üzerinde yavaşça dolaştı. Korsesiz ince belini ve dolgun göğüslerini saran elbisesinin eskiliğini, iç eteğinin yokluğunu belli eden uzun bacaklarını ilk bakışta fark etmişti.

Kız kızarırken ısınan bedenindeki değişim de Alex'i hayrete düşürdü. Hiçbir çekiciliği olmayan kıza karşı verdiği bu tepki ancak uzun süredir kadınsız kalmasına yorulabilirdi.

Bakışını yeniden onun öfkeyle yüklenmiş gözlerinden bu öfkeye eşlik ederek inip kalkan göğüslerine çevirdi. Bu çekici tepeciklerin görüntüsü bile iştahla yalanmasına neden olabilirdi. Nitekim düşüncelerinin gittiği yön erkekliğini harekete geçirmişti.

"Demek kızıl saçlı cadılar istedikleri anda, istedikleri yerde olabiliyor!"

Arkasında duyduğu bu ipek gibi tınıya sahip kısık sesi duyunca yerinden sıçrayan Alyssa, arkaya doğru düşerken kirli su dolu kovayı da devirmişti. Şaşkınlıkla yere yayılan pis suya bir süre baktı.

Lanet, lanet olsun!

Terliydi, yorulmuştu ve çok pisti. Temizlikte yeniden başa dönme düşüncesiyle öfkesi sinsi bir hızla beynine tırmandı. *Sakin olman gerek*, diyen iç sesine uyarak elindeki metal küreği yavaşça şöminenin önüne bıraktı ve başını çevirdi.

Kaliteli siyah çizmeleri, güderi siyah binici pantolonunun üzerinden dizlerine kadar çıkıyordu. Beyaz gömlek, siyah pantolona tezat bir parlaklıkla ışıldıyordu. Duvara yaslanmış ve kollarını

Ninova

göğsünde bağlamış adamın onu inceleyen meraklı bakışları kızın tepkisini bekliyordu.

Bu gözler... Tanrım, gözleri bir kadını dizlerinin üzerine çöktürecek ve yalvartacak kadar derin bir maviydi. Büyük ihtimalle bu düşünceye bir kadın olarak sadece Alyssa kapılmamıştı. Adamın kendinden emin duruşu, kadınlar üzerindeki etkisinin farkında olduğunu gösteriyordu. Dalgalı saçları karmakarışık olarak alnına dökülmüş, küçük bir dal parçası bu saçlardan omzuna doğru sarkmıştı.

O dal parçasını siyah saçtan almaya niyetlenen parmakları genç kızın aklını başına getirdi. Burada durmuş, öfkesini de unutmuş, adamı inceliyordu. Hem de aptal bir şekilde çenesi düşmüş, gözleri hayranlıkla parlıyor olmalıydı.

Kızın sessizliği ve inceleyen bakışları Alex'i keyiflendirmişti. Dudaklarına yayılan haylaz bir gülümsemeyle, "Seni gökte ararken yerde buldum." dedi.

Bir süredir ona bakmakta olduğunu fark eden Alyssa kızardı. *Ne kadar süredir oradaydı? Ne hakla onu böyle korkuturdu? Burada ne işi vardı?* Gözü kapatılmış kapıya kaydı. *Kahretsin! Kapının kapanma sesini bile duymayacak kadar mı kendi düşüncelerine dalmıştı?*

Onun bakışlarını takip eden genç adam, gözlerinde ışıltılarla kapıya baktı. Sonra göğsüne kavuşturduğu ellerini çözdü. Elini cebine atarak çıkardığı anahtarı havaya atıp tuttu. Kızın şaşkınlıkla irileşen gözleri büyüleyiciydi. Sadece gri ya da yeşil demek bu gözlere hakaret olurdu. Belki gri bulutların yansımasının bir gölün yeşiline karışması olabilirdi. Tarifi imkânsızdı ve Alex daha önce bu renkte bir göz görmediğinden emindi. Omuzlarından sarkan kızıl saçlarla bu gözler birleşince ortaya olağanüstü bir varlık çıkıyordu. Biraz önce çekici olmadığını mı düşünmüştü? Kesinlikle attan düşerken aklını da kaybetmiş olmalıydı.

Kızın üzerinde kirlenmiş beyaz bir gömlek ve onun üzerinde de korse giymediği açıkça belli olan kalın askılı, önden bağcıklı kahverengi bir elbise vardı. İnce belini sıkıştıran bir önlük, elbisesinin

Ninova

önünden sarkıyordu. Üzerindeki vasat ve koyu renkli kıyafetin saçlarını ve yüzünün güzelliğini ön plana ittiğini söylese inanır mıydı?

İncelemesini bitiren genç adamın bakışları, yeniden kızın kurumlu ama çarpıcı yüzüne döndü. Kirlenmiş olmasına rağmen bu yüzdeki farklılık bir bahar esintisi gibi duyularına doldu. Yatıştıran bu etkiyle daha derin nefes alma ihtiyacı duydu genç adam.

Biraz önce şaşkınlıkla dolu olan Alyssa'nın gözleri, adamın ne yaptığını fark ettiği anda kızgınlıkla dolmuştu. Anahtarı elinde döndürmekte olan adamın peşinden geldiğini anlamak için kâhin olmaya ihtiyaç yoktu.

Kahretsin, kahretsin! Nasıl bu kadar ahmakça davranabildim?

Daha önce görmediği bu adam kesinlikle kasabadan değildi. Belki Baron'un misafirlerinden biriydi. Sebebi ne olursa olsun buradaydı işte. Malum hikâyeyi duyunca da onu buraya kadar takip etmişti. Daha önce de Alyssa'yı bu şekilde sıkıştırmaya çalışanlar olmuştu ama genç kız hep dikkatli davranmıştı.

Aptal Alyssa, hiç akıllanmayacak mısın? Böyle bir tuzağa nasıl düşersin?

Bütün bu düşünceler yıldırım hızıyla aklından geçerken, bir yandan da nasıl kurtulacağının hesabını yapıyordu. Biraz önce adamın söyledikleri bir anlam kazanınca biçimli kaşları daha da çatıldı. Genç adam, dudaklarına çok yakışan o çapkın gülümsemeyle hâlâ onu izliyordu.

"Ne demek gökte ararken yerde buldum?" derken sesi azarlayan bir tonda çıkmıştı kızın.

Adam, geniş omuzlarını silkti ama açıklama yapmadı.

"Beni neden gökte arıyordunuz?"

"Cadıların süpürgeyle göklerde dolaştığı varsayılır. Bu doğru mu?" Alyssa'nın boş bakışları bu şakaya karşılık vermeyince, "Genel olarak beni öldürmek isteyenleri arayıp bulmak ve gereken dersi vermek gibi bir huyum vardır." diye açıkladı Alex.

"Saçmalıyorsunuz ya da beni biriyle karıştırdınız! Sizi tanımıyorum!"

"Sen Alyssa değil misin? Hani şu lanetli olan..."

Adam, elbette kim olduğunu biliyordu. *Lanet olası dedikoducular...* "Evet, bu benim ismim fakat sizin aradığınız kişi ben olamam. Tamam, daha önce öldürmek istediğim ve birkaç teşebbüste bulunduğum adamlar oldu ama onların içinde siz yoktunuz. Olsaydınız hatırlardım. Ve şunu da belirtmeden geçemeyeceğim, genelde öldürmek istediklerim sizin kadar seçkin görünmezler."

"Demek ki öldürmek istediğin her adamı hatırlamıyorsun."

"Yanılıyorsunuz bayım, ben kimi öldürmek istediğimi bilirim ve asla unutmam. Unuttuğum anda gafil avlanırım. Şimdi kapıyı açarsanız ben de kalan işlerimi tamamlayıp gidebilirim."

"Ama daha aramızdaki yarım kalan işi halletmedik, öyle değil mi?"

"Bu bir şakaysa emin olun, sonuçlarından hiç memnun kalmayacaksınız. Bu saçma konuşmaya bir son verin ve yolumdan çekilin!"

Genç adam, yaslandığı kapıdan ayrılarak olduğu yerde dikleşti. Aman Tanrım, şimdi daha uzun görünüyordu! Alyssa, çok kısa bir kız olmamasına rağmen yanında neredeyse küçük bir çocuk gibi kalıyordu. Elleri, eteğinin katları arasındaki gizli olan cebine gitti. Hançerin soğuk metalini hissedince derin bir soluk aldı.

Sakin ol! Daha önce de kapana kısıldığın zamanlar oldu! Halledemeyeceğin bir durum yok!

Kendi kendine söylediği bütün cesaret veren sözlere rağmen bu adamın daha önce karşısına çıkanlarla uzaktan yakından alakası yoktu. Yine de ondan kolayca kurtulabilirdi. Etkileyici, korkutucu, karşısındakini ezen bir havası olması ondan korkacağı anlamına gelmiyordu. *Yalancı,* diyen iç sesine dilini çıkarmak istese de şu an bütün dikkatini karşısında duran tehlikeli rakibine vermek zorundaydı.

Genç adam, görünüşü gayet sakin olan kızın ne düşündüğünü anlayamıyordu. Sıra dışı bir şekilde diğer kadınların yaptığı gibi çığlık atmaya hazırlanmıyor, aksine Alex'i tartan bir ifadeyle ona bakıyordu.

Alex, geçmişte yaptığı bütün o dövüşlerde, rakibinin hareketlerini tahmin edebileceği ipuçları yakalamaya çalışırdı. Bu nedenle sakin davranır ve onun ani hareketlerde bulunmasını beklerdi. Rakibinin kadın olması durumu değiştirmiyordu.

Birkaç adım atarak onu harekete geçmeye zorladı. Genç kız karşılığında birkaç adım geri çekilerek cevap verdi.

Alex, bir yandan sakin adımlarla yürümeye devam ederken bir yandan da "Bu öğlen üzeri o siyah şeytanla üzerime doğru geldin. Kendimi çalılıkların arasına atmasaydım atının nalları altında can verecektim!" dedi sert bir sesle. Hatırlamak yeniden sinirlenmesine sebep olmuştu. "Üstelik geriye dönüp ezmeye çalıştığın adamın durumunu kontrol bile etmedin. Seni küçük aptal!" Dişini sıkan Alex derin derin soludu. "Ya benim yerime bir çocuk, daha da kötüsü hareketleri yavaşlamış bir ihtiyar olsaydı?"

"Çok şanslıyım ki sizin gibi..." Kız, genç adamı küstah bakışlarla tepeden tırnağa süzdü. "Genç ve güçlü biriyle karşılaşmışım..."

Şömine faresi bir de alay mı ediyordu?

Genç adamın kaşları çatıldı ve yüzüne buz gibi bir ifade yerleşti. Alyssa ise tutamadığı diline lanetler yağdırarak, üzerine yürümeye devam eden adamdan olabildiğince uzaklaşabilmek için duvara kadar geriledi. Adam, bir kadının karşısında olduğunu unutmuş görünüyordu. Sıktığı ellerine bakılacak olursa biraz sonra o yumruklar üzerine yağacak ve yerde kanlar içinde kıvranacaktı.

Yutkundu ve hançerin sapına sıkıca sarıldı. Çok sık karşılaşmadığı şekilde gürültüyle atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı ama kalp atışları ölüm davullarının sesi gibi kulağında yankılanmaya devam ediyordu.

Biraz önceki sakinliğinden eser kalmamış olan adam, genç kıza yaklaşınca durdu. Kalp sesinin onu durdurduğu yanılsamasına kapılan Alyssa kısa bir anlığına umuda kapıldı. Bu yakınlıkta genç adamdan çevreye yayılan temiz hava, deri, ter ve sabun kokusu kıza

Ninova

ulaştı. Daha önce ona saldıran adamlar gibi gübre kokmaması Alyssa için büyük bir değişiklikti.

"Sınıf atladın, Alyssa!" diyerek kendini iğneledi.

İntikam meleği gibi üzerine doğru eğilen adam, "Seni düşüncesiz Şömine Faresi! Ellerimle o boynunu kırmalıyım ki bir daha etrafındakilere zarar vermeyesin!" diye sıktığı dişlerinin arasından resmen tısladı.

Genç adam öyle tehdit edici bir sesle konuşuyordu ki genç kızın bu baskıya daha fazla dayanamayıp ağlamaya başlayacağını düşünüyordu. Ağlamalıydı da lanetli cadı! Bu ona öyle iyi bir ders olmalıydı ki bir daha sırtına bindiği o kara şeytanla kimseye zarar veremesin.

Alex, bütün bunları düşünürken kızın gerilemeyi bıraktığını, o küçük sivri çenesini inatla kaldırdığını görünce vermek istediği dersi unuttu.

Alyssa, yapıştığı duvardan doğrularak dikleşti. "Denemenizi tavsiye etmem! Söylediğiniz olayda sizi fark edemeyecek kadar acelem vardı. Sonuçta kimseye bir şey olmadı, değil mi?" Bakışı Alex'in yanağındaki ve alnındaki çiziğe gitti. Genç adamın hırpalanmış görüntüsüne daha dikkatle baktı. Saçındaki çalı parçaları, bir kedi tarafından tırmalanmış gibi duran yanağındaki kanlı çizgi, kaliteli pantolonuna yapışmış otlar...

Gerçekten de yakından biraz... Şey... Görünüyordu...

Görünmeyen varlıklar tarafından saldırıya uğramış gibi...

Gülmek için kıvrılan dudağını engelleyen Alyssa, yeniden daha sert bir sesle, "Şimdi, kızgın boğa gibi üzerime nefesinizi üflemeyi bırakın da geri çekilin. Sizinle uğraşacak zamanım yok! Biz zavallı ayaktakımının sizin gibi aylak aylak dolaşacak zamanı yok. Bazılarımız çalışalım ki sizlerin bitmeyen buyruklarınız yerine gelebilsin, değil mi?" dedi.

Bu cüretkâr ve ukala konuşma karşısında genç adamın çenesinde bir kas atmaya başladı. Alyssa, bazı insanların göz kapaklarının seğirdiğini görmüştü. *Bu da öyle bir şey olmalı,* diye düşündü.

Alex'in berbat başlayan günü berbat bir şekilde devam ediyordu. Başına gelenlerin çoğu Brendan'dan kaynaklıydı. Bu diklenen Şömine Faresi ise geriye kalan hayatını ve canını almaya kalkmıştı. Özür dilemek yerine bir de küstahça Alex'i iğneliyor ve ona dikleniyordu. Anahtarı yeniden cebine yerleştiren elleri sabırsızca açılıp kapandı. Onun boynunu sıkmamak için kendini zor tutuyordu.

Bu kızın gerçekten iyi bir derse ihtiyacı vardı. Bir erkek olsaydı yumruğu çenesine geçirmekte tereddüt etmezdi. Karşısındaki kadına verebileceği ders daha farklı olmalıydı. Ama onu duvara doğru itip dudaklarına kapanacağını kendisi bile beklemiyordu genç adamın.

Alyssa, bu saldırının ihtimaller arasında olduğunu düşünse de daha farklı bir fiziksel saldırı beklemişti. Erkekler bir kadının karşısında güçsüzlüklerini saklamak için her zaman şiddete başvururlardı. Pek çok kez uğradığı saldırıda yanağına inen tokadın acısından yıldızları saydığını hatırlıyordu. Bu adamın da aynı tür bir saldırıyla üzerine gelmesini tercih ederdi. Bu nedenle donup kalmış, nefesi kesilmişti.

Alex, onu öfkeyle öperken kızın bedeninin taş gibi donduğunu fark etmedi. Onun dudaklarını hırpalıyor, bütün kızgınlığını ondan çıkarıyordu. Bir süre sonra kızdan tepki gelmediğini görünce geri çekildi.

Yüzünün rengi gitmiş, dudakları bile bembeyaz olmuştu. Kapalı göz kapaklarının ucunda her an akmaya hazır gözyaşları parlıyordu. Alex, bu gizli gözyaşıyla aynı anda yüz çizgilerine sinmiş olan kırılganlığı da fark etti. Birbirine bastırdığı dudakları bıkkın bir şekle bürünmüş ve kesmeye hazır bir bıçağın ağzı gibi incelmişti.

Duvara yaslanmış olan kız, burnunun ucundaki ve çenesindeki kurum lekesiyle zavallı bir baca temizleyicisine ya da genç adamın da dediği gibi şömine faresine benziyordu. *Çok güzel bir şömine faresi... Hırpalamaktan çok sıkıca kucaklamak ve sıcak kıvrımlarını bedeninin her noktasında hissetmek isteyeceği bir şömine faresi...*

Aklımı kaçırıyorum, diye düşünürken ilginç bir şey daha keşfetti.

Kapının önündeyken bedenini yalayan o bahar esintisi gerçekti. Pis görüntüsüne rağmen bir erkeği yakınlaşmaya iten o kadınsı kokusunu içine çekti. Açık hava, bir papatyanın sabah kırağısına maruz kalmış taç yapraklarından havaya sızan o ince koku... Yağmur sonrası topraktan süzülen ve insanı içine çeken derin aroma...

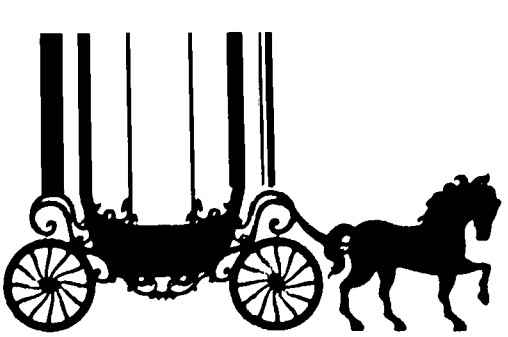
Dolgun ama küçük dudakları da bu fark ediş çemberine girince onun küçük yüzünü iri ellerinin arasına aldı. Öfke olmadan, farkındalığın ayartıcı cazibesine kapılarak kızın dudağına kapandı.

Bu defa yumuşak, okşarcasına ve şehvetle öpüyordu. Dudaklarından akan hazza ve bu çılgınlığa, bedeni de anında uyum sağlamıştı. Tanımadığı bir hizmetçi kızı sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi öpüyordu ve kesinlikle saçmalıktı!

Kanını hızlandıran, erkeksi duygularını ham bir açlığa sürükleyen dudakların tadının daha önce bir benzerine rastlamadığından adı kadar emindi Alex. Sertleşen bedenini ona daha fazla bastırdı. Onu bırakmak istemezmiş gibi öperken bir taraftan da kokusunu içine çekiyordu.

Tanrım, kendini kaybetmek üzereydi. Daha önce bu kız kadar kendisini aynı anda hem bu kadar öfkelendiren hem de baştan çıkaran bir kadın olmamıştı.

Ve Alex, yıllar sonra, ilk defa kendini bir kadının karşısında kaybediyordu. En kötüsü de kadın, ona cevap verme gibi bir teşebbüste bulunmamıştı.

BÖLÜM BEŞ

Derinlerde gizlenen ve öfkesiyle harekete geçen şeytanları, Alyssa'yı savaşa hazırlıyordu. Bu zamana kadar bıçakla, küfürle ve zor kullanarak mücadele verdiği ne varsa adamın öpüşünde toplanmış, elini kolunu bağlamıştı. Nefret ettiği her şeyin beden bulmuş hâli onu duvara yaslamış ve etten bir çemberin içine hapsetmişti.

Nefesi durmuş, kalbi atmayı bırakmıştı. Sürekli saldırıya uğrayan bedeni direnişe geçmiş ve kendini dondurmuştu. Fakat beyni çığlık çığlığa bu aşağılamaya itiraz etmesi için bağırıyordu.

Elleriyle bir şeylere tutunma ihtiyacı hissetti. Avucunda hissettiği metalin soğuk teması varlığını hatırlatınca nefes almayı akıl edebildi. Hâlâ bu saldırıdan kurtulabilir ve hâlâ kendine olan saygısını koruyabilirdi.

Nasıl bir kadın olduğuyla ilgili bu sözsüz ve kaba dayatmaya boyun eğmeyecekti. Bu zamana kadar daha az kötülerine bile daha fazla tepkiyle cevap vermişti. Bu züppe serserinin zorbalığına mı boyun eğecekti?

Tepkisizliğinin adamı durdurabileceği umudu hızla yok oluyordu. Harekete geçmesi için birkaç adım ilerideki yatağa sürüklenerek tecavüze uğramayı mı bekliyordu?

Cebinden hançeri çıkardı. Son bir şans vermek için adamı itmeye çalıştı fakat bu, köşede duran ağır konsolun yerini değiştirmek kadar zordu. Gevşemesini beklediği kolların biraz daha sıkışması ve adamın güçlü bedeni tarafından arkasındaki duvara bastırılması karar vermesini kolaylaştırdı. Kaldırdığı hançeri ayarladığı noktaya indirdi.

Nihova

Alex, kolunda duyduğu yakıcı acıyla irkilirken, kendini savunmaya alan bedeni hızla geriye çekildi. Anlamamış boş bakışları kızın isli yüzüne döndü. Öfkeden bembeyaz bir suratla karşısında duran Alyssa'nın elinde ucundan kan damlayan bir hançer vardı.

Aman Tanrım! Bir şömine faresi tarafından bıçaklanmıştı!

Kızın bıçağından damlayan kendi kanını görünce, olanlara inanamayarak şaşkınlıkla başını salladı. Bu zamana kadar çok güçlü erkeklerle çarpışmış, kavga etmiş, adını unuttuğu azılı gemicilerle yumruklaşmıştı. Bu yaşına kadar bir dövüşçü olarak mücadele verdiği sokaklarda en gözü kara adamlar tarafından bile bıçaklanmamışken bu kız onu yaralamayı başarmıştı.

Hem de hançerle...

Kan sızan yarasına bakarak başını sallayan genç adam için bu olay inanılmaz ama aynı zamanda da çok komikti. Zayıflığını küçümsediği, ders vermeye niyetlendiği kadın onu bıçaklamıştı. Genç adamın acıyla şekillenmesi gereken yüzünde ve mavi gözlerinde açık bir şaşkınlık vardı.

Alex'in aksine onu yaralayan genç kız, sakin bir şekilde olduğu yerde dikiliyordu. Adamın durumun şokunu atlatmasını beklerken bir taraftan da onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Size sonuçlarından memnun kalmayacağınızı söylemiştim, bayım. Uyarımı ciddiye alarak beni dinlemek lütfunda bulunmadınız. Şimdi şu yatağa oturursanız, kolunuza bastırmak için bir bez arayabilirim. Daha sonra kasabanın doktoruna haber vereyim ki gelip yaranıza dikiş atsın."

Bu direktifleri duyan Alex'in yüzünde keyifli bir sırıtış belirdi. Yüce Tanrı ona yardım etsin, Şömine Faresi, onun yarasıyla ilgilenmekten bahsediyordu! Bu, hayatında duyduğu en saçma ve aynı zamanda en komik şeydi. İçinde kabaran gülme isteğini ise engelleyebileceğini sanmıyordu.

Erkeksi sesi neşeli bir tavırla dudaklarından yükselerek eski hanın yıpranmış duvarlarına çarptı. Kendi ağzından fırlayan bu kadar eğlence dolu gülme sesi genç adama bile yabancıydı ancak kendini bir türlü durduramıyordu.

Kahkahalarla nefes nefese kaldığı anda, *yarama bez basmak mı, doktor çağırmak mı*, diyerek yeniden gelen gülme krizine yeniliyordu. Bir de kız, sanki yaralayan o değilmiş gibi soğukkanlılıkla ona direktifler vermişti.

Bu tür imkânsız olaylarla hep Brendan karşılaşırdı. Alex, böyle şeyler yaşamayacak kadar temkinliydi. Ama açıkça görüldüğü gibi cüssesi genç adamın yarısı kadar olan bir kız tarafından bıçaklanmıştı. Bir de karşısına geçmiş, sanki deli birine bakar gibi kendisine bakıyordu. Gülmekten gücünü kaybeden bedenini yatağa bıraktı.

Alyssa, onun aklını kaçırdığına ya da şok geçirdiğine inanıyordu. Çünkü bıçaklanan hiçbir insan böyle kahkaha krizine girmezdi. Şoka girmiş de olamazdı çünkü onlar da böyle deli gibi gülmezlerdi.

Gülmezlerdi, değil mi? Belki de gülerlerdi... Genç kız hiç şok geçiren birini görmemişti. Dolayısıyla bu konuda bilgi sahibi değildi. Bilmediği bir konuda da fikir yürütemezdi. Bu nedenle umursamazca omzunu silkerken adamı izlemeye devam etti.

Belki genç adam, yaşadığı bir olaya gecikmiş bir tepki veriyordu. Yoksa hangi normal insan bıçaklandıktan sonra böyle gülerdi?

Ya da aklını kaçırmıştı. Bazı insanlar ruhen nahif olurdu ve karşılaştıkları sıra dışı olayları kabullenemeyerek o ince sınırı geçerlerdi. Hani şu delilikle akıllılık sınırını...

Gözlerini kısan Alyssa, hâlâ gülmeye devam eden adama baktı. Hiç de öyle nahif bir ruha sahipmiş gibi görünmüyordu. Tam tersine yontulmamış kaba kişiliğini, yakışıklı bir yüz ve muhteşem bir bedenle örtbas etmiş izlenimi veriyordu. Bu çıkarımına burun kıvıran genç kız, erkekler konusundaki sığ bilgisiyle herhangi bir sonuca varmaması gerektiğini düşündü.

Yine de gördüklerini değerlendirmekten kendini alamadı. Kişilik insanın içindeydi. Dış görünüş ise Tanrı'nın insanlara bahşettiği bir lütuftu. Dolayısıyla bu adam, yontulmamış kişiliğini Tanrı'nın ona verdiği bu güzel bedenle saklayarak ikiyüzlülük ediyordu. Alyssa, ikiyüzlü insanlardan hiç hoşlanmazdı.

"Gülebildiğinize göre sizin için endişelenmemeliyim sanırım." dedi kaba bir sesle.

Sağlam koluna yaslanarak doğrulan Alex'in dudağının ucunda hâlâ gülme izleri varken, "İyi ki acemisin. Sadece küçük bir sıyrıkla kurtulacak kadar şanslıymışım." dedi.

"Şansla alakası yok! İsteseydim daha ölümcül bir yara açabilirdim. Bu, sadece pençelerinizi benden uzak tutmanız için küçük bir dersti. Genelde bu dersi anlamayanlar için dersin tekrarı daha ölümcül oluyor."

"Gözünü kırpmadan o bıçağı saplayabileceğini mi söylüyorsun?" Bu kadar cesur olabileceğine inanmıyordu Alex ama kızın duruşunda onu durduran bir şey vardı. Söylediklerinde gayet ciddi olduğunu vurgulayan bu hava, kız tasdiklemeden önce de ona inanması gerektiğini fısıldıyordu.

Genç kız bakışını tavana çevirdi. "Evet, sapladığım oldu. Dediğim gibi ısrarla ilk dersin tekrarını isteyenleri kırmıyorum." Aslında bu çok sık başına gelmemişti. Genelde ilk bıçaklamadan sonra ikincisini deneyen bir elin parmaklarını geçmemişti.

Genç adamın biçimli kaşları çatılırken yüzündeki gülme izleri tamamen silindi. "Bu sözlerinden bıçağı daha önce de kullandığını mı çıkarmalıyım?" Bu kız kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. Elindeki bıçağı önüne gelen herkese sallıyorsa onun bir tımarhaneye yatırılması gerekiyordu.

Alyssa, hançeri kaldırıp ilk defa görüyormuş gibi baktı. Ucunda hâlâ genç adamın kanı vardı. "Soğuk bir yüzü olsa da en yakın arkadaşımdır. Beni hiç sırtımdan vurmadı. Aksine beni sırtımdan vurmaya çalışanlara karşı keskin bir alaycılığı vardır." Bakışı genç adama döndüğünde gözlerinde kinci bir ışık yanıp söndü.

Adamın kolundan yatak örtüsüne damlayan kanı görerek kendine gelen genç kız, "Gidip doktor çağırayım." diye mırıldandı. Onu yaralamış olması öldürmek istediği anlamına gelmiyordu. Elindeki hançerle genç adamın gömleğini omzuna kadar kesti. Bu parçayı kesiğin üzerine yerleştirirken, Alex'in diğer elini de tutup yaraya bastırarak, "Böyle tutarsanız daha fazla kan kaybınız olmaz." dedi.

Adamın cevap vermesine fırsat vermeden ve odadan fırlamadan önce adamın cebine elini soktu.

Alex'in keskinleşen bakışları altında aradığını sol cebinde buldu. Anahtarı çekip çıkarırken oldukça teklifsizdi. Alex'in kim olduğu ya da bir adamın cebine elini sokmanın aykırılığını umursuyor gibi görünmüyordu.

Geride bıraktığı adamın konuşmadığını ve sadece onu izlediğini fark etmeden kapıya koştu. Bir süre uğraştığı kapıyı açtığı anda odadan fırladı.

Kapıdan çıkan kızı izleyen Alex'in bakışları sızlayan koluna gitti.

Dudağı yukarıya doğru kıvrılırken her kadını peşinden dünyanın sonuna gitmeye teşvik eden sık siyah kirpikli mavi gözleri de tehlikeli bir ışıltıyla parladı. Onu tanıyanlar bu bakışın, bu gülümsemenin anlamını bilirdi. Bu tavır girilmesine izin vermediği alana zorla giren kızın gereken tepkiyi alacağına işaretti. Kolay kolay ilgisini çekmeyen insan davranışlarının Alex'in dikkatini çekebilmesi için çok sıra dışı olması gerekiyordu. O andan sonra da bütün dikkati o kişinin üzerine yönelirdi. Bu, bir adam için nefret veya kadın için şehvet dolu bir ilgi olabilirdi.

Aynı gün içinde bir kadın tarafından iki kez öldürülmeye teşebbüs edilmişti. Kızın söylediğine göre ikincisi öldürmek amaçlı değil, kendisini koruma amaçlıydı. Buna inanmak zordu. Bir kadının silah veya kılıç kullandığını görmüştü. Ancak hançeri hiç düşünmeden saplayan bir kadının ustalığına ilk defa şahit oluyordu.

Olanları düşününce kendini tutamayarak kahkaha attı.

Adamın farklı havası aklını karıştırmıştı. Kısa süre içinde onun alaycılığını, muzipliğinin mavi gözlerine yansıyışını, öfkeden kasılan yakışıklı yüzünü ve hiddetli çizgilerini yumuşatan şehvetini görmüştü. Bu kadar kısa sürede bir bukalemun gibi farklı kişiliklere bürünmüştü. Bu da onun normal biri olmadığını gösterirdi.

Ilık dudaklarını hatırlayınca kanı ısındı ve dudakları karıncalandı. O anda cevap vermese de onun biçimli dudaklarının kendi dudakları üzerinde hareket edişini, güçlü kollarının bedenine dokunuşunu ve araştıran parmaklarının teninde bıraktığı hissi hatırlıyordu.

Ninova

Bu içindeki kıpırtı muhtemelen öfkeydi. Evet, kesinlikle öfkeydi ve bu öfkenin sonucunda da hançerini kullanmak zorunda kalmıştı.

O zaman neden kızarıyorsun, Alyssa?

Bir insanın kendisine karşı bu kadar dobra olması çekilir gibi değildi. "Kapa çeneni!" diye homurdanarak telaşlı ve koşar adımlarla indiği merdivenlerde, "Joseph! Joseph! Neredesin?" diye bağırdı. Şu anda yardımına en çok ihtiyaç duyduğu kişi hancıydı. Yukarıdaki adam kan kaybından bayılmadan önce onu bulması gerekiyordu.

Merdivenlerin bitiminde hanın yaşlı seyisiyle karşılaştı. "Jack, hemen gidip Doktor Forrest'i bul! Ona acil gelmesi gerektiğini ve bir yaralımız olduğunu söyle!" Adamın umursamaz gözleri bu konunun kesinlikle onu ilgilendirmediğini söylüyordu.

Nitekim bu vurdumduymazlığının sebebini, "Ama sevgili kızım, ben doktoru buluncaya kadar yaralı her kimse kan kaybından ölür. Bu yaşlı bacaklar o kadar hıza dayanamaz." diyerek açıkladı. Mantıklı sözlerini kafasını sallayarak yine Jack'in kendisi onaylamıştı.

Seyisin yaşlı olduğu ve gelecek olan doktorun da ondan daha yaşlı ve yavaş olduğu düşünülerse adama hak vermemek imkânsızdı.

"Tamam, Jack! Bob nerede? Onu gönderelim öyleyse!"

"Ne bileyim, onu en son samanlıkta şekerleme yaparken gördüm." Seyis, yamağından pek hoşlanmıyordu. Bu sesine de yansımıştı.

"Bir gün Joseph bu çocuğu ya kovacak ya da öldürecek. Lütfen git onu bul ve doktoru çağırması için gönder, acele etsin!"

Bu sözler adamı mutlu etmiş gibi yaşlı gözleri ışıldadı. "Bu söylediğini büyük bir zevkle yaparım. O tembeli uykusundan uyandırmak her zaman eğlencelidir."

Onun Bob'u nasıl uyandıracağını düşünmek bile istemiyordu genç kız. Ahırlara doğru yönelen Jack, kaplumbağa hızında yürürken, onlar doktoru buluncaya kadar yukarıdaki genç adam kan kaybından ölecekti. Belki de bu kadar telaş etmemeli, Jack ve doktora ayak uydurmalıydı. Sonuçta o zorbanın çevresine saçtığı kötülük tohumlarını kurutmak için ölmesine izin vermeliydi. Bu insanlık adına büyük bir iyilik olabilirdi. "Özellikle kadınlara..." diye söylendi genç kız.

Tam o anda aradığı adam gürültüyü duymuş, mutfak kapısından çıkmaktaydı. "Ne oldu, Alyssa? Kralın borazanı gibi herkesi ayağa kaldırdın. Sorun ne?"

Sık aralıklarla bu durumun tekrar ediyor olması Joseph'in üzerinde nasıl bir etki bırakacaktı?

Kızarmış yanaklarla gözlerini kaçıran genç kız, dudağını ısırarak Joseph'e müşterilerinden birini daha yaraladığını nasıl söyleyeceğini düşündü. Orta yaşlı adam, duyduklarıyla aklını kaçıracak kadar çok öfkelenecek, bu kez kesinlikle Alyssa'yı kovacaktı. Söylememe gibi bir ihtimali olmadığını bilen birinin düştüğü zor durumun tam ortasındaydı genç kız.

"Şey... Joseph... Bak, benim bir suçum yok! Adam geldi, kapıyı da kilitlemişti. Üzerime doğru yürüdü. Köşeye sıkışmıştım. Sonunun hiç iyi olmayacağı konusunda onu uyardım, yemin ederim! Ama beni dinlemedi!"

"Ne oldu, Alyssa? Hangi adam? Kimi uyardın? Tanrı aşkına, daha anlaşılır anlatsana, kızım."

"Yukarıdaki adam... Odanın temizliğini bitirmek üzereyken içeriye girdi. Kapıyı da kilitlemişti. Anahtarı gözümün içine bakarak havaya atıp tuttu. Sonra beni suçladı, onu öldürmek istediğimi söyledi. Ama ben onunla hiç karşılaşmadım ki! Öldürmek istediğim adamı tanımaz mıyım, Joseph? Uyarmama rağmen üzerime gelmeye devam etti." Yakışıklı şeytanın onu öptüğünü söyleme konusunda isteksizdi. Sonunda bu ayrıntıyı kendisine saklamaya karar verdi. Derin bir nefes alarak bir çırpıda, "Sonunda gerçekten de onu yaraladım!" diyerek cümlesini bitirdi.

Joseph, aklını kaçırmak üzereymiş gibi morardı ve rahatlayabilmek için derin derin nefes almaya çalıştı. Elini kalbine götürünce bir an çok korktu kız.

"Bu defa kim, Alyssa?" diyen adamın sesi kanıksamış bir bıkkınlıkla çıkmıştı.

"Müşterilerden biri galiba..." Genç kız emin olamayarak gözlerini bir süre tavana sabitledi. Adamda her gün gördüğü müşterilerin o sıradanlığı yoktu. Ona sadece çekici veya yakışıklı demek haksızlık

Ninova

olurdu. Bu zamana kadar gördüğü en... Tanımlamak için yetersiz kelime dağarcığını yokladı. Kahretsin, tanımlayacak kelime yoktu ve bu oldukça can sıkıcıydı.

Joseph'in çığlığını duyduğunda sıçrayarak düşüncelerinden koptu.

"Neeeee? Aman Tanrım, nerede?" Gözleri sonuna kadar açılan hancı gittikçe daha çok morarıyordu.

"Büyük odada, hani bana temizle dediğin odalardan birinde..." Yere devrilen kovayı hatırlayınca bıkkınlıkla içini çekti. Bugün Alyssa'nın dikkat süresi bir balığınkinden fazla değildi. Odaklanamadığı konuşmalar, aklının oradan oraya zıplayan bir tavşan gibi sürekli farklı konulara sıçraması... Bu genç kızı bile yormuştu. Dün gece iyi uyumamış mıydı? Uyuduğunu zannediyordu. Demek ki dinlenecek kadar uzun süreli ve derin uyumamıştı. Bütün bu sersemliğinin sebebi kesinlikle uykusuzluktu.

"Tanrım! Kızım, bir gün sen beni de öldüreceksin." Adam haklıydı tabii. Hanında birinin ölmesi kötü şans demekti. Joseph'in bütün itibarını yerle bir edebilirdi.

Genç kız telaşla başını salladı. "Tek işverenimi öldürmeyi asla istemem." Adamın dik dik baktığını görünce, "Gerçekten çok üzgünüm. Beni zorladı!" diye sızlandı.

Neyse ki bu durum Joseph'in başına ilk defa gelmiyordu. Elini göğsünden çeken adam doğruldu ve derin bir nefes daha aldı. "Gidip şu zamparayı bulalım. Neresinden bıçakladım demiştin?"

"Kolundan ama çok derin değil. Doktor Forrest, üç dikişle kurtarır." Tabii ki doktor doğru yeri bulup iğneye ipliği geçirebilirse o dikişi atacağından hiç kuşkusu yoktu. Genç kızın dudağında beliren gülümseme kesinlikle iyi niyetli değildi.

"İyi, fazla değilmiş. Yalnız Doktor Forrest'in çok iyi göremediğini biliyorsun. Dikişi o atarsa hiç acımayacağım, o zavallının ömür boyu taşıyacağı yamuk bir bıçak yarası olacak." Adam, kızgın gözlerle kıza ters bir bakış attı. "Aslında o izlerden kasabanın erkeklerinin neredeyse yarısı taşıyor, öyle değil mi Alyssa?"

Gerçekleri duymak bazen sinir bozucu olabiliyordu.

Genç kız, utanç ve öfkeyle kızardı. "Sen de biliyorsun ki hiçbiri benim suçum değildi. Hepsini uyardım. Bana yaklaşmamalarını söyledim ama beni dinlediler mi? Elbette hayır! Aslında bana inanmadılar. Bıçak kullanamayacağımı sanıyorlardı." Kurnaz bakışlarını adama çevirerek, "Oysa o bıçak derslerini eski bir kasap olan senden aldığımı bilselerdi..." dedi masum masum.

Bu duyduklarından hoşlanmayan Joseph, "Aman kızım, sus! Bir duyan olursa..." dedi merdivenleri çıkarken ve genç kız da telaşla peşine düştü.

"Bu küçük sırrımızı kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun. Sen olmasaydın, kendimi savunmayı öğretmeseydin ben..." Alyssa'nın dudakları titrerken sesi de boğuklaşmıştı.

Bu arada geldikleri büyük odanın kapısı önünde duraklayan Joseph, Alyssa'ya doğru döndü. "Ben bir şey yapmadım Alyssa, ayakta durmayı sen başardın. Bu kadar güçlü bir kız olmasaydın, sana ne öğretirsem öğreteyim, başaramazdın. Şimdi sulu gözlülüğü bırak da şu yaralıya bir bakalım."

Odaya girmeden Joseph'i uyarması gerekiyordu. "Yalnız Joseph, adam normal değil gibi..."

"Nasıl normal değil?"

"Yaralandıktan sonra gülmeye başladı, hem de kahkahalarla..."

"Zaten akıllı birisinin bizi bulması imkânsız. Bütün aklını kaçırmışlar bu kasabada toplanıyor."

Söylenerek odaya giren Joseph, yatakta uzanan ve gülümseyerek tavanı izleyen Dük'ü görünce donmuş gibi kalakaldı. Rengi attı. *Yüce Tanrım, hayır, bu olamaz! Şimdi başları gerçekten de büyük beladaydı!*

Adam aniden durunca arkasından gelen Alyssa, son anda ona çarpmadan durdu. Hancının kulağına eğilerek, "Ben sana dedim bu adam normal değil diye, bak hâlâ gülümsüyor." diye fısıldadı. Adamdan ses çıkmayınca omzuna dokundu. "Joseph, görüyorsun, değil mi? Acı çeker gibi bir hâli yok. Sence bu durum normal mi?"

Güçlükle yutkunan Joseph, "Alyssa, sen ne yaptın, kızım?" diye fısıldadı korkmuş bir sesle. Kızın geleceğini gözlerinin önüne getirebiliyordu. Ellerinden ve ayaklarından zincirli olarak zindanda

gaspçıların, haydutların, katillerin arasında... *Zavallı güzel, lanetli Alyssa!*

"Sana adamı bıçakladığımı söylemiştim." diye aynı fısıltıyla karşılık verdi. Adamın durumu anlayamaması tuhafına gitmişti.

"Başımız belada, hem de çok büyük belada. Bir an önce dua etmeye başlasan iyi olur, Alyssa!" Dualar bile onu kurtaramazdı. Genç kızın bir mucizeye ihtiyacı vardı.

"Ne, neden?"

"Bıçakladığın bu genç adam var ya..." Joseph sıkıntıdan terleyen alnını kuruladı. Genç kıza dönen bakışları Alyssa'yı korkutmuştu.

"Biliyorum Joseph, onu ben bıçakladım." derken sesli bir şekilde yutkundu. Sanki bir meleği ya da prensi bıçaklamış gibi davranması ensesindeki tüylerin havaya kalkmasına neden olmuştu.

"İşte bu adam Lancester Dükü..." Adamın dudaklarından sözcükler bir su gibi akıp gitti.

Ve bu su gibi akan sözcükler neredeyse Alyssa'yı boğuyordu. *Ah yüce Tanrım! Neden hep beni zorluyorsun?*

"Gerçekten mi?" Sesi cılız bir inlemeden farksızdı genç kızın.

Âdem ile Havva'nın cennetten kovulmasına neden olan şeytan da onlar cennetten gittikten sonra tıpkı onun gibi bir ağacın altına uzanarak ve dudağında çekici bir gülümsemeyle büyük başarısını düşünüyor olmalıydı.

Gülümseyerek tavanı izleyen adama bu defa daha dikkatli bir şekilde baktı. O bir dük müydü? Ama çok genç ve çok yakışıklıydı. Kahretsin! Adamdan taşan farklı havayı hissetmiş fakat o anki durumda aklı karışmış, onu dürten iç sesine kulak asmamıştı. Kasabada her gün gördüğü erkeklerden farklı olduğu düşüncesi bir anlığına aklından geçmiş, sonra da bu ayrıntı uçup gitmişti.

"Yanlış biliyor olabilir misin? Belki yalan söylüyordur. Gerçekten emin misin?" Bu düşünceye sımsıkı sarılırsa belki de gerçek olabilirdi. Umut denen şey insanın geleceğe daha ümitli bakmasını sağlayabilirdi, kısa süreliğine de olsa...

"Evet, gerçekten eminim. Bu kez yanlış yere bıçak salladın kızım, bunun sonu nereye varır bilmiyorum."

Ninova

Elbette ya zindana ya da idam sehpasına! "Bunun için kahkahalarla gülüyormuş alçak herif! Ben de aklını kaçırdığını zannediyordum. Meğer benim sonumu zindanda gördüğü için katıla katıla gülüyormuş, piç!"

Onlar kendi aralarında fısıldayarak konuşurken Alex, "Hımm... Alçak herif ve piç... Hem de saygıdeğer bir asilzadeye söylenen ağır hakaretler, bir de bıçakla cinayete teşebbüs... Mahkemede kendini nasıl savunacaksın, Şömine Faresi? Tabii... Biraz gözyaşı dökmelisin. Kendini ezilmiş alt sınıftan da gösterebilirsin. Ama en iyi durumda, krallığın bir asilzadesine saldırıdan yirmi beş yıl yatarsın. Ömrünün en güzel yıllarını zindanda çürüyerek geçireceksin. Bence gidip eşyalarını hazırla! Senin için uzun bir yolculuk olacak!" Odaya girmeye korkan ikiliye bakarken söylediği her bir cümleden büyük tatmin duymuştu genç adam.

Dük konuşurken Joseph telaşla araya girdi. "Ekselansları lütfen, daha bir çocuk olan bu zavallı kız adına size yalvarıyorum. Lütfen bağışlayın! O yalnız başına ayakta durmaya çalışan bir zavallı!"

Hancı onu savunurken bir kaşını kaldıran Alex, küstah pırıltılarla dolu gözlerle Alyssa'ya bakıyordu. Genç kız, kızgın bakışlarını ondan herhangi bir tepki bekleyen Dük'ten ayırmadan dişlerini sıkmış, dilini tutmaya çalışıyordu. Fakat başarılı olamadı.

Hafif bir sesle, "Beni gömmeden önce öldürseydin, Joseph!" diye mırıldandı.

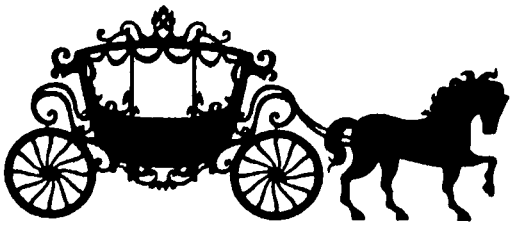
"Kapa çeneni ve bana ayak uydur! Seni darağacından kurtarmaya çalışıyorum!" Hancı tıkanmış bir sesle konuşuyordu.

İşte şimdi boka batmıştı Alyssa. Bu kadar uğursuzluktan sonra bir gün başının gerçekten belaya gireceğini biliyordu. O, üçten fazla sıçrayan bir çekirgeydi. Zavallı ömrü bu kadar zıplamaya dayanamamıştı. Son zıplayışından sonra yatakta uzanan adamın çizmeleri altında küçük bir böcek gibi ezilecekti.

Küfür dağarcığındaki bütün kelimeler, şu anki durumu için yetersiz görünüyordu.

Bu işin içinden nasıl çıkacaktı?

Ninova

BÖLÜM ALTI

Vurulan kapının sesi odadaki suskunluğun ortasına bir gülle gibi düştü. Aynı anda irkilen Joseph ve Alyssa, açılan kapıya döndüler. Uçlarından samanlar sarkan mısır püskülü saçlarıyla Bob odaya daldı. Çocuğun kızarmış burnu, telaşa alışık olmayan çilli yüzünde kırmızı bir benek şeklinde görünüyordu.

Kasabanın tek doktoru, Bob'un arkasından odaya girdi. Yetmiş beş yaşındaki Doktor Forrest; ağır işiten, ağır yürüyen ve az gören bir adamdı. Başka doktor olmadığı için kasaba sakinleri mecburen ona muayene oluyordu.

Doktor ağır ağır içeri girerken Joseph, Bob'a çıkmasını söyledi.

Odadaki baskın ve sıkıntılı havayı birazcık da olsa dağıtacak anlara gelmişlerdi. Genç kız için bu durumun izleyicisi olmak büyük bir keyifti. Doktorun yolundan çekilirken bakışı Dük'e kaydı. Dudağında şekillenen gülümsemeye engel olamıyordu. Bu adam nedeniyle zindanlarda çürüyecekse eğlenebileceği son anların tadını çıkaracaktı. Bu arada belki birazcık da alacağı intikamın o eşsiz lezzetiyle yalanacaktı. Dudağından kaçmaya çalışan kıkırtıyı büyük bir güçlükle bastırdı.

Odaya giren yaşlı adamdan çok kızı izleyen Alex, onun yüzünde beliren en ufak bir değişikliği bile kaçırmıyordu. Gri yeşil gözlerdeki intikamcı, keyifli ifadenin onu uyarması gerektiğini düşündü. Ama neye karşı bir uyarı? Yanlış giden ve bu yanlışlıktan dolayı büyük keyif aldığı durumu anlamak için bakışını odada bulunan diğer iki

adama çevirdi. Hancıyı tanıyordu. Adamda yanlışlık varsa bile bu kesinlikle zararsızdı.

O zaman doktor olmalı, diye düşündü. Yaşlı adama dönen gözleri kısılmış, kendisi için vahim sonuçlar doğuracak ayrıntıyı görmeye çalışıyordu ki daha fazla araştırmasına gerek kalmadı.

Doktor, Alex'e değil de hancıya doğru yürürken, "Yaralanan yerin neresi, genç adam? Göster bakayım." deyince durumu kavradı.

Lanet olasıca doktor kördü! Ve burnunun ucunu bile görmekten âciz olan bu adam koluna dikiş atacaktı. Şömine faresinin keyifli olmasının sırrını çözen genç adamın, kolunu o yaşlı bunağa teslim etmesini mi bekliyorlardı? Üstelik doktor altmış yaşındaki hancıya genç adam derken...

Doktor, Alyssa'ya bakarak, "Sen! Delikanlı! Orada dikilip duracağına koş, sıcak su ve temiz bez getir!" diye seslendi.

Yüce Tanrı affetsin! Bu gerçekten de gülünmeyecek gibi değildi. Arkasını dönen Alyssa ağzından küçük bir ses kaçırdı. Bu arada kahkahalarından dolayı omuzları sarsılıyor, sesini boğabilmek için eliyle ağzını kapatmaya çalışıyordu.

Alex, bakışlarını çok ilginç bir şey görmüş gibi tavanı inceleyen ve sıkıntılı görünen hancıdan doktora çevirirken duruma müdahale etmeye karar vermişti.

"Bakın doktor, telaş edilecek bir durum yok. Bir yanlış anlama olmuş. Yara, küçük bir çizikten ibaret..."

Şaşkınlıkla irkilen doktor, "Kim var orada? Sen de kimsin?" diye bağırınca Alyssa'nın kıkırdamaları kahkahaya dönüştü. Joseph ise gülme seslerini sahte öksürüklerinin arkasına saklamaya çalışıyordu.

Odadaki sesleri çözemeyen doktor, görmeyen gözleriyle yatağa yaklaşarak eğildi. Çipil gözleriyle genç adamı görmeye çalışırken oldukça çaba harcıyordu. Neredeyse burun buruna durduğu doktoru geriye doğru iten genç adam, bu arada sarımsak kokan nefesten dolayı bayılacak duruma gelmişti.

"Yeter!" diyerek doğruldu. "Yaram sizin müdahalenize gerek olmayacak kadar küçük."

Gözlerini kırpıştıran zavallı doktor, etrafında olanları çözememekten dolayı kızgındı. "Siz benimle alay mı ediyorsunuz, terbiyesizler!" diyerek hışımla ama yavaş adımlarla odadan çıktı.

Yaşlı adam çıktıktan bir süre sonra gülmeler yavaş yavaş dinince, öksürerek boğazını temizleyen Joseph, "Şey... Ekselansları, bir an önce yaranızı temizleyip sarsak iyi olacak." diyerek Alyssa'ya temiz bez ve sıcak su getirmesini söyledi.

Genç kız tam dönmüş istenenler için odayı terk edecekken Dük, "Temiz bir iğne ve iplik de istiyorum. Bir de güçlü bir içki..." deyince şaşkınlıkla ona baktı.

Acısı çok fazla olmalı, diye düşünen Alyssa, herhangi bir yorumda bulunmadan istenenleri bularak odaya geri döndü.

Kız yatağın ayakucunda dikilirken Alex, "Ne bekliyorsun?" diye sordu.

"Anlamadım, Ekselansları Lordum?"

"Ben kan kaybından ölmeden önce yaramla ilgilen!"

"Ama ben sadece kesik atarım, tedavi edemem ki..."

Joseph, "Ekselansları doğru söylüyor. Bir an önce o yarayı temizleyip sar!" diyerek müdahale etti.

"Ben saracaksam neden yaraladım ki?" diye homurdanan Alyssa, yatağa yaklaşarak genç adamın kolunu uzatmasını bekledi.

Dük kolunu uzatınca, kana bulanmış gömlek parçasını kaldırdı kız. Şükürler olsun, yara çok büyük ve derin değildi. Aslında daha derin sapladığını sanmıştı. Yeteneklerini mi kaybediyordu acaba? Bu, genç kız açısından oldukça tehlikeli bir durumdu. Yeniden bıçak kullanma çalışmalarına başlaması gerekiyordu.

Bir süredir kısık gözlerle yarasına bakan kızı, "Ne bekliyorsun, Alyssa? Yaranın kendi kendine birleşmesini mi?" diye azarladı genç adam.

"Yeteneklerimi sorguluyordum!"

"Bence oldukça yeteneklisin. Şimdi de açtığın yarayı nasıl diktiğini görelim. Umarım dikiş biliyorsundur!"

"Elbette ben dikmeyeceğim." diyerek gülümsemeye çalıştı genç kız.

"Tabii ki sen dikeceksin! Bir an önce başlasan iyi edersin. Kendimi bayılacakmış gibi hissediyorum."

Bu sözlere inanması oldukça saçmaydı. Yine de telaşla yarayı temizledi. Genç adam ise yarasından çok kızı izliyordu.

Küçük yüzü, kavisli kahverengi kaşları, dolgun ama küçük pembe dudakları, gri yeşil badem şeklindeki iri gözleri ve zarif elmacık kemikleriyle çamura düşmüş değerli bir mücevher kadar göze çarpıyordu. İnce ve kırılgan görüntüsünü duruşu ve çevresine yaydığı güçlü havası yalanlıyordu. Kızın akıldan silinmeyecek tekrar tekrar bakmaya değer bir yüzü vardı.

Bedeninin geriye kalanını saklayan şekilsiz elbisenin koruyuculuğunu uzun kuğu gibi boynu ve açık yakasından görünen pürüzsüz teni bozuyordu. Eğer bu ten bedeninin geriye kalanı hakkında bir fikir verecekse bu sadece bir erkeği çılgına çevirecek bir şehvet olabilirdi.

Nitekim Alex, onu daha yakından ve detaylı olarak inceledikçe, kapıdan ilk girdiğinde bedenini yalayan o sıcak şehvet duygusunun geri geldiğini fark etti. Sertleşen erkekliği utanç verici bir şekilde varlığını hatırlattı.

"Bana o şekilde bakmaya devam ederseniz Ekselansları..."

"Ne yaparsın, Lanetli Alyssa?"

"Başladığım işi bitirir, kolunuza yerdeki halının desenlerini çizerim!" Bu harika bir fikirdi ve her anından büyük zevk alacağından emindi genç kız. Adamın onu baştan aşağıya soyan ve soymaktan daha fazlasını yapan bakışları terlemesine neden olmuştu. Dokunduğu her noktayı yakan bu bakışlardan kurtulması imkânsız gibi görünüyordu. Bu da genç kızı hem öfkelendirmiş hem de onun hırçınlaşmasına neden olmuştu.

Joseph'in odada olduğunu unutmuştu. "Alyssa!" diyen hiddetli sesi duyunca kulaklarına kadar kızardı.

"Şimdi de yarayı dik!" Bu emirle irileşen gözlerini ve aralanan dudaklarını izlemek ayrı bir keyif oldu Alex için. Kızın her tepkisi göz alıcıydı, baştan çıkarıcıydı ve erkeksi duygularını dürtüyordu.

"Şaka yaptığınızı düşünmüştüm. Eminim kendinizi bana diktirmek istemezsiniz." Bakışı odada olan diğer adama döndü. "Joseph yapsın, o daha iyidir bu işlerde."

"Olmaz kızım, sen kadınsın, kadınlar erkeklerden daha iyi dikiş dikerler."

"Hayır, Joseph lütfen! Ben iğne bile tutamam. Bu işleri hep Mary annem yapar."

Sürüp giden tartışmayı kızgın tok ses kesti. "İkiniz de çenenizi kapatın artık! Joseph, sen git işinin başına. Bu işi Alyssa yapacak. Sonuçta bu yaranın sebebi o!"

Dük'ün sert emriyle ikisi de çenelerini kapattılar. Joseph bu fırsattan istifade ederek telaşla odayı terk etti.

Genç kız, şaşkın bir hâlde yaralı kola bakıyordu. "Ben bunu yapamam." diye fısıldadı. Ete iğneyi batırdığını düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu.

"Yapacaksın ama önce bana şu içkiden bir bardak ver!"

"Hayır, gerçekten yapamam. Etinize iğneyi batırmak ve dikmek benim yapabileceğim bir şey değil!"

"Sen ne garip bir kızsın. Kocaman bıçağı saplayıp keserken gözünü bile kırpmıyorsun! Şimdi bana o minicik iğneyi saplayamayacağını mı söylüyorsun?"

"O başka, o anda kendimi koruyordum ve kızgındım!"

"Kendini korumak mı? Ne yapacağımı sanıyordun? İstemediğin hâlde seni zorlayacağımı mı?"

Utançla kızaran Alyssa'nın bakışları öyle düşündüğünü ele veren bir asilikle parlıyordu. "Her gördüğünüz kadını bu şekilde

selamladığınızı bilemedim efendim, çok özür dilerim. Benim hatam... Dostça bir yakınlaşmayı yanlış anlamış olabilirim."

"Hiç de dostça değildi. Dostlarımı o şekilde tutkuyla öpmem."

"O zaman yeni tanıştığınız kadınlar diyelim... O kadar içten ve samimi bir adamsınız ki bütün kadınları kucaklayıp öpüyorsunuz. Benimki de aptallık işte! Sizi tanımadığım için yanlış düşündüm."

"Sen sivri dilli bir cadısın! Ben vazgeçmeden ve gidip seni ihbar etmeden önce şu yarayla ilgilen!" Alyssa'nın asılmış bir suratla verdiği içki dolu bardağı bir dikişte içen Alex, kolunu kıza doğru uzattı.

"Ben kan kaybından ölmeden önce dik şunu!"

Alyssa, içkiyle temizlediği iğneye titreyen ellerle ipliği taktı, alkolün birazını da yaraya döktü.

İğneyi yaraya tereddütle yaklaştırırken titremesini durdurmaya çalışıyordu. O, kazara öldürdüğü bir böceğin bile arkasından günlerce ağlayan bir kızdı. Canlı birini dikme düşüncesi midesinin bulanmasına neden oluyordu.

Ama bıçaklayabiliyordu! Çok komiksin, Alyssa!

"Bu şekilde titremeye devam edersen kim bilir iğneyi nereye saplarsın?" diyen adamın küstah sesi sinirlerini sanki cımbızla çekiyordu. Bu kesinlikle asap bozucuydu.

"Kapayın çenenizi, tamam mı? Dikkatimi toplamaya çalışıyorum!"

Kızın bir aristokratla nasıl konuşulacağını bilmediği çok açıktı. Onu ilginç kılan bir özellik daha... "Daha çok cesaretini topluyormuşsun gibi geldi bana." diyerek üzerine gitti Alex.

"Belki de yaradan önce dilinizi dikmeliyim. Ancak o zaman susmayı becerebilecekmişsiniz gibi görünüyor."

Dük, dilini dudakları üzerinde hafifçe gezdirirken ışıltılarla yanan mavi gözleri kızın dudaklarına kaymıştı. "Beni susturmanın daha zevkli yollarını öğretebilirim sana." diye fısıldadı.

Dudaklarındaki çapkın sırıtış ve şehvet dolu bakışlarını gören Alyssa, "Lanet olsun! Alın kendiniz dikin o zaman!" diyerek iğneyi yatağın üzerine fırlattı. Onun gibi sinir bozucu bir adam daha

tanımamıştı. Yarayı dikmek zorunda olmasa hançerini yeniden ona saplayabilirdi.

Onun kızarmış yanaklarını ve sıkıntıdan terlemiş alnını gören Alex, iğnelemelerinden vazgeçti. "Tamam, hadi, bitir şu işi..."

İğneyi yeniden alan genç kız, soluğunu tutarak sivri metali deriye batırdı. İğne etten geçerken dişlerini sıkarak ipi çekti. Kılı bile kıpırdamadan onu izleyen genç adama göz ucuyla baktı. Gayet rahat ve gevşemiş görünüyordu. Yüzünün yakışıklı çizgilerinde en ufak bir değişiklik olmamış, gözünü bile kırpmamıştı. Onun tepkisizliğinden cesaret alan Alyssa, iğneyi ikinci kez daha rahat sapladı. Nihayet bitirdiğinde ter içinde kalmıştı.

Kahverengi elbisesinin üzerine bağladığı önlüğe terini kuruladıktan sonra derin bir soluk aldı ve ipi kopardı. "İşte, tamam, bitti. Yarayı sardığımızda kurtulacaksınız."

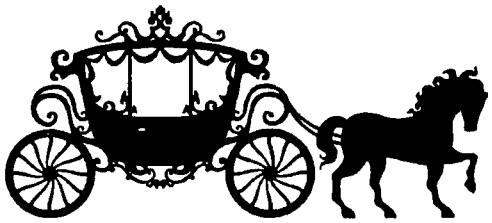
Daha fazla oyalanmak istemediği için yarayı aceleyle sardı. Etrafı toparladı. Bir an önce bu odadan çıkmalıydı.

Elinde sıcak su tası ve bezlerle kapıya doğru telaşla ilerlerken Dük konuştu. "Bir şeyi unutmadan söyleyeyim, Alyssa. Benden kurtulduğunu sakın sanma! Yarım kalan bir konuşmamız var. Ve onu tamamlamadan önce rahat bir nefes alayım deme!"

Bu tehdidi duyan Alyssa, kapıyı açarken mırıldandı. "Alçak domuz!"

Hemen sonrasında ise adamın alaycı, boğuk sesini duydu. "Alçak domuz... Alçak ve domuzun terfi etmiş hâli mi oluyor? Bu iltifatlarını da mahkemede söylemeliyim. Alacağın cezadan indirim bile yaparlar."

Bu adamın yere düşen iğneyi bile duyan kulakları vardı. "Sizden daha berbat ceza mı olur?" diye söylenerek uzaklaşırken, son sözlerinden sonra Dük'ün attığı kahkahalar kulaklarında yankılanıyordu.

BÖLÜM YEDİ

Genç kız odadan çıktıktan sonra genç adamın dudağındaki gülümseme yavaşça söndü. Geriye bıraktığı boşlukta varlığını hâlâ hissedebiliyordu. Bir gün içinde yaşadıkları nedeniyle kendinde farklılıklar hissediyordu. Bıkkınlığından eser kalmamış, yorgunluğu da yerini garip bir canlılığa bırakmıştı hem de küçümsenmeyecek kadar kan kaybetmesine rağmen...

Alyssa...

Kızın yüzü gözlerinin önüne geldi. Kızıl dalgalı saçların çevrelediği yürek şeklinde bir yüz... Yay gibi kaşların altında öfkeli, muzip ve pek çok ifadeyi bir arada taşıyan gri yeşil gözler... Düzgün minik bir burun... Sivri ve inatçı çenesini belirginleştiren küçük ama dolgun dudaklar... Muzipçe kıvrılan, kızgınlıkla bükülen, alaycı bir şekilde büzülen masum ve pembe dudaklar...

Elini dudağına götürdü genç adam. Yumuşaklığını ve lezzetini hâlâ hissedebiliyordu.

Bir kadına kur yapmak dışında bu kadar çok konuştuğunu ve eğlendiğini hatırlamıyordu. Ama Alyssa ile her söylediği cümleden keyif almış, onu kızdırmak hoşuna gitmişti. Onun kıkırdamalardan uzak, nazik olmaya çabalamadan cümleler kurması, kavgaya neden olabilecek sözleri çekinmeden üzerine yağdırması, hiç olmadığı kadar ilgisini çekmişti.

Meydan okumalara asla dayanamazdı. Özellikle bu bir kadından geliyorsa... Ve rakibini asla küçümsemezdi. Alyssa, meydan okumakla kalmamış, harekete bile geçmişti.

Diğer yandan yaşam tarzı basitten bile daha aşağıda olan bir çevrede, her nasılsa prensiplerine bağlı kalmayı başarmıştı. Kısıtlı bir ortamda büyümeye ve açmaya çalışan bir gül kadar çaresizdi ama dikenlerini sivriltmişti. Kolundaki yaraya baktı. Evet, o dikenlerin açtığı büyük yarayı kendi elleriyle de dikmişti.

Alex düşüncelere dalmışken, hızla açılan kapıdan fırtına gibi odaya dalan Brendan, "Duyduklarım doğru mu, Alex? Yaralandın mı?" diye bağırdı. Yüzü endişeden şekil değiştirmişti.

Arkadaşının sakin bir yüzle kaldırdığı sargılı koluna baktı Brendan. "Kim yaptı bunu? Umarım onu yakalamışsındır. Kaçtıysa sen rahatına bak, ben kısa zamanda yakalarım! Sonra da onun ipin ucunda sallanmasını birlikte seyrederiz."

"Brendan, sakin ol."

"Sakin olmak istemiyorum. Kim yaptı? Birileri bizi takip mi etmiş? Peşimizden buraya kadar gelmelerini beklemiyordum."

"Peşimizde kimse yok, rahat olabilirsin. Hiç ummadığım bir yerden saldırıya uğradım ama şimdi iyiyim." Cümlenin sonunda dudağı yukarıya doğru kıvrılmış, bu da yaralanmış olmaktan memnun bir yüz ifadesi vermişti.

"Peşimizde birisi yoksa nasıl yaralandın? Üstelik senin gibi temkinli ve dikkatli bir adam nasıl ummadığı yerden saldırıya uğrar?" Onun muzip gülümseyişine bakarak kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Neler oluyor, Alex?"

"Odaya girdiğimde..." Eliyle şömineyi işaret etti. "Orada bir şömine faresi vardı."

"Üzerine mi saldırdı?" Arkadaşının bakışı şömineye kaydı. "Farelerin bu mevsimde odalara kadar sokulması görülmemiş şey değil. Hancıyı uyarmak lazım! Fare ısırığı tehlikelidir, biliyorsun. Bir doktora görünmen gerek. Ne yaptın peki?"

Genç adam, susmak bilmeyen arkadaşına sırıttı. "Aslında o saldırmadan önce ben ona saldırdım!"

"Aferin, adamım! Şömine demiriyle öldürseydin."

"Öldüremeyeceğim kadar güzel görünüyordu. Ben de onu öptüm."

Brendan'ın yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Ve bu görüntüye gülmeyecekse Tanrı onu kahretsin!

Anju Dükü şimdi daha da büyük bir şaşkınlık içindeydi. Kısık sesle gülen arkadaşına kızgın gözlerle baktı.

"Alay etmeyi bırak. Nasıl yaralandığını duymak için ölüyorum!"

"Gerçekten şömine faresinin saldırısına uğradım. Ben onu isteği dışında öpünce o da beni hançerle yaraladı."

Brendan, bu imaya inanmak istemedi. Fakat arkadaşı hem ciddi hem de bu durumdan oldukça eğleniyormuş gibi gözüküyordu. "Sen bir kadın tarafından yaralandığını mı söylüyorsun? Sen, Alex Ethelwolf, Lancester Dükü... Düello alanlarının tartışılmaz en iyi kılıç ve silah kullanan adamının..."

"Tamam, Brendan, bu kadar aşağılama yeter!"

"Sen bu sözlere aşağılama mı diyorsun? Asıl bu olay yayıldığında gör sen! İyi bir atıcı, iyi bir silahşor olman yetmeyecek, Lordum! Eğlence masalarında o soylu züppeler, seninle alay etme fırsatını kaçırmayacaklar. İçten içe kin tutanlar için bulunmaz fırsat. Arkandan kıs kıs gülecekler."

"Tanrı aşkına, Brendan! Bütün bunlar umurumda mı zannediyorsun?"

Brendan, kinayeli bir şekilde, "Umurunuzda olan nedir, Lordum?" diye sordu.

Alex ciddi ciddi, "Dokunduğum lanetten kurtulmak..." diye mırıldandı. Bir önceki hanın önünde pinekleyen yaşlı adamın söylediklerini düşünüyordu. Kız belki de gerçekten lanetliydi ve Alex ona dokunarak ömür boyu sürecek bir lanete maruz kalacaktı.

Brendan, düşen çenesini eliyle kaldırdı. "Benimle yeterince eğlendiğini düşünüyorum. Bu zamana kadar başına açtığım belaların intikamını alıyorsun."

"İşte, nihayet kendi ağzınla itiraf ettin! Bu zamana kadar başıma gelen bütün belaların sorumlusu sensin. Fakat bu defaki en büyüğü... Ve ben nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

"Kim bu ilk görüşte seni çarpan leydi?"

"Bir leydi değil. Ünvanlarla uzaktan yakından alakası yok. Meydan okudu, öfkelendirdi, sivri diliyle beni çılgına çevirdi, sonra da bıçakladı."

Brendan, kelime hazinesi aniden tükenmiş gibi dudaklarını bir iki defa açtı kapadı. Şaşkınlıkla elini saçlarının arasından geçirdi. Her zaman çözümlemesi gereken bir durum olduğunda yaptığı gibi bir eli belinde, bir eli ensesinde odanın içinde birkaç tur attı.

Alex, bunun sonunda nasıl bir tepki gelecek diye beklerken Brendan, "Tamam, sakin sakin düşünelim. Madem buradayız, bu geceyi handa geçirmek zorundayız. Yarın sabah erkenden atları hazırlatır ve yola çıkarız. Üç gün içinde Londra'da oluruz. Babamın yakın dostu Doktor Belinger travmalar konusunda uzman. Seni ona gösterebiliriz. Gerekirse şu ünlü, kaprisli asillerin hava değişikliği için gittiği hastaneye falan yatırırız. Meraklanma dostum, ben seninle ilgileneceğim. Etraftakilere de bir hastalık kaptığını ve toplum içine çıkamadığını söyleriz." dedi.

"Brendan!"

"Bu arada işlerinle ben ilgilenirim..."

"Brendan!"

"Emin ellerdesin, dostum. Tedaviden sonra York yakınlarındaki şatonda birkaç ay geçirirsin, kır havası iyi gelir."

Brendan, kendini kaybettiği düşünceler içinden Alex'in sert sesiyle çıktı. Gözlerini kırpıştırarak bir süre arkadaşına baktı. Düşündüklerinin yeni farkına varmış ve inanamıyormuş gibi kafasını salladı.

Alex, "Bir süre burada kalmaya karar verdim. Bu nedenle bir yere gitmiyoruz." dedi kesin bir sesle.

"Öğleden önce gitmek için sabırsızlanıyordun!"

"Burada kalmam için zorlayan içgüdülerime kulak vereceğim."

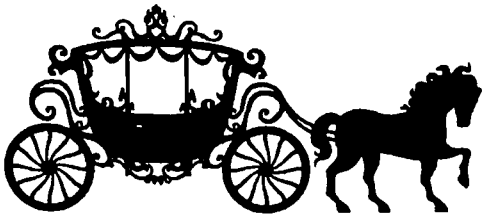
"Seni buraya sürüklediğimle ilgili o bitmeyen nutukların ne olacak?" Arkadaşının soğuk bakışlarını görünce, "Tamam, sen bilirsin! Zaten iki günde sıkılırsın, üçüncü gün gidelim diye tutturursun. Belirsiz bir süre bir yerde kalmak senin yapında yok." dedi.

Alex, doğrularak yataktan ayaklarını sarkıttı. Komodinin yanındaki eşya çantasının içinden gömlek aramaya başladı. Yanında uşağını getirmediğine söylenerek, üzerindeki kanlanmış ve kolu kesilmiş gömleği çıkarıp yatağın üzerine attı. Köşede bulunan bir leğende elini yüzünü yıkadı. Bu arada Brendan onun hareketlerini izliyor, ne yapacağını merak ediyordu.

Temizlenen Alex, yeni bir gömlek giyerek arkadaşına döndü. "Saat kaç? Acıktım, gidip yemek yiyelim, bir şeyler içmeye ihtiyacım var, kolum ağrımaya başladı."

Brendan'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden odadan çıktı.

Ninova

BÖLÜM SEKİZ

Gazinonun bunaltıcı havasından kurtulmak ve biraz nefes alabilmek için dışarıya çıkan David'in geldiği yer, karanlık ve tenha bir ara sokaktı.

Ana caddelerdeki kandilli sokak lambalarının aydınlığının aksine sokak, tehlikeli ve tekinsiz bir siyahlığa bürünmüştü. Aydınlığın güvenli havası olmadığı için kimsenin pek tercih etmediği bu sokaktan ana caddeye çıkmak için bir süre yürümek gerekiyordu.

Genç adam da büründüğü siyah kıyafetlerin içinde karanlık sokakla bütünleşmişti. David, kalabalık caddeye çıkmaktansa gecenin kamufle eden karanlığında tek başına bu sokakta bulunmayı tercih ederdi.

İçtiği puroyu yere atıp topuğuyla ezmesine ve yaslandığı duvardan doğrulmasına neden olan duyduğu seslerdi. Boğuşma gürültüsüne çok yakından tanıdığı başka sesler karışıyordu. Bir bedene çarpan yumruklar ve kısık inlemeler genç adam için oldukça tanıdıktı.

Başkalarının işine karışmayı sevmese de adımları eski günlerin özlemiyle sese yöneldi. Tekinsiz sokağın ulaştığı bir başka çıkmaz sokakta, dört karanlık gölge bir adamı dövüyordu. Ya da dövmeye çalışıyordu. Üzerine hücum edenleri geri püskürten adam küçümsenmeyecek kadar iyi dövüşüyordu. Yine de sık sık darbe almaktan kurtulamıyordu. David, adaletsiz dövüşlerden her zaman nefret etmişti.

Cebinden deri eldivenlerini çıkarıp eline geçirdi. Soğuk akşam için üzerine aldığı uzun paltosunu üzerinden sıyırıp yanından geçtiği duvarın üzerine fırlattı ve kararlı adımlarla kavganın içine daldı.

David'in kavgaya katılması tek başına mücadele eden adamın dikkatini dağıtmıştı. Gafil avlanarak çenesine gelen yumruktan kaçamadı ve geriye doğru savruldu. Düştüğü yerden hızla doğrulurken onun yeni bir saldırgan değil, aksine kendisine yardım etmek amacıyla kavgaya dâhil olan biri olduğunu anlayınca gülümsedi. En yakınındaki adamın üzerine atlayarak yumruklarını peş peşe indirmeye başladı.

Yaklaşık on beş dakika sonra, yerde inleyerek kıvranan saldırganların tekrar ayağa kalkamayacağı açıkça belli olmuştu. David, perişan durumdaki adamlara tiksintiyle bakarak omzunu oynattı.

Duvara dayanmış, soluklanan ve oldukça hırpalanmış olan adam başını kaldırarak, "Teşekkür ederim." dedi nefes nefese.

Bu teşekküre cevap verme tenezzülünde bulunmayan David, sokağın başında beliren bir başka gölgeye, "Aden! Onları al buradan. Ne istiyorlarmış, öğren." diyerek gitmek üzere döndü.

Arkasından gelen sesin, "Leonard Ashford!" dediğini duyunca duraksayarak döndü. Zayıf ay ışığında sert yüz çizgileri keskinleşmişti.

"Cambridge Dükü mü?" diye sormasına rağmen sesinde herhangi bir şaşkınlık belirtisi yoktu. "Ekselanslarının böyle tenha bir sokakta ne işi var?" Bu cümlelerle onu tanıdığını da vurgulamış oldu.

"Bir sonraki sokakta saldırıya uğradım. Kaçmak iyi bir çözümdü ama bu çıkmaz sokakta köşeye sıkıştım."

David, bu bilgiyi de çok yadırgamadı. Sonuçta burası pek tekin bir yer değildi. Cinayetler ve saldırılar oldukça olağandı.

Dönüp giderken omzunun üstünden, "Beni takip edin. Gazinom biraz ileride... Yaralarınıza bakalım, bu arada bana bir teşekkür içkisi ısmarlarsınız." dedi.

"Gazinon mu var?" David yaralı adamın boğuk gülüşünü, ardından da "Kendi gazinonda bana içki mi söyleteceksin?" dediğini duydu.

Genç adam alaycı bir sesle, "Başka türlü nasıl para kazanabilirim?" diyerek yürüdü.

"Alyssa!"

Yorgun bir günün ardından kapıdan çıkmakta olan genç kız kendisine seslenen Joseph'e döndü. "Efendim?"

"Ekselansları seni istiyor." Adam konuşurken yukarıyı işaret etmişti.

Kaşları çatılan Alyssa, "Niçin?" diye sordu kaba bir tavırla.

"Koluna pansuman yapmanı istiyor."

"Ben doktor ya da şifacı değilim, Joseph. Çok yorgunum ve eve gitmek istiyorum."

Joseph kıza doğru eğildi. "Adamı yaraladın. Seni şikâyet etmemesi için biraz daha uysal davranabilirsin. Belki ne kadar iyi biri olduğunu ispatlarsan şu şikâyet işini yeniden düşünebilir. Gidip yarasını kontrol et. Sargısını yenile, bu arada da dilini tut. Ne söylerse söylesin cevap verme!"

Alyssa kızgın bakışlarını tavana çevirirken, "Sence bu mümkün olabilir mi?" diye homurdandı. Adam garip bir şekilde onu etkilemeyi başarmıştı. Ve gururla söyleyebilirdi ki bunu daha önce başaran olmamıştı. İçinden geçen defalarca bıçaklama isteğini bastırmakta zorlanıyordu. Bütün o çekici, sinir bozucu davranışları kadınsı bir noktasına dokunuyor ve kendisini değersiz hissettiriyordu. Bu duyguları da daha önce yaşamamıştı. Çevresindeki erkeklerin ona olan aç bakışları karşısında kadınsı hislere kapılmak en son isteyeceği şeydi.

"Ne mümkün olabilir mi? Senin dilini tutmayı başarman mı?" diyen hancıya sanki bütün her şeyin sebebi oymuş gibi baktı.

"Kahretsin, Joseph! Adam beni sinirlendirmek isteyecek. Cevap vermem için tahrik edecek."

"Ve sen yine de dilini tutacaksın. Çık ve dediğimi yap, sonra da evine git!"

Son sözünü söyleyen adam mutfağa girerken genç kız kızgınlıkla üst kata giden merdivenlere baktı. Küfrederek temiz sargı bezi buldu. Daha etkili küfürler bulmalıydı. Dilinin ucuna gelenler genç kıza hiç de yeterli gelmiyordu. Bir içki şişesi kaparak sinirini sertçe adımladığı basamaklardan çıkarmaya çalıştı.

Derin bir nefes alarak tıklattığı kapıyı araladı. Onu, üzerine uzandığı yatağın başlığına sırtını dayamış, çaprazladığı ayaklarıyla genç kızı beklerken buldu. Kahretsin! Gömleğini çıkarmıştı. Bu davranışı gömleğinin kolunun tekrar kesilmesini istemediği yönünde yorumlanabilirdi. Kolundaki beyaz sargı bezi tenini daha da esmer göstermişti. Bir asilzadeye göre teni, zamanını güneş altında geçirmekten hoşlanırmış gibi bronzdu.

Omuzlarının genişliği, kollarındaki kaslar, seyrek tüylerle kaplı göğsü ve bir heykeltıraşın özenle yonttuğuna hiç şüphesinin olmadığı karın kaslarıyla günahkâr bir çekiciliği vardı. Bu görüntü taşa oyulmuş bir heykelin mükemmelliğine sahipti. Bedeni erkeksi bir kusursuzluğa sahipti. Ve eğer bir müzede sergileniyor olsaydı hemcinsleri bu erkek mükemmelliğini anlatan bedeni görebilmek için sıraya girerlerdi.

Kanındaki kıpırtı, bedeninde hissettiği değişim ve kalp atışlarının hızlanması Alyssa'yı uyarınca, bir süredir onu incelediğini fark ederek kızardı.

Alex, bedenini inceleyen kızın bakışlarından erkeksi bir gurur duyarak onu izliyordu. Genç adamın ondan etkilendiği kadar kızın da kendisinden etkilenmesini istiyordu. Bunu birazcık da olsa başarmış olmaktan doğan bir tatmin hissetti.

Kızın bakışının değdiği noktalardaki kasları kasılarak tepki verdi. Kasıklarında önce bir karıncalanma, sonra da aleve dönüşen

istekli bir başkaldırış hissetti. "Bence sakıncası yok!" dedi vahşi bir kedinin hırıltısına sahip sesiyle.

Adamı duyan Alyssa irkilerek aceleyle ona doğru yürüdü. "Neyin sakıncası yok, Ekselansları Lordum?" diye sordu. Bakışlarını elindeki sargı bezinde tutmaya çalışıyordu.

Kızdan bir an bile bakışını ayırmayan Alex, "Beni incelemenin..." diye cevapladı.

"Sizi incelemiyordum." diye huysuzca cevaplarken elindeki şişeyi eski komodinin üzerine bıraktı. Getirdiği sargı bezini cebinden çıkardığı makasla kesmeye başladı.

"Ceplerin cephane gibi değil mi? Merak ediyorum da başka hangi kesici ve delici aletleri orada saklıyorsun?"

Son parçayı da kesmeyi bitiren Alyssa, onun zeki ve küstah gözlerine bir bakış atarak, "Beni biraz daha zorlarsanız bütün cephanemin tadına bakmanızı sağlarım." diye mırıldandı.

Alex, kızın kızarmış yanaklarına ve terden parlayan gerdanına takılan bakışlarını ondan uzaklaşmaya ikna edemiyordu. Şakağından kayan ter damlası, okşarcasına yanağından boynuna damladı. Küçük damla, kıskançlık uyandıracak ve tahrik edecek kadar yavaş hareketlerle kızın göz alıcı gerdanındaki kabarıklıklara doğru süzüldü. Diliyle o damlayı yalama düşüncesi kanını ısındırmıştı. İnce gömleğinin altından kabaran göğüslerine dikkat çeken ter damlasının bu hareketine cevap olarak dilini dudaklarında gezdirdi. Kahretsin, teninin tadına bakmak için ölüyordu.

"Cephanenin tadına bakmaktan büyük zevk alacağıma eminim. Hatta senin de zevk almanı sağlayabilirim." dedi yumuşak bir sesle. Bu bir lanetti! Kızı gördüğü anda kemiği olmayan dili özgürlüğüne kavuşuyor, canı ne isterse onu söylüyordu.

Bu şehvetli ve art niyetli cümleyle kızaran Alyssa, aynı zamanda daha da terlemişti. *Lanet oda neden bu kadar sıcaktı?* Ve lanet adam o sahiplenici ve alev alev yanan bakışlarını bir an üzerinden çekse rahat bir nefes alabilecekti. Ahlaksız zamparanın bu tek dileğini yerine getirmeyeceği duruşundan ve gözlerinden belliydi.

Sıkılmış bir yüzle elindeki makası genç adama yaklaştırdı. Hafifçe eğilerek makasın ucunu genç adamın güçlü boynuna dokundurdu. Oradan seksi bir tavırla göğsüne doğru indirdi. Alex, bu soğuk ama ayartıcı temasın etkisini kasıklarında hissetti, hareketlenen erkekliği daha da büyüdü. Önünde büyüyen kabarıklığı onun da fark edip etmediğini anlamak için gözünü bir an bile ondan ayırmıyordu.

Alyssa, bu rahatsız durumdan kurtulabileceğini bilse bir hamam böceğine dönüşmeye bile razıydı. "Ben çok zevk alacağımdan eminim ama sizin benimle aynı fikirde olacağınızı sanmıyorum, Ekselansları Lordum!" diye mırıldandı.

Sonra aniden doğrulup sert hareketlerle genç adamın kolundaki sargıyı çözdü. Hareketleri abartılı ve kasıtlı olarak kabaydı. Yüzünü buruşturan genç adama bakmadan komodindeki şişeyi kapıp yaranın üzerine döktü.

Alex, yatağa sızan sıvıya bakarak, "Bedeninde nezaket taşıyan tek bir zerre bile yok, değil mi?" dedi kızı kızdıran bir sesle.

"Size karşı mı? Hayır, yok!"

Kaşını kaldırarak, "Görgü kurallarından haberin var mı peki?" diyerek damarına bastı.

"Görgü kuralı mı? Yemekten sonra geğirmiyorum ve dişlerimi parmağımla karıştırmıyorum. Gördünüz mü? Yeterince görgü kuralı biliyorum."

Genç kızın saygısız ama aynı zamanda eğlenceli cevabına yanıt olarak omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı. "Yüce Tanrım, sen gerçekten de çok komik bir kızsın!"

Sargıyı bitiren Alyssa, "Komik ve tehlikeli... Umarım bunu aklınızdan hiç çıkarmazsınız." diyerek doğruldu. Makası cebine yerleştirdi. Sargı bezini alırken, "Şişenin kalmasını ister misiniz? Gece ağrınız olduğunda belki sarhoş olarak acınızı unutmaya çalışırsınız." dedi iğneleyici bir sesle.

"Daha berbatlarını gördüm. Eminim senin mucize tedavinle bir bebek gibi sabaha kadar kesintisiz uyuyacağım."

"Daha berbatlarını derken?" diyerek duraksadı genç kız.

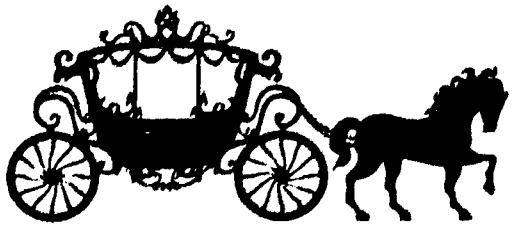
Alex, yatağa eliyle vurarak, "Yanıma uzanırsan sabaha kadar bütün hayat hikâyemi sana anlatırım." derken dudakları bu teklifi kasten yaptığını belirten bir ifadeyle kıvrılmıştı.

Adam kur yapmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Topuklarının üzerinde dönen genç kız, kapıya doğru yürürken, "İyi geceler, Ekselansları Lordum!" dedi sert bir sesle. Sonrasında kapıyı çarparak çıktı.

Alex, giden kızın arkasından uzun süre dudağında aynı gülümsemeyle uzandı. Bu kızın gerçekten de görgü kurallarından haberi yoktu. Cemiyette onun yaptığından daha küçük hatalarla uşaklar ve hizmetçiler işinden oluyordu. Ve cemiyetin asil üylerinden hiçbir genç kız, onun gibi davranmaya cüret edemezdi.

Doğrulup pantolonunu çıkarırken, "Ama cemiyete ait değil, bir asil hiç değil..." diye mırıldandı.

Mumu söndürdükten sonra yatağa girdi. Uzun süre biraz önce yanında olan kıza duyduğu istekle boğuşmak zorunda kalsa da sonunda huzursuz ve içinde Alyssa'nın olduğu rüyalarla dolu bir uykuya daldı.

BÖLÜM DOKUZ

"Alyssa! Ekselansları sargısının değiştirilmesini istiyor."

Sabah sabah daha kapıdan girer girmez Joseph'in söyledikleri, sabah Mary annenin bitmek bilmeyen inatçılığıyla birleşince genç kızı iyice germişti. "Birilerine yaptırsaydınız!" diye cırladı öfkeyle.

"Kendisi seni istedi. Yarayı açan kimse o gelip değiştirsin, dedi."

"Yarayı kendisi istedi. Ona uzak durmasını söylemiştim."

"Bana söylenmeyi kes! Gidip kendisine söyle! Acele et, işler seni bekliyor." Joseph, kıza son bir öfkeli bakış atıp hanın salonuna yöneldi.

Alyssa ise kötü başlayan günün bu şekilde devam etmemesini dileyerek arka odadaki dolaptan sargı bezlerini ve makası aldı. Geçerken kilerden bir de içki şişesi kaptı. Aslında bu şişeyi kafasında kırıp sonra posta arabasına attığı adamdan sonsuza kadar kurtulabilirdi.

Ekselansları odasında oturmuş, Alyssa'yı bekliyordu. Kapıdan giren kızı baştan ayağa süzerken yüzündeki hoşnutsuz ifadeye gülümsedi. "Oda birden soğudu sanki..."

Onun bu tahrik edici konuşmasına cevap vermeyen genç kız elindekileri sehpaya bıraktı. Gelip genç adamın tepesine dikildi. "Kolunuzu açın!" diye emretti.

"Sana da günaydın, Şömine Faresi!"

"Sabahları hep böyle alaycı mısınız?"

"Peki sen sabahları hep böyle huysuz musun?"

"Sadece sabahları değil, ben her zaman huysuzum. Şimdi, kolunuzu açmayacaksanız sargınızı kendiniz yenilemek zorunda kalacaksınız."

Yerinden yavaşça kalkan Alex, gömleğinin düğmelerini yavaş hareketlerle çözmeye başladı. Esmer parmakları her düğmenin üzerinde oyalanıyor, ortaya çıkacak görsel şöleni geciktirerek beklentiyi artırıyordu. İliğinden kurtulan her düğmenin araladığı gömlekten bronzlaşmış göğse dair minik ipuçlarını görebiliyordu. Alyssa adamın elini itip, gömleği iki yana çekerek bütün düğmelerin etrafa dağılmasını ve çalışmakla şekillenmiş kaslara ait tümsekleri gözler önüne sermeyi düşünecek kadar etkilenmişti.

Ah yüce Tanrım! Adam bu zamana kadar korumaya çalıştığı bütün prensiplerini bir bir yıkıyor, direndiği ve mücadele ettiği bütün o baskılarla alay eder gibi bir kadın olduğunun farkına varmasını sağlıyordu.

Hislerinin ve düşüncelerinin aksine, "Sadece kolunuzu açmanızı istemiştim." diye söylendi.

"Sargıyı daha kolay değiştirebilmen için gömleğimi çıkarmam gerek." diye mırıldanan adamın sesi fısıltıdan birazcık daha yüksekti. Farklı çağrışımlara kapı açacak boğuk bir tınısı vardı. Gözleri ise Alyssa'nın gittikçe irileşen gözlerindeydi. "Yoksa gömleğimin kolunu keserek mi yapmak istiyorsun? Bu seçeneği baştan eliyorum. Az kıyafetle gelmiştim. Bir gömleğimden daha olmak istemem."

Yutkunmakta zorluk çeken genç kız bakışını onun esmer parmaklarının hareketlerinden alamıyordu. Çektirdiği eziyetin dozunu arttıran adam gömleğini omzundan sıyırınca inlememek için dilini ısırdı Alyssa. Şu an kendini tokatlamak istiyordu. Ya da ayakları donmamış olsaydı münasebetsiz taraflarına vura vura bu odayı terk etmek daha cazip bir seçenekti.

"Pekâlâ, ilk defa bir erkek bedeni görmüyorsun!" diyerek kendisine çıkıştı.

"Dünkünü de sayarsan ikinci kez görüyorsun!" diyen arsız iç sesi, ahlaksızlığın sınırını geçmişti.

"İzlemeye devam edecek misin? Sargıyı değiştirmeyeceksen söylemeliydin." Alex ona bilerek eziyet ediyordu. Kıza vermek istediği ders bir baştan çıkarma oyununa dönüşmüştü. Bunun sebebi ise en az genç adam kadar etkilense de bunu gizleyen kızın arkasına saklandığı duvarı yerle bir etmekti.

Küstah domuz! Sargıyı değiştirme süresince ona bakmayan genç kız, aceleyle temizlediği yarayı özensizce sarıp geriye çekildi. "Tamam, bitti." diyerek ve geriye kalan sargı bezlerini de alarak reverans yapıp kapıya yöneldi.

"Alyssa!" diyen sert ses kapıya ulaşmasını engelledi. Bıkkınlıkla aldığı nefesi sızlanarak dışarı verdi. Geri dönmeden konuşmasını bekledi fakat Alex, "Otur, seninle konuşmak istiyorum." dedi.

"Ayaktayken de söylediklerinizi duyabiliyorum." Yüzü hâlâ kapıya dönüktü genç kızın.

"Alyssa, sana oturmanı söyledim!"

Hışımla dönen genç kız neden oturmayacağını söylemek istedi. Fakat Dük gömleğini giymişti. Mazereti kalmamış olsa da "İşlerim var." dedi.

Alex, kıza yaklaştı. "Beni zor kullanmaya mecbur bırakıyorsun."

"Sizi hiçbir şey için zorlamıyorum, Ekselansları Lordum!"

"Zorluyorsun. Saldırını gerekli makamlara şikâyet etmek zorundayım."

"Her şeyin sebebi sizken bir de beni şikâyet mi edeceksiniz? Bu ne yüzsüzlük!"

"Her şeyin sebebi ben miyim? Atınla beni ezmeye kalkıştın!"

"Bu bana saldırmanızı gerektirmezdi."

"Sana saldırmadım, sadece bir ders vermek istedim. Yani birinci öpücükte niyetim sana bir ders vermekti. İkincisi tamamen farklı bir nedenle oldu."

Alyssa, "İkincisi... Dersi pekiştirmek için miydi?" dedi küstahça. "Verdiğiniz dersi anlama kapasitesi olmayan aklı kıt bir öğrenciyim. Size hançeri saplama sebebim de bu derse itiraz etme şeklimdi."

"O hançerle bir gün kendini yaralayacaksın."

"Bunun olduğu günü bayram ilan edecek pek çok kişi tanıyorum. Şimdi gitmem gerek." Genç adamın yakalamasına izin vermeden kıvrak bir hareketle dönüp kapıya yürüdü. Çıkmadan hemen önce, "Diğer söylediğinize gelince, şikâyet etmekte serbestsiniz." diyerek gitti.

Bu kızı ne korkuturdu, Tanrı aşkına?

Kahvaltı için indiği salon boştu. Vakit erken olduğu için Brendan daha inmemişti. Joseph'e, "Kahvaltı istiyorum." diyerek ve bir önceki gün oturduğu masaya yönelerek, pencerenin önündeki sandalyeye yerleşti.

Yaklaşık on dakika sonra Brendan da ona katıldı.

Alex kahvaltısını yaparken hemen hemen boş olan hanın ana salonunu inceliyordu. Eski taş duvarlar, nişlere yerleştirilmiş kandiller nedeniyle yer yer isliydi. Dış kapının karşısında yine isli büyük bir şömine vardı. Salona serpiştirilmiş masalar ve banklar gece olduğunda müşterileri ağırlamaya hazırdı. Yerdeki ahşap döşeme ise kısa zaman önce yenilenmiş gibi cilalı ve parlaktı.

U şeklindeki bir bankın arkasında bardakların sıralandığı raflar vardı. Bu bankın sağ köşesine kocaman bir içki fıçısı yerleştirilmişti.

Han eski görüntüsüne rağmen temizdi ve bu temizliği sağlayanlardan biri de biraz önce arka kapıdan giren genç kızdı.

Genç adamın büyük bir dikkatle izlediği kız şöminenin külünü aldı, sonra barın arkasına geçerek yıkanmış bardakları raflara yerleştirdi.

Alyssa salondan çıktığında bakışını büyük bir sessizlik içinde kendisini izleyen arkadaşına çevirdi. Brendan'ın suskunluğu hiçbir zaman güzel şeyler getirmezdi.

Tabaktan aldığı peyniri ağzına atan genç adam tek kaşını kaldırarak, "Ne?" diye sordu.

"Bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Saçmalık olan nedir?"

"Tanrı'nın bile unutmaya hazır olduğu bu kasabada, bir handa çalışan kızla senin gibi bir adam..."

"Onunla ilgilendiğimi de nereden çıkardın?"

"Yapma, Alex! Senin ne zaman ciddi olduğunu bilirim. Karşımda gördüğüm adam sadece eğlenmek için burada kalmıyor."

"Saçmalama! Daha dün tanıştığım bir kızı senin düşündüğün gibi ciddiye almıyorum."

"O zaman neden buradayız, söyler misin?"

"Senin yüzünden. Bizi buraya sen getirdin."

"Bu sabah gitmiş olabilirdik. Hazırlanıp çıkmış olsaydık şu an yolu yarılamıştık."

Elindeki çatalı masaya bırakan genç adam arkasına yaslandı. "Londra'da bir işimiz yok. Neden acele edelim? Sen de birbirine benzeyen günlerden, birbirinin aynısı olan konuşmalardan ve insanlardan sıkılmadın mı?"

"Sıkılsak da bizim hayatımız Londra'da... Bir misyonumuz var! Birileri için çabalıyoruz."

"En son kendin için ne yaptın, Brendan?"

Bir süre düşünen genç adam geniş omzunu silkti. "Yaptığım her şeyi kendim için yapıyorum. Sıkıcı dediğin hayatımızı renklendiriyorum."

"Benim kastettiğim şeyin o olmadığını biliyorsun. Sana da hayatımız boş ve sıkıcı gelmiyor mu? Her istediğini elde etmek, hiçbir güçlükle karşılaşmadan tekdüze yaşadığın bu hayat..."

"Ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Bir önerim yok, sadece artık hayatımda değişiklikler yapmak istiyorum. Daha önce de dediğim gibi hiç sahip olmadığım sıcak bir aile ve çocuklar..."

"Gerçekten de evliliği düşünüyorsun! Dün söylediğinde şaka yaptığını düşünmüştüm. Aklında kim var?"

Alex'in gözünün önüne gelen kadının henüz bir yüzü yoktu. "Henüz belirli birisi yok." diye mırıldanarak ayağa kalktı. "Gidip biraz ata binelim."

İki genç adam handan çıktılar. Onlar ahırın önünde beklerken seyis Albert atlarının hazırlanmasını sağladı. Birkaç dakika sonra daha önce kayboldukları çalılık deryasından uzak duracakları bir yol seçerek atlarını mahmuzladılar. Girdikleri uzun ağaçlıklı yolun sonunda karşılaştıkları malikâne ikisini de şaşırttı.

"Bu çevrede yaşayan varlıklı birinin aklından şüphe ederim." dedi Brendan.

"Bizim göremediğimiz değerli bir yönü olmalı." diye cevapladı Alex.

"Gidip tanışalım." diyen arkadaşı atını mahmuzlayarak büyük demir kapılardan geçti.

Arkadaşının ataklığı konusunda söylenen genç adam da peşinden atını mahmuzladı.

Malikâne Baron Flaming'e aitti. Adam burada doğmuş ve burada ölmeyi düşünüyordu. İki aristokratın bu çevrede olmasına heyecanlanmış ve sevinmişti. Israrla onları ağırlamak istediğini söyledi. Zaten bir grup misafiri vardı. Kadınlı erkekli bu küçük topluluk ise taşrada yaşamayı bu tür toplantılarla renklendiren, kendi içinde yaşamaya alışkın taşralılardı. Genç adamların orada bulunması büyük ilgi uyandırdı.

Bütün gün Londra ve cemiyet yaşamı üzerine konuştular. Daha fazla bilgi edinmek için ikisini soru yağmuruna tuttular. Kurtulmak istedikleri bu sıkıcı ortamdan ayrılmaları kolay olmadı. Öğle yemeği ve akşam verilen yemeğe de katılmak zorunda kaldılar. Gecenin ilerleyen saatlerinde geri dönmeden önce Baron Flaming ısrarla onları evinde kalmaya davet etti.

Ekselanslarının kasabaya gelişinin üçüncü günüydü. Dün kahvaltıdan sonra onları görmemişti Alyssa. Böylece sargı değiştirme

işinden de kurtulmuştu. Fakat bu sabah yine Ekselanslarının huzuruna çağrılmış, iki gün öncesinin ritüeli tekrarlanmıştı.

Akşam yemeği vakti han her zaman kalabalık oluyordu. Joseph'in yahnisi, diye düşünülse de çoğu zaman olay çıkarmaya hazır gençlerin sarhoş olabileceği tek düzgün mekândı. Herhangi bir işe sahip olmayan bu adamlar, coşkun akan kanlarının verdiği cesaretle Joseph'in onları atacağını bile bile her akşam geliyorlardı.

Bu akşam da diğer akşamlardan daha farklı değildi. Alyssa koşmaktan ve masalara servis yetiştirme telaşından ter içinde kalmıştı. Her akşam olduğu gibi köşedeki masadan sesler ve kahkahalar yükselmeye başlamıştı. "Bu kadar erken olmamalı..." diye homurdandı genç kız. Akşam yemeği servisinin bitmesini bekleyebilirlerdi.

Genç adamlardan biri yanından geçen kıza, "Biraz daha şarap, Alyssa!" diye seslendi. Bütün sürahiyi gırtlağına boşaltma gibi bir seçeneği olsaydı kesinlikle değerlendirirdi. Uzatılan kupayı doldurdu.

"Neden bize katılmıyorsun?" dedi genç.

"Teşekkür ederim. Servis yapmam gerek."

"Sen kaybedersin!"

"Kaybetmeyi seviyorum." diyen genç kız uzaklaştı.

Duvarlara asılan kandillerin ve yanan şöminenin çok fazla aydınlatamadığı han salonunu yemek kokusu sarmıştı. Alyssa açlığını fark edemeyecek kadar yorgun hissediyordu. Mutfaktan aldığı yemek tabaklarını servis bekleyen masaya bırakıp geriye döndü.

Köşedeki grup içmeyi bırakmış, genç kızın her hareketini takip etmeye başlamıştı. Kendi aralarında yaptıkları utanç verici konuşmaların bir kısmı Alyssa'ya kadar ulaşıyordu. Çoğunluğu genç kız üzerine olan bu konuşma ve yorumlara kulaklarını tıkayarak işine devam etti.

Bu kadar görmezden gelinmeye alınan gruptan biri, içkinin de verdiği cesaretle, "Hey Alyssa, nazlanma da bir öpücük ver!" diye seslendi. Diğerleri de bu konuşmadan cesaret kazanıp sözlü olarak sataşmaya başladılar.

"Evet, hadi tatlım, ver bir öpücük."

"Neden herkese verdiğini bizden esirgiyorsun?"

Bu, her akşam yaşadığı bir durumdu. Sakin kalabilir, onları umursamayabilirdi fakat serseriler bu umursanmamayı kabullenemiyorlardı. Yan masaya yaptığı servisi bitirip, bir an önce uzaklaşma telaşındayken bileğinden tutulup çekildi.

Kendini sert kollarla sarmalanmış ve bir kucakta oturur bulunca hiç şaşırmadı. Çünkü tüccar Will'in oğlu George de masadaydı ve yine kendini kaybedecek kadar içmişti. Elinden kurtulmaya çalıştıkça daha çok sıkıştırıyor, diğerleriyle birlikte kahkaha atıyordu.

"Bırak beni, George!"

"Hadi ama seni çok mutlu edebilirim!"

"Hiç şüphem yok bundan, şimdi beni ya bırak ya da bıçağı bacağına saplarım!"

"Neden hemen vahşileşiyorsun ki? Bak, annen kasabanın erkeklerinin yarısını çok mutlu etmiştir. Sen de ona yardımcı olup bizi mutlu ederek işe başlayabilirsin."

Bu sözler üzerine Alyssa yerinden doğruldu ve geri dönüp bütün gücüyle yumruğunu George'nin yüzüne geçirdi. Başı geriye doğru savrulan George, bir kadından bu yumruğu beklemiyormuş gibi şaşkındı. Burnundan kan akmaya başlamıştı. Kan çanağına dönen gözlerinde ise istediğini elde edememenin ve bir kadından yumruk yemenin aşağılanması vardı.

"Sürtük! Peşinden koşuyoruz diye naz yapmanın da bir sınırı var. Eninde sonunda altımıza yatacaksın. Bütün bu yaptıklarına göz yumacağımızı mı sandın?" diye bağıran George elinin tersiyle Alyssa'ya kuvvetli bir tokat attı.

Yüzüstü yere kapaklanan genç kız ağzında kan tadı hissetti. Saçları dağılmış, eteği yukarıya doğru sıyrılmıştı. Yumruk attığı sızlayan eli de büyük ihtimalle incinmişti.

Masadaki serseriler kahkahalar atarken George yanı başında belirdi. Saçından tutup kafasını geriye doğru çekince genç kız yüzünü acıyla buruşturdu.

"Annenin mesleğini devam ettireceksin. Benim de yatağıma gireceksin! Ha şimdi olmuş ha birkaç ay sonra ne fark eder?"

Eğildi, tam dudaklarına saldırmak üzereyken ensesinden çekilip ayağa kaldırıldı. Hemen ardından çenesine gelen güçlü bir yumrukla masanın üzerine uçtu. Kavgadan uzak durmak isteyenler kaçıştılar. Masa parçalara ayrılırken yemek tabakları ortalığa saçıldı.

Bu karmaşadan yorulmuş olan Alyssa, George'nin bıraktığı yerde kalmıştı. Yanağı tokat nedeniyle acıyor, attığı yumruktan dolayı bileği sızlıyordu. Ayağa kalkarak oradan uzaklaşmak ve arkasında devam eden yumruklaşmayı görmek bile istemiyordu. Ama yapamazdı, burada çaresiz ve yenilmiş olarak biraz daha uzanmaya devam ederse bir daha ayakları üzerinde duramazdı. Bu sırtlanlar yenilginin kokusunu millerce öteden alabilirdi.

Zayıflıklarını geri plana iterek, var olduğu günden bu yana verdiği savaşa geri dönmeliydi.

Nihayet başını kaldırdığında Dük'ün George'yi bez bir bebek gibi yumrukladığını gördü. Hem de yaralı kolunu umursamadan... George'nin arkadaşları kavgaya karışmaya cesaret edememişlerdi. Bu güçlü yumruklardan biri kendilerine denk gelir korkusuyla geriye doğru birkaç adım uzaklaştılar.

Alex, Alyssa'yı yerde görünce öyle çok öfkelenmişti ki adam neredeyse elinde parçalara ayrılacaktı. Peş peşe attığı yumruklar öfkesini gidermiyor, adamı orada öldürmek istiyordu.

"Dur, yeter, öldüreceksin!" Çığlığı ile kendine gelen genç adamı durduran Alyssa'ydı. *Neden engel olmaya çalışıyordu? Biraz önce gördüğü şiddet yeterli gelmemiş miydi?*

Gözlerini kırpıştırarak önce Alyssa'ya, sonra yerde yatan ağzı burnu kanlar içindeki adama baktı. "Bence onu burada öldürürsem

Ninova

bütün kasaba rahat bir nefes alır. Eminim bu pislikten kurtuldukları için bana teşekkür bile ederler."

"Bırakın onu, Ekselansları! Bir daha hana gelmeyecektir!" Yerde yatan adama baktı. "Öyle değil mi, George?"

George, güçlükle başını salladı. Alyssa, Dük'e dönerek, "Gördünüz mü? Bir daha buraya gelerek olay çıkarmayacak." dedi. Bu söylediğine kendisi de inanmıyordu ama Dük'ün inanmasını sağlayabilirdi. O gittikten sonra George yine buraya gelecek, eziyetlerinin dozunu artıracaktı. Bu hep böyle olmuştu, bundan sonra da değişmeyeceğinden emindi.

Alex, adamın yakasından tutup çekti. Kulağına eğilerek, "Bir daha ona elini sürersen doğduğun güne pişman olursun. Beni anladın mı?" diye fısıldadı.

Adamı silkeleyerek yere fırlattıktan sonra yerde yatan Alyssa'yı kolundan tutup kaldırdı. Çenesinden tutarak yüzünü kendisine doğru çevirdi ve kanayan dudağını görünce bir küfür savurdu. Geri dönüp tekrar adamın üzerine yürüyecekti ki Brendan kolundan tutup çekti. "Yeter artık, Alex!"

Kolunu arkadaşının elinden kurtaran genç adam, cebinden çıkardığı mendili Alyssa'nın dudağına bastırdı.

"Bırakın, kendim yaparım!" diyerek mendili çekip aldı genç kız.

"Başka bir yerin acıyor mu?"

"Bu sizi neden ilgilendiriyor? Neden karıştınız? Ben kendim halledebilirdim."

"Dudağın patlamış, dağılmış bir hâldesin ve seni kurtardığım için teşekkür edeceğine bir de neden karıştın diyerek beni mi suçluyorsun? Ne yapmalıydım, o herif seni döverken kenardan mı izleyecektim?" Sesi ve söylediği cümlelerle yerde yaran adama yağdıramadığı yumrukları genç kıza atıyormuş gibi konuşuyordu Dük.

"Karışmayacaktınız, ben kendimi korurum! Bu ilk mi sanıyorsunuz?"

Ninova

Alex'in ensesindeki tüyler tehlikeyi gören bir kedinin tüyleri gibi kabardı. "Daha önce de mi oldu?" Sesinde zapt edemediği bir hiddet vardı.

Genç kızın kolundan tutup kalabalığın içinden çıkardı. Onu sürükleyen adama ayak uydurmaya çalışan Alyssa kendini arka avluda buldu. Dirseğine yapışmış olan Dük'ün parmaklarından kolunu kurtardı.

Yerinde duramazmış gibi bir süre dar avluda dolanan Alex, kızın karşısına gelip durdu. "Bu yaşadığının ilk olduğunu söyle!" diye emretti.

Sanki daha önce de aynı şeyleri yaşadığını duymazsa bu saçma vicdan azabını görmezden gelebilecekti. Tanımadığı bir kadının başına neler geldiği onu neden ilgilendiriyordu? Bu kasabaya ayak basalı daha birkaç gün olmuştu. Ondan sorumlu değildi. Yine de içine çöreklenen bu pişmanlık ve merhameti engelleyemiyordu.

"Her gün yaşadığım bir rutin diyebilirsiniz. Hatta daha geçen gün siz de aynı şekilde davrandınız. Diğer erkekler neden sizden farklı olsun?"

İşte tam da bu noktada genç adamın vicdan azabı altı harlanan bir ateş gibi büyüyüp yüreğini ele geçirdi. "O yaşadıklarımız farklıydı." diyebildi sadece.

Genç kız öfkeyle yanan gözlerini ona dikerken, "Hangi açıdan farklıydı? Bana saldırdınız. Rızam dışında dokundunuz. Bedenim üzerinde söz hakkınız varmış gibi davrandınız. Diğerleri de öyle düşünüyor. Ama yanılıyorlar, siz de yanılıyorsunuz. Bu beden benim! İstemediğim kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim." dedi.

"Daha önce yaşananlar için özür dilememi istiyorsan tamam özür dilerim." Yaralı kolunu işaret etti. "Dersimi verdin! Ama bu şekilde yaşayamazsın, Alyssa."

"Yaşadım ve yaşıyorum, Lordum. Başka seçeneği olmayan insanların yaptığı gibi kabulleniyorum. Bu arada da verdiğim bu savaşın içinden kendimi sağ kurtarmaya çalışıyorum."

Ninova

"Burada yaşamak zorunda değilsin. Terk edebilirsin! Gidip başka bir yere yerleş."

"Çekip gitmek mi? Nereye? Londra'ya mı? Peki, orada ne yapacağım? Yapayalnız kocaman şehirde... Size söyleyeyim mi? Kendimi korumaya çalıştığım şeyi yapmak zorunda kalacağım. En azından burada tanıdıklarım var. Beni kollayan insanlarla o serserilere karşı koyabiliyorum. Londra'da bu kadar bile şansım olmaz."

Haklıydı. Londra gibi büyük ve karmaşık bir şehirde kaybolup giderdi. "Bir genç kız, tüm bu aşağılamalara ve eziyete neden katlansın? Neden şikâyet etmiyorsun?"

"Ah evet, şikâyet etmeliyim!" diye alayla söylendi Alyssa. "Kime? Şöyle bir çevrenize baktınız mı? Hiç muhafız veya kralın adalet sağlayıcısı gördünüz mü? Olsa bile beni, bir fahişenin kızını kim korur? Hiç kimse!"

"Ben korurum!"

Söyledikleri karşısında en az Alyssa kadar şaşkındı genç adam. Düşünmeden dudaklarından dökülen cümleyi geri alması imkânsızdı. Almak istediğinden de pek emin değildi. Ona duyduğu isteğin tam kalbine onu koruma duygusu gelip yerleşmişti. Merhamet ve acıma duygularının yanında istekle harmanlanmış bu koruma duygusu genç adamı altüst etmiş gibiydi.

"Tamam, siz gidinceye kadar beni korudunuz. Peki, siz gittikten sonra ne olacak? Ah ben söyleyeyim. Durum daha da kötü olacak. Beni daha fazla rahatsız edecekler. Sizin beni korumanız onları çılgına çevirecek. Metresiniz olduğumu düşünecekler. Bu zamana kadar onları reddetmemin acısını çıkaracaklar. Ta ki ben pes edinceye kadar..."

"Sadece bu kasabadan söz etmiyorum. Benimle gelirsen seni koruyabilirim. Bütün bu eziyetleri geride bırakabilirsin." Ne zaman onu arkada bırakmamaya karar verdiğini bilmiyordu Alex. Bir anda dilinden dökülenleri yadırgasa da kıza dikilen bakışlarından kararlılık okunuyordu.

Ninova

Adam ne söylediğinin farkında değildi galiba... Bir çocuğu avutmak ister gibi saçma önerilerle kızın dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. "Ne olarak? Oda hizmetçiniz olarak mı? Ya da mutfakta çalışabilirim? Ah ne kadar aptalım, daha iyi seçeneklerim vardır mutlaka. Benim koruyucum olacaksınız. Bana ev tutacaksınız. Kürkler, mücevherler, atlar alacaksınız. Sizin metresiniz olacağım. Mükemmel bir çözüm yolu!" Alyssa öyle öfkeliydi ki parmağıyla Dük'ün göğsünü dürterek konuştuğunu ve burnunun dibine kadar sokulduğunu fark etmedi.

"Susarsan açıklayabilirim!" dedi en az onun kadar öfkeli olan Dük.

"Hangi kısmı açıklayacaksınız? Atladığım nokta neresi?"

Yüz ifadesi buz gibi olan Alex'in çenesindeki bir kas atmaya başlamıştı. Genç adam, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bütün ömrünü burada mücadeleyle mi sürdüreceksin? Benimle gel, sana metresim olmanı teklif etmiyorum. Oda hizmetçim olmanı da istemiyorum. Yaşamını sürdürecek bir çözüm yolu bulabiliriz. En azından sana çalışabileceğin, kimsenin tacizine uğramayacağın bir iş bulabilirim."

"Nasıl bir iş? Mürebbiyelik mi? Yaşlı bir hanıma refakatçilik ya da şaperonluk mu?"

"Neden olmasın? En azından hepsi de saygın işler."

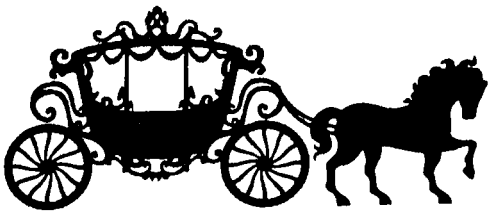
"Ekselansları, sizin gözünüz kör, kulaklarınız sağır mı? Bana şöyle bir bakın!" Kendi etrafında döndü. "Ben hanımefendi değilim, nezaket kurallarını bilmem. Nerede konuşulur, nerede susulur biri beni uyarıncaya kadar fark etmem bile. Bahsettiğiniz asilzadeler bütün bu işler için okuyup yazan, nezaket kurallarını bilen, ağzı bozuk olmayan birini isterler."

"Bitti mi?"

"Evet, bitti! Şimdi işimin başına dönmeliyim."

"Benim ne önereceğimi dinlemeden olmaz!"

Ninova

BÖLÜM ON

"Önereceğiniz hiçbir şey fikrimi değiştiremez. Birkaç gün için burada bulunuyorsunuz. Planlarınıza sadık kalın ve eğlenmeye devam edin. Buradan gittiğinizde ne kadar doğru bir karar verdiğinizi siz de göreceksiniz. Beni kendi çöplüğümde bırakın. Başınıza bela almak istemezsiniz. Hiçbir erkek istemez."

"Ah ben o belayı çoktan aldım bile. Şunu o güzel kafana sok. Seni almadan buradan gitmeyeceğim."

"Bu söylediğinize kendiniz bile inanmıyorsunuz. Gerçek olsa bile beni buradan götürmeye gücünüz yetmez!"

"Göreceğiz!"

"Ne istiyorsunuz, neden beni rahat bırakmıyorsunuz?" Alyssa, bu sonu çıkmaz bir sokak olan konuşmadan bıkmıştı. Adam bir hayal âleminde yaşıyordu. Kendi hayatında her şey düzgün gittiği ve bu zamana kadar hiçbir güçlükle karşılaşmadığı için sorunları tek emriyle çözebileceğini sanıyordu.

"Birincisi; beni bıçakladın, bu konuda ne yapacağıma henüz karar vermedim. Gelmezsen şu şikâyet işini yeniden düşünmeye başlayabilirim. Hapishanede olursan senin nerede olduğunu bilirim ve endişelenmek zorunda kalmam." Alex sadece blöf yapıyordu. Onu şikâyet etmeyeceğini genç kız da en az kendisi kadar biliyordu.

"İkincisi..."

Alex bir adım daha atarak ona yaklaştı. Nefesi saçlarını uçuşturacak kadar yakındı. İyice sokuldu ve eğilerek, "İkincisi, seni istiyorum. Kendi rızanla benim olmaya karar verinceye kadar bekleyeceğim.

Beni istediğin gün yanında olacağım. Yaşadıklarını sana unuttur-mak için elimden geleni yapacağım." dedi.

"Beni mutlu edeceksin!" Alaycı bir hırıltı çıkardı Alyssa. İçinden taşmaya hazırlanan hayal kırıklığı gözlerinin buğulanmasına neden olmuştu. "Metresiniz olmam karşılığında... Ne kadar sürecek? Ben-den bıktığınızda ne yapmayı düşünüyorsunuz, Lordum? Yavru bir köpek gibi sokağa mı bırakacaksınız? Size bir tavsiyede bulunabilir miyim? Hayal kurmayı bırakıp kendi hayatınıza geri dönün. Çünkü bu gördüğünüz kız, özgürlüğünü sizin için bile feda etmeyecek!"

"Asla asla dememelisin, bunu sana kimse söylemedi mi? Ben her zaman ne istediğimi bilirim. İnatçı bir adamım, en az senin kadar... Bu zamana kadar isteyip de alamadığım hiçbir şey olmadı. Şimdi de seni istiyorum. Asil olmaman, nezaket kurallarını bilmemen ya da dikbaşlı ve inatçı olman umurumda değil. Bana meydan okudun, öfkelendirdin, beni bıçakladın. Hiçbir kadının başaramadığını ba-şardın, fazlasıyla ilgimi çektin."

Alyssa kahkaha attı. Bu kahkahanın içinde ünvan olarak asla ulaşamayacağı adamı küçümseyen bir tını vardı. Eğilip beceriksizce ve alaycı bir reverans yaptı. "Minnettarım, Ekselansları..." diyerek doğruldu. "Şimdi ne yapmalıyım? Beni istediğiniz için mutluluk-tan dans mı etmeliyim?" Yüzü ve bakışları ciddileşti. "Ben canınız istediğinde kullanıp atacağınız bir nesne değilim. Özgürüm ve bu özgürlüğümü feda etmeyeceğim. Ehlîleştirmek için de Lordum, kendinize bir at ya da köpek alsanız iyi olur. Çünkü bu vahşi, her an suratınızı tırmalayabilir. Son sözüm, sizin metresiniz ya da fahişeniz olmayacağım. Benim buradaki yaşamı kabullendiğim gibi siz de ka-bullenseniz iyi olur."

"Bana meydan okunmasından hoşlanmam!"

"Kendi kulvarınızda olmayan birinin sözlerini meydan okuma olarak değerlendirmenize inanamıyorum. Şimdi izninizle... Joseph beni işten atmadan önce yemek servisini bitirmeliyim."

"Bahse var mısın?"

Ninova

Gitmek üzere dönen Alyssa, "Kumarbaz olsaydım girerdim. Ama sonucu açıkça görünen kolay bir bahis beni asla tatmin etmezdi." dedi.

"Bence kaybedeceğin bir bahse girmekten korkuyorsun. Seni ikna edebilirim." Sesi, duruşu ve bakışları değişmişti. Daha sıcak, baştan çıkarmaya niyetli bir adama dönüşmüştü. Bir kadının direnemeyeceğinden emin, küstah bir gülümsemeyle kıza yaklaştı.

İşte bu hiç tecrübesinin olmadığı bir alandı. Zor kullanarak yaklaşsaydı ne yapacağını bilirdi. Adam, bedenindeki bütün kadınsı sinir uçlarını ayağa kaldıran bu davranışları nerede öğrenmişse yüz puan almayı hak etmişti. Alyssa gibi tecrübesiz kadınlarla öğrenmediğinden emindi. Onun yatağından baştan çıkarıcı bir seks tanrıçasına dönüşerek ayrılacağından da emindi. Ne yazık ki terk edilen uzun kadın kuyruğuna katılmaya hiç niyeti yoktu.

Kendini ikna etme çabaları, yaklaşan adamın beden ısısını hissedinceye kadar sürdü. Alnına değen ılık nefesini hissettiğinde ise nafile uğraşısını unuttu. Yanakları yanmaya başlamıştı. Kahretsin, daha dokunmamıştı bile. Önüne diktiği bariyerleri zorlayan bir sel gibi üzerine yağan hislerden umutsuzca kurtulmaya çalıştı. Yıkılacak ve altında kalacaksa bu bariyerlere tutunmanın ne anlamı vardı?

Bileğini tutan genç adam onu kendisine doğru çekti. Çenesinden tutarak yüzüne bakmasını sağladı. Kızaran yanaklarını, uzun kirpiklerinin koyulaştırdığı gözlerini, pembe dudaklarını inceledi. Başparmağının ucuyla alt dudağını hafifçe okşadı.

Tek bir dokunuşla aklından yüzlerce düşünce geçti. Bir an her şeye boş vermek, bu geniş ve güçlü göğse yaslanmak, o kollar tarafından korunmak istedi. Şefkatle sarmalanmak, şımartılmak, böyle bir adam tarafından sevilmek nasıl bir histi acaba? O mavi gözler hiç aşkla bakmış mıydı? Ya da kollarına aldığı o asil ve güzel kadınlar tarafından sevilmiş ve sevmiş miydi? Dünyanın bütün yükünü kaldırabilecek geniş omuzlara sahipti. Bu güce sırtını dayamak ve kucağına kıvrılıp o kollar tarafından sımsıkı kucaklanmak istiyordu.

"Kahretsin Alyssa, toparlan! Kendini kaybetmenin sırası değil! Lanet olsun, o gelinceye kadar bu tür hisler beslediğini bile bilmiyordun.

Olmayacak şeyleri istemenin ve özlemenin sırası değil! O gidecek! Sen bu küçük dünyanda yine yalnızlığınla kalacaksın. Bu haksızlık! Sana zarar verecek bir oyuncağı isteyen ve ağlayan bir bebek gibisin. Ne zaman aklını başına toplayacaksın? Onun istediği, geçici hevesini tatmin etmek. Sen böyle bir durumla nasıl başa çıkacağını biliyorsun! Toparlan ve kendine gel!"

Bu defa mantığının sesini görmezden gelmeyen Alyssa, silkinerek kendini onun kollarından kurtardı. Alex, onun gözlerindeki parıltının söndüğünü ve yerine hüzünlü bir bakışın yerleştiğini gördü. Onu çok zorlamıştı. Kızın başından geçen olaylar sıradan bir kadının belki bir ömür boyu karşılaşmayacağı kadar enderdi. Ama o karşısında hâlâ dimdik, gururlu ve güçlü durabiliyordu. Onun kişiliğine hayran olmamak elinde değildi.

Yaşamı için mücadele veren bu çekici ve güzel kız için bir şeyler yapmalıydı. Gözlerinden o hüznü silmek, kollarıyla sarıp sarmalamak ve korumak istiyordu. Genç kızı burada yalnızlık ve güç koşullardaki yaşantısı içinde bırakıp gitmenin düşüncesi bile yüreğini daraltıyordu. Tanrım, sanki bir ömürdür buradaymış gibi hissediyordu. Oysa daha birkaç gün önce gelmişti ve yaşadıkları başını döndürmüştü. Yıllardır bu eziyeti yaşayan genç kız için içinde koruma içgüdüleri belirmişti.

"Helen'i de koruyamadın!" diye hatırlattı içindeki kötücül ses. *"Bu kadar ısrarcı olmanın onu Helen'e benzetmenle bir ilgisi olabilir mi?"*

Hayır! Onun Helen'le bir ilgisi yok! O narin ve duygusaldı. Yaşadıklarına direnemeyecek ve yardım isteyemeyecek kadar güçsüzdü. Alyssa, her güçlüğe direnecek kadar sağlam bir kişiliğe sahip!

O zaman onu rahatça arkanda bırakabilirsin!

Yapamam! Gözlerindeki yardım çığlığına arkamı dönemem. Dudaklarından dökülenlere rağmen, kırılganlığını bastırmasına rağmen direnmekten yorulmuş bir hâli var. Gidersem bir gün geri döndüğümde aynı mücadeleci kızı bulamamaktan korkuyorum.

Sonunda bu düşünceleri kendine yapılmış bir itiraf olarak algılayan Alex'in onu geride bırakmama kararı sağlamlaştı.

Alyssa ise kısa bir süreliğine, arzu nedeniyle de olsa, onu düşünen bir adamın yakınlığının tadını çıkarma fırsatı oldu. Bir daha asla eline geçmeyecek bu anları zihnine kazıdı. Çok çaresiz kaldığı anlarda kollarını kendi bedenine sararak bu anı hatırlayabilir ve kendini teselli edebilirdi.

Birbirlerinden gözlerini alamayarak bir süre kendi düşüncelerine gömülmüş olarak öylece bakıştılar. Genç kız ilgi ve sevgiyi dileyerek, genç adamsa koruyup, sahiplenmeyi isteyerek...

İkisi de birbirinin ne düşündüğünü bilmeden kayıp bir zamanda ruhlarının aynı dileği fısıldadığını fark edemediler.

Alyssa, dönüp hana girerken, Alex uzun bir süre düşünceleriyle baş başa kalarak uzaktaki dağları izledi.

Onu ikna etmesi gerekiyordu. İşin kötüsü bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Sunduğu bütün öneriler genç kızın önüne diktiği duvara çarparak parçalara ayrılmıştı.

Çaresizlik duygusuna yabancı değildi ancak onu bu kadar etkilediğini unutmuştu. Geri çekilen ve pes eden bir yapısı olsaydı bu kadar reddedilişten sonra arkasını dönüp gidebilirdi. Ancak genç adam kendisini tanıyordu. Karşılaştığı güçlükler onu daha da hırslandırır, başarıya giden yoldaki bütün engelleri büyük bir kararlılıkla yıkar geçerdi.

Bu kez önündeki engel genç kızın bizzat kendisiydi. Ona ulaşmak için onu nasıl yolundan çekecekti? İkna edilemeyen inatçı kişiliği en az Alex'in kişiliği kadar sarsılmazdı. Bunu geçen birkaç gün içinde gözleriyle görmüştü.

Sıkıntıyla boynunu ovdu. Kolu sanki hatırlatmasına ihtiyacı varmış gibi sızlayarak Alyssa'nın varlığını vurguladı.

"Adım adım..." diye mırıldanarak hanın salonuna döndü.

Brendan'ın oturduğu masaya yerleşti.

"Öfkeni atabildin mi?" diye mırıldandı arkadaşı.

Geniş omzunu silkmek dışında cevap vermedi. Bakışı oradan oraya koşturan ve hizmet eden kızdaydı. Tıpkı son gününü yaşayan bir kelebek gibi hareket ediyordu. Hareketleri hızlı, kıvrak ve çevikti. Yorulma duygusunu bilmiyormuş gibi görünüyordu.

Bakışlarını salonda gezdiren Alex onu takip edenin sadece kendisi olmadığını görerek kaşlarını çattı. Evli veya bekâr, yaşlı veya genç bütün bu adamlar da tıpkı Alex gibi onu yataklarında görmek istermiş gibi aç gözlerle izliyorlardı. Yatıştırdığını düşündüğü bütün öfkesi yeniden varlığını hatırlatınca dişini sıktı.

"Sen de onlarla aynı şeyi istiyorsun." diyen Brendan'a öfkeyle yanan gözlerini çevirdi.

Ne zamandan beri duyguları bu kadar kolay okunan bir adama dönüşmüştü? Hislerini saklama konusunda uzmanlaştığını sanmıştı. Ama karşısında oturan adam onu çok uzun yıllardır tanıyordu. Bu nedenle kendinden kuşkuya düştüğü o anları sakinleşerek atlatmaya çalıştı. Ne demek istediğini sormayacak kadar açık konuşmuştu arkadaşı.

"Kanatlarını acımasızca kırmaya çalışan bu avcıların ortasında hayatta kalmaya ve kaçmaya çalışan küçük bir serçe gibi görünüyor. Onu istediğimi saklamadım. Ama daha çok istediğim şey onun buradan kurtulması. Karşımda inatla dikildiği için bu bir meydan okumaya dönüştü. İçinde bulunduğu şartlardan uzaklaşmayı göze alamıyor. Başka bir dünya bilmediği için bildiği tek çevreye sıkı sıkıya sarılmış durumda."

"Gördüğüm kadarıyla senden daha mantıklı düşünebilen bir kadın. Alex, bu tutku ya da şehvet, adını ne koyarsan koy. Ne yapacaksın? Metresin olmasını mı istiyorsun? Burada direndiği şeyi kolayca kabullenmeyecek bir kadını neden zorluyorsun? Birkaç gün sonra geri döndüğümüzde bunun basit bir şehvet olduğunu sen de göreceksin ve gülüp geçeceksin. Kabul ederse ve yapabilirsen yardımcı ol ve onu geride bırak! Yapacağın en mantıklı davranış bu olur."

Arkadaşı sanki bilmediği ya da düşünmediği şeyleri mi söylediğini sanıyordu? Ama...

Ninova

Alex sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Bu *ama*nın sonunda kocaman bir soru işareti vardı.

Akşamın geriye kalanında Alyssa, hiçbir şey olmamış gibi işinin başına döndü. Yaklaşık on dakika sonra Dük de salona dönmüş ve arkadaşıyla bir masaya yerleşmişti. Alyssa servis ile uğraşırken arkadaşıyla sohbet ediyordu fakat bakışlarını bir an bile genç kızdan çekmemişti. Bu durum fazlasıyla rahatsız ediciydi. Birinin gözlerini bir saniye bile üzerinden ayırmadığını bilerek nasıl rahat olabilirdiniz ki?

Saat on biri geçtiğinde ve salonda Ekselansları ve arkadaşının dışında kimse kalmadığında, derin bir nefes alıp mutfağa yürüdü.

Son olarak mutfağı toparlama işini çalışanlara bırakıp hanın arka avlusuna çıktı. Yorucu bir gün ve akşamın ardından şu an tek istediği yatağına girip sızmaktı.

Kasırga'nın yanında bekleyen adamı gördüğünde ise bıkkınlıkla içini çekti. *Neden onu rahat bırakmıyor?*

Görmezden gelemeyeceği kadar iri olmasının dışında buna izin vermeyecek bir havası vardı. Varlığına ve gücüne kolayca alışabilecek kadar bulunduğu ortama hâkimdi. Adamın görmezden gelinmeyi kabul etmeyecek duruşu, üzerinde baskı oluşturuyordu.

Yaklaştığı atının yularını çözen Alyssa ayağını üzengiye atmaya hazırlanırken Alex dizgini tuttu. "Bu at zaten tehlikeli, bir de eyersiz biniyorsun." Sanki boşluğa konuşuyormuş da sesini duyuramıyormuş gibi hissetmekten bıkmıştı genç adam.

"Kasırga tehlikeli değil." diye söylenen genç kız yuları adamın elinden çekti. "Eyersiz kendimi daha rahat hissediyorum. Şimdi izninizle, evime gitmek istiyorum."

"Atım getirilir getirilmez gidebiliriz." Sert bir kaya gibi dikilirken genç kızın onu itmesi ya da yıkması mümkün değildi.

Alyssa için bu kadarı fazlaydı. Atına binerken, "Beni rahat bırakın!" dedi.

Bu arada genç adamın atı da getirilmişti. Genç kız, Kasırga'yı mahmuzladığında Alex de söylenerek kendi atına bindi. Köyden çıkmadan Alyssa'ya yetişmişti. "Neden bu kadar dikbaşlısın? Yalnız

Ninova

başına o ormandan geçmenin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil misin?"

"Ben her gece bu yolu katediyorum."

Hatırladıkça sinirlenen genç adam, "Bu akşam olanları gördükten sonra o yolu yalnız başına gitmemelisin. Sana evine kadar eşlik etmem gerektiğine karar verdim." diye söylendi.

"Ve bana istiyor muyum diye sormadınız."

"Sen mantıklı kararlar veremeyecek kadar asisin. Kendin için tehlikenin nereden geleceğini umursamıyorsun."

Tehlikenin nereden geleceğini umursamamak mı? Hayatı her köşe başını gözlemleyerek, her adımı temkinle atarak, sinsi ve art niyetli gözlerdeki anlamı çözmeye çalışarak geçiren birine bu sözleri söylediğine inanamayan Alyssa, atının dizginini çekip durdu. Öyle öfkeliydi ki...

"Doğru kararlar veremeyeceğimi düşündüğünüz için benim adıma siz kararlar almaya başladınız. Size bu yetkiyi vermedim! Asla da vermeyeceğim! Neden beni dinleyip evinize dönmüyorsunuz, Ekselansları?" Hırçın bir tavırla saçını yüzünden çekti. Gecenin karanlığı dolan gözlerini sakladığı için memnundu. "Lütfen gidin! Bana yeni seçeneklerimin olduğunu düşündürmenize izin vermeyeceğim." Kendine mi, Dük'e mi daha öfkeliydi, bilmiyordu. Sanki her kelimeyi genç adamdan çok, çoktan yoldan çıkmış mantığına haykırıyordu. "Sonu hüsran olacak o seçenekleri düşünmedim mi sanıyorsunuz? Hepsini düşündüm. Olmayacağını fark ettiğim anda da bu yaşamı kabullendim. Dediğiniz kadar kolay olsaydı her gün bu eziyeti yaşamazdım. Gidin ve beni rahat bırakın!"

Alex'in konuşmasına izin vermeden atını yeniden harekete geçirdi. Geride bıraktığı adamın neler düşündüğünü artık merak etmiyordu. Konuşmanın bir hedefi yoksa anlamsız sözcüklerden oluşan gürültüyü de dinlemenin gereği yoktu.

Arkasından gelen nal seslerini duyunca atını hızlandırdı. Bu gece daha fazla konuşma olmayacaktı. Geçmiş hesaplaşmalar, tereddütler, pişmanlıklar ve keşkelerle aklını bulandırmak istemiyordu. Birileri istiyor diye güvenli sığınağını da bırakacak değildi. *Güvenli mi?*

Gerçekten de güvenli olduğunu düşünüyor musun? Bu sessiz ama etkili cümleyi duymazdan gelmeliydi.

Mary ve Alfred'in evi ormanın içindeydi. Huzurla çevrelenmiş yeşilliğin içinde, tam da olmak ve yaşamak istediği yerdeydi. İyi ki onlar vardı.

Atını ahıra sokup bağladıktan sonra çıktı. Dük, biraz ileride atının üzerinde siyah bir gölge gibi dikiliyor ve genç kızın eve girmesini bekliyordu. Bütün karanlığı kovabileceğine inanan biri gibi geceyle bütünleşmişti.

"Yapamazsın!" diyen fısıltısını adam duymayacak olsa da yine de sözcük dilinden döküldü.

Alyssa, umutsuzluğun verdiği bıkkın adımlarla eve girdiğinde Alex atını çevirip mahmuzladı.

Araladığı perdenin arasından dışarıyı gözleyen Mary içeri giren kıza dönmeden, "O da kim?" diye sordu. Yaşlı gözleri karanlıktaki bütün ayrıntıları görmek istermiş gibi kısılmıştı.

"Hanın müşterilerinden biri..."

"Ne istiyormuş?"

"Beni korumak..." diyen Alyssa alaycı bir ses çıkardı.

"Mary, yatağa dön! Sorgulamana sabah devam edersin." diye seslenen Alfred'i duymasa genç kızın ne kadar yorgun göründüğünü fark edemeyecekti kadın. "Sen yat, tatlım. Alfred'in de dediği gibi sabah konuşuruz."

Aceleyle soyunan ve temizlenen Alyssa, geceliğini giyip yatağa girdi. "Tanrım, bütün gün bu hayalle yaşıyorum." diyerek sızlayan bedenini gevşetti.

Mary ve Alfred'in sanki kendi kızlarıymış gibi sorgulamaları onu rahatsız etmiyordu. Korunma ve esirgenme duygusu çok güzeldi. Gözünden kayan yaşı silen Alyssa gülümsedi. Olmayan ailesini on üç yaşında bulmuştu. Sonsuz merhamete ve sevgiye sahip bu karı koca onu kanatları altına almışlardı.

Yağmurlu o gecede elinden tutan Alfred onu buraya getirmişti. Mary anne, küçük kızı ıslanmış bir hâlde titrerken görünce bir

çığlık atmış ve bir kadının ağzına yakışmayacak küfürleri sıralamıştı. Sonra ateşin önüne çektiği kızın üzerini değiştirmiş, sıcak çorbayla karnını doyurmuştu.

O günden sonra sanki orada doğmuş gibi kabullenilmiş ve neden sokağa atıldığı konusunda konuşulmamıştı. Alfred ve Mary annenin, kayıp kızları geri dönmüş bir anne baba gibi davranması Alyssa için kıymetli bir hazine olmuş ve o da bu duyguya sıkı sıkı sarılmıştı.

Gün içinde yaşadıkları Ekselansları sayesinde hayatının hiç de normal olmadığını düşündürmüştü genç kıza. Oysa böyle bir ortamda doğmanın ve yaşadıklarının sıradan olduğunu düşünmüştü hep... Her gün verdiği mücadele ve kazanması gereken hayat, onun başka bir yaşam şekli bilmediği içindi. Bu dünya dışında bir dünya tanımamıştı. Hele bir erkeğin onun için endişelenmesi genç kız için inanılmazdı.

Onu istediğini söyleyen pek çok adamın içinde Dük'ün de aynı sözcükleri fısıldaması neden onu rahatsız etmiyordu?

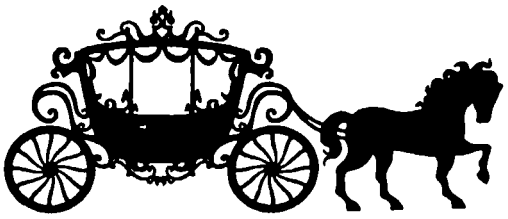
"Çünkü..." diye düşündü Alyssa. Onu istediğini söyleyen diğer adamlar canını yakarken Dük onu kırmaktan kaçınmıştı. Kendisini etkileyen de onun bu davranışıydı. İlk defa Alfred dışında bir erkek tarafından incitilmemişti. Bu davranışa nasıl cevap vereceğini bilmediği için aksi ve inatçı davranmıştı. Başka bir yaklaşım şekli bilmiyordu ki...

Yanlış davranmıştı. Teşekkür etseydi konu kapanır, Dük'ün de ilgisini çekmemiş olurdu. Kızın vahşi davranışları, nazik ve kibar kadınlara alışmış olan Dük'ün dikkatini çekmişti. Adamın peşine düşmesi karmaşık hayatında isteyeceği en son şeydi. Diğer sıkıntıları yanında bir de onunla uğraşmak açıkçası Alyssa'yı korkutuyordu.

İçindeki korkular ve özlemler daha fazla kendini hissettirmeden Dük'ün buradan uzaklaşması gerekiyordu. Yoksa alacağı yaraların derinliği, bu zamana kadar aldığı fiziksel yaralardan çok daha fazla canını yakacaktı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Ninova

BÖLÜM ON BİR

Nereye giderse gitsin adamın bakışını üzerinde hissediyordu. Handa çalıştığı için, dolayısıyla ekselansları da handa kaldığı için bu gözlerden kaçışı yoktu. Genç kız oradan oraya koştururken salondaki bir masaya oturuyor ve bakışlarını ona dikiyordu. Bir süre sonra bu izlenme duygusu sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Onun görmezden gelişini kaldırmayan Dük, sürekli koşturan kızın kendisiyle ilgilenmesini bir şekilde sağlıyordu. Nasıl mı?

Oturduğu masanın kirli olduğunu savunarak silinmesini istiyor, daha soğuk bir içecek istediğini söyleyerek elindeki bardağı iade ediyor, yemeklerle ilgili şikâyetlerini Joseph'e değil, genç kıza iletiyor ve daha pek çok münasebetsiz ve önemsiz nedenlerle kızı yanına çağırıyordu.

Bazen ona eşlik eden diğer ekselansları da bu eziyete katılıyordu. O sadece bakmak, gülmek ve Alex'in yaptıklarına şaşkınlık tepkileri vermek dışında herhangi bir müdahalede bulunmuyordu.

Sinirli olan Alyssa, elindeki kirli su dolu kovayı onun başından aşağıya dökmek gibi delice bir duygu içindeydi. Yorgundu ve sinirleri bozulmuştu.

"Sakin olmak zorundasın!" diye homurdanarak kovayı arka avluya çıkarıp hiç de sakin olmayan bir tavırla fırlattı. Bu işe bir çözüm yolu bulması gerekiyordu.

Aklından geçen en güzel çözüm yolu yarım kalan işini tamamlayarak Dük'ü yatağında öldürmekti. Kasten adam öldürme daha önceki kazara adam yaralama suçunu ömür boyu zindan hapsine

çevirebilirdi. Genç kız bu şekilde eziyet çekmeyi zindanda geçirilecek bir ömre tercih eder miydi? Elbette hayır!

Mutfaktan çıkmakta olan Joseph'i görünce koşturdu. Bir an önce buradan gitmesi gerekiyordu.

"Joseph!"

Adam kızın seslenişine döndü. Gözlerinde soru dolu bir ifade vardı.

"İşlerimi bitirdim."

"Ne söylememi bekliyorsun? Aferin mi demeliyim? Git, mutfaktakilere yardım et!"

Alyssa, onun elindeki sepete bakışlarını çevirdi. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Bundan sana ne, Alyssa!"

Genç kız çevik bir hareketle sepeti adamın elinden kaptı. "Ben yapabilirim. Pazara, kasaba ya da fırına gidebilirim. Ne istediğini söyle."

Adamın kuşkulu gözleri kısıldı. "Alışverişimi ben yaparım!" Elini uzatarak sepeti geri almak istediğini belli etti. Ama genç kız sepeti kucaklayarak, "Lütfen..." diye yalvardı. Adama bir adım daha yaklaşarak sesini kıstı. "Bak, dışarı çıkmak zorundayım. Yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

Joseph öfkeli gözlerini biraz daha kıstı. "Bu defa kimi bıçaklamayı düşünüyorsun, Alyssa?"

Genç kız gözlerini devirerek kapı aralığından görünen adamı işaret etti. Dük, her zamanki masasında oturuyor, parmakları sabırsız bir ifadeyle masayı dövüyordu.

Hancı, kızın demek istediğini anladığında kahverengi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Beni zorluyor!"

"Sadece orada oturuyor. Seni nasıl zorluyor, söyler misin?"

"Gözleriyle taciz ediyor. Hiçbir şeyden memnun kalmıyor. Sadece beni sinirlendirmeye çalışıyor! İzin ver, dışarıdaki işleri yapayım. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var."

Joseph onun ciddi ve bıkkın yüzüne bir süre baktıktan sonra başını sallayarak cebinden çıkardığı bir avuç bozukluğu ona verdi. Alınacakları sayarken Alyssa büyük bir dikkatle onu dinliyordu. Sonunda adam, "Git hadi!" diyerek kızı kışkışladı.

Paraları sevinçle cebine yerleştiren genç kız, "Teşekkür ederim, Joseph!" diyerek arka kapıdan fırladı. Alyssa ona sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Her zaman olduğu gibi...

Alex, bir süredir ortalıkta olmayan kızı görmek için bakışını mutfağa giden kapıya çevirdi. Bütün gün burada oturmaktan ve vahşi kedinin ilgisini çekmeye çalışmaktan bıkmıştı. Kız onu görmezden geliyor, dönüp ona bakmayı bırak, sanki orada olduğunu bile unutmuş görünüyordu. Genç adam ise onun dikkatini çekmek için saçma bahaneler üretmekten yorulmuştu. Alyssa'nın ilgisini çekemezken Brendan'nın lüzumsuz şakalarına maruz kalıyordu.

Arkadaşı sıkılmıştı ve gitmek için baskı uygulamaya başlamıştı. Doğrusu Brendan'ın bu kadar bile sabredebildiğine şaşırmıştı. O, enerjisini boşaltabileceği daha karmaşık ve kalabalık yerleri severdi.

Arka kapıya kilitlenmiş bakışlarını çekip pencereye döndü. Ve işte o zaman bir süredir görünmeyen Alyssa'nın kızıl saçlarının pırıltılarla yanıp sönerek bir ara sokakta kaybolduğunu gördü. Yerinden fırladığı gibi birkaç adımda kapıya ulaştı.

Dışarıya çıktığında genç kız yoktu ama en azından onun hangi ara sokağa girdiğini biliyordu. Gülümseyerek kızın kaybolduğu noktaya doğru uzun adımlarla yürümeye başladı.

Alyssa, elindeki sepeti sallarken bir şarkı mırıldanıyordu. Sonunda özgürlüğüne kavuşmuş bir kuş kadar sevinçliydi. İşleri olabildiğince ağırdan alacak, saatlerce dışarıda oyalanacak, hana geç dönmek için elinden geleni yapacaktı.

Kasaba uğrayıp Joseph'in istediği eti hazırlamasını ve dönüşte alacağını söyledi. Fırına, pazara uğradıktan sonra gitmeyi düşünüyordu.

Haftada bir gün kurulan ve oldukça renkli olan pazar kasabanın kuzeyindeki küçük meydandaydı. Yakın köylerden gelenlerin de yetiştirdikleri ürünlere alıcı bulmaları kolay oluyordu. Tarladan taze olarak toplanmış meyve ve sebzeler sepetlerdeydi. Önünden

geçtiği serginin üzerindeki şekerlemeler, çörekler ve turtaların nefis kokusu bütün pazarı kaplamıştı. Renkli kumaşlar bütün bu canlılığın içinde kalabalığı en yoğun olan sergiydi. Çoğunluğu kadın olan müşteriler, tezgâhtan sarkan renkli ipeklere, kurdelelere, şapkalara ve kumaşlara okşarcasına dokunuyorlardı. Adımları yavaşlayan genç kız bu canlılığa kendisinin farkında olmadığı bir özlemle baktı. En son ne zaman yeni bir kumaşa sahip olduğunu hatırlamıyordu bile. Bir süredir aynı tezgâhın önünde dikildiğini fark edince yürümeye devam etti.

Kasabada bu kadar insanın yaşadığına kim inanırdı?

Kalabalığa bakarak, her zaman olduğu gibi şaşıran Alyssa, sebzeleri ve meyveleri inceleyip, en iyisini almaya çalışırken bir taraftan da satıcıyla sohbet ediyordu.

Alex, onu yaklaşık on adım geriden takip ediyordu. Buraya ait görüntüsü ve rahatlığı genç adamı cezbetmişti. Kızıl ışıltılar saçan saçları sırtında oynaşıyor, tezgâha doğru eğildikçe önüne dökülüyordu. Seçtiği bir meyveyi incelemek için doğrulurken bu bukleleri geriye doğru itişinde öyle doğal bir zarafet vardı ki yıllardır cemiyetin yapaylığı içinde yaşamış bir adam olan Alex'i büyülemişti.

Sadece onu büyülemediğini de görebiliyordu genç adam. Genç kızın çevresinde bulunan kalabalık içinde kendi hemcinsleri de dâhil herkesin gözü sık sık genç kıza kayıyordu.

Aldığı elmaları sepetine yerleştirip bir sonraki tezgâha geçerken aniden durdu Alyssa. Ona ayak uydurmaya niyetlenen genç adamın da adımları durdu. Bakışları onun kaskatı kesilmiş duruşundan çevredeki kalabalığa doğru hızlı bir geçiş yaptı. Sanki görünmeyen bir tehlike vardı ve genç kızı bundan koruyabileceğini düşünen hisleri harekete geçmişti. Hayır, çevredeki hiçbir erkek genç kıza doğru atılmamış ya da yaklaşmamıştı.

Sonra onu gördü. Kırklı yaşlarda çok güzel bir kadın salınarak Alyssa'ya doğru geliyordu. Sarı saçlarını oldukça geniş bir şapkanın altına saklamıştı. Bu şapkadaki renkli tüyler küçük ama güzel

Ninova

yüzüne doğru sarkmıştı. Soluk mavi elbisesinin yakası derin bir dekolteye sahipti.

Kadın, açtığı sarı şemsiyesini başının üzerinde döndürerek ve çevresindeki bütün erkekleri baştan çıkaracak bir yürüyüşle tezgâhların arasından sıyrılıp Alyssa'ya ulaştı ve önüne gelince durdu.

Ne konuştuklarını duyabilmek için birkaç uzun adım atan genç adamın bu niyetini anlayan kalabalık sanki uğultuyu kesmişti ya da genç kızla kadın arasındaki konuşmayı duyabilmek için herkes bir anda susmuştu.

"Alyssa, sevgili kızım, seni gördüğüme sevindim." diye mırlayan kadının sesinden taşan sahte sevgi titreşimleri genç adama kadar ulaştı.

Sırtı kendisine dönük olan genç kızın gerilen omuzlarından bir çıkarımda bulunacak olursa Alyssa kesinlikle yüzünü buruşturmuş olmalıydı.

"Lorna..." diyen Alyssa konuşmayacağını ve çekip gideceğini belirten bir harekette bulununca kadın kızın yolunu kesti.

"Benimle konuşmayacak mısın? Sevgili anneciğinle?"

"Varlığının eksikliğini hissetmiyorum. Aksine bundan çok mutluyum. Şimdi izin verirsen yapmam gereken bir alışveriş var."

"Bir hizmetçi olmayı seviyorsun, değil mi? Başkalarının işleri için dizlerinin üzerinde sürünmek ne kadar da gurur kırıcı."

"Kırılan benim gururum! Son günlerde seni görmeyince kurtulduğumu sanmıştım."

"Düşünmen için sana zaman tanımaya çalıştım."

"Düşünmeme gerek yok. Verdiğim hayır cevabının hâlâ arkasındayım."

"Aptallık ediyorsun!"

"O senin düşüncen. Şimdi karşımdan yok ol, Lorna!"

Kadın sinirli beden dilini derin bir nefesle uysallaştırmaya çalıştı. "Seni kovduğum için beni cezalandırmaya çalıştığını biliyorum."

"Aksine hayatında yaptığın en iyi iş beni kovmaktı. Bu nedenle her zaman sana minnettar kalacağım."

Ninova

"Bunları içinden geldiği için söylemiyorsun. Senin annenim. Beni affet ve eve dön, sevgili kızım."

"Ne için dönmemi istediğini ikimiz de biliyoruz."

"Başkasının yanında bir sığıntı gibi yaşamak ve o han bozmasında hizmetçilik yapmak sana önerdiğim işten daha mı onurlu sanıyorsun?"

"Senin ve benim onur anlayışlarımız kesinlikle çok farklı. Daha fazla beni kızdırmadan neden çekip gitmiyorsun?"

"Beni affettiğini duymaya ihtiyacım var ve eve dönmene... Lütfen..."

Kadın, Alyssa'ya birkaç adım daha yaklaşırken bakışı genç kızın birkaç adım gerisinden duran adama takıldı. Gözleri memnun bir kıvılcımla aydınlandı. Dudağı şuh bir tavırla kıvrılırken, Alyssa'yı kenara iterek yanından geçti. İkna çabaları sona ermişti.

İkna operasyonuna ket vuranı merak eden genç kız, omzunun üzerinden bakınca hemen arkasında durmakta olan Dük'ü gördü.

Lanet olsun! Bütün konuşmalarına kulak misafiri olmuş, genç kızın utanç duyduğu ayrıntıları işitmişti. Şimdi üzerine daha fazla gelmekte bir sakınca görmeyecekti. Sonuçta davranışlarının haklı bir temele dayandığını düşünecekti.

Bütün bedeniyle ona doğru dönerken gururlu bir tavırla omuzlarını dikleştirip öfkeyle genç adama baktı. Kalabalığın içinde varlığıyla göze çarpan Dük'ün dikkat çekmek için herhangi bir çaba harcamasına gerek yoktu. Adam sessizce dikilirken bile çevresine güç yayıyordu. Şimdi o gücü bakışlarında toplamış anne kızı izliyordu. Alyssa onun alaycı gözlerinin ve incitici sözcüklerinin yüreğinde açacağı yaraya hazırdı. Ancak Dük'ten ne o alaycı bakışlar ne de incitici sözler geldi. Aksine çatılmış kaşlarıyla ve keskinleşmiş yüz hatlarıyla ikiliye bakmaya devam etti.

Gözlerinde bir anlığına şefkat dolu bir ışıltı gördüğü yanılsamasına kapıldı Alyssa. O pırıltı geldiği gibi hızla yok olurken Dük, gözlerini haddinden fazla yaklaşmış olan kadına çevirdi. Nezaket kurallarını hiçe sayan, bir kadının karşı cinsle yakınlaşmasının ayıp sayılacağı kadar yakındı.

Lorna kalitenin ve paranın kokusunu millerce öteden alabilirdi. Bu gördüğü adam da duruşu ve farklı havasıyla kesinlikle bir asildi. Üzerindeki kıyafetlerin kalitesi bile ben zenginim diye bağırıyordu. Aptal kızıyla uğraşmakla zaman kaybetmektense bu yakışıklı adamın önünde diz çökebilirdi.

"Yüce Tanrım! Çölde bir vaha... Kasabamızı varlığıyla şereflendiren bu yakışıklı da kim?"

Alyssa'ya döndüğünde şefkatle dolan bakışlarının kadına çevrilirken tiksintiyle dolmasına engel olamamıştı Alex. Kadın bir zamanlar güzel olmalıydı. Yıpratan yıllara rağmen hâlâ güzel görünüyordu. Anne ve kız arasında en ufak benzerlik olmaması ilginçti. Kızın babasının yatıp kalktığı adamlardan biri olduğu çok açıktı ve Alyssa'da da mutlaka ondan izler vardı.

Kim olduğunu bilse de "Siz kimsiniz?" diyen genç adamın sesinde ve duruşunda, kadından en ufak bir etkilenme yoktu.

"Lorna... Lorna Wince..." Abartılı bir zarafetle reverans yaparken, "Hizmetinizdeyim." diye mırıldandı.

Lorna, doğrulduktan sonra elini uzatarak genç adamın öpmesini bekledi. Ama ondan herhangi bir hareket gelmeyince bozulan yüzüne eğreti bir gülümseme yerleştirerek, "Eşlik etmeme izin verin. Sanırım kasabada yenisiniz. Size bu güzellikleri tanıtmaktan şeref duyarım." dedi. Genç adamın koluna yerleştirmeye çalıştığı eli onun tarafından nazik olmayan bir ifadeyle itilince şaşırdı.

"Üzgünüm, Alyssa'ya eşlik etmek için buradayım." Sözlerini bitirince onları izlemekte olan genç kıza doğru yürüdü. Bu kadın kızını kalabalık içinde küçük düşürdükten sonra onunla gidebileceğini mi sanmıştı? Bir anne nasıl bu kadar gaddar olabilirdi? Özellikle dolu gözlerine rağmen gelecek saldırıya karşı çenesini kaldırmış olan kızını bu hâlde gördükten sonra... Alyssa, bir saldırı da genç adamdan gelecekmiş gibi zırhını kuşanmıştı.

Lorna'nın şaşkınlıktan kurtulan yüzünde kıskanç bir ifade belirdi ve dudaklarından zehirli bir kahkaha fırladı. "Bak sen benim küçük kızıma! Beni reddetmesinin sebebi şimdi anlaşıldı. Kazancını bu zavallı annenle paylaşmak istemiyorsun, öyle mi? Meğer bana

Ninova

onur ve gurur hikâyeleri anlatırken arkamdan en zengin adamların koyununa giriyormuşsun!"

Alyssa tiksintiyle irkilirken Alex hızla kadına doğru döndü. "Bir kadın olmasaydınız sizi düelloya davet ederdim, Madam! İftiralar yağdıran zehirli dilinizi de alıp uzaklaşın buradan!"

Daha sonra genç kıza yaklaşarak elindeki sepeti kaptı ve "Gidelim!" diye hırladı. Genç kızın şaşkın bakışları altında kalabalığı yararak yürümeye başladı. Her gün kızın buradaki yaşantısı hakkında bir şeyler öğreniyordu. Yaşadıkları karşısında geri çekilmek yerine güçlü bir savaşçıya dönmesinin sebebini görmekten hiç memnun değildi. Genç bir kadın bu eziyeti yaşamamalıydı.

Alyssa'nın gözleri büyük bir dikkatle onları izleyen kalabalığın üzerinde dolaştıktan sonra Lorna'ya döndü. Kadın çevresine öfke kusarken buradan gitmesi gerekiyordu. Toplum önünde bir utanç anını daha yaşamaktan doğan bıkkınlıkla Dük'ün uzaklaştığı yöne doğru harekete geçti.

Onları izleyen kalabalığın arasından geçerek ona ulaştığında, Dük'ün çevresine yaydığı buram buram öfkeyle bir kumaş tezgâhının önünde dikildiğini gördü. Genelde kadınların tercih ettiği renkli tezgâhın önündeki görüntüsü, renkli çiçeklerle kaplı çayırlıkta duran vahşi bir kurdun aykırılığına sahipti. Tıpkı yabani bir hayvan gibi renklerle çevrili tezgâhı parçalamaya hazır duruyordu.

Bu kadar utanç yeter de artardı. Dük artık hayatının bütün detaylarına vâkıftı. Bu tanıklığa bir başkası olsa incinmezdi ancak öfkeli bir beden diliyle dikilmekte olan adamın varlığının farkında olan kadınsı yanı daha fazla rencide edilmeyi kabullenemiyordu. Uzanıp sepeti onun elinden sertçe çekti ve bir şey söylemesine fırsat vermeden uzaklaştı.

Alex derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Biraz önce tanık olduğu şeyi hâlâ aklı almıyordu. Bir anne kızını nasıl bir bataklığa sürüklerdi? Yaşadığı pislikten koruması gerekirken masumiyeti için savaşan kızı nasıl desteklemezdi?

"Neden bir aptal gibi şaşırıyorsun ki, Alex?" diye homurdandı. "Bu zamana kadar daha iğrenç durumlarla karşılaştın. Kızını

Ninova

geneleve satan babadan ne farkı var ki bu durumun? Ya da kız kardeşini sokaklarda fahişelik yapmaya zorlayan birinden daha mı inanılmaz?" Söylenerek kızın peşine düştü. İnsan bedenlerinden fırsat bulabildiği anda hızlanmaya çalıştı.

Onu pazarın çıkışında bir ara sokakta duvara yaslanmış olarak buldu. Sepet ayağının dibindeydi. Öne doğru eğilmiş ve bedenini kollarıyla sarmıştı. Saçlarıyla perdelediği yüzü görünmüyordu.

Kocaman dünyada yapayalnız kalmış bir çocuk gibi kendi bedenine sarılmıştı. Yalnız değilsin, demek istedi Alex. Yanında olduğunu söylemek ve kollarına alarak bütün dış dünyaya karşı koruma kalkanı oluşturmak geçti içinden.

Alyssa yaklaşan ayak seslerinin hemen yanında durduğunu duysa da başını kaldırıp bakmadı. *Neden gitmiyordu? Neden onu yalnız bırakmıyordu?*

Yüce Tanrım, annesinin Dük'e sırnaşan görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu! Adam kabul etseydi onunla yatağa gidecekti. Bir yatakta annesinin ve onun çıplak bedeninin görüntüleri midesinin bulanmasına neden oldu. Gırtlağına kadar çıkan safranın tadıyla öğürdü.

Alex onun kusmak üzere olduğunu anlayınca, uzanıp saçını çekmeye niyetlendi ancak elini iten Alyssa, "Bırak!" diye tısladı. Doğrulurken de "Git buradan! Göreceğini gördün, neden hâlâ buradasın?" diye bağırdı.

Yaralanmış gözleri kırgınlık dolu duygularla parlıyordu. Yanakları duyduğu utançtan kıpkırmızıydı. Ağlamamak için sıktığı dudaklarının hemen altındaki titreyen çenesi Alex'i uzak durmaya itiyordu.

"Alyssa, üzgünüm..." *Seni böyle incittikleri için, yalnız başına verdiğin bu mücadele için, sana karşı gaddar olan bu insanların karşısında hırpalandığın için üzgünüm...*

"Yüce Tanrım! Neden üzgünsün? Günlerdir beni sözlerinle, davranışlarınla, gözlerinle rahatsız ediyorsun! Sen de diğerleri gibi direnemeyeceğimi düşünüyorsun. Hepinizin beklentisi aynı! Annesinin kızı... Onun mesleğini devam edecek! Neden direndiğimi bile

Ninova

anlayamıyorsunuz! Bir gün pes ettiğimde..." Cümlesini tamamlayamadı. Daha fazla tutamadığı gözyaşları yanağından kaydı.

Kızın söylediklerinin doğruluğu pişmanlığını körüklemişti. "Pes etmeyeceksin!" diye fısıldadı. Pes etmesine izin vermeyecekti, onu çok isteyen kendisi için bile...

Genç kız ağlamaklı bir kahkaha attı. "Bunu sizin söylediğinize inanamıyorum. Pes etmemi sağlamak için bu kadar çaba harcadıktan sonra dilinizden dökülenler çok adice ve ikiyüzlüce..."

"Beni onlarla karıştırma!" diyen genç adamın sesi keskin bir bıçak kadar yaralayıcıydı. Onu da kurtulmaya çalıştığı parazitlerle aynı sınıfa koyması çok aşağılayıcıydı.

"Sizin farkınız ne? Bütün o tacizlerinizin masum olduğunu mu iddia edeceksiniz? Ardında art niyet olmadığını da söylerseniz belki inanabilirim."

"Seni taciz etmiyorum. İlgimi çektin! İtiraf ediyorum, seni istiyorum." Genç kızın alaycı ve gözyaşlarıyla dolu gözlerine baktı. "Bunu söylemekten utanmıyorum. Ama seni istemediğin bir duruma zorlayacak değilim."

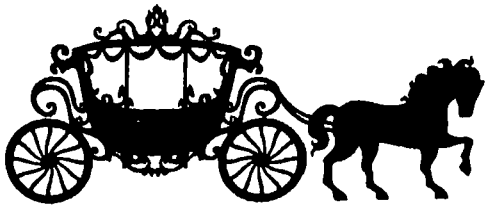
Alyssa'nın şaşkınlıkla açılan gözleri kısıldı. Sonra neşesizce bir kahkaha attı. "Anlamıyorsun, değil mi? Bütün bu baskılar, sıkıştırmalar sonucunda ne olacağını biliyor musun? Bir gün onlardan birinin yatağına gireceğim. Beni zorlamadıklarını iddia edecekler ama her yönden iteleyecekler. Nefesimi kesecekler, hayır dememi göz ardı edecekler!"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Yaslandığı duvardan doğrulan Alyssa, "Benden uzak durun! Sizden başka bir şey istemiyorum." diyerek ve yerden sepetini alarak uzaklaştı.

Alex ise karışık duygularla onun peşinden yürüdü.

Günün geriye kalanında Dük ayağının altından çekilmişti ve bu da Alyssa'yı çok rahatlatmıştı. Günlük rutinine geri döndü. Kendine düşünmeyi yasakladı. Sadece yapılması gereken işlere odaklandı.

BÖLÜM ON İKİ

Yeni güne başlamak için odasından çıkan Brendan, koridoru silmekle uğraşan Alyssa'yı görünce duraksadı. Kız dizlerinin üzerine çökmüş, ahşabın yüzeyini kazımak ister gibi çaba harcıyordu. İtiraf etmesi gerekirse Alex'e hak veriyordu. Güzel bir kızdı. Londra'da karşılaştıkları kadınlardan farklı, çekici bir albenisi vardı. Ancak Tanrı aşkına! Bu kız dizlerinin üzerinde yerleri siliyor, aşağıda yemek servisi yapıyordu. Arkadaşının cemiyetteki konumunu göz önünde bulunduracak olursa aradaki aşılmaz uçurum farklı dünyalara dönüşüyordu. Gönül eğlendirmekse tamam ama Alex'in gözlerinde gördüğü ifade bunun ciddileşebileceği mesajını veriyordu. İstemese de müdahale etmesi şart olmuştu.

Kızın arkasına gelince öksürerek dikkatini çekmeye çalıştı. Alyssa, omzunun üzerinden kısa bir bakış atsa da işine devam etti.

"Alyssa!"

Genç kız, bıkkınlıkla silmekte olduğu döşemeyi daha bir hırsla ovmaya başladı.

"Alyssa! Seninle konuşabilir miyim?"

Elindeki bezi hırsla yere çarpan genç kız dizlerinin üzerinde doğruldu. "Odanıza kahvaltı isteyecekseniz şu an işim var!"

Genç adam en çekici gülümsemesiyle sırıttı. Bu yüz ifadesine kadınların dayanamadığını elbette biliyordu ancak ona dik dik bakan bakışlarda en ufak bir etkilenme görmeyince kaşlarını çattı. "Seninle açık konuşacağım. Alex, bu zamana kadar çevresinde onu bıktıran

Ninova

güzel kadınlarla muhatap oldu. Senin yabani ve farklı davranışların ona çekici gelmiş olabilir. Aynı zamanda kadınlar konusunda dikkat süresi bir sivrisineğinki kadar kısadır. Daha çekici bir beden gördüğünde dikkati dağılır."

Adam konuştukça Alyssa'nın da anlık öfke süresi uzadıkça uzuyordu. Ne ima etmeye çalıştığını anlasa da "Ne anlatmaya çalışıyorsunuz, Ekselansları?" diye sordu.

Brendan, kızın öfkeyle yanıp sönen gri yeşil gözlerine bir süre baktıktan sonra, "Senin buradan kurtarılman gerektiğini kafasına takmış. Şu an sana hissettiği koruma duygusu merhametten kaynaklanıyor. Anlamanı beklemiyorum fakat söylemeden geçemeyeceğim. Yardıma ihtiyacı olanlara karşı daima zaafı olmuştur. Güzelliğin de diğer bir etken tabii ki... Seni korumak ve bu yaşamdan kurtarmak istiyor. Kurtardığını düşündüğü anda rahatlayacak ve hayatından çıkacak." dedi.

Alyssa, karşısındaki küstah ve kendini beğenmiş adamı yerden yere vuracak bir öfkeyle dolmuştu. Aklınca arkadaşını korumaya çalışıyordu. Bunu yaparken de zerre kadar önemsemediği kızın duygularını ve gururunu parçalara ayırmakta sakınca görmüyordu. Hatta anlayışlı gözlerle bakarak parçaladığı bu duyguların üzerinde tepiniyordu.

"Ekselansları size içini dökerek rahatlamış olmalı..."

Şaşıran adam kıza kuşkuyla baktı. "Alex, duyguları konusunda konuşmayı sevmez."

"O zaman işgüzarlık yapmaya çalışan sizsiniz. Arkadaşınızı korumaya çalışıyorsunuz."

"Bu oldukça anlaşılabilir bir durum, öyle değil mi? Arkadaşımı tanıyorum ve onu olabilecek bir felaketten korumaya çalışıyorum."

"Felaket de ben oluyorum, öyle mi?"

"Kesinlikle öyle demek istemedim. Yaşayacaklarınız bir felakete dönüş..." Brendan'ın cümlesi, kızın onun burnun dibinde bitmesiyle yarım kaldı.

Öfkeyle kaynayan bir kazana dönmüş olan Alyssa, elinin kirli olmasını umursamadan genç adamı göğsünden dürttü. "Buraya babanızdan kalan bir ünvanla gelerek herkesi küçümseyebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sizin o yüce mevkinize aşağıdan bakan herkesin korkması mı gerekiyor? Ne hakla beni arkadaşınızı baştan çıkarmakla suçlarsınız?" Her cümlenin arasında Brendan'ın göğsünü dürtmeye devam etti. "Siz ve diğer Ekselansları o asil bedeniniz ve kibrinizle cehenneme gidebilirsiniz! Söz veriyorum, gidişiniz için en ufak üzüntü hissetmeyeceğim. Hatta duyduğum en neşeli şarkıları avaz avaz haykıracağım." Söylevini bitiren genç kız, sahte bir sırıtışla adama arkasını döndü ve yere çökerek yarım kalan işine devam etti.

Brendan, işine dönen kızı izlerken gerekenleri söylediği konusunda kendini rahatlattı. Kızın da bu durumu anlamış olmasından dolayı memnun olmuştu. Aslında belki kırıcı bir konuşmaydı ama gelecekte oluşabilecek tatsız durumların önüne geçmişti. Buradan ayrıldıktan birkaç hafta sonra Alex kızın varlığını unutacaktı. Unutmasa bile Brendan, arkadaşına bu konuda elinden gelen yardımı yapacaktı. Kızı işiyle baş başa bırakarak uzaklaştı.

Alyssa, uzaklaşan ayak sesleri duyulmaz olunca elindeki bezi yere bıraktı. Omuzlarının biraz önce sahip olduğu gururlu duruşu kaybolmuştu. Çöken omuzlarıyla derin bir nefes aldı. Gırtlağına takılan hıçkırık yumrusunu bu nefesle atmaya çalıştı.

Suçlu olmadığı durumlarda en kötüsüyle itham edilmekten bıkmıştı. İnsanların ön yargıları karşısında bunalmıştı. Sonuç olarak kendini korumak için asabi ve vahşi davranmak zorunda kalıyordu. Neden insanlar bu kadar acımasız ve anlayışsızdı? Kocaman dünyada ayakta kalmaya çalışan kimsesiz bir kızdı işte...

Varlığı insanların gözüne neden batıyordu?

Alex, Brendan geldiğinde, pencereden dışarıyı izleyerek kahvaltısını yapıyordu. Arkadaşı, sanki suçluymuş gibi bakışını kaçırarak kahvaltı söyledikten sonra, "Ne dersin, geri dönelim mi?" diye sordu. Sorduğu hâlde vermediği cevap için Alex'i zorluyordu.

"Biraz daha kalmak istiyorum."

Brendan'ın bakışları merdivenleri inen Alyssa'ya takılırken, "Sen gerçekten de aklını kaçırmışsın! Handa çalışan basit bir kız için şu sarf ettiğin çabaya bak! Bu sen değilsin, Alex." diye fısıldadı.

Genç adamın gözlerine yerleşen donuk öfkeyi görünce pişman olsa da sözlerini geri almadı.

"O zaman neden basit insanlar için hayatımızı tehlikeye atıyoruz? Onun diğerlerinden ne farkı var? Birileri zorla satmadığı için kurtarılmaya değer görmüyor musun? Bilmediğin ise onun da sonunda pes edeceği ve birileri tarafından bedenini satmaya zorlanacağı..."

"Tamam, fevri tepki verdim. Haklısın! O zaman onu da diğerleri gibi bir yere yerleştirelim. Bir de iş buluruz."

Arkadaşının dediği kadar basit bir sorun olsaydı çoktan halledip arkasına bakmadan giderdi. Karmakarışık bir durumu daha da karmaşık hâle getiren şehvetine küfreden Alex, ona cevap vermeyerek yemeğine yoğunlaştı.

Kahvaltıdan sonra kasabayı merak ederek bir yürüyüş yapmaya karar verdiler.

Alex'in düşündüğü gibi sıradan ve basit bir yerdi. Gözlemleri ne bir eksik ne bir fazlaydı. Terk edilmiş, kendi basitliği içinde boğulmuş ve kurtulma çabası olmayan insanların sığındıkları bir yerleşim yeriydi. Dışarıda bir dünya olduğunun farkında olmadan kendi kabuklarına çekilmiş ve bu hayatı kabullenmişlerdi. Kimsenin acelesi yoktu çünkü yetiştirmeye çabaladıkları bir amaçları yoktu.

Birkaç saat içinde bütün kasabayı tanıyabilecek kadar dolaşıp geri döndüler. Hanın önüne gelmişlerdi ki duydukları aceleci nal sesi dikkatlerini çekti.

Gelen siyah şeytanın üzerindeki Alyssa'ydı. Ata yine eyersiz ve erkek gibi binmişti. Zarafet eksikliğini ve insanların tenkit eden bakışlarını umursamayan bir duruşu vardı. Umursamaması da

gerekiyordu. Gün içinde karşılaştığı sıkıntılar içinde en son aklına gelen zarafet eksikliği olmalıydı.

Brendan hana girerken kollarını göğsünde kavuşturan Alex ise hanın duvarına yaslanarak genç kızın yaklaşmasını beklemeye başladı.

Yargılayan bakışlarıyla onu izleyen adamı fark etmemek imkânsızdı. Kendi doğruları dışındakileri görmeyen bu bakışlarla genç kızı rahatsız ediyordu. Kendi dünyasına uymayan Alyssa'nın her hareketi gözüne batıyor olmalıydı. Ancak ekselanslarının gözden kaçırdığı bir nokta vardı. Genç kız onun dünyasına ve kurallarına ait değildi.

Alyssa, Kasırga'yı yan taraftaki atların bağlandığı direğe doğru sürdü. Çevik hareketlerle üzerinden indiği hayvanı bu direğe bağladı.

Genç kız hanın arka kapısına yönelirken Dük'ün, "O at, bir gün ya seni ya da bir zavallıyı tepeleyerek öldürecek. Bunu anlamayacak kadar düşüncesiz bir ahmak mısın?" dediğini duydu.

Mary anneye öğle yemeği götürmüş ve geri dönmüş olan Alyssa, kadının bir türlü iyileşmemesinin verdiği mutsuzluğu yeni bir tartışmayla katlayacak değildi. Duymamış gibi davranmaya niyetliydi fakat bu görmezden gelişi kabullenemeyen adamın kızgın sesi niyetlendiği yürüyüşü engelledi.

"Seninle konuşan birine sırtını dönmek hiç de nazik bir davranış değil!"

Bu cümle, oradan uzaklaşmayı çok istese bile adımlarını durdurdu. "Bir şey mi söylediniz, Ekselansları Lordum?" diyerek adama döndü.

"Sana bir soru sordum."

"Ahmak olup olmadığımla ilgili mi? Ben başka soru duymadım. Cevabını bildiğiniz soruyu yanıtlamamı bekliyor musunuz gerçekten?"

Bu sinir bozucu cevap genç adamı kızdırmıştı. "Mantıklı birinin gelen felaketi görmesi beklenir. Neden sende zerre kadar mantık yok?"

"Belki de bütün mantık, nezaket ve ahlak kurallarını siz asiller kaptığınız ve biz zavallılara kalmadığı içindir!"

Tanrım, bu kız onu deli edecekti! Dizine yatırıp bir güzel dövülmeyi hak ediyordu. Dişlerinin arasından, "Sana o ata binmemeni, birisine zarar vermeden vazgeçmen gerektiğini söylüyorum!" diye hırladı.

Zorba, sinir bozucu, lanet olası...

Aklına ne gelirse içinden sıralayan genç kız, yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirerek, "Düşündüğünüzün aksine o bir kuzu kadar zararsızdır." dedi. Kasırga, kendisinden söz edildiğini anlamış gibi kişnedi. "Gördünüz mü, o da benimle aynı fikirde."

Ciddiye alınmamak, her söylediği sözün geri tepmesi ve ona hiçbir şekilde ulaşamamak Alex'i sinirlendiriyordu. Sözler, tehditler, blöf, çileden çıkarma her yolu denese de yaşadıkları, kızın zayıf yönlerini güçlendirmişti.

"Gördüğüm kadarıyla asil bir at. Nasıl sahip oldun ona?" dedi daha ılımlı bir sesle.

Alyssa, içten içe öfkeden kuduruyordu, yine de bembeyaz inci gibi dişlerinin hepsini birden göstererek gülümsemesinde Alex'i sinirden zıplatacak kadar fazla küstahlık vardı.

"Çaldım desem, herhâlde böyle bir cevap bekliyor olmalısınız."

"Bu bir cevap değil, ona nasıl sahip olduğunu sordum."

"Baron Flaming hediye etti." Cümlenin arkasında bıraktığı boşluk ve detaylar akla pek çok soruyu getiriyordu.

Onu baştan ayağa her detayın üzerinde durarak inceledi genç adam. Rüzgârda karışmış olan kızıl saçlarının omuzlarına dökülüşüne, açık yakasından görünen beyaz tenine, eski ama ona çok yakışan koyu yeşil elbisesinin korseye ihtiyaç duymadan ince belini kavrayışına uzun uzun baktı. Bakışları gözlerine döndüğünde genç kız sanki aradan asırlar geçmiş gibi hissediyordu. Gözlerindeki şehvetli bakış Alyssa'nın yanaklarını kızarttı.

"Ne karşılığında?" diyen mırıldanmayı duyduğunda ise utancın yerini öfke aldı. İçindekileri kusmak için araladığı dudaklarından

derin bir soluk alıp ona haddini bildirmeyi düşünüyordu ki meydana giren araba dikkatini dağıttı.

Alex, kızın bakışlarını takip etti. Üzerinde arması olan eski model bir landon* hana yaklaşıyordu. Alyssa, biraz önceki münasebetsiz soruya cevaben, "Belki ona bir iyilik yapmışımdır, belki de bu sorunuzun cevabını ondan alabilirsiniz." diyerek çenesiyle arabadan inen Baron Flaming'i işaret etti.

Alex; şişman, kel, üzerine fırfırlı bir gömlek giymiş, kendisine iki beden küçük gelen ceket ve pantolona zorla sığmaya çalışmış gibi görünen adama baktı. Baron bir elinde bir mendille oflayıp puflayarak genç adama yaklaşırken, "Ekselansları, sizi yeniden görmekten dolayı mutluyum." diyerek abartılı bir reverans yaptı. Öyle telaşlıydı ki elindeki mendili sürekli sallıyordu. İki gün önceki teklifini yenilemeye gelmişti.

Onların burada olması Baron için itibar demekti. "Lütfen han çalışanlarına söyleyelim, eşyalarınızı bir an önce toparlasınlar. Sizi evimde ağırlama şerefini bahşedin bana."

Bu ısrardan bunalan Alex, sıkıntıyla etrafına baktı. Bu arada Alyssa çoktan ortadan kaybolmuştu. Peşinde Baron'la birlikte hana girerek Brendan'ın oturduğu masaya doğru yürüdüler. Baron aynı abartılı tavırlarla ona da reverans yaptı ve daveti tekrarladı.

Anju Dükü'nün dudakları keyifle kıvrıldı. "Bence gidelim, düzgün bir yatak ve sıcak bir banyo... Çok güzel. Baron'un arazisi hiç değilse geliş amacımızı gerçekleştirebileceğimiz bir ormana sahip."

Arkadaşını dinlemekten çok masalara kahvaltı servisi yapan Alyssa'yı izleyen Alex, Flaming'e hitaben, "Şu dışarıdaki atı Alyssa'ya siz vermişsiniz. Hediye olduğunu söyledi. O kadar asil bir atı hiç

*Landon, lando olarak da bilinir, ilk kez Almanya'da Landau kentinde yapılmış dört tekerlekli atlı araba. Karşılıklı yerleştirilmiş iki oturma yerinde dört kişi oturabilir, öndeki sürücü yeri daha yüksektedir. Genellikle dört at tarafından çekilen ağır bir taşıttır. 18. yüzyıldan sonra İngiltere'de yaygın olarak kullanılmıştır. Landolet, önü kesilerek çıkarılmış bir landona benzeyen, iki kişinin yüzleri öne dönük olarak yan yana oturabildikleri daha küçük bir arabadır. Sürücü için yükseltilmiş bir oturma yeri vardır. Tavanı da katlanarak ya da arkaya doğru kaydırılarak açılabilir.

karşılıksız hediye mi ettiniz?" diye sordu. Dük'ün sesindeki bir tını Baron'u temkinli olmaya itmişti.

Flaming, zorlama bir kahkaha atarak, "Sormayın, Ekselansları. O at tam bir yabaniydi. Ehlîleştirmek için çok uğraşmama rağmen üç tane seyisimi yaraladı. Yanma kimseyi yaklaştırmıyordu. Üçüncü seyisimin de yaralandığı ve atı vurmayı düşündüğüm gün Alyssa, temizlik için malikânemdeydi. Bana ona yaklaşabileceğini söyledi. Uyarılarıma rağmen beni dinlemeyerek ata sokuldu. Onunla bir insan gibi konuştu, okşadı. İki gün boyunca ahırda kalarak atla ilgilendi. Üçüncü günün sonunda ahırdan çıktığında o siyah şeytanın sırtındaydı. İşin kötüsü at hâlâ ondan başkasını yanına yaklaştırmıyordu. Benim artık işime yaramayan bu atı ona hediye ettim. O kız bir büyücü... Vahşi bir atı yola getirdi. Kendisi de attan farklı değil. O da tam bir vahşi." diyerek sözlerini bitirdi.

Dük kısılmış gözlerle hâlâ Alyssa'yı izlerken genç kız da onu izleyen bu bakışların farkındaydı. Sohbet konusunu merak etmesine gerek yoktu. Üç adamın da gözleri onu takip ettiğine göre muhteşem sohbete konu olmaktan gurur duyabilirdi. Son düşündükleri yüzünün ekşimesine neden oldu.

Joseph'in ikazıyla duymak istemediği sohbetin yapıldığı masaya yaklaşarak, "Ne alırdınız?" diye sordu.

Alex, "Ne istediğimi biliyorsun." diye tembel bir gülümsemeyle cevapladı.

Kulaklarına kadar kızaran Alyssa, "Kusura bakmayın Ekselansları, mutfağımızda sizin muhteşem damak tadınıza uygun yemek pişmiyor. Aşçımızın da sizi tatmin edebilecek yetenek ve bilgiye sahip olduğunu sanmıyorum." diye cesurca diklendikten sonra Anju Dükü'ne dönen genç kız, "Beni ikaz etmeden önce Ekselanslarına dur demeniz gerektiğini size söylemiştim." dedi.

Alex'in bakışları arkadaşına döndü. "Ne demek istiyor?"

Arkadaşının kızgınlığını dimdik bakışlarla karşılayan Brendan, "Aramızda bir sohbetti." diye cevapladı.

Anju Dükü'nün Alyssa'yı uyaran bakışlarına rağmen genç kız kemik bulmuş bir köpek gibi bu fırsatı değerlendirdi. *Sabahki aşağılamanın intikamını alma zamanı...* "Arkadaşınız Ekselansları, sizi bir sivrisineğe benzetti. Daha taze ve sıcak bir kan bulduğunuzda dikkatinizin dağıldığını ve bu yeni ava doğru uçmaktan hiç çekinmediğinizi, bundan da büyük bir zevk aldığınızı söyledi. Ben de benimle zaman kaybetmemesini, sizin peşinizden uçmasını öğütledim." Sonra Dük'ün gözlerinden fışkıran öfkeyle arkadaşına saldırmasını beklemeden arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

"Ona ne söyledin?" diyen Alex'in sesi arkadaşını parçalara bölecek kadar sertti.

"Hiçbir şey..." Brendan, sandalyesini masadan ve dolayısıyla arkadaşından biraz uzaklaştırdı.

"Beni kan emici bir parazite mi benzettin?" Arkadaşının dudağında beliren sırıtışı yumruğuyla silmek istiyordu. "Benden uzak durması için onu uyardın mı? Seni öldüreceğim!"

Üzerine atılan arkadaşının ellerinden kurtulmak için ayağa fırlayan Brendan, "Seni ciddiye almamasını söyledim. Sonuçta burada çok fazla kalmayacağız. Umutlanmamasını istedim. Hayal kırıklığına uğramaması için..." diyerek açıklama yaptı.

"Üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmandan bıktım!"

"Sen benim arkadaşımsın, tabii ki benim görevim seni korumak!"

Onun üzerine yürüyen Alex, yumruklarını sıkmıştı. "Bu zamana kadar seni benim koruduğum göz önüne alınacak olursa bu yaptığın işgüzarlıktan başka bir şey değil."

Brendan, alınmak yerine kocaman gülümsedi. "Sen silahla beni koruyorsun, ben de tek silahım olan dilimle seni korumaya çalışıyordum."

Genç adam, onun o yakışıklı ama haylaz yüzünü yumruklamamak için kendini kontrol altına almaya çalıştı. Ona ne kadar kızarsa kızsın zarar veremezdi. "Defol git, Brendan!" diye hırladı ve kalktığı sandalyeye geri oturdu.

"Beni yumruklamayacak mısın?"

Lanet piç! Hâlâ şaka yapmaya cüret edebiliyordu. "Gözümün önünden yok olmazsan beklediğin yumrukları memnuniyetle asil bedenine yağdıracağım."

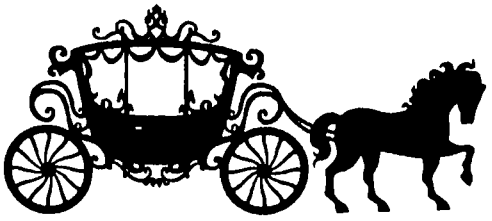
Brendan, bu kez ileri gittiğini ve onun sakinleşebilmesi için biraz uzaklaşması gerektiğini bilerek arkasını dönüp handan çıktı.

Bir köşede unutulmuş olan Baron Flaming, bu eğlencenin bir anını bile kaçırmadan zevkle izlemişti. Keyifli gösteri bittiğine göre Ekselanslarına varlığını hatırlatabilirdi. "Efendim, davetimi kabul ediyor musunuz? Sizi ağırlamaktan onur duyarım."

Genç adam, o konuşuncaya kadar adamın orada olduğunu gerçekten de unutmuştu. Lanet olası arkadaşı sinirden gözünün dönmesine neden olmuştu. Gözlerinden silinmemiş olan öfkeyle adama bir bakış attı. Belki de gerçekten de birkaç gün uzaklaşması mantıklı olabilirdi.

"Hazır olduğumuzda geliriz." diye homurdandı.

Baron sevinçle ayağa fırladı. "O zaman gelişinizi heyecanla bekleyeceğiz." Defalarca selam verdikten sonra handan telaşla çıktı.

BÖLÜM ON ÜÇ

Alyssa üst kattaki odaları temizlemek üzere yukarıya çıkmıştı. Dük'ün odasına girdiğinde, Elsie'yi görerek duraksadı. Kız büyük bir gayretle Dük'ün eşyalarını toplamakla meşguldü.

"Ne yapıyorsun, Elsie?"

Kız işine devam ederken, "Gördüğün gibi Ekselanslarının eşyalarını topluyorum." diye cevapladı.

"Gidiyor mu?" Genç kız bu düşüncenin onu neden rahatsız ettiğini bilmeden, soruyu sorarken huysuzca kıpırdanmıştı.

"Baron Flaming davet etmiş. Bana eşyalarını toplamamı söylediler."

Gitmiyordu! Bu rahatlamayla derin bir nefes alırken içinde minicik bir neşe kıvılcımlandı. "O zaman sen işini bitirince odayı temizlerim." diyerek döndü ve kapıdan girmekte olan Dük'le çarpıştı.

Genç adam geriye doğru savrulan kızı tutarak düşmesini engelledi ve "Sevinçten nereye bastığına bile dikkat etmiyorsun." diye mırıldandı.

Omzunu onun elinden kurtaran genç kız bir adım geri giderken, "Sevinçten mi?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Benden kurtuluyorsun."

"Sevincimi sizin huzurunuzda göstermeyeceğim elbette. Dışarıya çıktığımda dans ederek kutlayacağım."

"Sivri dilli cadı!"

Ninova

"İltifat ediyorsunuz!" diyen Alyssa özensiz bir reverans yaparak odayı terk etmeye niyetlendi ancak arkasından, "Alyssa!" diyen sesle duraksamak zorunda kaldı.

"Ekselansları?" diyerek döndü.

"Baron Flaming'in hizmet edecek fazladan çalışana ihtiyacı olacaktır. Neden sen de gelmiyorsun? Fazladan kazanacağın birkaç peniye eminim ihtiyacın vardır."

"Başka birinin evine hizmetçi mi ayarlıyorsunuz? Baron'un bundan haberi var mı?" Elindeki temizlik bezini öfkeyle sıktı. Gururuna aldığı darbeyi göstermektense ölmeyi yeğlerdi.

"Ben istersem hayır demeyecektir." diye cevapladı genç adam.

"Üzgünüm, ben hayır demek zorundayım."

"Neden? Burada çalışmaktansa bir asilin evinde hizmetçilik daha iyi bir konum değil mi?"

"Eminim daha iyidir ama burada çalışmayı seviyorum."

"Her gün aynı aşağılanmayı yaşadığın yerde kalmayı mı istiyorsun?" Alex bu kızı anlamıyordu. Aklındaki kısıtlı çözüm önerileri yavaş yavaş tükenmekteydi.

"Kendini benden üstün gören insanların aşağılamalarına katlanmaktansa beni kendilerinden biri olarak gören insanların aşağılamasını tercih ederim."

"Tanrı aşkına, ne saçma bir mantık bu!"

"Sizin kadar asil düşünemediğim için oldukça uygun bir mantık."

Onun daha fazla konuşmasına izin vermeden odadan çıktı. Koridorda durarak amaçsızca hanın taş duvarlarına baktı. İçeride Dük'e söyleyemediği bütün sözcükler zincirinden boşalmış gibi iç sesinin dilinden akmaya başladı.

"Oraya gittiğimde onların dünyası ile kendi dünyam arasındaki uçurumu izleyemem. Kendimi o zarif leydilerin yanında beceriksiz ve hantal hissederim. Öyle bir dünyaya ait olmamanın, hiçbir yere ait olmamanın farkına varmaya başlıyorum. Umutsuzluğa kapılıyorum. O centilmen olan beylerin bana şehvetle sadece malmışım

Ninova

gibi bakmalarına katlanamam. Dük'ün o kızlarla flört etmesini izleyemem."

Nihayet, dedi kendi kendine.

"Aslında seni üzen sadece bu, değil mi? Dük'le dünyalarınızın ayrı olması... Sen sadece bir hizmetçisin, o diğer kadınlara kur yaparken sana da izlemek düşecek. Kendini işte o zaman aşağılanmış hissedeceksin. Gözlerini güneşe bakarak yakmaktansa mum ışığıyla küçük bir dünya kur kendine. Sürekli kör kalmaktansa mumun aydınlattığı kadar görmek senin için daha iyidir."

Kollarıyla bedenini sardı. İçi üşüyordu. Hiç kimsenin ısıtamayacağı, umutsuzluğun yarattığı bir soğukluk gelip içine yerleşmişti.

Arkasından gelen ayak seslerini duydu ama dönmedi. Onun olduğunu biliyordu. Dük, nefesini hissettirecek kadar yaklaşmıştı. Vücudunun sıcaklığını duyarak geriye doğru yaslanıvermek istedi. Bir an sonra onun boğuk sesini kulağının dibinde duydu.

"Neden gelmiyorsun, Alyssa?"

Ses çıkarmayan kızın omuzlarına elini koyarak kendine çevirdi Alex. Çenesinden tutup yüzüne bakmasını sağladı. "Neden?" diyerek sorusunu tekrarladı.

"Handa bana ihtiyaçları var." diyerek en yakın bahaneye sarıldı genç kız.

"Birkaç gün sensiz idare edebilirler. Baron, daha önce de onun evine temizliğe gittiğini söyledi."

Savunma duvarı çöken Alyssa'nın omuzları çöktü. "Ne düşündüğümü anlayabilmeniz için bizden biri olmanız gerek. Ya da benim yaşadıklarımı, duygularımı yaşamış olmanız..."

Genç adamın elleri kızdan uzaklaştı. "Üzgünüm, senin yaşadıklarının onda birini bile yaşayan herhangi biri ayakta duramaz, yok olup giderdi. Seni anlamıyor olabilirim ama yardımcı olmak istiyorum Alyssa, ancak bana izin vermiyorsun."

"Beni kaçınmaya çalıştığım yola çekiyorsa yardımlarınızı istemiyorum." Son kez reddedilen adamı orada bırakıp uzaklaştı.

Ekselanslarının gidişinin üçüncü günü hanın kapısından giren toz içindeki kıyafetleriyle bir adam, Joseph'le konuştuktan sonra geldiği gibi hızla çıkıp gitti. Daha sonra Alyssa onun Londra'dan gelen ve Ekselanslarına not getiren bir ulak olduğunu öğrendi.

Tekdüze devam eden hayatını kaldığı yerden yaşarken, geçen günler ve han kapısına sık sık takılan bakışları beklediği adamı getirmedi. Bir hafta sonraysa onun Londra'ya döndüğünü öğrendi.

İçinde kırılan umudu görmezden gelerek günlük rutinine döndü. Bir dükün bu Tanrı'nın unuttuğu yerde sonsuza kadar kalacağı düşünülemezdi. Ya da hayatının en kırılgan noktasına daldığı kızı önemsemesi de beklenemezdi.

Nitekim tam da genç kızın düşündüğü olmuş, geldiği gibi ansızın çekip gitmişti.

Alex ve Brendan apar topar döndükleri Londra'ya bir akşamüstü vardılar. Eve uğrayıp temizlendikten sonra da akşam Casino Black'in kapısındaydılar.

Kumarhane sıradan bir yer değildi. Casino Black'in, bu mekânın sahibi gibi karanlık bir yönü vardı.

Geniş, çift kanatlı kapılarını geçtikten sonra bir zamanlar dev bir opera binası olarak kullanıldığını vurgulayan, kubbeli yüksek tavanın koruma altına aldığı geniş iç mekân tarafından karşılandılar. Bu salonun girişi günahkârlığınızdan dolayı cehenneme yolunuzun düştüğü yanılsamasına kapılmanıza neden olurdu.

Simsiyah bir ton, kırmızı renkler ve altın varaklar göze çarpan ilk ayrıntılardı.

Alev, duman ve kıvılcım... Cehennemin karanlık katmanları...

David'in Casino'yu dekore ederken tam da düşündüğü şeyin bu olduğundan emindi Alex.

Cehenneme giriş, günahın cazibesine vurgu ve kurtuluşun sadece kaçmakla olabileceğine dair ikaz eden altın kıvılcımlar, düştüğünde kaybolacağın o derin karanlık...

Ve bu mekân, günahkârları ayartan bütün ögelere sahipti. Kumar, içki ve kadınlar...

Seçkin görünüşünü sıradan fahişeler bozuyor, asil ve karanlık kişileri bir mıknatıs gibi çekiyordu. Ürkütücülüğünde bile çekici bir yan vardı.

David Rainer, geçmişinin karanlık detaylarını bu gazinoya tek tek işlemişti. Tabii bu görebilen gözler içindi. Göremeyenler için sıradan bir kumarhaneydi.

Alex, peşinden gelen Brendan'la birlikte kalabalık masaların arasından geçerken, hedefinde geniş salonun doğusunda bulunan merdivenlerin ulaştığı asma kat vardı. Bu asma kat geniş bir ofise ev sahipliği yapıyordu.

Siyah mermer basamaklar, kırmızı uzun tüylü halıyla kaplanmıştı. Adım seslerini boğarak yumuşakça gökyüzüne yükseliyormuş hissi veriyordu.

Merdivenlerin hemen tepesinde dikilmekte olan siyahlar içindeki kumral adam ise bütün gazinoyu gören bu noktadan aşağıdaki kalabalığı izliyordu. Hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan gri gözleri o kalabalık içinde Alex ve Brendan'ı bularak sabitlendi.

David ona doğru gelen iki adamı karanlık gözlerle izliyordu. Duyguları alınmış ve yakışıklı bir maskeye bürünmüş bu yüzde en ufak bir hareket yoktu.

Brendan'da geçmişinin bir parçası olsa da Alex'le daha uzun bir dostlukları vardı. Neredeyse çocukluğa dayanan bu dostluk Alex'e hiç kimsenin bilmediği gizli detayları öğrenme hakkı vermişti. Tabii ki o da Lancester Dükü'nün gizemli geçmişinin her detayına vâkıftı.

Gözünün önüne gelen görüntüler David'i geçmişe, Alex'le tanıştığı ana götürdü.

GEÇMİŞ

Kalabalığın ortasındaki açık alanda devam eden dövüş, kısa olacağa benziyordu. David'le aynı yaşlardaki delikanlının kazanması mümkün görünmüyordu. İki gün önce de aynı delikanlı, burada öldüresiye dayak yemişti. Bahis için yatırılan paranın hiçbiri delikanlının üzerine değildi.

Görüneni değerlendirmezsen aptalsın demekti. Kendisi de birkaç bozuk parayı delikanlının rakibine yatırmıştı ve sonuç memnun ediciydi. Fakat anlamadığı, esmer delikanlının sürekli dayak yemesine rağmen hâlâ sokak dövüşüne katılmasıydı.

Üst üste aldığı yumruklarla yere düşen delikanlı kalkamadı ve rakibi yumruğunu havaya kaldırarak sevinçle uludu. Kazanan iri yarı adama para yatıranlar bahisçiye koşturdular. Cebini dolduranların uzaklaşmasıyla çıkmaz sokakta kimse kalmamıştı.

David, yaslandığı duvardan ayrılıp, yerde perişan bir hâlde yatan çocuğa yaklaştı. Yanına çöküp çenesinden tuttu ve durumunu görebilmek için ay ışığına çevirdi. Perişan yüzüne ilave olarak burnundan oluk oluk kan akıyordu. Bu onun yüzünü son kez kanlar içinde görüşüydü. Alex, bundan sonra yüzüne dokunulmasına asla izin vermemişti.

Beceriksiz dövüşçü iki büklüm olmuş, hareketsiz yatıyordu. Koluna girip kaldırmaya çalıştığında on dört-on beş yaşlarındaki delikanlının gözleri aniden açıldı. Çenesine doğru sızan kanı yan tarafa tükürürken, "Sen de kimsin?" diye homurdandı.

Cansız çıkan soruya cevap vermeden, çekiştirip kaldırdığı delikanlının ayakta durabilmesi için destek oldu.

"Buradan gitmeliyiz, hadi!" diyen David, yarı taşıyarak yarı sürükleyerek Alex'i sokaktan uzaklaştırdı. Onu orada öyle yaralı hâlde bırakamayacağını fark ederek müdahale etmişti. Böyle bir şeyi neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

İnlemeler ve homurdanmalar eşliğinde, nihayet kaldığı izbe dökün-tüye girdiler. İçeride uyuklayan üç çocuk, ayak seslerini duyunca küf kokan saman yataklarında doğruldular.

Ninova

David, "Uyumanıza devam edin. Sadece sokakta bulduğum yaralı bir kedi..." diyerek ufaklıkların kıkırdamalarına neden oldu. Kendi yattığı ot şilteye uzanmasını sağlayıp üzerine sürekli elinde kalan lime lime olmuş örtüyü örttü. "Sabaha yaralarına bakarız, şimdi sadece dinlen!" dediği delikanlı çoktan uyumuştu.

Kapı olarak kullandıkları geniş deliğe oturup sırtını duvara dayadı. Hava ayazdı fakat yavaş yavaş bedeni bu rutubet ve soğuğa alışıyordu. Gökyüzüne bakarken geride bıraktığı Lori'yi düşündü. Ne yapıyordu acaba?

Kendi kendisine öfkelendi. Ne yapabilirdi ki emirlere uymaktan başka? "Bir gün..." diye sayıkladı.

"Aptallık etme Alex, daha yeni iyileştin!"

O gece sürükleyerek kaldıkları harabeye getirdiği çocuğun bir haftada güçlükle iyileşip yeniden dövüşmek için gitmeye kalkmasına sinirlenmişti David. Adı Alex'ti. Konuşkan değildi. David gibi tüm dünyaya öfkeli bakan gözleri vardı ve bu mavi gözler çok soğuk bakıyor, sorduğu sorulara cevap vermiyordu.

Şimdi kendini toparlamışken aynı saçma davranışı yapıyor olması gırtlağını sıkma dürtüsüyle doldurmuştu David'i.

"Dayak yemekten özel zevk alıyorsan ben sana bu zevki memnuniyetle yaşatırım, iste yeter..."

Alex, hırs dolu gözlerini ona döndürerek, "Dövüşü öğrenene kadar dövüleceksin!" dedi saçma bir yaklaşımla.

"Bu mu yani? Senin yaptığın gibi dövüşmeyi öğreneni hiç duymadım."

"Evet, bu şekilde hepsinin zayıf noktasını öğreniyorum. Bir süre sonra hepsini yeneceğim!"

David ne yaparsan yap şeklinde umursamazca omzunu silkse de her karşılaşmada yanında bulunup yerden topladığı Alex'i geri getirmişti.

İki genç adam, merdivenin tepesinde elleri cebinde dikilmekte olan David'e ulaştılar.

"Girdiğiniz delikten çıkabilmiş ve bana katılabilmiş olmanıza sevindim." diyen David'in sesindeki iğnelemeyi umursamadan ofise doğru yürüdüler.

"Fare deliği..." diye cevaplayan Brendan'a hitaben, "Kimin suçuydu acaba?" diyerek yanıtladı Alex.

Girdikleri asma kattaki bu ofis, gazinonun geriye kalanı gibi genişti. Heybetli, gül ağacından oymalı masa bir duvarı boydan boya kaplayan cam pencerenin önüne yerleştirilmişti. Masanın hemen arkasındaki yüksek arkalıklı ve kolçaklı koltuğun ahşabı ince oymalarla süslüydü. Gazinonun sahibinin bu âlemin taçsız efendisi olduğunu vurgulayan bir havası vardı.

Masanın önüne ve ofisin geriye kalanına serpiştirilmiş diğer koltuklar da kaliteli ve ağırdı. Gazinoya vurgu olarak koyu kırmızı renkteydiler.

"Evet, neden aceleyle çağrıldık?" diyen Alex, bu koltuklardan birine yerleşirken Brendan da karşısındaki koltuğa yöneldi. David ise masanın arkasındaki koltuğuna geçti.

"DovenShire Dükü kayıp!"

"Bu mümkün değil! O yaşlı tilki bir yerlerde sefahate dalmıştır." Brendan cevaplarken, söylediği sözlere rağmen sesinde adama karşı duyduğu derin saygı seziliyordu.

David başını iki yana salladı. "İki hafta Marvin için bile çok uzun bir süre."

"Evindedir, eğlence dolu yaşamdan yorulan yaşlı kemiklerini dinlendiriyordur."

"Uşağı, iki haftadır eve uğramadığını söyledi. Hiçbir hazırlık yapmadan ve hiçbir eşyasını almadan bu kadar uzun süreli bir yolculuğa çıkmayacağını da vurguladı."

Alex, düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Marvin, kimseye haber vermeden ortadan kaybolmaz. Yokluğu çok kuşku uyandırıcı..."

"Başına bir şey geldiğini mi düşünüyoruz?" diye sordu Brendan.

"Kaçırılsaydı fidye için bir girişimde bulunurlardı. Vekilharcı böyle bir mektup almadıklarını söyledi."

"Seni harekete geçmeye zorlayan vekilharcı mı?" Alex merakla David'e bakmıştı.

"Önceki hafta gazinoya uğramadı. Ben de çok üzerinde durmadım. Biliyorsunuz, buraya uzun süre uğramadığı zamanlar da olur. Geçen hafta da gelmeyince eve not gönderdim. Bize ihtiyacı olup olmadığı konusunda... Dört gün önce vekilharcı geldi ve Ekselanslarının kaybolduğunu söyledi. Adamlarım Londra'nın bütün karanlık köşelerine baktılar. Hiçbir iz yok!"

"Kuşkulandığım birisi var. Torunu..." diyerek şüphe dolu bir ifadeyle konuştu Alex.

"Marvin'in torunu mu var?"

Brendan'ın bu sorusunu başını sallayarak tasdikledi genç adam. "Büyükbabasının ünvanını çok istiyor."

"Zaten bir ünvanı yok mu?" diye sordu David.

"Evet, Carnarvon Kontu Jared Cavandish." Bu konuda diğerlerinden daha fazla bilgiye sahip olan Alex cevaplamıştı bu soruyu.

"Marvin öldüğünde ünvanı Kont'a kalmayacak mı? Neden böyle bir risk alsın?"

"Adam büyükbabasından nefret ediyor. Kont ünvanını da Marvin'in nefret ettiği çok uzak bir kuzeninden, sadece büyükbabasını öfkelendirmek için kabul etti."

David, elindeki kâğıt keseceğini sallayarak ikisi arasındaki konuşmayı dinliyordu. Sonunda sinir bozucu tıkırtılara bir son vererek elindeki metali masanın üzerine bıraktı. "Sizi çağırmamın sebebi de bu... Şehrin arka sokaklarını ve bütün batakhaneleri kontrol edebilirim ama ne ben ne de adamlarım asillerin takıldığı o kulüplere girebiliyoruz. Elimizde tek şüpheli var. O da Carnarvon Kontu, onu bulup ne saklıyor öğrenin!"

"Takıldığı yerler belli mi?"

Brendan'ın bu sorusunu, "Adam tam bir kumarbaz. Hiçbir asilin istemeyeceği bir vâris. Kadınlar, kumar ve savurganlık konusunda sınır tanımıyor. Marvin, torununun bu durumundan dolayı ünvanını ona teslim etme konusunda oldukça isteksiz. Bu nedenle de

Marvin'in kaybolması konusundaki tek şüphelimiz o. Büyükbabasının hayattayken vermeyeceği ünvanı öldükten sonra da kendisine bırakmayacağı düşüncesinde olabilir. Eğer vârisini değiştirmek için herhangi bir adım atmamışsa ani gelen bir ölüm en çok Kont Cavandish'in işine yarayacak." diyerek cevapladı. "Gittiği yerler konusuna gelince, asillerin takıldığı bütün o züppe yerleri aramak zorundasınız. At yarışlarının yapıldığı mekânlara da bir bakın. Ben diğer yerleri kontrol ederim."

Yerinden kalkan David, köşedeki masayla aynı işlemelere sahip büfeden hepsine içki doldurdu. Geri dönüp bardakları uzatırken, "Eee... Tatiliniz nasıl geçti? Gelme konusunda isteksizliğinize bakılacak olursa av yönünden zengin bir bölge olmalı." dedi.

"Ne demezsin?" diye homurdanan Brendan'a kaşlarını kaldırarak baktı. Sonra gri gözleri Alex'e döndü. Arkadaşının yüz ifadesinden çıkarabildiği tek şey onun geriye dönmekten memnun olmadığıydı.

"Son hatırladığıma göre giderken de aynı bu yüz ifadesine sahiptin. Bu, gitmek istemediğine yorulabilirdi. Şimdi de aynı yüz ifadesiyle karşımdasın. Bu da gelmek istemediğine mi yorumlanmalı?"

Brendan sırıtarak arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atarken yapacağı dedikodudan büyük zevk alan ve bunun her anından keyiflenmeye niyetli yaşlı dul bir kadına benziyordu.

Alex'in uyaran bakışlarına rağmen, "Aslında sevgili dostumuz Alex açısından verimli bir av mevsimi oldu diyebiliriz." derken boğuk bir sesle güldü.

Genç adamın, "Kapa çeneni, Brendan!" hırlamasını umursamayarak devam etti.

"Ekselansları, bir köylü güzeline fena hâlde tutuldu. Kızı görmeden önce ikimiz de av bölgesinin berbat olduğu konusunda hemfikirdik ve ayrılmaya karar vermiştik. Daha sonra çok sevgili arkadaşım geri dönme konusunda fikir değiştirdi ve bu zamana kadar o berbat yerde kaldık."

"O zaman tam zamanında sizi çağırmışım desenize..."

"Marvin'i bulduktan sonra geri döneceğim!" diyen Alex'e şaşkınlıkla baktılar.

"Saçmalama, Alex! Geri döndük ve bitti gitti! Londra, istediğin her tür kadını bulabileceğin bir vaha. Tadını çıkar!"

"Bu konuyu kapat artık, Brendan!" diyen Alex'in beden dili ve yüzü, arkadaşı konuyu uzatırsa şiddete başvuracağını gösteriyordu.

Manastır bir tepenin başındaydı. Kimsesiz, terk edilmiş, en yakın köye millerce uzaklıktaydı. Çevresini saran çimenlik, yaklaşık yarım mil sonra yerini ormana bırakıyordu.

Manastır sakinlerinin kendi içinde devinip durduğu eski taş binayı ve çevresini taşlardan örülmüş yüksek bir duvarla korumaya almışlardı. Tanrı'ya yaklaşmak isteyenlerin izole bir yaşam sürdüğü, daha çok kendini sürgün edenlerin sığınağıydı.

İnce, uzun binanın ikinci katı kalın ahşaplarla desteklenmiş uzun bir balkon ve hücrelerle sınırlıydı.

Bu hücrelere açılan ahşap kapılardan biri gıcırdayarak açıldı. Küçük yüzünün neredeyse tamamını kaplayan gözlükleriyle bir kız çocuğu, başını uzatarak koridorda kimsenin olup olmadığını kontrol etti.

Kendini güvende hissetmiş olmalıydı ki parmaklarının ucuna basarak dışarı çıkarken kapıyı aynı özenle usulca kapattı.

Kimsenin kendisini görmediğine inanarak merdivenlere doğru yürüdü. Daha birkaç adım atmıştı ki arkasından, "Cassandra!" diyen bastırılmış öfkenin çınladığı bir ses duyarak olduğu yerde kaldı. *Lanet olsun!* Yakalanmıştı!

Omuzlarını düşürerek dönerken kayan gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti. "Diana hala..."

Rahibe eteğini savurarak hızlı hızlı yürüyen kadının ne kadar kızgın olduğu mavi gözlerinden ve zarif yüz çizgilerinden anlaşılıyordu.

Kızı kolundan tutarak kapıdan uzaklaştıran Rahibe Diana, "Sana o odaya girmemeni söylemiştim!" derken kızgın bir sesle fısıldamıştı.

Henüz genç kızlığa adım atmamış olan Cassandra, suçlu görünmesi gerekirken hiç suçluluk taşımayan bakışlarını kadından ayırmadan, "Onun nasıl olduğunu merak ettim." diye mırıldandı.

Diana bıkkınlıkla uzun koridoru inceledi. Sonra kıza dönen bakışlarında açıkça okunan endişe ve merakla, "Nasıldı?" diye sordu.

"Kendinde değil! Yarası çok derin olmalı. Başrahibenin çok kan kaybettiğini söylediğini duydum. Ölecek mi? Daha önce hiç ölen birini görmedim. Annemle babam öldü ama onları hatırlamıyorum."

Diana kızın kolunu bıraktı. "Sadece ölen birini görmek için mi o odaya girdin? Bu söylediklerinin çok duygusuzca olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sonunda küçük kız biraz da olsa utanç duymuş olmalıydı ki bakışını kaçırdı. "Hayır, elbette onun için endişeleniyorum. Onu yolun kenarında bulduğumda öldüğünü zannetmiş ve çok korkmuştum. Gerçekten iyileşmesini istiyorum. Böylece bana geldiği yerleri ve tanıdığı insanları anlatabilir."

Rahibe Diana, onun meraklı yapısını bildiği için bu sözlerinde içten olduğunu düşünüyordu. Kızın gözlük arkasına saklanmış zeki gözlerine bakışlarını dikerek, "O odadan uzak dur! Eğer ölürse kendini kötü hissedeceksin. Yaşarsa da uzak durmanı istiyorum. İyileştiğinde burada çok zaman geçireceğini sanmıyorum. Ona bağlanmanı istemem," dedi.

Cassandra, sadece başını sallayarak bu uyarıyı dikkate aldığını gösterdi. Ancak Diana, Cassandra istemedikten sonra onu hiç kimsenin o odadan uzak tutamayacağını biliyordu. Özellikle böyle uysalca başını salladığında bu Cassy'ce, ben yine de bildiğimi yaparım, demekti.

Kız, "Hadi git şimdi!" diyen rahibenin sözlerini tekrarlatmadan merdivenlere koştu ve uçarcasına indi.

Diana onun uzaklaşmasını bekledikten sonra biraz önce yeğeninin çıktığı kapıya baktı. Cassandra'nın sözünü ettiği yaralı adam, bundan birkaç gün önce manastıra getirilmişti. Yolda haydutların saldırısına uğramış, soyulmuş ve yaralanmıştı. Kiralık bir arabayla yolculuk yapan adamı Cassandra bulmuştu. Haydutlardan kaçan arabanın sürücüsü, vicdan azabıyla daha sonra geri dönmüş ve küçük kızla birlikte adamı manastıra taşımışlardı.

Sürücü, günlerdir adamın kendine gelmesini bekliyordu. Diana bu bekleyişin adamdan koparacağı para için olduğundan kuşkulanıyordu.

Gözlerini ayıramadığı kapıya bakarken kalbi hızlı hızlı atıyordu. Terlemiş alnının üzerindeki başlığını huzursuzca düzeltti. Adamı, manastıra getirildiğinde yukarıya taşırken görmüştü. Gözlerine inanamayarak geride durmuş, terleyen avuçları ve yaşlarla dolan gözleriyle bunun bir yanılsama olması için Tanrı'ya dua etmişti.

Ama yanılsama değildi.

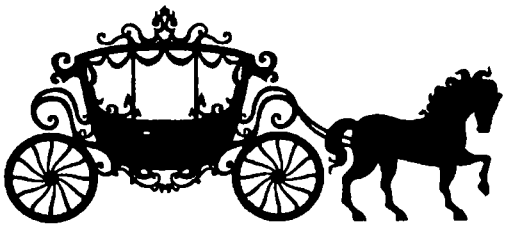
Bu sadece bir tesadüf müydü?

Evinden günlerce uzakta ne yapıyordu?

Neden kendi armasını taşıyan bir arabayla değil de kiralık bir arabayla yolculuk yapıyordu?

Aklında dönüp duran sorularla boğuşmaktan Diana'nın nefesi kesilmişti. Kapıya doğru hareketlenen adımlarını son anda durdurdu. Oraya giremez ve ona yakın olamazdı. Soruları ise meraktan öteye geçmeyecek, onun tarafından cevaplanmayacaktı. Burada olduğunu bilmiyorsa eğer, öyle kalmasını sağlamaya ve onunla karşılaşmamaya niyetliydi.

İçinden geçen isteğin aksini yaparak arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

BÖLÜM ON DÖRT

"Tamam, kızım! Biraz sonra düşen nalın yenilenecek!" Kasırga'nın boynunu okşayan Alyssa, onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Kısrağın huysuzluğu, nalbant Nolan ona yaklaştıkça artıyordu.

"Alyssa! Benim yaklaşmama izin vermiyor!" diye homurdanan yaşlı nalbanta sıkıntıyla baktı genç kız.

"Tamam, onu sakinleştireceğim." diyerek yeniden atın kulağına eğildi. "Hadi ama tatlım, nal olmadan toynakların zarar görecek. Sana zarar vermeye çalışmıyoruz. Nolan çok iyi bir nalbanttır."

Kısrak kulaklarını dikmiş, büyük bir dikkatle kızı dinliyordu. Ancak gözlerindeki asi ve inatçı bakışları görünce onu ikna edemeyeceğini anladı.

Nalbanta dönen genç kız, "Belki bir süre burada kalırsa senin varlığına alışabilir." dedi.

Adam eğri omzunu oynatarak, "Sen bilirsin." diye cevapladı.

Atıyla son bir defa yumuşak sesle konuşan Alyssa, akşamüzeri gelmek üzere nalbant dükkânından çıktı.

Bu sabah orman yolunda Kasırga'nın nalını düşürdüğünü fark etmişti. Handaki işlerden ilk fırsat bulduğu anda da sevgili kısrağını nalbant Nolan'a getirmişti. Ama Kasırga, kasırgalığını yapmış ve adamın ona yaklaşmasına izin vermemişti. Akşamüzeri uğradığında nalın yapılmasına izin vermesini umuyordu.

Joseph hemen geri dönmesini tembihlemişti fakat geç kalmıştı. Taş evlerle çevrili sokakta hızlı adımlarla yürüyordu. Bir köşeyi döndüğü anda duvara yaslanmış olan George'nin elindeki elmayı

Ninova

havaya atıp tuttuğunu gördü. Büyük ihtimalle kızın bu yoldan geçmesini bekliyordu. *Baş belası!*

George, genç kızın geldiğini görünce yaslandığı duvardan doğruldu. Bu arada evin köşesinde duran George'nin yardakçılarından Samuel de gölgelerden çıkmıştı.

Lanet olsun! Çifte bela!

Cebindeki metalin varlığından güç almak ister gibi hançerin sapını sıktı. Bakışı, yardım edecek birilerinin olmadığı tenha sokakta dolaştı. Hoş, olsaydı da izleyiciden öte gitmeyeceklerini biliyordu. Dişlerini sıkarak yürümeye başladı.

"Hey Alyssa! Koruyucunun gittiğini duydum!"

Genç kız, duymazdan gelerek yürümeye devam etti. Ancak George, görmezden gelinmeyi pek sevmiyordu. Birkaç adımda kızın yolunu kesti. "Seninle konuşuyorum!"

Genç kız, masum bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sesinde ise bu şaşkınlığın oyun olduğunu belirten bir alaycılık vardı. "Ah George! Ben de köpek havlaması duyduğumu zannetmiştim. Sen miydin?"

Samuel'den domuz homurtusu gibi bir gülme sesi gelince George öfkeyle kızardı. "Benimle alay ettiğine pişman olacaksın, fahişe!"

Alyssa, "Annenden bahsediyor olmalısın. Seni kimden dölledi-ğini bilmediğini söylerken duydum." diyerek hakaretlerle üzerine gelen adamı daha da kızdırdı.

Kızın bileğine yapışan adamın pençeleri canını yakıyordu. Alyssa'yı kötü kokan bedenine çekerek yapıştıran George, "Bu söylediklerini sana yedireceğim, adi fahişe! Bacaklarını benim için araladığında ve ben içine girdiğimde zevk ve acıyı birlikte yaşayacaksın. Kim bilir, belki benim tohumlarımdan bir piçin olma onuruna bile erişirsin!" dedi öfkeyle.

Alyssa, bu adamın zeki olmadığını biliyordu ancak yaşadıklarından hiç ders almadığını görünce kendi kendine güldü. George sol bileğini yakalamıştı. Ne büyük gaflet! Sağ elini cebine daldırıp hançeri kavraması ve adamın gırtlağına dayaması öyle hızlı olmuştu ki George gibi Samuel de bu hıza şaşırmışlardı.

Bıçağın ucunu bastıran Alyssa ince bir kanın sızmasını sağlarken "Ne yapacağım biliyor musun, George? Bu hançerle o pek böbürlendiğin erkekliğini kökünden keseceğim. Böylece ben rahat bir nefes alacağım, sen de layık olduğun yere, annenin etekleri altına gireceksin." dedi. Konuşurken sesi ipek gibiydi.

George boşta olan elini tokat atmak üzere havaya kaldırdığında, genç kız hançerin ucunu bastırarak aşağıya doğru çekti. Şimdi adamın boynunda bıçağın açtığı derin çizgiden daha belirgin bir şekilde kan sızmaya başlamıştı.

"Hiç tavsiye etmem! Bu hançerin boynundan bacaklarının arasına ulaşması kaç saniye sürer sence? Bu riski göze alıyorsan o tokadı yüzüme indirebilirsin."

"Samuel! Ne duruyorsun orada? Yakala şu kaltağı!"

Alyssa'nın eğlenen gri yeşil bakışları Samuel'in kararsız yüzüne döndü. "Evet, Samuel, bu kavgaya karışmak istediğine emin misin? Arkadaşını erkekliğinden kurtardıktan sonra belki senin fazlalıklarını da budamaya karar verebilirim."

"Kusura bakma George, onun söylediğini yapacağını biliyorsun."

Arkadaşından destek alamayacağını anlayan George, kızın bileğini son bir kez sıktıktan sonra hırsla bıraktı.

Alyssa hançeri bir süre daha onun boynunda tuttuktan sonra, "Eğer bir gün bu hançerin ne kadar keskin olduğunu bizzat görmek istemiyorsan benden uzak dur!" diyerek birkaç adım uzaklaştı.

Hançeri çektikten sonra ise adamın atılıp yakalamasına izin vermeden koşmaya başladı. Arkasından gelen adım seslerini bir tazı gibi koşarak geride bıraktı.

Hanın arka avlusuna geldiğinde nefes nefeseydi.

Gecenin bir yarısı cama vuran yağmur sesiyle uyanmasa gördüğü kâbustan asla kurtulamayacaktı. Gördüklerinin etkisinden kurtulamayan genç adam örtüyü tekmeleyerek yataktan doğruldu. Kollarında tüyler diken diken olunca ürpererek kollarını ovuşturdu.

Komodindeki sürahiden bir bardak su doldurup tek dikişte bitirirken aslında kâbusu düşünmemeye çalışacak bir şeylerle oyalanıyordu.

Uzun süredir görmediği için kurtulduğunu düşünmüştü. Ne büyük yanılgı! Neden yeniden bu kâbusu gördüğünü biliyordu. Vicdan azabı, pişmanlık, çaresiz kalma duygularını yıllar sonra ilk defa Alyssa'yla yeniden yaşamaya başlamıştı.

O berbat kasabadan ayrıldığından bu yana kâbuslarından gitmeyen Helen son anda Alyssa'yla yer değiştiriyor ve genç kız ilmeği boynuna geçirip, ayağının altındaki iskemleyi tekmelemeden önce, "Senin suçun! Kurtarabilirdin!" diye haykırıyordu.

Kahretsin! Alex kasabadan ayrıldıktan sonra Alyssa ne yapmıştı? Birilerinin onu rahatsız ve taciz ettiği düşüncesi öyle nefesini kesiyordu ki sonucunda erkek olarak kendisinden tiksiniyordu.

O güçlü bir kızdı. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermezdi. Ya yanılıyorsa? Ya kendini savunamazsa?

Bu düşünceler onu deli etmek üzereydi. Bu nedenle Marvin'i bulmak için olağanüstü bir çaba harcıyordu.

Dük'ün torununu bulmak bir bilmeceye ya da sinir bozucu bir kovalamaya dönüşmüştü. Takıldığı her mekâna ulaştıklarında adamın biraz önce çıktığını öğreniyorlardı. Carnarvon Kontu bir yılan balığı gibi sürekli parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Adam ya hayaletti ya da peşinde birilerinin olduğuyla ilgili istihbarat alıyordu.

Kont'un bu davranışı da üzerindeki kuşkular konusunda haklı olduklarını düşündürüyordu genç adama. Eğer Dük'ün kaybolmasıyla bir ilgisi yoksa -ki gittikleri her yere onu aradıklarıyla ilgili notlar bırakmışlardı- neden onlarla yüzleşmiyordu?

İki haftalık zaman kaybına neden olan adama kızgınlığı gittikçe büyüyordu.

Yaklaştığı pencerenin kanatlarını açarak, yağmurun ıslattığı toprağın kokusunun odaya dolmasına izin verdi. Kasvetli düşüncelerden kurtarabilir umuduyla derin derin bu kokuyu soludu.

Yarın önce Kont'u bulacak, onu zevkle konuşturacak ve sonra da Marvin'i bulacaktı. İşleri bittiğinde ise Alyssa'yı görmeye gidecek ve onu kendisiyle Londra'ya gelmeye ikna edecekti.

Bu kararlılıkla yeniden yatağa döndü.

Onun güzel yüzünü hayal etmek her zaman olduğu gibi sertleşmesine neden oldu. Bir kadına istek duyarak azgınlaşmak ve onu elde edemediği için kendi eline muhtaç olmak hiç Alex'e göre değildi. Fakat işte bu durumda onun içine girdiği görüntülerle yanarken yine kendi kendini tatmin etmeye çalıştı. Düşüncesi bile bu kadar zevk veriyorsa gerçek olduğunda belki de ölümden dönecekti.

Yaşadığı büyük rahatlamadan sonra gevşeyen ve seğiren kaslarına yardımcı olmak için derin derin soludu.

Han eskisi gibi kalabalık değildi ve yapacak daha az iş vardı. Alyssa sık sık eve gidip Mary ile ilgilenecek zaman buluyordu.

Akşam hava kararduktan sonra Kasırga'ya atlayan Alyssa evin yolunu tuttu. Aheste aheste ilerlerken bir taraftan da Kasırga'yla konuşuyordu.

"Sence de bütün erkekler aptal, alçak birer domuz değil mi?" Kasırga kişneyerek cevap verdi.

"Bende öyle düşünüyorum. Alfred ile Joseph hariç... Ama onların dışında bir tane bile yok. Bak kızım, sakın gönlünü kaptırma. Sonra bana gelip ağlarsan bu sözlerimi hatırlatırım."

Kasırga anlamış gibi homurdandı.

"Öyle diyorsun ama bir gün güçlü, kuvvetli, çok yakışıklı biri karşına çıkarsa ne yapacaksın?" Kasırga yeniden kişnedi.

"Bence de hayatımızdaki bütün erkeklerin canı cehenneme! Hadi kızım, bu özgürlüğün tadını çıkartalım. Hadi uçur beni!"

Kısrak bu komutla hızlandı. Gece fısıltıları saçlarının arasından kayarken etekleri uçuşuyor, her adımda tüm üzüntüler karanlık gölgelere karışıyordu.

Ninova

Kahkahalarına ormanda uyuyan hayvanların rahatsız sesleri eşlik etti. Evin önüne geldiklerinde kendini hafiflemiş hissederek attan indi. Evin pencerelerinden dışarıya ışık sızıyordu ve bu da demektir ki geç geldiği için yine azarlanacaktı. Kısrağı ahıra bıraktıktan sonra eve yöneldi.

Sessizce açtığı kapıyı usulca kilitledikten sonra parmak uçlarında yürüyerek, yatağının bulunduğu bölmeye doğru ilerlerken Mary'nin sesi duyuldu. Bu kadının kulaklarını hastalık bile etkilemiyordu.

"Alyssa!"

"Efendim, Mary anne?"

"Gizlice sıvışmaya mı kalkıyorsun yoksa?"

Gözlerini bıkkınlıkla yuman genç kız, "Hayır, size iyi geceler diyecektim." diye mırıldandı.

"Tamam kızım, hadi iyi geceler."

Tanrı aşkına, bugünlerde onda mı bir gariplik vardı yoksa kıyamet mi yaklaşmıştı? Mary anne, onun sorgulamadan kaçmasına izin veriyordu.

Sessizce temizlenip geceliğini giyerek yatağa süzüldü. Derin bir uykunun kucağına kendini bıraktı.

Bir süre sonra yatakta dönerken kendi kendine mırıldandı. Daha dinlenmemişti, sızlayan kemiklerini hissedebiliyordu. Güneş nasıl bu kadar erken doğabilirdi ki? Daha yeni gözlerini kapatmıştı. Hayır, daha sabah olmamıştı. Duman kokusu burnuna kadar geldiğine göre erken kalkan Alfred ocağı yakmış olmalıydı.

"Lütfen birazcık daha!" diye mırıldandı gözlerini açmadan.

Birden, "Alyssa kalk, yangın!" çığlığıyla yataktan doğruldu. Şaşkın bakışları kulübenin içinde dolaştı.

Tanrım, yüzüne vuran gün ışığı değildi. Dışarıda yangın vardı!

"Kasırga!"

Çığlık atarak yataktan fırladı ve kendini evden dışarıya attı. Alfred ondan önce yanan ahıra ulaşmış, Kasırga'yı çözmüş ve dışarı çıkarmıştı. Yaşlı adam Kasırga'yı alevlerden uzaklaştırırken, Alyssa

Ninova

da eve geri dönerek kovaları aldı. Yangın büyümeden söndürülmesi gerekiyordu. Kuyudaki su, bu yangını söndürmeye yetecek miydi?

Elinde kovalarla koşarken karanlıkta bir gölge sertçe arkasından vurdu.

Yere yuvarlanan genç kız daha kalkamadan üzerine çöken güçlü bir erkek bedeni onu olduğu yere çiviledi. Sert toprak ve taşlara bastırılan bedenini kurtarmak için üzerindeki ağırlığı atmaya çalıştı. Ancak onu saran bir çift kol kalkmasına izin vermedi.

Arkasından gelen hırıltılı ses, "Evet güzelim, bana yaptıklarını ödeme zamanın geldi!" diye fısıldadı.

"George!" Elbette oydu, ondan başkası böylesine bir kötülüğe cüret edemezdi.

"Evet, tatlım, yaptıklarının cezasız kalacağını mı sanıyordun?" Adamın büyük bir tatminin izini taşıyan sesinde şehvet ve zapt edilmez bir öfke de seziliyordu.

"Bırak beni! Bu yaptığına pişman olacaksın!" diyerek kurtulmaya çalıştı genç kız, ancak ümitsiz bir yanı bu tehdidin gerçek olmadığını biliyordu. Bu defa kesinlikle tecavüze uğrayacaktı.

"Önce ben seni pişman edeceğim!" diye hırladı adam. Eğilip dişlerini genç kızın boynuna geçirirken diğer eli geceliğin altında bir sürüngen gibi ilerlemeye başladı.

Bu dokunuşun iğrençliğinden midesi bulanan Alyssa, bütün gücüyle onu üzerinden atmaya çalıştı. Mücadele etmeden ve savaşmadan yenilgiyi kabullenmeyecekti.

George, sertleşmiş erkekliğini kıza doğru bastırırken, "Rahat dur ki canını yakmayayım!" dedi tehditkâr bir sesle. "Ya da çabalamaya devam et. Böylesi daha eğlenceli olur."

"Bırakın onu!" Alfred'in haykırışıyla mücadelesine ara veren Alyssa, adamı görmek için başını çevirdi. Kasabın oğlu Danny, yaşlı adamı yere itmiş ve üzerine oturmuştu. Hımbıl, yuvarlak bedeni güçsüz, yaşlı adamı zapt etmekte zorluk çekmiyordu.

"Onu bırakın!" diye haykırdı genç kız. Sevdiği insanların onun yüzünden zarar görmesine izin veremezdi. Daha fazla mücadele etmeye başladı.

"Seninle işimiz bittikten sonra tabii ki onu bırakacağız! Bu gece bizden esirgediğin bu güzel bedenin tadına bakacağız. Öyle değil mi, Danny?"

Danny, "Elini çabuk tut, George! Bu ihtiyar oldukça güçlü!" diye homurdandı.

Alfred çırpınıyor, "Bırakın onu!" diye haykırıyordu. Ama yaşlı bedeni kendisinin iki katı güçlü birine karşı ne yapabilirdi ki?

Kurtulmak zorundaydı. Bu hırsla kafasını geriye doğru savurdu ve üzerine eğilmiş olan George'den gelen kırılan kemiğin sesiyle büyük bir tatmin duydu. Adamın dudaklarından dökülen küfür ve haykırışı dinlerken debelendi ve elini geriye uzatarak yüzünü tırmalamaya çalıştı.

Canı yanan George karanlığın içinde duran bir başkasına, "Aval aval bakacağına gel de şunu tutmama yardım et, kahrolası!" diye bağırdı.

Gölgelerden korkak adımlarla çıkan Samuel'di. "Bence bu ders ona yeter, hadi gidelim buradan!" diye titrek bir sesle konuştu.

Bu arada yangın büyüyüp eve doğru sıçramıştı. Alfred ve Alyssa'nın acı dolu haykırışları içeride mahsur kalan Mary içindi.

"Mary anne! George lütfen bırak, yalvarıyorum, ölecek!"

Gözü dönmüş olan George için bu yalvarışların bir önemi yoktu. Sadece üzerine kapaklandığı kızın kadınsı kıvrımlarına duyduğu iştah vardı. "Artık seni elimden kimse kurtaramaz! O züppe Dük'ün şimdi nerede? Meraklanma, bizden sonra o da seninle dilediğince eğlenebilir."

Adamın ağırlığı ile yere yapışmış olan genç kız, hıçkırıklarla ağlarken, gerçekten de artık kimse bana yardım edemez, diye düşünüyordu.

"Lütfen Tanrım, yardım et, onlara bir şey olmasın lütfen!"

Aniden duydukları silah sesi karanlık geceyi bölerken üzerindeki adamın bedeni dondu. Bir süre devam eden sessizlikten sonra

George, Alyssa'nın üzerine yığıldı. Yüce Tanrım, bir melek tarafından kurtarılmışlardı!

George'nin hareketsiz bedenini üzerinden atan genç kız hızla doğruldu. Başını çevirdiğinde alevlerin yansıdığı yüzü ve elinde hâlâ dumanı tütmekte olan tüfekle duran Mary'yi gördü.

Kadın, "Sizi pis serseriler! Hepinizi burada öldürmemi istemiyorsanız bir an önce burayı terk edersiniz!" diye haykırdı güçsüz bir sesle. Sesine ve yorgun bedenine rağmen söylediğini düşünmeden yapacağını belli eden bir duruşu vardı.

Samuel ve Danny baygın olan kanlar içindeki George'yi de alarak hızla oradan uzaklaştılar.

Alyssa önce Alfred'in yerden kalkmasına yardımcı oldu. Alevlerden uzaklaştırdığı yaşlı adamı bir ağacın altına oturttuktan sonra Mary'ye yöneldi. Kadın ayakta durmakta zorlanıyordu. Elindeki tüfeği bir kenara koyduktan sonra onu da Alfred'in yanına götürdü.

Mary anne, hıçkırıklarla ağlarken Alyssa da yorgunluktan nefes nefese ağacın altına yığıldı. Yaşadıklarının etkisiyle titreyerek ağlamaya başladı. Yangın, evi alevlerden bir ejderha gibi yutuyor; tek evi, yuvası ve tüm anıları o yangınla birlikte gözlerinin önünde küle dönüyordu.

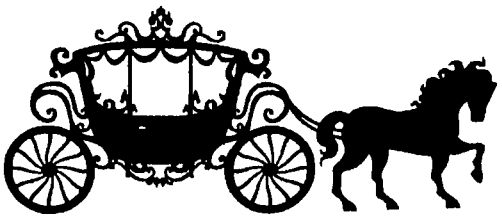
"Benim suçum!" diye hıçkırdı genç kız.

Mary, şefkatli kollarıyla ona sarılırken, "Onların kötü davranışlarının ve iğrenç düşüncelerinin sebebi sen değilsin. Bunun için asla kendini suçlama!" diye azarladı.

"Evimizi kaybettik, Mary anne! Hem de benim yüzümden! Kendimi nasıl suçlamam?"

"Ev yeniden yapılabilir. Sizi kaybetseydim bunun telafisi olmazdı. Şimdi ağlamayı kes!"

Alevler daha da yükselirken ev ağlamaklı seslerle gıcırdayarak çöktü. Üçü de üzgün gözlerle alevlere yenilen evi seyretmek zorunda kaldılar.

BÖLÜM ON BEŞ

Hava aydınlanırken evden kalan son parçalar da küle dönüşmüş, alevler yerini ince ince yükselen bir dumana bırakmıştı. Alyssa, Mary'nin daha fazla hastalanmasından endişelenerek Kasırga'ya binmiş ve yardım almaya gitmişti. Üzgün bir şekilde ona yardım edebilecek tek insanın kapısını çalmıştı.

Joseph'e olayları anlattıktan sonra adam onların yardımına koşmuş, Mary ve Alfred'i bir at arabasıyla hana getirmişti. Boş odalardan birine yerleştirilen karı koca, temizlendikten ve karınlarını doyurduktan sonra yorgunluktan sızıp kalmışlardı.

Kapıyı sessizce çekerek alt kata yönelen Alyssa, aşağıdan gelen bağırışları duydu. Mary ve Alfred'in yattığı odanın kapısına tedirgin bir bakış atarak merdivenlere koştu. Bu saatte kasabanın serserileri gelip olay çıkarmış olamazlardı.

Salona inen son basamağa geldiğinde öfkeli bir boğa gibi Joseph'e saldıran adam Alyssa'yı gördü.

"Seni adi sürtük!" diye haykırdı ve hancının bedenini iterek genç kızın üzerine yürüdü.

Bu Tüccar Will'di, yani George'nin babası... Oğlunun yaralanmasının tek suçlusu olarak Alyssa'yı gördüğü, nefret ve öfkeyle yanan gözlerinden belliydi. Genç kız, indiği merdivenin son birkaç basamağını geri çıkarak adamdan uzaklaşmaya çalıştı.

"Seni öldüreceğim, kaltak!" diye bağıran adamın önünü Joseph kesti.

"Will, sakinleş!"

"Sakinleşmek mi? Onun yüzünden oğlum şu an ölümle pençeleşiyor!"

"Bu olayda George'nin suçsuz olduğunu mu savunuyorsun, Will? Tanrı aşkına, Alyssa'ya saldırmış, Mary ve Alfred'in evini yakmış!" Joseph öfke ve tiksintiyle konuşmuştu. "Önce oğlunu suçlaman gerek!"

Will, öfkeden dikleşmiş sarı saçlarıyla ve kızarmış yüzüyle hâlâ Alyssa'ya bakıyordu. "Onun malum bir kadının kızı olduğunu herkes biliyor. O da aynı annesi gibi... Gösterip tahrik ediyor. George de nihayetinde bir erkek. Naz yaparak onu tahrik etmiş olmalı!"

Genç kızın yüzündeki bütün kan çekildi. Dolmak üzere olan gözlerini, *sakın ağlamaya kalkma*, diyerek azarladı. Sonra basamakları tek tek inerek Will ve Joseph'e yaklaştı.

"Oğlunun bana tecavüz etmeye çalıştığını biliyor musun, Will? Ne yapmamı isterdin? Sırtüstü yatarak onun işini bitirmesini, daha sonra da diğerlerinin bana tecavüz etmesini sessizce kabullenmeli miydim?" Joseph'i kenara iten genç kız adama iyice sokuldu. "Bu zamana kadar yeterince anlayışlı davrandım! Senin oğlun veya kasabanın diğer erkeklerine söylüyorum! Ben, annemin mesleğini devam ettirmeyeceğim. Kim bu amaçla yanıma yaklaşırsa gözümü kırpmadan öldürürüm ve sonrasında zindanda kaç yıl geçirdiğim umurumda olmaz! Beni anlıyor musun yoksa sana da anlatabilmek için gırtlağına hançer mi dayamalıyım?"

Will, kızın gırtlağına uzanırken ve "Ben seni öldüreceğim, sürtük!" derken Alyssa, hançerini adamın ona uzanan eline doğru tuttu.

"Parmaklarını doğrama zevkini bana bahşettiğin için teşekkür ederim, Will. Hangisinden başlamamı istersin?"

Joseph adamı geri itti. "Defol buradan, Will! Git, piç oğlunla ilgilen! Alyssa'ya bir daha yaklaşırsa ondan önce seni ve oğlunu ben öldürürüm!"

Ninova

Will, Joseph'in masadan kaptığı büyük bıçağa bakarak geri çekildi. "Bu iş burada bitmedi! Oğluma yaptığının bedelini ödeyeceksin!" diye hırlayarak hanı terk etti.

Hançer tutan elini indiren Alyssa titrek bir sesle, "Neden, Joseph? Neden nefes almama ve yaşamama izin vermiyorlar?" diyebildi.

Yaşlı hancı elindeki bıçağı masaya fırlattı. "Her kötülüğün sebebini anlasaydık o zaman bu sebepleri ortadan kaldırır ve kötülüğün kökünü kazırdık. Kötülüğün sebebi yoktur, sadece amacı vardır. Kötü dediğimiz insanların bile neden kötü davrandıkları hakkında bir bilgilerinin olduğunu sanmıyorum."

"O zaman bu onları masum mu yapar?"

"Hayır, Alyssa! Meşru bir sebebi olmasa da kötülük yapan birine masum denmez. Onlar suçlu ve zalimdir. Şeytanı içinde taşıyana sebep gerekmez!" Genç kızın yanından geçerken omzuna hafifçe dokundu. "Git ve biraz dinlen!"

Huzursuzdu ve içinde hissettiği telaşa bir anlam veremeyerek aradıkları adamın peşine düşmüştü. Her geçen gün Marvin için endişeleri artıyordu. Yaşlı Dük'ün bir yerlerde cansız yatan görüntüsü Alex'in gözünün önünden gitmiyordu.

Marvin, kendi babasından daha fazla genç adama babalık yapmıştı. Neredeyse ölümün kıyısından çekip aldığı o günleri ise unutması imkânsızdı. Marvin ve Brendan'la o lanet günde tanışmıştı. Başına gelenler içinde çıkarabileceği en güzel yan onlarla tanışmaktı.

Alex, ringde son haftalarda olduğu gibi yine kazanmak için dövüşüyordu. Dövüşlere olan ilgi ve talebin artmasıyla salon olarak bir depo ayarlanmıştı ve hıncahınç doluydu. Seyircilerin kalabalık tezahüratları depoda yankılanıyor, büyük bir uğultuya dönüşüyordu.

David, ışığın daha az olduğu köşedeki bir grup karanlık tiplerin yüzlerinde donuk ve neşesiz bir ifadeyle maçı izlediklerini fark edince, gözlerini başkaları da var mı diye kalabalığın üzerinde dolaştırdı.

Adamlar kesinlikle belalı tiplerdi. Amaçları ne olabilirdi ki? Tehlike kokan duruşları ve bakışları bu gecenin olaylı geçeceğinin bir habercisiydi.

Gözleri yeniden dövüşü kazanmak üzere olan Alex'e çevrildi. Arkadaşı son bir yılda yaptığı çalışmalarla sanki irileşmiş ve kaslanmıştı. Terleyen vücudu, yanan meşalelerin ışığında parlıyordu. Azim ve hırsıyla dediğini yapan biri olduğunu kanıtlamıştı. Bu hırsın ve kazanma azminin nedenini bilmiyordu fakat gözlerine yerleşen hüzünlü ve olgun ifade, sorunun kendini aştığını ve yaşına göre olmadığını gösteriyordu.

Son yumrukla kendisinden büyük rakibini yere deviren Alex, bir süre adamın kalkmasını bekledi. Adam yerde kıvranırken dövüşleri düzenleyen Iron gelip delikanlının elini havaya kaldırdı. Alex, izleyenlerin taşkın tezahüratları arasında dövüş alanından çıkıp kendisini beklemekte olan David'in yanına geldi.

Köşedeki adamların hareketlendiğini gören David, "Bir an önce buradan uzaklaşmamız gerekiyor!" diyerek Alex'in soru dolu bakışlarını yanıtlamadan kolundan çekti.

"Neler oluyor, David?"

David, kendilerine doğru gelen karanlık adamlarla ilgili hiç şanslarının olmadığını bilerek, gözlerini onlardan ayırmadan ve konuşmadan Alex'i hızlanması için dürttü.

Parayı sonra da alabilirlerdi. Hem zaten şimdilik harcayabileceklerinden çok paraları vardı. Ayrıca Iron para muhafaza etme konusunda en sağlam kişiydi.

Deponun kapısına geldiklerinde Alex gömleğini giymeye çalışırken David, "Koş, Alex!" diye bağırdı.

İki delikanlı, bir limanın hemen yanında olan depodan yıldırım hızıyla çıktılar. Diğer depoların arasında kaybolmadan önce David başını çevirip baktı. Adamlar, gerçekten de onların peşinde olduklarını belirten bir aceleyle depodan çıkıp sağa sola baktılar.

Alex ve David, arkalarından şeytan kovalıyormuş gibi kaçmaya başladılar. Boş sokaklarda arkalarından gelen kalabalık ayak seslerinin yankılarını duyabiliyorlardı. Sürekli farklı sokaklara dalıp çıkarak adamları şaşırtmaya çalışsalar da bu adamların eninde sonunda onların nerede kaldıklarını öğrenebileceklerini biliyorlardı.

"Kim bu adamlar, bizden ne istiyorlar?" Alex'in nefes nefese sorduğu soruya David, kolundan çekerek ve hızlanmasını sağlayarak cevap verdi.

"David! Karanlık işlere bulaşmadın, değil mi?" Cevap alamayan Alex, hâlâ soru sormaya devam ediyordu.

David, "Ben değil, sen bulaştın!" diye homurdanırken yeni bir sokağa saptı.

"Ben nasıl bulaşmış olabilirim? Aptal olma, para sende!" diye karşı çıktı Alex.

"Mesele bendeki para değil, senin sürekli kazanıyor olmanda!"

Konuşarak koşan David bir sokağa saptı ve aniden durunca Alex de gelip ona çarparak durmak zorunda kaldı. Arkadaşının neden durduğunu anlayamayarak homurdandı ve küfretti ancak girdikleri sokağı görünce dudakları hırsla kapandı.

Geri döndüler ama sokağın başında beliren gölgelerden kapana sıkıştıklarını anladılar. David kaçabilecekleri bir yer ararken o kadar umudu olmayan Alex küfrederek takipçilerine döndü.

"Kapana kısıldık!" diye homurdandı David.

"Farkındayım, kaçabileceğimiz hiçbir yer yok!"

"Sen bu konuda iyisin, adamlar beni parçalarlar."

Alex, onun bu sözü üzerine alaycı bir ifadeyle güldü. "Dostum, şu an ikimizin de ne kadar iyi dövüştüğümüzün hiçbir önemi yok. Beşe karşı iki... Sence beni de parçalamazlar mı?"

David, yaklaşan gölgeleri saydığında gerçekten de beş kişi olduklarını gördü. "Arkamızı kollamak için duvara yaslan." Çıkmaz sokağın en sonunda bulunan duvara gerilediler. Adamlar gerçekten de onları parçalamaya niyetliymişler gibi kollarını sıvayarak yaklaştılar.

"Hiç şansımız yok fakat öbür tarafa gitmeden onlardan da birkaçını yanımıza alsak fena olmaz."

Alex'in küstah sözlerine David hırıltılı bir şekilde güldü. "Adamım, sen kıçını kolla yeter!"

Karşıdan gelen kaba sesle konuşmayı kesip duvara yaslandılar. Nefesleri koşmaktan dolayı hâlâ düzensizdi.

"İki bacaksızın bizim alanımızda horozluk yapıp, tüm parayı alarak sıvışmasına izin vereceğimizi mi sandınız?"

"Üzerimizde para yok!"

David'in asabi bir sesle söylediklerine aynı ses, "Şu anki paradan söz etmiyorum, ufaklık. Birkaç aydır kazandıklarınızdan ve bize ait mekânlarda at koşturmanızdan bahsediyorum!" dedi.

Amaç belli olmuştu. Ne söylerseler söylesinler, bu gece burada işlerini bitireceklerdi.

Sonrasında adamların beşi birden üzerlerine atladılar. David ve Alex karşı koymalarına, hatta adamlardan ikisini ayağa kalkamaz hâle getirmelerine rağmen feci bir şekilde dayak yemekten, öldürücü yumruklardan ve tekmelerden kurtulamadılar. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Zaten daha sonra kavganın devamını hatırlayamayacak kadar kendilerini kaybettiler. Bir noktadan sonra acıyı hissedemez duruma gelmişlerdi. Bu da iyi bir şeydi. Kim ölüm anında yaşadığı acıları hatırlamak isterdi?

Derin ve koyu bir karanlığın kollarına kendini bırakan Alex'in son düşündüğü şey buydu.

Günler sonra gözlerini, DovenShire Dükü Marvin Cavandish'in malikânesinde açtı. İkisi de ölümün kıyasından dönmüştü.

Anju Dükü Brendan Marlborough, Alex ve David'in yaşlarında eğlenceli ve komik bir tipti. Sabah çıktığı at gezisi sırasında onları bir çukurda bulduğunu söylemişti. Yardım istemek için yola fırlamış ve bir arabayı durdurmuştu. Gösterişli arabanın sahibi DovenShire Dükü'ydü.

Brendan, dedikoducu bir kadın gibi onları bulma anını ballandırarak anlatmıştı.

"Her zaman olduğu gibi sabah gezintisine çıkmıştım. Atım huysuzlanınca ve ilerlemek istemeyince dizginleri çekerek durmak zorunda kaldım. Bu arada atım asil ve zeki bir hayvandır. Tehlike sezmese asla bu şekilde davranmaz. Ben de onu ürküten durumu anlamak için temkinli bir ifadeyle çevreyi taramaya başladım. Ata bindiğim ormanlık alan sessiz ve sakindir. Genelde iyi biniciler ve bu sessizliğin tadını çıkarmak isteyenler tarafından kullanılır. Benim için de endişeleneceğim bir durum olmadığına emindim ancak sevgili atım tehlike diyorsa ona inanmamak için bir sebep göremedim.

Sonra bir çalılığın arkasında sizi gördüm. Öldüğünüz düşünülerek buraya atıldığınız belliydi ve size bunu yapanlar hâlâ yakında olabilirdi. Kimsenin olmadığından emin olunca yaşayıp yaşamadığınızı kontrol ettim. Tanrı'ya şükür, yaşıyordunuz. Yola çıkıp yardım aradım ve şansınıza Marvin'e rastladım."

Brendan ve bitmeyen hikâyeleri... O zamana kadar böyle çok konuşan birine rastlamamışlardı. İlk dinlediklerinde Alex ve David birbirine bakmış ve çenesini bir yumrukla kapatma fikrini bakışlarıyla paylaşmışlardı.

Bu nedenle bir an önce Marvin'i bulmalıydı.

Diğer yandan Alex'in aklı geride bıraktığı kızdaydı. Genç adam gittikten sonra rahatlamış mıydı? Alex oradayken yaşadığı olayların benzerlerinden kendini koruyabiliyor muydu?

İşte bu düşünce genç adamı telaşlandırıyordu. Bunun sadece koruma duygusundan kaynaklandığını söylese de ona olan ilgisi ve isteği de aklını karıştırıyordu. Brendan'ın dediği gibi Alyssa'yı o kasabadan kurtarıp, hayatını kolaylaştıracak bir işe yerleştirdiğinde rahatlayabilecek miydi? Basit bir tutkuyu abartmamalı mıydı? Belki bir süre sonra endişeleneceği sorunlar ortadan kalktığında, ona olan arzusu da sönüp gidecekti.

İçindeki kendinden emin ses bu son fikre, *hayır*, diyerek katılmıyordu.

Genç adamın her gün kendiyle yaptığı bu hesaplaşma gün geldi Marvin için olan endişelerinin önüne geçti ve bu durum Alex'i fazlasıyla rahatsız etti. Neredeyse çocukluğundan bu yana tanıdığı adam yerine önceliğini hiç tanımadığı ama istediği bir kadına vermişti. Bunun tek çözümü vardı. Bir an önce Marvin'i bulmak ve Tanrı'nın bile unuttuğu o kasabaya geri dönmek...

Bu nedenle araştırmalara hız kazandırdı. Bazen eve sabaha karşı dönüyordu. Bu arada Marvin'in Avrupa'ya gitme ihtimalini bile düşünmüşler, David bu fikrin üzerine gitmiş, araştırmalara başlamıştı.

Alex ve Brendan ise Dük'ün torununu aramakla meşgullerdi. Piç herif birden hayalete dönüşmüştü.

Bugün Brendan asillerin takıldığı centilmenler kulübüne, Alex ise at yarışı yapılan yerlere bakmak üzere ayrılmaya karar vermişlerdi.

Nihayet onu bulmuştu genç adam. Carnarvon Kontu, elindeki dürbünle kalabalığın en önünde at yarışını izliyordu. İçinden geçen onu yumruklama isteği her an biraz daha artarak merdivenleri asabi adımlarla indi.

Hipodrom olarak kullanılan alanın çevresi seyircilerin oturabileceği ve yarışı rahatça izleyebileceği merdiven şeklindeki taş sıralardan oluşuyordu.

İnsanlar, büyük bir tutkuyla yarışı kazanmasını istediği ata tezahürat yapıyordu. Asillerden ve sıradan halktan oluşan insan seli bazen ayağa fırlayarak bağırıyordu.

Yarışı izlemeye gelmiş seyircilerin coşkun sesleri arasında hedefine doğru yürüdü genç adam.

Carnarvon Kontu Jared Cavandish, gelip yanında dikilen adamı önemsemedi. Elindeki dürbünü bir an bile gözünden ayırmıyor, son aldığı atın büyük bir hızla rakiplerini geride bırakışını izliyordu. Diğer tarafında duran ve bütün ilgisini üzerine çekmeye çalışan Bayan Cooper'i de umursamıyordu.

Ama yanındaki yabancı, "Kont Cavandish!" deyince isteksizce dürbünü indirip ona seslenen adama döndü.

Onu elbette tanıyordu. Ekselansları Lancester Dükü'nü kim tanımazdı ki? Dük, soyluluk ünvanı olmasa bile İngiltere'nin en güçlü adamlarından biriydi. Bu gücünü hafife alan ve umursamayan bir adam portresi çizse de onunla ilgili duydukları bu görünüşe aldanmaması gerektiğiyle ilgili bir uyarıydı. Ancak bu ün Jared Cavandish'i ne korkutmuş ne de etkilemişti.

"Ekselansları? Siz böyle avam yerlere takılır mıydınız?"

Adamın kimliğini bilmese yine de onun Marvin'in torunu olduğunu ilk bakışta anlayabilirdi Alex. Siyah saçları, umursamaz bakan gri gözleri ve yakışıklı yüzüyle Marvin'in bundan elli yıl önceki hâliydi. Anlatılan hovarda ve savurgan mirasyedi tiplemesine hiç uymuyordu. Aksine atletik bir bedene ve uzun boya sahipti. Geniş omuzları ve kaslı bedeni onun hareketli bir yaşam sürdüğünü ele veriyordu. Dedikleri gibi sadece içki, kumar ve kadınlardan oluşan bir dünyada zaman geçirseydi böyle bir vücuda sahip olamazdı.

Alex'in aklına duydukları dedikoduların doğru olmayabileceği geldi. "Beni tanıyorsunuz?" diyerek biraz önce sorulan soruya cevap verme nezaketini göstermedi.

"Peşimde dolanan kişilerin kim olduğunu merak etme gibi bir huyum var."

"Sizi aradığımı biliyordunuz o zaman!" Aklından geçirdiği *piç herif* hakaretiyle cümlesini tamamladı.

"Elbette biliyordum."

"...ve buna rağmen yüzleşmek yerine bir korkak gibi saklandınız mı?"

Jared'in gri gözleri, bu ithamı umursamayan bir tavırla baktı. Dürbünü yeniden gözüne götürürken, "Ben olsam ona saklanma demezdim." diye mırıldandı.

"Sizi korkutmasam neden görüşmemek için sürekli yer değiştiresiniz, değil mi? Ben olsam merak ederdim."

"Beni neden aradığınızı biliyorum ve inanın bana, hiç umursamadığım bir durum."

"Yani büyükbabanın kayıp olduğunu biliyorsun ve merak etmiyorsun."

Jared, dürbünü indirirken küçümseyen bir tavırla güldü. "Merak etmediğimi siz de biliyorsunuz. O ihtiyarı merak etmekten daha önemli işlerim var. Ayrıca onun başına gelebilecek herhangi bir olay beni çok mutlu eder. Umarım araştırmalarınızın sonunda onun öldüğüyle ilgili bir sonuca ulaşırsınız ve beni dünyadaki en mutlu insan yaparsınız. Bu güzel haberi sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Bu konuşmanız bende nasıl bir şüphe uyandırdı, biliyor musunuz Kont Cavandish?"

Adam ukala bir bakış atarak, "Durun, tahmin edeyim. Onu benim öldürmüş olabileceğimi düşünüyorsunuz." dedi kendinden hoşnut, küstah bir gülümseyişle.

"Ya da öldürtmüş olabilirsiniz? Sonuçta büyükbabanızın ünvanını ne kadar çok istediğinizi bütün Londra biliyor."

Jared, bütün bedeniyle genç adama döndü. "Ama Londra neyi bilmiyor, biliyor musunuz Ekselansları?" Alex'in kalkan kaşına kocaman gülümsedi. Bu gülümseme kibir doluydu.

Alex, bu adamın kibrinden, küstahlığından ve dolayısıyla adamdan hiç hoşlanmadığına karar verdi.

Jared, konuşmasına devam etti. "Benim için o öldükten sonra ünvanı almamın bir önemi yok. O hayattayken ünvanı bana vermesini istiyorum. Sıkı sıkı sarıldığı asaletini yerle bir ederken onun her gün yeniden kahrolmasını istiyorum. Bu nedenle onu öldürüp ünvanı almak gibi bir hevesim hiç olmadı. Şüpheli listesinden beni gönül rahatlığıyla silebilirsiniz."

"Ondan neden nefret ettiğini biliyorum."

"Ya öyle mi? Çok şaşırdım! Çok sevgili büyükbabam benim nasıl zalim bir evlat olduğumu anlatırken gözyaşı da döktü mü bari?"

"Kibirli piçin tekisin! Her insan hata yapar. Ama erdem ve büyüklük bu hataları bağışlamayı gerektirir."

Ninova

Jared, teatral bir tavırla selam verip doğruldu. "Dediğiniz gibi kibirli bir piç olabilirim. Hem de nefret dolu kibirli bir piçim. Diğer taraftan o yaşlı bunağa karşı ne erdem ne de büyüklük göstereceğim. Öldüğü gün mezarının üzerinde tepineceğim. Ama benim ellerimden değil, beni izlerken ölmesini istiyorum. Umarım aklınızdaki soruları yanıtlayabilmişimdir. Şimdi izninizle, sahibi olduğum at yarışı kazanmak üzere. Daha sonra Bayan Cooper'la bu zaferi baş başa kutlayacağız." Saatlerdir ilgisini çekmeye çalışan kadına dönerek gülümsedi. "Öyle değil mi, sevgilim?" Kadın işveyle kıkırdayarak adama sokuldu.

Alex küfrederek adama ve kadına arkasını döndü. Kont Cavandish bir konuda haklıydı ve genç adam ona inanmıştı.

Büyükbabasına nefreti o kadar büyüktü ki onu öldürmemişti.

"Senin orada olduğunu biliyorum!"

Cassy, aralık kapıdan gözetlediği adama yakalanmış olmaktan dolayı Tanrı'dan özür dileyerek kendine küfretti. İsteksizce odanın içine doğru bir adım attı.

"Yaklaşmak nezaketini gösterirsen ben de kendimi tanıtma nezaketini gösteririm." Kızın birkaç adım daha yaklaşmasını gri gözlerine yerleşen memnuniyetle izledi. "Özür dilerim, bir leydinin karşısında böyle sere serpe yatmaktan utanıyorum." Yaşlı adam biraz doğruldu. "Ben Marvin Cavandish DovenShire Dükü, emrinizdeyim hanımefendi!"

Cassy, kıkırdayarak reveransa benzeyen ama kesinlikle reverans olmayan bir hareket yaptı ve "Ben de Cassandra, Lordum!" diyerek kendini tanıttı.

"Hayatımı kurtaran kahramanımla tanışmaktan onur duydum."

Kız, kulaklarına kadar kızarırken gözlüğün arkasındaki yeşil gözleri parladı. "Öleceğinizi düşünmüştüm."

"Sayende yaşıyorum. Sana çok teşekkür ederim. Dile benden ne dilersen!"

"Daha önce bir dükle hiç tanışmamıştım. Bu nedenle ne isteyebileceğimi düşünmeliyim."

"Ünvanlarla ilgili ne biliyorsun, Cassandra?"

Küçük kız burnunu kıvırarak konuştu. "Sizin başpiskopos ve Tanrı arasında bir yerde olduğunuzu okumuştum. Yani kraldan ve prensten sonra..."

Marvin, kızın tanımı üzerine bir kahkaha attı ve acıyan yarası nedeniyle nefesi kesildi. "Okuma yazma biliyor musun? Sen çok zeki bir kız olmalısın." diyerek iltifat etti. "Evet, kahramanıma minnet borcumu nasıl ödeyebilirim? Herhangi bir şey söylemedin."

"Kitap, yani çok fazla kitabım olsun istiyorum. Burası biraz sıkıcı. Zaman geçirmek için yaptığım şeyleri Diana halam pek onaylamıyor. En rahat ettiği zamanlar benim kitap okuduğum anlar. Bu nedenle en yakın kasabaya giden kim olursa ondan kitap istiyor."

Konuşmanın bir noktasında Marvin'in bütün dikkati dağılmıştı. Aklında dönüp duran isim, yüreğine karnındaki yaradan daha çok acı veriyordu. Düşünceleri, susan ve kendisine dikkatle bakan kızın sözleriyle bölündü. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Elbette kitap alamazsınız. Buraya geri döneceğinizi sanmıyorum. Yani iyileşip gittikten sonra..."

Marvin gülümsemeye çalışarak, "Sorun değil. İstediğin kadar kitap bulabilirim." diye mırıldandı. "Cassandra! Diana halanla tanışmak isterdim. O burada mı?"

"Ah hayır, lütfen ona buraya geldiğimi söylemeyin!"

"Neden?"

"Bana yasakladı, sizi rahatsız etmememi, zaten gideceğiniz için de size bağlanmamamı söyledi. Oysa ben sizinle sohbet etmek ve gezdiğiniz yerleri bizzat dinlemek istemiştim."

"Belki onunla görüşebilirsem sohbet için de izin alabilirim."

"Halam bir rahibe, bir erkeğin -centilmen de olsa- odasına girmez."

"O zaman biraz iyileştiğimde ve ayağa kalkabildiğimde ben onu görmeye gelirim."

Kararsız olan Cassy, omzunu silkerek bu konudaki umursamazlığını gösterdi. "Benim gitmem gerekiyor. Yeniden burada yakalanırsam, söz dinlemediğim için dizlerimin üzerinde saatlerce dua etme cezası alırım." Sözlerinden sonra tam dönüp gideceği anda omzunun üzerinden bakarak, "Eğer Tanrı, ben o kadar yalvardıktan sonra affettiğine dair bir işaret gönderseydi dizlerimin acımasını umursamazdım." dedikten sonra çıktı.

Marvin yeni bir gülme krizine yakalandı ve karnını tutarak inledi. Diana bu kızla nasıl baş ediyordu acaba?

Alex, David'in ofisine girerken, "Ne oldu? Acil olarak gelmemiz için not yollamışsın." dedi ve koltuğa oturdu.

"Marvin'i aramayı bırakabiliriz. Nerede olduğunu belirten bir not göndermiş."

"Neredeymiş bu zamana kadar?"

"Şehir dışına çıkmış ve saldırıya uğrayarak yaralanmış. Hastings yakınlarında bir manastırdaymış."

"Nasıl bir sorumsuzlukla hiç kimseye haber vermeden ayrılmış Londra'dan?"

"Bir gece vakti, biraz sarhoş bir kafayla, kiraladığı bir arabayla çıkıp gitmiş. Bu nedenle nereye, nasıl gittiğini kimse görmemiş."

"Şu an iyi mi?"

"Gelince göreceğiz. Brendan onu getirmek için yola çıktı."

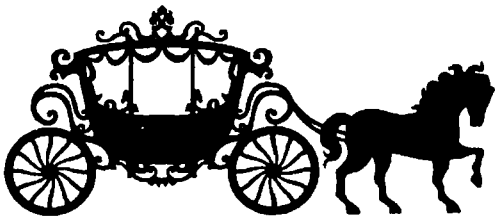
"Fazlasıyla rahatladım."

"Ben de öyle. Eee bir şeyler içerek kutlayalım mı?"

"Kesinlikle!"

David büfeye yöneldi ve ikisine de içki koydu.

Aldığı haberle çok rahatlayan Alex, yarın Alyssa için yola çıkabilirdi. David'in uzattığı bardağı aldı ve şerefe anlamında havaya kaldırdıktan sonra yudumladı.

BÖLÜM ON ALTI

Alyssa, Mary ve Alfred'in, Joseph'in hanına yerleşmelerinin üzerinden beş gün geçmişti. Bu süreçte genç kız, Joseph'e olan minnetini çok çalışarak gösteriyordu. Kalabilecekleri bir yer buluncaya ya da Alyssa bir ev tutabilecek parayı kazanıncaya kadar handa kalmak zorundaydılar.

Bir çıkmazdaydı genç kız. Ne yöne dönse onu yutan bataklığı görüyordu. Ya gözünü kapatıp o bataklığa girecek ve onu yutmasına izin verecekti ya da onu bataklığa itenlerle savaşacak ve hayatı pahasına onlara direnecekti. Ama giderek cephanesi ve azmi suda eriyen şeker gibi yavaşça yok oluyordu. Özellikle söz konusu bir elin parmağını geçmeyen sevdiği kişiler olunca, *onlara zarar veriyorum,* diye düşünmeden edemiyordu. Mary ve Alfred'i evinden etmişti. Joseph ise bu kasabada yaşayanlara muhtaçtı. Müşteri kitlesi Alyssa nedeniyle azalıyorsa ona da zarar veriyor demekti.

Barı silerken kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. Yıkadığı bardakları raflara diziyordu ki hanın kapısı açıldı. Genç kız işini bırakmadan omzunun üzerinden bir bakış attı. Lanet olsun!

Neden bir gün de şu kapıdan onu mutlu edecek birileri girmiyordu?

Lorna, çok gerekliymiş gibi elindeki şemsiyeyi büyük bir özenle kapatıp koluna astı. Avına yaklaşan sinsi bir yılan gibi aheste adımlarla bara ve dolayısıyla Alyssa'ya doğru yürüdü. Yaklaştığı barın önündeki taburelere zarif kıçını yine zarif bir ifadeyle yerleştirirken Alyssa, o yokmuş gibi işine devam etti.

Ninova

"Azmin hayranlık uyandırıcı." dedi yumuşak bir sesle Lorna.

Genç kız cevap vermeyince devam etti. "Ne hissettiğini biliyorum. Köşeye sıkışmış gibi hissediyorsun. Çıkışın yok, kurtarıcın yok. Tıpkı bundan yirmi beş yıl önceki benim durumum gibi... Kimse yardım etmedi, aksine üzerime çıkmak için hiçbir fırsatı kaçırmadılar."

"Yaşadığın hayatın sebeplerini duymak istemiyorum."

"Anlatmaya çalıştığım şey nasıl fahişe olduğum değil. Kollarımı ve kapımı açtığım için senin bir şansın var. Seni korumaya çalışıyorum. Keşke birileri de bana bu şekilde destek olsaydı."

"Senin kanatların altında daha kaliteli bir fahişe olacağımı mı söylemek istiyorsun? Teşekkür ederim, istemiyorum."

"Peki, seçeneklerin nedir, Alyssa? İyi bir adamla evlenmek mi? Hayır mı? O zaman yaşlanıncaya kadar burada..." Hanın eski salonuna küçümseyen bir bakış attı. "Bu izbe yerde çalışmaya devam etmek mi?" Genç kıza doğru eğildi. "Aptallık etme! Yaşlandığında hiç kimse adını kirletmekten kaçındığın için seni alkışlamayacak. Gençliğin ve güzelliğin varken akan suyun altına testini koy ve dolmasına izin ver!"

Alyssa, elindeki bezi hırsla barın parlak yüzeyine fırlattı. "Ah evet, kesinlikle öyle yapmalıyım! Sonra şansım varsa yattığım adamların birinden de bir piç peydahlarım. Yine şansım varsa o bebek bir kız olur. Senin gibi erkeklerin gözünden düştüğümde kızım büyümüş olur ve ben de yine senin gibi satamadığım bedenimin acısını kızımı pazarlayarak çıkartabilirim. Gerçekten haklıymışsın. Bana muhteşem bir hayat sunuyorsun. Geleceğim çok parlak!"

Arkasını dönerek artık gitmesi gerektiğini belirtti.

"Alyssa'yı duydun, Bayan Wince! Buradan gitmen gerekiyor!"

Duyduğu sese hızla döndü genç kız. Orada, salonun ortasında durmuş, geri dönmesi çok doğalmış gibi dikiliyordu. Bir daha görme umudu olmadığı adam, kızın tepkisini bekleyen bir merakla Alyssa'ya bakıyordu.

O gittikten sonra sık sık onu düşünmüştü. Siyah saçlarının çevrelediği yüzünün yakışıklılığını, sarsılmaz bir iradeye sahip olduğunu vurgulayan çekici bedenini ve etrafa yaydığı sınırsız gücü işaret eden titreşimleri gözünde büyüttüğünü varsaymıştı. O, etrafı sıradan erkeklerle çevrili bir kadındı. Bu nedenle erkekler konusunda yanlış gözlemlerde bulunabilir, farklı olduğunu düşündüğü bir adamı gözünde büyütmüş olabilirdi. Genç kızı yanıltan bu düşünceleri olmuştu. Kendine olan güvensizliğiyle adamın aslında hiç de çekici biri olmadığı sonucuna ulaşmıştı.

Onu büyük bir dikkatle izleyen adamı daha önce benzerine rastlamadığı bir mücevhermiş gibi inceliyordu. Üzerinde yakası gümüş sim işlemeli lacivert kadife bir ceket vardı. Aynı işlemeleri gri yeleğinde de görebiliyordu ve göz alıcı bir şekilde parlayan beyaz boyun bağına vurgu yapıyordu. Uzun bacaklarını vurgulayan dar gri pantolonun üzerinden güçlü kasları belirgindi.

Sonunda bakışı mavi gözlerine döndüğünde aslında bu zamana kadar gördüğü en yakışıklı adam olduğuna karar vermişti. Kendini kandırmaya bir son vermesi gerekiyordu. Görünüşüyle bile aralarındaki uçurumu vurguluyordu.

Genç kızın yüzünden geçen şaşkınlık, sevinç, inanamama gibi ifadeleri büyük bir zevkle izliyordu Alex. Aç bakışları genç adamı tepeden tırnağa incelemişti ve bu gri yeşil gözlerinin yoğunlaştığı noktadaki kasları hevesle seğirince, içine çektiği nefesi yavaşça dışarı vererek gevşemeye çalıştı.

Genç kız farkında olmasa da onu özlemiş olduğunu belli eden bu bakışlardan çok hoşlanmıştı Alex. Ayrıca ondan her zaman böyle tepkiler alamayacağını bildiği için bu anların tadını sonuna kadar çıkaracaktı.

Lorna da tıpkı genç kız gibi şaşkınlıkla bakıyordu. Alyssa'nın şaşkınlığı onu yeniden görmüş olmaktandı. Lorna'nınki ise sanırım onun gibi bir adamın Alyssa gibi bir kız için dönmüş olmasıydı.

Aslında kız, onun kendisi için dönmüş olamayacağını düşünüyordu. Büyük ihtimalle geçen gelişinde gerçekten avlayabileceği av

Ninova

hayvanları bulmuştu. Öyle eğlenceli zaman geçirmişti ki yaklaşık bir ay sonra yeniden buraya gelmişti.

Geç kalmış bir tepki olarak, katılaşmış parmaklarının arasından kayan bardak büyük bir gürültüyle yerde parçalara ayrılınca irkildi Alyssa. Genç adamdan isteksizce kopardığı bakışlarını parçalara ayrılmış bardaktan geriye kalanlara çevirdi. *Kahretsin, tam bir budala gibi davranıyordu!*

"Geriye çekil! Bir yerini keseceksin!"

Başını kaldırdığında Dük yanındaydı. Nasıl bu kadar hızlı davranabilmişti? "Bir şey olmaz! Temizlemem gerek!" diyerek eğildi ve cam parçalarını toplamaya başladı.

Alex, elindeki parçaları alarak bir kenara koydu. "Evet, temizlemen gerek ama bunu elinle yapmak zorunda değilsin. Süpürgeler bunun için değil mi?"

"Temizlik konusunda gerçekten de bilgilisiniz. Bu beni çok şaşırttı!"

"Alaycı cadı!" diyen genç adam, genç kızın barın arkasından çıkabilmesi için yolundan çekildi.

Alyssa, süpürge için arka tarafa giderken Lorna, "Ekselansları, sizi yeniden kasabamızda görmüş olmaktan dolayı mutluyum." diye cıvıldayarak kızının arkasından bakan Dük'ün bakışlarını kendine çekti. Genç kıza gösterilen ilginin birazını çalmanın bir sakıncası olmazdı.

Alex, barın çıkışındaki yerini terk ederek kadına doğru yürüdü. "Yanlış anlamanızı istemem. Buraya tek bir nedenle geldim."

"Av hayvanları mı?"

"Hayır, daha çok masumları avlayan avcılarla ilgileniyorum."

"Gerçekten mi? Siz de bir avcısınız diye biliyorum."

"Avlanmaktan hoşlanırım, Bayan Wince. Ama avımı benimle mücadele edebilecek güçlüler arasından seçerim. İki gücün çarpışması olarak düşünün. Ancak masum avları köşeye sıkıştırmaktan ve çaresizliğinden faydalanmaktan hoşlanmam."

"Peşine düştüğünüz avlar adına mutlu oldum, Ekselansları. Sizi bilgilendirme konusunda biraz haddimi aşabilirim ama burada bulacağınız av sizin de dediğiniz gibi masum ve çaresiz. Bu nedenle zamanınızı burada harcamaktansa daha iyi bir av alanı bulmanızı tavsiye ederim. Bildiğim kadarıyla Londra bu konuda ideal."

"Yani ortamı çakallara bırakmamı tavsiye ediyorsunuz. Malum onlar leş yiyicidir ve avının güçsüz olup olmadığını pek umursamaz."

"Bence sizin burada bulunuş amacınızın da o çakalların amacından bir farkı yok. Erdemli duygularla burada olduğunuzu iddia etseniz de göz diktiğiniz avınız gerçekten de masum ve onu hangi vaatlerle avucunuza düşüreceğinizi çok merak ediyorum."

Genç adam, elinde süpürgeyle geri dönen ve camı temizleyen Alyssa'dan bakışını bir dakika bile ayırmadan, "Belki de niyetim gerçekten de erdemlidir." diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsunuz?" Kadının sorusu çığlık gibi çıkmıştı ve irkilen Alyssa'nın bakışı ikili arasında gidip geldi.

Lorna'nın da gözleri ikisi arasında gidip gelirken dehşet verici bir olaya tanık olmuş gibi kocaman olmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu Alyssa.

Alex geniş omzunu silkerek, "Bayan Wince ile av ve avcılar konusunda konuşuyorduk. Israrla bu bölgenin bir av bölgesi olmadığını söylüyordu. Ben de bildiklerinin yanlış olduğunu ve çok şaşırabileceğimi söyledim." dedi küstah bir tavırla.

"Burada yaşayan biri olarak doğru söylüyor. Bu bölgede pek av hayvanı bulamazsınız." diyen genç kız camları bir küreğe toplayarak atmak üzere salonu terk etti.

Bu gelişinde tedbirli davranan Dük'ün arabası arkaya çekilmiş ve yanında getirdiği uşağı eşyalarını yukarıya taşımaya başlamıştı. Sandıklar ve kutular tek tek üst kata çıkarılırken söyleyecek bir şey bulamayan Lorna bu gidiş gelişleri takip ediyordu. "Buna izin vermeyeceğim!" diye çığlık attı sonunda.

Alex, eşyaları taşıyan uşağından bakışını alırken elini cebine sokarak rahat bir tavırla, "İzin vermeyeceğiniz konu nedir, Bayan Wince?" diye sordu.

"Onun metresiniz olmasına izin vermeyeceğim!"

"Sizin erdemden anladığınız buysa Alyssa'nın sizden kaçmış olmasına hiç şaşırmadım."

"O kaçmadı, ben onu kovdum!"

"Eminim bu konuda sonsuza kadar size minnettar kalacaktır. Şimdi izninizle, yol yorgunluğumu atmak istiyorum." diyen adam cevap beklemeden merdivenlere yürüdü.

Dük gittikten sonra aniden bomboş kalan salona anlamsız gözlerle bakan Lorna da sıkıntıyla hanı terk etti.

Burádaydı! Neden, nasıl?

Alyssa, içeride veremediği gecikmiş tepkiyi hanın arka avlusunda veriyordu. Donup kalan mantığı ve bedeni aynı anda harekete geçmişti. Yüreği mi? O genç adamı ilk gördüğü anda rotasından çıkmıştı.

Cam kırıkları dolu küreği çöpe boşalttıktan sonra titreyen parmaklarının arasından bıraktı. Metal kürek gürültüyle toprağa düştü. Bu arada dizleri de ellerindeki titremeye eşlik ediyordu. Hanın duvarına yaslanarak nefesini düzenlemeye çalıştı.

Burada olmasının genç kızla bir ilgisi olamazdı. Olması imkânsızdı. Dediği gibi av için gelmiş olmalıydı. İçindeki iyimser ses, *neden olmasın*, derken çok ikna edici değildi. Sadece cılız bir fısıltıydı.

Annesi onu sokağa atmadan önce bile iyimserlik konusunda oldukça zayıftı. O yağmurlu gecede ağacın altında ağlarken, Alfred onu bulduğunda o iyimserlik tohumu yavaşça güçlü olmayan yapraklarla yeşermişti. Sonraki yıllarda ise küçümsenmeyecek kadar büyümüştü. Sonra Alyssa da büyümüştü. İçinde yeşerttiği iyimserlikle güneşe gülümsemiş, insanlara elini uzatmış, düşen herkes için koşturmuştu ancak çok geçmeden o iyimserlik fidesini çamurlu çizmeleriyle ve hain elleriyle parçalara ayıran insanların hiç de

düşündüğü gibi olmadığını görmüştü. Alyssa büyürken fidesi küçülmüş, zayıflamış, solgunlaşmıştı. On sekiz yaşından sonra ise kuruyarak ölmüştü.

İşte bu nedenle Dük'ün burada oluşunun nedeninin genç kız olması mümkün değildi. Yine de onu burada görmekten dolayı çok heyecanlanmış ve minik de olsa kendine mutlu olma izni vermişti.

Duvardan doğrularak derin bir nefes daha aldı. Anlamsız umutlara kapılmadan önce kendini toparlamalıydı. Joseph gelip ona kızmadan önce mutfağa gitmeli ve akşam yemeği için hazırlıklara yardım etmeliydi.

Dük'ün yeniden kasabaya gelişi hanı canlandırmıştı. Joseph, genç adamı memnun etmek için çırpınıyor, oradan oraya koşturuyor, bu durum çalışanları bunaltmasına neden oluyordu.

Alyssa için bu koşturmaca sorun değildi. Nefes almadan çalışmak düşünmemesi gereken konulardan uzaklaşmasını sağlıyordu. Kendine yasakladığı duyguları aklına getirmezse daha az üzüleceğini bir ders olarak yıllar önce anlamıştı.

Bu nedenle Joseph'in verdiği her işin üzerine atlıyor ve bir dakika bile boş kalmıyordu.

Dük ise odasına çekildikten sonra biraz dinlenmiş ve banyo yapıp aşağıya inmiş, yemeğini beklerken de yerken de en ufak bir huysuzluk yapmamış, ara sıra genç kıza takılan bakışları dışında Alyssa'yı rahatsız etmemişti. Genç adam yorgun olmalıydı ki erkenden de odasına çekilmişti.

İğneleyici tek bir söz bile söylememesi Alyssa'nın kafasını karıştırmış ve onun buraya gerçekten de av için döndüğüne emin olmasını sağlamıştı.

Hanın kapanış saatinden çok sonra mutfaktaki işlerini bitirip çöp kovasını alarak arka avluya çıktı. Bahçe duvarının arka tarafına boşalttığı kovayla dönerken, duvara yaslanmış karaltıyı görünce korkuyla çığlık attı.

Ninova

"Lanet olsun!" derken elini kalbine götürdü. Genelde bu kadar gafil avlanmadığı için kalbi alışkın olmadığı bu duruma çılgınca atarak karşılık vermişti.

Derin bir nefes alıp büyük bir cesaretle karanlığın içine gizlenmiş olan kişiye doğru yürüdü. Burnuna dolan puro kokusu adamı görmeden önce bile onun kimliği hakkında gereken açıklamayı yapmıştı. Karanlıkta bir ateş böceği gibi parlayan puro onun parmakları arasında yükseldi. Adamın dudağında bir anlığına kalırken yaydığı zayıf ışık kimliğini pekiştirdi.

"Bu saatte burada ne yapıyorsunuz?"

Alex, purosundan derin bir nefes daha çektikten sonra dumanı dışarıya bırakırken, "Seni bekliyorum." diye cevap verdi.

Aralarında puronun hem rahatsız eden hem de rahatlatan kokusu asılı kalmıştı. Bu koku erkeksiydi. Dük gibi gizemli adamların dünyasına aitti.

Alyssa şaşkınlıkla, "Beni mi bekliyorsunuz? Neden?" diye sordu.

Yaslandığı duvardan doğrulan genç adam, "Her zaman bu kadar geç mi çıkıyorsun?" diye bir başka soru sordu.

"Genellikle evet, işlerim geç bitiyor. Diğer çalışanların onları bekleyen aileleri var. Bu nedenle onların erken çıkmaları gerekiyor."

Alex, onun kendini parçalarcasına çalışmasından ve diğer insanların da bunu kullanmasından rahatsız oldu. "Senin de bir ailen var. Mary ve Alfred... Ayrıca bir genç kız olarak o ormanı tek başına katetmen hiç akıllıca değil. Gitmeye hazırsan sana kulübene kadar eşlik edeceğim."

Ünvanının aksine kendinden daha alt seviyede olan insanları fark etme, hatta isimlerini bile hafızasında tutma gibi bir meziyeti vardı adamın. Bu özellik Alyssa'yı şaşırttığı kadar mutlu da etmişti. Mary ve Alfred'le tanışmamış olmasına rağmen isimlerini biliyordu. İçinden taşan mutluluğu bir anlığına adama sarılarak gösterme dürtüsünü engelleyerek diğer soruna odaklandı.

"Şu anda yatağınızda olmalıydınız. Sizi boş yere beklettiğim için üzgünüm."

"Boş yere beklemedim, Alyssa. Her şeye karşı çıkmaktan ne zaman vazgeçeceksin? Bir kez de olsa uysalca boyun eğ ve sana eşlik etmeme izin ver."

"Bana eşlik etmenize karşı çıkmıyorum ki."

"O zaman hadi gidelim."

"Laflarımı ağzıma tıkamaktan vazgeçerseniz size burada, handa kaldığımı söyleyebilirim."

Alex, elindeki puroyu yere atıp topuğuyla ezerken bu sözleri duydu ve karanlıkta görülmese bile gözlerini kıstı. Alyssa'nın yüzü tam seçilmiyordu ve düşüncelerini okumak gibi şansı yoktu. Sadece sesindeki hüzünlü titremeyi duyabilmişti.

"Handa kalıyorsun..." diye şaşkınca tekrarladı Alex. "Neden? Yani bu saatte ormanın içindeki yolu kullanmaman güzel ama seni tanıyorsam -ki tanıyorum- ölüyor da olsan o kulübeye geri dönersin. Neden burada kalıyorsun?"

"Kulübe yandı. Mary ve Alfred'le birlikte burada kalıyoruz. Bu konuda Joseph'e minnettarım. Bir ev bulur bulmaz çıkacağız elbette..."

"Kulübe nasıl yandı?"

Dük'ün sesinde onun derin üzüntüsünü paylaştığına dair bir sıcaklık vardı. Bir kez olsun bu sıcaklığı içine çekmek ve güç almak istedi. Bu aşırı isteğin etkisiyle titreyen Alyssa hatırlamak istemediği o gecenin hissettirdiklerini unutmak istiyordu. Yanan canına, acıyan yüreği ve çaresizlik eşlik etmişti. "Küçük bir kıvılcım işte... İnsanın tek evini elinden alabiliyor."

"Alyssa, çok üzgünüm." diye fısıldadı Alex. Kaybının büyüklüğünü anladığını söylemek şu an genç kıza hiç yardımcı olmayacaktı. Ama biliyordu, bu nedenle sığındığı çatının olmamasının verdiği yoksunluğu telafi edecek sözcükler sadece karşısındaki insanı gücendirirdi.

"Önemli olan Mary ve Alfred'e bir şey olmaması. Tanrı'ya şükür iyiler." dedi genç kız iyimser bir tavırla.

Ninova

Bir adım atan Alex ona yaklaştı. Kızın göğsü bedenine yaslanacak kadar yakındı. Bu temas kasıklarına bir avuç ateş atmıştı. Alyssa'nın yüzünü avucuna alarak kendisine bakmasını sağladı. Karanlıkta tam seçilemese de bu narin çizgileri tanıyordu. Parmak uçları daha fazlasını keşfetmek ister gibi bu çizgilerde dolaştı. Dudağına dokunarak aralanmasını sağladı. Başını yavaşça eğerken içinden taşan şehvetle baş etmeye çalışıyordu. Onu korkutup kaçırmamak için ağır hareketlerle dudağına kapandı. Tatmak için öldüğü olgun bir meyveyi özümsemek ister gibi öpüyordu. Tadı muhteşem, dokunuşu çıldırtıcıydı. Kızın ince beline inen elleri onu kendisine doğru çekti ve açlık çeken bedenine yapıştırdı.

Alyssa onun gerçek olduğuna daha önce inanmıyorsa bile şu anda kesinlikle emindi. Bu duyguyu bir başka adamın ona hissettirmesi mümkün değildi. Dudaklarını aralayarak dilinin ağzını talan etmesine izin verdi. Bu hareketi adamın göğsünden kopan bir hırıltıyla ödüllendirilmişti.

Genç adam nefes almak için dudaklarını isteksizce çekmiş ama ondan uzaklaşmamıştı. "Merak etme, artık buradayım. Bana güven, her şeyi halledeceğim!" dedi nefes nefese.

Bu sözler, istekli ve gevşemiş bedeninin kasılmasına neden oldu. Bütün o duyguların üzerine sanki kar yağmış gibi genç kızı uzaklaştırdı. Kendini onun kollarından kurtararak, "Sizden yardım beklemiyoruz. Biz başımızın çaresine bakarız!" dedi gururla sertleşmiş bir sesle.

"Kahretsin! Bakacağınızı biliyorum. Yine de..."

Adamın devam etmesine izin vermedi. "Vakit oldukça geç oldu. İzninizle Ekselansları, gidip dinlenmem gerek."

Söyleyeceklerini ağzına tıkayarak topukları üzerinde dönen kızın hızla uzaklaşmasını kızgın gözlerle izledi Alex. Yardım istemeyen gururlu sesi, o gittikten çok sonra bile genç adamın kulaklarındaydı.

Lanet, inatçı kızıl!

Ertesi sabah erkenden kalkan Alex'in bütün gecesi ne yapabileceğiyle ilgili planlarla geçmişti. Ancak çözüm yolunu bulduktan

sonra uyuyabilmişti. Kahvaltı için odasından çıktıktan sonra seri hareketlerle indiği merdivenin dibinde duran hancıya, "Bay Joseph!" diye seslendi.

"Günaydın, Ekselansları!" diyerek selam veren hancı, genç adamın merdivenden inmesini bekledi. "Kahvaltınızı..."

Alex, elini kaldırarak adamın devam etmesine izin vermedi. "Kahvaltıdan önce konuşmamız gerekiyor. Alyssa'nın kulübesinin yandığını öğrendim."

"Çok üzücü bir durum! O lanet olasıca adamların asılması gerek!"

"Hangi adamların?" derken Alex'in sesi kadar gözleri de soğumuştu. Kasları taşa dönen genç adam ciğerlerine çektiği havanın bu katılaşmayı çözemediğini fark ediyordu. Birileri Alyssa'ya zarar vermeye çalışmıştı. Kıyamet çağıran borazan gibi Alex'in içinde çınlayan bir başka borazan da öfkesini çağırıyordu.

"Ben... Şey... Kulübenin yandığını öğrendiğinize göre..."

"Hangi adamlar?" diyerek hiddetten kısılmış bir sesle sordu yeniden.

Hancı ne diyeceğini bilemeyerek sıkıntıyla kıpırdandı. "Kulübeyi ateşe veren George ve yandaşlarından bahsediyorum." diye mırıldandı. Sonra yerinde dikleşerek, çevresine ölümcül tehlike dalgaları yayan genç adamın her şeyi bilmesi gerektiğine karar verdi. Sonuçta o bir asildi. Bu adamların öylece bu işten paçayı kurtarmalarına izin vermeyebilirdi. Tabii bu olayı önemsediği takdirde olabilirdi. Joseph de önemsemesini sağlayacaktı. Geçen geldiğinde genç kıza kötü davrandılar diye George'yi döverken öldürecekti, değil mi?

"Ahırı yakıp Alyssa'nın dışarıya çıkmasını sağladıktan sonra ona tecavüz etmeye çalışmışlar. Tanrı'ya şükür, evde eski bir tüfek varmış. Ateş alması bile mucize... Mary, George'yi vurmuş! Ahırdaki yangın eve sıçramış. Alyssa, yardım çağırmak için bana geldiğinde ahşap olan ev çoktan küle dönmüştü. Onları buraya yerleştirdik."

Alex ilk cümleden sonrasını duymamıştı. Kulakları öyle çok uğulduyordu ki kulak zarı patlamak üzereydi. *Yine geç kalmıştı.*

Ninova

Tıpkı gençliğinde olduğu gibi... Onun varlığına en ihtiyaç duyulduğu anda ortada yoktu!

Geçmiş üzerine doğru gelirken, bir zamanlar yatıştırdığını düşündüğü öfkeli ve nefret dolu delikanlı yeniden ortaya çıktı. Önce beynini ve yüreğini, sonra da bütün bedenini ele geçirdi.

Joseph, Ekselanslarının kaskatı kesilen bedeninden, yumruğa dönüşmüş ellerinden ve patlamaya hazırmış gibi görünen boynundaki damarlardan gözünü alamıyordu. Adam tıpkı bir heykeltıraşın öfkeyi biçimlendirdiği bir heykele benziyordu.

Sonra o heykel kıpırdadı. Arka kapıdan giren, saçlarından samanlar sarkan seyis yamağı Bob'u gördü Dük. "Sen! Adın Bob'du, değil mi?" dedi cehennemi hatırlatan bir sesle. Birilerinin de o cehennemden payını almasını sağlayacaktı.

Çocuk kendisini muhatap alan Dük'ün davranışına duyduğu şaşkınlık ve heyecanla kızararak ve "E...evet... Ekselansları..." diye kekeleyerek cevapladı.

"George ve onunla takılan..." İsimleri yeniden söylemesi için Joseph'e baktı.

Hancı, "Danny ve Samuel..." diyerek telaşla cevapladı.

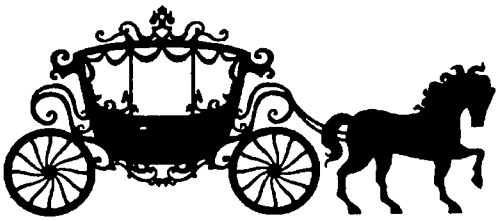
"Evet, lanet olası George, lanet olası Danny ve lanet olası Samuel'in nerede olduklarını bul bana!" Merdivenlerden inen uşağına döndü. "Charles, Londra'ya Yargıç Lord Mansfield'e gideceksin, hazırlan!" dedikten sonra uşakla birlikte mektup yazmak için odasına çıktı.

Joseph, olanlara ve oluş hızına şaşkınlıkla yetişmeye çalışıyordu.

Alyssa, onu merdivenlerin dibinde dikilirken buldu. "Joseph! Ne oldu?" diye sordu.

Adam başını sallayarak kıza odaklanmaya çalıştı. Onun meraklı gözlerine bakarak, "Sanırım biraz önce kıyameti getirecek bombanın fitilini tutuşturmuş olabilirim." diye mırıldandı.

Sözlerini bitiren adamın uzaklaşmasına ve söylediklerine bir anlam veremeyen Alyssa, omzunu silkerek işinin başına döndü.

BÖLÜM ON YEDİ

Brendan, yanında getirdiği uşaklara işaret ederek Marvin'e yardımcı olmalarını söyledi. Yaşlı adam, aldığı derin yaraya rağmen çabuk toparlanmıştı. Yine de yolculuğa dayanabilmesi için bir süre beklemek zorunda kalmışlardı.

İki uşak, yaşlı Dük'ün ağırlığının çoğunu omuzlayarak kalkmasına yardımcı oldular. Bu arada Brendan da kapıyı açmıştı.

Marvin, haftalardır kaldığı odaya son defa bakarak uşakların yardımıyla dışarıya çıktı. Buraya gelirken yapmayı düşündüğü şeyi gerçekleştirememişti. Defalarca Cassy ile haber göndermesine rağmen Diana ne gelmiş ne de herhangi bir not yollamıştı. "Ne bekliyordun ki?" diye homurdandı. Kadının yaşadığı ihanetin benzerini Marvin de yaşasaydı, davranışları aynı olurdu. Bu konuda onu suçlayamazdı.

Birkaç adım sonra merdivenler başlıyordu. Yarası çok zorlamasa da yine de acı veriyordu. O anda koridorun diğer ucunda fark ettiği bir kıpırtıya başını çevirdi.

Gözünü kadından ayırmadan, "Bekleyin!" dedi uşaklara. "Oraya gitmek istiyorum." Eliyle koridoru gösterdi. Ona yaklaştığında kaçacak olursa peşinden koşamayacağı ortadaydı. Bunu yapmamasını diliyordu.

Rahibe Diana, adamın acıyla kasılan yüzüne ve kendisine doğru gelişine bakarken her an kaçmaya hazır bir duruşu vardı ama bu düşüncesini hayata geçiremedi. Bu, adamın büyük zorlukla ona doğru

Ninova

gelişinden, bir de yıllar sonra en azından sesini duymak isteyişinden kaynaklanıyordu.

Diana'ya birkaç adım kala duran Marvin uşaklara, "Uzaklaşın!" emrini verdiğinde, "Ama efendim..." itirazıyla karşılaştı.

"Ayakta durabilirim. Rahibe Diana'yla birkaç dakika konuşuncaya kadar da dayanabilirim sanırım."

Adamlar konuşmaları işitemeyecekleri kadar uzaklaştıktan sonra kadına döndü. Dudağında küçük bir gülümsemeyle, "Beni görmek veya konuşmak istemediğini biliyorum. Ama buraya geliş amacımı gerçekleştirmeden gitmek istemedim. Sadece yaptıklarım için ne kadar pişman olduğumu bilmeni istiyorum." dedi.

"Bunca yıldan sonra o kadar uzun ve zahmetli yolu sadece pişman olduğunuzu söylemek için mi katettiniz, Ekselansları?"

"Evet, eğer yüzüm olsaydı af da dilerdim ama çok geç olduğunu biliyorum. Sadece eğer bir gün bana ihtiyacın olursa, ne konuda olursa olsun, seve seve koşacağımı bilmeni istiyorum ve son nefesimi verinceye kadar beni affedebilmen umuduyla yaşayacağım. Hoşça kal, Diana!"

Marvin arkasını dönerek uşaklara işaret etti. Koşarak gelen adamlar yaşlı Dük'ün koluna girdiler.

Dük, geride bıraktığı kadının mavi gözlerine dolan yaşları görmedi ve "Tanrı seninle olsun!" diye fısıldadığını da duymadı.

Diana, onun yorgun bedeniyle merdivenlerden inişini ve arabaya binişini gözyaşları içinde izledi. Araba manastırın bahçesinden çıkarken sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüştü. Daha fazla izleyemeyerek arkasını döndü ve uzaklaştı.

Sonraki hafta gerçekten de kasabada kıyamet kopmuştu. George, yatakta olduğu için onu sonraya bırakan Alex, Danny ve Samuel'i samanla dolu bir korkuluk gibi yumruklamış ancak kendilerine gelemeyecek duruma geldiklerinde bırakmıştı.

Birkaç gün sonra ise Yargıç Lord Mansfield, ona refakat eden bir birlikle beraber gelmişti. Aksi ve huysuz yaşlı adam, Joseph'in hanında ağırlanmıştı. Alyssa'nın temkinli bakışları altında, Yargıç Lord Mansfield ve Dük uzun uzun konuşmuştu.

Yargıcın hemen ardından yine Londra'dan iki avukat gelmişti. Onlarda genç adamla uzun uzun konuşmuşlardı. Joseph onlara da iki oda ayırmış ve han çalışanları iki kat daha fazla koşturmak zorunda kalmışlardı. Joseph'e göre bu han, yapıldığından bu yana bu kadar önemli kişileri bir arada hiç ağırlamamıştı.

Alex önünde durduğu kapıyı hafifçe tıklattı. Akşamın ilerleyen saatleriydi. Mary ve Alfred'in çoktan uyuyabileceğini düşünmemişti. Onları bu saatte rahatsız etmekten pişman olarak gitmeye niyetlendiği anda kapı açıldı. Alfred'in yaşlı ve bilgelik dolu yüzü göründü. Genç adamı bu saatte kapılarında görmekten dolayı şaşırmıştı.

"Ekselansları?" diye mırıldandı.

"Özür dilerim, vaktin bu kadar geç olduğunun farkında değildim. Rahatsız ettim. Daha sonra gelebilirim." diyerek odasına yöneldi.

"Rahatsız etmediniz, Lordum. Bir emriniz mi vardı?"

Genç adam bazen konumunu unutuyor, kendisinden yaşlı insanların bu tarz konuşmasından rahatsız oluyordu. Geri dönerek "Sizinle konuşmak istiyordum. Alyssa hakkında..." diyerek neden bu saatte burada olduğunu açıkladı.

Kapıyı sonuna kadar açan Alfred, "Lütfen girin." diyerek onu odaya davet etti.

Alex'in girdiği oda kendi kaldığı odadan daha dar, eski ve iç karartıcıydı. Mary, genç adamı görünce doğrulmaya çalıştı ancak Alex onu durdurdu. "Lütfen kalkmayın, rahatsız olduğunuzu biliyorum. Yaptığım münasebetsizlik için de özür dilerim."

Kadın utançla kızararak ağzının içinden rica ederim gibi bir şeyler mırıldandı. Yatak başlığına yaslanırken odada bulunan üç kişi

Ninova

daha önce böyle bir ortamda bulunmamanın sıkıntısını yaşıyor ve nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyorlardı.

Alfred, sandalyelerden birini göstererek, "Lütfen oturun!" dedi.

Odada iki sandalye, bir yatak ve eski bir dolap vardı. Alex'in oturduğu sandalye eskimişliğini bağıran bir şekilde gıcırdadı.

"Sizinle konuşmak için burada bulunuşumu şaşkınlıkla karşıladığınızı biliyorum. Konu Alyssa..."

"Onun adına özür dileriz, sizi bıçakladığını yeni duyduk, bu konuda nasıl özür dilenir bilmiyorum ama kötü niyetli değildir." Mary, kızının adı adamın dudaklarından döküldüğü anda savunmaya geçmişti.

Eli iyileşmiş koluna giden genç adam gülümsedi. "Beni bıçakladığı için burada değilim. Aslında o konuda suçlu olan bendim. Ama daha öncesinde beni atıyla ezmeye çalıştığı için kızgındım." Yaşlı karı koca kocaman olmuş gözlerle genç adamı dinliyorlardı.

"Yüce Tanrım!" dedi hırıltılı bir sesle Mary. "Sizi ezmeye mi çalıştı? Bu yaptığına inanamıyorum!"

Alex bir türlü konuya girememekten dolayı sıkılmıştı. "Konu beni ezmeye çalışması da değil. Buraya dönüş sebebim..." Onu dikkatle dinleyen yaşlı çifte baktı. "Alyssa ile evlenmek istiyorum. Sizden izninizi almak amacıyla buradayım."

Duyduklarına inanamadıkları, birbirlerine bakışlarından belliydi. Dük'ün onlarla alay ettiğini düşünüyor olmalıydılar.

"Ekselansları, şaka yapıyor olmalısınız!" diyerek odaya girdikleri andan beri ilk defa konuştu Alfred.

"Kesinlikle çok ciddiyim. Neden bu inanılmaz geliyor?"

"Konumunuz Lordum ve evlenmek istediğiniz kızın toplumdaki yeri... O, bu handa çalışıyor, hiçbir ünvana sahip değil. Sizin gibi genç ve varlıklı bir aristokratın hayatına uyum sağlaması mümkün değil. Yanlış anlamayın kızımı küçümsemiyorum. Aksine onunla daima gurur duyduk ve her şeyin en güzeline layık olduğunu biliyor olsak da bu söylediğinizin olması imkânsız!"

"Alyssa'nın burada neler yaşadığını ve nasıl bir baskı altında olduğunu bildiğinizi düşünüyorum."

"Merhamet ve acıma duyguları bir evliliğin temeli olamaz. Aksine bu nedenle onunla evlendiğinizi öğrendiği anda karşı koyacaktır. O, gururlu ve aynı zamanda inatçı bir kız!" Mary, kısılmış gözlerle genç adamın gözlerinin içine bakarak cümlesini tamamladı.

"Ne kadar inatçı olduğunu biliyorum. Öyle olmasaydı bu zamana kadar ayakta kalamazdı. Evlenme isteğim acıma ya da merhametten kaynaklanmıyor. O güzel, güçlü, sıra dışı ve kişilikli bir kadın. Benim olduğum konumda onun gibi bir kadın bulmak çok zor. İlgim, onu korumak amacıyla başlasa da artık değil... Korumak istiyorum, evet ama bunu bir eş olarak yapmak istiyorum."

"Dediğiniz gibi sizin konumuzun gerektirdiği asalete sahip değil. Uyum sağlayamadığı anda bu evlilikten ve sizden nefret edecek."

"Ona güvenmiyor musunuz? Çok zeki, hırslı, inatçı ve güçlü. Bu zamana kadar olan saldırılara ve baskılara karşı durabilmesini de bu özelliklerine borçlu. Her gün aynı saldırılara, hakaretlere ve aşağılamalara maruz kalıyor. Sonuçta o da bir insan... Gün gelecek, yorulacak ve direnme gücünü kaybedecek. Ben ona yeni bir hayat vadediyorum. Evet, zorluklarla karşılaşacak ama yanında olacağım. İstediği takdirde başaramayacağı hiçbir şey yok. Ben ona güveniyorum."

"İstediği takdirde yapabileceğini biliyorum. Burada dikkat etmeniz gereken kelime istek, Lordum. Onu ikna etmeniz çok zor, yaşadıklarından sonra temkinli olmayı öğrendi. İnsanlara güvenmiyor, özellikle erkeklere..." dedi Mary.

"Onu ikna etmenin bir yolunu bulacağım. Siz destek olacak mısınız?"

Yaşlı adam ve Mary birbirine baktılar. Bu bakışlarda umut olmasa da Alex'e dönen Alfred, "Onu incitmenize izin vermem! Eğer gerçekten kararlıysa ve hayır derse sonuna kadar onun tarafında olacağız. Verdiği karara saygı duyacağız." dedi.

"Onu incitmeyi aklımdan bile geçirmem. Evet demesi için de elimden geleni yapacağım." Ayağa kalkan genç adam iyi geceler dileyerek odadan ayrıldı.

Dük çıktıktan sonra Alfred karısına, "Sence başarabilir mi?" diye sordu.

Kadın zayıf omzunu silkerek, "Bu ne kadar istediğine bağlı..." diye mırıldandı.

"Sen ne düşünüyorsun peki? Alyssa'nın gitmesi konusunda..."

"Buradaki hayatı onu gittikçe zorluyor. Bizler yardımcı olamıyoruz. Alyssa'yı buradan kurtaracaksa ben evet demesini isterdim."

"Kızımızı özleyeceğiz." dedi adam buruk bir şekilde.

"Ve daima seveceğiz." diye aynı buruk tonda cevap verdi Mary.

Ve büyük gün gelmeden önce genç kız, Dük'ün ne planladığını öğrenerek kapıyı çalmadan onun odasına daldı. "Bunu yapamazsınız!" diye bağırdı.

Ceketini giymekte olan Alex onun telaştan kızarmış yanaklarına, vahşice parlayan gözlerine ve inip kalkan göğüslerine bakarak, "Neyi yapamam, Alyssa?" diye sordu.

"Yangın gecesini öğrenmişsin! Onları mahkemeye mi çıkartacaksın?"

"Hiçbir suç cezasız kalmaz."

"Onlara suçsuz demiyorum ama ya daha sonra?"

"Daha sonrası malum... Asılmazlarsa ömür boyu mahkûm olacaklar."

"O sonradan bahsetmiyorum. Onlardan sonra benim hayatım ne olacak düşünmüyor musunuz?"

"Çok düşünüyorum. Hatta sağlıklı düşünebildiğim tek konu bu."

"Buradaki hayatımı cehenneme çevirecekler!"

"Şimdi de çok güllerle dolu bir bahçede yaşamıyorsun."

"Ama bir şekilde yaşıyordum." Genç kızın omuzları düştü. "Gelecek günlerde sizin çok da beğenmediğiniz bu yaşamı özleyeceğim. Nefes almama izin vermeyecekler."

"Seçme şansın var, Alyssa!"

"Ah lanet olsun! Seçeneklerim var ve ben bunları bilmiyor muyum?"

"Benimle gelebilirsin."

"Bu bir seçenek mi?" Genç kız kahkaha attı ancak bu gülüşün içinde insanın yüreğine dokunan bir acı vardı. "Buradaki yaşamdan farkı olmayan bir seçenek..."

"Benimle evlenmenin buradaki yaşamdan farkı olmadığını söylediğin için teşekkür ederim. Bu kadar kötü bir seçenek olduğumu bilmiyordum."

Oda aniden soğumuş, hayır, ısınmıştı. Yok, buz tutmuştu. Belki de çevresinden dönen eşyalardan fark edebildiği kadarıyla kasırga çıkmıştı. Zemin ayağının altından kaydığına göre deprem de olabilirdi. Geçen hafta Joseph, kıyamet, demişti. Belki de o gün gelmişti ve bütün doğal afetler aynı anda oluyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Sendeleyen Alyssa, yatağın kolonuna tutundu. "Sizinle ne yapmamı dediniz?" dedi içine kaçmış bir sesle. Yer yerinden oynarken bu gürültü arasında yanlış duymuş olmalıydı. Ama Dük konuşurken bütün bu sarsıntı yoktu. O söyledikten sonra kıyamet alametleri başlamıştı. Aniden alnında soğuk ter damlaları belirdi. Oda o kadar sıcaktı ki aniden ter basmıştı. Sendeledi.

Alex, sallanan ve düşmek üzere olan kıza doğru atılarak koltuğa yönlendirdi. "Teklifimin ayaklarını yerden keseceğini biliyordum." diyerek sırıttı.

"Teklifin mi?" diye anlamsızca tekrar etti Alyssa. Bu da aptal rüyalarından biriydi. Biraz sonra Mary anne onu uyandıracaktı. Her zaman olduğu gibi büyük bir hayal kırıklığıyla güne başlayacaktı.

"Bu şekilde söylemeyi tasarlamamıştım. Aslında böyle tepki vereceğini de düşünmemiştim. Belki boynuma atılır, sevinç çığlıkları atar diyordum. Her zaman olduğu gibi beni şaşırttın."

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırabildi Alyssa. Aklını biraz toparlamıştı ve kendinden memnun bir sırıtışla karşısında durmakta olan adamın sahiden de o cümleyi söylediğini kavrayabilmişti.

"Haklısın, seninle evlenmeyi düşünebildiğime göre aklımı kaçırmış olmalıyım."

"Bunun bir şaka olduğunu biliyorum. Tanrı'ya şükredin ki ciddiye alacak bir kız değilim ve yine Tanrı'ya şükür ki duyan başkaları olmadı." Yerinden fırladı. "Alay etmeyi bırakıp Yargıç Mansfield'i Londra'ya geri gönderin!"

Sözünü bitiren genç kız bir an önce odadan çıkabilmek amacıyla kapıya koştu. Ancak arkasından seslenen Alex'in sesiyle durmak zorunda kaldı.

"Alyssa!"

Omzunun üzerinden bakmak zorunda kaldığı genç adam çok ciddi görünüyordu.

"Teklifim gayet ciddi. Kabul etmediğin takdirde emrivakiye dönüşecek. Seni geride bırakıp Londra'ya dönmeyeceğim."

"Gerçekten de aklınızı kaçırmışsınız!" diyen genç kız kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Alyssa, Dük'ün odasından çıktıktan sonra doğruca kendi kaldığı odaya gitti. Kapıyı kapattıktan sonra sırtını ahşaba yasladı ancak dizleri dik duruşunu yalanlayan bir tavırla kıvrıldı ve olduğu yere çöktü.

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı. Bu çok zalimce ve gaddarcaydı. Biraz önce duydukları umut ve hayallerinin el ele tutuşarak şarkılar söylemesine sebep olmuştu. Hayal kırıklığı ve mantığı bu neşeye ortak olmamış, bir kenardan izliyordu. Ne de olsa gerçekçiydiler. Olma ihtimali olanla asla imkânsız olanın arasındaki uçurum ne

kadar derinse umudun o uçuruma şarkı söyleyerek düşmesi o kadar mümkündü.

Bu nedenle gerçekçi olmalı ve bir başkasının onu ayakta tutmasını beklememeliydi. Dük, belki merhametten belki istekten böyle bir teklif yapmış olabilirdi. Devamının gelmeyeceğini Alyssa'dan önce onun bilmesi gerekiyordu. Belki de şımarık bir çocuk gibi her istediğini elde etmeye alışmıştı ve gelecekte karşılaşacağı zorlukları aklına bile getirmiyordu. Şimdi de Alyssa'yı istiyordu. Yoluna çıkan kim olursa olsun, bu genç kızın kendisi de olsa, görmezden gelecek ya da saf dışı bırakacaktı.

Yanağından kayan yaşı silerken ayağa kalktı. Gelecek günlerde Alyssa'nın ne kadar kararlı olduğunu gördüğünde o da geri çekilmek ve yaşadığı şehre dönmek zorunda kalacaktı.

Sadece sabırlı ve kararlı olacaktı. Kendine verdiği cesaretle omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırdı. Bu zamana kadar hiç kimseye yenilmemişti. Şimdi de yenilmeyecekti.

Mahkeme, Baron Flaming'in balo salonuna kuruldu. Alyssa'ya göre bu çok komik, aynı zamanda da sıkıntı vericiydi. Hazırlanan kürsünün karşısına banklar yerleştirilmişti. Kasaba halkı sanki panayır kurulmuş gibi Baron'un malikânesine akın etti.

Sanıklar Danny ve Samuel'di. George yaralı olduğu için getirilememişti. Bundan sonra ayağa kalkabileceği de şüpheliydi. Çünkü Mary onu tam belinden vurmuştu.

Dük, bu olayların dışında aynı zamanda da tam ortasında duruyordu. Ön sırada Mary anne ile Alfred'in yanında oturuyordu. Kürsü olarak kurulan yüksek platformda beyaz peruğuyla Yargıç Lord Mansfield oturuyordu. Onunla gelen birlik ise salonun değişik noktalarına dağılmıştı.

İlk tanık olan Alyssa, yargıcın huzuruna çağrıldığında bundan daha fazla utandığı bir an olmamıştı. Evet, sık sık saldırıya uğramış, sözlü sataşmalar işitmiş, küfürlere maruz kalmış ve ona bu şekilde

yaklaşan pek çok erkeği yaralamıştı ama hiçbirisinde bu kadar çok seyircisi yoktu. Olayı yaşamak korkunçtu ancak bu kadar göz üzerindeyken anlatmak tiksinti vericiydi. Üstelik bu gözler kızın suçlu olduğunu düşünenlere aitti.

Suçlu olan Alyssa'ydı. İlk suçunu doğarak işlemişti. Bir fahişenin kızı olarak dünyaya gözlerini açtığı için suçluydu. Hiç doğmamalıydı. Bir genç kıza dönüştüğünde dikkatleri üzerine toplayarak suç işlemişti. Erkeklerin ihtiyaçlarına ve isteklerine başkaldırdığı için dur dediği için bedenine dokundurmadığı için suçluydu. Bu davranışlarla en aklı başında erkek bile tahrik olabilirdi.

Bu çıkarımlar genç kızın kendi düşünceleri değildi. Kısacık hayatında karşılaştığı insanların ve yaptıkları davranışın bahanesini bu sözlerle savunan adamların ve bu adamları savunan hemcinslerinin sözleriydi.

Başını eğerek bütün bu insanları haklı çıkarmaktansa çenesini kaldırıp dik bir duruşla bütün iddiaları reddettiğini gösterdi genç kız. Olayı anlatırken hiç kimseyle göz göze gelmedi. Özellikle de Dük'le... Bütün bu mizanseni o hazırlamasına rağmen gözlerinde göreceği tiksintiden ve suçlayıcı ifadeden korkmuştu. İğrenç detayları duyduğunda belki onlara hak verebilirdi.

Alyssa'dan sonra çağrılan Danny ve Samuel ağlayarak olayı anlatmışlardı. Bütün suçu George'ye atmışlardı. Fikrin ondan çıktığını, Alyssa'ya bir ders vermek istediklerini söylediler. Ahırın ve evin yanmasından, genç kıza saldırıdan onu sorumlu tuttular.

Adamların bu ithamına George'nin babası Tüccar Will haykırarak karşı çıkmış, bütün suçun genç kızda ve oğlunu vuran Mary'de olduğunu söylemişti. Salondan çıkarılırken de küfürler savurdu, oğlunun belki ömür boyu yürüyemeyerek cezalandırıldığını haykırdı.

Dava kısa sürdü. Kasten adam öldürmeye teşebbüs suçlamasıyla yirmi beş yıla mahkûm olan adamları kurtaran, Mary'nin George'yi vurmuş olması ve adamların suçlarını tamamlayamamış olmasıydı. Mary anne ise nefsi müdafaadan dolayı suçsuz bulundu.

Mahkeme biterken aynı suçlayıcı bakışlar genç kıza döndü ve asıl suçlunun o olduğu vurgulanmış oldu.

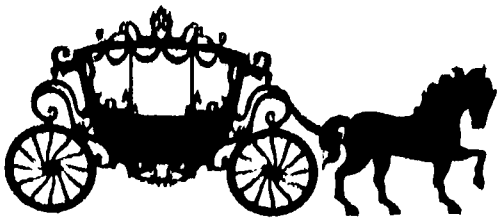
Alyssa, Mary ve Alfred'in yanında olan Dük'e bakmadan yaşlı kadın ve adamı da alarak salondan çıktı.

Alex, dava süresince bütün bir kasabaya karşı tek başına ayakta duran kızı hayranlıkla izlemişti. Bütün suçlayıcı bakışlara rağmen bir kere bile gözünü kaçırmamış, başını eğerek saklanmaya çalışmamıştı. Yine de bu tuhaf dava nedeniyle genç adamı suçladığını en başından beri biliyordu. Davranışlarıyla ve onu görmezden gelmesiyle bu suçlamayı yeniden göstermişti.

Tanrı aşkına, ne yapmasını bekliyordu? Durup seyirci olmasını mı yoksa hiçbir şey olmamış gibi onun hayatına devam edişini izlemesini mi?

Hayır! Alyssa daha onu tanımıyordu. Koruma duygusu devreye girdiğinde ne kadar da inatçı ve sabit fikirli bir adam olduğunu bilmiyordu.

Bu kasabayla işi bittiğinde ve Alyssa, kapılarında Lancester Dukalık arması olan Alex'in arabasına bindiğinde -ki bu arada onun kendi soyadını taşımasını istiyordu- buradan bir daha dönmemek üzere ayrılacaktı. Yanında ise korumaya azmettiği kadın olacaktı. Hiç kimse bir daha onun canını yakamayacaktı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Mahkemeden sonraki günlerde han oldukça sessizleşmişti. Müşterilerin azalması Alyssa'nın beklediği bir durumdu. Bu nedenle Joseph'e karşı mahcuptu. Kaybedilen müşterilerin sebebi Alyssa iken nasıl utanmazdı ki?

Bu arada Yargıç Lord Mansfield ve onunla gelen birlik, suçluları da alıp kasabadan ayrılmıştı. En son olarak avukatlar da gidince han eski sakinliğine kavuşmuştu.

Ekselansları ise garip bir biçimde sabahın erken saatlerinde ortadan kayboluyor ve gece geç saatlerde hana dönüyor, yemeğini odasında yiyordu. Bugün de olduğu gibi... Yine ortadan kaybolmuş ve akşamın ilerleyen saatlerinde gelmiş, odasına sıcak su ve yemek istemişti.

Joseph, genç kızdan yemek tepsisini götürmesini istedi.

Alyssa, elinde tepsiyle genç adamın kapısına geldiğinde derin bir nefes aldı. Tıklatılan kapıyı uşak Charles açtı ve genç kızı Dük'le karşılaşmaktan kurtardığı için mutlu oldu. Memnun bir sırıtışla tepsiyi uşağa uzattı. İyi akşamlar dileyerek kaçmaya niyetliyken içeriden onun sesini duydu.

"Alyssa, içeri gel!"

Uşak tepsiyi odadaki tek sehpaya bırakırken, kapıda duran kızdan gözünü ayırmayan Alex, "Charles, bizi yalnız bırak." diye emretti. Odanın diğer köşesindeki küvetten onun banyo yapmaya hazırlandığını tahmin etti. *Çok zekisin, Alyssa!*

Çıkardığı ceketin altından çıkan ve önü açık olan gömleğinden bronzlaşmış göğsü görünüyordu. Çizmesiz çıplak ayaklarıyla odanın ortasında dikiliyordu. Varlığı ve kokusu henüz birkaç gündür burada olmasına rağmen odanın her köşesine sinmişti. İstekle titreyen bedeninin verdiği mesajla irkildi. Adama yakın olmak ve görünen göğsüne dokunma içgüdüsü kızı gafil avlamıştı. *Yüce Tanrım, neler oluyor?*

Ortamdaki mahrem ayrıntılar genç kızı telaşlandırmıştı. "Hayır, gitmesin!" diye neredeyse çığlık atarak ve bedenini adamın geçiş yoluna çekerek uşağın kapıdan çıkmasına izin vermedi.

Uşak ve Dük, kızın davranışına anlam verememiş gibi bakıyorlardı. "Sanırım banyo yapacaksınız. Daha sonra konuşabiliriz. Yemeğinizi soğutmadan yeseniz iyi olur." Sözleri biter bitmez kapıya yöneldi.

Bu gerçekten de çok bıktırıcı olmaya başlamıştı ve Alex bu kaçmalardan usanmıştı. Onunla konuşamayacaksa nasıl ikna edecekti? Harekete geçmesi gerekiyordu.

Kız daha kapıya ulaşmadan önüne dikilerek yolunu kesti. Uşağın kararsızlığını, "Charles, dışarı!" diyerek ortadan kaldırdı. Adam, kırmızı renkli uşak üniformasının kuyruğunu uçuşturarak odadan fırlarken Alex, kızla aralarındaki mesafeyi kısalttı. Bu, Alyssa'nın istediği şeyin tam tersini yapmasına neden oldu. Adamın kendisine sokulmasını odanın içine doğru birkaç adım uzaklaşarak bertaraf etti.

Alex, yürümeye devam etmeden önce ayağıyla kapıyı itti ve onun telaşla kapıyı izleyen gözlerine gülümsedi. "Merak etme, seni öpmeye kalkmayacağım. Sen istemediğin sürece tabii ki." Bu sözlerin onu kızdıracağını biliyordu. Korkak bir tavşan gibi kaçmasındansa karşısında öfkeyle dikleşmesini yeğlerdi. O zaman en azından konuşma imkânları olabiliyordu.

"O zaman sonsuza kadar beklemek zorunda kalacaksınız!"

"Sonsuzluk çok uzun bir süre... O kadar sabırlı olabileceğimi hiç sanmıyorum." Direnişini kırmanın bir yolu olmalı, diye düşündü genç adam. Bu, sıradan hatta berbat kıyafetler içinde bile genç

Ninova

adamın aklını başından alabilmeyi başarıyordu. Ona duyduğu arzu artık gerçekten de sıkıntı verici olmaya başlamıştı. Bu dudaklardan aldığı tadın özlemiyle yanıyordu.

Uzak durmasını isteyen kıza çevresinde olacağı ama rahat nefes alabileceği bir alan yaratmaya çalışmıştı. Varlığını hissetsin, onu düşünmek zorunda kalsın ve kabullenmek adına adımlar atsın istemişti ancak öylesine vahşi ve inatçıydı ki Alex'e yetersizlik duygusu aşılıyordu,genç adam için bu bir ilkti. Bir kadın karşısında kendini yetersiz hissetmek bir erkeğin gururunu yerle bir edecek tek duyguydu.

Tetikte bekleyen kızı sakinleştirmek amacıyla ondan uzaklaştı. Koltuğa oturduktan sonra kapaklı ve kalaylı yemek tabaklarının kapağını açarken, "Otur ve bana eşlik et, Alyssa!" dedi.

Bu emir verir tarzda konuşma genç kızın sinirlerine atılan bir bıçak darbesiydi. "Teşekkür ederim, ben yedim!" dedi dişlerinin arasından.

"Yine de dikilmek yerine oturabilirsin, değil mi?" Sesi yumuşak ve sakinleştirici bir havayla süzülüp genç kıza ulaştı. Mantıksız inatçılığını ve sivrilen pençelerini geri çeken Alyssa, genç adamın onu takip eden yakıcı bakışları altında diğer koltuğa isteksizce oturdu.

Dük, yemeğini yerken aralarında kısa bir süre sessizlik oldu. Bu arada onun ince uzun ve bronz parmaklarının lokmaları ağzına götürüşünü, biçimli dudaklarının arasında kaybolan lokmayı, köşeli çenesinin hareketlerini ve son olarak yutkununca hareket eden âdemelmasını sanki daha önce yemek yiyen birini görmemiş gibi izliyordu. Adam yaptığı her işi büyük bir zarafetle yapıyordu. Buna yemek yemek de dâhildi...

Genç kızın bozmak istemediği bu suskunluğu Dük, "Düşündün mü?" diyerek böldü.

"Hangi konuyu, Ekselansları Lordum?"

"Evlilik teklifimi."

"Bu şaka çok uzamadı mı, Ekselansları Lordum?"

Genç adam kaşlarını çattı. "Şaka olduğunu düşünmene neden olan ne? Bu konuyu konuşurken ciddi değil miydim?" Onun kendisini ciddiye almaması bir diğer gurur kırıcı olaydı. Bu böyle devam ederse Alex'in kendisine hiç saygısı kalmayacaktı.

"Yüz ifadenizin ciddi olması konuştuğunuz konunun da ciddi olduğunu göstermez, bu bir. İkincisi, evlilik teklifi dediğiniz şey bana bir duyuru gibi gelmişti. Üçüncüsü ise aramızdaki bariz farklılıklar nedeniyle söylediğinizi ciddiye almayı hiç düşünmedim." *Gereken cevabı vermiş miydi? Evet! Hem de nasıl!*

Buna rağmen onun dudaklarında beliren miskin ve çapkın gülümseme tam tersi olduğu konusunda genç kızı ikaz ediyordu. "Aramızdaki farklılıklar nedeniyle düşünmelisin. Ben bir erkeğim. Seni isteyen bir adam... Sen de çekici bir kadınsın, bunları biliyoruz. Bu farklılıklar olmasaydı zaten ortada evlilik diye bir kurum olmazdı."

Özellikle yanlış anlıyordu, pis domuz! "Bahsettiğim farklılık statünüzden, bulunduğunuz mevki ve yaşadığınız dünyadan kaynaklanan uçurum... Tanrı aşkına, bana bir bakın! Bu kasabanın dışına hiç çıkmadım. Zarafet ve görgü kurallarından hiç anlamam. İnsan ilişkilerinde yaptığım tek şey cebimdeki hançeri sallamak ve kaba bir şekilde konuşmak. Yaşadığınız dünyaya nasıl gireceğimi bile bilmiyorum."

"Kendine haksızlık etme." diyerek her çizgisi şehveti çağrıştıran dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı genç adamın. "Görgü kurallarını bildiğini söylemiştin. Ne demiştin tam olarak? Ah tamam... Geğirmediğini ve yemekten sonra dişlerini parmağınla karıştırmadığını söylemiştin. Bence yeterli..."

"Bu ciddi bir konu!"

"Benim de söylediğim şey bu. Ben ciddiyim! Nezaket kuralları mı bilmiyorsun? Öğrenebilirsin, sen zeki ve becerikli bir kızsın. Okuma yazma mı? Ya da dans mı? Bir öğretmen tutarız. Cemiyetteki bütün o asiller annelerinin karnındayken dansı ya da okuma yazmayı öğrenmediler. Bir süre çabalaman gerekecek..."

"Neden bu kadar ısrarcısınız? Bir kadına duyduğunuz sıradan bir arzu onunla evlenmenizi gerektirmez. Kendi dünyanızda daha çekici ya da daha çok istediğiniz kadınlar bulabilirsiniz." Son söyledikleri kalbine bir pençe atsa da gerçekleri konuşmaları gerekiyorsa dürüst olacaktı. "Bir süre sonra sıkılacağınız sıradan bir kadın için neden risk alıyorsunuz? Tamam, kabul ettim diyelim, benden bıktığınızda, uğraşmaktan yorulduğunuzda ya da toplum içinde sizi utandırmaya başladığımda ne yapacaksınız? Kendinize bir metres bulup beni evde unutulmaya mı terk edeceksiniz?" Onu büyük bir dikkatle dinleyen genç adama doğru eğildi. "Bu noktada şunu hatırlatmak isterim. Öyle bir durumda benim ne kadar vahşileşebileceğimi bilmiyorsunuz. İşin sonunda hayatınızdan bile olabilirsiniz. Hançerimi kullanmaktan asla çekinmem!"

"O hançere bir çare düşünmemiz lazım. Burada bırakalım, bu gayet iyi bir fikir..."

Onu bir an bile dinlemediği bu sözlerden anlaşılmıştı. Alyssa, gergin bedeniyle geriye yaslanırken kızgın bir bakış attı. "Durumun vahametini kavrayamamanız bu sözlerinizden belli! Ciddiyim, görmezden gelinmeyi, aldatılmayı asla kabullenmem! Dediğim gibi sizin cemiyetinize ait değilim. Verdiğim tepkiler de onlar gibi uysalca boyun eğmek olmayacak."

Kızın ona söylediği hiçbir şeyi dinlemiyordu. Dürüst olmasını mı istiyordu? Pekâlâ, ona istediğini verecekti. Elindeki ekmeği tepsiye bırakarak arkasına yaslanan genç adam, "Baron Flaming'in evindeyken gelen o nottan sonra Londra'ya döndüğümde seni görmeden gitmiş olmaktan dolayı huzursuzdum. Ama gitmek zorundaydım. Söz konusu işimse sadece ona odaklanmak ve geriye kalanları sonra düşünmek gibi bir huyum var. Dikkatimi hiçbir şeyin dağıtmasına izin vermem. Takıntılı derecede odaklanırım ve başarıya ulaşmadan da bırakmam." dediğinde genç kız konuşmaya yeltenince elini kaldırarak onu susturdu. "Sen takıntı değilsin. Söylediklerimden o anlamı çıkaracağını biliyorum. O nedenle konuşmama izin ver!"

Ninova

Yerinden kalkarak odada dolanmaya başladı. "Gittikten sonra ne olduğunu biliyor musun? Yapmam gereken hayati bir iş vardı. Odaklanamadım. Sebebini merak ediyor musun? Sendin! Seni düşünmekten, senin için endişelenmekten, seni merak etmekten işimi yapamıyordum!"

Kızgınlıkla saçlarını karıştıran genç adama bakmaktan başka bir şey yapamadı Alyssa ama Alex bunun farkında değildi. Konuşmaya devam etti.

"Londra'ya hiç ayak basmamış birini baktığın her yerde görmek saçmaydı. Varlığının olmadığı bir yerde senden izler bulmak ise tamamen imkânsızdı! Nasıl olduğunla ilgili merak beni deliye döndürmüştü. Tek düşünebildiğim işlerimi bir an önce bitirip buraya dönmek ve senin iyi olduğunu görmekti."

"Bu merak ve endişe, evlilik gibi bir kurum için yeterli zemin oluşturmaz."

Alex, kızın söylediğine aniden dönerek tepki verdi. Birkaç adımda koltukta oturan kızın tepesindeydi. Üzerine doğru eğilirken bedeninden dalga dalga öfke yayılıyordu. Gözleri ise genç kızı öldürmek ister gibi bakıyordu. Alyssa büzülme isteğini sadece biraz geri çekilerek engelledi.

"Merak ve endişe mi? Evet, merak ve endişeden deliye döndüm! Ama ben gün içinde pek çok insanı merak eder, endişelenirim. Evimdeki hasta uşağımı, çocuğunu kaybetmiş hizmetçimi, borca girmiş seyisimi... Ama hiçbirine evlilik teklifi yapmıyorum!"

"Ama..." diyerek araya girmeye çalışan kızın üzerinden doğrulurken, "Kapa çeneni, Alyssa!" diye homurdandı genç adam. Kendine mi yoksa gerçekten de kıza mı kızgındı, belli değildi.

Elini yorgun gözlerine bastıran Alex, "Seni yeniden burada tek başına bırakıp dönmeyeceğim. Seni önemsediğimi daha nasıl anlatmalıyım bilmiyorum." diyerek elini indirdi. Yeniden birkaç adımda kıza ulaştı. Alyssa daha ne olduğunu anlayamadan omuzlarından tutulmuş ve ayağa kaldırılmıştı.

"Seni ne kadar istediğim ya da gerçekleri söylediğimle ilgili kanıt mı istiyorsun?" diye hırladı. Bu ses tahammül noktasını aşmış bir adamın sınırı geçtiğini işaret eden yoğunluktaydı.

Kendine çektiği kızın dudaklarına aynı sınırı aşmış tavırla kapandı. Dudakları onun her noktasını sahipleniyordu. Kolları kaybetmekten korkarmış gibi bedenine dolanmıştı. Elleri yaşama sebebini bu kıvrımlardan alıyormuş gibi araştırıyordu. Bedenine yapıştırdığı bedenden ve kapandığı dudaklardan yayılan haz dalgası damarlarındaki kanı canlandırıyor, yeniden yeniden enerjiyle dolmasına neden oluyordu.

"Uzak durmanın canı cehenneme!" diye tısladı bir anlık uzaklaşırken. Sonra yeniden kızın dudaklarını şehvetle yoğurmaya başladı.

Alyssa, ikisinin arasında sıkışan kollarıyla ve istila edilen bedeniyle kaskatı duruyordu. Vahşi içgüdüleri kollarını kurtarmasını ve hançere ulaşmasını söylüyordu ancak bedeninde dolaşan eller ve dudaklarını okşayan dudaklardan yayılan sıcaklık, daha önce hiç hissetmediği bir hazla yüklüydü. Tanımadığı bu duygulardan dolayı sersemleyen bedeni ve aklı çelişki içindeydi.

Daha önce dudaklarına istemediği saldırılar olmuştu ve onlara nasıl tepki vereceğini biliyordu. Aslında hırsla bıçağını sallamaktan başka tepki bildiği söylenemezdi. Ama aynı yöntem bu adam üzerinde işe yaramıyordu. Dokunuşuna nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Cevap ver, lanet olası!"

İstekten ağırlaşmış bu cümleyi duyduğunda kaskatı kesildi. Genç adamın yüzüne çıkan elleri yanaklarını kavradı. Esir eden dudakların baskısı kaybolunca gözlerini yavaşça araladı. Dük'ün gözleri çok yakındı ve açlıkla parlıyordu. Ayrıca bu gözlerde onu incitmekten korkan bir ifade de vardı. Bu zamana kadar sadece Mary ve Alfred'in gözlerinde gördüğü bu ifadeyi onun bakışlarında da görmek bedeninin gevşemesine sebep oldu. Dük, bir daha asla onu incitmek amacıyla saldırmayacaktı. Bu farkına varışla sımsıkı kapattığı dudaklarını araladı. Adama öpmesi için izin veren bir kabullenişle baktı.

Alex, bu kabullenişi onun gözlerinde ve aralanan dudaklarında görerek derin bir nefes aldı ve canını yakmayacağını işaret eden bir yavaşlıkla başını eğdi, eğdi ve eğdi. Öyle ki bir süre sonra Alyssa'nın bütün dünyası onun sıra dışı mavi gözleri, şekilli siyah kaşları, biçimli burnu ve ona doğru yaklaşmakta olan seksi dudaklarından ibaretti.

Teslimiyetle gözlerini kapattı ve bu kez dudaklarına dokunan dudakların onu yakmasına izin verdi. İlk dokunuş bir kelebeğin kanadı kadar nahifti. Dokunduğu noktalardaki karıncalanma hissini dudağını ısırarak gidermeye çalıştı genç kız. Alex bu ısırışı engelledi ve kızın dişleri arasındaki dudaklarını yine kendi dişleriyle çekip kurtardı. Bu öylesine etkileyiciydi ki inleyerek karşılık verdi Alyssa.

Başparmağını dişlerinden kurtardığı çekici dudaklarda dolaştıran genç adam, kendi parmağının hareketinden etkileniyormuş gibi büyüyen gözbebekleriyle bu hareketi takip ediyordu. Dili parmağının yerini aldığında ise inleyerek daha fazlasını istedi. Onun da kendisi kadar istekli olmasını, bedeninin arzudan yanmasını, her dokunuşla düştüğü cehennem gibi azabı görmesini istiyordu.

Uzak durmanın genç adama nelere mal olduğunu acıyan ve zonklayan bedenini onun narin kıvrımlarına bastırarak gösterdi. Bedenindeki hiç sönmeyen ateşi onun bedenine aktarmak ister gibi kızı kendine bastırdı.

"Gerçekten de lanetlisin, değil mi? Benim de lanetim oldun!" diyerek soludu.

"Benden uzak durman için en geçerli sebep değil mi?" diyen Alyssa gülümseyerek gözlerini kırpıştırdı.

"Çok geç!" diye fısıldadı Alex. Yeşil gri bakışlardan taşan cazibeye, doğal bir şekilde kendini gösteren dişi gülümseyişe kapılmış bakışlarını onun yüzünden koparamıyordu. Bu güzel yüzde var olduğunu sandığı çekiciliğin aslında ne kadar yanıltıcı olduğunu gördü. İçinde olan kadınsılık dış yüzeye çıktığında Alyssa çarpıcı bir yaratığa dönüşmüştü. El değmemiş bir inci gibi parlıyordu. Hiç kimsenin bilmediği ve saklı kalmış şuh kadını sadece kendisinin görebiliyor olmasından dolayı Tanrı'ya teşekkür borçluydu.

Bu cazibeye daha fazla direnebilmesi imkânsızdı. Gülümseyen dudaklara yeniden kapandı. Bu kez sakin ya da yumuşak değildi, kendisini kısıtlama ihtiyacı hissetmeden öpüyordu. Dili, aralanan dudakların verdiği tavizi kullanarak en kuytularına daldı. Dişleri, acının zevke nasıl dönüşebileceğini gösterdi. Dudakları, ılık teması vahşi ateşli dokunuşlara dönüştürdü. Elleri ise dokunduğu her noktaya hazla yoğrulmuş ateş dalgaları gönderdi.

Alyssa şaşkındı, beceriksizdi, tecrübesizdi. Yine de bu dokunuşlara aç kadınsı bir yanı olmalıydı ki adama ne isterse vermeye hazır bir tavırla yaklaştı. Kasıklarında yanan ihtiyaç ateşini onun bedeninde söndürebileceğini bilerek sertliğine biraz daha sokuldu. Aralarına sıkışmış elleri, olduğu yerden kurtulup dokunmanın yasak olduğu ve asla düşünemediği kadar özgürce Alex'in ensesine dolandı. Parmakları yumuşak, siyah saçların içinde ayartan bir şekilde dolaşıp kıvrıldı.

Yüce Tanrım! Tutku ve doymak bilmez şehvet açlığı damarlarındaki kanda olmalıydı. Bu şekilde yaklaşan adama aynı iştahla cevap verebildiğine göre diğer erkeklere de aynı istekle yaklaşması kaçınılmazdı. Bir fahişenin kızıydı. Ondan beklenildiği gibi davranıyordu. Bu konularda tecrübeli olan adamın ustaca dokunuşları karşısında gardını indirmiş ve teslim olmuştu. Dük'ün de iddia ettiği gibi niyeti ne kadar erdemli olursa olsun, asiller arasında skandala neden olacak şekilde, yarı çıplak bir erkeğin odasında onun kollarındaydı. Bu bile onunla dünyalarının ve düşüncelerinin ne kadar ayrı olduğunu gösteriyordu. Dük, bir leydiyi bu şekilde odasına almaz, adını lekeleyecek şekilde onu öpmezdi.

Aklından geçen anlık düşünceler içindeki tutkuyu söndürdü. Elleri kavradığı saçları bırakırken dudakları isteksizleşti. Mantığı devreye girerek, bedenindeki bütün o ahlaksız duyguların kaybolmasını sağladı. Başını çekerken ellerini de adamın göğsüne indirip ittirdi.

Alex ondaki bu değişime bir anlam veremeyerek bakıyordu. "Alyssa?"

"Özür dilerim, Ekselansları! Gitmeliyim! Size iyi geceler..."

İhtiyaçtan gözü dönmüş olan genç adam onun ince belindeki kollarını çözmeyi reddederek, "Ne olduğunu açıklamadan olmaz." dedi.

"Dokunuşlarınızın ve öpüşünüzün kıyas kabul etmeyecek kadar ustaca ve baştan çıkarıcı olduğunu kabul ediyorum. Sadece bir anlığına, ne veya kim olduğumuzu unutmuştum. Hatırladığıma göre gitmem gerek."

"Lanet olsun! Sana ne anlatmaya çalıştığım konusunda bir fikrin var mı?"

"Evet, bir fikrim var. Annemden gelen kanı almışım. Ben tam bir sürtüğüm. Bana ılımlı yaklaşan ilk erkeğin kollarında kendimi kaybettim."

"Kendine bu şekilde hakaret etmeyi kes! Senin kocan olacak adamın kollarındaydın!"

"Bu da ayrı bir konu... Ciddiyetinize inanmadığım ve kabul etmediğim evlilik teklifiniz, hayır, evlilik emrivakiniz üzerine sizinle şu yatağa girmemi mi bekliyordunuz? Tam da umduğunuz şey bu olmalı. Beklenildiği üzere, çevremde dönen dedikoduların doğruluğunu kanıtlamış olurdum."

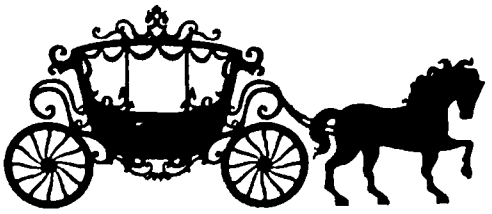
Alex, daha önce bir kadına karşı hiç böylesine öfke duymamıştı. Onu dizine yatırıp bir güzel dövmek istiyordu. Öfkesini denetleyebileceği, yatıştıracak bir şeye ihtiyaç duyuyordu ancak karşısında duran genç kız bütün çabasını yerle bir ediyordu.

"Defol, Alyssa!" dedi dişlerinin arasından. "Hemen bu odadan çık git yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

Telaşla odadan fırlayan kızın arkasından kapıyı olanca gücüyle çarpıp döndü, sonra daha karnını doyurmadığını unutarak tepsiyi karşı duvara fırlattı.

Evet, bu birazcık da olsa yatışmasını sağlamıştı. Geriye kalanını da sıcak bir banyonun gidereceğini düşünerek, "Charles!" diye kükredi.

Uşak telaşla içeri girdiğinde soyunmaya başlamıştı.

BÖLÜM ON DOKUZ

Sabah erkenden kalkan Alyssa, handa kalan birkaç müşteri için kahvaltı hazırlanmasına yardım etmiş, yerleri silmiş, ana salondaki şöminenin küllerini temizlemeye başlamıştı.

Dün gece Dük'ün odasından fırlayarak çıktıktan sonra olanlarla ilgili kendine düşünme fırsatı vermemişti. Ekselanslarını o kadar kızdırdığı için birazcık bile pişman değildi. Gerçekleri söylediği için öfkeden çevresine saldıracaksa -ki odadan çıktıktan sonra gelen gürültüyü elbette duymuştu- bırak saldırsın, diyerek kendini haklı çıkarmanın peşindeydi.

Yatağa girdikten çok sonra bile hâlâ o öpücüğü düşündüğünü fark ettiği anda öfkeyle kendini azarlamıştı. Onun yaşattığı duyguları daha önce hissetmemiş olması bir daha hissetmeyeceği anlamına gelmezdi. Belki de ileride karşılaşacağı -onu çok seven ve önemseyen- bir adama da aynı arzuyu duyacaktı.

Kendine yalan söylemekten ne zaman vazgeçeceksin, Alyssa?

Evet, o düşünceler aklından geçtiğinde tam da bu cümleyi kurarak kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir kadın neden kendine bile yalan söyleyemezdi ki? En azından birazcık daha umutla yaşamanın kimseye bir zararı dokunmazdı.

Merdivenden gelen ayak seslerini duyunca dönüp baktı. Bu, en az akşam gördüğü kadar kızgın bir yüzle salona inmekte olan Dük'tü. Bedeninden taşan öfkede hiçbir azalma yoktu.

Geniş şöminenin önündeki kendi pozisyonunu hatırlayınca morali derin bir kuyunun dibindeki çamura kadar indi. Adamın

Ninova

evlenmek istediği kadın, şu anda dizlerinin üzerinde elinde metal bir kürekle, tahminen siyaha bulanmış yüzüyle ve kül içindeki saçlarıyla şömine temizliyordu. Bu görüntüde onu tiksindirmez ve fikrinden caydırmazsa hiçbir şey vazgeçiremezdi.

Dük, son basamakta durarak bir süre ona baktı. Gözlerinin öldürme yetisi olsaydı, fışkıran ateşle en az şu siyah şöminedeki küller gibi toz hâline dönüşmüştü.

Genç adamı gören Joseph elini önlüğüne kurulayarak yaklaştı. "Ekselansları, kahvaltınız hemen getirilecek."

Alex, adama döndü. "Bir servis de Alyssa için açın." diye emretti.

Joseph'in şaşkınlığı öyle büyüktü ki kurulamakta olduğu önlüğü avuçlarında kalmış, düşen çenesini toplamayı akıl edememişti. "Alyssa mı, Ekselansları?"

"Evet, gidip temizlensin! Sonra benimle kahvaltı yapacak!"

Bu arada elindeki küreği düşüren Alyssa, büyük bir gürültüye sebep olmuştu. Dük dönüp bakmasa da Joseph'in kocaman olmuş bakışları kızın irileşmiş gözleriyle buluştu.

Onunla kahvaltı etmek mi? O kendini ne zannediyor?

Mantığı başını öfkeyle sallayınca, *"Evet, bir Dük ama şu an bunun konuyla bir ilgisi yok!"* diye tısladı.

Öfkeden tıkanarak ayağa fırlayan Alyssa, iki adamın durduğu noktaya doğru yürürken, "Ekselanslarının ateşi olmalı. Ne dediğini bilmiyor." diyebildi.

"Ateşim yok, Leydim. Dün geceki dindirilemez öfkeme rağmen bu sabah hayli sakinim ve aklım başımda."

"Leydim mi?" Kirli elini Dük'ün alnına uzatmaya çalıştı ancak başını geri çeken genç adam onun bu davranışını engelledi.

Alyssa, üç parmağını kaldırarak, "Bu kaç?" diye sordu. "Doktor Forrest'i çağırmalı mıyız?"

"O kör, sağır, üstelik de şu an mezarında kemiklerini dinlendiriyor olması gereken doktora köpeğimi bile emanet etmem!" Arkasını dönüp daimî mekânı hâline gelmiş pencere önündeki masaya yürürken, "Git temizlen! Seni bekliyor olacağım!" dedi.

Joseph, temkinli ve korkak bir sesle, "Dün gece neler oldu, kızım?" diye fısıldadı.

Alyssa, sandalyesine yerleşen ve kollarını göğsünde bağlayarak gözlerini kendisine dikmiş adamdan bir an bile bakışını ayırmadan, "Sanırım dün gece uyuyan aslanın kuyruğuna bastım." diye fısıltıyla cevapladı.

"İyi halt ettin! Şimdi ne yapacağız?"

"Bildiğim tek şey, topuklarım kıçıma vura vura kaçmam gerektiği..."

"Onu da ben yapmana izin veremem." Çenesiyle Dük'ü işaret etti. "Yalnız başıma vereceğim mücadelede kesinlikle yenilirim. Bir paravana ihtiyacım var."

Alyssa kızgınlıkla ona döndü. "Bu paravan da ben oluyorum, öyle mi? Sana dokunmasındansa beni parçalara ayırmasına göz yumacaksın!"

Yaşlı adam umursamazca omzunu silkti. "Kahramanlık, cesur olmayı değil; zeki olmayı gerektirir." Kızın omzuna dokunarak, "Gidip temizlensen iyi olur." diye babacan bir tavırla nasihat verdi.

Bu nasihat hiç de Alyssa'ya göre değildi. İnatçı bir tavırla çenesini kaldırdı. Ekselansları emir vermeyi biliyorsa o zaman karşısında bütün iştahını kaçıracak bu görüntüyle kahvaltı yapmayı da göze almış demekti!

Kurum içindeki ellerine bakarak kurnazca gülümsedi. Şu an bir aynaya bakmayı ne kadar da isterdi. Dük'ün uzak durmasını sağlayacak görüntüye bir de kendisi göz atsa hiç fena olmazdı. Ama şimdilik kahvaltıdan sonraya da bırakabilirdi.

Pis elleriyle saçını geriye atarak genç adama doğru yürüdü. Sinir bozucu bir sırıtışla, olabildiğince kibar bir tavırla ne ara geldiğini görmediği uşak Charles'in çektiği sandalyeye oturdu. Adam doğuştan profesyonel olmalıydı. Peçetesini genç kızın kucağına yayarken sanki bir düşese hizmet ediyormuş gibi en ufak bir mimik bile kullanmamıştı.

"Teşekkür ederim, Beyefendi!"

"Beyefendi mi... Leydim?" diye tutuk tutuk konuştu adam.

"Ben ne kadar leydiysem sen de o kadar beyefendisin, değil mi Charles?"

"Ben... Şey..." Adam zaman kazanmak için öksürdü. Acıklı bir ifadeyle, kızgın bakışlarla kızı izleyen efendisine baktı. Dük'e kayan uşağın gözleri, duruma müdahale etmesini ve bu komediden kurtulmayı diliyordu.

Alyssa Dük'e döndü. "Ekselansları Lordum, günaydınlar diliyorum. Beni yardakçınız, affedersiniz, yanlış kelime kullandım. Eşlikçiniz olarak masanıza çağırma lütfunda bulunduğunuz için ve bu onuru bana verdiğiniz için minnettarım. Sabahın erken saatlerinden bu yana köpek gibi çalışıyorum. Bir araya ihtiyacım vardı." Başını kaldırıp Charles'e baktı. Biraz önceki profesyonel sözcüğünü erken kullanmış olduğunu gördü genç kız. Uşak kıpkırmızı bir suratla ve dehşetle açtığı gözleriyle Alyssa'ya bakıyordu.

"Evet, Beyefendi Charles, ne yiyoruz?"

Alex, kızgın bir yüzle ama için için eğlenerek kızı izliyordu. Onun ne yapmaya çalıştığını elbette anlamıştı. Bütün o söylediklerinden sonra onu kahvaltıyı kendisiyle yapmaya zorladığı için intikam alıyordu. Ayrıca bu Alyssa'nın Alex'e birbirlerine ne kadar uyumsuz olduklarını, kızı zorlayarak hata yapmakta olduğunu gösterme yöntemiydi. Bakalım ne kadar ileri gidecekti?

"Servisi yap, Charles!"

Uşak, "Emredersiniz, efendim!" diyerek mutfağa koştu.

Alyssa masada duran ekmeği kirli elleriyle aldı. "Size yardımcı olayım. Asil elleriniz ekmek bölmekle uğraşmasın!" diyerek ve dokunduğu yerde siyah izler bırakarak ekmeği bölüp genç adamın önüne bıraktı.

Tırnaklarının görünüşü kendisinin bile midesini bulandırıyordu. Adama bir ders vermeye çalışırken bu pis ellerle yemek yemekten dolayı hastalanacaktı. Avucunu üzerindeki önlüğe silme isteğini göz ardı etmeye çalıştı. Uşak, mutfakta ne var ne yok toplayıp geldiğinde, genç kız da bu iştah açıcı yiyeceklerle dolu tabaklara ellerini nasıl daldıracağını düşünüyordu.

Charles, yiyecekleri masaya neredeyse tepeleme yığdıktan sonra geri çekildi. Genç kız tam ortada duran beyaz peynire simsiyah elleriyle uzanırken genç adam, "Biliyor musun? Senin ellerinden bile daha kirli ellerle yemek yedim ben." dedi. Alyssa'nın eli, içine düştüğü şaşkınlıkla havada asılı kalmıştı. Gözleri ise onunla alay edip etmediğini anlamak istercesine bakıyordu.

Alex, tek kaşını kaldırarak bu bakışlara cevap verdi. "İnanmıyor musun? Haftalarca banyo yapmadığım bile oldu. Hatta bir keresinde pislikten bitlenmiştim. Saçlarımı kazımak zorunda kaldım."

Alyssa'nın inanmadığı kocaman açılmış gözlerinden belliydi. Bakışları genç adamın üzerinde gezindi. Genç adam, gülmemek için kendini güçlükle tutuyordu.

"O kadar da pis bir adama benzemiyorsunuz." diyen genç kız, midesinden yukarıya çıkan safra nedeniyle yüzünü ekşitti. Aman Tanrım! Adam açık açık pis olduğunu itiraf ediyordu. Oysa yaklaştığında hiç de tiksindirici bir koku duymamıştı.

Genç adam, kıza doğru eğilirken hin bir ifadeyle sırıttı. "Çok pistim, inan bana. Bazen kir katmanlarından kurtulabilmek için Thames Nehri'ne dalmam gerekiyordu."

Alyssa'nın yemeğe karşı iştahı ve onu tiksindirmeye karşı olan heyecanı sönmüştü. Elini geri çekip kucağında birleştirdi. Şimdi ona daha farklı bir gözle bakıyordu. "Sizi banyo yapmak için sıcak su isterken duydum, hatta gördüm. Demek ki bu kötü alışkanlıktan kurtulmuşsunuz."

"Zaman zaman..." diyerek sırıttı Alex. Eliyle tabağını işaret ederken, "Neden yemiyorsun? Biraz önce aç olduğunu ve köpek gibi çalıştığını söylememiş miydin?" dedi. Sonra büyük bir iştahla kahvaltısına başladı. Alyssa'yı kazdığı kuyuya düşürmekten büyük zevk almıştı. Hatta ciddiyetini bozacağını bilmese kahkahalarla gülebilirdi.

Yutkunarak onu izleyen kızın bakışları altında kahvaltısını bitirdi. Masadan kalkmadan hemen önce, "Sana bir sır vereyim mi?" diye kısık sesle sordu.

Yeni bir pislik hikâyesi mi? *Yok, teşekkür ederim, duymasam da olur,* demek istese de bu sırrı dinlemek zorunda olduğunu bilen birinin isteksizliğiyle başını salladı.

Alex, işaret parmağıyla biraz yaklaşmasını işaret edince, masanın üzerinden olabildiğince ona doğru eğildi. "Londra sokakları, küçük ve kimsesiz bir çocuğa göre değil. Aç kalıyorsun, yiyecek bulamıyorsun ve en önemlisi banyo yapamıyorsun! Aslında bir nevi iyi oluyor. Kötü niyetli kişiler, kötü kokundan dolayı yanına yaklaşamıyorlar." Genç adam sözlerini bitirince, peçetesini masanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. "Afiyet olsun, Leydim!"

Ne... Ne demek istemişti? Şimdi aralarındaki konuyla Londra'daki kimsesiz bir çocuğun ne alakası vardı? Aklı karışmış olan Alyssa da onun hemen ardından ayağa fırladı.

Dük, mutfak tarafından gelmekte olan Joseph'e yaklaştı. "Bay Joseph, Alyssa'yı işten çıkarıyorsunuz."

"Anlamadım, Ekselansları?"

"O, artık burada çalışmayacak!" Emirlerine karşı gelinmeyeceğini bilen bir sesle konuşuyordu.

"Nerede çalışacak peki?"

Genç kız ikisi arasındaki konuşmayı son anda yakaladı. Nefesi tıkanırken, "Ne?" diye cılız bir sesle haykırdı.

Alex, bu sese sadece omzunun üzerinden bakmakla yetindi ve yeniden hancıya döndü. "Hiçbir yerde çalışmayacak. Onu kovacaksınız! Zaten sizden başkası da iş vermediğine göre çalışmayacak demektir."

"Bunu yapamazsınız!" diye haykıran Alyssa, ihtiyacı olan sese kavuşmuş görünüyordu.

"Neden en iyi çalışanımı kovuyorum?" diye homurdanan Joseph, bağıran kıza hırıltılı sesiyle eşlik etti.

Dük, içini çekerek anlaması kıt birilerine açıklar gibi sakin bir sesle konuştu. "Müstakbel Düşesimin handa çalışmaya ihtiyacı yok! Şimdilik bu kadar... Gitmem gerek, işlerim var."

Joseph'in rengi beyazdan kırmızıya dönerken Alyssa, çoktan mor bir renk almıştı bile...

İkisi de arka kapıdan çıkan adamın arkasından boş gözlerle bakıyorlardı. Sessizlik uzadıkça uzadı. Joseph hızlı hızlı soluyarak duyduklarını sindirmeye çalışıyordu ancak Alyssa, ne yaparsa yapsın bu sabahı atlatamayacakmış gibi görünüyordu.

"Müstakbel düşesim mi dedi?" diye sordu hancı. Konuşurken tüm bedeniyle genç kıza dönmüştü.

"Sana ilk gün ne dediğimi hatırlıyor musun, Joseph?"

"Hangi ilk gün?"

"Ekselanslarının bu hana geldiği ve benim onu yaraladığım gün..."

"Ne demiştin?"

"Onun kaçık olduğunu söylemiştim. Gerçekten de kaçıkmış! Zavallı adam! Daha çok genç... İnanabiliyor musun? Üstelik bir de dük! Tanrı onu korusun, elindeki bu imkânlarla başına kim bilir neler gelecek?"

Joseph'in kaşları çatıldı. "Sen saçma saçma konuşarak bana konuyu mu unutturmaya çalışıyorsun, Alyssa?"

"Ne münasebet! Bu söyledikleri delirmiş birinin saçmalaması değil de ne? Aklı başında olan hangi adam handa çalışan bir kıza müstakbel düşesim der? Sence mantıklı mı?"

Adam karışmış aklıyla kafasını kaşıdı. "Haklısın, çok saçma... Ama seni işten kovmamı da söyledi!"

"Aklını kaçırmış bir adamın, bu bir dük bile olsa, sözleriyle beni kovamazsın. Yapmazsın, değil mi? Onun da söylediği gibi senin dışında kimse bana iş vermez."

"Ama o bir dük! Verdiği emri yerine getirmezsem bana ne yapar?"

"Hiçbir şey... Hanı terk eder. Londra'ya geri döner."

"Müşterilerin azaldığı bugünlerde onun gibi bir müşteriyi kaybetmem mantıklı mı?"

Alyssa, haykıra haykıra ağlamak, sonra bu olanların komikliğine katıla katıla gülmek istiyordu. Bu adam, onun akıl sağlığı için

Ninova

tehlikeydi. Aklını kaçırmak şu an çok normal görünüyordu. Belki bu sayede Dük onunla uğraşmaktan vazgeçerdi. Aklını kaçırmış biri düşes de olamazdı.

Önündeki önlüğü çıkarıp hırsla Joseph'in eline tutuştururken, "Nereye gitti?" diye sordu.

"Her gün gittiği yere." Adam kimi sorduğunu anlamıştı.

"İşte onu soruyorum, Joseph! Her gün nereye gidiyor?"

"Bilmiyor musun? Hayret! Onun müstakbel düşesi değil misin?"

Alyssa, dişlerini gıcırdatarak, "Joseph, biraz daha bu şekilde konuşursan öğretmekle övündüğün o hançeri bacağına saplayacağım!" diye homurdandı.

"Tamam, kasabanın çıkışında, orman yolunun başlangıcında bulabilirsin onu."

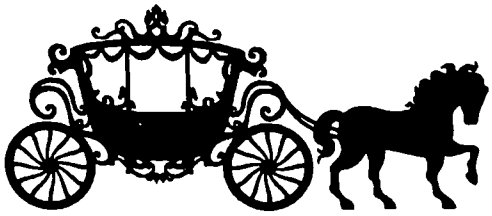
"Orada ne yapıyor?"

"Gidince görürsün!"

Erkeklere duyduğu hisleri birkaç küfürle anlatan genç kız, biraz önce Dük'ün çıktığı kapıya yürüdü. Lanet olası sabahlar ve lanet olası laftan anlamayan kaçık dükler üzerine uzun uzun konuşarak ahırlara giden yolu katetti.

"Geçmişteki günlerden yakınırken bir de şimdi şu hâline bak! Yüce Tanrım, o günlerin kıymetini bilememişim." Bir an duraksadı. Sanki birisi cevap vermiş gibi, "Hangi günler mi?" diye sordu. Kendi sorusunu cevapladı. "Elbette Kaçık Dük gelmeden önceki günlerden bahsediyorum. Büyük felaketler ve olaylar yaşadığımı düşünmüştüm ama yanılmışım. Mümkünse o günlere geri dönmek istiyorum lütfen!"

Dışarıdan bakan biri için tamamen aklını kaçırmış biri gibi göründüğünden habersiz olarak ahıra daldı. Seyis Jack, bir taburenin üzerinde, Bob ise samanların arasında uyumakla meşguldü. Genç kız, Kasırga'yı alıp çıkarken yaptığı gürültüden hiç etkilenmediler.

BÖLÜM YİRMİ

Hancı Joseph'in tarif ettiği yolun sonuna geldiğinde Kasırga'nın dizginini sertçe çekti ve huysuzlanan atın şaha kalkmasına neden oldu

"Yüce Tanrım! Burada neler oluyor?" diye mırıldandı.

Telaşla indiği kısrağın dizginini yanından geçen birinin eline tutuşturdu. Adamın dizgine şaşkınlıkla baktığını görmeden, arkası dönük olarak birilerine emir veren Dük'e kararlı adımlarla yaklaştı.

"Bir açıklama istiyorum!" dedi suçlayıcı bir sesle.

Dük, konuştuğu adamı bir dakikalığına durdurarak arkasındaki kıza döndü. "Bana bir şey mi dedin, Leydim?"

"Bana leydim deyip durmayın! Ben bir leydi değilim!" Öfkesini saçından çıkarmak ister gibi geri itti. "Burada neler oluyor?"

Kızın eliyle işaret ettiği alana bakan genç adam, "Ne görüyorsan o." dedi.

"Bu bir açıklama mı şimdi?"

Kızın koluna giren Alex, onu oradan oraya koşturan, halatlarla kalas taşıyan, yerdeki kütüklerin kabuğunu soyan kalabalığın arasından geçirdi.

Yüce Tanrım, buraya kocaman bir kulübe inşa ediyordu. Kulübe yanlış kelimeydi. Bu verandası olan birkaç odalı kocaman bir evdi.

Alyssa, "Buraya mı yerleşmeyi düşünüyorsunuz?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Ne? Ah hayır! Elbette buraya yerleşmeyi düşünmüyorum." Aklı başka yerdeymiş gibi cevap vermişti genç adam.

"O zaman neden bir ev yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Yanan kulübenin yerine... Mary ve Alfred için..." Sanki çok doğal bir şeymiş gibi cümlesini tamamladığında gülümsedi Alex.

Kolunu tutan elden kurtulup ona dönen genç kız, söyleyecek kelime bulamadı. Yanan kulübenin yerine Mary ve Alfred için bir ev yaptırdığını mı söylemişti? Ama neden?

Genç kız bunu ona da sordu. "Ama neden?"

"Bu çok saçma bir soru olmadı mı, müstakbel karım?"

Telaşla çevresine bakan Alyssa, son kelimeyi duyduğunda kalp krizi geçirmek üzereydi. "Ben müstakbel karınız değilim!" diye tısladı.

"Tamam, sevgilim derim o zaman."

Pişkinliğin bu kadarına katlanabileceğimi sanmıyordu. "Sevmediğiniz birine sevgilim ya da aşkım diyemezsiniz. Adım Alyssa!"

"Anladım, evleninceye kadar sevgi ve aşk kelimelerini kullanmamı istemiyorsun."

Adam aptalı oynamaya kararlıydı. Saçlarını yolarak kel kalma ve onu ısrarcılığından kurtarma gibi bir düşünce aklından geçti. Ama ne yazık ki saçlarını onun arsızlığına feda edemeyeceği kadar çok seviyordu.

"Evlilik bizim için çok uzak bir ihtimal. Şimdi neden Mary ve Alfred için bir ev yapma zahmetine giriyorsunuz?"

"Karımın anne ve babası ya da onu büyüten insanlar evsizken ne yapmamı bekliyorsun? Böyle güzel bir kızı kanatları altına alarak ben gelinceye kadar koruduklarını için minnetimi başka nasıl ifade edebilirim? Bu onlara teşekkür hediyesi..."

Kahretsin kahretsin! Adam duracağı noktayı bilmiyordu. Beklemiş ve her yönden saldırmaya başlamıştı. Genç kız kendisini ablukaya alınmış gibi hissediyordu. Derdini kimseye anlatamamaktan dolayı yorulmuştu.

"Neden bunu bana yapıyorsunuz?" diyerek hıçkırdı. "Bıçaklamak dışında size hiçbir kötülük yapmadım. Neden beni anlamıyorsunuz?"

Alex, bir süredir oynamakta olduğu oyuna son verdi. Ciddileşen yüzüyle, "Asıl sen beni anlamıyorsun." diye homurdandı. "Senden

vazgeçmeyeceğimi, kararlı olduğumu başka nasıl anlatabilirim? Hatırlıyorsan kendi isteğinle demiştim. Sen isteksizsen emrivaki yapacağımı da söyledim. Seni burada korumasız olarak bırakmayacağım, Alyssa!"

"Ben istemiyorum."

Çevrelerinden gelip geçen insanlar ve devam eden uğultu söyleyeceklerinin ikisi arasında kalmasını güçleştiriyordu. Kızın bileğinden tutan genç adam, onu kendisiyle yürümeye zorladı.

Gürültücü kalabalığı geride bırakırken Alyssa, onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Yaklaşık on dakika konuşmadan genç adamın bırakmadığı bileğiyle neredeyse sürüklenerek yürüdü. Ormanın girişindeki bir ağacın altına geldiklerinde Alex onu özgür bıraktı. Terleyen bileğini ovuşturan genç kız neden bu kadar uzaklaştıklarını anlayamamıştı.

"Şimdi bir daha söyle! Ama önce..." diyerek yaklaştı genç adam. "Gözlerimin içine bak!"

"Ne... Neyi söyleyeceğim?"

"Beni istemediğini... Sana dokunduğumda hiç etkilenmediğini... Her gün benimle olmaktansa burada handa çalışmak istediğini... Buradaki berbat yaşamı, benimle geçirilecek bir ömre tercih ettiğini... Söyle bana, Alyssa! Gerçekten istemediğini anlarsam bugün bu kasabadan ayrılırım. Seni mutlu olduğun bu keşmekeşin içinde bırakabileceğim geçerli bir neden söyle!"

Gözleri onun mavi derinliklerine saplanıp kalmıştı ve bu gözler kararlı bakıyordu. Dürüstçe hiçbir sır olmadan... Bir şekilde genç kızı kendine bağlamayı başarmıştı. Kopması imkânsız bu bağ şu an gözlerindeydi. Ne uzaklaşabiliyor ne de başka yöne bakabiliyordu. Bu maviliklerin bir boşluk olduğunu düşündü genç kız. O boşluk, bir girdap gibi çekiyor, bedenini değil ama yüreğini ve aklını sahipleniyordu. Gerçekleri mi istiyordu? Bir kereye mahsus içinde yaşadıklarını görmesine izin verecekti.

Bakışlarını gözlerinden ayırmadan, "Korkuyorum!" diye fısıldadı.

Alex, bu itirafı beklemiyordu. Bir adım yaklaşarak zarif yüzünü avucuna aldı. "Neden, Alyssa? Korkun her neyse seninle birlikte mücadele etmeye ve yenmene yardımcı olmaya hazırım."

"O kadar çok korkum var ki hangisiyle mücadele edeceğini, hangisinin karşısında pes edeceğimi bilmiyorum."

"Senin korkak bir kadın olmadığını biliyorum."

"Dış kabuk yanıltıcıdır. Özellikle yıllar boyunca katman katman özenle oluşturulmuşsa..."

"Seni bir soğan gibi soymamı ister misin?"

Bu cümle genç kızı güldürdü. "Her zaman ciddiyetimi bir cümleyle toza dönüştürüyorsun."

"Seni rahatlatmaya çalışıyorum. Ama şu soğan gibi soyma fikrini bir daha düşündüm de oldukça çekici ve baştan çıkarıcı..."

Kahkaha atan Alyssa, şakacı bir ifadeyle onu göğsünden itti. "Sizin arsızlığınız karşısında kazanma gibi bir şansım hiç yok, değil mi?"

"Ben de senin vahşiliğine yenildim. Durumu eşitlemiş olmuyor muyuz?"

"Arsız ve vahşi... Bir araya geldiğinde hiç de ümit vadetmiyor."

"Yüce Tanrım, sana şükürler olsun! Bir araya geldiğinde, diyerek bir ihtimal içinde bile olsa bizi birlikte andın."

Ağacın altına oturan Alyssa, dizlerini kendine çekti. "Hep böyle zekice cümlelerle kadınların aklını başından mı alırsınız?"

Onu taklit eden Alex, kızın yanına oturdu ve tek dizini kendine doğru çekti. Aralarında sözsüz bir barış sağlamışlar gibi davranıyorlardı. Birbirlerini anlamak için kısa bir molaydı belki. Ne olursa olsun birbirlerini dinleyeceklerse bu kısa sözsüz anlaşmaya razıydı genç adam.

"Zekice cevap bulamadığımda genelde ünvanımı hatırlarım."

Alyssa, bu saçma cevaba tek kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Alex'in kurnaz bakışları, oyuncu ışıklarla yanıp söndü. "Cevap veremeyeceğim bir durum olursa bir dük olduğumu hatırlayıp ukalalık yapar, soğuk bakışlar atar, hiç kimsenin beni anlamayacağı bir

Ninova

durum varmış ve çevremin anlamayan aptallar tarafından sarılmış olduğu izlenimini yaratırım."

Bu cevap genç kızı öyle çok güldürdü ki gözlerinden yaş geldi. "Ve bunu itiraf mı ediyorsunuz?"

"Karım olacaksın. Bilmen gerekiyor."

Genç adamın bu cümlesi, Alyssa'nın yüzündeki gülümsemeyi sildi. Alex, onun yeniden kabuğuna çekilmesine izin vermeyecekti. "Şimdi sen de bana korkularını anlatmalısın. Ben sana bir sırrımı verdim. Sen de bir sırrını açıklamak zorundasın."

"Karşılıklı olarak, öyle mi?"

"Bir kadına en zayıf noktamı açıklamışsam onun da zaafını açıklamasını beklerim. Erkeklik onurumu kurtarmak açısından adil bir takas..."

Alyssa, çenesini dizlerine dayadı ve kollarıyla bacaklarını sardı. Bakışı üzerine oturdukları yeşil çimenlerdeydi. Belli ki anlatacakları için cesaret toplamaya çalışıyordu. Yıllarca içinde katılaştırdığı düşünceler hemen öyle bir anda dudaklardan fırlayıp akmıyordu.

"Bir gece Lorna'nın müşterisi vardı. Onun mesleğini bilmiyordum ama sezgilerimin yanlış olduğunu söylediği bu gibi durumlarda kulaklarımı tıkar ve yorganın altına saklanırdım. On üç yaşımdaydım. Onunla birlikte gelen adamlar artık bana farklı gözlerle bakmaya başlamışlardı. O bakışlardan hiç hoşlanmazdım. Gündüz olduğunda kendimi dışarıya atardım ancak geceleri gidebileceğim bir yer yoktu.

O gece gelen müşterisi, Lorna'ya benimle yalnız kalmak istediğini söyledi. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Adamla yalnız kalmak istemiyordum. Bakışlarından dolayı kendimi kirlenmiş hissetmiştim.

Bu teklif Lorna'yı kızdırdı. Sarhoştu. Beni yağmurlu bir gecede dışarı attı. Eve alması için yalvardım ama beni içeriye almadı. Yıllar sonra bu konuda ona müteşekkir olmam gerektiğini anladım.

Yalnızlıktan ve karanlıktan ilk defa o gece korktum. Alfred o gece beni bulmasaydı herhâlde korkudan delirirdim.

İlk defa fahişenin kızı diye seslenildiğinde işlemediğim bir günahtan dolayı suçlanmaktan korktum. Bir an sonra öyle çok öfkelendim ki bu sözü bana söyleyen çocuğun üzerine atladım. Elimden çekip aldıklarında gözü morarmış, yüzü tırnak izleriyle doluydu.

Büyürken yaşlı iki insana varlığımla yük olmaktan korktum. Beni kanatları altına almaktan dolayı pişman olmamaları için deliler gibi uğraştım.

Biraz büyüdüğümde yaşlı ve genç bütün erkeklerin bakışlarında gördüğüm ifadeden korktum. Kendim için kurduğum masum dünyaya sızmaya çalışıyorlardı. Bunu sözleri, elleri ve gözleriyle yapıyorlardı. Öyle bir an geldi ki hepsini öldürerek kurtulmak istedim. İçimdeki bu vahşet beni korkuttu. Joseph bana bıçak kullanmayı öğretinceye kadar sadece bacaklarıma güveniyordum. Öyle hızlı koşuyordum ki hiçbiri beni yakalayamadı."

"Bıçak kullanmayı hancıdan mı öğrendin?"

"Eski bir kasaptır. İnsan bedeninin hayvanlarınkinden bir farkı olmadığını, bıçağı nereye saplarsam ölümcül olmayacağını öğretti."

"Yüce Tanrım! O gün gerçekten de beni bıçaklarken nereye saplayacağını biliyordun, değil mi?"

"Elbette biliyordum. Öldürmek isteseydim koluna değil, boynuna saplardım."

"Tanrı'ya ve Joseph'e şükran borçluyum."

Alyssa hüzünlü bir sesle kıkırdadı. Genç adam için bu ses duyduğu en hoş melodi olabilirdi şayet içinde gözyaşı ve acı olmasaydı... "Devam et!" diye mırıldandı çevrelerine ördükleri samimi kozayı parçalamaktan kaçınan bir sesle.

"Neredeyse bitti. O yangın gecesi kendimden çok, sevdiğim insanları koruyamamaktan, benim yüzümden zarar görmelerinden korktum. Bütün bu korkuları kendime sakladım ve çevreme lanetli bir tel örgü çektim. Kimseyi yaklaştırmamaya çalıştım. Artık hiç kimseye güvenmiyorum. Hiç kimseye yüreğimi açmıyorum."

"Benden neden korkuyorsun, Alyssa?"

Genç kız, başını çevirip uzun uzun ona baktı. "Senden korkmuyorum. Bana hissettirdiklerinden korkuyorum."

"Sana neler hissettiriyorum?"

"Seninle istememem gereken şeyleri istiyorum."

"Ne gibi..."

"Sevmek, âşık olmak, mutlu olmak, kahkaha atmak, endişelerden ve korkulardan uzaklaşmak, yarını düşünmeden anı yaşamak..."

"Bunlar neden kötü olsun, neden istemiyorsun? Bütün insanlar bu duyguları yaşamak ister. Senin de en doğal hakkın..."

"Anlamıyorsun!"

"Anlat bana o zaman."

"Bu hislere teslim olursam korunmasız kalırım. Zayıflarım. Mücadele edecek gücü kendimde bulamam. Seni sevmeye kendime izin verirsem ve daha sonra sen beni hayal kırıklığına uğratırsan düşerim ve bir daha ayağa kalkamam."

"Sen güçlü bir kadınsın."

"Gücüm kendimi korumamdan geliyor. Gücüm yalnız kalmaktan, tek başına mücadele etmekten besleniyor. Sana güvenirsem ve en zayıf anımda sana yaslanırsam bu rahatlık beni uyuşturur. Gelen tehlikeyi göremem."

Alex, genç kıza şok olmuş gözlerle bakıyordu. "Yüce Tanrım, Alyssa! Sen, hayatı kendine zehrediyorsun! Korkuyla saklanarak hayatına devam edemezsin."

"Beni dinlemiyor musun? Saklanmıyorum!" Kızın sesi hırçındı.

"Senin yaptığın da bir nevi saklanmak. Duygulardan kaçıyorsun. Günü kurtarmak için yaşıyorsun. Hayattan zevk almıyorsun. Birilerine yüreğini açmadan ne kadar huzurlu bir yaşam süreceksin?"

"Birilerine yüreğimi açmadığım için huzurluyum. Kırılmıyorum, ihanete uğramıyorum, kaybedeceğim diye korkmuyorum. İncineceğim diye endişelenmiyorum."

"Bu beni asla sevemeyeceğin anlamına mı geliyor?" Kızı bileğinden tutarak kendine çekti ve bedenini sıkıca sardı. Yumuşak kıvrımları kucağındaki her girintiye inanılmaz bir şekilde uymuştu. Eksik parçam tamamlanmış gibi, diye düşündü genç adam. "Bu, birazcık bile benden hoşlanmayacağın, bir geleceğimiz olmayacağı anlamına

Ninova

mı geliyor? Söyle bana, Alyssa! Korkuların ve kendini koruma güdün nedeniyle bize bir şans vermeyecek misin?"

"Peki sen? Sen beni sevebilecek misin? Bana âşık mısın? Yoksa sadece korumaya çalıştığın, merhamet duyduğun için mi benim yanımdasın?"

"Aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Evet, senden hoşlanıyorum, seni istiyorum. Sevebilir miyim? Bana yüreğini açarsan bu konuda çok ümitliyim. Sana sadece merhamet duyduğum veya korumaya çalıştığım için yaklaşmadığımı biliyorum."

Alyssa, ellerini onun göğsüne koydu. "Bu gerçekten saçmalık! Israrla benimle evlenmek istediğini söylüyorsun ama diğer yandan beni sevdiğinden emin değilsin. Âşık hiç değilsin. Sadece hoşlanma duygusuyla bir ömür geçirmemizi ve birbirimize bağlanmamızı bekliyorsun."

"Daha azıyla yapılan evlilikler gördüm. Seninle aramızdaki tutuşmaya hazır kıvılcımlar onların bir ömür boyunca yakalayamadığı bir ödül. Mutlu olmak için küçücük bir ihtimal varsa hiç kullanmamak kendimize yapılan bir zalimlik olmaz mı?"

"Ya mutsuzluk ihtimali?"

"Hayat risk almaktır. Göze alamadığın tehlikeler nedeniyle neler kaçırdığını asla bilemezsin. Bardağın boş tarafını görmekte neden bu kadar ısrarcısın? Dolu tarafını düşünerek umudumuzu canlı tutabiliriz."

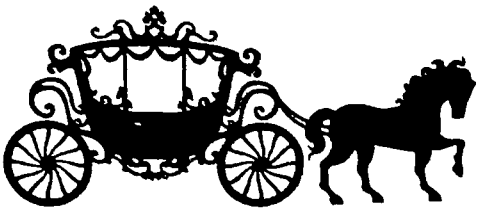
"Ağzınız iyi laf yapıyor, Ekselansları Lordum. En isteksiz kadının bile ayaklarınıza kapanmasını sağlayabilirsiniz."

"İkna edemediysem bu dudakları daha ikna edici şekillerde de kullanabilirim." dedi genç adam boğuk bir sesle.

"İkna edemediniz ama düşüneceğim çok şey verdiniz." diyen Alyssa, bir anda onun kollarından sıyrıldı.

"Kahretsin! Hâlâ düşünmek diyor!" Alex'in sesi hüsran doluydu. Kızın peşinden ayağa fırladı ancak Alyssa çoktan uzaklaşmıştı.

O uzaklaşırken genç adam arkasındaki ağacı yumrukladı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Hana geri döndüğünde artık bir işi yoktu. Öfkeyle burnundan solurken, Dük'le bu konuyu konuşmayı unuttuğunu fark etti. Geri dönmek istemiyordu. Kahretsin, şimdi ne yapacaktı? Son kez Joseph'e yalvarmayı denedi.

Adam kalın kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirerek kızı sessizce reddetti.

"Tanrı aşkına, Joseph! O geçici, bense kalıcıyım! Dük gittiğinde çalışana ihtiyacın olacak!"

"Gittiğinde mi, sevgili kızım? Gittiğinizde demek daha doğru olur. O adam seni almadan buradan gitmeyi düşünmüyor. Kabullensen ve hazırlansan iyi olur. Ayrıca müstakbel bir düşesi hanımda çalıştıramam."

Ağır adımlarla merdivenlerden inmekte olan ve "Neden tartışıyorsunuz?" diye soran Alfred, uzun boylu, ince, kamburu hafifçe çıkmış bir adamdı. Ona baktığınızda tek iri görünen yüzünün tam ortasındaki burnuydu. Seyrek kaşlarının altında merhamet dolu kahverengi bakışları vardı. Bu bakışların bir benzeri Mary'de de vardı. Sevgi dolu karı kocanın uyumu her zaman Alyssa'yı şaşırtmıştı. Birlikte düşünür, birlikte hareket ederlerdi.

"Joseph beni işten kovdu!" derken adama öfkeli bir bakış attı. "Hayatımızı sürdürecek parayı kazanabileceğim bir işim artık yok!"

"Dük onu işten çıkarmamı istedi." diye itiraz etti Joseph.

"Onun böyle bir hakkı yok!" diye haykırdı genç kız.

Ninova

"Ama o senin müstakbel kocan..."

"O benim kocam falan olmayacak. Bir süre sonra sıkılacak ve bu teklifi yaptığını bile unutacak!" Bunları söylerken bakışı Alfred'e takıldı. Adam sanki bu konuyu biliyormuş gibi hiç şaşırmamıştı. Kendi kendine sızlandı. Neden daha önce aklına gelmemişti ki? Mary ve Alfred bu konuyla ya da Dük'le ilgili tek kelime bile etmemişlerdi.

Bütün öfkesini yaşlı adama çevirdi. "Sen de biliyordun, değil mi?"

"Neyi biliyordum, sevgili kızım?" diyen Alfred'in duruşu ve sesi temkinliydi.

"Dük'ün niyetini... Acaba nereden biliyor olabilirsin?"

Alfred, suçlu bir ifadeyle bakışını kaçırdı. "Hımmm... Şey... Üç gün önce bizi ziyarete geldi."

"Nereye ziyarete geldi?"

"Odaya... Bizimle sohbet etti. Seninle ilgili niyetinden bahsetti ve bizden izin istedi."

"Sizden izin mi istedi? Ne için?"

"Evlenmeniz konusunda tabii ki..."

"Siz de ona mantıklı açıklamalar yaparak hayır dediniz, değil mi?"

"Mantıklı açıklamalar yaptık elbette. Konum olarak farklılıklarınızdan bahsettik. Hayır deme konusuna gelirsek..." Kızın öfkeyle yanan gözlerine bakarak yutkundu. "O, bizi ikna etti. Neden burada yaşayamayacağını anlattı. Bak, kızım! Ekselansları haklı... Burada yaşamın gittikçe zorlaşıyor. Bir an gelecek, altından kalkamayacaksın."

Neden şaşırıyordu ki? Lanet olası adamın dili, bir akrebi bile sokmamaya ikna edebilirdi. Yıllarca içinde tuttuklarını bile ağzından kolayca almıştı. İyi niyetli iki yaşlı insanı ikna etmek onun için ne kadar zor olabilirdi?

"Teşekkür ettiniz mi bari? Beni alıp gitmesi karşılığında para da verseydiniz!"

Alfred hiddetle, "Terbiyesizleşme, Alyssa! Biz seni böyle yetiştirmedik!" diye homurdandı.

Ninova

Dilini neden tutamıyordu? Suçlu yavru bir kedi gibi bakarken gözleri dolmuştu. "Ben... Özür dilerim. Çok öfkeliyim. Hayatımın kontrolünü kaybettim ve kararlarıma bile sahip çıkamıyorum."

Alfred, kızın omzunu şefkatle okşadı. "Senin de oturup mantıklı bir şekilde bu konuyu düşünmen lazım. Ekselansları bu nedenle seni işten kovdurmuş olabilir. Oradan oraya koştururken düşünmeye ve sağduyulu kararlar almaya fırsatın olmuyor."

Küstah bir ifadeyle burnunu havaya kaldırdı kız. "Düşünerek para kazanamıyorum, biliyor musun?"

"Alaycılığı bırak ve git Mary'e bak! Yatmaktan sıkıldığını ve aklını kaçırmak üzere olduğunu söyledi. Biraz daha zorlarsak biraz sonra şu merdivenlerden inmeye kalkar." Alfred'in sabrı bitmiş gibi görünüyordu.

Kaşları çatılmıştı ve biraz daha zorlarsa bir çocuk gibi azarlanacaktı Alyssa. Alışkın olmadığı, bomboş geçecek günü düşündükçe genç kıza sıkıntı basıyordu. Yenilmiş bir yüzle merdivenleri çıkmaya başladı.

Yaşlı kadın, yatak başlığına sırtını dayamış oturuyordu. Ne kadar sıkıldığı elindeki örgüden belliydi. Odaya sıkıntılı ve asık yüzle giren kıza kaşlarının altından baktı.

Mary anne; ince, ufak tefek bir kadındı. Haftalardır devam eden hastalığı sonucu iyice zayıflamıştı. Hastalığı önce ciğerlerini üşütmekle başlamıştı. Bitmeyen uzun nekahet dönemine kemiklerindeki ağrılar da eklenince kadın uzun süredir yatağa bağlanıp kalmıştı. Hastalığını göz ardı eden kadının ilmek atan ellerinin ince derisi altından maviye dönüşmüş damarları görünüyordu.

Alyssa'nın kalbi, onu kaybetme korkusuyla sıkıştı. "Senin dinlenmen gerekmiyor mu?" diye çıkıştı.

"Dinlenmek iyileştirseydi şu an kasabanın çevresinde koşarak tur atıyor olurdum!" dedi Mary kızgın bir sesle.

"Bunu bir söz olarak alıyorum, hanımefendi. İyileştiğinde birlikte koşacağız." diyen genç kız, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. "Ciddiyim, dinlenmen gerek. Ağrılarına o örgü hiç iyi gelmeyecek."

Mary'nin ilmek atan parmakları hızlandı. "Ağrılarıma iyi gelmiyor olabilir ama aklıma iyi geliyor. Sırtüstü yatarak tavanı izlemektense kaç ilmek attığımı saymak rahatlatıyor." Gözünü şişlerden alıp kıza çevirdi. "Senin bu saatte burada ne işin var ve canını sıkan şey ne?"

Alyssa, bıkkın bir şekilde puf sesi çıkarıp arkasına yaslanarak ayaklarını uzattı. "Joseph beni işten attı."

Tıkırdayan şişler ve onlara ip saran parmaklar aniden durdu. "Yapmış olamaz!"

"Yaptı, geri alması için yalvardığımda Ekselanslarına karşı gelemeyeceğini söyledi."

"İşten atılmanı Ekselansları mı emretmiş?"

"Düşüncesiz, kaba adam! Sanki gökten para yağıyor ve biz toplamak istemiyoruz! Ah Tanrım, deli olacağım! Kimse bana iş vermiyor. Sahip olduğum tek işi de düşüncesizce emretmeyi seven bir adam tarafından kaybettim!"

"Alyssa, belki de haklıdır..."

Yerinde dikleşen genç kız, aklına gelenle yeniden öfkelendi. "Bu konuda konuşma hakkınızı kaybettiniz, hanımefendi! Nasıl bana söylemezsiniz? Daha doğrusu ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz? Benden kurtulmaya çalıştığınız için sizi affetmeyeceğim!"

"Tatlım, senden kurtulmaya çalışmıyoruz. Seni kurtarmaya çalışıyoruz. Bu ikisi arasında dağlar kadar fark var."

"Beni senin anlayabileceğini düşünmüştüm. Şu hâle bak, tek destekçim olacak kişi de onun tarafını tutuyor." Ağlamak istemiyordu ama gözleri dolmuştu.

Mary, elindeki örgüyü yan tarafına koydu. "Seni anlıyorum, Alyssa. Korkularını biliyorum. Yıllardır seni izleyerek ne kadar harika bir kadına dönüştüğünü görmekten başka bir şey yapamadım. Bir gün gelecek, geçmişinle ve annenle yargılanacaktın. Seni ne kadar

Ninova

korumaya çalışırsam çalışayım, yetişemeyeceğim durumlar olacaktı. Nitekim oldu da... Bana anlatmadığın o saldırıları bilmediğimi mi sanıyorsun? Alfred ve ben yaşlandık artık. Ne kadar süre seninle olabiliriz, bilmiyorum. Yanında olabileceğimizi bile sanmıyorum çünkü seni o adamlardan koruyabilecek kadar genç değiliz. Tek başına daha ne kadar mücadele edebileceksin, sevgili kızım?"

Elini uzatan Mary, Alyssa'nın yıpranmış ellerini tuttu. "Sen çok güçlü bir kızsın. Bilmediğin bir hayata adım atmanın seni korkuttuğunun farkındayım. Burada kalmak daha iyi bir seçenek olsaydı, 'kal, gitme' derdim. Ancak daha iyi bir hayatı düşünmeden kabul etmelisin. Orada karşılaşacağın zorluklara gelince, bütün bir kasabanın erkeklerini savuşturabilmiş bir kız için ne kadar zor olabilir ki? Zeki, gururlu ve ayakları üzerinde durabilen bir kadın, geleceği belirsiz de olsa, kaçıp saklanmaz. Her güçlüğü aşacak bir zekâya ve azme sahipsin. Eğer olur da daha fazla katlanamayacağını düşünürsen kapımız her zaman sana açık olacak. Her ne olursa olsun sen bizim biricik kızımızsın, seni sonsuza kadar seveceğiz."

Alyssa, tutmaya çalıştığı gözyaşlarını son cümleyle serbest bıraktı. Hıçkırıklarla ağlarken Mary'nin şefkatli kollarına sığındı. "Anlamsızca reddetmiyorum, Mary anne! Bu manasız bir inatçılık değil." dedi hıçkırıklarının arasında.

"Biliyorum, sevgili kızım. Seni tanıyorum, unuttun mu? Senin yerine bir başka kız ya da kadın olsaydı o genç adam daha kapıdan girdiği anda üzerine atlardı. Senin farkın bu... Ve sen eşsiz bir genç kadınsın. İnanıyorum ki çok mutlu olacaksın."

Kadının yaşlı bedenine sardığı kollarını sıkıştıran genç kız, "Teşekkür ederim, Mary anne..." diye fısıldadı.

Kadın kızın şakağına dudaklarını bastırırken, "Her zaman, tatlım..." diye mırıldandı.

Mary ile olan rahatlatıcı konuşmadan sonra bütün gün sıkıntıyla hanın içinde dolaşmış, işlerle uğraşan arkadaşlarını gördükçe onlara

yardım edemediği için suçluluk duymuş, sonra bu suçluluk duygusundan dolayı öfkelenmiş ve bol bol düşünecek zaman bulmuştu.

Vakit gece yarısına yaklaşırken beyni sorularla patlamak üzereydi. Sadece eskisi kadar kararsız olmadığını biliyordu. Omuzlarındaki bazı yükleri atmış biri gibi hafifleme hissettiği yadsınamazdı.

Dalgın bir şekilde saçını tararken, eğer kabul ederse gelecekteki yaşamının nasıl olabileceğiyle ilgili ilk defa kendine düşünme izni verdi.

Evet, maddiyat konusunda sıkıntı çekmeyeceğini biliyordu ancak bu, Alyssa'ya göre göreceli bir durumdu. Bir insan sadece para harcayarak mutlu olamazdı. Gün gelecek, bu doyumsuzluğa neden olacaktı. Çevresinde bütün işlerini yapan birilerinin olması rahatsızlık verici bir durumdu. Gayet sağlıklı ve genç biri olarak sanki bir yatalakmış gibi bütün ihtiyaçlarını başkalarının yapmasını beklemek kendini kötü hissettirecekti.

Diğer bir konu, fazlasıyla boş zamanı olacaksa günlerini nasıl geçirecekti? Ekselanslarının da dediği gibi öğrenebileceği bir şeyler bulabilirdi. En başta da okuma yazma... Dük'ün cemiyetteki yerine uygun davranışlar sergilemesi gerekiyordu ki onu utandırmasın. Alyssa'yı düşündüren yapay bir yaşama ayak uydurup uyduramayacağı endişesiydi. İçinde beslediği vahşi yanının uysallaşacağı konusunda kuşkuları vardı.

Sorularını cevaplayacak ve endişelerini giderecek hiçbir öngörüsü yoktu. Keşke hayal gücünü çalıştırabilseydi fakat hiç bilmediği ve görmediği bir dünyayla ilgili nasıl fikir yürütebilirdi?

Omzunu silkerek tarağı eski komodinin üzerine bıraktı. Belki de Ekselanslarına ciddi olarak düşündüğünü göstermek amacıyla sorular sorabilir, oradaki yaşamla ilgili bir şeyler anlatmasını isteyebilirdi.

Bu fikir Dük'ün mutlu olmasını sağlar mıydı? Sevimli bir şekilde sırıttı. Bundan kesinlikle emindi. Mutlu olacak ve umutlanacaktı.

Haftalar sonra ilk defa hafiflemiş olarak yatağa girdi.

Ninova

Yataktan fırladığında ise kaç saattir uyuduğunu bilmiyordu. Belki gözlerini yeni kapatmıştı belki de saatlerdir uyuyordu. Sersemlemiş bir tavırla odanın duvarlarına bakarken kesinlikle zamandan emin değildi. Aynı gürültüyü yeniden duyduğunda onu uyandıranın bu ses olduğunu fark etti. Bu defa daha şiddetliydi. Kırılan camın sesini bir yerlere çarpan taş sesleri takip etti.

Bu bir rüya ya da kâbus değildi. Üzerindeki örtüyü atarak ayağa fırladı. Koşarak odadan çıktığında aynı anda Dük'ün de kapısı kırılırcasına açıldı. Genç adam üzerine sadece bir pantolon geçirebilmişti. Genç kız bu anlamda kendini ondan daha şanslı hissetti. En azından Mary'nin kalın ve bol geceliklerinden biri üzerindeydi.

Alyssa, Dük'ün elindeki tabancaya bakarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

Yalın ayak olarak merdivenlere koşan genç adam, "Biraz sonra öğreneceğiz." dedi.

Alyssa da peşinden yürüdü. Hızlı adımlarla neredeyse koşarak merdivenleri inen genç adam son basamakta durarak geriye doğru baktı. "Sakın buraya gelme." diye haykırdı. Sonra karanlık salonu aydınlatan alevlerin içine doğru yürüdü.

Lanet olsun, Joseph'in hanının salonu gündüz gibi aydınlıktı! "Yangın var!" diye bağırdı Alyssa. Yeniden yüzünü yalayan alevlerin sıcaklığını hissetme ve sığındığı yerin alevlere teslim oluşunu izleme düşüncesinden dolayı ödü kopmuştu.

Odaların kapılarının açıldığını ve koşan ayak seslerini duysa da Dük'ün dediği gibi geriye kaçmak yerine merdivenleri indi.

Kırılan pencere camlarından içeriye taşlar ve yanan paçavralar yağıyordu. Dışarıdan gelen uğultu sesini anlamaya çalışarak biraz önce genç adamın durduğu son basamağa kadar ilerledi ve duvara yaslandı. Başını uzatıp neler olduğunu görmekten korkuyordu.

"Defol buradan, fahişe!" Bu hakaretten sonra yeni bir taş, ahşap üzerinde takırdayarak merdivenlerin dibine kadar yuvarlandı.

Cam kırıklarına basarak ve yanan paçavralardan atlayarak kapıya koşan genç adam, bu arada başının üzerinden geçen taşlardan korunabilmek için iki büklüm oldu ve o şekilde ilerlemeye çalıştı.

Alyssa, "Ekselansları, hayır!" diye haykırdı. Ama Dük onu duymadı ya da umursamadı. Açtığı kapıdan dışarıdaki tehlikeli kalabalığa ve karanlığa doğru fırladı.

"Leydim! Yukarıya çıkmalısınız!"

Alyssa yanında duran Uşak Charles'e boş boş baktı. Bu arada Joseph, Alfred ve han müşterileri telaşla doldurdukları kovalarca suyu, salona fırlatılmış paçavraların üzerine boşaltıyordu.

Dışarıdan gelen silah sesleriyle dizleri çözülerek olduğu yere çöktü Alyssa.

Tanrım! Tanrım! Tanrım!

Hepsi benim suçum!

Yangın söndükten sonra salonu karanlık kapladı. Camlara basan ve ortada dolaşan ayak seslerini duyuyordu ama kimseyi göremiyordu. Omzuna dokunan bir elle yerinden sıçradı. Duvara yapışarak kendini korumaya aldı.

Tam o anda Joseph duvarlardaki kandilleri ve şöminenin üzerindeki şamdanı yaktı.

Dışarıdan gelen uğultu yok olmuştu ve artık taş yağmıyordu.

Aydınlıkta salonun perişan hâli ortaya çıktı. Bu görüntü Alyssa'nın hıçkırıklarını artırdı. Joseph'in üzgün gözlerine bakarak, "Özür dilerim!" diye fısıldadı.

Buradan yıllar önce gitmeliydi. Sevdiği insanlar genç kız yüzünden zarar görmeden çok önce... Şimdi hatasını telafi etmek için çok geçti.

Yaklaşık on beş kişilik bir grup ellerinde meşalelerle cadı avına çıkmışlardı. Hanı taşlıyorlar ve ellerindeki paçavraları yine ellerinde olan meşalelerle tutuşturuyorlardı.

Kapıdan çıkan genç adamın tek kişilik bir direniş olmasını küçümseyerek eylemlerine devam ederken Alex, "İçeride bulunan insanları diri diri yakmaya mı çalışıyorsunuz?" diye kükredi.

İçlerinden biri, "Defol!" diye haykırdıktan sonra genç adama doğru yeni bir taş savurdu. Alex yana atılarak bu taştan kurtuldu.

Elindeki silahı kaldırarak, "Birilerinin ölmesini istiyorsanız devam edin!" diye bağırdı.

Adamlar silahı görünce sustular ve onun ciddiyetini sorgulamak ister gibi baktılar ancak geriye çekilmemişlerdi.

Alex, onlara ne kadar ciddi olduğunu göstermek için ayaklarına doğru ateş etti.

O anda kalabalık çil yavrusu gibi dağıldı. Birkaç dakika sonra ortada tek bir kişi bile kalmamıştı. Yeniden saldırmayacaklarından emin olmak isteyen genç adam birkaç dakika daha orada kaldı. Korkaklar! Sadece uzaktan gizlenerek saldırıyorlardı. Küçümseyen bir küfür savuran Alex, arkasını dönüp hana girdi.

Genç kız çöktüğü basamakta kalarak kendini suçlarken görüş alanına iki çıplak ayak girdi. Cam kırıklarına bastığı için arkasında siyah görünen kan izleri bırakmıştı.

Alex, duvar dibine büzülmüş kızın önünde diz çöktü. "Alyssa!"

"Söylemiştin ama ben dinlemedim. Eğer dinleseydim bunlar olmayacaktı!" Sesi histerik çıkıyordu.

Genç adam, kızın yüzüne dökülmüş saçlarını geri iterek acı ve vicdan azabıyla buruşmuş güzel yüzünü ortaya çıkardı. "Senin suçun değil! İşlenen günahların cezasını sen üstlenemezsin. Buna ne gücün yeter ne de ömrün..."

"Gitseydim, kalmak için direnmeseydim Mary ve Alfred'in kulübesi yanmazdı. Joseph böyle bir saldırıya uğramazdı. Sevdiğim insanlar benim yüzümden zarar görüyor ve görmeye devam edecek!"

"Seni bu bataklıktan çıkarmama izin ver!" diyen Alex elini uzattı.

Genç kız, uzun süre bu güçlü, koruyucu ve sahiplenici ele baktı. Avucuna elini bıraktığı anda biliyordu ki dönüşü olmayacaktı. Alyssa gibi bir kız bir defa adım atarsa bir daha o yoldan geriye dönmezdi. Genç kız kendisini tanıyordu. Şu an saklanmaya çalışan vahşi bir hayvan gibi göründüğünün farkındaydı. Genç adam da onu sakin sesiyle uysallaştırmaya çalışan, boyun eğmesini isteyen bir avcıydı. Vurulan bir hayvan ne zaman yenildiğini anlardı. Ölmemiş olsa bile o son vuruş için avcının insafına kaldığını bilirdi.

Titreyen elini genç adamın avucuna bıraktı Alyssa.

Alex, ciğerlerini rahatlatan derin bir nefes aldığında aslında bir dakikadır soluğunu tuttuğunu fark etmişti. Genç kızın elinden tutarak ayağa kalkmasını sağladı.

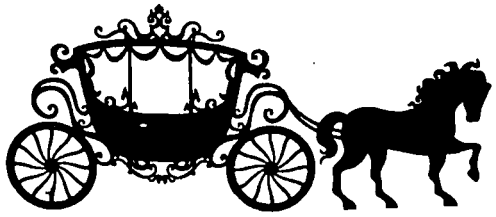
"Ayakların yaralanmış!" diyen Alyssa'ya, "Yarın yeni bir gün. Zamanın iyileştiremeyeceği hiçbir yara yoktur." diyerek merdivenlere yürüdü.

Üst kata çıkıp genç kızın kapısının önüne geldiklerinde şefkatle yanağına dokundu Alex. "Gidip dinlen, Yarın her şeyi halledeceğim. İyi geceler..."

Elini saran güçlü tutuştan ayrılmak yalnız hissettirmişti. Yine de odasına girip kapıyı kapattı Alyssa.

Alex ise bir süre daha genç kızın kapısı önünde durdu. Alyssa, arkasında çaresizliğini ve hüznünü bırakmıştı. Havada ona ait olan acının kokusunu alabiliyordu genç adam. Bu yaraları iyileştirip iyileştiremeyeceğini ise zaman gösterecekti.

Sızlayan ayaklarıyla odasına doğru yürüdü.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Alyssa tıklatılan kapının sesine gözlerini araladı. Esintiyle uçuşan perdelerin arasından odaya gün ışığı doluyordu. Bu saate kadar uyumuş olmaktan dolayı utanç duyarak yataktan fırladı. Bir an önce aşağıya inmeli ve Ekselansları ne derse desin, salonu temizlemede Joseph'e yardımcı olmalıydı.

Yeniden ısrarla tıklatılan kapıya doğru yürüdü. Ayağının altındaki ahşap serindi. Parmakları sıcak yatağından çıkmasına itiraz ederek kıvrıldı. Araladığı kapının önünde uşak Charles'i görünce şaşırdı.

"Buyurun, Bay Charles!"

"Ekselansları bu sandığı size teslim etmemi emretti."

Alyssa o söyleyinceye kadar fark etmediği sandığa bakışlarını indirdi. "Nedir o?"

"Bilmiyorum Leydim, izin verirseniz içeriye taşıyabilir miyim?"

Kapıyı ardına kadar açan genç kız şaşkınlıkla, "Tabii, elbette..." diyerek adamın yolundan çekildi.

Uşak sandığı kucaklayarak kızın yanından geçti. "Nereye bırakmamı istersiniz?"

"Yatağın ayakucuna bırakabilirsiniz."

Charles, kızın işaret ettiği yere sandığı yerleştirdikten sonra cebinden çıkardığı notu uzattı.

Alyssa notu alırken, "Nedir bu?" diye sordu. Aynı soru tipini kullanmaktan başka bir şey bilmeyen kadınlara benzemişti.

"Efendim gönderdi." diyen uşak selam vererek odayı terk etti.

Alyssa, elindeki nota hayretle bakıyordu. Ekselansları okuma yazma bilmeyen birine not yollarken ne düşünüyordu acaba? Kâğıdı açtı ancak yazılanlar hiçbir anlam ifade etmedi.

Notu yatağın üzerine bırakıp merakla sandığa doğru yürüdü. Değerli oymalarla süslü eski bir giysi sandığıydı. Kapağında bir kilisenin tavanındaki rölyefleri hatırlatan resimler vardı. Parmak uçları özenle çizilmiş melek kanatlarında gezindi ve daha fazla ertelemeden kapağı kaldırdı.

Sandığın içinde gördükleri dilinin tutulmasına neden olmuştu. Uzanan eli gri yeşil kumaşı ürkek bir ifadeyle okşarken sanki canlıymış ve onu incitecekmiş gibi davranıyordu. Parmak uçlarında hissettiği kaygan ve ipeksi temasın verdiği zevkle gözlerini kapattı. Bu dünyanın en yumuşak kumaşıydı.

Dünyada böyle güzelliklerin var olduğunu bile bilmiyordu. Sandıktan çıkardığı kumaş periler tarafından dokunmuş, melekler tarafından dikilmiş olmalıydı. Yanağına dokundurduğunda şefkatli bir sevgilinin okşayışı kadar güzeldi.

Kendisini küçümseyerek, "Sanki biliyorsun..." diye alay etti.

Üzerine tuttuğu elbisenin nasıl göründüğünü anlayabileceği bir aynası yoktu ama penceredeki camları kullanma gibi bir çözüm üretebilirdi. Bu nedenle perdeyi iterek ve kanatlardan birini açarak camdaki aksine baktı. Tam emin olmasa da güzel göründüğü söylenebilirdi.

Kapı tekrar tıklatılınca telaşla sandığa koştu ve gizli saklı suç işliyormuş gibi kızarmış yanaklarla elbiseyi tıkıştırdı.

Bu defa araladığı kapının arkasında Maria ve Elsie vardı. "Kızlar!" diye mırıldandı.

Maria, onu iterek odaya girerken, "Çok geç kaldın!" dedi.

"Biliyorum, giyinip yardıma gelecektim, özür dilerim."

Arkadaşı genç kıza döndüğünde çilli yanaklarının hemen üzerindeki gözlerinde şaşkınlık vardı. "Yardıma mı gelecektin?"

Ninova

"Evet, dün gece hana yapılan saldırıdan geriye kalanları temizlemek için..."

Bu arada Elsie arkasında duran birine işaret etti. Kapıdan Bob ve uşak Charles'in altında ezildikleri bir küvetle girmelerinde ne gibi bir gariplik olabilirdi? Bu kadar şaşıracak bir şey yoktu. Bu her gün rastladığı sıradan olaylardı elbette.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Banyo için küveti hazırlıyoruz, Leydim!" diyen Charles ve Bob geldikleri gibi hızla çıktılar. Birkaç dakika sonra da kovalar dolusu sıcak suyla geri döndüler.

Adamlar küveti doldururken Alyssa kızlara döndü. "Neler olduğunu birileri bana açıklayabilir mi?"

Maria, elindeki sabunları ve yumuşak görünen havluları kızın yatağının üzerine bırakırken, "Seni törene hazırlamamız emredildi." dedi.

"Tören mi? Ne töreni? Kim emretti?"

"Ekselansları elbette..." diyen Elsie odadaki sandığı fark etmiş, hevesle açmıştı. Küçük bir çığlık koparark elbiseyi sandıktan çıkardı. "Yüce Tanrım! Daha önce böylesine güzel bir şeyle karşılaştığımı sanmıyorum."

Maria da aynı tepkiyi verince Alyssa kızgınlıkla içini çekti. Kızların dikkat süreleri bir sineğinkinden bile daha azdı. "Kızlar törenden bahsediyorduk!" diye seslendi.

İki kız elbiseyle ilgili yorumlarına devam ederken Maria umursamazca, "Nikâh töreni..." diye cevapladı.

"Nikâh töreni mi? Siz neden bahsediyorsunuz?"

Onlardan cevap gelmedi. En azından genç kızın sorduğu soruya cevap gelmedi ama kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı.

"Bu tür kumaşların Londra'da satılması haksızlık."

"Geçen yıl Bayan Garret'in getirdiği kumaşı hatırlıyor musun? Bunun yanında kaba bir çuval gibi durmasına rağmen ne kadar da pahalıya satmıştı pis cadaloz!"

"Alamadığımız için üzüldüğümüz kumaştan mı bahsediyorsun? Elbette hatırlıyorum."

Alyssa, onlarla iletişime geçemeyeceğini anlayınca ayağına botlarını geçirip odadan çıktı. Hedefinde Ekselanslarının kapısı vardı. Sertçe birkaç defa tıklattıktan sonra hızla açtı.

Alex, üzerini giyinmekle meşguldü. Gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Yaptığı işten başını kaldırınca kapıda duran kızı gördü. Yaşlıların giydiği beyaz, bol, pamuklu bir gecelik ve ayaklarında botlarla kapıda duruyordu. Genç adamı giyinirken basmış olmaktan dolayı utanmış görünüyordu.

"Alyssa, bir sorun mu var?" Gömleğinin eteğini pantolonun içine yerleştiren genç adam ona doğru yürüdü.

Tanrı onu kutsasın, adamın çirkin göründüğü bir an bile yoktu. "Odamda kızlar var, bana bir sandık göndermişsin. İçinden çok güzel bir elbise çıktı. Bay Charles, odaya küvet getirdi ve suyla doldurdu. Su sıcak ama... Yani sizin odanıza getireceklerdi sanırım. Sonra kızlar elbiseyi görünce çıldırdılar. Şu an odadalar. Törene hazırlık yapıyorlarmış. O notu bana neden gönderdiğinizi de bilmiyorum. Ben okuma yazma bilmiyorum."

Alex, bakışını odada dolaştıran, sürekli ve karmakarışık konuşan kızın sevimliliğine bayılmıştı. Gülümseyerek kızın önünde durdu. "Alyssa, sakinleş! Kafan karışmış gibi..."

Genç kız nihayet gözlerini genç adamın yüzüne çevirdi. "Her şey çok anlamsız..."

Elini uzatarak onun yanağına dokunan genç adam, bu hareketi yapmayı düşünmemişti, sadece ihtiyaç duymuş ve istemişti. "Dün geceyi hatırlıyor musun?"

Başını salladı genç kız. "Ben de tam aşağıya inip ortalığın temizlenmesine yardımcı olacaktım ancak kapı vuruldu. Önce o sandık, sonra da kızlar geldi. Ayrıca..."

Genç adam işaret parmağını kızın dudağına bastırarak susmasını sağladı. "Yavaş yavaş ilerleyelim, tamam mı? Tek tek..." Yüzünde kahkaha atmamak için kendini tuttuğuna işaret eden bir ifade vardı.

Alyssa yeniden başını salladı. "Tamam, elbise..."

"Senin... Londra'dan senin için aldım."

"Neden?"

"Tören için ihtiyacın olacaktı."

"Hangi tören?"

"Nikâhımız elbette..." Söylediği anda sallanan kızın kolundan tuttu.

"Kızların bahsettiği ve hazırlanmamı söyledikleri tören bizim nikâhımız mı?"

"Başka kimin olabilir ki? Elbette bizim... Ne düşünüyordun?"

"Bugün olacağını düşünmemiştim elbette..."

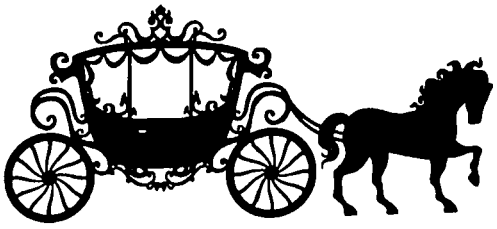
Alex, çenesinden tuttuğu kızın yüzüne bakmasını sağladı. "Alyssa, benim Londra'da bir yaşamım ve halletmem gereken işlerim var. Geri dönmek zorundayım, zorundayız. Şimdi gidip hazırlanır mısın?"

Yaşadığı sarsıntıyı derin bir nefesle atlatmaya çalışan kız, "Sürekli yağdırdığın emirlerden sonra rica mı ediyorsun?" diye mırıldandı.

"Bugünün senin için güzel olmasını istiyorum. Hayatını değiştirdiğin ve benim olduğun günü gülümseyerek hatırlaman benim için önemli. Diğer günler yine emirler yağdırmaya başlarım, merak etme."

O böyle konuştuğunda Alyssa kelime hazinesinin ne kadar yetersiz olduğunun farkına varıyordu çünkü cevap verebileceği kelimeler bir türlü aklına gelmiyordu. Aklı başka yerde, istemsizce gülümseyerek arkasını döndü ve odasına doğru yürüdü.

Daha sonra düşündüğünde bu anları, uyurgezer olduğu anlar olarak niteleyecekti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Bütün bu hazırlıklardan sonra asil olmanın zor olduğuna karar verdi Alyssa. Tamam, küvet kısmı oldukça eğlenceliydi. Sıcak suya bedenini bırakmak, güzel kokan sabunla temizlenmek gergin sinirlerini yatıştırmıştı. Hatta genç kız bu gevşemişlikle onu bugün hiç kimsenin sinirlendiremeyeceğini düşünüyordu ancak iş giyinmeye geldiğinde gevşemiş bedenini hiç kimsenin sinirlendiremeyeceği ile ilgili düşüncelerini geri aldı. Kasabada da kat kat giyinen kadınlar olduğunu biliyordu ama asiller, kıyafet konusunu oldukça abartmışlardı. İç gömlek, korse, balina kemiğinden yapılmış çemberli iç etek...

Daha asıl kıyafete gelmemişti bile...

Arkasından korsenin iplerini çekiştiren Maria'ya küfretti. Kız da cevap olarak daha fazla çekiştirdi.

"Nefesimi kesmek için bu kadar dolaylı yollardan uğraşmanıza gerek yok. Gırtlağımı sıkın gitsin."

"Kapa çeneni, Alyssa! O kıyafeti giyebilmen için bu eziyete katlanman gerek."

"Vazgeçtim! O kıyafeti istemiyorum. İkinize hediye ediyorum."

"Bu konuda Ekselanslarının düşüncesini merak ediyorum." diye alayla konuştu Elsie.

"Ona bu işkenceye dayanamadığımı ve öldüğümü, sizleri vâris ilan ettiğimi, bu nedenle kıyafetler üzerinde hakkınız olduğunu söyleyin."

Ninova

Korseyi bağlamayı bitiren Maria, elbiseyi genç kızın başından geçirirken, "Çok fazla sızlandın. Bu, bundan sonraki hayatının başlangıcı... Aynı eziyeti günde üç veya dört kere yaşayacağın zamanlar olacak. Binici kıyafeti, gündüz ziyaretleri için giyeceğin kıyafetler, akşam yemeği ve davetlere katılacağın kıyafetler... Bu nedenle bir an önce alışsan iyi edersin." dedi sert bir sesle.

Kıyafetin içinden başını çıkaran Alyssa'nın yüzünde dehşet vardı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Gerçeklerle yüzleşinceye kadar şaka yaptığımı varsayabilirsin." dedi kız burun kıvırarak.

Genç kız elbiseyi çıkarmayı denedi ancak Elsie ellerine vurarak bu niyetini engelledi. "Kesinlikle olmaz! Gidip Dük'e bu törenin olmayacağını söyleyin!" diye bağırdı Alyssa.

"Biraz sonra kendin söylersin. Alyssa, şu işi bitirelim artık! Gerçekten de bunaldım." dedi Maria.

"Sen mi bunaldın? Bu kat kat kumaş içinde bir de beni gör!"

"Seni bayıltmamı ister misin? Böylece direnişin olmadan işimizi kolayca yapabiliriz. Kendine geldiğinde baş ağrısı yaşamayacağın konusunda söz veremem ama..."

Ve Alyssa kimse için yapmayacağı bir şeyi bu iki inatçı kız için yaptı. Sızlanarak boyun eğdi. Genç kızın direnişi sona erince işler daha hızlı ilerledi. En son olarak Elsie, şakaklarından sarkan buklelerini iki örgü yapıp bu örgüleri arkada birleştirdi. Bütün bu süre zarfında Alyssa'nın gelişmeleri takip edebileceği bir aynası bile yoktu. Neye benzediği konusunda bir fikri vardı ama bu düşüncesini kendisine sakladı. Özellikle yakasından taşan ve kendisini terk etmeye niyetlenen göğüslerini gördüğünde, bu düşüncesinde yanılmadığına hiç de memnun olmadı.

"Şimdi bunları giy!" diyen Maria sandıktan bir çift pabuç çıkardı. Önde incilerle tutturulmuş gri kurdelesiyle zarif ve topuklu bir pabuçtu bu. Topuklu olduğunu özenle vurgulamamış olabilirlerdi. Tekrar edelim topukluydu.

Alyssa'nın hayran bakışları, topukları gördüğünde büyük bir hüsranla doldu. "Onları giyemem." dedi başını iki yana sallarken.

"Ama neden? Çok güzel!" diye şaşkınlıkla itiraz eden Elsie'ydi.

"Merdivenden inerken düşer, boynumu kırarım. Üzerinde durabileceğimden emin değilim. Bir sarhoş gibi yalpalayarak yürümenin hiç zarif görüneceğini sanmıyorum."

"Ekselansları seni tutar. Düşünsene, sen merdivenlerden uçarken ileriye atılır ve onun güçlü kollarına düşersin. Tanrım, bu çok hoş olur!" dedi hülyalı bir sesle Maria.

Alyssa kızın kafasına hafifçe vurdu. "Gerçeklere dönebilir miyiz? Merdivenden yuvarlanırken altıma giydiğim çemberli zımbırtı havaya kalkacak ve başıma geçecek. Beni sert zeminden koruyacak tek şey, şu belime bağladığınız yastıklar olacak." Kalçalarını daha da geniş gösteren içi pamuk dolu yastıklara pat pat vurdu. Bir kadın neden kalçalarını kocaman iki değirmen taşına benzeten şeyleri kullanırdı ki? "Rezil olmakla kalmayacağım, aynı zamanda herkesin alay konusu olacağım. Ekselanslarını daha evlilik yemini etmeden utanca boğacağım. Ayrıca ben yuvarlanırken Dük'ün beni yakalayabilmesi için melek kanatlarına sahip olması gerek. Bu nedenle giymeyeceğim."

Yerde duran eski ve yıpranmış botlarını aldı. Kızların bütün itirazlarına rağmen ayağına geçirdi. Doğrulurken kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Elbise o kadar uzun ki görünmeyecek bile..." Onların hoşnutsuz suratlarını umursamadan kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında eşiğin diğer tarafında Alfred vardı. Yaşlı adam kızı görünce bir süre konuşamadı. Gözleri yaşlarla dolarken, "Ben de kapıyı çalacaktım ama..." dediğinde eliyle kızı işaret eden bir hareket yaptı. "Sen de zaten hazırlanmışsın. Beni biliyorsun, öyle süslü konuşmalar yapamam ama sen..." Yutkundu adam. "Bir melek gibi görünüyorsun." Buruşmuş yanağından kayan yaşı eliyle sildi.

"Abartma Alfred, ben yine benim. Sadece süslü bir elbise giydim. O kadar da değiştiğimi sanmıyorum."

"Sana eşlik etmeme izin verir misin? Baban olamam ama... Yine de seni müstakbel kocana götürmeyi çok isterim." Adamın duygusal ve boğuk sesi neredeyse Alyssa'yı ağlatacaktı.

Ninova

"Ama sen babamsın ve beni damada teslim etmenden büyük onur duyarım."

Duygusal birkaç dakika boyunca birbirlerine baktılar. İkisi de ağlamanın eşiğini geçmek üzereydiler. Alfred, kendini toparlayıp öksürerek, "O zaman gidelim." diyerek kıza kolunu uzattı.

Genç kız usulca adamın koluna girdi.

Bu kadar geç kalmasının ya da gelmemesinin bir sebebi olmalıydı. Sonuçta sadece kıyafeti giyip çıkması gerekiyordu. Kahretsin, kaçmıştı! Tetikte beklemesine rağmen önlem almayı düşünememişti Alex. Kapısının önüne Charles'i dikmediği için çoktan pişman olmuştu.

Uzun süredir burada beklediğine ve merdivenlerden inmediğine göre pencereden kaçmış olmalıydı. Kızın penceresi arka avluya bakıyordu. Ahırlara ulaştığında o siyah şeytanla kayıplara karışabilirdi. Evet, kesinlikle pencereden kaçmıştı. Barın yanında dikilen Charles'e doğru yürüdü. Uşağın yanında nikâhı kıyacak peder dikiliyordu. Diğer tarafında ise hancı vardı. Rahibin kaçmasından endişeli iki gladyatör gibi temkinliydiler.

Ama rahip kaçmamıştı, gelin kayıptı.

Mary ise kısılmış gözlerle damadı izliyordu. Adamın salonda dolaşan, sonra üst kata giden merdivenlere dikilen, daha sonra ise uşağına dönen bakışlarındaki ifadeyi açıkça görebiliyordu. Onun ne düşündüğünü biliyordu. Haksız da sayılmazdı. Kızının yapısını biliyordu. Karşılaşmaya çekindiği bir durum varsa ortadan yok olmayı çok çabuk başarabilirdi.

Dük, uşağına yöneldiği anda merdivenlerde gördükleri harekete hepsi başını çevirdi.

Mary, dolan gözlerle mutlu bir şekilde gülümserken Dük donup kalmış, hancının çenesi düşmüştü. Uşağın yüzü ise hâlâ ifadesizdi. Rahibin ne düşündüğü kimin umurundaydı ama onun da yüzü oldukça ciddiydi.

Alex, yanan gözlerini bir kere kırptı ki bu, uzun süredir sabit şekilde baktığını gösteriyordu. Ciğerleri yanınca nefes almayı da

unuttuğunu hatırlayıp zavallı ciğerlerine hava gitmesini sağlayan derin bir nefes aldı.

Onun güzel hatta çarpıcı bir kadın olduğunu biliyordu ama şu an merdivenleri inmekte olan bu görüntüyü hayal dahi edememişti. Tanrı ona yardım etsin, bundan sonra her gün bu güzellikle yaşayacaktı. Günü güzelleşecek, yüreği çıldıracak, gözleri ise bayram edecekti. Daha iyi bir seçim yapamazdı. Bu muhteşem kadın Londra'yı ve cemiyeti altüst edecekti. Göğsü gururla kabardı. Herkesin kıskanarak bakacağı bu güzellik biraz sonra sonsuza kadar onun olacaktı.

Alfred'in kolunda Alex'e doğru gelen genç kızın bu dikkatli bakışlardan dolayı yanan yanaklarını gizleyebilme imkânı yoktu. Bakışları biraz sonra kocası olacak adamın üzerinde açgözlülükle dolaştı. Siyah uzun ceketinin altında gri, gümüş işlemeli bir yelek ve göz alıcı beyazlığa sahip bir gömlek vardı. Gömleğin fırfırlı kol uçları ceketinin altından bileğinin çevresini sarıyordu. Beyaz boyun bağı, esmerliğine vurgu yapmak ister gibi özenli katlar oluşturarak bağlanmıştı. Dar kalçalarını saran gri pantolonunu dizlerine kadar çıkan siyah çizmeleri tamamlıyordu.

Dük'ün yüzüne dönen bakışları onun da kızı inceleyen mavi gözleriyle kesişti. Kıpırdamadan onu izleyen adamın bir şey söylemesini bekledi ancak ondan tepki alabilmesi için biraz beklemek zorunda kalacaktı.

Ah işte, tam da düşündüğü gibi adam çoktan pişman olmuş, vazgeçtiğini nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

"Ekselansları Lordum!" diyen Alyssa bir ayağını diğerinin arkasına koyarak hafifçe diz kırdı. Yani böyle yapıldığıyla ilgili bir duyumu vardı. Doğru yapıp yapmadığı konusunda ise emin değildi.

Alex onu tepeden tırnağa inceledi. Evet, elbisenin kumaşını seçerken gözlerinin rengini doğru tutturmuştu. Kızıl saçları, gri ve yeşile dönen kumaşla etkileyici görünüyordu fakat içindeki kız kadar değil... Onu inceleyen bakışlarını her ayrıntının üzerine yapıştırma isteğine ket vuran genç adam, "Leydim!" diyerek başını eğdi.

Alyssa, salonda bakışlarını dolaştırdı. "Temizlenmiş... Yardım edecektim."

Ninova

"Nikâhımızın burada olması sorun olur mu?"

"Bence çok uygun..." diyerek gülümsedi genç kız.

Alex, o anda elinde tuttuğu ancak genç kızın heyecandan fark edemediği şeyi kaldırdı. Alyssa'nın gözleri sümbül ve papatyalardan oluşmuş tacı gördüğünde gözyaşıyla parladı.

"Benim için mi?" diye fısıldadı. Daha önce bir erkekten böylesine güzel bir hediye almamıştı. Ömrü hakaret, aşağılama ve küfürlerle geçmiş olan bir kızın bu küçük jest için ağlaması onun nahif ruhunu gösteriyordu.

"Bob'a toplattım." diyen genç adam elindeki tacı onun başına yerleştirdi. Düşündüğü gibi bu vahşi güzelliği sadece birkaç çiçekle taçlandırmıştı. Sıradan bir elbiseyle bile cazibe tanrıçası olan kadının çiçeklerden oluşmuş bir taç ve fânilerin dokuduğu birkaç metrelik kumaşla bu çekiciliğe ekleyeceği çok fazla bir şey olamazdı.

"Elbisenin yakışmayacağını düşünerek aradaki farkı bir çiçekle kapatabileceğinizi mi düşündünüz, Ekselansları Lordum?" diye şakacı bir sesle soran kızın bu yeni havasına kapıldı Alex.

Gözleri, pırıltılı bukleler hâlinde dökülen saçlarından elbisesinden taşan göğüslerine, korseyle daha da incelen belinden kabararak yere dökülen elbisesinin eteklerine kadar inceledi. En son ucu görünen botlara gözlerini kısarak baktı. Bakışını yeniden kızın gözlerine çevirdi. "Ayakkabılar olmadı mı?" Sesinden hayal kırıklığı belli oluyordu.

Alyssa, ayağındaki botlara bir bakış atarak elbisenin eteğini düzeltti. Çirkin görüntü zarif kumaşın altında kayboldu. "Boynumu kırmak ya da size doğru yürürken bir sarhoş gibi yalpalamak istemedim."

Yüksek topukların üzerinde ona doğru yürüyen kızın görüntüsü Alex'in kahkaha atmasına sebep oldu. Genç adamın neşeli sesi donuk salonu canlandırdı. Bu, bu zamana kadar bir erkekten duyabileceği en hoş sesti. Başını geriye doğru atarak kahkahalarla gülen adamın neden kendine bu kadar güvendiği açıktı. Kadınların dayanamayacağını bilen ve bunun farkında olan bir adamın cazibesine

sahipti. Öyle ki kendine güveni olmayan, taş kalpli, sevmeyi bırak bir erkekle nezaket sınırları içinde bile konuşamayan Alyssa'yı bile kabuğundan çıkarmış, yörüngesine sokmuştu.

"Çaresiz kadınları kurtarmada olağanüstü iyi olduğum söylenir."

Alyssa, zekice bir cevap vermeye niyetlenirken hanın kapısı aniden açıldı ve içeriye Lorna girdi. "Joseph, hanına saldırı olduğunu duydum!" diyerek yürüdü. Sonra aniden ortamdaki farklılığı algılayarak gözlerini kıstı. "Önemli bir durumu mu bölüyorum?"

"Davetli değilsiniz!" dedi Dük.

"Bir hana girebilmek için davet gerekmiyor." diye zekice cevapladı Lorna. O anda göz alıcı bir şekilde parlayan kızını görünce gözleri daha da küçüldü. "Davet mi veriyordunuz?" Şüpheli görünen durumu daha iyi görebilmek için handa bulunanları dikkatle inceledi. Kesinlikle burada bir şeyler dönüyordu.

Alyssa ve Dük'e yaklaştı. "Alyssa'nın güzel kumaşlar içinde nasıl göründüğünü mü merak ettiniz yoksa Ekselansları?"

"Bayan Wince! Burada şahsınızı ilgilendiren bir durum yok. Sizi ve sorularınızı dinlemeyi değil, gitmenizi bekliyoruz."

"Gündüz davet verilmeyeceğini en iyi sizin bilmeniz gerekir, değil mi Ekselansları? O zaman bu durumun bir başka açıklaması olmalı?" Kızını yeniden tepeden tırnağa inceledi. Sonra bir kenarda duran pederi fark edince gözleri anladığı durum karşısında irileşti. "Hayır!" dedi ondan beklenmeyen hırıltılı bir haykırışla.

Kadın, kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu. Boynundan yüzüne doğru yükselen kırmızılık birkaç saniye sonra silinerek yerini beyazlığa bıraktı. Öyle ki yüzü kat kat pudralanmış gibi görünüyordu. "Bu asla olamaz!" diye haykırdı.

"Olamayan nedir, Bayan Wince?" Alex kadının varlığının her an gerginleşmesine neden olduğunun farkındaydı. Bu gerginlik sadece genç adamı değil, Alyssa ve diğerlerini de etkisi altına almaya başlamıştı.

Lorna, elini kalbine yasladı. Bu da onun basit bir itirazdan çok bu evliliğin olmasından korktuğunu gösteriyordu.

"Anladığım şey değil, değil mi? Onunla evlenmiyorsunuz? Londra'ya götürmeyeceksiniz."

"Ona olan erdemli duygularımdan size bahsetmiştim. Neden olamayacağını düşünüyorsunuz?"

Alyssa, Dük ve annesi arasında geçen konuşmayı büyük bir dikkatle izliyordu. Kadının itirazını kızından ayrılmak istemeyen bir annenin duygusal davranışına bağlamak istese de Lorna'nın hislerinin kesinlikle bu olmadığını biliyordu. Lorna korkuyordu, evet, şu anki yüz ifadesinin anlattığı tam da buydu. Kazanacağı paraları kaybetmekten mi yoksa yüreğinde gerçekten de kızını düşünen minik bir nokta olduğundan mıydı bu korku?

Oysa onun gibi kasabada yaşayan ve fahişelik yapan bir kadının ilk düşüneceği şeyin para olacağını, böyle zengin ve asil bir damattan koparacağı serveti düşünerek bu evliliğin en büyük destekçisi olacağı beklenirdi.

Bu tepkilerin hiçbirini vermeyen Lorna, "Asla olmaz!" diyerek cevapladı genç adamı. "Gitmesine izin vermiyorum, evlenmenize de!"

"Hangi vasıfla, Bayan Wince? Evlatlıktan reddettiğiniz kızınız o!"

"Evlatlıktan reddetmedim! Sadece evden kovdum. Alyssa, git, üzerini değiştir. Bu nikâh olmayacak!"

Sabrı tükenen Alex, kadına doğru tehditkâr bir adım attı. "Bu nikâha davetli değilsiniz. Üstelik söz hakkınız da yok. Alyssa'nın bugünü güzel hatırlamasını istiyorum. Kendi isteğinizle gitmeyecekseniz büyük bir memnuniyetle sizi dışarı attıracağım!"

"Onun vasisi benim. Ben ne dersem onu yapacak!"

"Elinizde herhangi bir belge var mı? Vasisi olduğunuza dair..."

Kadın bocalayarak, "Şey... Hayır, yok ama..." diye mırıldandı.

"O zaman gidin buradan!" diye sertçe kadını kovan Alex, rahibe döndü. "Başlayabiliriz, peder!"

Lorna, telaşla ellerini ovuşturarak birkaç adım geri çekilince, rahip atkısını düzelterek onlara yaklaştı. Önünde duran çifte baktı. Kitabını açtı. Büyük bir ciddiyetle evlilik kurumuyla ilgili düşüncelerini söyledi. Daha sonra ikilinin kimliklerini tekrar ettirdi.

Sıkıcı konuşma boyunca Alex ciddi bir ifadeyle elleri arkasında rahibi dinlerken Alyssa da onu izliyordu. Gerçekten de onunla evlenmek isteyen bu adamı tanıyor muydu? "Bunu düşünmek için geç kalmadın mı, Alyssa?" diye mırıldandı.

Alex ve rahip, kıza baktılar.

"Bir şey mi söyledin, Alyssa?" diye sordu genç adam.

"Nikâhtan önce bu evlilikle ilgili bazı kısımları konuşmadık."

Kaşları çatılan Alex, "Ne gibi?" diye sordu.

"Rahip Robert'in bahsettiği itaat kısmından mesela... İtaat derken ne demek istiyor?"

"Evlilikte itaat, kocanı mutlu etme, onun sözlerini emir kabul ederek dışına çıkmama anlamına geliyor. Bunu herkes biliyor."

"Bu yemin artık sizden izinsiz bir şey yapamayacağım anlamına mı geliyor?"

Alex, alayla sırıttı. "Sence?"

"O zaman bu nikâhı unutabilirsiniz." Kızın sesinde en ufak şaka izi yoktu.

"Nikâhtan vazgeçemezsin!" Genç adamın sesi öfkeliydi, hem de çok!

"Gidişimi izlemek ister misiniz? Pekâlâ!" diyen genç kız arkasını döndü. Gerçekten de blöf yapmıyordu.

Onu kolundan yakalayan Alex, öfkesini sakinleştirmek ister gibi gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Sinirlenmeyecekti! Bu onun nikâhıydı ve sakin geçmesini istiyordu. Ancak ilk olarak Lorna, sonra da gelini onu öfkelendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. "Pekâlâ, ne istiyorsun?" diye homurdandı. Ufak bir tavizin zararı olmazdı.

"Tamamen senin emrin altına girmem. Dilediğimi yapma özgürlüğü istiyorum. Sonra Kasırga'ya istediğim gibi binme hakkı, beni hiçbir kuralla sıkmama hakkı..."

Kızın dilinden peş peşe dökülen haklarıyla ilgili maddeleri bir yere kadar kabul edebilirdi. "Bir dakika, orada dur bakalım! Diğer

Ninova

istekler tamam ama o şeytana binmeyeceksin, ben sana daha uysal bir at alırım!"

"Ben başka at istemiyorum, Kasırga'yı istiyorum!"

İnatçı cadı! "Sen aklını mı kaçırdın, kadın? Seni öldüreceğini bile bile o ata binmene izin verir miyim sanıyorsun?" Alex'in kükremesiyle rahip de dâhil herkes sıçramıştı. Sesini alçalttı genç adam. "Şimdi nikâhı tamamlayalım, bunları sonra konuşuruz!"

Alyssa, olmaz anlamında başını iki yana salladı. "Şimdi söz vermeniz gerekiyor!"

"Yüce Tanrım!" Genç adam parmaklarını gözlerine bastırdı. Zaten gergindi! Ellerini indirip kızın inatçı gözlerine baktı. "Pekâlâ, şöyle bir anlaşma yapalım. O ata eyerli ve bir kadının binmesi gerektiği gibi binersen ve ben yanında olmadan binmezsen kabul edebilirim!"

Bu kadar taviz koparmaktan memnun olan Alyssa mutlulukla gülümsedi. "Tamam!"

Yeniden rahibe döndüklerinde, adam daha önce böyle sıra dışı bir nikâhta bulunmadığı ve gelinle damadın özel konuşmalarını duyduğu için sıkıntıdan terlemeye başlamıştı. Öksürerek boğazını temizledi ve tekrar evlilik yemini kısmına geri döndü.

Sadakat kısmına geldiklerinde Alyssa, genç adama yaklaştı ve "Bu konuda da konuşmamız gerek..." diye mırıldandı.

Sakin başlayan bugünü Alyssa için unutulmaz kılmaya niyetli olan Alex'in sinirleri yıpranmıştı ve tahammül sınırını yavaş yavaş geçiyordu. Hem de sinirlerini törpüleyerek...

Alyssa, utangaç bir şekilde Peder Robert'e baktı. Rahip, "Gidip ne konunuz varsa halledin!" der gibi elini salladı. Genç kız ve Dük, nikâha katılanlardan uzaklaşarak salonun büyük şöminesine doğru yürüdüler. Duyulmayacaklarına pek de emin değildiler. Özellikle konuşacakları konu sadakat ise...

Tehditkâr bir ifadeyle kollarını göğsüne bağlayan Alex, kızın konuşmasını bekledi. Kaşları öyle çatılmıştı ki bu yüz ifadesi genç kızı biraz ürkütüyordu.

"Evet, Alyssa. Konuş bakalım." diyen adamın sesi görünüşün aksine ipek kadar yumuşak ve akıcıydı. Aldatıcıydı. Yani en azından onu birazcık da olsa tanıyan Alyssa buna kanmamaya niyetliydi.

"Rahibin söylediklerine göre ben size sadık kalacağım. Doğru anlamış mıyım?"

"Çok zekisin, evet, doğru anlamışsın!" dedi Alex. Gözleri devam etmesini ve bir an önce bu konuşmayı bitirmeyi isteyen sabırsız pırıltılarla doluydu.

"Peki, siz?" diye sordu kız masum bir sesle.

Ne demek istiyordu? "Ben ne?"

"Siz de sadık olacak mısınız?"

"Ben bir erkeğim, bunu bana soramazsın!"

Alyssa'nın küçük cinleri, bu cevapla kızın ensesini kaşıdı. Bu hissi biliyordu. Biraz sonra o kışkırtıcı, öfkeli küçük cinler tepesine tırmanacaktı. "Ne demek soramazsın? Şimdi soruyorum işte..."

"Şu an gerçekten sinirliyim ve gittikçe daha çok sinirleniyorum!"

Bu bir cevap değildi ama Alyssa zeki bir kızdı ve ne demek istediğini anladı(!) "Hımm...Bu demek oluyor ki sizin aldatma hakkınız var, benim yok!"

"Ne söylemek istiyorsan söyle de bu işkence bitsin, Alyssa!"

"Siz aldattığınız anda benim de aldatma hakkımın olmasını istiyorum." Söylediği çok mantıklıymış gibi konuşmasını bitirdikten sonra anlayış bekleyen bir ifadeyle gülümsedi.

Dük'ü çok zorlamıştı. Nitekim ondan çıkan kükremeyle gözlerini yumarak ellerini kulaklarına götürdü.

"Lanet olsun!" Alex, Alyssa'yı omuzlarından tutup hırsla kendine yapıştırdı. Kulağına eğilerek, "Bence sen ateşle oynuyorsun, tatlım. Eğer, elini bırak, saçının bir teline bile erkek eli değerse onu öyle parçalara bölerim ki bir daha hiç kimse bulamaz. Anlaşıldı mı?" diye tısladı.

"Ama..."

"Bence dilini tut ve bu konuyu burada kapat, Alyssa! Yoksa elimden bir kaza çıkacak. Seni dizime yatırıp bir güzel döveceğim!"

Gergin beden ve gergin bir yüzle rahibin yanına döndüklerinde adam, bir an önce bu nikâhı bitirip kaçmak ister gibi acele etti. Sonunda sonsuza kadar onları birbirine bağlayacak yemini ettiklerinde bütün geri dönüş yolları kapanmıştı. En azından genç kız için...

Son olarak rahip, "Bu çiftin evliliğine karşı olanlar ya şimdi söylesin ya da ömür boyu sussun!" dedi.

Bu sözlere cevap vermek isteyen Lorna, Dük'ün öldürücü bakışlarını ve sıkılmış çenesini görünce vazgeçti. Rahip evliliği kutsamak üzere derin bir nefes aldı. Dudaklarını araladığında kapıdan gelen bir ses onun son cümleyi söylemesine engel oldu.

"Ben bu evliliğe itiraz ediyorum!"

Alex ve Alyssa da dâhil olmak üzere herkesin başı kapıya döndü.

Genç adam dişlerini gıcırdatarak küfretti. Kapıdan giren endişeli suratıyla Brendan'dı.

"Senin burada ne işin var?" dedi genç adam dişlerinin arasından. Kötü giden nikâh günü için tek eksik, bu evliliği hiç istemeyen korumacı arkadaşıydı.

Brendan, izbe bir yerde yapılan nikâha inanamıyormuş gibi bakıyordu. Tanrı aşkına, aristokrat arkadaşı bir hanın berbat salonunda bir han çalışanıyla evlenmek üzereydi.

"Tam zamanında gelmişim! Sen aklını mı kaçırdın, Alex?"

"Brendan, bunları sonra konuşabilir miyiz?"

"İş işten geçtikten sonra mı?"

"Sonra dedim, Brendan!" Alex artık öfkesine hâkim olamıyordu. Tek istediği bu genç kadınla evlenmek ve sorunları geride bırakıp Londra'ya dönmekti ama bütün dünya ona karşı birleşmişti.

"Alex, beni dinle! Bu evlilik uygun değil. Alyssa senin çevrenden değil. Londra'ya, senin hayatına uyum sağlayamaz. Bu işten vazgeç ve geri dönelim. Kendine zaman ver, bir süre sonra hâlâ aynı karardaysan geri gelip bu nikâhı tamamlarız."

Alyssa kızgınlıkla bu sözleri dinlerken Alex sırıttı. Ama bu sırıtışı tanıyan arkadaşı onun öfkeden deli olduğunu anlamıştı.

"Brendan, nikâhıma yetişmen ne kadar da iyi oldu."

"Bu nikâhla ilgili aklımda çok soru var. Bunları konuşabilir miyiz?" dedi Anju Dükü.

"Nedense evliliğimle ilgili sorunlar benden başka herkesi çok fazla ilgilendiriyor ama soruların beklemek zorunda."

Brendan, ikiliye yaklaşıp arkadaşının kolundan tuttu. "Şimdi konuşmak zorundayız. Benimle gel!"

Alex'in bakışları, kolunu tutan ele gitti. Yeniden gülümsedi. Alyssa, eğer onu tanımış olsaydı bu gülümsemenin yaklaşan felaketi haber verdiğini anlayabilirdi. Ne yazık ki Dük'ü o kadar tanımıyordu ve bütün olanları bu kadar sakin karşılamasından dolayı memnundu.

"Lordum, her zaman en kötü anlarımda yanımda olmanızdan dolayı ne kadar minnettar olduğumu hiç söylemedim. Şimdi teşekkürümü bizzat gösterebilecek olmaktan dolayı son derece memnunum." diyen Alex arkadaşına doğru yaklaştı.

Brendan, onu ikna ettiğini düşünerek derin bir nefes aldı ama tam gözüne gelen Alex'in yumruğuyla kendini yerde buldu. Genç adam bir şey olmamış ve rahatlamış bir ifadeyle rahibin yanma döndü.

Yerden kalkan Brendan, acıyan gözünü tuttuktan sonra gülümsedi. "Demek yumrukları konuşturacağız, öyle mi? Bence sakıncası yok!" Aniden uzanarak ve Alex'i kendine doğru çevirerek gözüne yediği yumruğu iade etti.

Alex, geriye doğru sendelese de yıllarca sokak dövüşü yapmanın verdiği tecrübeyle sersemliğinden çabuk kurtuldu.

"Nikâh günümü hiç böyle düşünmemiştim!" diyen genç adam, kendinden hoşnut bir gülümsemeyle dikilen arkadaşına doğru uçtu. Çarpışmanın şiddetiyle sert bir şekilde yere düştüler. Daha sonra yumruklar havada uçuştu. İki adam küçük çocuklar gibi yerde yuvarlanarak birbirlerini yumruklamaya devam ettiler.

Devam eden kavgadan dolayı sıkılmış olan Alyssa ikiliye yaklaşarak, arkadaşını altına almış yumruklamakta olan Dük'ün omzunu dürttü. "Ekselansları Lordum, daha devam edecek misiniz?"

Kendisine seslenen kıza dönen Alex, çenesine sıkı bir yumruk yiyerek geriye düştü. Brendan, fırsatı kullanmaya niyetliyken genç kız araya girdi. "Sizce de yetmedi mi?"

"Yeni ısınmaya başlamıştım!" dedi Anju Dükü.

"Daha sonra devam edersiniz!" Sonra Alex'e döndü genç kız. Çenesi şimdiden morarmaya başlayan genç adamın perişan hâlini kınayan bakışlarla inceledi. "Bu nikâhı gerçekten istiyorsanız bir an önce kalksanız iyi olur. Rahip Roberts çok sıkıldı, sanırım gitmek istiyor!"

Dük, yerden kalkıp arkadaşının da kalkmasına yardım ettikten sonra ceketini silkeledi. Çenesine gelen yumrukla ısırdığı dudağından sızan kanı cebinden çıkardığı mendile sildi. Dağılan saçlarını eliyle düzelttikten sonra gerçekten de sıkılmış olan rahibin karşısına geçti.

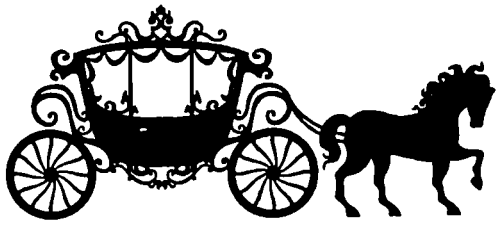
"Şu andan itibaren itiraz eden ve ağzını açan kendi mezarını hazırlamış olur. Lütfen devam edin, peder!" diye hırlayan genç adama öksürerek bakan Rahip Roberts son sözlerini söyledi ve "Sizi karı koca ilan ediyorum!" dedi.

Alex, dünyanın en büyük işini başarmış birinin gülümsemesiyle genç kıza döndü. Çok güzeldi ve artık Alex'e aitti. Kolunu kızın beline dolayarak kendisine çekti. Kızarmış yanaklarına ve ne yapacağından emin olmayan gözlerindeki bakışa gülümsemesini genişleterek cevap verdi. Sonra büyük bir coşkuyla dudaklarına kapandı.

Alyssa, bedenine yapışmış erkek bedeninin baskısıyla geriye doğru bükülürken çiçeklerden oluşmuş tacı yere düştü. Onun omuzlarına tutunarak bu taşkın arzuyu karşılamaya çalıştı. İstemsizce dudaklarını aralayarak genç adamın diline geçit verdi.

Genç adam bu fırsatı değerlendirerek dilini kızın ağzına daldırdı. Yüce Tanrı yardım etsin, karısı olmasından dolayı onun ağzına özgürce sahip olmak dünyanın en ayartıcı hissiydi. Beklentiyle baştan çıkan bedenine ayak uydurmak için çıldırıyordu ancak bu kadar ileri gitmesi onları izleyen birkaç kişinin önünde hiç de uygun olmayacaktı.

İstemeyerek Alyssa'yı bıraktı. Geri çekilirken, "Sonunda benimsin!" diye ihtiras dolu bir sesle mırıldandı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Evlilikten neler beklendiği hakkında bir fikri olsaydı şu an odasında dolanıp durmazdı. İşin kötüsü Ekselanslarının da ne beklediğini bilmiyordu. Bunu ona sormaya fırsatı olmamıştı. Her şey öylesine aceleye getirilmişti ki bu yaşadıklarının daha sonra ne kadarını hatırlayacağından bile emin değildi.

Nikâhtan sonra han çalışanları da dâhil olmak üzere yemek verilmişti. Mary anne ve Alfred durgundu. Joseph yine koşturup durmuştu. Rahip yemeğe katılmak istememiş, mutluluklar dileyerek ayrılmıştı. Lorna onu bile yapmamış, öfkeyle çıkıp gitmişti.

Bütün akşamüzeri Dük arkadaşıyla tartışıp durmuş, daha sonra da bir köşeye çekilip içkisini yudumlamıştı.

Alyssa ise şaşkındı, bilmediği bir hayatın ilk saatlerinden dolayı gergin ve heyecanlıydı. Ekselanslarına yaklaşamamıştı. Onun uzak duruşunu kısık gözlerle izleyen genç adam, herhangi bir müdahalede bulunmamıştı.

Akşamın ilerleyen saatlerine kadar ailesiyle kalmış, onların nasihatlerini dinlemiş, yarın sabah yola çıkacaklarını duyuran Dük'ün isteği üzerine Mary, Alfred, Joseph ve han çalışanlarıyla vedalaşmıştı.

Bildiği tek yuvadan ve sevdiği insanlardan ayrılıyor olmak hüzünlendirmişti genç kızı.

Bu arada Dük, Joseph'le işleri devam ettirmesi konusunda konuşmuştu. Hancı ona güvenebileceklerini söyleyerek genç adamın uzattığı bir kese parayı almıştı.

Ninova

Herkes, buna Dük de dâhildi, odasına çekildikten sonra düşünceleriyle baş başa kalmıştı genç kız. Kıyafetini çıkarmasına yardım ettikleri için Maria ve Elsie'ye minnettardı. Yoksa sabaha kadar bu kıyafetin içinde debelenip durması büyük olasılıktı.

Üzerinde Mary'nin geceliği, ayağında botlarıyla dolaşırken aklındaki sorunlara odaklandığı için birkaç defa yerdeki eski halıya takıldı.

"Sabaha kadar dolaşamazsın!" diyerek kendini azarladı.

Kapı tıklatılınca nefesini tuttu. Kim olabilirdi? Dük mü? Belki de uşağını yollamıştı. Uyuyor numarası yaparak cevap vermeyebilirdi. Bu gayet makul bir çözümdü fakat kapıdaki her kimse gitmeye niyeti yokmuş gibi yeniden vurdu.

"Açmak zorundasın!" diye homurdanarak kapıya yöneldi.

Alex, odasına çekilmesinin üzerinden uzun süre geçtikten ve yeni gelininin bu süre içinde kapıdan girmesini bekledikten sonra onun gelmeyeceğini kavramıştı. Ne de olsa çok zeki bir adamdı!

Charles'e çekilebileceğini söyleyerek odadan çıkmıştı. Şimdi de yeni evli bir adam olarak odasına gelmeyen karısının kapısının önünde onun kapıyı açmasını bekliyor, içeriden cevap gelmediği her an biraz daha sinirleniyordu.

"Alyssa, herkesi uyandırmamı istemiyorsan şu kapıyı açarsın!" diye sert bir sesle fısıldadı. Kızın duyup duymadığı umurunda değildi, gerekirse avaz avaz da bağırabilirdi.

Sonunda kapı aralandı ve Alyssa'nın pek çok duyguyu barındıran yüzü göründü. "Ekselansları?" derken sesi sorularla doluydu. Sanki adamın bu saatte kapısında olması şaşırtıcıymış gibi...

Alex de "Alyssa..." diye cevap verdi. Sesinde anlaması gereken bir şeyi kavramasını bekleyen bir tını vardı. Bir dakika karşılıklı bakıştılar.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sormak zorunda kaldı genç kız.

"Elbette yardımcı olabilirsin. Önce yeni evli olduğum kadının neden benim odamda olmadığıyla ilgili açıklama yapmakla başlayabilirsin."

"Sizin odanızda mı? Neden?" Alyssa neden kendini bazen çok aptalmış gibi hissediyordu? *Bazen mi,* dedi iç sesi.

Dük, sabırsız bir tavırla koridora baktı, sonra kızın yarı aralık tuttuğu kapıyı iterek odasına girdi. "Kapıyı kapat, Alyssa! Konuşmamız gerekiyor."

Genç kız, telaşla kapıyı kapattı. Odadaki sandalyelerden birine oturan ve kendisine de oturmasını işaret eden adamın bu sözsüz emrine uydu. Üzerinde sadece gömleği ve pantolonu olan genç adam, rahat görünmesine rağmen gergin bir şekilde oturmuştu.

"Bugün evlendik!"

Bu çok aptalcaydı. "Biliyorum Ekselansları, ben de oradaydım." diyerek gülümsemeye çalıştı genç kız.

"Seni istediğimi hiç saklamadım." Düz bir sesle konuşmuştu genç adam.

Kızaran Alyssa bakışını kaçırınca, Alex uzanıp çenesinden tuttu ve kendisine bakmasını sağladı. "Seni istiyorum, hem de öyle çok istiyorum ki bu canımı yakıyor. Bu evlilikten beklentim senin yatağımı paylaşman yönündeydi. Ne yazık ki yaklaşık iki saattir odamda beklememe rağmen sen gelmedin. Bu gece gerçekleştirmemiz gereken bir seremoni var. Sana sahip olmadığım sürece bu evlilik gerçek hâle dönüşmeyecek ve benim de acılarım sona ermeyecek. Buraya kadar anlaşılmayan bir durum var mı?"

Alyssa'nın kuruyan gırtlağından tek bir ses bile çıkmadı. Bu nedenle başını salladı genç kız.

"O zaman neden lanet olası odamda değilsin, sorabilir miyim?" Sonunda sakladığı bütün öfkesi sesinden ve gözlerinden dışarıya fışkırmıştı.

Çenesini adamın elinden kurtaran Alyssa ayağa fırlayacaktı ancak genç adam bileğinden tutarak yerinde kalmasını sağladı. "Neden

burada..." Bakışları iki kişinin zor sığabildiği ve küçük bir yatağın dışında tamamen boş olan odada dolaştı. "...bu berbat yerdesin?"

"Burası benim odam ve benden neler beklediğinizi bilmiyorum!"

"Niyetimi öğrendiğine göre hadi gidelim!" diyen genç adamı durduran ve yeniden yerine oturmaya zorlayan kızın cümlesiydi.

"Bana zaman verin!"

"Hazırlanma konusunda mı? Elbette sana zaman veririm ama benim odamda..."

Alyssa, kızaran yanaklarıyla genç adama baktı. "Hayır, o anlamda demedim. Sizinle yatmak konusunda..." Bundan daha utanç verici bir an olabilir miydi? Dük kendisini istediğini söylemişti ve genç kız zaman isteyerek onu büyük hayal kırıklığına uğratacaktı.

Bu kesinlikle egosuna indirilen bir darbeydi genç adam için. Bir kadın, hem de karısı olan kadın, onunla yatmak istemediğini söylüyordu. Bu kadar itici miydi? Ya onu baştan çıkarmaya çalışan diğer kadınlar... Hepsi de rol mü yapıyordu?

"Seni incitmek ya da üzerine saldırmak gibi bir niyetim yok, Alyssa. Aksine elimden geldiğince nazik davranacağım ve yatağıma girdiğin anda önceliğim her zaman sen olacaksın. Bu gece veya yarın yatağımı paylaşman neyi değiştirecek?"

"Ben yarın geceden bahsetmiyorum."

Alex, yaslandığı sandalyeden doğrulurken kaşları düşünceli bir ifadeyle çatılmıştı. Tanrı yardımcısı olsun, içinden bir ses, bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmayacağını söylüyordu. "Ne kadar bir süreden bahsediyoruz?" diye sordu sert bir sesle.

"İki ay bence çok uygun."

"İki ay mı?"

Dük'ün sorusu bir kükremeye dönüşünce gözlerini kapatan genç kız aynı anda yüzünü de buruşturmuştu. "Lütfen daha alçak sesle konuşur musunuz? Handaki herkesin duymasına gerek yok!"

"Neden sesimi kısayım ki? Yarın herkes gelinimin benimle yatmayı reddettiğini nasıl olsa öğrenecek!"

"Sizi reddetmiyorum, sadece zaman istiyorum!"

"İki aylık bir süre istiyorsun! Bu arada ben ne olacağım?" Bir adamın sesinden çektiği işkence okunabilir miydi? Alex'e göre şu an ondan çıkan bu ses çok zavallıca olmalıydı. Bütün gün onun içine girdiği anların hayaliyle sertleşmiş bir hâlde dolaşmıştı. Duydukları ise mağrur erkekliğine indirilen bir darbeydi.

"Anlamadım?" Gerçekten de anlamamış gibi bakıyordu kız.

İki aylık bir sürenin kadınsız geçeceğini, bu sürenin ona vereceği acıyı, ayrıca çok istediği kadının sürekli çevresinde olmasının işleri hiç kolaylaştırmayacağını ona nasıl anlatabilirdi genç adam?

Açıklayamayacağı bu duruma, "İki ay asla olmaz!" diye homurdanarak tepki verdi.

"Tanrı aşkına, sizi tanımıyorum! Bu neden bu kadar zor olsun? Tanımadığım bir adamın yatağına giremem!"

"Bugün senin kocan oldum ben! Nikâhımız kıyıldı!" *Mükemmel bir açıklama Alex, seni kutluyorum!*

"Bu sizi tanımam için yeterli bir süre değil."

"Birbirini daha az tanıyan çiftlerin evlendiğini ve aynı yatağı paylaştığını gördüm ben."

"Umurumda değil!"

"Ama benim umurumda, iki ay olmaz! Bir hafta!"

"Bir haftada hiç kimse kimseyi tanıyamaz! İki ay!"

"On beş gün!"

Kahretsin, tartıştıkları ve pazarlık yaptıkları konuya inanamıyordu. "Bir buçuk ay..." diyerek diretti Alyssa.

"Son teklifim bir ay ama onun için de şartlarım olacak." diyen Alex de en az onun kadar inatçıydı.

Genç kız kaşlarını çatarak, "Şart yok!" diye söylense de Dük'ün, "O zaman bundling* önermek zorundayım!" dediğini duydu.

*Tarihsel olarak, BUNDLİNG devam eden bir kur sürecinin bir parçası olarak, bir çiftin birlikte, genellikle yatakta, giyinmiş veya yarı giyinmiş olarak geceyi geçirdiği bir kur yapma uygulamasıydı. Gece boyunca, genç çift çeşitli uyarım ve karşılıklı memnuniyetle birbirlerini yakından ve cinsel olarak tanırdı.

"O da ne demek?" diyen Alyssa kuşkuyla sormuştu.

"Bundling seks olmadan sevişme demek. Bir aylık süreci kabul edeceğim. Karşılığında dokunmak, öpmek ve baştan çıkarmak serbest. Son teklifim bu! Kabul etmezsen bu gece evliliğimizi tamamlayacağız!"

"Beni tehdit mi ediyorsunuz, Ekselansları Lordum?"

Sırıtan Alex, "Nasıl anlamak istiyorsan öyle olsun. Evet, ne diyorsun?" diye sinir bozucu bir şekilde konuştu.

Bir ay... Uzun bir süre değildi ama en azından bu gece veya yarın geceki korkularını erteleyebilirdi. Ancak dokunma ve diğer baştan çıkarma şeyleri kafasını oldukça karıştırmıştı genç kızın. Onun hain bakışı ve yüz ifadesini görünce bu şartları neden ileri sürdüğünü anlamıştı. Zavallı, tecrübesiz ve masum Alyssa'yı baştan çıkararak bu süreci kısaltmak istediğini en aptal kız bile anlayabilirdi.

Genç kız da o kadar aptal sayılmazdı ama seçenekleri kısıtlıydı. "Beni tecrübenle zorlayacaksın." diyen sesi suçlayıcıydı.

Genç adam omzunu silkerek, "Ama kendi isteğinle yatağıma geleceksin. Bu zorlama olmuyor, değil mi?" diye mırıldandı. Sesi ve bakışları değişmiş, bu da havada tehlikeli titreşimler yaratmıştı. Ensesindeki tüyleri havalanan genç kız ayağa fırladı. Bu kadar tavizi koparmak hiç koparamamaktan iyiydi. "Anlaştık!" dedi isteksizce.

"O zaman hadi gidelim." diyen Alex de ayağa fırlamıştı.

"Nereye?"

"Benim odama... Artık bu berbat yerde kalmak zorunda değilsin. Ayrıca karımın, henüz gerçek karım olmasa da benim yatağımda uyumasını tercih ederim." Sözlerini bitiren genç adam kızın bileğinden yakaladı ve kapıya doğru sürükledi.

"Ama burada uyuyabilirim!" diye itiraz eden Alyssa, zorla sürükleniyor olmaktan dolayı kızgındı. Direnişleri kolayca onun tarafından bertaraf edildi.

Serin akşamı ısıtma amaçlı yanan şöminesiyle oda onları davet ediyordu. Kızın bileğini bırakan Dük kapıyı usulca kapatıp ona

döndü. Yatağın örtüsü davetkâr bir şekilde geriye katlanmıştı. Bakışını yataktan uzaklaştıran Alyssa soyunmaya başlayan Alex'i görerek utançla homurdandı ve arkasını döndü. Ondan önce yatağa girerse bazı utanç verici durumları da görmek zorunda kalmazdı. Bir süre ayağındaki botları çıkarmakla uğraştıktan sonra korkarak örtünün altına girdi.

Giysilerin hışırtıları onun soyunmaya devam ettiğini gösteriyordu. Gözlerini sıkıca yumarak dikkatini başka şeylere odaklamaya çalıştı. Kahretsin, bu hiç de kolay değildi. Kıyafetlerin bir bir yere düştüğü ve altından çıkan esmer tene ve biçimli bedene ait görüntüler bu odaklanmaya izin vermiyordu.

Alex, yatağın kıyısına çekilmiş kızın büzülmüş görüntüsünden gözlerini ayırmadan soyundu ve yatağa doğru yürüdü. Bu bir ayın her anından nefret edecek ve kızın da bu süreyi istediğine pişman olmasını sağlayacaktı.

Haince gülümseyerek yatağa girdi. Örtüyü çekerken onun biraz daha kıyıya çekildiğini görerek, "Yataktan düşeceksin!" dedi eğlenen bir sesle.

Ondan, "İyiyim böyle!" diye sızlanan bir ses çıktı.

Alex, ona doğru dönerek ve dirseğine yaslanarak, "Alyssa!" dedi.

Genç kız göreceklerinden korkarak tek gözünü açıp ona baktı ve açtığına pişman olarak yeniden kapattı. Lanet olası adamın belden yukarısı çıplaktı. Altını ise düşünmek istemiyordu.

"Alyssa, bana bak!"

"Bakmak istemiyorum. Kulaklarım gayet iyi işitir. Söyleyeceklerinizi gözlerim kapalıyken de duyabilirim." Genç adamın içten gülüşünü duyunca gözlerini biraz daha sıktı.

Alex, "Karımdan bir iyi geceler öpücüğü alabilmem için bana yaklaşması gerek." dedi.

İyi geceler öpücüğü mü? Pislik hiç vakit kaybetmiyordu! "Öpücük için henüz çok erken. Bu isteğinizi önümüzdeki gecelere

ertelesek daha iyi olur." Onun hareket ettiğini duyduğunda geri çekilmeye çalışırken neredeyse yataktan düşüyordu.

Alex, belinden yakaladığı kızın düşüşünü engelledi, sonra da kendi bedenine doğru çekti. "Yeni evlenmiş ve karısını çok isteyen bir damat olarak karımdan bir öpücük alarak teselli olacağım. Bunu bile reddederek vicdansızlık yaptığına inanamıyorum. Oysa ben senin isteğin konusunda oldukça anlayışlı davrandım. Bana teşekkür edebileceğin bir öpücük verebilirsin."

"Anlayışlı mı?"

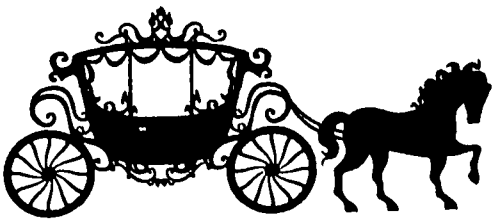
Genç adam, cümlesini tamamlamaya izin vermedi. Açılan dudakların cazibesinden daha fazla uzak kalamazdı.

Kızın yumuşak kıvrımlarını acıyla zonklayan ve patlamak üzere olan sertliğine yapıştırdı. Beklenti içinde olan zavallı erkekliği bu temasla zıvanadan çıktı. Elleri kızın kalçalarını kavrayarak iyice bastırdı. Kahretsin! Ona bu süreyi vermek kadar bu öpücük de hiç akıllıca olmamıştı. Bu eziyet sadece kızı kapsamayacaktı. Tek bir öpücükle bunu da kavramıştı Alex. Ona her dokunduğunda iradesi biraz daha zayıflayacaktı. Sonunda da kendini onun içine girerken bulacaktı. Bu da genç kızın ondan nefret etmesine neden olacaktı. Zaten erkek bedenine karşı önyargısı olan Alyssa'nın onun yatağından soğumamasını istiyorsa bir an önce onu bırakmalıydı. Ancak lanet dudakları ve ellerini ikna etmek hiç de kolay değildi.

Kızın karşılık vermediğini fark ettiğinde isteksizce çekildi. İçindeki uyanan vahşi hayvan, zavallıca kükremek ya da ulumak istiyordu. Bu hayvanı nasıl yatıştıracağını bilmesine rağmen kıza verdiği söz onu engelliyordu.

Kızın kapalı gözlerine ve kızarmış yanaklarına bakarak, "Nefes alabilirsin! Sana saldırmayacağım." derken çektiği işkence sesine yansımıştı.

Alyssa korkarak gözlerini araladı ve onun yüzünde gördüğü ifade daha çok korkmasına sebep oldu. Aceleyle örtüyü üzerine çekti. Nerede susması ya da saklanması gerektiğini bilen her akıllı kız gibi örtünün altına iyice sokularak uyumaya çalıştı.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Sabahın çok erken saatlerinde yola çıktılar. Vedalaşmak ve ayrılmak oldukça güç gelmişti Alyssa'ya. Bulunduğu bataklığı terk eden zavallı bir böcek gibi huzursuz ve tedirgindi. Bilmediği bu yolun sonunda onu bekleyenler konusunda ise temkinliydi.

Kasırga konusunda taviz vermeyen Alyssa, onun arabanın arkasına bağlanışını izledi. En kötü gününde yanında olan sadık dostunun da onunla birlikte olması yalnızlığını hafifletecekti.

Dük'ün arkadaşı Anju Dük'ü ise kendi arabasıyla gelmişti. Onun Ekselanslarına, arabayla gelmesinin sebebini, gerekirse Alex'i bayıltarak Londra'ya götürmek olduğunu açıklarken duymuştu Alyssa. Bu nedenle iki arabayla yola çıkacaklardı.

Dük'ün arabasının arma işlenmiş kapısı, genç kız girdikten sonra üzerine kapandığında mecburiyetten doğan bir zindana ayaklarıyla girmiş gibi hissetti. Bu düşüncesini bir başkasına söylese kesinlikle onun deli olduğunu düşünürdü ki bazen bu konuda kendisinden şüphelenmiyor değildi.

Oturduğu deri koltuklar üzerindeki elbiseden bile daha yumuşaktı. Arabanın havası zenginlik, asalet ve genç adam kokuyordu. Bu her ne demekse... Derinin kendine has kokusuna karışmış baharat ve odunsu koku çekici olduğu için böyle düşünüyor olabilirdi.

Kaşlarını çatarak bu konu üzerine biraz düşündükten sonra onun daha önceki anlattıklarıyla gördüklerini birleştirerek, "Ünvan sahibi biri nasıl sokaklarda büyür?" diye mırıldandı.

Ninova

Yaklaşık yarım saattir yoldaydılar ve bu zaman zarfında Alex, kızın tedirgin kıpırdanışlarını ve düşünceli yüz ifadesini izliyordu. Kendi kendine mırıldandığı soruyu da duymuştu elbette.

"Kendi kendine mi konuşuyorsun, Alyssa?"

"Siz asil doğmuş bir adamsınız. Bir ünvanın vârisisiniz. Nasıl olur da sokaklarda büyürsünüz?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışıyorum."

"Anlatsana, çok ilgimi çekti."

"Sizinle tanıştığımdan bu yana pis kokunuzu almadım. Yani bu konuda uzman olduğumu varsayabilirsiniz. Hana gelen müşterilerin yanında cennet gibi koktuğunuzu bile söyleyebilirim. Geçen sabah bana çok pis olduğunuz zamanlardan bahsettiniz. Kimsesiz yetişmek ve sokaklarda büyümekle ilgili sözler sarf ettiniz. Kendiniz yaşamadıysanız ve ağzınızda gümüş kaşıkla doğduysanız nereden bilebilirdiniz ki?"

"Zekice bir çıkarım..." demek dışında bu soruyu cevaplamak için dudaklarını bile kıpırdatmadı genç adam. Üstelik kızın soru dolu ve beklenti içindeki yüzüne rağmen...

Bir süre bekleyen genç kız, "Soru sormuştum, cevaplamayacak mısınız?" diye sordu.

Ayaklarını karşı koltuğa uzatan genç adam oturduğu yere iyice yerleşirken, "Sen cevaplarsan ben de cevaplarım." diye karşılık verdi.

"Bütün hayatımı bildiğinizi düşünüyorum. Benden duymasanız bile çevremdeki herkes geçmişimi anlatmak için sıraya girmiş olmalılar. Başka ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Detaylar, ayrıntılar... Karşımda oturan kadının tüm gizemini çözmek istiyorum. Onu böyle güzel bir kadına dönüştüren olayları onun ağzından duymak istiyorum."

"Bir fahişenin kızıyım, babamı hiç tanımadım, ömrüm geride bıraktığım kasabada geçti ve son..."

Alex'in yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Alyssa!" dedi uyaran bir tonda.

Genç kız bakışını dışarıda akıp giden görüntüye çevirdi. Atların nal sesleri istikrarlı ve tekdüzeydi. Sarsılan araba yolcularını rahatsız etmiyor, aksine sevimli bir salıncaktaymış gibi sallıyordu. Yumuşacık bulutlardan döşeği olan bu salıncakla dünyanın öbür ucuna bile gidebilir, yine de yorulmazdı.

Geçtikleri düzlükler bol bol yeşil rengi kullanan bir fırçanın acımasız darbelerine maruz kalmış gibi görünüyordu. Ressamın başka renk kullanmayı düşünmediği bu yeşil tabloya arabanın penceresi çerçeve oluşturuyordu. Acaba insan ruhu bu yeşilliğin içinde nasıl resmedilirdi? Ya da yaşadıklarının bir rengi var mıydı? Acı ne renkti mesela? Ya yalnızlığı hangi renkle ifade etmeliydi?

Bir ressam, Alyssa'yı çizmeye kalksaydı en çok hangi rengi kullanırdı?

"Duyguların rengi var mıdır?" diye mırıldandı gözleri dışarıdaki manzaradayken. "Mutluluğun, huzurun, sevmenin, aşkın ya da hüznün ve acının... Çocuklar bu nedenle mi gökkuşağını kovalar? Bütün renkleri avucunda toplayabilmek için... Benim aklıma gelen ilk anım, bir yağmur sonrası çamurlu sokaklarda gökkuşağını kovalarken diğer çocukların aksine onu yakalamayı çok istesem de buna inanamıyor oluşumdu. Yine de onlarla birlikte koştum. Köyün dışındaki tarlaya kadar diğer çocuklarla yarıştım. Oradaydı, ağaçların hemen arkasında, elimi uzatsam parmak uçlarımı değdirebileceğim kadar gerçek ve ulaşılır görünüyordu. Köydeki bütün çocuklardan daha çok istiyordum onu. Bir ucundan yakalayabilirsem eve götürecektim ve duvarlara sinmiş bütün kasveti silecekti. Annemin ilgisizliği ve sevgisizliğini silmek en büyük gizli dileğimdi. Gökkuşağını eve götürebilirsem annem artık beni çok sevecek ve üzerime titreyecekti.

Ne kadar koşarsam koşayım, gökkuşağı hep benden kaçtı. Bu nedenle yağmurlu günleri sevemedim. Bazı geceler çatıya çarpan yağmur damlaları duymak istemediğim sesleri örttüğünde belki de merhametli bir yüreği vardır diye düşündüm. Bana acıyordu, ağlama seslerimin diğer odadan duyulmasını önlüyordu. Ona yarın gökkuşağını bana vermesi için yalvarırdım. Sabah olduğunda

dileklerimin de yağmur damlalarıyla birlikte oluklardan aktığını ve bu önemsiz dilekleri toprağın emdiğini görürdüm.

Büyümek hayal kırıklıklarına alışmak demekti belki. Bu nedenle büyümeyi istedim, daha az umut besleyecek, daha az kalbim kırılacaktı. Tek isteği gökkuşağını yakalamak olan kızın diğer dileklerinin olması da imkânsızdı.

Ama bedenim büyüyor, insanların gözlerine yerleşmiş suçlayıcı ifadenin ne anlama geldiğini öğreniyordum. Yıllarca bütün kadınların her gün bir başka erkekle yatağa girmesinin normal olduğunu düşünmüştüm. Cesur bir çocuğun annemin fahişe olduğunu söylemesi bana aslında ailelerin anne, baba ve çocuktan oluştuğunu gösterdi.

Bedenim büyürken bir zamanlar sokakta gördüğüm erkek çocuklarının da büyüdüğünü görüyordum ancak artık bir farklılık vardı. Bakışlarına korkutucu bir ifade yerleşmişti. Eve gelen adamların gözlerinde de aynı ifade vardı ve ben o bakışlardan hiç hoşlanmamıştım. Hoşlanmamak yanlış ifade, nefret etmiştim.

Erkeklerin isteklerinin can yaktığını Luisa sayesinde öğrendim. Bana yakın davranmasa da arkadaşım diyebileceğim tek kızdı. Aslında benden büyüktü. Sadece diğerleri gibi beni kovmaz, peşinde dolaşmama izin verirdi. Sevilmeye muhtaç yavru bir köpek gibi onu takip ederdim. Diğer insanların acımasızlığıyla arama, onun bedenini dikmeye çalışırdım sanırım. Gölgesinin bile koruyucu olduğunu düşündüğün o zarif ağaçlar vardır ya, işte onlar gibi... Belki Luisa'nın aklından beni korumak hiç geçmemişti. Ben yine de ona öyle bir rol uygun görmüştüm.

Fırıncının oğluyla bakışmalarını ve birbirlerine gülümsemelerini yakaladığım bir gün bundan kimseye söz etmememi söyledi. Sırrını saklayacağıma söz verdim. İlk defa bana emanet edilen bir sırdan dolayı kendimi önemli hissettim. Bu sırrın onu kaybetmeme sebep olacağını bilseydim sokaklarda avaz avaz bağırarak koşardım.

Bu sır, aynı zamanda erkeklerin kadınları nasıl incitebileceğini de bana göstermişti. Birkaç ay sonra Luisa hamileydi. Fırıncının oğlu ise onun bir sürtük olduğunu söyledi. Luisa bir samanlıkta bebeğini düşürmeye çalışırken kan kaybından öldüğünde yanında

aptal küçük bir kızdan başkası yoktu. Son sözleri kendimi erkeklerden korumam gerektiğiydi.

Bana öğretebileceği en büyük dersi ölürken vermesi ne kadar da acı..."

Sustuğunun ve dalgın bakışlarının sonsuzluğa uzanan gökyüzüne takıldığının farkında değildi genç kız. Dudaklarından dökülenlerin onu dinleyen genç adamın üzerinde bıraktığı hüznü, ona uzanan eli ve bu elin şefkatle onu kollarına çekmeye niyetlendiğini de görmemişti.

Anlatılanların içinde saklı olan acı ve gözyaşı dolu hüzünlü hava geriye kalan saatlerde yolcularla birlikte arabadaydı.

Ne kadar süre geçtiğinden emin değildi genç kız. Düştüğü iç dünyasının karmaşasından kurtulup bakışını, kollarını göğsüne kavuşturmuş ve kaykılarak onu izleyen adama çevirdi.

"Okuma yazma bilmeyen birine neden bir not gönderdiğinizi sorabilir miyim? Ne yazıyordu o notta?"

Gülümsedi Alex. "Attın mı? Birilerine okuttuğunu düşünmüştüm."

"Yazdıklarınızdan emin olamadığım için birine okutmaya cesaret edemedim. Evet, ne yazıyordu notta?" Gizemli gülümsemesinin ardındakileri görmek için genç adamı dikkatle izliyordu.

Dük, onun bu merakını körükleyen bir ketumlukla, "Okuma yazma öğrendiğinde kendin okuyabilirsin." diye mırıldandı.

Alyssa, şüpheli bir bakışla, "Aylarca o notu saklamamı ve merak etmemi mi istiyorsunuz? Bu çok saçma! Neden söylemiyorsunuz?" dedi azarlayan bir sesle.

"Dediğim gibi okuma yazma öğrendiğinde kendin okursun." diyen adamın umursamazlığına sinir olmuştu.

Pekâlâ, bu konudaki gizemi çözemeyecekse en baştaki soruya cevap vermesini sağlayacaktı. "Aristokrat aileden gelen ve bir ünvanın vârisi olan biri neden sokaklarda büyür?" Kızın bakışları bu defa onu atlatamayacağını söylüyordu.

Ne zaman bu konuya döneceklerini merak ediyordu Alex. Onun unutkan olmasını ummuştu ama görüyordu ki yanılmıştı.

Ne kadarını anlatmalıydı? Belki yüzeysel geçiştirebilirdi ama hayır, onun kendisini yakından tanımasını istiyordu. Kızın güven duygusunu harekete geçirebilmesi için gerçekleri söylemek zorundaydı.

"Annemi küçük yaşta kaybettim. Çok sevgi dolu ve birbirine bağlı bir aile değildik. Babam küçük bir çocuğun sorumluluğunu üstlenmektense benden kısa yoldan kurtulmaya karar verdi ve şu asillerin çocuklarının gittiği yatılı okula gönderdi. Yaş olarak değilse de beden olarak en küçük bendim. Oradaki çocukların da okula gelen zayıf çocuklara hoş geldin deme yöntemleri çok farklıydı. Uzun süre babamın gelmesini ve beni kurtarmasını bekledim. İlk birkaç tatilde eve gelmeme rağmen sonraki tatillerde cimri babam beni farklı ülkelere seyahatlere göndermeye başlamıştı. Bu kuşku uyandırıcıydı. On dört yaşıma geldiğimde okuldan kaçtım. Eve döndüğümde kaçtığım için şiddetli bir cezaya çarptırıldım ve geri yollandım. Yeniden yeniden kaçtım, babamsa beni hırpalayarak geri gönderdi. Son kaçışımda eve dönmedim."

"Sokaklarda yaşamaya başladınız." diyerek konuşmasını tamamladı Alyssa.

Genç adam, başını sallayarak onayladı.

"Baban sizi bulup eve mi götürdü?"

"Hayır, yıllarca sokaklarda yaşadım. Beni arama zahmetine katlanmamıştı. Belki de nasıl olsa geri döneceğimi düşünmüştür."

"Şu anki durumunuza bakılacak olursa dönmüşsünüz."

"Sayılır..." diye mırıldanan genç adam konuşmayı bu sözcükle bitirmişti.

Alyssa ise bu hikâyenin devamının pek hoş olmadığı konusunda şüpheye kapılmıştı ancak kendini kapatan genç adam konuşmak istemeyen bir tavır takınınca detayları eşelemekten kaçındı.

"Londra'da beni nelerin beklediğini anlatın."

Sonrasında Alex, genç kıza gireceği dünya ile ilgili bilgi verdi. Cemiyeti ve Londra'daki hayatını anlattı. Duydukları tam da Alyssa'nın düşündüğü gibiydi. Yapay bir dünyaydı. Gaddarlıklar bıçakla değil, dil ve sözcüklerle karşıdakini yaralıyordu.

"Bir fahişenin kızıyla evlendiğinizi nasıl açıklayacaksınız? Sizin konumunuzdaki bir adamın hayatını etkileyebilir. Skandaldan korkmuyor musunuz?"

"Annenin mesleğini söylememize gerek yok. Bir çiftçinin kızı olduğunu söylememiz yeterli. Sonuçta gerçek olan bu... Alfred hayatını topraktan ve ormandan kazanıyor."

"Sırlar, zaman ve uzaklık tanımaz. Birileri, bir gün mutlaka duyacak."

"Onu da zamanı geldiğinde düşünürüz."

Yolculuğun geriye kalanında Alyssa, aralarındaki titreşen havadan ve adamın çevresine yaydığı cazibeden ona sorular sorarak ve konuşturarak kaçınmaya çalıştı. Alex de sanki bunun fakındaymış gibi yanıp sönen bakışlarla sorularını cevapladı.

Sonunda araba yavaşladığında güneş batmak üzereydi. Dışarıya bakan genç adam, "Bu gece burada konaklayacağız." diyerek çıkardığı ceketini giydi. Alyssa, topuzundan kurtulmuş saçlarına ve kırışan kıyafetine bakarak bu tür uzun yolculuklara alışkın adamın asaletinden hiçbir şey kaybetmediğini görebiliyordu. Genç kız kendini zavallı ve bakımsız hissetti.

Uşağın açtığı kapıdan inerken Dük'ün arkadaşı Ekselansları Anju Dük'ü de kendi arabasından inmişti. Onlar konuşurken Alyssa da Kasırga'ya bakmak için arabanın arkasına doğru yürüdü. Kısrak, onu gördüğü için sevinerek kişnedi. Genç kız gibi o da kendini yalnız hissediyor olmalıydı.

"Merak etme, kızım. Burada, yanındayım. Seni asla terk etmeyeceğim." Atın burnunu öperken duyduğu çığlıkla irkildi. Kasırgada tehlike sezmiş gibi kulaklarını dikmişti.

"Charles, onu sakinleştir!" diyen Alyssa, çığlığı duyduğu yere doğru yürümeye başladı. Dük ve arkadaşı da hareketlenmişti.

Çığlıklar artarak devam edince Alyssa koşmaya başladı. Hanın arka avlusundan, ahırların oradan geliyordu.

"Alyssa!" diyen Dük'ün arkasından bağırmasını umursamadan koşmaya devam etti ve köşeyi döndüğü anda bir adamın zavallı bir kadını dövdüğünü gördü.

Kadın, olduğu yerde kıvrılmış, her gelen darbeden olabildiğince korunmaya çalışıyordu. Adam ise öfkeden kıpkırmızıydı. Vurdukça hırslanıyordu.

Alyssa daha fazla izlemeye katlanmayarak ileriye atıldı ancak Alex'in bileğine yapışan eli onu olduğu yerde tuttu.

"Aptallık etme! Araya mı gireceksin?"

"Kadını öldürecek! Bırak beni!"

Homurdanarak kızı bırakan genç adam, "Burada kal!" diyerek kavganın içine daldı. O sırada Anju Dükü de yanlarına gelmişti.

Alex, adamın yumruk için kaldırdığı kolunu indirmesine izin vermedi. Şiddete gömülmüş bakışlar genç adama döndü. "Defol git!" diye hırlayarak elini kurtarmaya çalıştı fakat genç adam onu geriye doğru çekti.

Adam bu defa Alex'e döndü. "Sen de payına düşeni istiyorsun sanırım!" diyerek elini kaldırdı ama Dük ona fırsat vermeden çenesine yumruğu indirdi.

"Zavallı bir kadını dövmek daha kolay geliyor olmalı." diye hırladı.

Adam, düştüğü yerden çabuk kalktı. Yeniden Alex'in üzerine atılsa da hantal bir şekilde üzerine gelen adamdan daha iyi dövüşçülerle karşılaşmış olan genç adam peş peşe yumrukları yağdırdı.

Bu arada yerde kıvrılmış olan kadın, beklediği yumruklar gelmeyince korkarak başını kaldırdı. Birilerinin onu kurtarmaya gelmesine inanamayan gözlerle bakarken kavgadan uzaklaşmak için geriye doğru süründü.

Alyssa, ona doğru koşarak yerden kalkmasına yardımcı oldu ama kadının dizleri bükülerek yeniden yere düştü. Karnını tutan kadın, "Yüce Tanrım!" diye inleyerek ağlamaya başladı.

"Hadi buradan uzaklaşmalıyız!" diyen genç kızı duymamış gibi karnına sarılmış ağlıyordu. "Bebeğim!" deyince Alyssa'nın gözleri onun karnına gitti.

Kadın kilolu değildi, hamileydi! Hayvan herif hamile bir kadını dövüyordu!

"Sana yardımcı olacağım ama önce hana girelim."

Kadın sancıyla kıvranarak ayağa kalktığında kıyafetini ıslatan kan bacaklarından sızmaya başlamıştı.

"Biri yardım etsin!" diye bağırırken, Anju Dükü kadını kucaklayarak hana doğru harekete geçti.

O andan sonraki saatlerde Alex adamı yumruklarıyla bayıltmış, kadını handa bir odaya çıkarmışlardı. Zavallı kadının ölen bebeğini doğurmak zorunda kaldığı dakikalarda genç kız, ona yardımcı olamamanın acısını yüreğinin en derinlerinde hissetmişti.

Bebeğini doğuran ve onun öldüğünü gördükten sonra bayılan kadının yanından hızla ayrılan Alyssa kendini odadan dışarıya attı. O alçağı öldürecekti. Koşarak merdivenleri indiğinde Alex ve Brendan salonun bir köşesinde baygın yatan adamın başındaydılar ve ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı.

Alex, öfkeyle onlara doğru gelen kızın önünü kesti. "Alyssa, sakin ol!" dedi sesinde uyaran bir tonla.

"Sakin mi olayım? O alçak yüzünden kadın bebeğini kaybetti! O da ölmeyi hak ediyor!"

"Yaptığının cezasını çekecek. Bu pisliğe dokunmanı bile istemiyorum." Kızın kaskatı bedenine sarıldı ve sakinleştirmek için sırtını yavaş hareketlerle okşamaya başladı. "Henüz ne olduğunu bilmiyoruz."

"Sebebini öğrenmek bir bebeğin ölümünü haklı mı gösterecek? Kadının suçu ne olursa olsun ona bu şekilde canice davranamaz!"

"Biliyorum, tatlım... Biraz sakin olman gerek. Ben gerekeni yapacağım."

Genç adamın kulağına fısıldadığı sakinleştirici sözler etkisini göstermiş, genç kızın içinde köpüren öfkeyi yatıştırmıştı fakat bu öfke yatıştıktan sonra yerini yukarıda yatan kadının acısına bırakmıştı. Geçmişte başına gelenlerle kadının uğradığı şiddet arasında bağ kuran genç kız yumruklarını sıkarak derin derin soludu. Neden kadınlar erkek dünyasının görünmeyen yüzünde yaşamak zorundaydı? Neden erkekler vahşi duygularını yatıştırmak için her zaman kadınları kullanırdı?

Akşamın ilerleyen saatlerinde kriz geçiren kadını yatıştırmaya çalıştı Alyssa. Dük ve arkadaşı kendine gelen adamı bir yere

kapatmışlardı. Bu arada ağlama krizleri geçiren kadından olayı dinledi genç kız.

Adam varlıklı bir toprak sahibiydi. Genç kadın ise onun evinde çalışan bir hizmetçi... Erkek egemen dünyada bir kadının ne gibi değeri olabilirdi? Efendisinin tecavüzüne uğramış ve bunu dile getirmeye çalışınca da kovulmuştu. Hamile olduğunu anladığında bu bebeği istemediği için kendini suçlamıştı genç kadın. Zamanla, onu koruma içgüdüsüyle toprak sahibinden uzak durmuştu.

Birkaç gün önce ise adam kadının bir çocuk dünyaya getireceğini öğrenmiş ve peşine düşmüştü. Bu piçi istemiyordu.

Kadın artık boş olan karnına sarılarak, "Beş aylık bebeğimden kurtulmamı istedi. Yapamayacağımı söyledim!" diyerek ağladı.

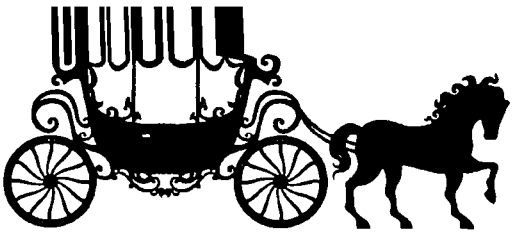
Dünyanın her yerinde binlerce kadının hikâyesiydi. Anita'nın yaşadıkları da diğerlerinden farklı değildi. Acı çekecek, horlanacak, şiddet görecek, yine de ayakta kalmayı başaracaktı.

Odalarına çekildikten sonra kadının anlattıklarını Alex'le paylaşmıştı. Huzursuzca odada dolaşmış, yemek yemek istememiş, sonunda yorulduğunda ise kâbuslarla dolu bir uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah yola çıkmadan önce uzun süre adamı ne yapacaklarını tartışmışlardı. Hiçbir yargıç bir kadını dövdü diye adamı suçlu bulmazdı. Henüz doğmadığı için bebeği öldürme suçundan da kurtulabilirdi.

Tam bir çıkmazdaydılar. Brendan tutuklanmayacaksa gereken cezayı verebileceğini söyleyerek gitmişti. Daha sonra Dük'ten öğrendiğine göre adamın bacaklarını kırmıştı. Zavallı bir böcek gibi kıvranan adamı götürüp yol kenarına atmıştı.

Ayrılmadan önce kadının yanına uğrayan Alyssa, Alex'in ona verdiği parayı uzatarak, "Lütfen kabul et. İyileşinceye kadar çalışamayacaksın. Daha sonra iyileştiğinde ise Londra'ya Lancester Dükü'nün evine gel. Sana yapabileceğin bir iş buluruz." demişti utangaç bir sesle.. Kadının şaşkın ve minnettar bakışlarını arkalarında bırakıp bir veda ile oradan ayrılmışlardı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Yolculuklarının geriye kalanı bir önceki gün yaşananların gölgesinde geçti. Alyssa suskundu. Alex onun bu suskunluğunu bölmek istemedi.

Genç kız bir ara onun kolunu ovuşturduğunu görünce, "Yolculuktan yoruldunuz mu, Ekselansları Lordum?" diye takıldı.

"Aynı pozisyonda oturmaktan kolum karıncalandı." dedi genç adam parmaklarını açıp kapatarak.

"Biraz mola vermeye ne dersiniz? Yürümek iyi gelebilir."

"Londra'ya çok az kaldı. Biraz daha dayanabilirim."

"Nefes almak istiyorum. Durabilir miyiz?"

Kızın bu düşünceli hareketine gülümseyen genç adam, tavana vurarak arabayı durdurdu. Charles'in yardımıyla kapıya yerleştirilen merdiveni inen genç kız, Anju Dükü'nün de arabayı durdurduğunu gördü.

Brendan telaşla yaklaşırken, "Bir şey mi oldu?" diye seslendi.

"Hayır, biraz bacaklarımızı açmak istedik." dedi Alex.

"Aristokrat kaprisi!" diye homurdanan genç adam arabasına geri döndü.

"Leydim, yürüyüşünüze eşlik edebilir miyim?" diyerek kolunu uzatan Dük'e bakan genç kız gülerek, "Daha iyi bir fikrim var." dedi.

"Sen ve iyi fikirler mi? Nedense bana daha çok bela gibi geldi." Genç adam, kızın oyununu sürdürmek ister gibi alaycı bir şekilde takılmıştı.

"Sizin ne kadar yaşlı olduğunuzu unutmuşum, Ekselansları Lordum. Önerdiğim şeyi yapamayacaksanız söylemeniz yeterli."

"Küstah vahşi..." diye mırıldanan genç adam kıza yaklaştı. "Evet, iyi önerini duyalım."

Genç kız, yolun karşısında bulunan belirsiz patikayı işaret etti. "Görüyor musunuz? O yolun sonundaki tek ağaca kadar yarışmayı öneriyorum. Ne dersiniz?"

Alex, uzanıp kızın bir buklesini parmağına doladı. Bu hareket çok yavaş ve baştan çıkarıcıydı. Tıpkı gözlerindeki bakış ve kızın damarındaki kanı coşturan sesi gibi...

"Sonuna bir ödül koymalıyız."

"Sadece koşacağız işte... Ne ödülü bekliyorsunuz ki?"

"Seni yeneceğimi biliyorsun."

"Çok kendimizden eminiz. Unutmayın, fazla kibir kaybetmenin ilk adımıdır."

"Senin kendinden emin olman da güzel. Korkmana gerek yok o zaman. Kazanırsam bir öpücük isterim."

"Ah Tanrım, fırsatçılığınız karşısında nutkum tutuldu, Ekselansları! Ya ben kazanırsam?"

"Ne istersen..." diye cevapladı Alex.

Saçını adamın parmağından kurtaran Alyssa, "Anita'ya bir iş..." dedi.

Şaşıran genç adam, "Kazanırsan kendin için bir şey istemiyor musun?" diye sordu.

"Sizin kadar bencil ve fırsatçı değilim. Evet, Anita'ya bir iş bulabilir miyiz?"

"Günlük hakaret dozumu da aldığıma göre..." dedi iğneleyen bir sesle. "Onu geride bıraktık, unuttun mu?"

Alyssa kızararak, "İyileştiğinde Londra'ya davet etmiş ve iş bulabileceğimizi söylemiş olabilirim." dedi.

"Benimle bu konuyu konuştuğunu hatırlamıyorum."

"Şimdi söylüyorum işte..." diyerek asi bir şekilde konuşan kıza imalı bir bakış atan Alex, "Tamam, ödülleri de belirlediğimize göre..." dedi ve kıza kolunu uzattı.

Genç kız onun koluna girdikten sonra birlikte yolun karşısına geçtiler.

"Leydim, hanımlar önden... Bir centilmen olarak sizden tam bir dakika sonra başlayacağım."

Yolu işaret eden genç adama alayla gülümseyen Alyssa, "Sizi şimdiden kaybetmiş olarak görüyorum, Ekselansları Lordum!" dedi.

Eğilip botlarının bağcıklarını kontrol etti. Alex'e bakarak başlama işaretini vermesini bekledi. Genç adam elini kaldırdığı anda da kahkaha atarak koşmaya başladı.

Alex, cebinden saatini çıkarıp zamana göz ucuyla bakarken bir yandan da bir dağ keçisi gibi yamacı tırmanmak üzere olan kızı izliyordu. Dudağı çapkınca yukarıya doğru kıvrıldı. Karısı hiç de fena bir koşucu değildi ancak genç adam karşısında pek şansı yoktu. Kızın uzun bacakları aklına gelince sıkıntıyla ceketini çıkardı. Şimdi iddialı bir yarış öncesi karısının uzun bacaklarının beline dolanmış görüntüsüyle dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yoktu.

Saati cebine koyduktan sonra ceketi çalılıkların üzerine fırlattı. Ceylanın peşine düşmüş bir kurt gibi gülümsedi. "Hızlansan iyi olur, sevgili karım!" diye bağırdıktan sonra koşmaya başladı.

Alyssa, arkasından gelen uyarıyla daha da hızlandı. Çalılıkların çevresinde zikzaklar çiziyor, büyük taşların üzerinden atlıyordu. Ekselansları koşma konusunda ne kadar antrenmanlı olduğunu bilseydi çok şaşırırdı.

Alex'in uzun adımları mesafeleri hızla yutarken gözleri biraz önde koşan kızdaydı. Elbisesinin eteği peşinden uçuşuyor, kızıl bukleleri güneşte yanan ışıltılarla sırtında zıplıyordu. Aklında ise onunla çimenlerin üzerinde seviştiği görüntüler vardı. Bu teşvik edici görüntülerle hızlandı. O öpücüğü çok ama çok istiyordu. Öyle ki önündeki tepeciği kısa zamanda aşması istense onu bile yapabilirdi.

Genç kız ağaca, Alex de genç kıza oldukça yaklaşmıştı.

"Hemen ensendeyim, güzelim!" diyen sesi nefes nefese bile değildi. Alyssa, başını çevirip aralarındaki uzaklığı kontrol etti. Kahretsin! Çok yaklaşmıştı ama o da ağaca ulaşmak üzereydi.

"Çok toz yutmuş olmalısınız, Ekselansları!" diyerek onu kızdırmaya çalıştı.

Gülerek adımını iyice açan Alex'in kıza ulaşmasına birkaç adım kalmıştı. "Tatlım, o öpücüğü ne kadar istediğimi bilmiyorsun!" diye seslenerek onu telaşlandırdı.

Alyssa, taşa takılarak tökezledi ancak kendini çabuk toparladı. Sadece birkaç adım daha... Sonrasında onunla istediği kadar alay edebilecekti.

Ama ne yazık ki ona ulaşan genç adam yanından geçmek üzereydi. Göz ucuyla onun hareketlerini takip eden Alyssa, kurnazca gülümseyerek aniden durdu. Kendinden memnun bir gülümsemeyle yanından geçen genç adamın önüne ayağını uzattı. Kıza takılan genç adamın yüzünde oluşan o kocaman şaşkınlıkla yandaki çalıların üzerine doğru düşüşünü büyük bir tatminle izledikten sonra koşusuna devam etti.

Alex, düştüğü çalılıkların üzerinde sırtüstü yatıyor ve mavi gökyüzüne bakıyordu. Üçkâğıtçı, kurnaz karısı onu küçük bir çalımla şaşırtmış ve yarış dışı bırakmıştı. Gülerek yerinden doğruldu ve ağaca ulaşmış olan Alyssa'nın sevinçli yüzüne baktı.

Üzerine yapışmış çalı yapraklarını temizledikten sonra yavaş adımlarla kahkahasını saklamaya çalışan karısına doğru yürüdü. "Kurnazca davrandığını mı sanıyorsun?"

"Sizi yendim, Ekselansları Lordum."

"Hileyle yendin, yoksa kazanacaktım."

Alyssa, üzerine doğru gelen adamdan kaçmak için ağacı kendisine siper aldı. "Lütfen yenildiğinizi kabul edin."

"Yenilmedim, aksine kazandım. Şimdi öpücüğümü istiyorum."

"Ödülü kazanan alır." diyen genç kız ona uzanan adamın ellerinden uzaklaştı.

"Ama sevgilim, ben kazandım, yoksa durdurmak için çelme takmazdın."

"Ayağıma takıldınız, benim yapabileceğim bir şey yoktu."

Alex hainçe gülümserken ağacın çevresinde bir tur döndüler. Onun ani şaşırtmalarla yön değiştirmesine kanmayan Alyssa, her defasında parmaklarının ucundan kaçabilmişti.

"Lütfen yenildiğinizi kabullenin." diyerek son bir defa uyardı.

"Asla!" diye cevaplayan Alex, pes edermiş gibi ağaca yaslandı. Ağrıyormuş gibi göğsünü ovuşturdu. Bu arada rengi biraz kızarmıştı. "Biraz mola verelim!" dedi nefes nefese.

Alyssa, ondaki bu ani değişiklikle duraksarken numara yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı.

Derin derin nefes alan Dük, boyun bağını gevşetmeye çalıştı. "Alyssa, ben..." derken dizleri üzerine düştü ve yüzüstü kapaklandı.

Donup kalan genç kız bunun bir tuzak olduğundan şüpheleniyordu. Ya değilse? Korkuyla genç adama yaklaşıp sırtüstü çevirdi. Alnında ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı.

"Alex!" Adamın boyun bağını çözdü. Göğsüne kulağını yaslarken ve "Lütfen bu bir şaka olsun! İyi olduğunu söyle!" derken sesi titriyordu.

Aniden beline dolanan kollar onu sabitleyip, daha sonra da sırtüstü çimenlere yatırdığında ağlamak üzereydi. Bir an sonra genç adamın altında debeleniyordu.

"Seni lanet olası numaracı! Korkudan kalbim duracaktı!" diye bağırarak genç adamı yumrukladı.

Göğsüne inen yumrukları tek bir hareketle durduran Alex, bileğinden yakaladığı elleri kızın başının üzerinde sabitledi. "Ödeştik."

"Ödeştik mi? Sen bir aptalsın! Ben sadece seni düşürdüm. Bu yaptığın çok çok..." Gözleri dolan Alyssa daha fazla konuşamadı.

"Bana ilk defa adımla hitap ettin!"

"Bu aptalca şeye mi takıldın?" diye hıçkıran kızın yanağında elini gezdirdi genç adam.

Gözünden kayan bir damlayı şakağında yakaladı. "Benim için endişelendin mi?" derken bu durumu garipsediği sesinden anlaşılıyordu.

"Sen koca bir aptalsın! Çekil üzerimden!"

Alex'in araştıran bakışları, onun yüzünün her noktasında geziniyordu. Gerçekler karşısında ne yapacağını bilemeyen bir tavırla yeniden, "Benim için endişelendin." diye fısıldadı. "Bu zamana kadar bir kadının benim için gözyaşı döktüğünü hiç görmemiştim." Sonra eğilip onun bir şey söylemesine fırsat tanımadan dudaklarına kapandı. Küçük dokunuşlarında yumuşak bir sihir vardı. Aralanmasını sağladığı dudakların lezzetini diliyle aldı. Dişleri bu yumuşak ve dolgun dudaklara dokundu ve tutup hafifçe sıkıştırdı.

Bu duygusallık Alyssa'yı da etkilemişti. Dudaklarını aralarken ona olan kızgınlığı yağmurda kalan bir alev gibi söndü. Adamın araştıran dilinin verdiği hazla gözleri kapandı.

Alex, aniden küfredince ve ellerini bırakıp doğrulunca gözleri birden açıldı. Genç adam kendini kızın üzerinden atmıştı.

"Kahretsin! Bir şey beni soktu!" diye söylenirken bacağına uzandı. Tam da ödülünün tadını çıkarırken hissettiği acıyla irkilmişti.

Alyssa'nın biçimli kaşları çatıldı. "Şakayı uzatmadınız mı, Ekselansları?"

Bu arada Alex telaşla çizmesini çıkarıyordu. "Bendeki şansa bak! Yılan tarafından sokuldum!" diyerek çizmesiyle yeri dövmeye başladı.

Yere çarpan çizmenin sesiyle hızla yerinden doğruldu genç kız. Gerçekten de Dük çizmesiyle bir yılanı öldürmeye çalışıyordu. Donmuş olan Alyssa ise genç adamın yerden aldığı bir taşla yılanı öldürüşünü izledi.

Hayvan kıpırtısız kalınca elindeki taşı fırlatan Alex, pantolonunun paçasını sıyırmaya çalıştı. Yüce Tanrım! Gerçekten de bir yılan tarafından sokulmuştu.

Ayağa fırlayan genç kız panikle etrafına baktı. Bir dağın başındaydılar. Ona nasıl yardım edebilirdi?

Aniden çiftçilerin yılan sokmasına uyguladıkları yöntem aklına geldi. "Zehir kana karışmadan akıtmalıyız!" diye haykırdı.

Alex, kızın telaşlı sesine başını kaldırdı. Rengi değişse de sakin görünüyordu. Pantolonun dar paçası geriye kıvrılmamakta inat edince çabalamaktan vazgeçti. Bu arada Alyssa'nın ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Genç kız eteğine doğru uzanmıştı. Düşündüğü şeyi mi yapıyordu?

Alyssa eteğini kaldırmaya ve o güzel bacaklarını sergilemeye başlayınca gerçekten de aklından geçen şeyi yaptığına kanaat getirdi.

"Yanlış zaman... Şu an mümkün değil!" diye homurdandı.

Onun ne dediğini anlamayan Alyssa, eteğinin altından bir şey çıkarırken, "Ne için yanlış zaman?" diye sordu.

"Sevişmek için elbette! Eve kadar sabretmelisin, sevgilim."

"Kahretsin! Düşüncelerin yataktan ayrılamıyor, değil mi?" Genç kız jartiyerinden bir hançer çıkarınca Alex'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Hançeri yanında mı taşıyorsun? Onu geride bıraktığını sanıyordum!"

"Elbisede cep yoktu!" Alyssa, onun yanma diz-çökerek pantolonun paçasını kesti. "Gerçekten de sokmuş!"

"Sana söylemiştim!"

"Boyun bağını çıkar!"

"Burada bana sahip olmaya gerçekten de kararlısın!" diyerek durumun ciddiyetiyle alay eden adama ters bir bakış atan genç kız yılanın dişinin geçtiği baldırı inceledi.

"Boyun bağını diz kapağının hemen üzerinden sıkıca bağla. Bu arada ben de zehri almaya çalışacağım."

Boyun bağını çözerek dizinin hemen üzerinden bağlayan ve daha sonra onu dikkatle izleyen adama, "Biraz canın yanacak. Dişlerinin arasına bir dal sıkıştırmak istersen..." dedi.

"Dizlerimin üzerine kalkıp dilimi de dışarıya çıkarmamı ister misin? Köpeğe mi benziyorum?" diye homurdanan Alex'e öldürmek ister gibi baktı kız.

"Tamam," diyerek kabullenen genç adam geriye, dirseklerine yaslandı. "Neden Brendan'ı çağırmıyorsun? Ben burada beklerim. Söz veriyorum, yerimden kıpırdamayacağım." Alaylı sözlerine rağmen sesi acıyla kısılmaya başlamıştı. Alnında ter damlaları vardı.

"Zamanımız yok. Zehri akıttıktan sonra seni arabaya götürmek için ondan yardım isterim."

Alyssa, uyarmadan genç adamın bacağına bıçakla bir kesik attı. Alex, dişlerini sıkarak onun sonraki hamlesini beklemeye başladı. Başka bir kadın gibi soğukkanlılığını kaybetmemiş, paniğe kapılmamıştı. Olaya anında müdahale ederek durumu kontrol altına almaya çalışıyordu. Hızlı ve pratikti. Her geçen gün ona olan hayranlığı biraz daha artıyordu.

"O bıçağı üzerimde denemeye bir son vermelisin. Endişeliyim. Omzumdan yaraladın, şimdi de bacağımı... Sıradakinden korkuyorum!"

Bıkkınlıkla dişini sıkan Alyssa, kesik attığı baldıra tiksinmeden ağzını yapıştırdı ve kanı emmeye başladı.

Can acısını kamufle etmeye çalışan Alex, aklını başka konularla oyalamaya çalışıyordu. Genç kız kesiğe yerleştirdiği ağzıyla kanını emerken, "Seni ilk gördüğüm andan bu yana o güzel dudaklarını bedenimde hissetmek için ölüyordum!" diyerek boğuk bir şekilde güldü.

Ağzındaki kanı tüküren Alyssa yeniden yaraya eğilmeden önce, "Yılan zehrinden olmalı, bilincinden önce mantığını kaybediyorsun." diye söylendi.

"Bütün kanımı emme, daha sonra da ihtiyacım olacak."

Son kanı da tüküren genç kız, "Hiç yardımcı olmuyorsun!" diyerek doğruldu ve ağzını sildi. "Burada kal! Ben Ekselanslarını çağıracağım. Zehrin ne kadarını temizledim bilmiyorum, seni bir an önce doktora yetiştirmeliyiz."

"Doğuştan asil bir kadın gibi emirler yağdırıyorsun. Kanatlanıp uçamayacağıma göre burada sizi bekleyeceğim." Sesi zayıflayan adam geriye doğru uzanıp gözlerini kapattı.

Daha fazla oyalanmak istemeyen Alyssa, biraz önce koşarak çıktığı yamacı yine koşarak inmeye başladı.

Brendan, arabada sıkıntıyla oturuyor, arada bir pencereden dışarıya bakıyordu. Alex ve yeni karısının yamaca doğru koştuğunu görünce, "Adam karısıyla oynaşmak için mola veriyor, ben de aptal gibi bekliyorum!" diye homurdandı.

Engelleyemediği bu evliliğin arkadaşını incitmesinden korkuyordu. Geçmişte yeterince acı çekmiş bir adamın bir de evlendiği kadın tarafından hayal kırıklığına uğratılması zalimlik olurdu. Onu bu zamana kadar kadınlar konusunda hiç bu kadar kararlı görmemişti. Gerçekten âşık olsaydı bu duruma karşı çıkmak yerine desteklerdi Brendan. Tek endişesi kızı korumak için evlenmek zorunda kalmış olmasıydı. O zaman bu evlilik yürümez, hem Alex'i hem de Alyssa'yı mutsuz ederdi.

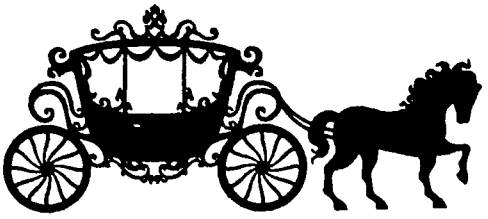
Bakışı yeniden dışarıya döndüğünde Alyssa'nın tek başına yamaçtan aşağıya koştuğunu gördü. Gözlerini kısarak kızın arkasına baktı. Alex görünmüyordu.

Yeni bir oyun mu oynuyorlar düşüncesi aklından geçerken, kızın ellerini kaldırarak işaretlerle bir şeyler anlatmaya çalıştığını gördü.

Eli telaşla kapı koluna gitti ve kendini dışarıya attı. Bu arada uşak Charles de kıza doğru koşmaya başlamıştı. Brendan da onu takip etti. Kötü bir şeyler olmuş olmalıydı.

Alyssa onlara ulaştığında nefes nefese, "Yılan soktu!" diyebildi.

Brendan ve Charles, daha fazla açıklama beklemeden yamaca doğru koşmaya başladılar.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Şamdanlarda yanan mumların ışığı, gece yarısını çoktan geçmiş odayı kızıl bir aydınlığa boğmuştu. Odanın tam ortasındaki büyük yatakta yatan Dük'ün rengi çekilmiş, yüzünde boncuk boncuk ter taneleri vardı. Genç kız onun bir daha gözlerini açmayacağından korkmaya başlamıştı.

Yılan soktuktan sonra yarı baygın olan genç adamı arabaya taşımışlardı. Tanrı'ya şükür, Londra'ya çok yolları kalmamıştı. Atları çatlatırcasına süren arabacının sayesinde yarım saat sonra Londra'ya gelmişlerdi.

Uşaklar Dük'ü odasına taşırken, Marlborough eve girmeden doktor çağırmak üzere harekete geçmişti. Çok kısa zaman sonra yanında kısa boylu ve zayıf bir adamla dönmüştü. Doktor Butchard, olduğundan daha uzun ve yapılı görünme dürtüsüyle kabararak yürüyen bir adamdı. Telaşla yatağa yaklaşmış, çantasını açmış ve Dük'ü muayene etmeye başlamıştı.

Bir köşeye çekilmiş olan Alyssa, vicdanıyla baş başa kalmış, korkulu bir bekleyişe geçmişti. Eğer mola vermek için ısrar etmemiş, dahası o yarış fikrini ortaya atmamış olsaydı Dük, şimdi yatakta ölümle pençeleşiyor olmazdı.

Anju Dükü, genç kızın solgun yüzüne bakarak, "Odanıza gidin, Leydim! Bayılmak üzereymiş gibi görünüyorsunuz." demişti.

Genç kız ise genç adamın odasından ayrılmak istemiyordu. Ya o yokken ölürse... *Aptal olma, Alyssa! Sen burada olduğunda da ölebilir ve bunu engelleyemezsin!*

Dük Marlborough'un kızgın bakışlarını görünce isteksizce odadan çıkmıştı. Kapı önünde bekleyen bir uşak ona yan odanın kapısını açmış ve bu odanın onun olduğunu söylemişti.

Girdiği oda beyaz, yeşil ve mavi tonlarının harmanlanmasından oluşmuş canlı ve güzel bir odaydı. Dalgın bir şekilde, aklı diğer odada yatan adamda, odayı görmeyen gözlerle incelemişti.

Daha sonra zaman öyle hızlı geçti ki genç kızın başı döndü. Bir hizmetçi gelmiş, ona yardımcı olacağını söylemiş, peşinden gelen diğerleri odasına bağlı yan odaya sıcak su taşımışlar, Alyssa'nın itirazlarını görmezden gelerek banyoya sokmuşlar, temizlenmesini sağlamışlardı.

Sıcak su dolu küvetten çıktığında ve karnını doyurduğunda ne kadar gergin olduğunu anlamıştı genç kız. Odada uçarcasına dolaşan, bakışlarını kızdan kaçıran hizmetçilerin eşliğinde ne yapacağını bilemeyerek, komodinin önündeki sandalyeye oturup onları izlemişti.

Yabancı olan dünyaya telaşla girmiş, tanıdığını sandığı tek kişinin de ölüm döşeğinde olmasıyla kendini yapayalnız hissetmeye başlamıştı.

"O ölmeyecek!" diye homurdandı nemli saçlarını çekiştirirken. "Güçlü bir adam! Adi bir yılan ısırığından ölecek değil!"

Kızın elbiselerini toplayan hizmetçi, "Bir şey mi emretmiştiniz, efendim?" diye sordu.

"Hayır, siz işinize bakabilirsiniz." Bu yaşına kadar kendi işlerini kendisi yapmış biri olarak şu an odada onun özel işlerini yapan hizmetçileri olması hiç normal değildi.

Kızın sabahlığına sarındığını gören hizmetçi, "Şömineyi yakmamı ister misiniz?" diye sordu.

Yaptığı davranışın farkına varmayan Alyssa başını olumsuz anlamında sallarken, "Gerek yok, teşekkür ederim." dedi. Hizmetçiye teşekkür etmesi doğru muydu? Etmemek daha garip olmaz mıydı?

Bilmediği kurallar karşısında kabuğuna çekilmek istiyordu.

Adının Poppy olduğunu söyleyen kız işlerini bitirip çıktıktan sonra iyice yalnız kaldı. Dük'ün odasından ayrıldığından bu yana neredeyse iki saat geçmiş, dışarıda hava kararmıştı.

Gidip nasıl olduğunu görmesi gerekiyordu. Sabahlığın kuşağını sıkıştırdı. Bu kıyafetle oraya gitmesi garip karşılansa da Dük'ün sağlığı konusunda endişelerini gidermeden uyuyamazdı. Aslında uyuyabileceğini bile sanmıyordu.

Düşündüklerini anında uygulamaya koydu. Eğer doğruları ve yanlışları düşünmeye başlarsa bu odadan asla çıkamazdı.

Dük'ün oda kapısını hafifçe tıklattı. Ona kapıyı açan Charles'tı. Genç kızın soru dolu gözlerini görünce yana çekilerek girmesine izin verdi.

Anju Dükü yoktu. Doktor Butchard yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu. Kızı görünce ayağa kalkarak selam verdi. "Ekselansları..."

Adama birisi onun kim olduğunu söylemişti. Gördüğü saygı ve hitap kendini garip hissettirdi.

"Ekselansları nasıl, doktor?"

"Ekselansları Marlborough sizin ilk müdahalenizden bahsetti, efendim," diye fısıldadı adam. "Çok isabetli bir müdahale olmuş. Açıkçası biliyor olmanız bile şaşırtıcı. Zehrin büyük çoğunluğunu temizleseniz de yine de bir kısmı vücutta kalır. Şu an bedeni zehre karşı savaş veriyor. Kalan zehrin miktarına göre bu savaşı kazanıp kazanamayacağını göreceğiz."

"Biraz yanında kalabilir miyim?"

"Elbette, efendim!" diyen doktor, biraz önce kalktığı sandalyeyi işaret etti.

Genç kız, perdeleri yarı açık yatağın çevresini dolaşarak sandalyeye yaklaştı. Bu arada yataktaki adamdan bakışını ayıramıyordu. Göz altlarındaki siyahlığa tezat olan yüz rengi solgundu. Dudakları bile beyazlamıştı. Yüzü ter içindeydi. Çatılmış kaşları arasındaki çizgi acı çektiğine işaret ediyordu.

Alyssa, sessizce sandalyeye oturdu. Odadaki ölüm sessizliği tüylerini ürpertmişti. Şu anda yatakta yatan adamla o yamaçta yılan soktuğunda bile neşe ve alaycılığından bir şey kaybetmeyen adamın aynı kişi olduğuna inanmak zordu. Yataktan doğrulup yine şaka yaptığını söylemesini orada oturduğu saatler boyunca bekledi ancak genç adam ne kalktı ne de onun beklediği cümleyi söyledi.

Başı yorgunlukla önüne düşmeye başladığında doktor, odasına gidip dinlenmesini, bir değişiklik olduğunda haber vereceğini söyleyerek genç kızı gitmeye zorladı.

Ertesi gün de kısa ihtiyaç molaları dışında Dük'ün odasındaydı. İkinci gün bitmek üzereyken Alyssa'nın da umudu tükenmek üzereydi. Tünediği sandalyede gözünü kırpmadan onu izliyordu. Yavaş aldığı nefesleri sayıyor, yüzünde herhangi bir canlılık belirtisi arıyordu.

"Beni affet!" diye fısıldadı. "Seni zorlamasaydım bütün bunlar yaşanmayacaktı. Gitme lütfen! Gidersen kaybolurum. İsteyerek gelmediğim bu dünyayı tanımıyorum. Beni getirdiysen yanımda olmak zorundasın. Daha henüz evini gezmedim ama kendi odamda bile kaybolmak mümkün. Burada kaybolmak yerine geriye dönerim. Bu defa senin koruyuculuğun da olmayacağı için kendimi nasıl savunurum hiç bilmiyorum."

"Evimiz..." diyen cılız sesi duyduğunda, sandalyeden fırlayarak yatağa yaklaştı.

"Doktor Butchard! Konuştu!" diye bağırdı.

Şömine önündeki koltukta uyuklayan doktor korkuyla doğruldu ve telaşlı adımlarla yatağa koştu. "Ekselansları?"

Ninova

Alex, zorlukla araladığı gözlerini genç kıza dikmişti. "Henüz evi gezmedin mi?" diye fısıldadı.

Alyssa gülme ve ağlama arası bir ses çıkardı. "Senin o yataktan çıkmanı bekliyordum!"

"Yarın gezdiririm." Güçlükle konuşmaya çalışan genç adam; bacağını inceleyen, gözlerini açarak kırpıştırmasını isteyen, kalp atışlarını sayan doktor yüzünden sıkıntıyla inledi. "Doktor Butchard izin ver de karımla konuşayım!" diyerek azarlamaya çalıştı.

"Affedersiniz, efendim. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiyim, beni sürekli dürtmezsen daha iyi olacağım." Yorulmuş gibi sesi zayıfladı. Hâlsizce kaldırdığı eliyle doktora çekilmesini işaret etti. Sonra da kıza yaklaşmasını...

Genç kız yanına geldiğinde ise "Yarışı ben kazandım!" diye fısıldadı. "Ödülümü istiyorum."

Alyssa onu duyabilmek için eğilmişti, duyduklarıyla hızla doğruldu. Dudağı yukarıya doğru kıvrılırken, "Zehirlendiğiniz için yanlış hatırlıyorsunuz Ekselansları, yarışı ben kazandım!" dedi muzip bir sesle. Şu an o kadar mutluydu ki dans edebilir, berbat sesiyle şarkılar söyleyebilir hatta kaybettiğini kabul edip o öpücüğü bile verebilirdi.

"Buraya gel, Alyssa!"

Zayıf sesinde her zamanki emredici tonu duymak bile bu mutluluğunu bozamazdı. "Kendinize geldiğinize göre ben de odama gidebilirim."

"Hasta ve ölmek üzere olan bir adamın son isteğini yerine getirmeyecek kadar acımasız ve zalim bir kadınsın!"

"Beyaz ışığa yürüme konusunda beceriksizdiniz, Ekselansları. Bu nedenle burada odanızdasınız. Eminim yarın ayağa kalkacaksınız. Bana duygu sömürüsü yapmanıza izin vermeyeceğim."

Her geçen dakika gözlerindeki ışık güçleniyordu. Sesi zayıf olsa da dudağının kıyısındaki o hafif gülümsemeyi görmek ondan ne isterse yapma enerjisi vermişti genç kıza. Bacağı yatağa yaslanıncaya

kadar yaklaşıp genç adama doğru eğildi. "Ben kazandım ama büyüklük göstererek ölümün eşiğinden dönen bu zavallı adamın ilk isteğini yerine getireceğim."

Dudaklarını onun solgun dudaklarına yapıştırdı hatta biraz da oyalanarak dilini bu dudaklarda gezdirdi. Duyduğu inlemeyle gülümseyerek doğruldu.

Bileğine sarılan güçsüz parmaklar uzaklaşmasına izin vermedi. "Gaddar kadın! En çaresiz anımda benden faydalanıyorsun." Genç kızın keyifli kahkahası bir anda kasvetle dolu odanın havasını değiştirmişti.

"Yatağım yeterince geniş, neden uzanmıyorsun? Böylece kendimi yalnız ve hasta hissetmekten kurtulurum." dedi Alex.

"Lordum, sen fırsatçı bir p..." Genç kız son anda doktorun hâlâ odada olduğunu hatırlayarak cümlesini tamamlayamadı ancak Alex anlamıştı. Sessiz kahkahalarla gülerken nefes nefese kalmıştı. Hâlsizce yatağa vurarak ne yapmasını beklediğini anlattı.

Alyssa, keyifsiz görünmeye çalışarak kızgın adımlarla yatağın çevresini dolandı. Sert hareketlerle perdeyi açıp yatağa uzanırken Alex de gülen gözlerle onu izliyordu. "Yaklaş! Sıcaklığını hissetmek istiyorum."

"Seni fırsatçı pislik!" diye fısıldayan Alyssa, yine de onun söylediğini yaparak yaklaştı.

Dük, "Doktor, bu gece sana ihtiyacım olmayacak. Kendimi iyi hissediyorum. Charles'e söyle sana bir oda hazırlasın. Gidip dinlen. İhtiyacım olan her şey yanımda, yatağımda..." diyerek doktoru ve Alyssa'yı utandırdı.

Butchard aceleyle selam verip kapının yanında dikilmekte olan Charles'le birlikte odadan çıktı. Kapanan kapıdan sonra odada sessizlik oldu.

"Yokluğumda ne yaptığını anlat. Ben kaç gündür ortalarda değilim bu arada?"

"Sizi özleyecek kadar çok olmadı. İkinci gün bitmek üzere..."

Alex'in yorgun yüzünde bir sırıtış oluştu. "Örtünün altına gir ve bana sarıl. Varlığını ve sıcaklığını hissetmek istiyorum." Bu isteğinin onu kızdıracağını biliyordu. Nitekim haklı çıktı. Alyssa kızgınlıkla homurdanarak örtünün altına girdi ve olabildiğince yaklaşıp sarıldı. "Başka bir emriniz var mı, Ekselansları Lordum?" diye söylendi.

"Evet, bu iki gün boyunca ne yaptığını anlat."

Genç kız bütün zamanını onun başında geçirdiğini söylemektense ölmeyi yeğlerdi. "Yolculuk gergin geçti. Sonra bu evin bahçe kapısından girdiğim anda ve evin içini gördüğümde gözlerim yerinden fırlayacaktı. Bu kadar zengin olacağını tahmin etmemiştim. Dolaştığım evin zenginliği, sen ölürsen bana zengin bir dul olacağımı söylüyordu. O andan sonra beni görmeliydin. Neşeyle dans ederken hizmetçilerin ve uşakların benim delirmiş olduğumu düşündüler sanırım."

"Yalancı!" diye fısıldadı genç adam.

"Neden yalan söyleyeyim ki? Bana harika, zengin bir hayat bırakacağını düşününce aklım başımdan gitti!"

"Gerçekten de dans ettin mi? Görmeyi çok isterdim."

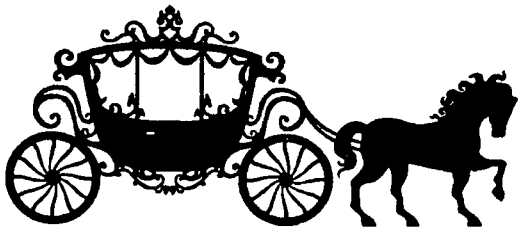
Onun söylediği tek bir kelimeye bile inanmamış olan adamın bunu sözleriyle de göstermesi bir anda Alyssa'yı duygusallığa boğmuştu.

"Korktum!" diye fısıldadı. "Senin olmadığın bir dünyada yaşamaktan ve kaybolmaktan korktum. Bütün bu şatafat gerçekten de gözlerimin korkuyla kocaman olmasına ve kalbimin de yerinden çıkacakmış gibi çarpmasına neden oldu."

Yaptığı itiraf için onun bir şeyler söylemesini bekledi ancak genç adamdan ses gelmedi. Başını çevirip baktığında dudağında minik bir tebessümle uykuya daldığını gördü. Adama en büyük itirafını yapıyordu ancak o huzurla uyuyordu.

Söylenerek ona biraz daha yaklaşıp başını göğsüne dayadı ve sıkıca sarıldı. "Bana geri döndüğün için teşekkür ederim, Ekselansları Lordum!" diye fısıldayarak gözlerini kapattı.

Ninova

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

"Bize hasta olduğunu söylemişlerdi."

"Bu utanç verici. Kıza nasıl sarıldığını görüyor musun?"

"Metresini evine aldığıyla ilgili bir söylenti duydun mu, Fanny?"

"Hayır ama bu utanç verici ve biz buna şahit olduğumuz için pederden gözlerimizi kutsamasını istemeliyiz. Burası bir günah yuvası..."

Odadaki fısıltılarla gözlerini aralayan Alyssa, yatağın ayakucundaki ikiliyi görünce hızla doğruldu. Bu arada Alex'in bacağına çarpmış olmalıydı ki genç adam acıyla inledi.

Siyahlar içindeki iki kadın, ölüm meleği gibi yatağın ayakucundan onlara bakıyorlardı. Birisi uzun ve inceyken, diğeri kısa boylu ve tombuldu. Başlarındaki beyaz bonenin altından yine çoğunluğu beyaz olan saçları taşmıştı. Dudakları memnuniyetsizce aşağıya doğru sarkmıştı. Kalın kaşları ve hafif iri burunları dışında benzerlik olmasa da onların kardeş olduğunu düşündü genç kız.

Uzun olan, kızın onları incelemesinden dolayı sinirlenmiş gibi siyah yelpazesini gürültüyle açarak sallamaya başladı. Diğeri ise monokl gözlüğünü tek gözüne dayayarak kızı daha yakından incelemek için yatağa yaklaştı.

İncelemesinin sonucunu, "Kesinlikle bir asil değil." şeklinde duyurdu. Sanki Alyssa bilmiyormuş gibi bu cümleyi yüzünü buruşturarak söylemişti.

Ninova

Diğeri ise "Görüyor musun? Hâlâ yatakta ve bizim burada olmamızdan utanç duymuyor." dedi.

"Siz neden burada olduğunuz için utanmıyorsunuz? Sonuçta bu oda bir beyefendiye ait!" Cevap vermesini beklemiyor olmalılardı ki şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama bir akbaba gibi korkunun kokusunu almışlardı. Kızın ukala cevabına sinirlenmiş gibi çenelerini diktiler.

Zayıf olan, "Asıl utanç verici olan senin bir beyefendinin odasında ve yatağında olman değil mi, bayan?" dedi.

Yan taraftan, "Kocasının yatağı..." diyen açıklama gelmeseydi genç kız iki kadını çok kızdıracak bir cevap verecekti.

Alex, odadaki seslerle gözlerini araladığında kadınları görerek içinden küfretmişti. Lanet olsun! Alyssa'nın şaşkın tutukluğu onlara istediklerini söyleme fırsatı vermişti. Kuzenlerini tanıyorsa ki çok iyi tanıyordu, onların bu konuda kendilerini çok da kastıkları söylenemezdi. Düşündüklerini söyleme gibi bir özellikleri vardı.

"Kocası mı dedi?" derken tombul olan resmen çığlık attı.

"Bence hastalıktan dolayı sayıklıyor. Evlenmiş olsa duyardık."

"Ayrıca kuzenimizi böyle bir kızla evlenmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyoruz!"

"Zavallı çocuğun hastalığından faydalanmış adi bir kadın o!"

Alex doğrulmaya çalışırken, "Yeter Fanny, Liberty! Karıma daha fazla hakaret etmenize göz yummayacağım!" diye sert bir sesle onları azarladı.

Genç kız, doğrulmaya çalışan genç adama yardım etmek için atıldı ve arkasına yastıkları yığdı.

"Karım dedi!"

"Gerçekten evlenmiş!"

İki kadının tepkili sesine dönen genç kız, onların yüzündeki ifadeyi görünce kahkaha atmak istedi ancak bu ortamı daha da germekten başka bir işe yaramayacaktı.

Alyssa'ya dönen Dük, "Seni Kontes Liberty James ve Kontes Faith Culton'la tanıştırayım. Kendileri uzaktan kuzenim olurlar ve lüzumsuzca herkesin işine burunlarını sokmak gibi bir huyları vardır." dedi.

"Terbiyesizce konuşma, Alexander!"

"Buraya yardıma ihtiyacın olduğunu düşünerek gelmiştik ama sanırım yanılmışız."

Dük'ün tanıştırması sonucu tombul olanın Faith Culton, diğerinin de Liberty James olduğunu anlayabilmişti genç kız. Yaşlı oldukları için her şeyi söyleyebileceklerini düşünen kadınlara bunun yanlış olduğunu biri söylemeliydi. O biri elbette en az onlar kadar dobra olabilen Alyssa olabilirdi fakat kadınlar kıza konuşma fırsatı vermediler.

"Bu konuyu aramızda detaylı olarak yeniden konuşmalıyız, Fanny!"

"Katılıyorum, sevgili kız kardeşim."

"Gidelim ve odamıza yerleşelim. Yolculuk beni yordu."

"İki millik yol mu yordu?" Alex'in alaycı konuşması ikili tarafından umursanmadı.

Kapıya doğru yürürken kendi aralarında konuşmaya devam ediyorlardı.

"Kızıl saçlı. Bu yıl moda değil!"

"Beyaz bir peruk edinmesi gerek..."

"Bu konuda Bay Wilson'un maharetli ellerine güvenmeliyiz."

"Sence..." Konuşmalar giderek uzaklaştı. Bizzat onunla ilgili planlarının bir kısmını duymaktan mutlu mu olsa yoksa kızsa mı bilemedi Alyssa.

Genç adama dönerek, "Canavar bir soydan geldiğini söylememiştin!" dedi.

"Şöyle iyi bir yönü var. Nesli tükenmiş bir canavar soyundan geliyorum. Onlarla sona eriyor olması mutluluk verici... Ya da benimle sona eriyor da olabilir."

"Saçlarımdan nefret ettiler! Beyaz peruktan bahsediyorlardı, duydun mu?"

"Onlara aldırma. Beceremiyorsan da aldırmıyormuş gibi yap!" Kızın kızıl buklelerine dokundu. "Ben saçlarını seviyorum."

Sabah sabah uğradığı saldırının etkilerinden kurtulamamış olan Alyssa, "Gerçekten de burada mı kalacaklar?" diye mutsuz bir sesle sordu.

"On yıllık yas dönemini bitirmiş görünüyorlar. Çok sık dışarıya çıktıkları söylenemez. Evimi birkaç ayda bir ziyarete gelmelerinin sebebi olarak beni sevdiklerini düşünmek daha yapıcı geliyor ama aşçımın yemeklerini sevdikleriyle ilgili bir şüphe de taşımıyor değilim." dedi Alex eğlenen bir sesle.

"Seviyorlar mı? Tanrı onların nefretinden korusun! O cadıların sevme kabiliyetine sahip bir kalp taşıdıklarını sanmıyorum. Kalp yerine sadece kan pompalayan bir et parçası taşıyor olabilirler."

"Sadece birkaç gün kalıp gidecekler. O zamana kadar Tanrı'dan sabır dilemekten başka bir şey elimizden gelmez." diyen Alex çok yanıldığını ilerleyen haftalarda görecekti.

Kapı tıklatıldı ve genç adamın özel uşağı Charles arkasında elinde bir tepsi taşıyan hizmetçiyle içeri girdi. Onların hemen arkasında Doktor Butchard vardı.

"Hastamız uyandığına göre bir an önce kendini toparlayabilmesi için sıkı beslenmesi gerek."

Genç adamın yatağında oturmakta olan genç kız ortamın kalabalıklaşmasıyla yataktan çıktı. "Siz kahvaltınızı yapın Ekselansları, ben de gidip giyineyim."

"Birlikte..." diyen adamın cümlesini ağzına tıktı.

"Siz iyileştiğinizde, şimdi izninizle."

Alex, odadan çıkan kızın arkasından öfkeyle baktı. Kucağına bırakılan tepside fazlasıyla yemek vardı. Evlendikten sonra evinde yaptığı ilk kahvaltıda karısının da bulunmasını isteyerek çok şey mi istiyordu?

Odasına giren genç kız aynı kahvaltı tepsisinin onun için de getirildiğini gördü. Banyo yapmak için ayrılmış odada elini yüzünü yıkadıktan sonra ona ayrılan oturma odasına geri döndü. Kasvet veren düşüncelerden kurtulduktan sonra dün akşam da bir şey yemediği aklına geldi. İştahı sanki Dük'e bağlıymış gibi onunla birlikte gidip yine onunla birlikte gelmişti.

Aç bir kurt gibi yiyeceklere saldırdı. Bir süre sonra dolan midesi nedeniyle nefes alamadığında sabahlığın kuşağını gevşetti. Abartmak hiç iyi olmamıştı.

Poppy giyinme odasına girip kız için canlı mavi renk bir elbise çıkarınca yerinden doğruldu. "O elbise kimin, Poppy?"

"Sizin efendim, giyinme odasındaki diğer kıyafetler gibi..."

"Bir oda dolusu kıyafetim mi var? Kim aldı?" Kendisi almadığına göre mantıklı bir soruydu.

"Ekselansları yolculuğa çıkmadan önce sizin için hazırlattı."

Bu çok moral bozucuydu. Dük o kadar kendinden emindi ki daha genç kız ona cevap vermeden çok ama çok önce ona kıyafetler almıştı. Reddetmiş olsaydı evindeki bir oda, kadın kıyafetleriyle dolu olarak elinde kalacaktı. Bu kıyafetleri verebileceği bir kadın bulma konusunda sıkıntı yaşamayacağı açıktı. Bu düşünce daha da sinir bozucuydu. Kendini ucuz bir kadın gibi hissederek yerinden kalktı ve odaya girdi.

Poppy'nin dediği gibi sayısız raf ve askılar kadın kıyafetiyle dolup taşmıştı. Çoğu hâlâ kutulardaydı. Ayakkabılar en alt rafa renklerine göre sıralanmıştı. Karşı raflarda rengârenk şemsiyeler, yelpazeler, eldivenler ve şapkalar vardı. Bir erkeğin kadın kıyafetleri konusunda bu kadar detayı bilmesi hiç hoş değildi.

Kaşlarını çatan genç kız, en yakınındaki kıyafetin kadife yüzeyinde elini gezdirdi. Bu arada aklında dolanan kötü niyetli fikirlerle kaşları daha da çatılmıştı.

Nereden biliyordu ya da kim yardım etmişti?

Bir başka kadının seçtiği kıyafetleri giyme düşüncesi midesini bulandırdı. Belki de eski metreslerinden biriydi.

"Hanımım, bu elbise uygun mu?" diyen Poppy'ye dönerken düşüncelerinin iç karartıcı baskısından kurtulmaya çalıştı.

"Çok uygun, teşekkür ederim."

Soyunan genç kızı giydiren Poppy, en son olarak saçlarını güzelce topladı. "Saçlarınız hanımım, çok güzeller."

"Ama Kontesler beğenmedi, en kısa zamanda bir peruk edinmemi söylediler, hatta emrettiler."

"Ama bu bir cinayet olur!" diye sertçe karşı çıktı Poppy.

"Böyle giderse o cinayeti ellerimle işleyeceğim!" diye söylendi Alyssa.

Ayağa kalkarak aynada kendisine baktı. Kesinlikle burada ve bu kıyafetlerle eğreti duruyordu. Daha önce hiç mavi renkte bir elbisesi olmamıştı. Genellikle kahverengi, gri ve koyu tonlarda giyinirdi. Bu kendini koruma güdüsü müydü yoksa kendini gizleme çabası mıydı bilmiyordu.

Giysi odasındaki diğer kıyafetler de en az üzerindeki kadar canlı ve cesurdu. Bu nedenle belki de aynada gördüğü kadını kendisi gibi hissetmiyordu.

Arkasını dönerek odadan çıktı. Alışma sürecinin biraz daha süreceği belliydi. Dük'ün oda kapısına geldiğinde çıkmak üzere olan Charles genç kıza yol verdikten sonra uzaklaştı, böylece kapıyı vurmak zorunda kalmamıştı Alyssa ve odada bulunanların konuşmasına da istemeden şahit oldu.

"Ekselansları karısıyla oynaşacağım derken yılan tarafından sokuldu. İnanabiliyor musun, David? Bu yıllarca cemiyette konuşulacak!"

Konuşan Anju Dükü'ydü. David dediği diğer kumral adamı tanımıyordu.

"Bu konu odanın dışına çıkarsa seni vururum!" Bu tehditkâr sesin sahibi ise kocasıydı.

Ninova

"Ben bu konuyu günlerce, haftalarca hatta yıllarca konuştuktan sonra istediğin gibi vurabilirsin."

Centilmenler arasında bu özel konuşmaya şahit olmaktan dolayı utanan Alyssa, çıkmakla odada kalmak arasında bocalarken Dük, onu kapı önünde dikilirken gördü.

"Alyssa!"

Mecburen odaya doğru hareketlenince iki adam da ona doğru döndüler. "Brendan'ı tanıyorsun, arkadaşım David Rainer'i tanıştırayım. Karım Alyssa!"

Genç kız adama reverans yaparak, "Lordum!" dedi.

Başını kaldırdığında adam sadece kafasını eğerek selam verdi ve "Lord değilim, Leydim." diye alayla mırıldandı.

"Benim de leydi olduğum söylenemez." dedikten sonra patavatsızlığı için dilini ısırdı Alyssa.

David, kaşını küstahça kaldırırken dudağının ucu kıvrılmıştı. "Alex'in hep sıra dışı bir kadınla evleneceğini düşünmüştüm ama bu kesinlikle beklediğimin dışında."

"Çok çaba harcadığım söylenemez." *Lanet dilini biri susturabilir mi acaba?*

"Bir adamı yılan deliğine yatırabilen kadın bence de kesinlikle sıra dışı!" Anju Dükü genç kızdan da patavatsızdı.

"Brendan, kapa çeneni!" Alex, bu defa kesinlikle öfkeyle konuşmuştu. Lanet adamın sınırı yoktu. Özellikle alay etme konusunda...

Alyssa'nın yanakları saçlarının rengini almış olmalıydı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, izninizle, sizi yalnız bırakayım." diyerek geri döndü ve odadan fırladı.

Genç kızın odadan ani çıkışı kısa süreli bir sessizliğe neden oldu.

"Dilini tutmayı öğrenmezsen ben seni susturmayı bilirim!" diye homurdandı Alex.

"Yataktan çıkabilirsen tabii ki, görünen o ki yeni evli bir adam olarak bu yatakta bir süre daha kalacaksın."

"Yüce Tanrım! Sana neden katlandığımı bilmiyorum." diyen genç adam kaptığı yastıklardan birini ona doğru fırlattı. Brendan havada kaptığı yastıkla Alex'e yaklaşıp arkasına özenle yerleştirdi.

"Ölümden döndün, sana iyi bakmamız lazım."

Alex eline vurarak onu uzaklaştırdı. "Marvin nasıl?"

David, odadaki koltuklardan birine otururken, "Gayet iyi, yarası iyileşti, ölmeye niyeti olmadığını söyledi." dedi.

"Evet, son söylediği hepimizi gömeceği ve mezarlarımız üzerinde dans edeceğiydi."

Alex kahkahasını tutamadı. "Ondan kesinlikle beklerim. Peki, saldırı konusunda ne düşünüyorsunuz? Takip mi edilmiş, öldürme amaçlı mı? Neden habersizce şehirden ayrılmış?"

Bacak bacak üstüne atan David, "Sıradan bir yol kesme olayı, kim olduğunu bilmedikleri bir adama saldırıyorlar. Asil olduğunu anlasalardı bu bir fidye için kaçırma olayına dönüşebilirdi. Kendi arabasıyla yola çıkmadığı için şanslıymış. Neden şehri terk ettiğiyle ilgili bir açıklama yapmadı." dedi.

"Diğer olayla ilgili bir gelişme var mı?"

"Çocuklar araştırıyorlar, bu arada Cambridge ile tanıştım."

Brendan, "Bana bundan bahsetmemiştin!" dedi. "Leonard Ashford şehrin arka sokaklarına takılmayacak kadar kibirli bir adamdır. Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

"İsteği dışındaydı zaten, gazinonun arka sokağında saldırıya uğramıştı. Tesadüfen ben de oradaydım."

Alex sırıttı. "Eminim tesadüftür. Bu konuyu neden açtın? Söylemek istediğin bir şey olmasa bu konuyu ortaya atmazsın. Sonuçta her gün onlarca insanla tanışıyorsun."

"Bir süredir Casino Black'e geliyor. Önce saldıran adamların peşine düştüğünü düşünmüştüm ancak çok dikkatli ve zeki bir adam... Gözleri, görmesini istemediğim ayrıntıları da görüyor."

"Araştırma mı yapıyor, bizimle ilgili mi?"

"İlk başlarda o niyetle gelmediğini düşünüyorum. Uğradığı saldırının arkasındaki adamı arıyordu. Ancak..." diye konuşmasını yarım bıraktı.

Alex ve Brendan, bu açıklamanın arkasından gelecek olanı merak ederek dikkat kesilmişlerdi. "Ancak?" dedi Alex.

"Artık kuşkularım var. Geçen gece Aden, onu kumarhanenin altındaki mahzenleri ve hücreleri incelerken bulmuş."

Brendan, düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşırken Alex, uyuşan kolunu ovuşturuyordu.

"Ne düşünüyorsun, David? Peşine düştüğümüz adamlardan biri olabilir mi?"

"Ashford kirli işlere bulaşacak bir adama benzemiyor. Küçük bir araştırmayla bu konuda emin oldum."

"Dediğin kadar temizse neden bir arka sokakta saldırıya uğradı? Sen söyledin, şüpheli bir şekilde etrafı inceliyor."

"Bence şüphelerinden emin olmak istiyor."

"Neden?"

"Nedeni beni ilgilendirmiyor, önemli olan bizim işimize yarayacak olması..."

Alex, "Ne demek istiyorsun?" diye kuşkuyla mırıldandı.

"Bize taze kan lazım. Ülkenin her yerinde evi olan zengin ve asil bir adam çok işimize yarayacaktır, bunu siz de biliyorsunuz."

"Ona nasıl güveneceğiz? Bu işin sonunda çok bela ve para var."

David bir süre onların ciddi yüzlerine baktı. "Niyetini öğreneceğiz, güvenmek için bir testten geçireceğiz ama bu zamanla olacak."

"Doğru, adamın güvenilir olup olmadığını kıçını koklayarak anlayamayız." Brendan'ın bu sözüne diğer ikisi güldüler.

David, kolunu ovuşturmaya devam eden Alex'e, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

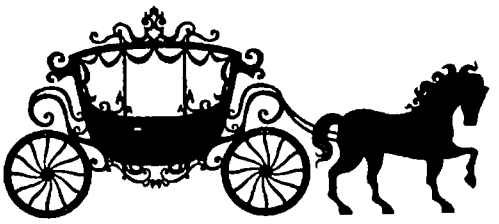
"Yatmaktan bıktım. Bütün bedenim uyuştu."

"Yatmak yerine kalk ve dolaş o zaman!" diye çıkıştı Brendan.

"Söylemesi kolay, karım çok iyi bıçak kullanıyor ve o metali sallarken ne kadar derine sapladığına bakmıyor."

Odayı erkeksi kahkahalar sardı.

Ninova

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Alyssa, Dük'ün odasından kaçıp yeniden kendi odasına sığındığında kulakları alev alev yanıyordu. Onların erkeksi şakalarının kendisini neden utandırdığını bilmiyordu. Geçmişte daha açık saçık küfürlere ve tekliflere maruz kalmıştı. Kesinlikle bulunduğu ortamdan olmalıydı. Buradaki yaşamı gören kişiliği bir yılanın deri değiştirmesi gibi başkalaşıyordu.

Dük'ün iyi olduğunu görmek için odasına dalmakla hata etmişti. Ziyaretçisi olabileceğini düşünmediği için bir budalaydı. Ayrıca aklına estiği gibi o odaya dalmaması gerektiğini de öğrenmeliydi.

Kendi kendine söylenerek odada dolanırken kapı açıldı ve eşikte gününü daha berbat hâle getirecek ikili belirdi. Kontesler, teklifsizce içeriye girip kapıyı kapattılar ve ukala bir tavırla kızı tepeden tırnağa yeniden ve yeniden incelediler. Bu bakışlar, sanki kızın hangi uzuvlarını kesip atacakları ya da hangisinin kalmasına izin verecekleri konusunu düşünürmüş gibi dikkatliydi. Bir katilin öldürmeye niyetli olduğu kurbanının hangi uzvundan başlayacağını düşünen yoğun ilgisine benziyordu.

"Dediğim gibi..." dedi Fanny. "Saçlar kesinlikle uygunsuz."

"Duyguları çok ortada... En azından yüzünden okunabiliyor. Saklamayı öğrenmesi gerek."

Fanny, kızın ayağındaki botları görünce yüzünü buruşturdu. "Yüce Tanrım, bu elbisenin altına giydiğine bak!"

"Dolabı da bir gözden geçirmeliyiz. Eminim giyecek ayakkabısı vardır."

Ninova

Konuşmalar sürüp giderken sabahki söyledikleri toplantıyı yaptıklarını bu sözlerden anlamış oldu Alyssa. Bu arada bütün kusurları yüzüne yüzüne söylendikçe duvarlar üzerine doğru gelmeye başlamıştı. Aslında oda değil, bu iki Kontes boğuyordu. Tabii Alyssa da onları boğmayı düşünüyordu.

"Görgü kurallarından ne kadarını biliyordur sence?" diyen Liberty'ye öfkeyle baktı.

"Yemekten sonra geğirmiyorum ve dişlerimi parmağımla karıştırmıyorum!" diye yapmacık bir sırıtışla cevap verince, kadın elindeki yelpazeyi hızla açıp telaşla sallamaya başladı. Genç kız, onun bu hareketiyle şaşkınlığını örtmeye çalıştığını düşündü.

"Dişlerimde çürük olup olmadığına bakmak ister misiniz? Ata erkek gibi biniyorum. Hatta çoğunlukla eyersiz biniyorum ama gülerken at gibi kişnemiyorum! Genellikle cebimde hançer taşıyorum. Böylece art niyetli münasebetsizleri saf dışı bırakabiliyorum. Gördünüz mü, pek çok güzel özelliğim var."

İki kadın yutkunarak geri çekildiler fakat bu onları korkutmaya yetmemişti.

"O güzel yüzün ardından çirkef bir kadın çıkacağını beklemeliydik."

"Pabuç kadar diliyle bizi sindirebileceğini sanıyor."

"Onun Alexander'imize uygun bir düşes hâline getirebilmek için çok uğraşmamız gerekecek!"

Bu son duydukları Alyssa'ya küçük çaplı bir kriz yaşattı. Renginin attığından emindi. "Burada mı kalacaksınız?" diye haykırdı.

"Elbette burada kalacağız. Biz bu evi terk ederken, sen en azından taşıdığın ünvana layık davranmaya başlamış olacaksın."

Bu yıllar alabilirdi. Daha bu sabah tanışma şerefine eriştiği kadınların(!) düşündükleri zaman dilimi kesinlikle Alyssa'nınkiyle örtüşmüyordu.

Liberty'nin elinden kaptığı yelpazeyi hızlı hızlı sallamaya başladı. Bu iki cadıya katlanabileceği makul süre belki üç gün olabilirdi. Belki kendisini zorlarsa bunu bir haftaya çıkarabilirdi ama aylar kesinlikle intihar etmesine neden olabilirdi.

Düşündüklerini sesli söylediğinden ve odada dolandığından habersiz kurtuluş yolu bulmaya çalışıyordu. Kadınlar bir süre onu izledikten sonra sıkılarak giyinme odasına daldılar. Alyssa, şaşkınlıkla onların rafları ve askıları altüst edişlerini izledi.

Bu katlanılmaz durumdan kurtulmanın tek yolu kaçmaktı ve genç kız da bunu yaptı. Odadan fırladı. Sığınabileceği tek kişi yan odada yatıyordu. Misafirleri olması umurunda değildi. Bir köşede bu ziyaretin bitmesini bekleyebilirdi.

Koşarak Alex'in odasına dalıp kapıyı hızla kapattı. Döndüğünde odayı boş buldu. Ne kadar da güzel bir haber! Kendi odasındaki gaddar kadınların yaşattığı şoktan sonra böyle bir rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Alyssa!" diyen yataktaki adama döndü. "Ne oldu? Sanki birinden kaçıyormuş gibisin..."

"Gibisi fazla! Gerçekten de kaçıyorum! Kuzenlerin odamı ele geçirdi. Beni de ele geçirme planları yapmakla meşguller."

"Abarttığını söylerdim ama onları tanıdığım için söyleyemiyorum."

Genç kız yatağın ayakucunda durdu. Ciddi yüzü söyleyecekleri konusunda genç adamı kuşkuya düşürdü. "Bu evliliği bitirmeye ne dersiniz? Denedik olmadı! Kuzenleriniz bu evdeyken gerçekten de evliliğin büyüsü bir kâbusa dönüştü. Sizi tanımak güzeldi. Hoşça kalın, Ekselansları Lordum."

Kapıya yönelen kızın peşinden koşamayacağı için tek silahını kullandı genç adam. "Alyssa, sakın o kapıdan çıkayım deme!" diye gürledi. Bu arada üzerindeki örtüyü atmış, ayaklarını yataktan sarkıtmıştı.

Geri dönen genç kız, "Ne yapmamı bekliyorsunuz? Geride bıraktığım hayatım bile daha az acı verici. Onlara aylarca katlanamam!" dedi.

"Bir hafta sonra gidecekler."

"Siz öyle zannedin. Aylarca burada kalacaklarını söylediler."

"Gerçekten mi? O kadar uzun süre kalacaklarını sanmıyorum."

"Beni size layık bir düşes hâline getirinceye kadar gitmeyeceklerini söylediler. Bu da demektir ki bir yıl boyunca onlara katlanmak zorundayım."

"Kendine güvenmelisin. Sen zeki ve becerikli bir kızsın. Hepimizi şaşırtacağından eminim ben. Ayrıca zamanı geldiğinde onları kapının önüne koymaktan çekinmeyeceğim."

"Söz veriyor musunuz? Yemin edin!"

Alex, gülümseyerek ve elini kalbinin üzerine koyarak, "Şerefim üzerine yemin ederim." dedi. "Yardım et de şu yataktan çıkayım. Biraz daha bu yatağın sayvanını izlemek zorunda kalırsam çıldırabilirim."

Yaklaştığı adamın koluna giren genç kız, "Kuzenleriniz de yatağın sayvanı kadar çekici. Benim durumumu anlayabiliyor musunuz?" dedi.

Ayakta durmaya çabalarken yüzünü buruşturan Alex, "Kesinlikle anlayabiliyorum." diye cevap verdi.

Günün geriye kalanını Alex'in odasında saklanarak geçirdi. Bu pek saklanmak olmuyordu. O iki cadı isteseydi onu kolayca burada bulabilirdi.

Ertesi sabah çok erken saatlerde uyanan genç kız, kıyafet odasına girerek askılarda asılı olan kıyafetleri inceledi. Bu kadar çok kıyafetin neden gerekli olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Nerede giyecekti ki? Elbiselerin altındaki kutuları tek tek açmaya başladı. Şapkalar, çantalar, yelpazeler, şallar ve pabuçlar...

Renk renk, çeşit çeşit boncuklarla, taşlarla işlenmiş pabuçlar... Yere oturup birkaçını denemeye karar verdi. Pembe incilerle kaplı olan pabucu ayağına geçirerek yürümeye çalıştı. Pabuç ayağından fırlayıp bir kenara düşünce diğer ayağındakini de bir kenara fırlattı. Yeşil olanı denerken ayağı ters döndü, neredeyse bileğini sakatlıyordu. Gümüş rengi olan o kadar yüksek topukluydu ki üzerinde yürümesi imkânsızdı. Onu da bir kenara fırlattı.

Lanet olsun, kadınlar bu pabuçları nasıl giyiyordu ve nasıl üzerinde durabiliyordu? İnatlaşan Alyssa bütün pabuçları denemeye karar vermişti. Yürümeyi bırak, ayakta bile duramazken bunları niye almışlardı acaba? Sonunda bütün pabuçları alıp odanın dört bir tarafına fırlattı. Öfkeden ağlamak üzereydi.

Alex onu bu hâldeyken buldu. Odaya girip de dört bir yana dağılmış terlikleri ve pabuçları görünce şaşırdı. Genç kız, bu dağınıklığın ortasına oturmuş, öfkeyle mırıldanıyordu.

"Bir kadın bunlara niye ihtiyaç duyar? Kendi kendini cezalandırmak için mi? Şunlara bak, ata bile binemezsin, bahçede dolaşamazsın. Merdiven çıkarken düşüp boynunu kırarsın. Lanet olasıca, bu çok mantıksız!"

Elinde olan terliği karşı duvara fırlattı. Alex onun bu sevimli hâline gülmekten kendini alamadı. Onun odada olduğunu fark eden Alyssa'nın fırlattığı terlik başına doğru uçarken son anda eğilerek kurtuldu.

"Sizin böyle bir mecburiyetiniz olmadığı için gülmeniz çok doğal! Ne de olsa bu işkence aletleri sizin ayağınıza eziyet etmeyecek!"

Elindeki bastona yaslanarak kıza doğru yürüyen Alex gelip yere, onun yanına oturdu. Bacağı yaralı olduğu için bu biraz zahmetli olmuştu. "Bütün bu kızgınlık ve dağınıklık, sana boyun eğmedikleri için zavallı terlik ve pabuçlara mı?"

"Şuraya bakın, bir çifti bile yararlı olmayan bu kadar süslü zırvalığı benim giymemi bekliyorsunuz. Bu aptal şeylerin üzerinde bile duramıyorum!"

"O zaman onlara emret, sen bir düşessin, sana boyun eğmek zorundalar."

Onun haşarı bir şekilde kıvrılan dudaklarını ve muzipçe parlayan gözlerini gören Alyssa, yerden aldığı terliği tam ona fırlatacakken Alex ellerini kaldırarak teslim oldu.

"Tatlım, zamanla öğrenirsin. Farz et ki giyemedin, sen de giyebileceğin ayakkabılar alırsın."

"Yani şu şeylerin içine girmem için beni zorlamayacak mısın?"

"Neden zorlayayım? Nasıl rahat ediyorsan öyle giyinirsin."

"Bu kadar mükemmellik fazla değil mi, Ekselansları Lordum?"

Sabahlığının sıyrıldığı çıplak omzu ve uzun boynu iştah açıcı bir şekilde hemen önünde duruyordu. Bir siren gibi onu çağıran bu cazibeye daha fazla kayıtsız kalamadı. Ona doğru eğilen Alex boynunu

öperken, "Sürekli tekrar etmen egomu okşuyor. Duymaktan bıkmayacağım. Yeniden söyle!" dedi boğuk bir sesle.

Sıcak bedeni bedenine değiyor, kumaşı geçerek tenini ısıtıyordu. Adamın bakışları ise açık noktalarda okşarcasına dolaşırken baktığı yerde ateşten bir iz bırakıyordu. Genç kızın kalp atışı hızlanırken nefesi de bu hızlanışa eşlik etmeye başlamıştı. Aralarındaki çekim ve ısı yükseldikçe ona dokunma ve sokulma ihtiyacına kapıldı Alyssa. Kayıtsız kalma çabaları tek bir temasla yerle bir oluyordu. Bu dokunuşların nasıl hissettireceği ve daha fazlasını merak ediyordu. Bu zamana kadar kaçındığı, kendi bedeninden farklı bir bedende kaybolma ihtiyacı ve yaşayacaklarının sinyalini veren bedeninin çağrısına cevap vermemek için duygularını kontrol altına almakta zorlanıyordu.

Dudakların hareket etmediği ancak bedenlerin konuştuğu bu anlarda genç adam eğilerek ve burnunu boynuna dokundurarak onun kokusunu içine çekti. Daha sonra dokunduğu bu noktaya dudaklarını sürttü.

Boynuna dokunan dudaklardan yayılan titreşimlerle Alyssa'nın kanı daha hızlı akmaya başladı. "Kendini beğenmiş bir adamı şımartmak istemiyorum!" derken dudaklarından kaçan inlemeye engel olamadı. Bu yaptığı zayıflıktan utanarak ona doğru yaslanmaktan vazgeçti ve doğruldu. "Yani giydiğim o botlarla seni utandırmaz mıyım?"

"Ben kolay utanan bir adam değilim!" diyen genç adamın eli kızın beline sarılarak kendine çekti. Kızın kokusu, şehvetli kıvrımları, çekingen ama cüretkâr ses tonundaki o tını, ipek sabahlığın dışına sızan kadınsı sıcaklığı, unutamadığı ve dilinde kalan dudaklarının lezzeti Alex'i çılgına çeviriyordu. Düşüncelerinin gittiği yönü, "Ayaklarına ne giydiğin umurumda değil. Beni cezbeden..." derken boğuk sesiyle yaptığı açıklamayı kısa süreliğine kesti ve omzunu saran sabahlığın tek bir dokunuşla düşmesini sağladı. "Ama özellikle belirtmek isterim ki hiçbir şey giymemen daha çok ilgimi çekiyor." diye alev almış bir sesle vurguladı genç adam.

"Ama bizi utandırır! Öyle değil mi, Fanny?"

Ninova

Duyduğu sesle ayağa fırlayan Alyssa, odanın ortasındaki kadınları görünce açılan sabahlığını telaşla kapattı. Sersemlemiş bir ifadeyle kadınlara baktı. Düştüğü durum şehvet denizinin ılık sularında gezerken aniden soğuk bir dalganın çarpması gibi şok ediciydi. İçine düştüğü utancı tarif edecek kelime ise henüz kelime dağarcığında yoktu.

Kalkma konusunda Alex, genç kız kadar atik değildi. Bastonuna yaslanıp doğrulmaya çalışırken, "Kapılar tıklatmak içindir! Neden siz de denemiyorsunuz?" diye homurdandı. Sevgili kuzenleri baştan çıkarma girişimlerini baltalama konusunda bir uzmandı. Karısını yatağa atmak için her atağını bu şekilde münasebetsizce engelleyeceklerse onları seve seve boğabilirdi.

Liberty, genç adamı duymamış gibi konuşmaya başladı. "Seninle ilgili bir liste ve çalışma programı hazırladık." Kadın elindeki kâğıt rulosunu açtığında Alyssa korkuyla inledi. "Konuşman, yürümen, bir davette nasıl davranacağın, danslar..." Başını kâğıttan kaldırıp kıza baktı. "Dans etmesini biliyor musun?" Alyssa'nın kızgın gözleri gereken cevabı vermişti. "Elbette bilmiyorsun! Hepsi bu kâğıtta yazılı... Dans hocası olarak Bay Watson çok iyidir. Görgü kuralları dersi için ise Bayan Camp'a haber verdik. Bu öğleden sonra başlıyorsun."

"Ekselansları Lordum, müdahale etmeyecek misiniz?" Bu dünyaya ait olmadığını vurgulamak için bundan daha iyi bir yol seçemezlerdi.

Alyssa'nın yalvaran yüzüne bakan Alex başını salladı. "Leydilerim, bu gerçekten de çok fazla. Alyssa'ya alışması için biraz zaman vermelisiniz." Bu çalışmalara en azından evliliğini gerçek hâle dönüştürdükten sonra başlamalarını tercih ederdi. O zaman Alyssa'nın kaçabileceği korkusundan kurtulmuş olurdu.

"Zamanı yok! Evlendiğini duyan cemiyettekiler, senin onlara katılmanı ve Düşes'i tanıtmanı bekleyecekler. Zaten evlilik dedikodusu hızla yayılmıştır. Kaybedecek vaktimiz yok! Bu arada Alyssa, Ekselansları Lordum diye hitap edilmez. Sadece Ekselansları ya da Lordum demen yeterli..."

"Ama Ekselansları Lordum bu hitaba itiraz etmiyor. Öyle değil mi, Ekselansları Lordum?" Onları kızdırabileceği bir noktayı yakalamış olmaktan memnun gülümsedi.

Genç adam da bu gülümsemeye cevap vererek, "Evet, onun bu hitap şeklini seviyorum." diye kızı destekledi.

"Görgü kurallarına aykırı!" diyen Fanny, ablasının elindeki kâğıdı Alyssa'ya uzattı. "Eminim kusurlarını bilmek istersin. Bu liste sana yardımcı olacak."

Onun eline tutuşturdukları kâğıda dönüp bakmadan, dolayısıyla genç kıza da bakmadan odadan çıktılar. Alyssa elindeki kâğıda gözlerini kırpıştırarak baktı. Yazıları okuyamasa da sayıları tanıyordu. Bakışları sayfanın sonundaki sayıya gitti ve gözleri kocaman oldu. *Kırk dokuz madde mi?*

Elindeki kâğıdı sallayarak genç adama hitaben, "Burada olmamın ve uyum sağlamamın zor olduğunu biliyordum ama Konteslerin listesine göre imkânsız olduğunu öğrendim!" diye hırsla söylendi.

Alex, "Nereden anladın?" diye sordu onun parlamasına izin vermeyecek yumuşak bir sesle.

"Saymayı biliyorum, kırk dokuz madde mi? Yüce Tanrım, beni öldürüp gömdükten sonra bu maddelere uygun bir kadınla evlenmen daha az acı verici olur."

Alyssa yenilmiş gözlerle elindeki kâğıda bakarken Alex ona yaklaştı. Oldukça uzun bir listeydi. Yazdıklarını okudukça genç kızı daha iyi anlıyordu. İyi ki Alyssa okuma yazma bilmiyordu yoksa kâğıtta yazanlar moralini oldukça, hatta çok daha fazla bozabilirdi.

"Bence önce okuma yazmayla başlayalım..." diye mırıldandı. Tarafsız tutmaya çalıştığı sesiyle kuzenlerinin geride bıraktığı hasarı tamir etmeye çalıştı.

"Kahretsin, bu kesinlikle kölelik! Onları durdurman gerek! Yoksa hançerimle ben durduracağım!"

"Alyssa, o hançeri akrabalarım üzerinde kullanamazsın."

"Onları durduracaksa senin üzerinde kullanırım o zaman."

"Zaten iki defa kullandın, benim için yeterli..." dedi genç adam muzip bir sesle.

Ninova

Alyssa memnun bir sırıtışla, "Biri sayılmaz, hayatını kurtardım." dedi.

"Küçük bir kesik yeterliydi. Doktor dört tane dikiş attı. Ne yapmayı düşünüyordun? Bütün kanımı akıtmayı mı?"

Ona birkaç adım yaklaşan Alyssa'nın dudaklarında keyifli ama baştan çıkaran bir gülümseme belirmişti. "Ekselansları Lordum! Bu kadar mızmız olacağınızı bilseydim sizi ölüme terk ederdim."

Bu dudakların kıvrılışı ve gözlerindeki ifade üzerine atlaması ve bedeninin her noktasını iştahla keşfetmesi için resmen dürtüyordu. Yüce Tanrı Alex'i korusun, bedenini zavallı bir ihtiyaçla sarsan bu bakışlar, kızın masum hâliydi. Ona yatağında kazandıracağı tecrübelerden sonra genç adama kimsenin yaptıramayacağını yapacak, dizlerinin üzerine çöktürecekti.

Alex'in bütün erkeklik duyguları titreşerek hareketlendi. Kızın sabahlığının açık yakasında gezinen gözleri şehvetle parlıyordu. "Daha senin tadına bakmadan ölmediğim için sanırım sana bir teşekkür borçluyum." Sabahlığının kuşağından yakalayarak onun kendisine yaklaşmasını sağladı.

"Çok özel bir teşekküre ne dersin?" Düşüncelerine sızan ham arzuyla dolu görüntülerle erkekliği delirmiş gibi sertleşti. Çok yakın olan yatağa atma, üzerindekileri bir çırpıda soyma, dolgun göğüslerinin her noktasını yalama ve onun bacakları arasına yerleşmiş kendi başının görüntüsü... Kahretsin, tadı nasıldı? Ya kokusu... Diline nasıl tepki verirdi? Nefes nefese mi kalırdı yoksa genç adamın adını çığlık çığlığa bağırır mıydı?

Kasılan bedenini rahatlatmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Onun tadına baktığı bu görüntülerin düşüncesiyle bile boşalabilirdi.

Genç kız ise adamın düşüncelerinden habersiz, "Çok özel bir teşekkür mü?" diye mırıldandı.

Daha fazla dayanamayan genç adam, kızın boynuna dokundurduğu dudaklarıyla ve diliyle daireler çizerken, "Senin sırtüstü uzandığın ve benim seni nefes nefese bıraktığım görüntülerle delirmek üzereyim. Ya da benim sırtüstü uzandığım senin beni çılgına çevirdiğin görüntüler de olabilir." dedi şehvetle.

Adamın nefesi uyuşan tenini ılık bir bahar sabahı gibi canlandırıyordu. Çıplak tenine değen dudakların arasından fısıldanan sözcüklerin ateşi sırtını ürpertmiş, bu ürperti belinden bacak arasına kadar inmişti. Söyledikleri gözünün önünde öylesine gerçekçi canlanmıştı ki genç adamın sabahlığının yakasına yapıştı. Parmakları hazzı yaşamak ister gibi kıvrıldı.

Beklenti, açlık duygusunu körüklüyordu. Boynundan yavaş hareketlerle kulağına ulaşan dudakların verdiği his ise tarif edilemezdi. Dudağına ulaşabilmesi için başını çevirdi ancak zalim adam onun bu beklentisiyle eğlenir gibi kulak memesini dişleriyle sıkıştırıp çekiştirdi.

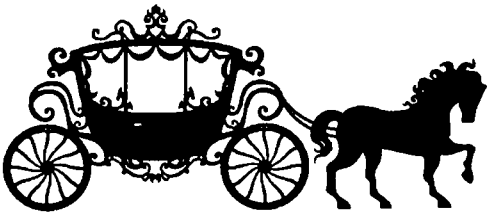
Bu arada eli sabahlığın kuşağını çözmüş ve geriye doğru itmişti. "Evet de, Alyssa! İkimizi de bu ateşten kurtar." Başını geriye çekerek onun istekle gevşemiş yüzüne baktı. Eli kızın kalçasına inerek onu kendine yapıştırdı. Sertliği bir nabız gibi atıyor, bu yumuşak kıvrımlara ulaşmak ister gibi hareketleniyordu. O sıcak kuytulara kendini bastırdı Alex. Aralarındaki kumaş yığınına rağmen yanan bedenlerinin ısısını hissedebiliyorlardı.

Genç kız, onun taşa dönüşmüş bedeninden yayılan şehveti hissetmek istiyordu. Bedeninde, bacak arasında, dudaklarında... Ama gerçekliğine inanmadığı bir evliliğin ve geçici bir arzunun anlık büyüsüne kapılmak da istemiyordu. Her zaman işlerini sağlama alan yanı ağır basarak genç adamdan uzaklaştı. Onun yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Büyük ihtimalle kendi yüzünde de aynı duygular vardı.

"Bana zaman tanıyacağına söz vermiştin."

Alex kendini yaşlı bir adam gibi hissettiren elindeki bastonu yere vurdu. "Şu hâle bak! Karımın koynuna girebilmek için bir tek dizlerimin üzerine çökmediğim kaldı!"

Arkasını dönüp topallayarak odadan çıktı. Uzaklaşan bastonun sesi Alyssa'nın çoktan pişman olmuş mantığına inen darbeler gibi tıklıyordu.

BÖLÜM OTUZ

Yatmaya hazırlanan Alyssa kapısının tıklatılıp hemen ardından açılmasıyla döndü. Eşikte Dük vardı. Bir omzunu kapının pervazına dayayarak destek alan adam elindeki bastonu atmış görünüyordu. Üzerindeki ince geceliğin varlığını hatırlayan genç kız elleriyle kapanma ihtiyacını yok saymaya çalıştı. Yıllarca boğazına kadar kapalı pamuklu geceliklerden sonra bu ipek kumaşın ne işe yaradığını düşünüp durmuştu. Dük'ün bakışlarındaki şehveti gördüğünde bu sorunun yanıtını almış oldu.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var, Ekselansları Lordum?" derken yanakları kızarmıştı.

"Evet, sana..." diyen genç adam içeri girerek kapıyı kapattı. Yaralı bacağına yüklenmekten kaçınarak birkaç adım attı.

Sonunda onun sabrını taşırmış olmalıydı. Verdiği sözü tutmayacağını bilmeliydi. "Söz vermiştiniz!" diye sert çıkmasına çalıştığı bir sesle adamı azarladı.

"Bundling..." diye mırıldanan Alex, krem rengi ipek geceliğin içindeki kızın gerginleşen bedenine doğru aksak adımlarla yürüdü.

Telaşlanan Alyssa, "Siz yaralısınız, henüz iyileşmediniz!" derken sesi de yüksek çıkmıştı.

Ona bakarken tek istediği onu yatağa atmaktı. Beyaz, pürüzsüz teninin kızarışını izlemek, dokunuşlarıyla kendinden geçtiğini görmek istiyordu. Bu kadının bencil olmayan yanını, gülümseyişini, göğsünde sakladığı o kocaman kalbini istiyordu.

Ninova

Son düşüncesiyle irkildi Alex. Baskın olan şehvet duygusu gözlerini kör etmiş olmalıydı. Bu kadının kalbine ihtiyacı yoktu, sadece bedenini istiyordu. Sevgi ve aşk zayıflık demekti. Kadınlarla arasında asla olmayan ve adı geçmeyen bir kavramdı. Karısı olmasına rağmen Alyssa'dan sevgi beklentisi yoktu. Saygılı olmasını ve tutkuyla karşılık vermesini tercih ederdi.

Düşüncelerinin gidişatından hoşlanmayan genç adam, "Dudaklarım, ellerim ve erkekliğim yeterince sağlıklı... Seni baştan çıkarmak için ihtiyacım olanlar da bunlar..." dedi kaba bir sesle.

Dük'ün dudaklarından, saygısız ve fırsatçı bir pislikmiş gibi dökülen sözcüklerle geriledi Alyssa. Kapıyla ona ulaşıncaya kadar olan mesafede adamın bakışları, duruşu ve bedenindeki ifade değişmişti. Onun keskin bir çizgiye dönen gözlerine baktı. Baştan çıkarmak demişti ama davranışları ve duruşu daha çok saldırmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Adamın gözlerindeki zalim ifade kırılmasına neden oldu. Saygı duyulacak bir kişilik olarak değil; sadece çekici kıvrımlara sahip bir bedenden, dudaklardan, göğüslerden ve içine girebileceği kadınlığından ibaret olarak görülmekten dolayı incindi. Bu bedenin ötesinde bir varlık olduğunu neden görmezden geliyordu? O sadece sahip olunabilecek bir kadın değildi. Duyguları, istekleri vardı. Sevgi, ilgi ve şefkat istiyordu; hepsinden önemlisi de sadece şehvetle değil, sevgiyle dokunulsun istiyordu.

Sırtını dikleştirip üzerine yağan vahşi duyguları kaldırdığı çenesiyle geri püskürttü. Bu tavrıyla genç adama istediğini alamayacağını belli eden bir ikazda bulunuyordu. "Üzgünüm, bu akşam sizi eğlendirebilecek havada değilim! Belki bundlingi sizin açgözlü şehvetinize ayak uydurabileceğimi düşündüğüm başka bir akşama ertelemeliyiz."

Alex, suratına tokat yemiş gibi kasıldı. Kızın kaldırdığı çenesine rağmen kırılgan duruşundan ve gözlerinde saklayamadığı o hüsran dolu bakıştan ne kadar incindiğini anladı. Ona ulaşan alaycı ve

iğneleyici her sözcük ve şehvetli bir hayvan gibi davrandığını ifade eden kelimeler yaptığından utanmasına neden oldu.

Kendi iç hesaplaşmalarının suçlusu olarak Alyssa'nın ona hissettirdiklerini ilan etmiş ve haksızca bunu ona da göstermişti. Oysa o suçlu olamayacak kadar masumdu. Bu kabalığı ve hayvanca davranışları hak etmemişti. Geçmişte ona aynı şekilde davranan o heriflerden ne farkı kalmıştı?

Kahretsin, onun gözünde farklı olmak istemişti ancak ona duyduğu doyumsuz istekle bunu eline yüzüne bulaştırmıştı. "Özür dilerim." dedi pişmanlık dolu bir sesle ve her şeyi silmek ister gibi bir ifadeyle elini yüzünde gezdirdi. "Bir hayvan gibi davrandığım için..."

"Evli olmamız bana bir fahişe gibi davranmanızı gerektirmez. Yasal veya değil, fahişe olmak isteseydim büyüdüğüm kasabada kalır ve beni isteyen her adama bacaklarımı açardım!" Cesur ve azarlayan ses tonuna rağmen gözünden kayan asi bir damla yaş yanağına doğru süzüldü.

Pişmanlıkla içini çeken Alex, elini uzatarak bu gözyaşı damlasını sildi. "Haklısın, özür dilerim..." Ona bir adım daha yaklaştı. Eli onun zarif yüz hatlarında okşarcasına dolaştı. "Seni incitmeyeceğime söz vermeme rağmen daha evliliğimizin üzerinden birkaç gün geçmeden şu yaptığıma bak."

Gözlerini onun göğsüne dikmiş olan Alyssa hıçkırığını tutamadı ve ilk gözyaşı damlasının devamı geldi. Genç adam ise onu böyle ağlarken görmeye dayanamazmış gibi inledi ve göğsüne doğru çekti. "Özür dilerim Alyssa, lütfen ağlama." Hayatı boyunca dilemediği kadar özrü bu on dakika içinde dilemişti.

Alyssa, neden bu kadar duygusallaştığını bilmiyordu. Onun göğsüne sokulduğu ve ağladığı o süre içinde onun bedeninden taşan güce sığınmış ve kokusunu içine çekerek sakinleşmeye çalışmıştı. Biraz önceki kaba adamın yerini şefkatli dokunuşu, kendini affettirmeye çalışan ve sesinden taşan pişmanlıkla özür dileyen adamın alması hıçkırıklarını azaltmış ve bir süre sonra gözyaşları dinmişti. Sığındığı sert ama sıcak göğüs, incinmiş duygularına ilaç gibi gelmişti.

"Sakinleştiysen sen yat, ben de odama gideyim." diyen adamın yüzüne baktı. Gerçekten de ciddiydi.

Burnunu çekerek onun sıcak kollarından uzaklaştı. Ağladığı ve böyle zayıf davrandığı için utanmıştı. Kapıya yönelen genç adamı, "Yatağım yeterince geniş, eğer kalmak istersen... Yani şey olmadan..." diye utançla fısıldarken sesi gitgide yok oldu. Kocası da olsa bir adama yatağını paylaşmayı teklif etmek çok arsızcaydı. Ama daha önce handa ve sonraki yolculuk boyunca kaldıkları yerlerde de aynı yatağı paylaşmışlardı. Bu, Dük'e uzattığı bir zeytin dalı ya da aralarının daha da kötü olmaması için bir teklifti.

"İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum..." diyen Alex de söylenen sözlerin kıymetli olduğunu vurgulayan bir ifadeyle gülümsedi.

Ne demek istediğini anlayan Alyssa utançla yerinde kıpırdanırken bakışını onun gözlerinden kaçırdı. Genç adam ise çıkmazdaydı. Onu böyle kırılgan bir yalnızlık içinde bırakmak ya da yenilebileceğini düşündüğü arzusu arasında ikilemdeydi.

"Sen uyuyuncaya kadar..." derken yenilmiş yüz ifadesiyle yatağa yöneldi. Yanından geçtiği Alyssa'nın bileğinden tutarak kendisiyle birlikte yatağa yürümesini sağladı.

Genç kız yatağa girip örtüyü boynuna kadar çektikten sonra örtünün üzerine uzandı Alex. Kendine engel olamadan örtünün üzerinden ona sarıldı. Bal dolu bir kavanozun cazibesine dayanamayan sinekler gibiydi. İster istemez ona doğru uçuyordu. Aklma gelen düşünceyle sırıttı. Brendan'ın onu bir sineğe benzettiğini duyduğunda öfkelenmişti. Piç herif haklıydı! Karısına direnmesi ve ondan uzak durabilmesi mümkün değildi. Kollarını sıkıştırarak aralarında örtü de olsa onun sıcaklığının kendine ulaşmasını sağladı. Ona daha da sokulan kızın varlığı huzur vericiydi. Diğer yönden yaşadığı sıkıntıyı göz ardı etmeye çalıştı.

Bir süre sonra ondan gelen hafif ve düzenli nefes sesleriyle gevşedi. Gitmesi gerekirken gözleri yavaşça kapandı.

"Erkek gibi yürümüyorum!" diye hırsla söylendi genç kız.

"Ama bir kadın gibi de yürümüyorsun!"

"Bu nasıl olabilir, Tanrı aşkına? Ya kadın gibi yürürsün ya da erkek gibi!"

Büyük salondaydılar. Bayan Camp'la tanıştığından bu yana devam eden işkencelere bir yenisi eklenmişti. Sandalyede oturma, ayakta durma, gülümseme, selam verme, reverans yapmanın ardından şimdi de kuzenler yürüyüşüne takılmışlardı.

Odadan getirilen pabuçlar ayağındaydı ve yalpalayarak yürümekten ayak bilekleri ağrıyordu. Sevgili kocası ise iyileştiğinden bu yana, ortasında kalmaktan kaçındığı savaşın olduğu bu bölüme yaklaşmamıştı.

Onun, çalışma odasında olduğunu ve yokluğunda biriken işlerle ilgilendiğini biliyordu. Akşam yemeklerinde kısa açıklamalar yaptıktan sonra kuzenlerin kızı canından nasıl bezdirdiğini büyük bir keyifle izliyordu. Aralarındaki ateşkes küçük tavizlerle hâlâ devam ediyordu. Genç adam her akşam odasına geliyordu.

Uzun tatlı suskunluklar, birkaç doyumsuz öpücük ve bu öpücüklerle bölünen sohbetler Alyssa'nın akşamları iple çekmesine neden oluyordu.

Dük eskisi gibi atak ve ısrarcı değildi. Alyssa'yı küçük küçük adımlarla fethediyordu. Saldırmak yerine onun daha fazlasını istemesini sağlayan yumuşak öpücüklerle, yakan kısa okşamalarla, nefesini sıklaştıran ve baştan çıkaran sözleri kulağına fısıldayarak arkasına sığındığı duvarları bir bir yıkıyordu.

Akşam yemeklerinde ise Konteslerle kızın arasında geçen savaşı eğlenen gözlerle izliyordu genç adam. Alyssa'ya destek olmayan adamın bu keyifli hâlini bozmak çok kolaydı. Ona dönerek, "Bu tavrınız devam ettiği sürece Ekselansları Lordum, çok istediğiniz o özel teşekkürü etmenize izin vermeyeceğim!" demek yeterliydi.

Bu tehdit, genç adamın yüzünde sabırsız ve bıkkın bir ifade oluşturuyordu. "Beni tehdit mi ediyorsun, sevgili Düşesim?"

"Tehdit olarak algılamanız ne kadar da ayıp, Ekselansları. Benim beklentilerim karşılanmayacaksa sizinkileri nasıl karşılayabilirim ki?"

Liberty ve Faith'in kurnaz bakışları, sevimli bir şekilde tartışan ikili arasında gidip geliyordu. Durumu çözememekten dolayı büyük bir hayal kırıklığına uğramışlardı.

"Süreci hızlandıracaksa özel teşekkürün faydası olabilir." dedi Liberty.

"Evet, Alexander, Alyssa'nın biraz teşvike ihtiyacı var! Zira Bayan Camp ve Bay Watson'a karşı büyük direnç gösteriyor. Onu desteklediğini bilirse belki daha kolay yol alabiliriz. Teşekkür mü edeceksin, ödüllendirecek misin orası sana kalmış."

Gözleri mavi pırıltılar yayan ve dudağındaki çapkın sırıtışı gittikçe büyüyen genç adam, kızdan bakışını bir an bile ayırmadan, "Duydun mu, karıcığım? Özel olarak teşekkür etmem senin için iyi olabilirmiş. Ne dersin, baş başa kalacağımız bir yer bulalım mı?" diye mırıldandı. Edeceği teşekkürün hayalini çoktan kurmaya başlamış gibi geldi Alyssa'ya.

"Dua edin de süreç sonsuza kadar uzamasın, Ekselansları Lordum!" diyen genç kız masadan kalkmış, iyi akşamlar dileyerek ortadan kaybolmuştu. O çıktıktan sonra geride bıraktığı ailenin konuşmalarını da duymamıştı.

"Bu gençleri anlamıyorum." dedi Fanny. "Teşekkür edilmesinin neresi kötü?"

Omuzları kahkahalarla sarsılan Alex, "Kesinlikle katılıyorum, Leydim." dedikten sonra masadan kalktı.

Akşamları genç adamın kollarında gevşerken, gündüzleri konteslerin tavırları karşısında gerilmekten serseme dönen Alyssa'nın bütün bu ablukanın arasında severek ve azimle ilgilendiği tek konu okuma yazma öğrenmekti. Dük onun için bir öğretmen tutmuştu. Sabahları neşeyle kalkması ve heyecanla hazırlanıp sınıf olarak

düzenlenen odaya koşması bu azminden dolayıydı. Öğretmeni ise kızın bu heyecanını ve öğrenme isteğini sürekli övüyordu.

Kızı daldığı hayal âleminden Liberty çıkardı. Bakışı, bir akbaba gibi onu izleyen üçlüye gitti. Bayan Camp kızgın ve hoşnutsuz bir tavırla, "Lütfen Ekselansları, yeniden yürüyün." dedi.

Kadın, şeytanın yeryüzündeki elçisi olmalıydı. Ya da karşısında duran diğer iki şeytanın ortağı...

Yüce Tanrım, topluma hazırlık sürecinden hep korkmuştu. Alex'i utandırmaktan ve pişman olmasından korkmasa bu eziyetlere bir dakika bile katlanmazdı. Dilini tutmasının ve elinden geleni yapmasının tek sebebi genç adamdı. Alyssa ile gurur duymasını, bir kadın olarak sadece yatakta değil; günlük hayatında da sohbet edebildiği, zaman geçirmekten hoşlanacağı ve fikirlerini önemseyeceği biri olmak istiyordu. Ama bu akbabalar hiçbir şeyden memnun kalmıyorlardı.

Bıkkınlıkla, "Nasıl yürümemi istiyorsunuz?" diye sızlandı.

"Senin anlayabileceğin bir şekilde anlatayım, tatlım! Sanki kıçının arasına bir kâğıt koymuşsun da düşürmekten korkarmışsın gibi minik adımlar atacaksın."

Liberty'nin bu tanımına Bayan Camp'tan küçük bir kınama çığlığı geldi. Fanny bu açıklamayı beğendiğini başını sallayarak gösterdi. Alyssa ise bu tanımlamadan o kadar hoşlanmıştı ki kahkahalarına engel olamadı.

Genç kızın katıla katıla gülüşünü, "Ekselansları, asla bu şekilde sesli gülmemelisiniz!" diyerek eleştiren Bayan Camp bile durduramadı.

Kahkahası sona erdiğinde gözlerinden gelen yaşı sildi. Ayağındaki pabuçları fırlatarak çıkardı. Kendi botlarını giyerken, "Üzgünüm, hanımlar! Bugünlük eziyet hakkımı sonuna kadar kullandım ve şimdi gidiyorum." dedi. Diğerlerinin itirazlarını ve engelleme çalışmalarını umursamadan odadan fırladı.

Liberty, "Boşa kürek çekiyormuşuz gibi bir his var içimde." diye homurdandı.

"Asla bir düşes olamayacak." diye söylendi Fanny.

Bayan Camp kibar kıçını zarif bir ifadeyle sandalyeye bırakırken, "Hanımlar, umudumuzu kaybetmemeliyiz. İçindeki o potansiyeli ortaya çıkarmaya çalışmalıyız." dedi öğrencisinden ümidini kesmemiş bir sesle.

Kontesler hoşnutsuz bir yüzle sızlandılar.

Alyssa, düşmanlarından kurtulmanın sevinciyle geriye kalan zamanını nasıl geçireceğini düşündü bir süre. Sonra yüzünde memnun bir gülümsemeyle ahırlara çıkan arka kapıya yöneldi.

Geçtiği koridor, ipek kumaşlarla kaplı duvarları, birkaç adımda bir bu duvarları süsleyen ünlü ressamların tabloları, aralıklı sehpalara yerleştirilmiş pahalı heykel ve vazolarıyla göz kamaştırıcıydı. Geldiğinde şaşkınlığa düşüren bu gösterişe artık alışmıştı.

U şeklindeki malikâneye sonradan yeni eklemeler yapılmıştı. Victoria'n stili ve Tudor tarzının bir karışımıydı. Beyaz kireç taşından dış cephesi ve sivri, irili ufaklı çatılarıyla masal şatolarını andıran bir görüntüsü vardı. U şeklinin uç noktalarında iki tane silindir kule yükseliyordu. Dük'ün ataları geçmişte evin güvenliğini bu noktalardan sağlıyor olmalıydı.

U şeklindeki evin tam ortasında, ana kapının açıldığı avlu, güzel bir havuzla gelenlere hoş geldin diyordu. Havuzun gerisinde ise uçsuz bucaksız bahçe başlıyordu. Halı deseni verilmiş çalı öbekleri içindeyken çok fark edilmiyordu ancak Alyssa'nın odasının küçük balkonu tam da bu bahçeye bakıyordu. Öylesine güzeldi ki geldiği ilk günler, Dük hasta yatağındayken, bıkmadan usanmadan bu göz alıcı bahçeyi izlemişti.

Evin arkasında malikâneye ait bir koruluk ve Dük'e ait sonu olmayan araziler uzanıyordu. Genç kız henüz bu toprakları keşfetme zevkine erişememişti çünkü Ekselansları ata bir hanımefendi gibi binmeyi öğrenmediği sürece at gezilerine çıkamayacağını söylemişti.

Alyssa gizlice Kasırga'ya binmeyi denediğinde ise Ekselansları tarafından yasaklandığı gerekçesiyle seyisler izin vermemişlerdi. Lanet adam hiçbir ayrıntıyı unutmuyordu. Hasta yatağındayken bile otoritesi her yere ulaşıyordu.

"Zenginliğin ve asaletin lanet avantajları!" diye homurdandı genç kız.

Kasırga'yla bu güzelliğin tadını çıkarmak istiyorsa şu ata binme işini bir an önce halletmesi gerekiyordu. Bu nedenle kaçabildiği her an soluğu binme derslerinde alıyordu.

Ahıra girerek doğruca Kasırga'nın tutulduğu bölmeye yöneldi. At, kızın varlığını hissettiği anda huysuz sesler çıkarmaya başlamıştı.

Alyssa onun bulunduğu bölmenin önünde durarak yalvarır gibi bakan ve burnunu uzatan kısrağı okşadı. "Biliyorum kızım, ben de senin kadar sıkılıyorum." Ahşap kapıyı açtı. "Bugün sana bir sürprizim var. Biraz dolaşmaya ne dersin?"

Atın burnu, dışarı sözcüğünü duyunca heyecanla titredi. Alyssa, gemini takarak yularından tuttuğu atla birlikte bölmeden çıktığı anda ahırda çalışan genç seyislerden biri koşarak geldi. "Ekselansları, ne yapıyorsunuz?"

"Kasırga'yı dolaştıracağım."

"Ekselanslarının yasakladığını biliyorsunuz."

"Bineceğim demedim Hugh, sadece dolaştıracağım. O, bu kadar kapalı kalmaya alışkın değil."

"Ben her ikindi vakti çıkarıyorum zaten."

Genç kız kapıya yöneldi ve "O benimle dolaşmayı seviyor." diyerek yürüyüşüne devam etti.

Ahır kapısının hemen dışında çarpmaya ramak kala durabildiği birisi yolunu kestiğinde aklında Kasırga'nın bu geziden ne kadar mutlu olacağı vardı.

Sarışın kadın son anda geriye çekilerek, Alyssa'nın kendisini ezip geçmesinden kurtuldu. "Ah özür dilerim!" diye mırıldanırken

Ninova

elindeki sarı çiçekli şemsiyeyi kapattı. Aynı sarı çiçekler, sarı saçlarının üzerine yerleştirdiği kahverengi şapkada da vardı. Binici kıyafetinin kol ve etek uçları sarı kürkle çevrelenmişti. Ve üzerinde sıradan bir kadında çamur gibi duracak olan kahverengi elbiseyle, varlığıyla dünyayı şereflendiren bir Venüs gibi duruyordu.

Alyssa, kimliğini bilmediği bu kadının önünde birden kendini çok sönük hissetti. Tamam, üzerindeki krem zeminli yeşil elbise çok güzeldi ancak bu kadındaki gibi parlamıyordu.

Arkasındaki Hugh'un boğuk bir sesle öksürdüğünü duydu.

Karşılıklı birbirlerini incelemenin yeterli olduğunu düşünerek, "Özür dilerim, Leydim. Misafirimiz olduğunu bilmiyordum, dolayısıyla ahırları kullanmak isteyebileceğinizi düşünemedim." dedi.

Kadın çekici bir şekilde gülümsedi. "Sizin hatanız değil. Alex, istediğim zaman ahırları kullanma izni vermişti. En güzel atlara sahip olmasıyla bilinir kendisi. Evinin ve ahırlarının Londra dışında olması da bir avantaj tabii ki... At binmek için mükemmel birleşim." Güzel dudağını çok konuşmuş gibi bir anlığına kapattı. Sonra merak duygusu ağır basmış olmalıydı ki, "Ben de misafirlerinin olduğunu bilmiyordum. Kendimi takdim etmeyi unuttum. Ben Joanne Ewans..." dediğinde kadın zarif bir ifadeyle reverans yaptı. "Alex'le uzun yıllara dayanan bir arkadaşlığımız var."

Kadın Dük'e adıyla hitap edebilecek kadar yakın olmalı, diye düşündü. Başını Konteslerin gurur duyacağı bir zarafetle eğdi. "Alyssa Ethelwolf..." diyerek gülümsedi. "Ekselansları izin vermişse elbette binebilirsiniz. Eminim Hugh size yardımcı olacaktır."

Kadının rengi hafifçe sararmıştı, aslında bu beyaz teninden dolayı çok anlaşılmıyordu. Belki de Alyssa'ya öyle gelmişti.

"Alex'in sizin kadar genç ve güzel akrabalarının olduğunu bilmiyordum. Tanıştığımıza sevindim, Alyssa."

"Ekselansları Lancester Düşesi..." diyerek atılan Hugh'un bu telaşını anlamamıştı genç kız.

"Gerçek... ten mi? Ben özür dilerim, kabalık ettim, bağışlayın, Ekselansları."

"Rica ederim Bayan Ewans, özür dileyecek bir durum yok. Atım Kasırga'yı dolaştıracaktım. Size iyi günler dilerim." Birkaç adım atmıştı ki durdu. "Ekselanslarına geldiğinizi söylerim. Dilediğiniz zaman gelip ata binebilirsiniz. Eğer vaktiniz varsa daha sonra içecek bir şeyler ikram edebilirim." Alyssa için bu genç kadın kendi dünyasının dışında tanıştığı ilk kişiydi ve küçük bir sınavdan geçiyormuş gibi hissetmişti. Kadına karşı takındığı tavır ve nezaketiyle de bu sınavı geçtiğine emindi.

"Güneşte çok kaldım sanırım. Daha sonra binsem iyi olacak. Size iyi günler dilerim, Ekselansları." diyen Joanne aceleyle reverans yaptı. Telaşla uzaklaşırken şemsiyesini açmıştı.

Joanne, buraya söylentilerin doğru olup olmadığını kontrol etmek için gelmişti ve gerçek olduğunu ilk ağızdan duymuştu. Amacı seyislerinden bilgi alabilmekti. Şu Tanrı'nın işine bak ki Düşes'le bizzat tanışmıştı.

Dolan kahverengi gözlerini kırpıştırarak burnunu çekti.

Liberty, arka çayırlıkta atıyla oynayan, onunla koşan ve kahkahalar atan kızı penceresinden izliyordu. Genç kızın pırıltısı bütün çayırlığı kaplamıştı. Kendisi gibi olabildiği zamanları görmek yaşlı kadını etkilemişti. Bu kişiliği ortaya çıkarmak için onu zorlamakta daha ne kadar ileri gidebileceklerini bilmiyordu.

Kızın cevap vermemek için dilini ısırması, asi bakışlarıyla onları öldürmeye çalışması gözünün önüne gelince gülümsedi. Vahşi tabiatını sadece Alexander için saklamaya çalışması çok keyifliydi.

Tam da kuzenlerine uygun bir kızdı. Asil olmaması tek dezavantajıydı. Bunu gidermek ve aradaki açığı kapatmak da Fanny ve ona düşüyordu. Fakat kişiliğini bu şekilde bastırmaya devam ederse tek bir adım bile ilerleyemezlerdi. Alyssa'nın düşüncelerinin tersine Fanny ve Liberty, Düşes'i çok sevmişlerdi. Alexander'in cemiyetteki kişiliksiz kızlardan birini seçeceği korkusuyla uzun zaman geçirmişlerdi.

Şimdi sadece bu güzel kızın kendine olan güvenini ortaya çıkarmak ve kuzenlerinin ona sırılsıklam âşık olmasını sağlamak kalmıştı.

Alyssa bir saate yakın dışarıda kaldı ve Kasırga'yı atlar için ayrılmış çayırlık alanda dolaştırdı. Bu doludizgin gitmek gibi olmasa da atı bundan memnun kalmıştı. Daha sonra Seyis Hugh ile eyere yan binme çalışması yaptılar.

Eve geri döndüğünde, açık havada atlarla geçirilen bir saatin yüzüne verdiği neşe ve canlılığa sahipti. Enerji dolu adımlarla arka kapıdan girdi. Bu esnada mutfaktan çıkan Fanny, güzel saatlerin verdiği bu rahatlamayı silemeyecekti.

Kadın onun tazelenmiş havasına bakarak, "Güzel vakit geçirmişe benziyorsun." dedi.

"Atları seviyorum, onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyorum." Kadının yanından geçerken, "Biraz önce bir misafirimiz vardı ama gitmek zorunda kaldı." diyerek bilgilendirdi.

"Alexander'in arkadaşlarından biri miymiş? İçeriye davet etseydin."

"Evet, arkadaş olduklarını söyledi ve yine evet, görgü kurallarını hatırlayarak bir şeyler içmeye davet ettim ama sanırım güneşten etkilenmiş. Ata bile binmeden gitti."

"Umarım kendini takdim etmeyi unutmamışsındır, tabii onun da takdim etmesine izin vermişsindir."

"Görseniz benimle gurur duyardınız. Kendimi gayet asil bir şekilde takdim ettim, o da bana cevap verdi."

"Kimmiş peki? Alexander evde yokken gelen bir konuğunun kim olduğunu öğrenmek isteyecektir."

"Bayan Joanne Ewans, çok tatlı ve güzel bir hanımdı..."

Fanny elindeki yelpazeyi pat diye yere düşürdü. Yüzünün şekli değişmişti ve bu durum Alyssa'nın son derece ilgisini çekti. "Tanıyor musunuz? Sanırım siz tatlı ve güzel bulmuyorsunuz. Tabii ki hiç kimse sizin yüksek standartlarınıza uygun değildir."

Kadın, yerden yelpazesini aldı. Bu arada rengi yeniden eski hâline dönmüştü. "Alexander'in metresiyle tanışmayı bu kadar rahat karşılamana sevindim, Alyssa. Cemiyette bu konuyu büyük sorun yapacak kadınlar tanıyorum. Ama sen zeki bir kadınsın. Bir erkeğin neden çeşitli arayışlara girebileceğini anlıyorsun. Ayrıca bu çok da garip değil. Bütün asillerin evdeki eşine olan saygısını kaybetmeden bir metrese ihtiyaç duyması kaçınılmaz. Aferin kızım!"

Kadın, omzuna sevgi denebilecek bir ifadeyle dokunduktan sonra uzaklaştı. Arkasındaki kızın titreyen dizleriyle duvara yaslandığını ve renginin attığını görmedi.

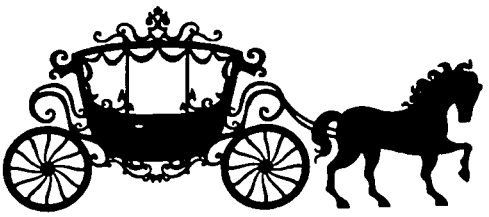
Bu bilgiyle karnına veya kalbine yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu. Duvara yaslanmasa dizlerinin üzerine düşebilirdi. Hissettiği acının en çok neresini acıttığını bilmiyordu. Kalbi mi? Kadınlık gururu mu? Kemiklerine kadar işleyen acıyla bedeni hassas cam bir biblo gibi kırılmaya hazırdı. Şiddeti o kadar fazlaydı ki gururu, kalbi, mantığı yere düşüp parçalanmamış görünse bile kırıkları bütün iç organlarına batıyordu.

Nefesi kesilmiş, bedeni kaskatı olmuş ve beyni donmuştu. Karanlık ve tekinsiz bir gölge hepsinin üzerine çullanmış, kıpırdamasına izin vermiyordu.

"Nefes al!" diye kendi kendine telkin etti. *"Toparla kendini! Parçalara ayrılacaksan bile bunu sadece sen bileceksin!"*

Yavaş yavaş aldığı nefesler ve telkinler kendini toplamasına yardımcı olmuştu. Yaslandığı duvardan doğruldu. Titreyen ellerini nereye koyacağını bilemeyerek eteğinin katları altına sakladı. Bu evden çıkması gerekiyordu.

Arkasını dönüp biraz önce girdiği kapıya yöneldi.

BÖLÜM OTUZ BİR

"Bu o!" dedi David gazinonun kapısından giren adamı göstererek. İşaret ettiği adam kalabalık içinde bile dikkat çekecek bir cüsseye sahipti. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Kıyafeti ve çevreyi tarayan duygusuz gözleriyle bir asil olduğu çok açıktı.

Alex, David'le birlikte asma katın merdivenlerinin tepesinde dikiliyorlardı. Brendan, aşağıda hararetli bir oyunun içindeydi.

"Aynı çevrelere takılmadığımızdan olsa gerek onunla tanışmadım. Gıyabında tanıyorum elbette..."

Yanında dikilmekte olan David, siyahlar içinde her zamanki görüntüsüyle, elleri ceplerinde bu dünyanın hâkimi olduğunu vurgulayan bir duruşla aşağıdaki tebaasını izliyordu. "Nasıl bir adam?" diye sordu.

"Eminim araştırmışsındır. Benden daha fazlasını mı duyacağını sanıyorsun?"

"Belli olmaz, gözden kaçan bilgiler olabilir."

Kollarını göğsüne bağlayan Alex, masaların arasında dolaşan adamı kısık gözlerle izliyordu. "Güçlü ve sert bir adam... Çok fazla toplum içine çıkmıyor. Sınırlı sayıda arkadaşı var ve alışkanlıklarına bağlı. Annesi, Cambridge Dükü'nün ölümünden sonra Darlington Kontu'yla evlenmiş ve dul kalmış. Bir kız kardeşi var. Onlar da toplum içine çok fazla çıkmıyorlar. Aile olarak dış dünyaya kapalılar. Ashford'un neden buralarda dolandığını anlamıyorum."

Ninova

"Belki de amacı olmayan yaşamdan sıkılmıştır ve kendine bir amaç arıyordur."

"Bir kumarhanede ne gibi bir amaç arayabilir?"

"Kumarbaz olmaya karar vermiştir." David'in bu sözleri alaycıydı.

"Ya da peşinde olduğu farklı bir şey var. Mesela bizim aradığımız adamlarla bir bağlantısı varsa, göze çarpmadan araştırma için gönderilmişse..."

"Sence göze çarpmayacak bir adam gibi mi duruyor?"

"Evet, lanet herif kadınların ve erkeklerin ilgisini çekecek kadar yakışıklı." Alex kıskançlık olarak tabir edilemeyecek erkeksi bir ifadeyle yüzünü buruşturmuştu.

Yine de David, arkadaşına eğlenen bir bakış attı. "Kıskançlık mı?"

"Ne münasebet! Ben artık evli bir adamım, bir başka erkeği sadece karıma bakarsa rakip olarak kabul ederim."

"Evli olmak, siz asilleri karısının dışındaki kadınların yatağından alıkoymuyor."

"Ben onlardan değilim, Alyssa'yı incitmek ya da aldatmak gibi bir niyetim yok. Fazlasıyla acı çekmiş zaten."

"Ondan bıktığında ne yapacaksın? Âşık mısın?"

"Hislerimin aşk olup olmadığını bilmiyorum. Bıkma durumuna gelince, eğer bir gün bu hisse kapılırsam Alyssa'ya açıkça söyleme konusunda söz verdim. Arkasından onu küçük düşüren davranışlarda bulunmayacağım. Aynısını ondan da beklerim."

"Yani ilerleyen yıllarda gizli saklı seni aldatmasına göz mü yumacaksın? Sizler nasıl bir kafa yapısına sahipsiniz böyle? Sevmiyorsan neden evlendin?"

Alyssa'nın bir başka adama gülümsediğini düşünmek bile yumruklarını sıkmasına neden olmuş, bu olasılık canını yakmıştı. "Daha eğlenceli konulardan söz edebilir miyiz?" diye homurdandı.

Ona keskin bir bakış atan ve "Yeterince izledik. Gidip Ashford'un neyin peşinde olduğunu öğrenelim!" diyen David merdivenleri inmeye başladı. Aklı karısında olan Alex de onun peşinden yürüdü.

Leonard Ashford yaklaşık bir buçuk aydır, her zaman olduğu gibi geldiği Casino Black'in içinde dolaşıyor ve gözlem yapıyordu. Burada bir gizem vardı ve çözmeye niyetliydi. O gece Casino Black'in efendisi tarafından kurtarıldıktan sonra ona saldıran adamlar bu kumarhanenin altındaki hücrelerde sorguya çekilmişti. Adamlar sadece onu rahatsız etmek amacıyla tutulmuş ve aldıkları paranın dışında herhangi bir bilgiye sahip olmadıklarını söylemişlerdi. David Rainer'in adamları tarafından oldukça hırpalanmalarına rağmen ısrarla söylediklerini tekrar etmişler ve bırakılmışlardı.

Leon'un ilk defa o zaman dikkatini çeken kumarhane, görünüşte güçlü biri tarafından işletilen karanlık bir yerdi. Yani sıradandı. Ama aynı şey bu kumarhanenin sahibi ve onunla sık sık görülen arkadaşları için söylenemezdi. Adamlar hem ünvan sahibiydi hem de oldukça varlıklı aristokratlardı. Sürekli göz önünde görünmelerine rağmen onları çevreleyen gizemi ancak çok dikkatli ve ilgili biri fark edebilirdi. Onlardan biri de Leonard Ashford'du.

Neden bu kadar takıldığını bilmiyordu. Katı kuralları olan rutin yaşamının içinde ne cemiyetle ne de çevresinde olanlarla ilgilenirdi genç adam. Belki de bu yaşamdan bunalmıştı ve kendine heyecan arıyordu.

Yaklaştığı masada Anju Dükü vardı. Dük, sürekli gülümseyen ve neşeli bir adam görüntüsüyle ilgi çekiyordu. Onu izleyenlerin de söyleyeceği gibi kumar düşkünü, hovarda sıradan bir asildi. Masadaki diğer adamlara takılıyor, oyunun ciddiyetini ve gerginliğini yaptığı esprilerle ve sık sık attığı kahkahalarla bozuyordu.

Diğer ikisi yani David Rainer ve Lancester Dükü ise asma katın balkonundaydılar.

Leonard'ın onları izlediği gibi onların da kendisini izlediğinin farkındaydı. Bir şekilde onların dikkatini çekmişti. Daha dikkatli olmadığı için kendine lanet okusa da bu gizemi onlar istemedikçe çözemeyeceğini biliyordu. Asıl merak ettiği bu gizemi öğrenmek hayatına mal olacak mıydı?

Anju Dükü, neşesini yalanlayan ilgili bir bakışla önce Leon'a, sonra da merdivenden inmekte olan arkadaşlarına baktı.

Genç adam da kendisine yaklaşan ciddi yüzlü iki adama döndü. Kumral olan David Rainer siyah kıyafetleri içinde nazik bir İngiliz centilmenine benziyordu ancak bunun yanıltıcı olduğunu o sokakta saldırıya uğradığında ve daha sonra bu kumarhanenin altındaki hücrelerde sorgulanan adamları gördüğünde anlamıştı. Adam gücünü sadece kendi iradesiyle baskı altına aldığını yayan bir havaya sahipti. Buram buram tehlike kokuyordu. Yüzü duygularından arınmış katı, altın bir maskeye benziyordu. İstemediği takdirde hiç kimsenin duygularını anlayamayacağı kadar donuktu. Yapılı bedeni sadece bir işletmeyi idare ederek gelişmemişti. Genç adam, onun ne kadar kanunsuz olduğunu merak etti.

Lancester Dükü ise David Rainer'in esmer versiyonuydu. En az onun kadar iri yarı ve güçlüydü. Esmer yüzünde en çok dikkat çeken, her şeyi gören mavi gözleriydi. Lancester Dükü'yle ilgili kulağına gelen dedikodulardan adamla ilgili bir çıkarım yapması mümkün değildi. Sadece kadınlar ve bekâr kız anneleri için revaçta bir damat adayıydı. Zengin, asil bir soya sahip yakışıklı bir adamdı. O zaman neden onunla ilgili bu görünüşün yanıltıcı olduğunu düşünüyordu?

Bu üçlü içinde en çok hangisinin korkutucu olduğuna henüz karar vermemişti. Masada oyun oynamakta olan Anju Dükü'nün olmadığı kesindi. Diğer ikisi konusundaki kararını ilerleyen zamanlarda verecekti. Yaklaşan adamlara gülümsedi.

"Ekselansları Ashford! Sizi sık sık mekânımda görmek ne büyük onur. İzin verirseniz sizi Ekselansları Ethelwolf ile tanıştırabilir miyim?"

İki adam da birbirlerini tartan bakışlarla süzdüler ve sadece başlarını hafifçe eğmekle yetindiler.

Leonard, "Daha önce keşfetmemiş olmam benim eksikliğim..." dedi.

Ninova

"Eksikliğini gördüğünüz çok şey olmalı, bu kadar sık gelmeniz ve sürekli incelemenizden belli."

David'in açık sözlülüğüne boğuk bir sesle güldü Leonard. "Sözünüzü sakınmadığınızı bu zamana kadar öğrendim. Demek artık birbirimize karşı dürüst olacağız."

"Dürüstlüğü hak etmek için bazı bedeller ödemeniz gerek."

Alex'in bu sözüne küstahça kaşını kaldırdı Leonard. "Ben de bu şatafatın kaynağı nereden geliyor diye merak ediyordum. En ufak soruda bile ödeme istiyorsanız soracağım soruların fazlalığı düşünülerse buradan bir hayli hafiflemiş olarak çıkacağım demektir."

Hemen arkasından gelen kıkırdayan sesin, "Hafifler misin yoksa sedyeyle mi çıkarsın orasını göreceğiz." deyince Leon omzunun üzerinden baktı. Anju Dükü oyunu bırakmış, hemen arkasında dikilmekteydi.

Brendan'ın bu yorumuna Alex gülerken David sadece sırıtmakla yetindi. "O zaman sizi şöyle alalım. Bakalım, sorularınıza verilen cevapların şiddetine ne kadar dayanabileceksiniz?"

David'in eliyle işaret ettiği mahzenlere giden merdivenlere bir bakış atan Leonard'ın gözleri neşeyle parladı. "Özel olarak ağırlanacağım, öyle mi?"

"Hem de nasıl özel... Ekselanslarına uygun bir ağırlama olacak." Alex, cümlesini bitirdikten sonra merdivenlere doğru yürüdü. Diğer iki adam, Leonard'a onun peşinden gitmesini beklediklerini belirten bir bakış attılar.

Geniş omzunu silken genç adam, Lancester Dükü'nün peşinden yürüdü. Arkasından da David ve Brendan harekete geçti.

Leonard'ın getirildiği yer ilginçti. Neredeyse kumarhanenin altını bütünüyle kaplayan geniş bir mahzendi. Taş duvarlarında asılı olan çok sayıda kandil tarafından aydınlatılıyordu. Mahzenin tam ortasında yer alan halatlarla çevrili bir dövüş ringi ilk göze çarpan ayrıntıydı.

Sol duvarın büyük bölümünü kaplayan devasa şömine bu alan için uygunsuz görünüyordu. Şöminenin önünde yüksek arkalıklı beş tane bordo kumaşla döşenmiş koltuk vardı. Salonun sağ köşesinde bir bilardo masası ve bilardo masasının arkasındaki duvarda içki şişelerinin dizildiği özel raflar yükseliyordu.

Geriye kalan duvarların çoğunluğu tabancalar, tüfekler ve kılıçlarla kaplıydı. Mahzenin ortasına doğru ilerleyen Leon, peşinden gelen adamları umursamadan girdikleri bu yeri inceliyordu.

Arkasındaki adamlara dönerek, "İlginç bir yer..." yorumunda bulundu. Bakışı ortadaki ringde ve duvardaki silahlarda dolaştı. "Burada çok dostça vakit geçirilebilir ki getiriliş amacımdan kuşku duymuyorum. Beni çok hoş karşılayacaksınız." Umursamazca sırıttı. "Yanılıyor muyum?"

"Sorularına cevap aramıyor muydun?" diyen Alex, raftaki şişelere doğru yürüdü. Bir başka duvardaki raftan aldığı bardaklara doldurduğu içkiyi onlara uzattı. "Sorularına cevap vereceğiz ama..."

Leon, "Ama?" diye mırıldanıp içkisinden bir yudum aldı.

"Önce sen bizim sorularımıza cevap vereceksin."

"Bunu nasıl başaracaksınız merak ediyorum. Siz benim sorularıma cevap vermeden olmaz." Bu arada bakışı üzerlerindeki ceketleri, boyun bağlarını ve gömleklerini çıkaran üç adamda dolaşıyordu. "Beyler, niyetinizden şüphe duymama neden oluyorsunuz. Belirtmek isterim ki ben kadınlardan hoşlanıyorum."

"Tipim değilsin!" diyen Brendan kahkaha atarak ringin iplerine takılı olan bezleri eline sarmaya başladı. Hâlâ onları izleyen Leonard'a dönerek, "Ne bekliyorsun? Ben mi soyayım? Açık söyleyeyim, oda uşağın kadar kibar davranmam." dedi.

Niyetlerini elbette anlamıştı genç adam. Ceketini ve diğer kıyafetlerini çıkarırken gülümsedi. En son ne zaman şöyle zevkle kavga ettiğini hatırlamıyordu.

Sağ eline sardığı bezi düzelten ve diğer eline aynı işlemi tekrar eden David, "Durumu açıklamak gerekirse, şu ringde Alex'e on,

bana on beş, Brendan'a yirmi dakika dayanabilirsen ve bu arada sorduğumuz sorulara cevap verebilirsen sürenin sonunda bütün sorularını cevaplayacağız." diyerek açıklama getirdi.

Sinir bozucu bir tavırla sırıtan Leonard, "Yani o ringde bir saat boyunca beni evire çevire döveceksiniz ve niyetimi anlayacaksınız, öyle mi?" diye sordu.

"Zeki adam! Nasıl da hemen kavradı." dedi Brendan. Ellerini paçavralarla sarmış, yerinde zıplıyor ve ısınmaya çalışıyordu.

"Alex'le başlayalım." diyen David'e Brendan'dan itiraz geldi.

"Alex olmaz! On dakika dolmadan onu yerden bıçakla kazıyacağız ve ben sorularımın cevabını alamayacağım."

Leon'un bakışı Alex'e kaydı. Genç adam umursamaz bir ifadeyle gülümseyerek ellerindeki bezleri bağlamayı bitirmişti.

"O kadar da korkunç gözükmüyorsun." dedi Leonard.

Brendan, halatların arasından geçmeden hemen önce, "Görünüş yanıltabilir ama sen öyle zannetmeye devam et." dedi gülerek.

"Seni endişelendirmek istemem ama Alex eski bir sokak dövüşçüsü..." diyen David'in bakışı mahzende dolaştı. "Bu kumarhanenin gelişmesini sağlayan paranın çoğunu onun sokak dövüşlerinden kazandık."

Leonard siyah kaşlarını kaldırdı. "Yani siz önden beni yumuşatıp ona teslim edeceksiniz. O da beni bir güzel yoğuracak. Geriye de fırına vermek kalacak, öyle mi? Nedense şaşıracakmışsınız gibi bir his var içimde..." Ringde onu bekleyen Brendan'a doğru yürüdü. Halatların arasından geçtikten sonra bir köşede beklemekte olan Brendan'a gülümsedi.

Anju Dükü arkadaşlarına, "Sorularınızı hazırlayın şeker şeyler, benim uzun bir listem yok!" diye seslendi.

"Ağzına vurma, sorularımızı yanıtlamak için dudaklarına ve diline ihtiyacımız olacak." diye seslendi Alex.

"Benim onun ağzına vurmamda bir sakınca yok o zaman... Böylece susturabilirim." diyen Leon pis bir şekilde sırıttı.

Brendan, genç adama yaklaşırken, "Burada bulunuş amacınız nedir, Lordum?" diye sorarken atılmış ve ilk yumruğunu indirmişti. Leonard, geriye doğru zıplayarak hasarı en aza indirirken, "Kumar oynamak..." diye cevap verdi.

"O benim sorumdu, piç herif! Şimdi yeni bir soru bulmak zorundayım!" diye bağırdı Alex.

"Şansına küs!" diyen Brendan adamın üzerine doğru uçtu ancak yana doğru kıvrak bir hareketle kaçan Leonard onun iplere çarparak yalpalamasına neden oldu.

"Hadi Brendan! Bir kız gibi dövüşüyorsun! Daha tek bir cevap bile alamadın." diye seslendi David.

İki adam yeniden ortada buluştu. Yumruklar havada uçuştu. Brendan'ı zorlayan Leon tek bir soruya bile cevap vermemişti.

"Fena değil!" diye mırıldandı David'e yaklaşan Alex.

"Senden fena değil övgüsünü aldığına göre bizi oldukça uğraştıracak."

"Kolayca alt etseydik çok üzülürdüm. Çünkü işimize yarayacak bir adam."

Yirmi dakikanın dolduğunu söyleyen Alex'in duyurusundan sonra iki genç adam nefes nefese geri çekildiler.

"Dinlenmek ister misin?" diye sordu Alex, Leonard'a.

Omuzlarını oynatan ve yanağından sızan teri elinin tersiyle silen Leon küstah bir alaycılıkla, "Gerek yok! Yeni ısınmaya başladım!" diyerek Brendan'ı kızdırdı.

Brendan, ringi çevreleyen halatların arasından çıkarken David de ringe girdi. "Bu işi benimle bitirmeni öneririm. Alex'e kadar sustuğuna pişman olabilirsin. O zaman da vakit çok geç olacak. Seni evine sedyeyle göndermek zorunda kalacağız. Bu nedenle neden burada olduğunla başlayalım mı?"

Leonard sırıtarak, "Kumar oynamak..." diye cevapladı.

"Seni uyarmadığımı söyleyemezsin." diyen David geriye doğru zıplayıp halatlardan aldığı güçle adamın üzerine doğru uçtu ve onu yere düşürdü. Fırsatı değerlendiren genç adam birkaç yumrukla onu sersemletse de adam kendini çabuk topladı. Dizini kendine doğru çekip David'in karnına kuvvetli bir tekme indirdi.

Sırtüstü düşen genç adam bir kedi gibi atik hareketlerle yerden kalkarken, "İtiraf etmeliyim, fena değilsin ama bu seni kurtaramayacak." dedi. Bu arada Ashford da yerden kalkmıştı.

"Peşinde olduğun nedir? O geceki saldırı numara mıydı?"

"Saldırı gerçekti. Kim olduklarını bilmiyorum. Ben de sizden kuşkulanıyordum. Siz mi yaptınız?"

"Bunun için ne gibi bir amacımız olabilir?"

"Bilmiyorum, sen söyle! Adam kaçırma, fidye isteme, sonuçta ben zengin bir adamım. Sizlerse bunu yapabilecek kadar karanlık tiplersiniz." Leonard konuşarak yaklaştığı David'e yumruğunu savurdu. Ve maalesef ki yumruk isabet etmişti. Genç adamın ciğerlerindeki hava büyük bir hızla boşaldı. "Şimdi siz söyleyin bakalım, beni izlemenizin ve araştırmanızın nedeni ne?"

Doğrulan David keyifle sırıttı. "Önce senin soruları yanıtlaman konusunda anlaşmamış mıydık? Ayakta kalabilirsen sorularını cevaplayacağız."

"Siz bilirsiniz!" diyen Leonard, David'in üzerine atıldı. Yumrukları peş peşe inerken bu yumruklardan ancak iki tanesini isabet ettirebilmişti. Bu da Ashford'un canını sıkmıştı. Adam öyle hızlıydı ki daha önce onun gibi kıvrak birini görmemişti. Bu tespit de ring dışında onları izleyen Lancester Dükü'nün nasıl bir dövüşçü olduğu sorusunu doğruluyordu.

Geçen sürede iki adam birbirlerini oldukça hırpalamışlardı. Ashford, düşündüklerinden daha dirençli ve inatçı çıkmıştı.

Alex on beş dakikanın bittiğini duyurduğunda ikisi de ter ve kan içindeydi.

"Dinlenmek ister misin?" diye sordu Lancester Dükü. Adil olmak gerekiyordu. Bire karşı üç dövüşünde rakibi biraz dinlenmeyi hak etmişti. Başını sallayan adama doldurduğu içki kadehini uzattı. Leonard sadece başını hafifçe eğerek teşekkür etti.

Alex, elindeki bezleri son bir kez düzeltti. Cambridge, iyiydi ama kusurları vardı. Yılların alışkanlığıyla, maçı izlerken onun zayıf noktalarını anında görmüştü. Sağ yumruğunu sallarken sol yandan savunmasızdı mesela... Nefes alışverişleri düzensizdi. Kıvraktı ama yeterince değil... Rakibine tek yönlü odaklanırken diğer yönden gelecek saldırıları umursamıyordu ya da gözden kaçırıyordu. Alex'in işi buydu. Sokaklarda iyi bir dövüşçü olmaya çalışırken çok fazla dayak yemişti. Bu yenilgiler öylesine yenilgiler değildi. Rakiplerinin açık noktalarını keşfetmek ve bu kusurlarını onlara karşı kullanmak daha sonraki karşılaşmalarında ona zaferi getirmişti. Hem de yenilgisiz zaferlerdi bunlar.

Alex ringe çıkarken Brendan keyifle alkışladı. "Ah bu kısmı çok seviyorum! Görsel bir şölen olacak!" diye bağırdı.

"Çok çabuk olmasın!" diye seslendi David. "Uzun süredir seni dövüşürken seyretmedik. Tadını çıkaralım!"

Leonard, elindeki bardağı ringin dışına bıraktı. "Lordum, arkadaşlarınızın öve öve bitiremediği yeteneğinizi görelim bakalım." diyerek onu kızdırmaya çalıştı.

"Keşke görebilsen." diye alayla cevaplayan Alex adama yaklaştı.

Ashford daha ne olduğunu anlamadan kendini yerde sırtüstü yatarken buldu. Yerden kalkarken, "Bu gerçekten de iyiydi." diyerek gülümsedi.

"Emin ol, daha iyi olacak." diyen Alex'in hızlı yumrukları peş peşe üzerine yağmaya başladığında karşılık vermeye fırsatı olmadı. Kaşı açılmıştı ve sağ gözü sancıyordu.

"Neden buradasın, Lordum?" diye sordu Alex üzerine atılan adamın ayağına bir çelme takarak, yere yuvarlanmasını sağlarken. "Bu iş daha fazla çirkinleşmeden aradığımız cevaplara ulaşsak senin açından iyi olacak."

"Daha da çirkinleşmek derken!" diyerek güldü Leonard. "Dahası da mı var?"

"İnan bana, görmek istemezsin. İnatçılık etme!"

Ama adam gerçekten de inatçıydı, pes etmiyordu. Alex'in yumruklarıyla yeniden yüz yüze geldiğinde de cevaplayacak zamanı olmadı. Bu arada yüz yüze demişken gerçekten de yüz yüze geldi. Birkaç defa parlak yıldızları saydığını bile hatırlıyordu.

Beş dakika dolarken ayakta sallanıyordu inatçı piç! Ama havlu atmaya yanaşmıyordu.

Alex, ring dışında onları izleyen arkadaşlarına baktı. David bitir işareti verince son bir yumrukla Ashford'u devrilen bir ağaç gibi yere yıktı. Soluk soluğa bile kalmamıştı.

"Kahretsin, daha uzun süreceğini sanmıştım!" diye söylendi ringe giren ve yerdeki adamı inceleyen Brendan. Adamı kolundan tutup kaldırdı ve ringden çıkararak şöminenin önündeki koltuklardan birine oturttu.

"İnatçı piçin tekisin, değil mi?"

Ashford hırıltılı bir sesle gülerek başını arkaya yasladı. "İnatçı olduğum doğru ancak piç olduğum kısmına annem itiraz edebilir. Hatırladığım kadarıyla babamı çok seviyordu ve uzun yıllar evli kaldılar."

Diğerleri bu cevaba güldüler. Alex'in yeniden doldurup getirdiği bardakları alarak koltuklara oturdular. İki taraf da sorularına cevap alamamıştı. Ancak bu dövüşün hiçbir faydası olmadığı da söylenemezdi. Adamlar birbirlerinin kişilikleriyle ilgili küçük ipuçları elde etmişlerdi.

"Testi geçtin!" dedi David.

Leonard, bardağın üzerinden kuşkuyla baktı. "Bu bir test miydi? Yenilmeme rağmen geçtim mi?"

"Alex'in karşısında hiçbir şansın yoktu. Zaten yenileceğini biliyorduk. Amacımız ağzının ne kadar gevşek olduğunu, sırlarını ne kadar iyi koruyabildiğini, dayanıklılığını, sabrını ve direncini ölçmekti. İtiraf etmeliyim ki çoğu adam Alex'e kadar gelememişti."

Ninova

"Ne büyük bir mutluluk!" diyen adamın kapanmış bir gözü sayılmazsa diğer şişmiş gözü onlarla alay ediyordu. Kadehini şerefe kaldırırken, "Bu, sorularıma cevap vereceğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Sen cevaplarsan..." diyerek arkasına yaslandı Alex.

"Tamam, inatçılığımızı yarıştırıyorsak ben başlayayım o zaman... O saldırı gecesinde Bay Rainer'le tanıştıktan sonra ilk defa kumarhaneye geldim. Bana saldıran adamları sorguladığınız yeri ve sorgulama şeklinizi gördükten sonra bu konuda tecrübeli olduğunuzu fark ettim. Kesinlikle sıradan değildi. İlgimi çektiniz diyebilirim. Uzun süredir devam eden monoton hayatımı renklendirecek bir arayış içindeydim. Tehlikenin kokusunu millerce öteden alırım ve bu beni heyecanlandırdı. Yasal olmadığınızı düşündüm ve hâlâ öyle düşünüyorum. Amacım sizin ne olduğunuzu çözmek ve tehlike durumuna göre yakalanmanızı sağlamaktı. Kendi kendime yüklediğim bir amaç hâline geldiniz."

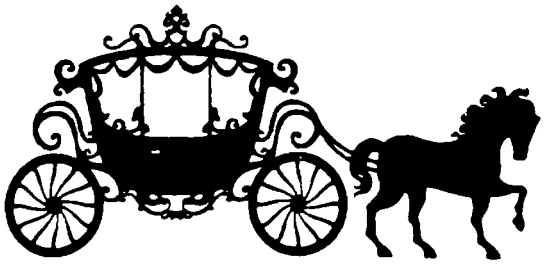
"Tehlikeli olduğumuzu düşünüyorsan bu itiraflar hayatını tehlikeye atacak. Buradan sağ çıkamayacağını bilmen gerek."

David'in bu sözlerini tek gözünü kırpmadan dinledi Ashford. "Beni öldürmeyi düşünseydiniz bunu çok daha önce, ilk kuşkulandığınızda ıssız bir sokakta yapardınız ve bu tiyatroya gerek olmazdı. Sizin benden istediğiniz para değilse ne? İşte en merak ettiğim konu bu."

"Adam o kadar dayak yedi, hâlâ tiyatro diyor!" diye homurdandı Brendan.

"Sana anlatacaklarımı dinledikten sonra desteklersin veya desteklemezsin. Desteklemeyeceksen buradan çıkar gidersin ve çeneni kapalı tutarsın. Eğer dilini tutamazsan biraz önce söylediğin gibi ıssız bir köşede ölümle karşılaşırsın."

Leonard, bu tehdidi dikkatle dinledi ve devamında gelecek olan açıklamayı bekledi. David, Alex ve Brendan ona arkadaşlıkları ve yaptıkları işle ilgili detayları anlatırken de yorumsuz bir şekilde sadece başını salladı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Alex eve döndüğünde, antrede fısıldaşan ve telaşla dolanan kuzenlerini gördü. Açılan kapıya endişeyle bakan ikilinin yüzlerinde gördüğü ifade bedenini alarma geçirdi. Uşağa eldivenlerini verirken, "Neler oluyor?" diye sordu.

Liberty ellerini ovuşturdu. "Endişelenmemeye çalışıyoruz ama..."

"Ne oldu?" diye daha yüksek sesle sordu Alex. "Alyssa nerede?"

"Birkaç saat önce atla gezintiye çıkmış ama henüz geriye dönmedi." diyen Fanny, genç adamın kararan yüz ifadesinden çekinerek Liberty'ye sokuldu.

"O henüz hazır değildi. Seyislere emir vermiştim! Nasıl sorumsuzca çekip gider?"

"Şey, Alexander..." Liberty bakışını genç adamdan kaçırdı.

"Ne?" diye gürledi genç adam.

"Kendi atıyla gitmiş, eyersiz biniyormuş."

"Lanet olsun!" diye hırladı genç adam. Ona yasaklamıştı. Hendekler, gizli eğimler ve çukurlarla dolu olan araziyi henüz tanımıyordu. Korku aklını ve diğer uzuvlarını sinsice ele geçirmeye başlamıştı.

"Kaç saat oldu?" dedi dişlerinin arasından.

"Saat bir gibi çıktı." Fanny'nin sesi endişeden boğuklaşmıştı.

"Dört saattir kayıp ve siz bana bir haber gönderemediniz mi?" Öfkeyle haykıran genç adam arkasını dönüp giderken Liberty, "Haber vermek istedik ama nerede olduğunu bilmiyorduk!" diye bağırdı.

Yüce Tanrım, şu an bir hendekte cansız yatıyor olabilirdi!

Ninova

Ahıra ulaştığında efendilerinin hiddetini gören seyisler telaşla genç adamın atını hazırladılar.

"Sizler de atlanın! Düşes'i arayacağız!" diyen Alex atına çevik bir hareketle bindikten sonra hayvanı mahmuzladı.

"Ateşin nasıl yakılacağını biliyor musunuz, hanımım?"

Alyssa gülümseyerek sarışın küçük kıza baktı. "İnan bana, çok fazla ocak yakmışlığım var."

"Ama siz bir leydisiniz." dedi mahcup küçük kız.

"Öyle görünsem de değilim." diye mırıldanan genç kız ateşi yakma işine geri döndü.

Köşeden gelen şiddetli öksürük sesi ve avaz avaz bağıran bir bebeğin varlığının farkında olarak küçük alevi büyütmeye çalıştı. Onlara sıcak bir çorba yapabilmesi için bu odunların bir an önce tutuşması lazımdı.

Fanny'nin açıklamalarından sonra bir süre nefes alamadığını hissetmişti. Bütün duvarlar üzerine gelmeye başlayınca evden dışarı fırlamış, koşarak ahıra gitmiş ve Kasırga'yı hazırlayarak üzerine atlamıştı. Eyersiz ve hazırlıksız çıkmaya çalıştığı için yolunu Seyis Hugh kesmiş ve kızın gitmesine izin vermemişti. Zaten öfkeli olan Alyssa, yolundan çekilmezse nalların altında kalacağını söyleyerek atını sürmüş, adam son anda kendini yana doğru atarak çiğnenmekten kurtulmuştu.

Kasırga özgür olma duygusuyla mesafeleri hızla katediyordu. Alyssa ise bir süredir akmaya hazırlanan gözyaşlarını özgür bırakmıştı. Bütün korkularıyla yüzleşiyordu. Buraya ve Dük'e ait olmaması, yabancı hissettiği evdeki garip düzen, kuzenlerin de ısrarla vurguladığı gibi yetersizlik duygusu ve son olarak kaçındığı başka kadınların varlığı...

Diğerlerini öğrenebilir, uygulayabilir, o pabuçları giyebilir, asil olmadığı hâlde asilmiş gibi davranabilirdi. Ama bir metres, adamın yatağını paylaşan bir başka kadın, Alyssa'nın bütün azmini ters yüz ediyordu. Bu katlanamayacağı kadar ağırdı. Özellikle Dük'e

bağlanmaya başladığı bu kadar zamandan sonra onu başka kadınlarla paylaşamazdı.

Elinin tersiyle gözyaşını sildi.

Koruluktan çıktıktan sonra önünde uzanan çayırlığa doğru Kasırga'yı sürmüştü. Geri dönmeyi düşünmüyordu ancak nereye gideceğini de bilmiyordu. Araf'ta kalmıştı. Eski Alyssa olamazdı. Köye geri dönemezdi. Yeni Alyssa ise henüz hiçbir yere ait olmayan ve hiçbir şey bilmeyen bir kadındı.

"Aptal!" diye homurdandı.

Kocasının yatağını paylaşan kadına davranışları aklına gelince utançtan ölmek istedi. Öylesine cahil ve âcizdi ki kim bilir kadın hakkında neler düşünmüştü? Kıskançlıktan yanan kalbi bir anlığına kan pompalamayı bıraktı. Dizgini tutan elleri kaskatı oldu. Kasırga tehlikeyi hissetmiş gibi yavaşlamasaydı attan yuvarlanabilirdi.

Kendine yeniden nefes alma izni verdiğinde gözyaşları da artmıştı.

Çayırlığın sona erdiği yamacı tırmanıp, tepeye ulaştığında hemen önünde büyük bir ormanın uzandığını gördü. Muhteşem manzarayı fark edemeyeceği kadar kendi hüznüne boğulmuştu.

Atı yeniden mahmuzladı. Kasırga günlerdir kapalı kalmanın acısını çıkarmak ister gibi ileri atıldı. Birkaç dakika sonra ormanın içinde çılgınlar gibi ilerliyorlardı.

Sonunda atın yorulduğunu fark ettiğinde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yularını çekerek Kasırga'nın yavaşlamasını sağladı. At memnuniyetle eşkin yürüyüşe geçti.

Bir açıklığa geldiklerinde, "Acıktın mı, kızım?" diyerek atın terli boynunu okşadı. Serbest bıraktığı hayvan otlarken kendisi de bir ağacın altına oturdu.

Kollarıyla bedenini sararak bir süre içini saran üşümeyi durdurmaya çalıştı. Ne yapacaktı? Geri dönerek gururunu ayaklar altına alabilir miydi? Dük'le yüzleşmeye cesareti var mıydı? Onun kendisine başka bir kadın konusunda boyun eğdirmesine izin verecek miydi?

O kadar gurursuz bir kız değildi. "Asla!" diye mırıldandı. Birkaç kıyafet ve pabuçla kişiliğini kaybetmiş olamazdı.

Hareketsiz oturdukça onu boğan duyguların altında eziliyordu. Daha fazla dayanamayarak ayağa fırladı. Yularını kavradığı Kasırga'ya, "Hadi yürüyelim biraz." dedi.

Gölgelerden vaktin öğleden sonrayı gösterdiği çıkarımında bulundu. Yarını bırak, birkaç saat sonrasını bile planlayamayacak durumdaydı. Ormanda geceyi geçirebilecek kadar cesaretli değildi. Hiç tanımadığı bir çevrede ne yapabilirdi?

Bir süre yürüdükten sonra oldukça kullanılan bir patikaya ulaştı. Gelip geçen çok olduğuna göre insanlara rastlama olasılığı yüksekti.

"Bakalım bu yol nereye çıkıyor?" diyerek patikada ilerlemeye başladı. Ağaçların doğal gölgelik oluşturduğu yol zaman zaman genişliyor, bazen de daralıyordu.

Bir süre sonra ileride hareket eden birini gördü. Yaklaştıkça bunun büyük bir dalı sürüklemeye çalışan küçük bir kız olduğunu fark etti. Kendisinden daha büyük olan kuru bir dalı sürüklemeye çalışıyor, birkaç adımda bir durup dinleniyordu.

Nal sesini duyunca korkuyla irkilip arkasına baktı. Yaklaşan yabancının bir kadın olduğunu görünce de rahatladı.

Alyssa düşüncelerini dağıtabileceği ve dikkatini kendisinden başkasına çevirebileceği için memnun olmuştu.

Yaklaştığı kıza, "Merhaba." dedi. "Bu yol nereye çıkıyor?"

Kız dalı sürüklemeye devam ederken, "Bizim köyümüze..." diye cevap verdi.

Genç kız, atıyla birlikte onun yanında yürürken, yardım teklif edip etmeme konusunda kararsızdı. Bu küçük hanım gururlu bir karınca gibi kendinden büyük yükünü taşırken inlemiyor ve söylenmiyordu. Ter içindeki yüzüyle ve azimle uğraşısına devam ediyordu.

"Adım Alyssa..."

Kız cevap vermedi.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim, kendim taşıyabilirim." dedi zorlandığını belli eden sesiyle.

"Atıma binmek ister misin?" Belki bu teklif ilgisini çeker ve dalı Alyssa taşıyabilirdi.

Kızın gözleri ilgiyle parlayarak siyah ata döndü. Sonra taşıdığı dal aklına gelince de gözlerindeki bu pırıltı hayal kırıklığıyla yer değiştirdi. "Binmesem daha iyi..."

"Bak, bir teklifim var. Ata binersen ben de dalı Kasırga'nın taşımasına yardım ederim."

"Atının adı Kasırga mı?" Şimdi kız durmuş, büyük bir hayranlıkla atı inceliyor, bu arada da yapılan teklifi değerlendiriyordu. "Sen binmeyecek misin?"

"Köyünüz uzak değilse yürüyebilirim."

"Yakın..." diye hevesle cevap veren kızın Kasırga'nın sırtına binmesine yardımcı olmuş, daha sonra da dalı koltuğunun altına sıkıştırmıştı.

Küçük kız dala sarılarak yorulmadan atın üzerinde gitmenin tadını çıkarmıştı.

Bir süre sonra da "Adım Deborah ama annem bana Debby der." diyerek biraz önce esirgediği bilgiyi verdi.

Debby'ye eşlik ederken ailesiyle ilgili sohbet ederek köye girmişlerdi. Burası saz damları ve taş evleriyle küçük ve sakin bir köydü. Dar sokaklardan geçerek bakımsız taş bir evin önünde durdular.

"Burası benim evim." dedi Debby.

"Çok güzel ve sevimli..." diyen Alyssa, kızın inmesini sağlamış ve dalı kapıya kadar taşımıştı.

"Annemle tanışmak ister misin?" diyen kızı kıramadı Alyssa ve birlikte eve girdiler.

Buradaki fakirliği görünce yüzüne bir kapı çarpılmış gibi hissetti genç kız. Hastalığın ve bakımsızlığın pis kokusu her yere yayılmıştı. Köşedeki divanda yatmakta olan kadın sürekli öksürüyordu. Hemen yanında yatmakta olan bebek ise ciğerleri sökülürcesine ağlıyordu.

"Annem Edith, bu da kardeşim Kari..." diye fısıldadı Debby.

"Baban nerede, tatlım?"

"Kardeşim doğduğunda onun bir kız olduğunu görünce bizi terk etti."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

Bocalayan küçük kız annesine yaklaştı. Kadını omzundan sarsarak gözlerini aralamasını sağladı. Edith, hâlsiz ve hayat ışığından yoksun gözlerini genç kıza dikerek kim olduğunu sordu. Sesi cılız bir hışırtı gibi çıkmıştı.

Genç kız, "Bir dost!" diyerek gülümsedi.

Bu duruma el koymaya karar verdi. Debby'den bir balta bulmasını istedi. Küçük kızın getirdiği baltayla sürükledikleri dalı parçalara ayırdı. Bu arada kırık dökük birkaç sandalyeyi de parçalayarak ateşi yaktı.

Hemen döneceğini söyleyerek köyün küçük ve işlevsiz dükkânını buldu. Saçındaki altın iğneyi adama uzatarak alışveriş yapmak istediğini söyledi.

Adam kuşkuyla incelediği iğnenin gerçek altın olup olmadığını kontrol ettikten sonra başını sallayarak rafları gösterdi. Alyssa aklına ne geliyorsa aldı. Topladıkları ağır bir çuvala dolacak kadar artınca dükkân sahibinden yardım istedi. Dönüşte bir ahırın önünde duraksayarak süt sağmakta olan kadından bir sürahi süte karşılık saçındaki diğer iğneyi verdi. Bundan sonra Edith iyileşinceye kadar süt vermesi için kadınla anlaştı.

İğnelerden kurtulan kızıl saçları vahşice omuzlarına dökülmüştü ama bu genç kızın umurunda değildi.

Dükkânda çalışan ve çuvalı taşıyan çırakla birlikte eve dönmüş, Edith ve Debby'ye çorba yapmış, ısıttığı suyla onların, bebek de dâhil, banyo yapmasını sağlamış, bu arada da evi temizlemişti.

Temizlenen ve karnı doyan bebek derin bir uykuya dalarken vakit hayli ilerlemişti.

Onların bugünü geçirecek kadar oduna sahip olmasını sağlamak amacıyla elinde baltayla dışarıya çıktı. Evin yan tarafındaki ihtiyar ağacı görünce gözleri parladı. Bu ağaçtan yapacağı odunlar onlara umduğundan daha fazla dayanabilirdi.

Nal seslerini duyduğunda ağacın etrafında bir tur dönmüş ve nereden başlaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Merakla

başını çevirdiğinde görmeyi istediği son adam, doru aygırından inmek üzereydi.

Kahretsin! Genç kızı nasıl bulmuştu?

Adamı görmezden gelerek hedefine ilk baltayı indirdi. Hatta baltayı biraz sert indirmiş olabilirdi çünkü karşısındaki ağacın yerinde Dük'ün boynu olduğunu düşünmüştü.

Burnundan soluyarak atından inen Alex, biraz önce evin arkasına yönelen kızın kaçtığını düşündü. Onu elleriyle boğmaya niyetliyken kaçmalıydı da... Bütün o arama sürecinde onu kaybettiğini düşünmemeye çalışmıştı ama kahretsin, her geçtiği hendeğin ya da çalılığın arkasında cansız bedenini görme korkusuyla cehennem gibi saatler geçirmişti.

Göğsündeki yanma hissi dakikalar geçtikçe artmıştı. Öyle bir an gelmişti ki zorlukla nefes alabiliyordu. Onun gülümseyen, masum, şakacı, neşeli, kızgın veya çenesini gururla kaldırdığı pek çok hâli gözlerinin önünden geçip gitmiş, bir daha bu şekilde görememe düşüncesi korkunç hayaletler gibi gözünün önünde dolanıp durmuştu. Onu bulamadığı bu süre uzadıkça da sıkmaktan ve kasmaktan dudakları acımaya başlamıştı.

Şu anda ise onu sağlıklı olarak gördüğü ilk andaki sevinç uçup gitmiş, yerini kızıl bir öfke almıştı.

Bu lanet olası köyde ne işi olduğunu onu cezalandırdıktan sonra öğrenecekti. Yanından geçtiği Kasırga, genç adama olan duygularını huysuzca kişneyerek gösterdi. Alex ise ona vahşice dişlerini göstermekle yetindi.

Alyssa, elindeki baltayla bir ağacı devirmeye çalışıyordu. Baltayı her kaldırdığında elbisenin sardığı göğsü geriliyor, balta inerken kızıl saçları havalandıktan sonra sırtını dövüyordu. Genç adamın geldiğini ve onu izlediğini görmemiş gibi yapıyordu.

Genç kız, baltayı her indirdiğinde ağacın yerine Dük'ün kafasının olduğunu hayal ediyordu.

"Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?" diye hırlayan adama göz ucuyla baktıktan sonra işine devam etti.

Genç adam, bu görmezden gelişe daha fazla katlanamayacaktı. Birkaç adımda ulaştığı kızın elinden baltayı alırken, "Sana burada ne yaptığını sordum! Lanet olası, kaç saattir ortada yoksun! Herkes endişeden deliye döndü. Üstelik o kara şeytana eyersiz binmişsin. Sana yasaklamıştım!" dedi büyük bir hiddetle. Sesinden taşan öfkenin içinde boğulacakmış gibi görünüyordu.

Alyssa, içinde kaynayan kızgınlıkla adama sadece bakmakla yetindi. Hiçbir açıklama yapmayarak baltayı almaya çalıştı. "Sizi ilgilendirmez! Baltayı verin!" dedi onu aldatan piç herife.

Onun bu ters tavrına inanamayan Alex, baltayı geri çekip ona ulaşmaya çabalayan kızı, "Kes şunu!" diye azarladı.

Bir de ona sesini yükseltmeye cüret ediyordu pislik! Asabi bir tavırla saçını geri iten genç kız, "Baltayı alabilir miyim, Lordum? Hava kararmadan işimi bitirmek istiyorum!" dedi sinirden gıcırdayan bir sesle.

"Burada, bu ağaçla ne yapıyorsun? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Aklımı kaçırmadım! İçerideki kadın ve çocukların evlerini sıcak tutabilmeleri için bu oduna ihtiyaçları var! Şimdi izin verirseniz..."

"Vermiyorum!" diye bağıran Alex aklını kaçırmak üzereydi. Yüce Tanrı yardımcısı olsun, bu kadın onu delirtecekti. Davranışlarında anlam aramaktan yorgun düştüğü anlarda onu olduğu gibi kabullenmeye çalışıyordu ancak bu bazen oldukça zorlayıcı olabiliyordu. Kızın eliyle işaret ettiği kırık dökük eski eve baktı. İçeride kadın ve çocukların olduğunu söylemişti. Neden burada olduğu bir muamma olsa da kendine ihtiyaç duyan insanlar bulmuştu ve onlara yardım etmeye çalışıyordu. Bu neden yeterli olmalıydı.

Aralarındaki sorunu daha sonra da halledebilirlerdi. "Kenara çekil!" diye homurdandı genç adam.

Genç kız, onun ne yapmak istediğini anladığında ağaçtan uzaklaştı. Dük, yaklaşık beş dakika sonra ağacın devrilmesini sağlamıştı. Biraz daha uğraştıktan sonra yaşlı ve kuru ağaç, ocakta yanabilecek kadar parçalara ayrılmıştı.

Alyssa, yerdeki odun parçalarını kucağına toplayarak içeriye taşıdı. Sonraki birkaç gidiş gelişte ona Debby de yardımcı oldu.

Genç adam ise kızın içeriye odun taşımasını izliyordu. En son parçalardan sonra geriye dönmeyen kızın peşinden eve girdi. Sadece tek bir bakış bile ailenin durumu hakkında bilgi vermişti.

Alyssa yataktaki kadınla konuşuyordu. "Edith, biraz yemek yapıp bıraktım. Odununuz da var. İdare edebilecek misiniz?"

"Çok teşekkür ederim, Leydim. Bizi merak etmeyin." Kadının bakışı kapıdan giren adamı görünce irileşti ve yerinden kalkmaya çalışırken, "Ekselansları..." dedi nefes almakta zorlanarak.

Genç kız onu yeniden yatağa yatırmaya çabalarken Alex de odanın ortasına doğru yürüdü ve "Kocan nerede, Edith?" diye sordu.

"İki ay önce bizi terk etti." dedi kadın mahcup bir sesle.

"Sizinle kim ilgileniyor?"

"Doğumdan sonra kendimi toparlayamadım, Lordum. İyileştiğimde çocuklarıma ben bakarım."

Genç adamın yüzü duyduklarıyla daha da karardı. Kadını, neden bana gelmedin, diye azarlayamazdı çünkü zavallı yerinden bile doğrulamıyordu. Cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine bıraktı. "Adamlarımı gönderip ihtiyaçlarınızın karşılanmasını sağlayacağım."

Edith gözyaşları içinde mahcup olmuş bakışlarını kaçırarak teşekkür etti.

Alyssa'nın buradaki işi bitmişti. Kapıya yönelirken, "Debby, annene ve kardeşine iyi bak, olur mu tatlım?" diyerek kızın saçını okşadı.

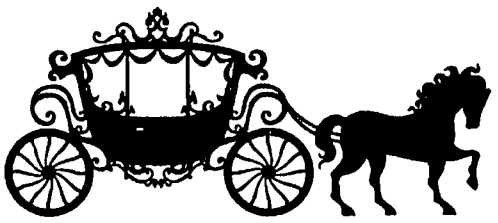
Debby başını sallayarak, "Bakarım, Leydim." dedi.

Genç kız kapıdan henüz çıkmıştı ki bileğini yakalayan Alex onu durdurdu. "O şeytana binmeyeceksin!"

"İzleyin ve görün!" diyen genç kız bileğini kurtarıp ata doğru koştu ve tek sıçrayışta kısrağın üzerindeydi. Dük'e imalı bir bakış attıktan sonra Kasırga'yı mahmuzladı.

Arkasından duyduğu, "Alyssa!" kükremesi onu durdurmaya yetmeyecekti.

Küfreden genç adam hazır bekleyen atına atladıktan sonra kızın peşine düştü.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Genç kızın eski huysuz tavırlarına dönüşünü garip karşılıyordu Alex. Garip mi? Dehşete düşmüştü. Tüm dünyaya kendini kapatmış ve katılaşmış görünüyordu. Yine o taviz vermeyen vahşi yanını ortaya çıkarmıştı. Sabırsızlıkla ve kaygıyla beklediği bu geri dönüşün daha uzak bir zamanda ortaya çıkmasını ummuştu genç adam. Şimdi onu nasıl dizginleyeceğini ve yeniden uysal hâline döndüreceğini bilemiyordu. Kahretsin, onu tetikleyen bir şey olmalıydı ama ne?

Alyssa'nın kural bilmezliği ve ehlîleştirilmemiş kişiliği baskı gördüğünde ortaya çıkıyordu, bir de korktuğunda... Baskıyı kuzenleri uygulamış ve başarılı olamamışlardı. O zaman bir şey onu korkutmuş olmalıydı. Ne olabilirdi?

Atını zorlayarak kıza ulaşmaya çalıştı ancak Kasırga adını aldığı doğa olayı kadar amansızdı. Üstelik eyersiz ata binen kızı tehlikeye sokuyordu.

"Alyssa!" diye haykırdı genç adam. "Dur, seninle konuşmamız gerek!"

Genç kız sadece başını çevirip baktı ancak hızında en ufak bir azalma olmamıştı.

Tepeyi aşmışlar ve çayırlığa doğru hızla yol alıyorlardı. Bu geniş düzlüğün sonunda küçük orman ve hemen ardında malikâne vardı. Kasırga bir kez geçtiği yolu büyük bir başarıyla hatırlamış ve doludizgin giderken genç kızın kendisini yönlendirmesine izin vermemişti. Zeki hayvan!

Ninova

Alyssa ise kontrolü kısrağa bırakmaktan memnundu. Dük çok geride değildi. Bilerek mi geride kalıyordu yoksa Kasırga onun atından daha iyi bir koşucu muydu? Omzunu silkerek çok da umurunda olmadığını söyledi kendi kendine...

Düştüğü onur kırıcı ve aptal durumu ona elbette anlatmayacaktı. Kocasının erkekçe bahanelerle kendini savunmasını duymak istemiyordu. Bir başka kadının yatağına neden girdiğinin detayları midesini bulandıracaktı. Hatta duymadan bile bulandırıyordu.

Gerçekten de gelen kusma isteğiyle yüzünü buruşturdu. Erkekleri anlamıyordu. Bir kadını istediğini söylerken bir başka kadınla da yatağa girebiliyordu. Şehvet denen şey kadınlarda ve erkeklerde farklı mı işliyordu?

Alyssa, Dük'ten süre istediğinde bunun amacı adamı yakından tanımak ve duygusal bir bağ oluşması için zaman kazanmaktı. Hiçbir şey hissetmediği bir adamın yatağına girmek kendini bir fahişe gibi hissettirecekti. Aslında bir adamla duygusuzca sevişmenin fahişelikten bir farkı yoktu. Geçmişte damgalandığı bu kelimeyi evliliğinde yaşamaktan korktuğu için Dük'ten uzak durmaya ve onun da kendisine karşı şehvetin dışında bir şeyler hissetmesini beklemeye karar vermişti.

Ne büyük yanılgı!

Erkeklerin çoklu şehvet dürtülerini farklı kadınlara aynı anda yöneltebileceğini bilmeden önce düşündüğü aptalca bir yanılgıydı.

Kasırga, malikâne sınırları içine girdiğinde hızını azaltınca bu yavaşlama, Dük'e onu yakalama fırsatı verdi. Genç kızın yanında at sürerken onu dikkatle süzüyordu.

"Böyle fevri davranmanın bir sebebi var, değil mi?" diye dikkatle sordu.

Kız gözlerine yerleşmiş uzak ifadeyle ona baktığında kalbindeki sıkışma ona doğru yolda olduğunu fısıldayıverdi. "Konuş benimle, Alyssa!"

Ama genç kız cevap vermedi. Söyleyeceklerinin ya da söylemek istediklerinin dudaklarından fırlaması gerçekleri duymaya yol

açacaktı. *"Duymak istemediğin gerçekler! Bildiğin gerçekler!"* diye sızlandı iç sesi.

Kısrak, ahırların önüne geldiğinde durdu ve genç kız attan birilerinin yardımına ihtiyaç duymadan indi. Artık birilerine bağımlı olmak istemiyordu. Kimseye ihtiyacı yoktu. İstenmeyen bir sorumluluk olarak kalmaktansa çevresini dikenli tellerle sarar ve kimsenin girmesine izin vermezdi.

Alex, kızın ardından atından indi. Yuları koşarak gelen bir seyise attı ve uzun adımlarla karısının peşine düştü.

Arka kapıdan giren genç kızın sırtında neşeyle oynaşan kızıl bukleleri onun gergin bedenini ve yaşadığı huzursuzluğunu kamufle ediyordu. Bu göz alıcı ışıltıyı takip ederken yanılgıya düşmemeliydi genç adam.

Antrede bekleşmekte olan Kontesler, kızı görünce derin bir nefes aldılar ve "Yüce Tanrı'ya şükürler olsun!" diye haykırdı ikisi aynı anda.

"Korkudan kalbimiz duruyordu, kızım! Alexander seni bulmuş!"

"Eyersiz ata binerek ve yalnız başına çıkarak ne halt ediyorsun söyler misin?" diye söylendi Liberty.

Alyssa'nın sert adımları aniden durdu ve kızgın bakışı iki kadına döndü. "Benimle yeterince eğlendiğinizi düşünüyorum, Kontesler! Ve ben de yeterince size izin vererek kendimi aşağıladım. Bundan sonra mümkünse benden uzak durun ve o engin bilgilerinizi bir başka ahmağın üzerinde mesela Ekselanslarının evleneceği yeni gelinin üzerinde deneyin!"

"Tanrı aşkına!"

"Yeni gelin mi?"

Arkasından gelen ve Konteslerin sorusunu bastıran, "Kahretsin! Ne demek istiyorsun?" diyen yüksek ses bir fırtına gibi etkileyiciydi. Şiddeti antrede kısa bir kaosa neden olmuştu.

Birkaç adımda kıza ulaşan Dük'ün gözleri yağmur yüklü ya da kurşun yüklü bulutlara ev sahipliği yapıyordu. "Ne demek istediğini özel olarak konuşacağız ve sen bana açıklayacaksın!" derken parmaklarını kızın koluna geçirmişti.

Alyssa, korkusuzca onun gözlerinin içine baktı. "Aşağılamalarınıza son veriyorum, Lordum! Evliliğimizi feshedebilirsiniz!"

Genç adamın parmakları etine geçerken Liberty ve Fanny'nin korku dolu fısıltıları, donmuş bir tavırla birbirine bakan ikiliye ulaştı.

"Evliliği feshetmek mi?"

"Duydun mu, daha aynı yatağı paylaşmamışlar!"

"Evliliğimiz feshedilmeyecek! Çünkü gerçek!" diye tısladı genç adam.

Genç kız kolunu kurtarmaya çalıştı. "Bitirmeye karar verdiğime göre gerçek olmadığını söyleyebiliriz!"

"Ben seni öldürmeden önce bana ne olduğunu anlatacaksın!"

"Neden anlatayım, aşağılayıcı bahanelerini duymak için mi?" Alyssa da tıpkı genç adam gibi tıslayarak konuşuyor, bu arada kolunu kurtarmaya çalışıyordu. Adamın eli mengene gibi yapışmıştı. Bu prangadan kurtulabilmek için ayağını kaldırıp yaralı bacağına geçirdi. Alex'in sert hatlarında hafif bir gevşeme olsa da ne kadar acı verdiğini anlayamadı genç kız.

"Kolumu bırak!" diye hırladı Alyssa.

"Bırakmazsam ne yaparsın? Daha önce olduğu gibi bıçaklar mısın?"

"Hançerim yanımda olsaydı çoktan parmaklarını tek tek koparıp beni bırakmanı sağlardım!"

Kontesler korkuyla inlediler. Dövüşçü iki horoz gibi birbirine diklenen ikiliden birkaç adım uzaklaştılar.

"Onu daha önce bıçaklamış!"

"Yüce Tanrı bizi korusun!"

"Gerçek kişiliğini bulmayla ilgili o aptal planı uygulamaya hâlâ kararlı mısın, Fanny?"

"Bence odamıza çekilip bu konuyu tartışalım!" Verilen karardan sonra hızla uzaklaşmadan önce son bombayı Fanny bıraktı.

"Alexander, metresine söyle, karın varken bu eve bir daha gelmesin!"

Ninova

"Ne?" diye haykıran Alex'in şaşkınlığı kızın kolundaki basıncı azaltmıştı. Genç kız bu durumdan faydalanıp kolunu kurtardı ve merdivenleri çıkmakta olan Konteslerin yanından koşarak geçti.

Aşağıdan genç adamın, "Alyssa! Açıklayabilirim!" gürlemesi diğer ikiliyi durdurmuştu ama kız çoktan merdivenin bitiminde gözden kaybolmuştu.

"Sevgili çocuğum, henüz yatağına almadığın bir kadına nasıl açıklayacağını da düşün istersen. Seni bırakmakta kararlı! Ben olsam o açıklamayı dinlemezdim! Ya sen Fanny?"

"Ben de dinle..."

"Lütfen çenenizi kapatır mısınız?" Alex kadının cümlesini tamamlamasına izin vermedi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Kontesleri geride bıraktı.

"Aptal çocuk! Onu yatağa atmayı bile başaramamış. Ne bekliyor anlamıyorum!"

"Sence... Yani... Onun..." Mahcup bir şekilde kekeledi Fanny.

"Kapa çeneni, Fanny! Alexander'imizin öyle bir sorunu yok! Sadece kıza alışması için zaman vermiştir."

"Öyle mi diyorsun?"

"Evet, öyle diyorum. Şimdi düşünmemiz gereken şey bu evliliğin gerçek hâle dönüştürülmesi... Bir plan yapmalıyız."

"Kızı kolundan tutup onun yatağına sokamayız, öyle değil mi?"

"Elbette yapamayız. Daha etkili bir çözüm yolu bulmalıyız." Merdivenleri yavaş yavaş çıkan Liberty, düşünceli bir ifadeyle çenesine vuruyordu.

Joanne buraya gelmişti ve Alyssa onu görmüştü! Lanet kadının yaptığı açıklamanın neresini anlamadığını bilmiyordu Alex.

Genç kızın kapısına vurdu. "Alyssa!" Sonra kapıyı açmaya çalıştı ama denemeden önce de bildiği gibi kapı kilitliydi.

"Alyssa! Açıklamama izin ver!"

"..."

Kapıyı yumrukladı. "Beni dinlemek zorundasın!"

"..."

Bir süre cevap gelmesini bekledi ancak kız yerine kapı cevap verse daha az şaşırırdı. "Bu evlilik bitmeyecek! Sen de beni dinleyeceksin! Duydun mu beni? Senden vazgeçmeyeceğim! Evliliğin feshini unut!"

Kapıyı son bir kez yumrukladıktan sonra odasına yöneldi.

Sonraki iki gün Alex, kızın kapısının açılmasını bekleyerek geçirdi. İnatçı cadı burnunu bile uzatmamıştı. Kendisini sahibinden sevgi görmeyi bekleyen bir köpek gibi tetikte ve heyecanlı hissediyordu ki bu genç adam için çok aşağılayıcı bir durumdu.

Uzun tehditleri ve söylemleri de işe yaramamıştı. Kızgınlığı bir barut fıçısı gibi patlamaya hazır bekliyordu. Genç kızın kapısının önünden geçtiği her seferde kapalı olan ahşaba öldürücü bakışlar atıyordu.

Yemek vakitlerinde tepsiyle gönderdiği yemekler önce geri çevrilmişti ancak bu sabah Poppy, Düşes'in oda hizmetçisi, tepsiyi içeriye aldığını söyleyince genç adam rahatlamıştı.

Bu arada Konteslerin iç bayan sıkıcı konuşmaları ve yol gösteren alaycı çözüm önerileri de sabrını taşırmak üzereydi. Bu böyle sürüp gidemezdi. Öğleye doğru çalışma odasında dolanırken sonunda bir yol bulmuştu. Haince sırıtarak odadan çıktı.

"Charles, arabamı hazırlasınlar!" diye emretti.

Alyssa içinden atamadığı öfkeyle odasında zaman geçiriyordu. Açlıkla kendini cezalandırmanın onu hiçbir yere götürmeyeceğini anladığında kapısına gelen yemekleri kabul etmeye başlamıştı. Bu arada sıkıntısını okuma yazmada ilerlemek için kullanmıştı. Öğrendiği harfleri kullanarak yazmaya ve okumaya çalışıyordu.

Daha ne kadar burada saklanacağını ve Dük'ün açıklamalarını daha ne kadar reddedeceğini bilmiyordu. Omzunu silkerek, "Belki de sonsuza kadar..." diye mırıldandı.

Elindeki tüy kalemi sıkıntıyla sıktı. Yüreği öyle acıyordu ki bu acının kaynağının sadece aldatılmak olmadığını düşünmeye başlamıştı. Belki yıkılan güven duygusu bu kadar acıtıyordu. İlk defa

çevresindeki bariyerleri yıkmasına izin verdiği bir adam tarafından hainice sırtından bıçaklanmıştı.

Daha önce de güvenini kötüye kullanan insanlar olmuştu. Asıl aklını karıştıran aynı hayal kırıklığını ve acıyı o zamanda çekmesi gerekemez miydi?

"Ona âşık oldun! Bu nedenle canın bu kadar yanıyor!"

İç sesinin fısıldadığı gerçeklerle donup kalınca elindeki kalem masaya doğru yavaşça düştü. Ucundaki mürekkep beyaz kâğıdın üzerinde alay eder gibi yayılarak kâğıdın masumiyetini yerle bir etti. Tıpkı genç kızın bozulmamış kalbinin saflığının hiç değmeyen bir adamın ellerine geçerek kirlenmesi gibi...

Bu yanlıştı, asla olmaması gerekiyordu, kendini korumayı bildiğini düşünüyordu. Ne kadar da aptaldı! Birkaç özel ve güzel söze ve birkaç ilgi dolu bakışa yenilmişti.

Dışarıdan gelen nal sesleriyle yerinden doğruldu. Yaklaştığı pencereden Dük'ün arabasının bahçe kapısından çıktığını gördü. Sonunda... Adam birkaç gündür eve demir atmıştı. O dışarıdayken belki biraz hava alabilirdi. Ayrıca aklındaki ve yüreğindeki şu aşk saçmalığından da kurtulması gerekiyordu.

Giyinme odasına girerek yardım olmadan giyebileceği basit bir elbise seçti. Aceleyle giyindi. Saçlarını toplamakla uğraşmayacaktı. Güzel görünüp görünmediği ise önemsizdi. Sonuçta kendini beğendirmeye çalışacağı bir adam yoktu.

Sessizce çıktığı odasından ve aynı sessizlikle indiği merdivenlerden sonra kendini bahçeye attı.

Bahçe öyle bir düzenlenmişti ki jakaranda ağaçlarının vangelya ile kesiştiği noktalar nefisti. Yasemin çiçeklerinin oluşturduğu kemerli yollar en az bu yolların sona erdiği sarmaşık kaplı çardaklar kadar muhteşemdi. Ne yana dönse güller, değişik şekiller verilmiş ağaçlar ve rengârenk çiçeklerin kokusu başını döndürüyordu. Çakıl döşeli bir patikanın sonunda yer alan çardağa doğru ilerledi. Çardak, sarmaşık güllerle kaplanmış ve tüm dünyadan uzak gizemli bir atmosfer yaratılmıştı. Rahat yastıklı koltuklarla âşıkların buluşma

köşesi olarak tasarlanmış gibiydi. Çardağın yaklaşık yirmi adım gerisinde kış serası vardı.

Tanrım, ihtişamın sonu yoktu. Tüm bu güzelliği tek nefeste içine çekmek, daha da iyisi bunu tek dostuyla paylaşmak istiyordu. Hevesli adımları ahırlara yöneldi. İçeri girdiğinde kızın geldiğini hisseden Kasırga başını bölmeden uzattı. Ahırın diğer bölmelerindeki birbirinden kıymetli ve asil atlar da ilgi bekleyerek kişnediler. Bir süre kısrakla ilgilendi, konuştu, okşadı. Seyis Hugh onu dışarı çıkaracağını söyleyince atın burnundan öperek dışarı çıktı.

Büyük ahırın arkasındaki çitle çevrilmiş uzun çayırlıkta çalışanlar atlara egzersizi yaptırıyordu. Alyssa da Kasırga'yı arada sırada bu çimenlikte dolaştırıyordu. Yeşil doğanın ve mavi gökyüzünün içindeki kırgınlığı çekip almasını diledi. Burada karşılaştığı güzel kadının kendine olan güvensizliğini su yüzüne çıkarması ve zaten pamuk ipliğine bağlı cesaretini yok etmesini unutamıyordu. Kahretsin, erkeklere güvenilmezdi, hele bu aristokrat bir erkekse hiç güvenilmezdi. Dük'ün teklifini kabul ederek ne halt ettiğini sanıyordu ki?

Ahırın arkasından gelen çocuk sesleri huzurlu sessizliği bozunca meraklı adımları o tarafa yöneldi.

On bir, on iki yaşlarında beş tane çocuk, bezden yaptıkları bir topla oyun oynuyorlardı. Çite yaslanan genç kız bir süre onları izledi. Çocuklardan birinin vurduğu top ayaklarının yanına yuvarlanınca eğilip yerden aldı. Çocuklar onu görünce utançla kızardılar ve ne yapacaklarını bilemediler.

İçlerinde en kısa boylusu çekinerek yaklaştı. "Topumuzu alabilir miyim, Ekselansları?"

Alyssa oyunbaz bir bakış atarak gülümsedi. "Şartımı kabul ettiğinizde belki alabilirsiniz."

"Şartınız nedir?"

"Beni de oyuna alırsanız topunuzu veririm."

Çocuk, şaşkınlık dolu bir ses çıkarırken hayrette irileşmiş gözlerini ona dikmişti. Kızın ciddi olduğunu anlayınca omzunun üstünden arkadaşlarına çaresiz gözlerle baktı. Onlar başını sallayınca

yeniden genç kıza döndü. "Pekâlâ ama kızsınız diye ayrıcalık beklemeyin!"

Gülümseyerek, "Peki, beklemem... Şimdi ben hangi takımdayım?" dedi Alyssa.

Çocuk eliyle sarışın, ince, uzun çocuğu gösterdi. "O, Nicholas, onun takımında bir kişi eksik. Oraya geçebilirsiniz."

Alyssa botlarının bağcıklarını sıkıştırdı, üzerine basıp düşmek istemiyordu.

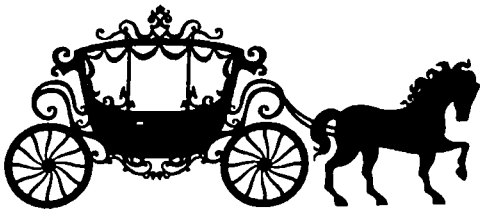
Çocuklar oyunun kurallarını anlattılar. Top kaleden uzaktayken ayakla sürmek zorundaydılar, kaleye yaklaşınca elini kullanabilirdi ve topu kaleye atabilirdi. Böyle bir oyunun varlığından bile haberi olmayan Alyssa kuralları çabuk kavrayınca oyun başladı.

Çocuklar ona ayrıcalık tanımayız demişlerdi ama yine de kibar oynuyorlardı. Alyssa'nın ataklarını ve pervasızlığını görünce, onlar da eğlenmeye ve kurnazca çıkışlar yapmaya başladılar. Birkaç kez düşen genç kız, kirlenmiş elbisesi ve dağılmış saçlarıyla yerden doğrulduğunda neşeyle gülüyordu. İki günlük oda hapsinden sonra somurtmaktan kasılmış yüz hatlarını yeniden harekete geçirebildiği için kirlenmek ya da dağılmak umurunda değildi.

Bu arada kızın kaçırdığı topu Nicholas aldı ama Alyssa yanından geçmekte olan çocuğun ayağına çelme takarak düşürdü ve topu kaptı.

Morali bozulan çocuk düştüğü yerden, "Leydim, farkında mısınız bilmiyorum ama sizinle aynı takımdayız! Düşüreceğiniz kişiler karşı takımdakiler!" diye homurdandı.

Bunu duyan Alyssa bir an şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten mi?" derken kendini tutamayarak gülmeye başladı. Bir süre sonra Nicholas da ona katıldı. Onlar kahkahalarla gülerken ufaklıklardan birinin topu kaptığını gören Alyssa çığlık atarak çocuğun peşine düştü. Topu kaçırmaya çalışan Eric'e ulaşarak ve ayağını uzatarak onun takılmasını sağladı. Çocukla birlikte yumuşak çimenlere düşerken oyun bir maskaralığa dönüşmüştü. Tüm oyuncular artık topu değil, birbirini kovalıyor ve düşürmeye çalışıyorlardı.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Genç kızın sinsice odadan kaçacağının farkında olan Alex tetikte bekliyor olsa da onun çıktığını duymamıştı. Kızın aralık kapısını iterek boş odaya göz gezdirdi. Düşündüğü gibi gizlice ice sıvışmıştı.

Birazcık da olsa tanıdığı Alyssa evin içinde zaman geçirmek için kaçmazdı. Büyük ihtimalle ya ahırda ya da bahçede bir yerde saklanıyordu. Vahşi ve özgür bir ruha sahip kızın birkaç günlük oda hapsinden sonra kendini özgür hissedebileceği bir yerde bulunmak istemesi mantıklıydı.

Seyis Hugh, Düşes'in biraz önce ahırda olduğunu ama ayrıldığını söyleyince bahçeyi aramaya karar verdi. Bir açıklama borçlu olduğu kızla konuşamazsa düştüğü yanılgıyı da düzeltemezdi. Sadakat konusu Alyssa'nın hassas noktasıydı. Nikâhta bile bu konuda pazarlık yapmaya çalışmıştı. Evliliklerini bu güvensizlik üzerine kuramazlardı ve bunu düzeltecek olan da Alex'ti. Aynı duruma kendisi düşseydi, Alyssa ve başka bir erkek konusunda şüpheleri olsaydı, genç kız kadar sakin karşılamaz, çoktan cehennem fırtınaları estirmeye başlardı.

Ahırın arkasından gelen kahkahaları duyduğunda henüz çok uzaklaşmamıştı. Birileri gerçekten de çok ama çok eğleniyordu. Geri dönerek merakla çit boyunca yürümeye başladı. Sesin kaynağına yaklaştıkça Alyssa'nın neşeli ve kendine has ses tonunu tanıdı. Kiminle bu kadar neşelendiği ve güldüğü sorusuyla adımları kendiliğinden hızlandı.

Ninova

Ahırın kuzey cephesine ulaşıp, köşeyi döndüğünde gördükleriyle adımları yavaşladı. Derin bir nefes alarak çevresine baktı. Bu görüntüyü bir başkasının görmesine katlanamazdı.

Çocuklarla oyun oynayan sevgili Düşes'i topun peşine düşmüş, bu arada da yere kapaklanmıştı. Genç kız yuvarlandığı çimlerden çabucak kalkarak çocuklardan birinin peşinden koştu. Üzerine atlayıp, düşürdüğü çocuğun elinden yuvarlanan topu kaparak ve kahkaha atarak koşmaya başladı. Bu arada bir başka çocuğun yere düşmesine neden olmuştu. Üzerindeki elbise kirlenmiş, saçları dağılmış, yanakları kızarmıştı ve gözleri mutlulukla parlıyordu.

Ah yüce Tanrım! Çocuğa çelme mi takmıştı o? Gözlerine inanamıyordu.

Aslında inanması gerekiyordu. Alyssa'nın neye cüret edebileceğini kestiremese de her ihtimale açık olması gerekiyordu genç adamın.

Eğilerek çitlerin arasından geçtikten sonra ellerini tehditkâr bir şekilde beline koyup onları izlemeye başladı. Fazlasıyla eğlenen grup henüz onu fark etmemişti.

Monk'u kovalayan ve eteğine takılıp düşerken kahkahalar atan Alyssa'nın görüş alanına bir çift parlak çizme girince gülüşü dudaklarında dondu kaldı. Yavaşça başını kaldırınca Alex'in elleri belinde, çatılmış kaşlarla ona baktığını gördü. Ortalık birden sessizleşmişti.

Genç adam yerden aldığı topla doğrulurken bakışlarından suçluluk akan kız, "Lordum!" diye mırıldandı.

Alex, "Leydim..." dedi soğuk bir sesle.

Onun gittiğini sanıyordu, arabanın evden uzaklaştığını görmüştü, kahretsin! "Sizin evde olmadığınızı sanıyordum." diyen Alyssa ayağa kalktı. Sesi kandırıldığını düşündüğü için suçlayıcı çıkmıştı.

Onu kandırdığı için bir nebze bile pişmanlık duymayan genç adam, havaya atıp tuttuğu topu bakışlarıyla izleyen kıza sinsi bir şekilde gülümsedi. "Fırsatı değerlendirip zindanınızdan çıkmaya karar vermişsiniz, Leydim."

Ayağa kalkan genç kız, "Evet, biraz hava almak istemiştim. Topumuzu alabilir miyim?" derken aralarına diktiği görünmez duvarın arkasından buz gibi bir ifadeyle konuşmuştu. Dük ne yaparsa yapsın yeniden inşa ettiği bu bariyerleri geçmesine izin vermeyecekti. Kırık olan kalbi, ona bakarken bile aldığı yaradan dolayı kan kaybediyordu. Bu iki gün içinde onun varlığına ne kadar alıştığını, yokluğunun uzuvlarından birini kaybetmiş gibi eksik hissettirdiğini anlamıştı. Gardını indirmişti. Birazcık şefkat ve birazcık ilgiye, çokça tutkuya yenik düşmüştü.

Genç adama çok yakın duruyordu. Özlemle içine çektiği kokusunun sarhoş edici etkisinden kurtulmak için bir adım geri gitti.

Onun gerilemesine ve beklentiyle bakan gözlerine tek kaşını kaldırarak cevap veren genç adam elindeki topa baktı. "Hayır, sanırım alamazsın!"

Çocuklardan hayal kırıklığı dolu sesler gelince, Alyssa onların yalvaran gözlerine bakarak, "Lütfen Lordum! Çocuklar toplarını istiyor." dedi.

"Çocukların istekleri benim isteklerimden daha mı öncelikli?"

"Sizin istekleriniz mi?"

Alex başını salladı. "Seninle konuşmak istiyorum ancak kaçıp saklanarak bana fırsat vermiyorsun."

"Açıklamalarınızı kendinize saklamanızı öneririm. Şimdi şu topu alabilir miyim?"

"Açıklamalarımı dinlersen topu veririm."

Kaşları öfkeyle kıvrılan Alyssa, önce genç adamın kendini beğenmiş yüzüne, sonra da üzgün görünen çocuklara baktı. Yeniden Dük'e döndüğünde onun soru dolu bir kaş kaldırışla kendisini kışkırttığını gördü. Hızla atılarak topu kapmaya çalıştı ancak genç adam tetikteydi. Topu havaya kaldırarak, kızın ulaşmasına engel olurken, cık cık sesleri çıkartarak onu yeniden kışkırttı.

"Kurnazlıkla kurtulabileceğinizi mi sanıyorsunuz, Leydim?"

"Tamam!" diye hırçın bir tavırla kabullendi genç kız. "Beş dakikanız var. Sonrasında topu alırım, siz de buradan gidersiniz."

Alex, geri geri giderek çocuklardan biraz uzaklaşırken kıza kendisini takip etmesini isteyen bir bakış attı. Yeterince uzaklaştıklarında ise "Joanne, dört yıldır metresimdi." dedi.

Alyssa, kıskançlıkla yumruğunu sıkarken, "Sizden detay istemedim!" diye homurdandı.

Genç adam acımasızca, "Dediğim gibi dört yıldır onunlaydım. Harika bir kadındır, çekici ve şuh..." diye devam etti.

Genç kız, sıktığı yumruğu genç adama doğru savurdu. Alex, atik bir hareketle geriye doğru çekildi.

"Benim olmadığım her şey onda varsa neden benimle evlendin?" Hançerinin yanında olmamasına hiç bu kadar üzülmemişti. Onun kalbini deşip eline vermek istiyordu. Bütün bu düşüncelerinin aksine ifadesiz bir yüzle konuşmasını bitirmesini bekledi.

"Ondan bir süre önce ayrıldım." Kızın kıpırtısız duruşuna bakan Alex, "Ne zaman ayrıldığımı bilmek ister misin?" diye sordu.

Alyssa içten içe kudursa da omzunu silkti. "Beni ilgilendirmiyor."

"Bunu büyük bir olay hâline getirdiğine göre seni ilgilendiriyor olmalı. Evet, ne zaman ayrıldığımı bilmek ister misin?"

"Söyle de şu lanet olası konuşmayı bitirelim!" diye bağırdı kız. Öfke göz bebeklerine yerleşmişti. Öyle bir ifadeyle bakıyordu ki bu gözler silah olsaydı çoktan ölmüş olacağını biliyordu genç adam.

"Seni gördükten sonra..."

Genç kızdan küçümseme dolu bir hırıltı geldi. "Yalan söylemeyi beceremiyorsunuz!"

Ona yaklaşan Alex, söylediği gerçekleri gözlerinden okumasını istiyordu. "Yalan söylemiyorum, Alyssa. Londra'ya geri döndüğümde ona ayrıldığımızı söyledim. Çünkü sen aklımı başımdan almıştın. Başka bir kadın ilgimi çekmiyordu. Sadece seni istiyordum!"

"Bunu yatağa atmadan önce mi, attıktan sonra mı söylediniz? Sanırım çok kavrayamamış gibiydi!"

İnatçılığı karşısında kızgınlıkla soludu genç adam. "Kahretsin! Seni gördüğüm andan bu yana bir başka kadına bakmadım. İstediğim senken bir başka kadınla zaman geçirerek seni asla aşağılamayacağım. Alyssa, seni incitmek istemiyorum. Bana güvendiğini sanıyordum. Daha önce de söylediğim gibi her zaman dürüst davranacağım."

Sözler vermek çok kolay, uygulamaksa zordu. İncinmenin ve kıskanmanın nasıl yıpratıcı olduğunu son iki gün içinde deneyimleyen genç kız ona güvenmekte tereddüt ediyordu. "Bir gün benden bıkarsan ve gitmek istersen..." diyen sesi titrekti.

"Sana dürüst davranacağım dedim! Kendime bir metres edinerek seni toplum önünde küçük düşürmeyeceğim."

Bu gideceğine dair üstü kapalı bir sözdü. Bir gün onu kaybedecekti. Şimdi kaybederse ileride kaybettiğinden daha az acı çekecekti. Kabullenmesi gerekiyordu ancak inatçı kalbi bu olasılığı şiddetle reddediyordu. "Bu gizlice yapacağın anlamına mı geliyor?"

Alex, bıkkınlıkla içini çekti. Daha ona sahip olmamışken gelecekle ilgili bir öngörüde bulunamıyordu. Kıza doğru eğildi. "Bu zamana kadar, hayatımda seni istediğim kadar hiçbir kadını istemedim. Bu istek her geçen gün daha da büyüyor." Kızın dağılmış saçlarına, terli boynuna ve kızarmış yanaklarına uzun uzun baktıktan sonra, "Kısa zamanda da bıkacağımı sanmıyorum." diye mırıldandı.

Bu şehvet dolu sesle söylenmiş sözcükleri çocukların duyup duymadığını anlamak için geriye baktı genç kız. Yanakları kızarmıştı. Gözlerinde kuşkular oynaşıyordu.

Belki ilerleyen zamanlarda onun kaybını kabullenebilecek kadar yüreğini katılaştırabilir, gidişinin acısını en aza indirebilirdi. Bu sadece umduğu bir teselliydi. "Bana her zaman dürüst davranacak mısın?"

"Her zaman..."

"Ben de sana dürüst davranacağım. Bir gün senden bıkarsam açık açık söyleyeceğim!" Alex, daha bu sözlerin etkisinden ya da şokundan kurtulamadan elindeki topu kaparak uzaklaştı.

Senden bıktığımda söyleyeceğim mi demişti o cadı? Kızın kendisinden bıktığı düşüncesi çok şeydi... Hırsla yüzünü ovuşturdu. *Evet, bu çok gurur kırıcıydı!* Bir erkek olarak öyle bir durumda hiç kalmamıştı.

Yaşadığı iç karartıcı duygular bir anda genç kızın hislerini anlamasını sağlamıştı. Şömine Faresi, okuma yazma bilmiyordu ama çok güzel ders verebiliyordu.

Onu gerçekten de çok kızdırmış olmalıydı. Dük, kararmış bir yüzle genç kızın bıraktığı yerde dikiliyordu. Bu durumu umursamak istemese de bakışı sık sık genç adama takılıyordu Alyssa'nın.

Ondan açıklama yapmasını istemişti. Dürüst olacağı konusunda hangi erkek söz verirdi? Onu zorlamıştı. Duruşuna bakılacak olursa bu kızgınlıkla verdiği sözden dönebilirdi. Elinde çevirdiği topla genç adama yaklaştı.

"Lordum, bana kızdığınızı biliyorum ama..."

"Evet, çok kızgınım!" diye homurdandı Alex.

"Birbirimize dürüst davrandığımızı sanıyordum. Neden şimdi?"

"Çok kızgınım çünkü oyunun bütün kurallarını es geçiyorsunuz!"

Açıklama yapmaya çalışan Alyssa adama ağzı açık bakarken, "Ne?" diyebildi.

Bu arada Alex ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını geriye doğru kıvırıyordu. Yüzünde ise hain bir gülümseme vardı. Topu genç kızın gevşemiş elinden kaptığı gibi koşarak bir tekmeyle karşıya doğru savurdu.

Hâlâ şaşkınlık içinde olan Alyssa peşinden koşturdu. "Siz Lordum, bir hainsiniz!" diye bağırdı.

Kahkaha atan Alex, yeniden oyuna soktuğu topu yerde yuvarlamaya başladı. Sessizlik ve şaşkınlıkla olanları izleyen çocukların keyfi yerine gelmişti. Onlar da genç adamın peşinden koşturmaya başladılar.

Kendisinden daha iri ve güçlü olan adamdan topu almaya çalışan Alyssa, ne kadar koşarsa koşsun ona yetişemiyordu. Adımları o kadar uzundu ki ona ulaşmaya çalışırken iki defa düşmüştü. Sonunda Nicholas topu kaparak genç kıza gönderdi. Sevinç çığlığı atan Alyssa kaptığı topu kaleye götürürken birden belinden tutularak kaldırıldı, sonra arka tarafa bırakıldı. Bu hiç adil değildi!

"Lordum, haksız güç kullanıyorsunuz, hainlik ediyorsunuz!" diye bağırdı.

Alex, sinsi bir gülümsemeyle reverans yaptı ve topu aldığı gibi kaleye gol attı.

Karşı takım zafer sevinci içindeyken Alyssa kollarını göğsünde kavuşturmuş, sinirli sinirli ayağını yere vurmaya başlamıştı.

Pekâlâ, kendisi istemişti. Demek ki adil bir oyun olmayacaktı!

Oyun tekrar başladığında topu kapan Alex, Eric'e verdi. Çocuk topu takım arkadaşı olan Steve'e gönderdi. Top tekrar kaleye doğru koşan Alex'e gelecekken, Alyssa onun görebileceği bir noktaya doğru ilerledi. Eteğini dizlerine kadar kaldırarak eğildi ve botlarının bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaptı. Bir taraftan da gülümsemesini görmesin diye saçlarını yüzüne doğru dökmüştü.

Bu manzarayı gören Alex olduğu yerde kaldı. Etek yavaş hareketlerle dokunmak için öldüğü bacakları ortaya sererek yukarıya doğru sıyrıldı. Genç kızın beyaz, biçimli bacakları gün ışığıyla buluştu ve genç adamın gürültüyle yutkunmasına neden oldu. Daha önce de pek çok bacak görmüştü ama hiçbirisi karısının bacakları kadar Alex'i baştan çıkaramamıştı. O uzun bacakların çıplak bedenine dolandığı ve kendisini onun içine ittiği görüntülerle taş kadar sertleşti. Kahretsin, etek dizlere doğru yükseldikçe erkekliği de doğru orantılı olarak daha da büyüyordu.

Bu çekici manzaraya odaklanmışken, başının üzerinden uçarak kıza doğru yuvarlanan topun farkında değildi. Alyssa bu fırsatın üzerine atladı ve topu kaptığı gibi koştu.

Kale olarak kullanılan iki taşın arasından geçen topu takip eden bakışları kısıldı genç adamın. Karısı ona olan zaafını kullanmış, Alex'i düşürdüğü tuzak işe yaramıştı. Kalbi biraz önceki gösteriden dolayı hızlı hızlı atıyordu. Sıkıntı veren sertliğini görmezden gelerek onu bu duruma düşüren karısına intikam dolu gözlerle baktı.

Atılan golün sevinciyle Alyssa ve takımı zafer çığlıkları atıp zıplarken, Alex bir kurdun intikamcı zarafetiyle ve tehditkâr bir tavırla ona doğru yürüdü. Güçlü bedeninden etrafa yaydığı hava hem çekici hem de korkutucuydu. Uzaklaşmak belki de tek mantıklı kurtuluş yoluydu. Genç kız birkaç adım geriye gitti.

Genç adam, "Leydim, biraz önce siz bana bacaklarınızı mı gösterdiniz? Hem de bu zavallı çocukların önünde..." diye mırıldandı tehdit dolu sesle.

"Ekselansları, adil oynamayan sizdiniz!"

"Oyundan bahsetmiyorum, ben sizin o muhteşem bacaklarınızdan bahsediyorum, Leydim. Sadece benim görmem gereken bacaklardan..."

"Onlar birkaç tane küçük çocuk!" diyen Alyssa gülerek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Genç adam adımlarını açıp onu kovalamaya başladığında çocuklar oyunun bittiğini anlayarak dağıldılar.

Ciddi ciddi kocası tarafından kovalanıyordu! Kendisine doğru gelen adamın nasıl bir ceza düşündüğünü bilmediği için her ihtimali göz önünde bulundurarak kaçmaya karar verdi. Bu konuda kesinlikle iyiydi. Birkaç dakika içinde çayırlığı çevreleyen çitlerin altından geçerek onu gizleyebilecek tek yere, koruluğa doğru koşmaya başlamıştı.

Yeşil zemin üzerine kırmızı çiçeklerin olduğu kıyafetiyle onu kaybetmesi imkânsızdı. Eteği arkasında uçuşurken daha önce de fark ettiği küçük bir ayrıntı yeniden gözüne çarptı. Sevgili karısı

evde giydiği kıyafetlerin altına korse, iç etek veya eteği kabartan o ıvır zıvırlardan giymiyordu. Bunu anlayabilirdi. Yıllarca bu tür sıkıcı ve baskı yapan ayrıntılardan uzak bir yaşam süren kızın burada da rahat etmek istediği açıktı.

Kızın gittiği yönü görünce gülümseyen Alex, planlasa bu kadar denk getiremezdi. Avının köşeye sıkışacağını bilerek iştahla gülümsedi.

Sonunda Alyssa durmak zorunda kaldığında harekete geçerek ona doğru yürümeye başladı. "Ben de tam buraya gelmenizi bekliyordum, Leydim."

Genç kızı köşeye sıkıştıran şey, toprağın aniden bitmesi ve yaklaşık iki metre aşağıda pırıl pırıl parlayan sularıyla bir göldü. Atlayamayacağına göre ona doğru gelen adama yakalanacaktı.

"Küçük bir çocukken o kayalıktan aşağıya atlardım! Yüzmeyi burada öğrendim." diyerek açıklama yapan genç adamın kendinden hoşnut yüzüne baktı.

"Yaklaşırsan atlarım!" diye seslendi. Güzel çizgilerinde gerçek olmayacak bir endişe ve telaş vardı. Ona doğru yürüyen adamla hemen altında uzanan gölün suları arasında bir tercih yapmak zorundaydı. Onun tarafından yakalandığında da bu gölün sularına fırlatılacağını biliyordu. O zaman tercihini bilerek o sulara atlama yönünde kullanmayı düşünüyordu.

"Tam da benim düşündüğüm şeyi yapmandan neden korkayım." diyerek gülümseyen genç adam düşündüklerini doğruladı.

"Çünkü yüzme bilmiyorum." Dük'ün adımları yavaşladı ama yüzünde ona inandığına dair tek bir çizgi bile yoktu. "Ciddiyim, yüzme bilmiyorum!" diyerek onu ikna etmeye çalıştı. "Öğrenmeye fırsatım olmadı. Kasabanın erkeklerinin yarısı takip ederken onlara gölün kenarında yarı çıplak yakalanmak istememem de yüzmeyi öğrenme konusunda isteksiz olmama sebep olmuş olabilir."

"Tamam, atla!" diyerek durdu Alex. Blöf yaptığına emin bir duruşu vardı.

Alyssa bir adama bir de suya baktı. Derin miydi? O atladığında kurtarmak için peşinden gelir miydi? Bunu denemeden bilemezdi.

"Beni kurtaracağınıza güveniyorum, Ekselansları Lordum!" diyerek ve çığlık atarak kendini boşluğa bıraktı.

Gerçekten de atlamıştı. Hâlâ onun numara yaptığını düşünen Alex acelesi olmayan adımlarla biraz önce kızın durduğu noktaya doğru yürüdü. Kayalardan oluşmuş yamacın kıyısına gelerek aşağıya baktı. Alyssa olduğu yerde debeleniyordu.

Gülümseyerek, "Kulaç atmadan yüzemezsin!" diye seslendi kıza.

Kulaç atmaktan çok sularla boğuşuyormuş gibi görünen genç kız birkaç defa suya battı çıktı. Ağzına dolan suları öksürerek atmaya çalıştı. Sonra suyun yüzeyinden kayboldu.

Bir süre onun yüzeye çıkmasını bekleyen Alex, "Alyssa! Numarayı bırak artık!" diye bağırdı.

Suyun yüzeyi bir çarşaf gibi dümdüzdü ve ona dair herhangi bir işaret yoktu.

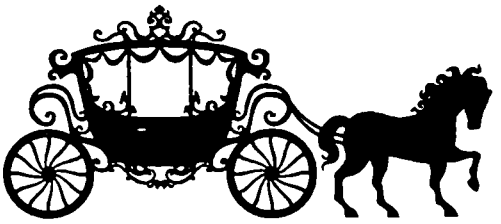
Yüzündeki eğlenen gülümseme silinip yerini telaş aldı. "Hayır, Alyssa!" diye haykırdı. Kalbi hızlı vuruşlarla göğüs kafesini dövmeye ve korkuyla sıklaşan nefesi ciğerini yakmaya başlayınca, düşünmeden suya atladı. Kahretsin, ona inanmalıydı!

Derin bir nefes alıp dibe daldı.

Nefesi bitinceye kadar gölün dibini eliyle yokladı. Sonunda yüzeye çıktığında, "Alyssaaaa!" diye olanca gücüyle haykırdı. Tanrım, onu bile bile ölüme göndermişti.

Tanrım, lütfen lütfen...

Sürekli aklından geçen bu iki kelimenin devamını getiremiyordu. Kaybetme korkusu bir su gibi ciğerlerine dolmuş, nefesini kesmişti.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Tekrar tekrar dibe dalıyor, kısa süreliğine yüzeye çıkıp soluklanıyordu genç adam.

Gölün durgun suyu diplerde bulanıktı. Kıza dair bir işaret bulabilmek için eliyle çevresini tarıyor ve ayağıyla hissettiği bütün gölgeleri dürtüyordu. Umudu tükenmek üzereydi. Kaybetme korkusu çocukluğundan bu yana hayatını karamsar gölgelerle çevrelemişti. Annesinden, Helen'den sonra kalıcı izler, belki de hasarlar bırakmıştı. Bu nedenle hayatında planlı olmaya, birkaç adım ilerisini görmeye ihtiyacı vardı. Yeni kayıplara katlanamazdı. Özellikle bu kayıp yaşamına yeni girmesine rağmen bütün düşüncelerini kaplayan Alyssa'nın kaybıysa aklını kaçırabilirdi. Bu defa elinden kaymadan önce yakalayacaktı, bu defa zamanında yetişecekti.

Yüzeye çıkıp derin bir nefes alıp yeniden dalmaya hazırlanırken kulağına gelen hışırtıya dikkat kesildi. "Alyssa!" diye haykırdı. Evet, bu su sesi umutlanmasına neden oldu. Durgun göl suyunu hareketlendiren ya bir insan ya da hayvan olabilirdi. İnsan olması için özellikle de bu insanın Alyssa olması için dua etti. Kayalığın diğer yanına doğru uzun kulaçlar atmaya başladı. "İyi olmak zorundasın!" diyerek dişlerini sıktı.

Büyük kayayı geçince Alyssa'nın sudan çıktığını gördü. Yüreğini kaplayan sevinç öyle büyüktü ki o an sadece onu hayatta görmenin verdiği rahatlamayla derin bir nefes aldı. Kasılmış bedeni gevşeyerek yumuşak akışkan bir hamura dönüştü. Son birkaç dakikadır

Ninova

yaşadığı korkudan kurtulmasını sağlayacak rahatlatıcı havayı derin derin içine çekti.

Genç adam yaşadığı paniği atmaya çabalarken, ona bu korkuyu yaşatan sevimli cadı ıslak bir sıçan gibi sudan çıkarken, dönüp genç adama gülümsedi ve "Böylece ödeşmiş oluyoruz, Ekselansları Lordum!" diye seslenme cüretinde bulundu.

Bu cümle onun uyanmasına yetti. Alex'i kandırmıştı! Ve genç adam, kız bu sözleri söyleyinceye kadar aldatıldığının farkında bile değildi. Aniden bütün mantığı uçtu ve kalbi kan yerine öfke pompalamaya başladı. Bu defa onu kesinlikle öldürecekti ve hiç kimsenin onu elinden almasına izin vermeyecekti.

Kararlılığın ve kızgınlığın verdiği bir güçle kıyıya doğru uzun kulaçlar atmaya başladı.

Alyssa'nın gülüşü dudaklarında dondu. Dük, kendisine doğru öyle bir öfkeyle yüzüyordu ki ardına bakmadan kaçması gerektiğini anladı. Hem de bir an önce... O uzun kaslı kollarıyla bir dakika içinde kıyıda olurdu. Düşündüğünü uygulamaya koymak için zaman kaybetmedi ve harekete geçti.

Alex, ayakları yere değince yavaş yavaş sudan çıkmaya başladı. Gazabını yağdırmaya niyetlenen denizlerin tanrısı Poseidon gibi sudan yükseliyor, peşine düşeceği kızın uzaklaşan görüntüsünden bir an bile gözlerini ayırmıyordu.

Bu arada Alyssa peşinden gelen felaketten uzaklaşabilmek için ıslak eteklerini tutmuş, ardına bakmadan koşuyordu.

"Bence daha hızlı koşmalısın tatlım, seni elime geçirdiğimde inan bana bir hafta oturamayacaksın!"

Genç kız, Dük'ün bu sözlerini duyunca korkuya kapılarak daha da hızlandı. Bu defa gerçekten kurtulamayacaktı. Nereye saklanabilirdi? Burası onun eviydi ve mutlaka her yeri avucunun içi gibi biliyordu.

Soluk soluğa malikânenin merdivenlerine geldiğinde Dük'ün de koruluktan çıktığını gördü. Koşarak tırmandığı basamakların sonundaki kapıyı yumruklayarak açılmasını sağladı. Ona kapıyı aralayan uşağın şaşkın yüzündeki komik ifadeye duraksayacak ya da gülecek zamanı yoktu. Adamı iterek antreye daldı, kıvrılarak üst kata giden merdivenlere doğru koştu.

Bu sıra dışı kızı gördüğünden bu yana hep Charles'i şaşırtıyordu ancak şu anki görüntüsü karşısında uğradığı şok diğer şaşkınlıklarının yanında tarif bile edilemezdi.

"Ekselansları!" diye seslendi

Merdiveni tırmanmaya devam eden genç kız, "Beni görmedin, Bay Charles!" dedikten sonra hızlandı.

Charles, onun kimden kaçtığı görmek için başını kapıdan uzattı. Efendisi hızla eve yaklaşmaktaydı ve çok garip bir şekilde o da tepeden tırnağa ıslaktı. Düşes'ten farkı ise oldukça öfkeli görünüyor olmasıydı.

Alyssa için odasına gitmek kendi ayaklarıyla kapana kısılması demekti. Bu nedenle ikinci katta kısa bir duraksama yaşadı. Bakışı kıvrılarak devam eden üçüncü kat merdivenlerine takıldı. Bu basamakların sonu çatı katıydı ya da tavan arası... Her neyse... Genç kıza fırtına dininceye kadar saklanacak bir yer sunduğu sürece neresi olduğu çok da önemli değildi.

Hareketleri hızlı ve telaşlıydı. Soluk soluğa tırmandığı merdivenin sonunda tek bir kapı vardı. Tozlu çatı katına bu ıslak kıyafetlerle girecek ve bataklığa düşmüş ıslak bir sıçana dönüşecekti. Toz ve su bir araya gelince kolaylıkla Alyssa'dan bir heykel çıkarılabilirdi.

Onu takip eden tehlikeyi düşündüğünde başka seçeneğinin olmadığına karar vererek ve aşağıdan gelen seslerle bu kararı uygulama sürecini hızlandırarak önünde yükselen kapıyı itip içeri girdi.

Düşündüğünün aksine burası eski eşyaların yığıldığı bir oda değildi. Kapıyı kapatarak ve kilitleyerek kendini güvenceye aldıktan sonra odayı incelemek için döndü.

Birileri için döşendiği belli olan çatı katı çok güzeldi. Tamamlanmış resimler ve boya malzemeleri her yerdeydi. Üzerini kalın bir toz tabakasının kapladığı yarım kalmış tuvaller odada bulunan diğer eşyalar gibi terk edilmişti.

Her kimse yetenekliymiş, diye düşündü. Bir süre resimleri inceleyerek oyalandı.

Geniş odanın ortasında dört köşesinden kolonların yükseldiği sayvanlı bir yatak vardı. Kadınsı çizgiler taşıyan örtüsü ve perdesi bu odanın bir erkeğe ait olamayacağını söylüyordu. Diğer duvara dayanmış olan dolabın içi ufak tefek olabilecek birine ait kıyafetlerle doluydu.

Elini kumaşın üzerinde gezdirirken, *kim kendini burada insanlardan soyutlamış olabilir,* diye düşündü. Çünkü bu oda tamamen basit ihtiyaçları karşılamaya ve insanlardan uzak yaşamaya uygun döşenmişti.

Hâlâ ıslak olan kıyafetlerle durduğunu fark ederek soyunmaya başladı. Burada uzun süre saklanarak zaman geçirecekse hastalanmamak için bu ıslak kıyafetlerden kurtulması gerekiyordu.

Sadece iç gömleği kalıncaya kadar bütün kıyafetlerini çıkardı. En son botlarını da bir kenara fırlattı.

Alex, kapıdan girdiğinde öyle bir öfkeyle bağırdı ki çatı katındaki Alyssa bile duymuştu. Uşaklar saklanacak delik ararken Alyssa gayet rahat bir şekilde üzerine giyecek bir şeyler arıyordu. Onun burada saklandığını akıl edemeyeceğini düşünerek gayet rahat davranıyordu.

Askıdan aldığı ipek bir sabahlığı üzerine geçirip kuşağını bağladı. Yatağın üzerindeki tozlu örtüyü çekip kendini yumuşak döşeğe bıraktı. Ellerini başının altına koydu ve düşünmeye başladı.

Aslında suçluluk duymuyor değildi ama birazcık, fazla değildi. Hak etmişti. O yamaçta kalp krizi geçirdiğini düşünerek yaşadığı korkuyu unutmamıştı.

Kapı kolunun zorlandığını duyunca hızla yerinden doğruldu. Hayır! Bu kadar çabuk bulmuş olamazdı!

"Ne bekliyordun? Adamın kendi evi!"

Ayrıca Charles, efendisine karşı koyabilecek kadar cesur bir adam değildi. Bakışları gizlenebileceği hiçbir yer olmayan odada dolaştı. Kanatları olsaydı küçük pencereden atlayabilirdi.

"Alyssa, aç şu kapıyı!" Sesi katı ve sakin gelse de genç kız onun bedeninden taşan öfkeyi aralarındaki kapıya ve duvarlara rağmen hissedebiliyordu.

"Sessiz kal! Yanıldığını düşünüp gidebilir!" diyerek kendi kendine fısıldadı.

"Alyssa, aç şu kapıyı yoksa kıracağım!"

Bu tehdit üzerine kapıyı inceledi. Kırılabilecek bir yapısı olmasa da sessizce yaklaşıp elini ahşabın parlak yüzeyinde gezdirerek sağlam olup olmadığını kontrol etti.

Elbette sağlamdı. Bir köy evinin çürük kapısıyla aralarında en ufak bir benzerlik yoktu. "Ahmak!" diye fısıldadı yine kendine. "Burası bir aristokratın evi... En kaliteli malzemeler kullanılmıştır!"

Yine de geri geri giderek yatağa tırmandı ve kendini koruyabilecekmiş gibi yatak başlığına doğru yaslandı. Kapının diğer yanından Dük'ün anlaşılmaz homurdanmaları geliyordu.

Dışarıdan gelen gümlemeyle yerinden sıçradı. *Ah yüce Tanrım!* Kapıyı kırıyor olamazdı. Adamı ne kadar öfkelendirdiği düşünülecek olursa bu tepkisine şaşırmamalıydı. *Ama kapıyı kırmak... Bu çok ileri gitmek olmaz mıydı?*

Her vuruşta yerinden sıçrarken korku dolu gözleri kapıya yapışmıştı. İkinci vuruş, üçüncü vuruş derken dördüncüde çift kanatlı kapı çatırdayarak menteşelerinden ayrıldı ve savrularak açıldı. Kapının sağ ve sol kanadı eğreti bir şekilde duvara çarptı ve öylece kaldı.

Kapının kırılmasıyla içeriye dalmasını beklediği adam, düşündüğünün aksine sakin ve yavaş adımlarla odaya girdi. Sessizliğine rağmen öfkesi çevresini bir sis gibi sarmıştı. Uğursuz bir hava akımı

Ninova

genç kıza kadar ulaşıyor, korkudan kıpırdamasına izin vermiyordu. *Tanrı aşkına, bir şaka nerelere gelmişti?*

Dük, yavaş yavaş yürüyerek yatağın ayakucuna geldi. Bakışları ateş saçıyordu ve çenesindeki kas yine atmaya başlamıştı. Alyssa sonunda o kasın adam çok öfkelendiğinde bir nabız gibi attığını fark etmişti. *Geçmiş olsun sevgili kızım, biraz erken olmadı mı?*

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Genç kız yavaşça yatağın öbür tarafına, Ekselanslarının ulaşamayacağı tarafa doğru hareket etti. Dük sakinliğini koruyarak onun tarafına doğru yönelince ters tarafa doğru emekledi. Adam avıyla oynayan bir kedi kadar dingin ve sabırlıydı. Elinden kurtulamayacaktı.

Aniden hamle yapan Alex tam ayağından yakalayacakken kendini yataktan aşağıya attı. Yere düşer düşmez zıplayarak doğruldu. Hayatında bundan daha çevik olduğu bir an yoktu. Ortalarındaki yatak siper olarak dururken, karşılıklı hamleleri tahmin etmeye çalışarak öylece birbirlerini kolluyorlardı. "Beni nasıl buldun? Yerimi hizmetçiler mi söylediler?"

"Hayır, kendi kendini ele verdin. Arkanda ıslak bir iz bırakmışsın."

Alyssa sadece hayal kırıklığı dolu anlamsız bir ses çıkarabildi. Tek zeki olan kendisi değildi demek ki... Onunla alay eden iç sesine dilini çıkardı.

Kızın dikkat dağınıklığından faydalanan Alex, yatağın ayakucuna kadar gelmişti. İleri doğru hızla atılınca Alyssa yatağın üzerinden öbür tarafa geçmeye çalıştı ancak genç adam onu sol ayağından yakaladı.

Çırpınan genç kız sağ ayağıyla güçlü bir tekme attı. Genç adamın omzuna gelen tekme canını yakmıştı ama yine de yakaladığı bileği bırakmadı. Sürekli tekmeler savuran diğer ayağını da bileğinden yakalayıp olduğu yere sabitledi.

Islak iç gömleğini çıkarmamış olmalıydı zira ipek sabahlık yer yer ıslanmıştı. Yatağa yüzüstü gömülmüş kızın sabahlıktan açık seçik belli olan kıvrımları neden onun peşine düştüğünü, neden

kapıyı kırdığını ve bitmek bilmeyen derin öfkesini, hepsini ama hepsini unutturmuştu.

Onu yatağın kıyısına kadar çekerek sabahlığı sıyırmak ve şimdiden acı verici şekilde sertleşen erkekliğini onun kuytularına gömmek ne kadar da kolaydı. Sonrasında gerekirse ölmeye hazırdı. Genç kızın bedeninden yayılan ısıyı hissederken ıslaklığına gömülmek ölümüne neden olabilirdi.

Bedeni kıza doğru uzandı, bileğinden sıkıca tuttuğu narin ayağı taşlaşmış erkekliğine doğru bastırdı. Kurtulmak için kıpırdanan kızın her hareketi istemediği bir sürtünme hissi yaratıyordu. Bu durumdayken boşalması utanç verici olacaktı. Bu kadın ona neler yapıyordu böyle? Derin bir nefes alıp kızın bacaklarını yanlara doğru açtı. Tanrı biliyor ya kaç defa ona böyle sahip olduğunu hayal ederek boşalmıştı.

Alyssa bu saldırıya nefesi kesilerek cevap verdi ve dönerek kurtulmaya çalıştı. *Ah yüce Tanrım!* Parmaklarının temasını hissettiği her noktadan alev fışkırıyordu. Kaçma içgüdüsünü bacak arasından bedenine yayılan arzu dolu titreşimler engelliyordu. Adamın baştan çıkaran dokunuşları uzaklaşma dürtüsünü paramparça ediyor ve aynı şekilde karşılık vermeye itiyordu. Günahkârlık onun tarafından altın bir tepside sunuluyordu ve kızın bunu reddetmeye gücü yoktu. O tepside her ne varsa, zehir de olsa uzanmaya istekliydi.

Genç adam üzerine uzanarak genç kızın isteksiz direnişine engel oldu. Şimdi delicesine istediği o sıcak kıvrımlara daha da yaklaşmıştı. Bacak arasından yükselen sıcaklığı sertliğinde hissedebiliyordu.

Saçını ve sabahlığını geri iterek güzel boynunu ortaya çıkardı. Burnunu kızın boynuna dokundurdu. "Sana kaç defa böyle sahip olmak istediğimi biliyor musun? Ve kaç gece içine girip çıktığımı düşünerek kendimi tatmin ettiğimi ve elime boşaldığımı..." Elleri kızın koltuk altlarından sokularak göğüslerine ulaştı. Avuçladığı bu yükseltileri yoğurdukça ondan cılız bir inleme geldi. "Bu tomurcuklara dilimle, dudaklarımla ve dişlerimle nasıl eziyet edebileceğimi

hayal edip durdum. Dudaklarımın arasında güneşe dönen çiçekler gibi dikleştiğini ve dolgunlaştığını hissetmek istedim."

Hafifçe doğrularak sabahlıkla birlikte iç gömleğini de yukarıya doğru çekiştirdi. Bacaklarının üst kısmında biten ipek iç çamaşırını aşağıya doğru çekiştirirken Alyssa'dan, "Hayır!" itirazı geldi. "Bekleyeceğine söz vermiştin!"

"Evet!" diyerek sırıttı genç adam. "Bu beni kızdırmadan önceydi. Sana bir ders vermeye karar verdim. Bana neler yaptığını, çektiğim eziyeti sen de yaşamadan bu yataktan ayrılmana izin vermeyeceğim!"

Bir süre boğuştuğu iç çamaşırı kızın dizlerine inince önünde uzanan muhteşem manzara nefesini kesti. Elini kıvrımlı kabartıların üzerinde dolaştırdı. İşaret parmağı derin vadinin çizgisinde bir süre gidip geldi. Sonra bacak arasına uzandı. Dokunduğu noktalarda kızın teni hevesle seğirince gülümsedi.

"İşte aynen böyle, sana dokunacağım..." Eli kızın kadınlığını buldu. Hafifçe aralayarak zevk tepeciğine ulaştı. "Bu noktaya dilimi dokunduracağım, dudaklarımla ve dişlerimle sana eziyet edeceğim. Islaklığını içeceğim. Tadını aldıkça seni daha çok isteyeceğim."

Alyssa artık ne hareket edebiliyor ne de nefes alabiliyordu. Bu çok fazlaydı... Dokunuşu, hissettirdikleri, edepsiz sözlerini ona ulaştıran boğuk sesi, arkasında hissettiği bedeninden taşan sıcaklık... Aklını kaçırmak üzereydi.

Alex, bir parmağını onun ıslanmış derinliğine daldırdı. "Yüce Tanrım, burada olmak için ölüyorum!" diye fısıldadı. Parmağı ahlaksızca içinde gidip gelmeye başladı. Kızın kulağına doğru eğilerek, "Bunu aletimle de yapmak istiyorum. Bu şekilde içinde gidip gelirken adını, kim olduğunu, bütün korkularını unutmanı sağlamak istiyorum. Sona yaklaşmak için yalvarmanı, altımda kıvranmanı, adımı çığlık çığlığa bağırmanı istiyorum. Sana öyle çok sahip olacağım ve öyle çok zevk vereceğim ki benden başka bir şey düşünemeyecek hâle geleceksin. Bana yatakta öyle bağlanacaksın ki bir daha gitmeyi düşünemeyeceksin." dedi.

Genç kız, bacak arasında dolanan parmakların içine dalmasıyla altındaki yatağa yapıştı. Ahlaksızca içinde gidip gelen parmaklardan daha fazlasını isteyerek kıvrandı. Nefes alamıyordu, kalbi bir noktadan sonra ipini koparmış bir at gibi doludizgin koşturuyordu.

Bedenine harika şeyler yapan adamın şehvetli dokunuşları ve baştan çıkaran sesinin dışında bütün dünya yok olmuştu. "Lütfen!" dedi nefes nefese. Neden *lütfen* diye yalvardığını bile bilmiyordu. Adam nereye nasıl dokunacağını bilen tecrübeli parmaklarıyla söylediğini yapmış, kim olduğunu bile unutturmuştu.

Bütün sinirleri çığlık çığlığa bağırırken Alex elini kızdan çekti. Onun, "Hayır!" haykırışı üzerine haince gülümsedi.

Yeniden üzerine uzanarak sertliğini kızın sızlayan bacak arasına bastırdı. "Gördün mü? Hayal kırıklığı böyle bir şey... Çok istediğin hâlde sahip olamamak, ulaşman gereken noktaya doludizgin giderken yarım bırakılmak... Ben bunu her gece yaşıyorum, sevgilim." Kızın boynunda gezdirdiği dili ve dişleriyle işkencesine devam etti.

Çenesinden tuttuğu kızın yan dönmesini sağlayarak dudaklarına kapandı. Yabani açlığını ona da bulaştırmak ister gibi öpüyor, hırpaladığı dudakların boyun eğmesini istiyordu. Aynı zamanda bedeninin alt kısmını ona sürterek ateşin parlamasını ve alev alev yakmasını da sağlıyordu.

Alyssa, dudaklarını aralayarak onun dilinin ağzına dalmasına izin verdi. Bu arada kendi diliyle ona dokunuyor, acemice karşılık veriyordu. Bütün masumluğuna rağmen bu tecrübesiz karşılık adamı daha da çileden çıkarıyordu.

Nefes almak için birazcık geri çekilen Alex, "Senin de benim kadar azdığını görmek istiyorum!" diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Beni içine alacak mısın, Alyssa? Derinlerine kadar sana sahip olmama izin verecek misin? Aletimi bırakmamak ister gibi o sıcak kuytularında sıkıştırıp beni çılgına çevirecek misin?" diye fısıldadı dudaklarına karşı.

Sesiyle bile kemiklerini eritmişti. Bir daha kendine gelebileceğini sanmıyordu. Düşünceleri dağılmış inci gerdanlık gibi her yere saçılmış ve kaybolmuştu genç kızın. Şehvetin bir kadını ya da erkeği nasıl yoldan çıkarabileceğini şu kısacık zaman diliminde öğrenmiş, içinde dindirilemez bir açlık oluşmuştu. Yoksunluk hissi ise acı vericiydi. Bacak arasındaki sızlama bu açlığı ancak ona işkence eden adamın doyurabileceğini söylüyordu.

Alex'in sorduğu soruya, "Kapa çeneni!" diye inleyerek cevap verdi.

Genç adam, kızın dudağını diliyle yalayarak, "Neden, sevgilim? Bana neler yaptığını duymaktan hoşlanmadın mı?" diye mırıldandı.

"Bırak beni!" dedi sert olmaya çalışan ama yalvarır gibi çıkan cılız bir sesle.

Alex, kızın üzerinde yükselerek onun sırtüstü dönmesini sağladı. Şehvetin bir başka güzellik kattığı yüzünü gördüğünde ise bu yaptığına pişman oldu. Ona bakan gözleri, biraz önce kendi dudakları altında eriyen dudakları, kızarmış yanakları, *başladığın işi bitir, beni al,* diye bağırıyordu.

"Seni bırakmamı istemiyorsun ki..." dedi hırıltılı bir sesle ve dudaklarına kapandı. Tek istediği bu dudaklara sahip olmak ve açlığını doyurmaktı. Dili ve dişleri ise bu zevkli dansın destekleyicileriydi.

Her noktasının tadına aynı anda bakmak isteyen obur bir adam gibi dudaklarını dudaklarından uzaklaştırarak kulağına yöneldi. Oradan boynuna ve göğüslerine indi. Bir eli bu yumuşak tepecikleri yoğururken diğer göğsünü ipek kumaşın üzerinden dişleriyle sıkıştırdı. Bu son saldırıyla yerinden sıçrayan genç kızın çığlık atmasını sağlamıştı. Dudakları bu işkenceyi devralırken kasıklarını onun yumuşak kadınlığına sürttü.

Eli bedenlerinin arasına uzanarak yeniden kadınlığını buldu. Kaba ve aceleci hareketlerle açılmamış bir çiçeğin taç yapraklarını açılmaya zorlayan bir vahşi gibi davranıyordu.

"Tanrım, öyle ıslaksın ki..." diye homurdanarak okşamaya başladı. "Beni istediğini söyle! Sana sahip olmam için yalvar, Alyssa!"

"Kahretsin! Ben..." diyerek hıçkırdı genç kız, onun eline doğru kıvrılarak daha fazla zevk almaya çalıştı.

"Söyle! Yoksa bu işkenceye günlerce devam ederim, benim kaybettiğim gibi sen de aklını ve iradeni kaybedersin!" Sesi ve parmakları acımasızdı.

Genç kız onun gömleğine yapışarak daha da yaklaşmaya çalıştı. Bacakları ise kendiliğinden genç adamın beline dolanmıştı.

"Ben..." Cümlenin devamı gelmeyince Alex'in eli tatlı işkenceye son vererek durdu. Alyssa inleyerek itiraz etti ancak üzerinde duran ve onu büyük bir dikkatle izleyen adam gaddardı.

"Söyle!"

"Lütfen! İstiyorum." diye fısıldayabildi. Gözünden kayan bir damla yaşı diliyle tuttu genç adam. Eli yeniden hareket etmeye başlayınca, hıçkırarak inledi Alyssa.

"Zor değilmiş, değil mi?" diye fısıldayan Alex, parmağını kızın derinliklerine doğru itti. Her hareket ettirişinde daha derinlerine doğru ilerliyordu.

Alyssa ise bu defa ulaşmak istediği noktaya daha yaklaştığını hissediyordu. Genç adamın boynuna sarılarak kendisine doğru çekti ve dudaklarına kapandı. Alex'in zafer hırıltısı kızın dudakları arasında kayboldu. Kalçasını genç adamın eline sürterek zevk patlamasını hızlandırdı. Çığlık çığlığa boşalırken gözünün önünde patlayan renkli havai fişeklerin görüntüsü nedeniyle geçici bir körlük yaşadı.

Kahretsin! Parmaklarını bir eldiven gibi kavrayan kızın kasılıp gevşemeleri genç adamı da neredeyse boşaltacaktı. Dişini sıkarak ve onun bu zevki daha uzun yaşamasını sağlamak için hareketlerini hızlandırdı. Sarsıntıları son dalgasına kadar emen Alex'in parmakları nihayet kızın bedeni gevşediğinde ıslak kuytudan çekildi.

Gevşemiş bir hamur yığını gibi yatağa serilen Alyssa, nefessiz kalan ciğerlerini ve kalbini yatıştırmaya çalışıyordu. Nasıl göründüğü aklına gelince şehvetten yanan yanakları daha da kızardı. Alex'in üzerinde hareket ettiğini duyunca gözlerini açtı. Ayakucuna doğru

kayan genç adamın yataktan ineceğini düşünürken, bedenini kızın bacakları arasına yerleştirerek eğildi. Yapmaya niyetlendiği şeyi anladığında gözleri sonuna kadar açılarak, "Hayır!" diye haykırdı.

"Arkana yaslan ve sadece hisset!" diye fısıldadı genç adam.

Bu mümkün müydü? Mümkün olmamalıydı! Çok ahlaksızcaydı ama bacaklarının arasına yerleşen siyah saçlı baş bunun olabileceğini söylüyordu.

"Hayır, Alex!" dedi nefesi kesilmiş bir hâlde.

Genç adamın dudaklarının ilk dokunuşuyla yerinden sıçradı. Yüce Tanrım, gerçekten de dilini, dişlerini ve dudaklarını kullanıyordu.

Yaşadığı bu duygunun tarifi yoktu. Birden bütün bedeni akışkan bir sıvıya dönüşmüştü. Biraz önce ulaşmak için öldüğü o zirve bu kez dağdan kopup gelen devasa bir çığ gibi gürültüyle ve sarsıntıyla genç kızı yutmuştu. Kadınlığını yalayan dilin teması ve haz tepesine dokunan dişlerin varlığı bu boşalmaya deprem etkisi yaratmıştı. Haykırarak biraz öncekinden daha kısa zamanda boşaldı.

İnsanın hazdan sarhoş olması mümkün müydü? Alyssa kim olduğunu bilmiyordu. Düşünceler renkli kelebekler gibi kanat çırparak genç kızdan uzaklaşmıştı. Gücü ise korkak bir tavşan gibi genç kızdan kaçmıştı. Parmağını bile kıpırdatacak hâli kalmamıştı.

Alex'in doğrulduğunu hissetse de gözlerini aralayıp ne yaptığına bakacak gücü yoktu. Duyduğu hışırtılar, sarsılan yatak ona bir fikir vermeliydi ama biraz önce de aklından geçirdiği gibi düşünceleri kanat çırparak ondan uzaklaşmıştı.

Üzerindeki sabahlığa ulaşan ellerin varlığıyla gözleri açıldı.

"Ne?" diye mırıldanırken önce sabahlığı, sonra da iç gömleği yataktan aşağıya uçtu. Hâlâ dizlerinde duran iç çamaşırı yine genç adam tarafından sıyrılıp çıkartılmıştı.

Alyssa, bu aceleci soyunma işine tepki veremiyordu çünkü karşısında çırılçıplak duran adamın gözlerini yakan görüntüsüne kilitlenip kalmıştı. Bedeni; özenle şekillendirilmiş, bir kaba dökülen

erimiş bronzdan meydana gelmiş gibi baş döndürücüydü. Pürüzsüz bir ipeği hatırlatan esmer teninin altındaki güçlü kasları, hareket etikçe dalgalanıyordu. Düşündüğünden daha iri ve güçlü görünüyordu. Bu güç; şekilli kaslarından, geniş omzundan, kaslardan örülmüş karnından taşıyordu. Zorlukla yutkundu genç kız. Parmaklarını her tümseğin, her kasın üzerinde gezdirmek istiyordu ya da diliyle her noktasını keşfetmek ve yalamak... O kıyafetlerin altından böylesine muhteşem bir şey çıkacağını kim bilebilirdi? O tene dokunmak isteyen dili karıncalandı.

Alex, kızın bir bez bebek gibi hareketsiz kalışını yaptığı işi bitirdiğinde fark etti. Sonunda bütün güzel kıvrımları gözünün önündeydi. Karısı bu zamana kadar gördüğü en güzel kadındı. Dik ama dolgun göğüsleri avuçlarını dolduracak kadar iri ve yuvarlaktı. Uzun biçimli bacaklarını onun içinde gidip gelirken, beline dolanmış olarak hayal etmek bile imkânsızı başarmış erkekliğinin daha da büyüyerek sertleşmesine neden olmuştu.

Kızın üzerine doğru eğilirken, onu göğsünden iterek yatağa düşürdü. "Bir daha evliliğimizin geçersiz olduğunu söyleyerek kaçmaya çalışmana izin vermeyeceğim! Bu yataktan çıktığında bu gerçekliğin en büyük savunucusu sen olacaksın, sevgili karım. Bedeninin her noktasına damgamı basacağım. Sadece ve sadece bana ait olduğunu bileceksin. Sen benimsin! Hem de ömrünün sonuna kadar..."

Alyssa, bu sözlerle kapıldığı uyuşukluktan çıktı. Adamın kararlı yüzüne en az onun kadar kararlı baktı. "Hiç kimseye ait değilim. Bana biri sahip olacaksa o da ancak ben olabilirim!" dedi hırçın bir sesle.

"Göreceğiz!" diyen genç adam, kızın bacaklarını aralayıp arasına yerleşirken bütün karşı koyuşlarını ve itirazlarını bedeni, elleri ve dudaklarıyla engelledi.

Kadınlığının girişindeki baskı yapan sertliğe karşı durmak istedi ancak genç adam kasığını ve erkekliğini ona sürterek haz kıvılcımının parlamasını sağladı.

Bu nasıl bir doyumsuzluktu böyle? Alyssa bedenini tanıyamıyordu.

Alex'in sabrı, var olan duvarları yıkmış, erkeklik duygularının üzerinde tepiniyordu. Acı veren gecelere ve uzaktan bakarak iç çekmelere bir son veriyordu. Kendini kızın dar kuytularına doğru hızla itti. Kasılan ve acıyla inleyen kızın alışması için bir süre bekledi. Bu bekleyiş cennetin kapısında durdurulmak ve içeriye girilmesine izin verilmemesi kadar acı doluydu. Geri çekilip yeniden en derinlerine kadar girdi ve inledi. Yumuşak teninin ipeksi hissi her hareket edişinde kasıklarındaydı.

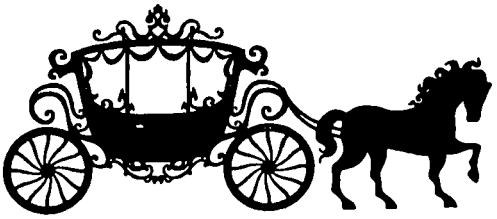
Dirsekleri üstünde yükselerek kıza baktı. Biraz önceki şehvetli tavrından eser yoktu. Bu zevk dolu dansa onun da katılmasını sağlamaya niyetliydi. Amacı bu kadar zevkliyken zaman kaybedemezdi. Uzanıp dudaklarına kapanırken parmakları keşfetmekten bıkmadığı noktalara ulaştı.

Sonrasında onu zirveye götüren yolu uzatabildiğince uzattı. Izdıraplı bir oyalamaydı ancak her anına değerdi. Onun üzerinde gidip gelirken elleri en mahrem noktaları okşadı. Dişleri boynunun her noktasında zevk veren izler bıraktı. Dudakları genç kızın kadınlığına sarsıntı yaşatan dokunuşlarla teninde gezindi. Bir süre sonra Alyssa çığlık atarak boşaldığında genç adam yeniden başladı.

Kızın bütün yaşam enerjisini çekmeden duramayan bir canavar gibi onun defalarca gelmesini sağladı. Son boşalmanın hemen ardından kızı yatağa yapıştırıp, sertçe içinde gidip gelmeye başladı. Sonunda kükreyerek boşaldığında, iliklerine kadar kuruduğunu hissederek Alyssa'nın üzerine yığıldı.

Liberty yukarıdan gelen sesleri bir süre dinledikten sonra kurnazca gülümseyerek, "Sanırım evliliklerini gerçek hâle dönüştürmek için bir yol aramamıza gerek kalmadı." dedi.

Fanny ise utangaç bir tavırla elini ağzına kapatmış kıkırdarken tombul bedeni sallanıyordu.

BÖLÜM OTUZ ALTI

"Acıktın mı? Bir şeyler yemek ister misin?"

Yanağındaki ılık dudaklar tüy hafifliğinde dolaşıyordu. Alex'in sesiyle gözlerini aralayan Alyssa şaşkınlıkla çevresine baktı. Odayı pencereden gelen ay ışığı aydınlatmıştı. Bir de ne zaman yandığı belli olmayan ve bitmek üzere olan mumun cılız ışığı... "Kaç saattir uyuyorum?" diye mırıldandı.

"Çok saattir..." diye cevapladı genç adam. Sanki hiç uyumamış gibi görünüyor, tek dirseğine yaslanmış, Alyssa'yı izliyordu.

Sırtüstü dönen ve yeniden gözlerini kapatan genç kadın, "Çok yorgunum ve uykum var." diye mırıldandı. Bir doğal afet sonrası toprak altından çıkarılmış kazazede gibi hissediyordu. Bütün bedeni, içi ve dışı ağrıyordu.

Kulağının dibinde Alex'in kendinden hoşnut boğuk gülüşünü duydu. Sonrasında ise kulak memesini çekiştiren dişlerin zevkli işkencesine maruz kaldı.

"Beni rahat bırak!" diye mırıldandı huysuz bir sesle.

"Henüz değil!" diyen boğuk sesin ne istediğini artık bilen bedeni anında harekete geçmişti. Lanet olası dürtüler... Bilmeden önce ne kadar rahat yaşadığını sızlanarak itiraf etti.

"Aç mısın?" diye yeniden soran genç adama tek gözünü açarak baktı.

"Açsam ne yapacaksın?"

Ninova

"Ben senin açlığını gidermeni sağlayacağım, sonra da sen benim açlığıma bir çare düşünebilirsin."

"Ya aç değilim dersem..."

"O zaman sadece benim açlığım üzerine yoğunlaşacağız." diyerek kızın kalbini titreten bir bakış attı.

"Kahretsin! Doymak nedir bilmiyorsun, değil mi?"

"Uzun süren bir seks perhizinden sonra hemen doymamı nasıl beklersin?"

Alyssa örtüyü kendine çekip sarıldı. "Ne kadarlık bir perhiz süresinden bahsediyoruz?"

"Altmış beş günlük bir yoksunluktan bahsediyoruz, sevgilim..."

"Yüce Tanrım, iki ay çok değil!"

"Sen hayatıma iki ay önce girdin ve her geçen gün artan bir istekle baş etmek zorunda kaldım. Evet, bence uzun bir süre!"

"Tamam, açım... Doyur beni..."

"Memnuniyetle, Leydim!" diyen Alex yataktan fırladı. Muhteşem arka görünüşünü genç kadına sergilemekten zerrece rahatsız olmayan bir tavırla pantolonunu ve gömleğini giydi. Sonra da odadan çıktı.

Çok geçmeden elinde bir tepsiyle döndü. Akşam inmedikleri yemekten kalanları bir tepsiye dizmişti. Soğuk tavuk, peynir, taze ekmek ve şarap getirmişti.

Yatakta oturan kızın kucağına bıraktığı tepsiyi düzelttikten sonra kendisi de yanına yerleşti.

"Becerikli erkekleri severim." diyen genç kadın ağzına bir parça peynir attı.

Alex, onun ağzına tavuk etini sokuştururken, "Sevebileceğin tek bir adam var. O da şu an yanında oturuyor. Hani biraz önce sana sahip olan adam, hatırladın mı? İstersen memnuniyetle yeniden hatırlatırım!" diye homurdandı.

Genç kız ağzındaki tavuğu çiğnemeyi bırakarak ona dikkatle baktı. Sevebileceği tek adam demişti. Bedenini vermişti, yüreğini de

vermeye cesaret edebilir miydi? Ya hayal kırıklığına uğrarsa, incinirse ve bir daha onarılmayacak kadar kırılırsa? Adam bu saydığı şeyleri yapabilecek potansiyele sahipti. Gücü kendine olan güveninden geliyordu. Onun sert yapısının yanında genç kız ufalanabilir kumdan bir kale gibi dirençsiz ve yumuşaktı. Çok kolay dağılabilirdi.

Aklından geçen düşünceleri ortaya dökmek yerine Alyssa, ağzındaki lokmayı bitirmeyi bekledi. "Köpekler gibi kendi alanını mı işaretliyorsun?"

"Benim olduğunu kabullenmen için gerekirse köpekler gibi işeyerek çevrene bir çember çizebilirim. Bu nedenle çok rica ediyorum Leydim, benim yanımda erkekler, adamlar gibi kelimeleri kullanma!"

Onun işeyerek çevresine bir çember çizdiğini düşününce kahkahasını tutamadı. Elindeki bardakta bulunan şarap yatağa döküldü.

"Yatağına aldığın kadınları kıskanır mısın?"

Alyssa ağzından laf almaya çalışıyordu. Bunu da ince bir iğnelemeyle yapıyordu. Onun ne yapmaya çalıştığını anlayan Alex, eğilip dudağına bir öpücük bıraktı. "Daha önce kıskanacağım bir karım olmamıştı. Bu benim için bir ilk." diye mırıldandı.

Oda böyle loşken ve utangaç duyguları gizlerken onunla her konu hakkında konuşmak kolaydı. Şakalarına aynı şekilde şakayla cevap veren adamı izlerken, söylediklerine gülerken ya da yerli yersiz birbirlerine dokunurken, biraz önce seviştikleri yatakta çıplak olarak yemek yerken sanki hep buradaydı ve bu adama aitti. Ayrıntıları bilmese de onu yakından tanıyordu. En son olarak da bedenini tanımıştı. Bu aşinalık garipti ve Alyssa gerçekten de ilk defa birine ait olduğunu hissediyordu.

Tepsiyi kucağından alıp yere bırakan genç adam, bir çırpıda üzerindeki gömlekten ve pantolondan kurtuldu. Örtünün altına girip kızın bedenini kendine çekerken, "Senin açlığını hallettiğime göre bir ödülü hak ettim. Şimdi benim sıram..." diye mırıldandı.

Ona sarılan Alyssa, genç adamın kendisi kadar kolay doymayacağını öğrenmek üzereydi.

Hava çoktan aydınlanmıştı. Alyssa yüzüstü yatan genç adamı izliyordu. Alnına dökülen siyah saçları, bir günlük sakalın belirginleştirdiği yüzü ve yumuşamış hatlarıyla genç görünüyordu. Kaşlarını çatan genç kız bir süre ciddi ciddi düşündü. Sahi kaç yaşındaydı? Otuz belki... Ya da yirmi dokuz veya yirmi sekiz... Sormak aklına bile gelmemişti ama sormak üzere aklının bir köşesine not aldı.

Örtü kayarak belinde toplanmıştı. Dün gece bu bedenin her noktasına dokunmuştu ve hâlâ dokunmaya deli gibi hevesliydi. Parmak uçlarında leziz bir tat bırakan bu tenden elini uzaklaştıramıyordu. Daha fazlasını isteyerek sırtına dokundu ve parmak ucuyla küçük bir çizgi çekti. Parmağının altındaki kaslar gerilince gülümsedi. Bu defa daha büyük bir hayalî çizgi çekti. Ilık ve pürüzsüz tenin verdiği his gerçekten de hoştu.

Hoş mu? Kesinlikle ayartıcıydı.

Genç adamın uyanmamasından cesaret alarak öğrendiği harfleri yazmaya başladı. Öğretmeni Bay Travon bu azmini görse kesinlikle onunla gurur duyardı. Kıkırdayarak daha da yaklaştı.

Alex, bir süredir sırtına daireler çizen kızın dokunuşlarının tadını çıkartıyordu. Güldüğünü duyunca tek gözünü açarak ona baktı. "Umarım sırtıma içime gir yazıyorsundur." diye mırıldandı.

"Çok ahlaksızsın, Lordum." dedi genç kız yazmaya devam ederken. "Bay Travon benim azmimle gurur duyacak."

"Neden? Kocanın sırtına beni becer yazabildiğin için mi?"

Alyssa, onun çıplak ve savunmasız sırtına bir tokat attı. "Öğrenme aşkımın büyüklüğü nedeniyle, çıplak olan kocamın sırtını harfleri yazmak için yazı tahtası olarak kullanıyorum. Benim gibi bir öğrenciyle daha önce hiç karşılaşmamıştır."

Sırtüstü dönen Alex, kızın öğrenme aşkını baltaladı. "Bay Travon'u bilmem ama ben senin çok başarılı bir öğrenci olduğuna inanıyorum. Öğrenme aşkın çok ilham verici."

"Yüce Tanrım, senin bir canavar olduğunu bilseydim evlenmezdim."

"Evlenmeme gibi bir şansın yoktu, tatlım. İtiraz ettiğin anda saçlarından sürükleyerek getirmeye niyetliydim."

"Yapamayacağınızı biliyorsunuz, Ekselansları Lordum!"

Alex ciddi bakışlarla, "Evet, yapardım ama seni ikna etmeyi seçtim." dedi.

"Lütfettiniz Ekselansları, minnettarım!" diye alay eden genç kızın bakışları, aydınlanmış odada dolaştı. "Çatı katında bir odaya neden gereksinim duydunuz? Bir kadına ait olduğu belli... Çok da güzel resim yapıyormuş. Annenin özel odası mıydı?"

Çok özel bir soru olduğu kuşkusuyla onu izliyordu Alyssa. Cevap vermeyebilirdi de... Ama basit bir oda ile ilgili bir sorudan neden rahatsız olacaktı? Yüz ifadesi karamsar bir şekilde katılaşmasaydı şüpheye kapılmayacaktı. Belli ki çok çok özel bir soru sormuştu.

Yastıkları düzelterek arkasına yaslanan Alex, bir süre odayı inceledi. Gözlerindeki bakıştan onun şu an yanında olmadığını, geçmişe takıldığını fark etti genç kız. Odada gördüğü kimin hayaletiyse sanki onu izliyormuş gibi durgunlaşmıştı. Ona yaklaşma, dokunma ya da geçmişten çekip alma arasında bocaladı. Bir fısıltıyı andıran boğuk sesini duyunca müdahale etmemeye karar verdi.

"Annem öldüğünde yedi yaşımdaydım. Küçük olmama rağmen babamla birbirlerini sevmediklerini, dahası bir türlü de sevemediklerini fark etmiştim. Birbirlerine karşı ilgisizdiler. Cemiyetin karar verdiği çıkarlara dayanan bir evliliği sürdürmeye çalışıyorlardı. Âşıkları ve metresleri vardı. Bunu o zaman anlamasam da büyüdükten sonra fark etmiştim. Bu karamsarlık ve sevgisizlik içinde tek neşe kaynağım dünya güzeli teyzemdi. O zamanlar on altı, on yedi yaşlarındaydı. Annemden başka yakını olmadığı için bizimle kalıyordu. Başka birine ihtiyaç duymadığım için bütün dünyamı kaplıyordu. Ayrıca çok da güzeldi. İpeği andıran sarı saçları, derin mavi gözleri ve narin bedeniyle bana hep bir meleği hatırlatırdı. Benimle ilgilenen sadece meleğim ve dadım vardı. Yatarken bana masallar okuyan, banyo yaptıran, ilk balığımı avlamama yardımcı olan, atlardan korktuğumda elimi sıkı sıkı tutan hep Helen'di.

Annem ikinci bebeğini doğururken ölünce Helen'in sakin günleri sona erdi. O günden sonra babamın ona karşı davranışları değişti. Helen onu gördüğünde saklanacak delik aramaya başladı. Huzur diye bir şey kalmamıştı. Sadece ikimiz de evden uzaklaştığımızda mutlu oluyor, elimizden geldiğince günümüzü dışarıda geçirmeye çalışıyorduk. Helen artık geceleri benim odamda kalıyor, bana sarılarak uyuyordu. Ben bundan oldukça memnundum.

Babam beni yatılı okula göndermeye karar verdiğinde ikimiz de karşı çıktık ama katı bir adamdı, mecburen gitmek zorundaydım. Ağlayarak vedalaştığımızda ve arabaya binip geriye baktığımda, Helen'in yanında duran babamın çirkin sırıtışı hâlâ gözlerimin önündedir.

O zaman çocuktum ve anlayamamıştım. Sonraki yaz geldiğimde Helen'i çok değişmiş buldum. Sanki birileri yaşam enerjisini çekip almış gibiydi. Sınırlı sayıda eve gelişlerimde değişen, kaybolan ve dünyadan uzaklaşan bir Helen'le karşılaşıyordum. Büyüdükçe ve bazı şeylerin farkına varmaya başlayınca, babam yaz tatillerinde beni değişik ülkelere seyahatlere göndermeye başladı. Oysa hayatımda gördüğüm en cimri adamdı.

İlk defa okuldan kaçtığımda Helen'i buraya kapanmış olarak buldum. Çok güzel resim yapar ve dinlemekten bıkmayacağım bir sesle şarkılar söylerdi. Burada kimseyle görüşmediği kendine ait bir dünya kurmuştu. Sık sık onu görmek için okuldan kaçtım. Beni görünce yavaş yavaş eski neşesini bulmaya başlamıştı. Babamı gördüğünde verdiği tepkileri artık büyüdüğüm için anlayabiliyordum. Helen'e sorduğumda sadece utançla gözünü benden kaçırdı. İçimdeki öfkeyi anlatamam.

Son kaçışımdan sonra çok para kazanarak Helen'i yanıma alma amacıyla eve dönmedim. Küçük bir çocuğun sokaklarda tutunabilmesi ve para kazanabilmesi uzun yıllar gerektirir. İstediğim kadar erken dönemedim. Geldiğimde ise çok geç kalmıştım. Helen daha fazla dayanamayarak intihar etmişti ve ben sadece iki ay geç almıştım. Oysa öyle az kalmıştı ki onu kurtarmama...

Ninova

Öfkeyle çalışma odasına dalarak masasında içen adamı yakasından tutup duvara yapıştırdım. Sanki bir kum torbası yumruklarmış gibi yumruklamaya başladım. Ta ki yorulup kolumu kaldıramayacak hâle gelinceye kadar...

Yaptığımın farkına vardığımda yerde kanlar içinde yatıyordu.

Babamdan öyle nefret ediyordum ki öldürmek istedim. Hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim. Evin çalışanları onunla ilgilenirken, dikkat dağınıklığından yararlanarak duvardaki tabancayı kaptım ve ona doğrulttum. Yapamadım, nefret etsem de ateş edemedim. Yalpalayarak ayağa kalktı ve ateş edemeyeceğimi, benim bir erkek olmadığımı söyledi. Korkak, diye haykırdı. Açıkça beni tahrik etmeye çalışıyor, taşımaktan yorulduğu pis bedenini benim ortadan kaldırmamı istiyordu. Ben cesaret edemeyince tabancayı elimden aldı. Erkeklik eline aldığın tabancayı ateşlemektir, diyerek kafasına dayadı ve tetiği çekti. Donmuştum, kıpırdayamıyordum. Gözlerimin önünde ölmüştü. Yanlış anlama, üzülmedim. Sadece ben onu öldüremediğim için pişmandım."

Alex'in son kelimelerinden sonra genç kadın yanağındaki gözyaşlarını sildi. Bu çok hüzünlü bir hikâyeydi ve dinleyen insanın ağlamaması mümkün değildi. Genç adamın gözlerinde de acı, üzüntü, pişmanlık duyguları art arda geçiyordu. Elini uzatıp yanağını okşadı.

"İyi ki öyle bir adamın kanıyla ellerini kirletmemişsin."

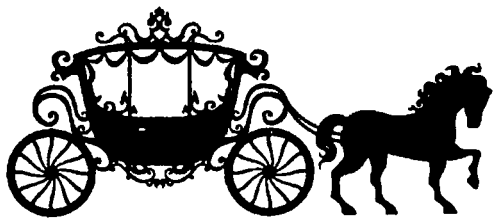
"Ama çok istedim. Çıplak ellerimle boğmayı, onu parçalara ayırmayı..."

Alyssa işaret parmağını onun dudakları üzerine bastırdı. "Yapma, sen öyle bir adam değilsin!"

Genç adam, dudaklarının üzerine kapanan parmağı öperek sordu. "Ben nasıl bir adamım?"

"Hımm... Bir düşüneyim. Dediğim dedik, inatçı, sahiplenici, hep kendi dediği olsun isteyen, öfkeli, oyunda hile yapan..."

Alex, bu sözler üzerine onu yakalayıp yatağa bastırdı. "Demek hiç iyi meziyeti olmayan bir adamım? O zaman kötü adam olmanın tadını çıkarayım!" diyerek ikisini de boğan hüzünlü havayı dağıttı, sonra onun dudaklarına kapandı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Onları oturma odasında küskün bir şekilde otururken buldu. Kapıdan giren genç kıza göz ucuyla bakmışlar, sonra da yüzlerini çevirmişlerdi. Kapıyı kapattıktan sonra mahcup adımlarla odanın ortasına kadar geldi. Elini arkasında birleştirerek bir süre onu fark etmelerini bekledi ama Kontesler sanki genç kadın görünmezmiş gibi davranıyorlardı.

Hafifçe öksürdü. Üç gün önce onları terbiyesizce azarladığı için pişmandı. Hak etmiş olsalar da bu iki yaşlı kadına yaptığı saygısızlık için bahane değildi.

"Size yaptığım saygısızlıktan dolayı pişmanım, özür dilemek istiyorum."

Liberty, elindeki yelpazeyi sertçe açarak hızlı hızlı sallamak dışında cevap vermedi. Fanny ise çenesini kaldırıp bakışını kızdan kaçırdı.

Alyssa kolayca affetmeyeceklerini biliyordu. Aralarındaki ilişkiyi henüz çözemese de onları incitmek de istemiyordu. Bu nedenle açık sözlü davranmaya karar verdi.

"Ben özgür büyüdüm, kendi kararlarımı kendim vermeyi seviyorum. İtiraf etmeliyim ki siz de biraz baskıcısınız. Yaptıklarınızın ne kadarı benim için emin değilim. Anlıyorum, kuzeninize taşradan gelen bir kadını layık görmüyorsunuz. Bu konuda size sonuna kadar hak veriyorum. Ekselanslarına ısrarla söylediğim gibi buraya ait değilim ama o bende ne görüyor bilmiyorum. Direnişimi ve karşı

Ninova

koyuşlarımı görmezden geldi." Sessizce dinleyen kadınlara bir bakış atarak, "Kendimi koruma güdüsüyle bazen çevremdeki insanları kırabiliyorum." diye mırıldandı. "Üzgünüm..."

Söyledikleri de onları ikna etmeyecekse daha fazla özür dilemenin bir anlamı yoktu. Dönüp gitmeye niyetlendiğinde Liberty'nin, "Teşekkür etmek işe yaramış bakıyorum." dediğini duyarak yerinde kalırken yanakları kızardı.

"Alexander'imizin teşekkür etme konusunda çok iyi olduğunu kulağımıza gelen dedikodulardan zaten biliyorduk, öyle değil mi? Bu zamana kadar şikâyet eden bir kadın duymadım."

"Leydim!" diye çığlık atan genç kadının kulakları yanıyordu. Yüzü ise üzerindeki elbisenin rengine bürünmüştü. Ah, bu kadınların nezaket denen şeyden haberleri yoktu.

Liberty, elinde sallamakta olduğu yelpazeyi çat diye kapatıp kucağına koydu ve kıza döndü. "Artık evliliğinizde geçersizlik söz konusu olmadığına göre kaldığımız yerden devam edelim."

"Bu beni affettiğiniz anlamına mı geliyor?" Aslında affetmeleri konusunda kararsızdı. Bütün o özür sözcüklerini söyleyen dilini ısırarak koparmak istiyordu.

"Bir defaya mahsus görmezden geleceğiz."

"Lütfediyorsunuz, Leydim." diye homurdandı genç kadın.

"Bu şekilde kendi içinde konuşmak bir düşese yakışmıyor. Sonuçta konuşma dediğimiz şey içindeki organlara yapılmaz, değil mi?"

Fanny'nin, ikisinden daha mahcup ve usturuplu olduğunu nasıl düşündüğünü bilmiyordu. Oturduğu koltukta arkasına yaslanarak başını koltuğun arkalığına birkaç defa vurdu.

"Ben hâlâ onun zarif bir düşes olabileceğini sanmıyorum." diyen Fanny'nin sesini duydu.

"Bizi burada yıllarca oyalayacağını bilmek mantıklı düşünmesini sağlayabilir."

İşte bu son cümle, kızın aniden yerinde dikleşmesine neden oldu. "Yıllarca mı?" diye haykırdı.

İki kadın, aynı anda başlarını salladılar. Gözlerinde ise kızın dikkatini çekmekten memnun bir pırıltı vardı.

Yerinden fırlayan Alyssa, "Evet, ne zaman başlıyoruz? O kadar hızlı öğreneceğim ki gelecek hafta gitmek isteyeceksiniz." diyerek sevimli ama sahte bir şekilde sırıttı.

Ama bu iki akbabanın kolayca memnun edilemeyeceğini ve katı bir mükemmeliyetçiliğe sahip olduklarını ilerleyen aylarda öğrenecekti Alyssa. O gün onlardan özür dilediği ve kalmalarını sağladığı için de sık sık pişman olacaktı.

Kapıda duran adamı gördüğünde, "Ekselansları..." diyerek cılız bir sesle mırıldanıp reverans yaptı kadın.

Alex, kadının şaşkınlığını görmezden gelerek açık kapıdan girdi. Daha önce defalarca geldiği bu evde aşina adımlarla oturma odasına yürürken Joanne de peşinden geliyordu.

Odaya girdiklerinde, "Sizi beklemiyordum." diyebildi kadın.

"Ben de evime gelmeni, karımla konuşmanı beklemiyordum!" Genç adamın sesi öfkeliydi.

"Özür dilerim! Ben..."

"Neden, Joanne? Sana ayrıldığımızı söylediğimde neresini anlamadın?"

"Ben anladım Ekselansları, ancak umudumu kaybetmedim. Sonra evlendiğinizi duyunca merakıma yenildim." Genç adamın kararan bakışlarını görünce atıldı. "Eşinize görünmek niyetinde değildim, yemin ederim! Sadece dedikoduların doğru olup olmadığını çalışanlardan öğrenebilirim diye umut etmiştim."

"Çalışanlarım, her önüne gelene şahsımla ilgili dedikodu mu yapıyorlar? Onları kovmam gerekiyor o zaman!"

"Hayır! Daha önce böyle bir şey olmadı, benim aptallığım. Özür dilerim!"

Alex, çatılan kaşlarını gevşetti. Joanne, her zaman zarif ve saygılı bir kadın olmuştu. "Seni incitmek istemiyorum Joanne, yaşadıklarımızın yapacaklarının gölgesinde kalarak çirkinleşmesini de istemiyorum. Bu nedenle benden ve evliliğimden uzak dur, olur mu?"

Kadının kahverengi gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. "Neden?" diyebildi. "Asla evlilikten söz etmediniz. Bu beni hep umutlandırdı. Düşes'in bir köylü olduğu dedikoduları var. Cemiyetteki yerinizi böyle bir riske nasıl atabilirsiniz? Benim umut etmeme neden olup nasıl öyle bir kadınla evlenirsiniz? İsteseydiniz..."

Genç adamın kızgınlığı gittikçe büyüyordu. "Metresime evleneceğim kadın gözüyle bakamazdım. Sana böyle bir söz de vermedim! Karımın köylü olması onu önemsememi engellemiyor. Hiçbir zaman asil kan diyerek ortalarda dolanmadım. Bunu en iyi senin bilmen gerekir!"

"Sizin gibi bir adam bir süre sonra onun gibi bir kadından sıkılacaktır ve o gün geldiğinde ben sizi bekliyor olacağım."

"Yapma, Joanne! Beni öfkelendirmek için söylüyorsan başarılı oluyorsun. Bekleme! Sana değer verecek iyi bir adam bul! Hatta evlen ama beni bekleme!" diyen Alex kapıya yönelmeden önce, "Karımın olduğu ortamlara gelirsen veya ona yaklaşırsan seni incitmek zorunda kalırım!" dedi.

Ağlayan kadını geride bırakıp evi terk etti.

"Bakın kimler teşrif etmiş!"

Alex'in yaklaştığı masadaki bütün başlar genç adama döndü. Bu cümleyi söyleyen Brendan'ın kızgın sesine gözleri de eşlik ediyordu.

Kumarhane her zaman olduğu gibi yine tıklım tıklımdı. Arkadaşları uzun pencerelere yakın bir masada oyun oynuyorlardı. Brendan, David, Leonard ve Marvin...

Alex, "Lordum, sizi iyi gördüğüme sevindim." dedi DovenShire Dükü'nün elini sıkarken.

"Senin sağ olduğundan kuşkulanmaya başlamıştım." diye cevapladı Marvin purosundan bir nefes çekerken.

Genç adam, getirilen sandalyeye oturdu. "Abarttığınız kadar uzun süre olmadı."

"Her akşam görüştüğümüz adam, üç haftadır ortalarda yok ve çok uzun süre olmadı diyor." diye homurdanan Brendan ortadan bir kâğıt çekti.

"Evlilik, erkeklerin varlığının yeryüzünden silindiği bir kurum." Purosunu dişlerinin arasına sıkıştırmış olan David'den gelen bu yorumu, "Kesinlikle uzak durulması gereken bir kurum." diyerek tasdikleyen Leonard, bu arada masaya açılmış kâğıtları inceliyordu. Ashford, ortama kolay uyum sağlamış gibi görünüyordu.

"Aşkı küçümsemeyin beyler, Tanrı'nın varlığı kadar gerçek! Kadınlar için cennet, erkekler içinse cehennemdir."

Marvin'in bu sözleriyle hepsinin bakışı Alex'e döndü. Gözlerindeki yargılayan bakışları görünce genç adam geriye doğru yaslandı. "Ne oluyor? Bana neden öyle bakıyorsunuz?"

"Aşk ve Alex mi?"

Brendan'm iğneleyen sözlerine diğerlerinin bakışları biraz daha keskinleşmiş gibi geldi Alex'e. "Yanılıyorsunuz, aşk yok!"

"Yoksa neden dünyanın son günüymüş gibi karına yapışıp kaldın?"

"Hadi ama beyler, yeni evlendim, biraz tadını çıkartabilirim, değil mi?"

"Dedi, evlenerek bizi sırtımızdan bıçaklayan adam!" Brendan ona hâlâ kızgındı.

"Bir gün siz de evlenmeyi ve bir vârisinizin olmasını isteyeceksiniz. Sadece ben daha cesur çıktım ve sizden önce evlendim."

Hepsi duygusuz bakışlarını genç adama dikmiş, bunun imkânsız olduğunu belirten bir duruşla oturuyordu.

Sonra ilk ciddi tepki Brendan'dan geldi. Kahkaha atarak elindeki kâğıtları açtı ve diğerlerinin homurdanmasına neden olurken, "Duydunuz mu? Bir adamın gönüllü olarak bir kadının boyunduruğuna

gireceğini söylüyor. Çünkü kendisi çoktan girdi ve yalnız hissetmemek için lanetini üzerimize yıkmaya çalışıyor." dedikten sonra ortadaki parayı önüne doğru çekti.

"Yine hile yaptı." dedi Marvin bıkkın bir sesle.

"Alex'in yüzünden, dikkatimizi dağıtıp ona hile yapması için fırsat verdi." David'in sakince söylediği sözlerin arkasındaki gerçeği herkes biliyordu. Brendan asla hile yapmadan oynamazdı. Bu nedenle gözlerini açık tutup fark edememek sadece kendi suçlarıydı.

"Çirkefleşmeyin beyler, kazanmak kadar kaybetmeyi de bilmelisiniz. Evet, yeni oyuna var mısınız?"

Hepsi bu sözleri söyleyen Brendan'a kızgınlıkla baktı. Marvin, gitmek için ayağa kalkarken David, "Konuşmamız gerek." diyerek aşağıya giden merdivenleri işaret etti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde eve dönüyordu Alex. Toplantı uzun sürmüştü ve ilk defa bitmesi için sık sık saate bakmıştı. Bu diğerlerinin gözünden kaçmamış, alaya alınmaktan bir süre sonra bunalmıştı.

Araba sakin bir ahenkle ilerlerken ve nal sesleri gecenin tekdüzeliğini bozarken, aklında kumarhaneye gittiğinde yapılan konuşmalar vardı.

Aşk konusu bir süredir zihnini meşgul ediyordu. Ve bu konu bilmediği bir okyanustu. Genç adam bilmeden bu okyanusa dalmıştı ve farkında değil miydi?

Alyssa'yı ilk gördüğü andan bu yana kalbinde ve düşüncelerinde olan değişimi gözden geçirdi. Gerçekçiliği ve genç adama direnişi, mantıklı düşünüşü, ısrarla ayak diremesine rağmen Alex'in hayatına kısa sürede uyum sağlaması, farkına varmadığı doğal cazibesi, çevresine saçtığı karşı konulmaz ışık ve o muhteşem şehvetli bedeni...

Bütün bunlar bir araya geldiğinde tapılası bir yaratığa dönüşüyordu. Özellikle son haftalarda, parlayan gözleriyle ve kapıldığı gülüşüyle çevresindeki duvarları yıktığını ve mutlu olduğunu gördükçe ona daha da kapılıyordu. Her an onu arayan gözleri, varlığının

yakında olmasını ısrarla isteyen bu his, doyamadığı bedeniyle bu kapılışın normal olmadığını sık sık kendine hatırlatıp durmuştu.

Nefes alması için ona ihtiyacı vardı. Varlığını ve sıcaklığını her an hissetmek istiyordu. Bu duygular aşk olarak ifade edilebilir miydi?

Marvin'in dediği doğruysa bu soruya evet diye cevap verebilirdi. Bu onaylama ise düşündüğü gibi onu rahatsız etmemişti. Aksine derin bir nefes almış, kalbi daha hızlı atmaya başlamış ve yüzünde kendisinin göremediği çekici bir gülümseme oluşmuştu. Âşık olmak sert tepki vereceği kadar kötü değildi. Bu nedenle Alyssa'yı kırdığı anlar gözünün önüne gelince pişmanlıkla içini çekti.

Oysa bu, Tanrı'nın ona bir lütfuydu. Sadece bedenini istediği ve korumacı duygularla evlendiği genç kadına âşık olmuştu.

Alyssa onu eğlendiriyor, şaşırtıyor, baştan çıkarıyor, karşı çıkarak kızdırıyordu. Her günü yeni bir heyecanla yaşamasını sağlıyordu.

Birkaç gün önce yaşadıkları olay aklına gelince gülümsedi genç adam.

Öğleden sonra, Alex çalışma odasında aylık hesaplamaları yapmaya dalmışken kapı aniden açılmış ve Alyssa içeriye fırtına gibi dalmıştı.

"Alex, beni saklamalısın!" Çevresini telaşla tarayan genç kadın, gözüne masanın altını kestirerek genç adama doğru yürümüştü. "Onlar beni öldürmeye karar vermişler, bir koca olarak beni onlardan korumalısın!"

Alex ne olup bittiğini anlamaya çalışarak gözlerini kısmıştı. "Ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Genç kadın, küçük bir kız gibi onun koruyucu kollarının arasına sığınmıştı. Genç adamın buna bir itirazı olamazdı. Kollarını sıkıştırarak, göğsüne yaslanmış olan kızın başına çenesini dayamış ve "Bana sığınmayı göze aldığına göre çok kötü şeyler yaşatmış olmalılar." demişti gülerek.

"Kral onları işkenceci olarak zindanlarında çalıştırmalı... Kıyafetlerin yeterli olmadığını savunarak eve bir düzine terzi çağırdılar. Bedenimde iğne izi olmayan tek bir nokta bile yok! Pabuçların

topuklarının yeterli yüksekliğe sahip olmadığını söylediler. Daha zarif yürümek için üzerinde duramayacağım yeni pabuçlar sipariş ettiler. Kahretsin, hepsi bugün geldi!" Pabucu atarak ayağını gösterdi. Gerçekten de parmakları kızarmıştı. "Kalktığımdan bu yana beni onlarla yürümeye mecbur ettiler!" dedi ağlamaklı bir sesle.

"Sen de kaçmaya mı karar verdin?"

"Kaçma sebebim o pabuçlarla dans etmemi istemeleriydi. Asla olmaz, düşüp bileğimi inciteceğim."

"Buna asla izin vermem." diyen genç adam kızın bileğini okşadı. Eli bir süre sonra yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Parmakları araştırmasına devam ederken dudakları onun boynunda dolanıyordu.

"Bana o iğne izlerini göster." diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Teni ürperen Alyssa, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hepsini tek tek öperek iyileştireceğim."

Genç kadın, onun elini bacağından uzaklaştırırken, "Biraz sonra aramaya çıkacaklar, beni kurtarmak zorundasın!" diye sızlandı.

Alex, kollarıyla sıkıca sardığı kızın iyice kucağına yerleşmesini sağladı. "Ne yapmalıyız sence?"

"Kaçalım buradan, akşama kadar dönmeyelim."

"Nereye kaçabiliriz ki?"

"Nereden bilebilirim? Buraların sahibi olan sensin, herkesten iyi tanırsın."

"Birincisi, buraların sahibi artık yalnızca ben değilim. Unuttun mu, sen benim karımsın. Artık tüm bu mülklerin yeni bir sahibesi var."

Alyssa gözlerini kocaman açmış, ona bakıyordu. "Ben hiç böyle düşünmemiştim."

"Nasıl düşünmemiştin?"

"Yani tüm bu mal varlığı üzerinde söz hakkımın olması gibi şeyler... Benim tek düşünebildiğim buraya nasıl alışacağım ve uyum sağlayacağımdı."

"Şimdi bu kadar zengin bir kadın olmak nasıl bir duygu, Ekselansları?"

Alyssa burnunu onun burnuna sürttü. "Şu anda bu fikri kabullenebilmiş değilim. Belki zamanla alışınca tadını çıkarabilirim."

"Mesela tadını nasıl çıkarmak istersin? Kürkler, mücevherler, atlar, arabalar gibi mi?"

"Ah saçmalama, onlardan yeterince var zaten! Ben..." diyerek cümlesini yarım bırakırken, söyleyeceği şeyin tuhaflığını düşünerek durmuştu.

Alex meraklanmıştı. "Sen ne?"

"Bu sadece bir düş. Benim düşüm..."

"Düşünü benimle paylaşmak ister misin?"

"Sanırım paylaşmalıyım, sonuçta harcayacağım senin paran..."

"Bizim paramız..."

"Her neyse... Ailelerinden şiddet gören çocuklar, çalıştığı işvereni tarafından istismar edilmiş, hamile kalmış, sokaklarda yaşamaya zorlanmış kimsesiz kadınlar için bir sığınma yurdu açmak istiyorum."

Alex, bir süre boş boş ona baktı. Söylediklerini tam anlamıyla idrak ettiğinde ise gözleri gurur ve saygıyla parladı.

Eğilip onu öyle bir açlıkla öptü ki Alyssa sadece ona aynı şekilde karşılık verebilmişti. Dudaklarını dudaklarından çektiğinde alnını onun alnına dayadı.

"Sen inanılmaz bir kadınsın!" diye mırıldandı.

"Peki, bu inanılmaz kadını o canavarlardan koruyacak mısın?" diye alayla konuştu genç kadın.

"Kurtarmak için şartlarım var." diyerek gözlerindeki yakıcı bakışları kızın göğsüne indirdi. "Gerçekten de seni kurtarmamı istiyorsan şartımı kabul etmelisin."

"Seni çıkarcı, fırsatçı, seni seni..."

"Bilemem tatlım, önce ödeme sözü almalıyım."

Alyssa gözlerini kısarak ona öldürücü bir bakış attı. "Ne ödemesi istiyorsun? Biliyorsun, ben beş kuruşu olmayan biriyim."

Genç adamın gözleri, çapkınca önce dudaklarında, sonra aşağı inip göğüslerinde dolaştı. "Uygun ödeme şekilleri biliyorum aslında..."

"Sen her durumu yatağa çeviren zamparanın tekisin!"

Geniş omzunu umursamazca silken genç adam, "Kabul etmiyorsan gidebilirsin çünkü yapılacak işlerim var." dedi.

Alex'in masum bir şekilde söylediği bu sözler üzerine Alyssa öfkeyle kucağından kalktı. Sonra aklına gelen bir düşünceyle dudakları kıvrıldı. Gözleri haince parlarken çapkınca kaldırdığı kaşlarının altından ona baktı.

Genç adam oturduğu koltuktan doğruldu. Kesinlikle başı beladaydı.

"Aslında Lordum, size teşekkür etmeliyim. Bana nasıl pazarlık yapılacağını öğrettiğiniz için..." Bu arada saçının ucunu işaret parmağına dolamış, işveyle kendisine bakıyordu. "Ödeme şeklinizi kabul ediyorum, Lordum. Şimdi gidebilir miyiz?"

Alex, pişmanlık dolu bir inlemeyle nefesini verdi ve küfrederek yerinden kalktı. Genç kadının elinden tutarak onu terastan bahçeye açılan kapıya yönlendirdi. Dışarıya çıktıklarında duraklamadan ahırlara yöneldiler. Seyise iki at hazırlamasını söyleyen genç adam sıkıntıyla elini saçlarının içinden geçirdi.

Küçük cadıyı tuzağa düşüreyim derken asıl kendisi tuzağa düşmüştü. Onunla konuşurken ne kadar zeki olduğunu unuttuğu için kendisine içinden küfürler yağdırıyordu. Bu cadı bundan sonra hayatını özellikle yatak hayatını cehenneme çevirecekti.

"Kendi kazdığım kuyuya düştüm!" diye homurdandı.

O bunları düşünürken, Alyssa zevkle gerinerek derin bir nefes aldı. "Kırlarda ata binmeyi öyle özledim ki... Bu harika olacak, öyle değil mi Ekselansları Lordum?"

Onun bu masum sorusuna Alex homurdanarak karşılık verdi. Nihayet atlar getirildiğinde, Alyssa Kasırga'nın hazırlanmadığını görünce öfkeyle baktı.

"Neden benim atım hazırlanmadı?"

Ona sert bir bakış atan genç adam, "Bana bir bayana yakışan şekilde at binmeyi öğrendiğinde ve o at eyerlenmeyi kabul ettiğinde bineceğine dair söz verdiğin için bu at hazırlandı." diye açıklamada bulundu.

"Ama artık binebiliyorum!"

"Henüz yeterince iyi değilsin." diyen Alex eğilip, iki elini birleştirerek bekledi.

"Affedersiniz Ekselansları Lordum, ne yapıyorsunuz?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum, Leydim? Senin ata binmeni bekliyorum."

"Çok şakacısınız Lordum ama ben yıllardır ata binerim. Kendim atın sırtına çıkabilirim, merak etmeyin."

"Bunu biliyorum, Alyssa. Senin bilmediğin ise hiçbir hanımefendi tek başına ata ve arabaya binmez."

"Ata binmeyi bilmedikleri için bu benim suçum değil, değil mi?"

Alex, açıklama yapmaktan bunalmış bir şekilde inledi. "Onlar da ata binmeyi biliyorlar ama kibar bir bayan, bir centilmenin kendisine yardımcı olma fikrini sever."

"Bu çok saçma, ben kendim binebilirim!"

Genç kadın daha cümlesini bitiremeden Alex onu belinden tuttuğu gibi eyere yerleştirmişti. Alyssa ancak şaşkınlığını belli eden cılız bir çığlık atabilmişti. Yuları eline alınca günler sonra at sırtında olduğunu fark etti ve mutluluk dolu bir kahkaha atarak atın yönünü ormana çevirdi.

"Nereye gidiyoruz, Ekselansları Lordum?"

Atına binmek üzere olan Alex, kırbacıyla uzaktaki tepeyi gösterdi. "Şu zirvesinde ağaç topluluğu bulunan tepeye gidiyoruz."

Alyssa atını hareket ettirirken, "Yarışmaya var mısınız, Lordum?" diye seslendi.

Alex, küstah bir şekilde sırıttı. "Beni yenebileceğinizi size düşündüren nedir, Leydim?"

"O zaman Lordum, peşimden gelirken yolunuzu kaybetmeyin, atımın kaldırdığı tozu takip edin."

Alyssa, cümlesi daha bitmeden atını sürerken, genç adam kahkaha atmaktan bir türlü ata binememişti. Sonunda bindiğinde ise daha fazla zaman kaybetmemek için atını mahmuzladı.

Hedefledikleri noktadaki ağaçların altına aynı anda ulaştılar. Genç kadın sinir bozucu bir şekilde kıkırdayarak attan inerken Alex de atları yakındaki bir dala bağlamıştı. Hayran bir şekilde manzaraya bakan Alyssa'ya yaklaştı. Kollarını beline dolayarak çenesini saçlarına dokundurdu.

"Burası muhteşem, inanılmaz!" diyerek hayranlığını belirtti genç kız.

Aşağıda akıp giden manzara tek kelimeyle nefes kesiciydi. Malikâne buradan küçük görünse de hâlâ ihtişamlıydı. Nazlı nazlı akan dere masmavi göle dökülüyor, orman ve çayırlar gözlere sanki ziyafet çekiyordu.

Alex onu kendine doğru çekerek sıkı sıkı sarıldı. "Küçükken ne zaman üzülsem buraya kaçardım. Helen'in mekânı olan bu yer benim de sığınağımdı. Birlikte geldiğimiz için her zaman huzur vermiştir. Bir gün buraların sahibi olacağımı ve Helen'e mutlu bir yaşam sunacağımı hayal ederdim."

Onun üzgün sesini duyan Alyssa, geri dönerek yanağını genç adamın göğsüne yasladı. "Kendini suçlamaktan vazgeç."

"Onu o pislikten koruyamadım. Annemin hayatını berbat etti doymadı, teyzemin hayatını da bitirdi. Yapabilmeliydim!"

Alyssa, ellerini onun yüzüne götürdü ve kendisine bakmasını sağladı. "Sen küçük bir çocuktun, o ise bir yetişkin. Kaç çocuğun bir yetişkin karşısında şansı vardır? Helen de daha küçük bir kızmış. Sizi koruyacak kimse olmamış. Geçmişi geçmişte bırak artık."

Alex, onun gözlerine baktı. Bu gözlerde söylediklerini yaşamış olmanın acısı vardı. Küçük çaresiz bir kızın yaşadığı onca acı kendi yaşadıklarından daha az değildi. Ama o kadar güçlüydü ki tek başına ayakta durmayı başarmıştı. Eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdığı kızı kendine çekerek bedenine yapıştırdı.

Bir ara soluk almak için ayrılan Alyssa, "Ödemeyi burada yapmamı istemiyorsunuz herhâlde, Ekselansları Lordum." diyerek ona sokuldu.

Boğuk bir sesle, "Neden olmasın? Alacaklı benim, nerede istersem orada ödenmesini talep edebilirim." diyen genç adam oyuncu bir şekilde itiraz eden kızı ağacın altına doğru sürükledi.

"Siz Lordum, utanmaz bir zamparasınız!" fısıltısını dudaklarıyla sustururken onu yumuşak çimenlere doğru itti.

Daldığı güzel düşünceler eve giden yolu kısaltmıştı. Kendi odasına girdiğinde Charles'i onu beklerken buldu. Bakışı yatağa kaydığında onu bekleyenin karısı olması gerektiğini düşünerek hayal kırıklığıyla içini çekti.

"Gidebilirsin, Charles."

Uşak gittikten sonra soluğu karısının odasında aldı. Loş odaya girdiğinde genç kadının varlığını hisseden bütün sinirleri beklentiyle harekete geçmişti. Yatağa doğru yürürken bir yandan da soyunmaya başlamıştı.

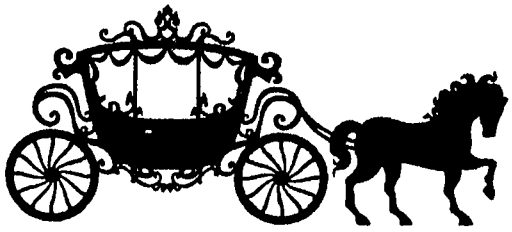
Karısı yatağın ortasına kıvrılmış uyuyordu. Onu kendi odasında uyuması için uyarmalıydı ya da daha büyük bir odaya ve yatağa geçmeliydiler.

Tamamen soyunduktan sonra yatağın ayakucunda durdu. Örtüyü kaldırarak ve emekleyerek uyuyan karısına doğru sokuldu. Bacaklarını yavaşça iki yana doğru itti. İpek geceliği büyük bir zevkle yukarıya doğru sıyırdı ve yüzünü genç kadının kuytularına gömdü.

Alyssa inleyerek onu talan eden dudaklara doğru kalçasını kaldırdı. Bu bir rüyaysa sabaha kadar bu şekilde kalabilirdi. Ayaklarını kaldırarak bacaklarını genç adamın omzuna doladı. "Alex!" diye fısıldadı.

Genç adamın onu zirveye çıkarmasını hızlandıran bir tavırla kalçasını ona doğru kaldırdı ve sarsılarak boşaldı.

Alex karısının üzerine tırmanıp dudaklarına kapanırken, "Çok açım!" diye homurdandı ve kendini onun sıcaklığına doğru itti.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

"Bu, büyük bir davet vermeden önce prova yapabileceğin ve neyi ne kadar uygulayabildiğini görebileceğimiz bir gece." demişti Liberty.

Hayır, daha erkendi, dışarıya çıkmaya hazır değildi. Bütün o kalabalığın içine gireceği ve Alex'i utanç içinde bırakacağı için elleri buz gibi olmuştu.

Bir bez bebek gibi oradan oraya sürüklenmiş, saatlerce küvette kalmış ve buruş buruş olmuş, sırrını sadece Konteslerin bildiği kokulu yağlar ve kremlerle bütün bedeni ovulmuş, giysi dolabında daha önce görmediği turkuaz ve beyaz renkli bir elbisenin içine sokulmuştu.

Onu bu geceye, geçirdiği işkence dolu üç ay bile hazırlayamazdı. Genç kızın attığı çığlıklara sevgili kocası yardıma gelmemişti. O bile Konteslerden korkuyordu.

Genç adam ortaya çıktığında Alyssa; oval, ayaklı bir aynanın karşısında kendine daha doğrusu kendisinin olmadığı görüntüye donuk gözlerle bakıyordu.

Alex, kapının pervazına omzunu dayamış, büyülenmiş gözlerle karısını izliyordu. Daha önce böyle bir varlık görmemişti. Her zerresine sahip olduğu bu büyüleyici yaratığı bıkmadan sonsuza kadar izleyebilirdi.

Bütün omzunu ve gerdanını açıkta bırakan elbiseden teni bir altın gibi parlıyordu. *Düşük omuzlu elbiselere şükürler olsun!* Bir

Ninova

omuzlar ve biçimli göğüs dekoltesi verebilirdi.

Korseyle daha da incelmiş belini iki eliyle sarabilirdi. Kabararak inen elbisenin turkuaz üst eteği inciler ve çiçeklerle geriye doğru çekilmiş altından, beyaz kumaşın üzerine üst eteğinin rengindeki çiçeklerin olduğu iç eteği ortaya çıkmıştı. Arkasında oldukça büyük bir kurdele ve bu kurdeleye ait yerlerde sürünen bir katman daha vardı.

Dirseklerine kadar çıkan beyaz eldivenlerin birkaç parmak üzerinde ise fırfırlı dantellerin süslediği düşük omuz askıları vardı. Bu fırfırlar aynı zamanda çekici kabartılar hâlindeki göğüslerini de süslüyordu.

Genç adam, omzunu yasladığı yerden doğrulurken elindeki mor kadife kutuya baktı. Sevgili Düşes'inin yanında sönük kalacak olan bu mücevherleri onun boynunda görmek için sabırsızlanıyordu.

Odanın ortasına doğru ilerlerken bakışları kızın aynadan görünen kocaman olmuş bakışlarıyla karşılaştı. Kutuyu açarak pırlanta ve zümrütten oluşmuş gerdanlığı çıkardı. Bu, Lancester ailesine ait düşeslerin kullandığı detaylı ve ağır bir işçiliğe sahip gerdanlık, aileye ait diğer mücevherlerden sadece bir tanesiydi.

Karısının bakışları daha da büyümüştü. Miskin ve çekici bir gülümsemeyle, "Karım!" diye mırıldandı ve gerdanlığı kızın boynuna yerleştirip klipsini geçirdi. Parmakları ılık ve pürüzsüz tenden ayrılmaya isteksizdi. Bu nedenle elini onun omuzlarında bıraktı. Dudağını çıplak omzuna dokundururken, "Muhteşem görünüyorsun." diye mırıldandı.

"Biliyordum!" diye söylenen kızın ne demek istediğini anlamak için başını kaldırıp aynadaki güzel yüze baktı.

"Neyi biliyordun?"

"Onlara izin verdiğimde beni olmadığım biri hâline sokacaklarını biliyordum. Şuraya bak, bu ben değilim!"

"Onlar sadece işlenmemiş bir elmasa şekil verdiler. Bu sensin."

Geriye genç adama doğru yaslandı. "Kendimmiş gibi hissetmiyorum."

Alex, kolunu onun ince beline sararak iyice kendine çekti. "Pırıltı senin içinde Alyssa, bunu elbiseler ya da mücevherler sağlamıyor. Onların, güzelliğine ve cazibene sönük birer fon oluşturmaktan başka bir işlevleri yok."

"Seni utandıracağım! Eteğime basacağım ya da bu topuklu pabuçlar nedeniyle yere kapaklanacağım. Birilerine münasebetsiz bir cevap vererek dostlarının benimle alay etmesine neden olacağım."

"Hep yanında olacağım. Koluma gireceksin ve ben düşmene izin vermeyeceğim. Birileriyle konuşmayı dert etme, sadece ikimizin olacağı locamda kimseyle muhatap olmayacaksın. Konuşursan da sonra şaka yaptığını vurgulayarak senin onlarla eğlendiğin yanılsamasını yaratabilirsin. Bunu yapabilir misin?"

Alyssa gülümsedi. "Sanırım o kadarını idare edebileceğim kadar zekâya sahibim."

"Kesinlikle zekisin ve yapacaksın." Doğrulan genç adam sarıldığı bedenden bir adım uzaklaştı. "Hazırsan gidelim mi?" diyerek kolunu uzattı.

Çıkmadan önce beyaz bir pelerin omuzlarına bırakıldı. Küçük bir çanta ise bileğinde sallanıyordu.

Kontesler dış kapıdan çıkan çiftin arkasından büyük bir gururla bakıyordu.

"Bu gece cemiyet, Lancester Düşesi'nin ne kadar harika bir kadın olduğundan bahsedecek. Onu tanımak ve yakından görebilmek için sıraya girecekler. Davetlerinde onu onur konuğu olarak çağırabilmek için yarından itibaren buraya davetiye yağdıracaklar." Liberty nemlenen gözlerini sildi. "Alexander'imizin mutlu olduğunu düşünüyorum."

"Evet, çok mutlu ve bu mutlulukta bizim de payımız var, değil mi Liberty?"

Ninova

"Aptalca konuşma! Elbette bizim sayemizde..." diyerek merdivenlere doğru yürürken, "Gidip dinlenmek istiyorum. Haberleri yarın dinleriz." dedi.

Alyssa, yol boyunca kocası olan bu adamı inceledi. Siyahlar içindeydi ve tek parlak beyazlık gömleği ve boyun bağıydı. Karmaşık ama belli bir düzenle bağlanmış boyun bağının üzerinde zümrüt bir iğne tutturulmuştu.

Kısa dalgalı saçları geriye doğru taranmış ve yakışıklı yüzü ortaya çıkmıştı. Çıkık elmacık kemiklerinin asalet kattığı bu yüz, genç kadının hemcinslerinin fazlasıyla ilgisini çekiyor olmalıydı. Kıskançlık ve kaybetme korkusuyla kalbi sıkıştı. Kadınları ondan nasıl uzak tutacaktı? Öyle yakışıklıydı ki ona bakmak bile kanını kaynatıyordu. Hayatında olan erkeğin onu düşünmesi, koruması, güvenmesi ve saygı duymasının hep aradığı şeyler olduğunu Alex'e sahip olduktan sonra anlamıştı. Yaşamı boyunca aradığı, seveceği, âşık olacağı erkek oydu.

Arabanın durduğunu ve Alex'in kendine bakarak gülümsediğini görünce daldığını anladı. Arabacının yerleştirdiği merdivenden inen genç adam dönerek elini ona uzattı.

Alyssa tereddüt etmeden elini uzatınca kulağına eğilen genç adam, "Üç ay önce arabaya ve ata kendisinin binebileceğini, bir erkeğe ihtiyacının olmadığını söyleyen kadın nerede?" diye fısıldadı.

Genç kadın gülümsemesini yelpazenin arkasına saklayarak, "İnatçı bir centilmenin dayatmaları sonucu, ona yardım etme zevkini tattırmak istedim." dedi.

Alex'in kahkahalarına merdivenleri çıkmakta olanlar dönüp baktılar. Şaşkınlıkları bakışlarından belli oluyordu. Çünkü Dük'ün kalabalık ortamlarda böyle sesli olarak güldüğünü gören olmamıştı. Düşes genç adamı güldürebiliyorsa eğlenceli bir kadın olmalıydı.

Dedikodular, genç çift locasına yerleşinceye kadar tiyatro salonunu dolduran kalabalık arasında hafif bir esinti gibi dolandı.

Alex'in kolunda merdivenleri çıkarken sürekli dua ediyor ve bu gecenin güzel geçmesini diliyordu Alyssa. Yanında onun varlığını hissettikçe rahatlıyordu.

Locaya yerleşinceye kadar genç adam tanıdıklarına uzaktan selam vermekle yetindi. Kızın tedirginliğini yatıştırmak için yanından ayrılmaya niyeti yoktu.

Kırmızı kadife perdelerle çevrilmiş, aynı renk kırmızı koltukların olduğu localar, tiyatro sahnesini U şeklinde çevreliyordu ve kat kattı. Locaların hemen altında ise bir loca kiralamaya gücü yetmeyenlerin oturabileceği koltuklar düzenli olarak sıralanmıştı.

Yerine yerleştikten sonra Alex de koltuğuna oturdu. Genç kadın cesaretini toplayıp, başını kaldırdığında localara ve alt kattaki koltuklara yerleşmiş kalabalığın gözlerinin kendi localarında olduğunu gördü. Hatta bazıları abartarak küçük dürbünlerini onlara çevirmişti. Utanan Alyssa, bir korunak arayarak kenara toplanmış perdenin arkasına doğru çekildi.

Alex, kolunda duran elinin üzerine elini koyup cesaret vermek istercesine sıkınca, "Bizi izliyorlar." diye fısıldadı. "Kasabaya gelen sirkteki hayvanlara da bu şekilde bakardık. Zavallı hayvanların ne kadar utanmış olabileceğini şimdi anlıyorum." Genç adam kendini tutamayarak gülmeye başladı.

"Gülme lütfen! Bütün gece bu şekilde izlenecek miyiz?"

"Bir süre sonra oyunu seyretmeye başlarlar, rahatlarsın."

Genç adamın dediği gibi oldu. Bir süre sonra oyun başladı. Genç kadın onu izleyen ve dedikodu yapanları unutarak tamamen sahnelenen oyuna yoğunlaştı.

Karşı locada oturan bir çiftin oyunu izlemek yerine kendisini gözlediğini fark etmedi.

Norfolk Kont ve Kontesi perdenin arkasındaki yüzü görmek için oldukça mücadele verdiler. Sonunda genç kadın Dük'e doğru hafifçe eğilince kızın yüzünü görebildiler.

Anthony karısına bakarak kaşlarını çattı. "Hayır, Elenor!"

"Neden, Lordum? İhtimaller her zaman vardı. Bu ümitle yaşadığımı biliyorsun."

"Uzaktan gördüğümüz genç bir kadın için mi? Lütfen, hayal kırıklıklarına doymadın mı, Elenor?"

"Araştıracak mısın? Benim hatırım için! Başkasının bilmesi gerekmez."

Adam, yenilmiş bir şekilde suratını düşürdü. "Tamam ama bekleyeceksin ve hemen kendini kaptırmayacaksın!"

Elenor heyecanla gülümsedi. "Tamam, bekleyeceğim."

Konuşma burada sona erdi ve genç karı koca locayı terk edinceye kadar Kont ve Kontes'in bakışları sık sık karşı locaya takıldı.

Tiyatroya gitmelerinin üzerinden geçen iki haftada eve davetiye yağdı. Bu tam da Liberty'nin tahmin ettiği gibiydi. Kışı Londra'da geçiren cemiyet, havaların ısınmasıyla kırlardaki sayfiye evlerine çekilmiş ancak bu onları davetlerden ve balolardan alıkoyamamıştı. Bu nedenle davetler genelde Londra dışındaydı. Beklenildiği gibi Dük ve Düşes bu davetlerin çoğuna gelemeyeceklerini bildirdiler.

Bu reddedişi kabullenmeyen birçok asil, ziyaret için randevu notları göndermeye başladı. Sonunda bu ısrarcı notlardan iki tanesine cevap vermek zorunda kaldılar. Genç kadın, evde ağırladıkları bu konukları eğer Kontesler olmasaydı idare edemezdi.

Genelde konuşmaların dışında kaldı. Bu onun esrarengizliğine daha çok dikkat çekti. Bazen verdiği cevaplar, karşısındaki kişilerin şaşkınlığına neden oluyordu. Bu açık ipucu Alyssa'yı Alex'in söylediği öneriye yöneltti. Ne zaman böyle bir tepki alsa şaka yaptığını ima eden bir tavır takınıyordu. Ve bu konuklarında Lancester Düşesi'nin ne kadar zeki ve esprili bir kadın olduğu imajı yarattı.

Ekselansları Dük ise böyle zamanlarda ve bazen geceleri de ortadan kayboluyordu. Eve geç gelişlerini araştırmak istemese de dikkatinden kaçmadığını vurguladığında genç adam arkadaşlarıyla zaman geçirdiğini söylemişti.

Alyssa yeni yaşamına alışıyor, korkularını yeniyor, âşık olduğu kocasından aynı karşılığı görmek için bekliyordu. İlgisi, şefkati ve genç kadına düşkünlüğü bu bekleyişi katlanılabilir hâle dönüştürüyordu. Bu umudu beslemesi ne kadar doğruydu bilmiyordu ama bekliyordu

genç kadın. Bir gün onun dudaklarından *seni seviyorum* ya da *sana âşık oldum* cümlelerinin dökülmesi için her şeyi yapabilirdi.

Baskın yaptıkları üçüncü evde aradıklarını buldular. Hepsi de Londra dışındaydı bu evlerin. Birleştirdikleri ipuçları bazen hayalî bir yem olabiliyordu. Bu nedenle araştırmadan tehlikenin içine dalmıyorlardı ancak karşılarındaki adamlar bu defa sağlam tezgâh kurmuştu.

Kalabalığı görünce anlamaları gerekiyordu. İçeride bulunan kişiyi özenle korumaya niyetliydi adamlar.

Yaklaşamayacaklarını ve kan dökülmeden eve giremeyeceklerini anladıkları anda silahlar çekilmişti. Gecenin karanlığında haykırışlar, silah sesleri ve küfürler yükselirken Alex arka pencereden sıvışan adamı fark etti.

Peşine düşülmeyecek sıradan bir adam olsaydı ön tarafta kurşunlara hedef tahtası olarak ileri sürülürdü. Belli ki adam, bu işin üst basamaklarındaydı. Adamlarını Alexlerin üzerine sürmüş, o karmaşadan faydalanarak kaçmaya çalışıyordu.

Tiz bir ıslıkla Brendan'ın dikkatini kendisine çekti ve eliyle pencereyi işaret etti. Daha sonra da adamın peşine düştü. Bulundukları yer halkın korkudan burnunu uzatmayacağı ve merak duygusunun ölüme giden en kestirme yol olduğunu bilen sakinleriyle eski bir mahalleydi.

Adam bir duvarı atlarken belindeki silahı çıkarıp arkaya rastgele bir el ateş etti. Bu genç adamı temkinli olmaya itti ancak durdurmadı. Duvarları ve önüne gelen saman yığınlarını siper ederek ilerlemeye devam etti. Bir başka evin bahçesindeydiler. Geriden hâlâ silah sesleri gelmeye devam ediyordu.

Adam aniden bodur ağaçların ve bakımsız bahçenin içinde kayboldu. Alex, bir ağacın karanlığına doğru çekildi. Bu arada bütün dikkati duyacağı adım veya nefes seslerindeydi. Bir hışırtı duydu, sonra üzerine basılan bir dal çıtırtısı geldi.

Silahını yüzünün seviyesine kaldırarak kendi çevresinde yarım tur döndü. Biraz ilerideki diğerlerine göre daha iri olan ağacın gölgesi kuşkularını üzerine çekmişti. Saklandığı ağacın gölgesinde kalmaya dikkat ederek birkaç adım attı ve kulağının dibinden geçen kurşunla kendini yere attı. Cevap olarak bir el ateş etti.

Uzandığı yerden her ağacın arkasını dikkatle inceliyordu. Kurşunları saymamıştı ama boşa harcayamayacağı kadar az olduğunu düşünüyordu. Adam nerede olduğunu biliyordu. Dirseklerinin üzerinde sürünerek biraz ilerledi.

Hareket eden ayakları gördüğünde iki el ateş etti ve adamdan küfür dolu bir haykırış geldi. Bu duraksamadan yararlanarak ayağa fırladı ve ağaca doğru koştu.

Adam, yaralanmasına rağmen ayağa kalkmış, kaçmaya hazırlanıyordu. Uzaklaşamayacağını anlayınca arkasından gelen genç adama doğru döndü.

Alex, adamın silahını görünce olduğu yerde kaldı. Elini kaldırıp ateş etmesi çok kolaydı ancak aniden silah elinden kayıp yere düştü.

Adam şimdi tüm bedeniyle Dük'e dönmüştü. Karanlıkta gülümsediği açıkça belliydi. Tabancasını doğrulttu. "Ne oldu, korktun mu, piç herif?" diye hırladı.

Brendan, David'in işaretiyle adamları arkada bırakıp Alex'in peşinden gelmişti. Arkadaşının adamın işini bitirmesini beklerken, elinden düşen silahı görünce inanamayan bir hırıltı bırakmıştı. Kurşunu bitmiş olmalıydı!

Biraz önce Alex'in saklandığı ağacın arkasından silahını doğrulttuğu adama nişan aldı ve ateşledi. Alex irkilirken adam şaşkınlıkla açılmış gözlerle göğsünü tuttu. Önce dizlerinin üzerine, sonra da toprağa yüzüstü düştü.

Brendan, öfkeli adımlarla Alex'e yaklaştı. "Sen ne halt ediyorsun, Tanrı aşkına?" diye bağırdı. Yere düşen silahı alıp beline soktu. "Kurşunun yoksa neden peşine düştün?"

Ninova

Alex, bir süre ne ses çıkardı ne de kıpırdadı. Brendan, onun omzundan tutup sarstı. "Sana diyorum! Hadi gidelim! David'in adamları gelip bu adama baksınlar ve kim olduğunu araştırsınlar."

Daha fazla cevap beklemeden uzaklaştı. Genç adam da arkadaşının peşinden yürüdü. Diğer adamlar saf dışı bırakılmış, kurtarılanlar Leonard'a teslim edilmişti.

Onlar da Casino Black'e döndüler.

Kumarhaneye giren Alex'in arkasından yetişen Brendan, omzundan tuttuğu genç adamı döndürerek tam çenesine bir yumruk attı. "Seni lanet piç! Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye hırladı.

Geriye doğru sendelemesine rağmen bu yumruğu oldukça iyi karşılamıştı. Çenesini ovuşturan Alex, "Endişeni çok farklı yollarla gösteriyorsun." diyerek sırıttı. "Ama bir daha uyarmayacağım, sakın yüzüme dokunma!"

"Birilerinin seni öldürmesini beklemektense kendim ellerimle öldürürüm. Orada yaptığın neydi?"

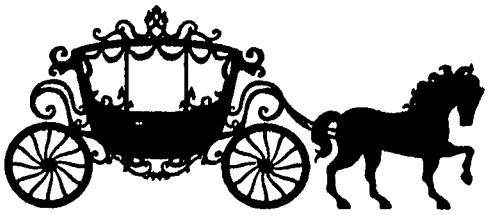
"Kurşunum bitmişti!" dedi genç adam.

Brendan, yeniden üzerine atlayacakken, David kolundan tutup geri çekti. "Beyler, böyle aleni olarak yumruklaşmanız bir fitili ateşleyebilir. Fokurdayan bu kalabalığın kumarhanemi altüst etmesini istemiyorum. Derdiniz neyse aşağıya inin!"

Brendan, kolunu hırsla çekip kurtardı ve diğerlerine bakmadan kalabalığa karıştı. Alex ise "Benim eve dönmem gerek!" diyerek kumarhaneden ayrıldı.

İlk defa yuva hissi veren eve döndüğünde ve odasına girdiğinde Alyssa'yı yatağında buldu. Uzun süredir kendi odasında yatmıyordu zaten. Yatağın ayakucunda durarak bir süre uyuyan kızı izledi. Başka bir gece olsa onu uyandırır ve sevişirdi ama bu gece... Derin bir nefes alarak odadan çıktı.

Hiçbir şeyin farkında olmayan Alyssa ise düşündüğünde çok sonraları bazı şeylerin Alex'in ilk defa yatağa gelmediği o gece değiştiğini fark edecekti.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Alex, Yargıç Lord Mansfield'le görüşebilmek için oldukça uzun süre beklemişti. Adam yoğun davaları arasındaki kısacık bir zaman dilimini Lancester Dükü'ne ayırabilmişti.

Yargıç, mahkeme salonundan odasına geldiğinde genç adam artık sıkılmaya başlamıştı. Lord Mansfield pencere önünde sabırsız bir beden diliyle dikilmekte olan Dük'ün kendisine verdiği selamı alarak masasına geçti.

"Lütfen oturun, Ekselansları." dedikten sonra kendisi de koltuğuna oturdu. "Nasılsınız?"

Genç adam yerine yerleştikten sonra, "İyiyim, teşekkür ederim." diye cevapladı.

Yargıç meraklı bakışlarını Dük'e dikerek, "Israrlı görüşme talebiniz ilgimi çekti. Maalesef çok yoğunum, merakımı ve kısıtlı zamanımdan dolayı telaşımı affedin." dedi.

Alex, onun bu cümlesinin, zamanım yok, bir an önce konuş, anlamına geldiğini anlamıştı. "Zaman ayırabildiğiniz için gerçekten çok teşekkür ederim. Son günlerde artan kölelik karşıtı hareketleri biliyorsunuz. Gizli ve aleni olarak yürütülen eylemleri takip ettiğinizi ve sizin adaletli, tarafsız bir insan olduğunuzu biliyorum. Konumuza gelecek olursak... Burada büyümüş olan bir siyahi köle, geçenlerde rızası dışında sahibi onu kolonilere sürgüne göndermek istedi. Üstelik bunu gizlice bir başka köle gemisine satarak yapmaya çalıştı ama köle gemiye binmeden önce kaçtı."

Ninova

"Kaçtı mı, kaçırıldı mı, Ekselansları?" diye soran adamın gözleri çok şey bilen bir ifadeyle bakıyordu.

"Çok önemli mi, Lordum? Burada asıl olan, köle olmasına rağmen İngiltere'de doğup büyümüş bir adam. Bilmediği bir ülkeye gönderilmek istemiyor. Bize bu amaçla geldiğinde ona yardımcı olacağıma dair söz verdim."

"Yardım mı, Ekselansları? Ona nasıl yardım etmeyi düşünüyorsunuz?"

"Sahibine karşı dava açmak istiyor."

Yargıç, duyduğu imkânsız sözleri arkasına yaslanarak ve derin bir nefes vererek karşıladı. Kalın kaşları yükselmiş, siyah gözleri genç adamın yüzüne sabitlenmişti.

"Ciddi olamazsınız!" dedi sonunda.

"Çok ciddiyim, Lordum. Böyle bir dava açılırsa sizin adil olmanıza güvenebilir miyim? Baskılara direnebilir misiniz? Köle olarak gelen bu adamı sıradan bir vatandaş gibi görerek bu davayı gözetir misiniz?"

Yargıç Mansfield son yıllarda kölelik karşıtı olan insanların harekete geçtiğini ve aralıksız olarak çalıştıklarını biliyordu. Bu insanlar hayatlarını tehlikeye atarak köle ticareti yapan insanlara savaş açmışlardı. Bu ticaret dünyası oldukça karanlık ve tehlikeliydi. Uzun süredir, karşısında oturan bu adamın da o grubun içinde olduğundan şüpheleniyordu. Ama bunu yasal bir platforma çekmeleri oldukça riskliydi. Hem kendisi için hem de yargıç için...

"Benden ne istediğinizi bilmiyorsunuz!"

"Alacağınız riskin farkındayım, efendim. Bu konuda başkasına güvenemem. Dünyanın artık değişmesi gerekiyor. Bu kendi kendine oluşacak bir değişim değil. Bazı cesur insanların tehlikeleri göze alarak harekete geçmeleri gerek. Bu dava bir dönüm noktası olacak. Köleliği kaldıramasak bile ilk adımı atmış olacağız." diyen Alex cesur bir şekilde kendisini açık etmiş ve gözlerini cesaretle yargıcın

Ninova

gözlerine dikmişti. Söylediklerinin başını kolayca belaya sokabileceğini biliyordu. Ama Lord Mansfield'e güveniyordu.*

Yargıç sıkıntılı bir tavırla boyun bağını gevşetti. Adalet sağlayıcı olarak bulunduğu mevkide her zaman adil olmaya çalışmıştı fakat hiç risk almak zorunda kalmamıştı. "Size söz veremem ama davanın gidişatına bakacağım, Ekselansları. Gereken neyse yapacağıma inanabilirsiniz."

Alex bu kadar ılımlı bir yaklaşım beklemediği için derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Ayağa kalkarken, "Size güvenebileceğimi biliyordum, Lordum." dedi.

"Hiçbir söz vermiyorum!" diyerek telaşla atıldı adam.

"Adaletinize güveniyorum, söylemek istediğim buydu. Ne karar verirseniz verin, size olan saygım devam edecek."

"Teşekkür ederim." diyen adamın elini sıkarak odadan çıkan Alex, kötü giden günlerin içinde en azından bu işi halletmiş olmanın rahatlığını yaşıyordu. Şimdi sadece davanın gündeme gelmesini bekleyeceklerdi.

Alyssa, uşağın açtığı kapıdan giren adamı görünce kaşını kaldırdı. Alex'i yılan soktuğu ve Londra'ya döndükleri o günden sonra onu hiç görmemişti. İstenmeyen gelin olarak bundan rahatsız olduğu söylenemezdi ancak kocasının en iyi arkadaşı olduğunu bilerek ona kibar davranabilirdi.

Yine de "Lordum?" dedi sesinde soru dolu bir ifadeyle.

Brendan ciddi bir yüzle, "Leydim! Nasılsınız?" diye cevap verdi.

Kocasının iki gündür devam eden garip davranışları dışında iyiydi. Bunu elbette kendisinden zerrece hoşlanmayan adama söyleyecek

*1772 yılında sahibi tarafından zorla İngiltere'den gönderilmek istenen bir köle hakkında karar veren Hâkim Lord Mansfield'in siyahi köleyi serbest bırakma kararı kölelik karşıtı olanları cesaretlendirdi. Ancak bu karar İngiltere'deki diğer kölelerin serbest kalmasını sağlamadı. Köleliğin kaldırılmasına ilişkin faaliyetler ancak 1806 yılında kabul edilen bir kanunla önemli ölçüde başarıya ulaştı.

değildi. "Teşekkür ederim, Ekselanslarını arıyorsanız arka korulukta atış talimi yapıyor."

"Evet, teşekkür ederim, izninizle!"

Başıyla selam veren genç adam arka kapıya doğru yürürken Alyssa merakla arkasından baktı. Anju Dükü kapıdan çıktıktan sonra kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı.

İki gündür her boş kaldığında olduğu gibi Alex'teki garip tavırları düşünüyordu. Genç adam, odasına uğramamış, genç kadınla birkaç cümlenin dışında konuşmamış ve kendisini çalışma odasına kapatmıştı. Sorduğunda ise mülklerin yıllık sorunlarını incelediğini ve hesaplar yaptığını söylemişti.

Tanrı aşkına, nerede uyuduğunu bile bilmiyordu!

Dersi olmasaydı koruluğa giden kocasının dönmesini bekler ve neler olduğunu sorardı. Düşüncesine burun kıvırdı. Son iki günde yeterince sormuş ama mantıklı tek bir cevap bile alamamıştı.

Biraz sonra Bay Travon'la başlayacak dersi için ikinci kata giden merdivenlere yöneldi. Okuma yazma dersleri başarıyla sürüyordu. Artık heceleyerek de olsa okuyabiliyordu. Yazma kısmı ise biraz daha onu oyalayacak gibi görünüyordu.

Alex, yaklaşık elli adım ileriye dizilmiş taş parçalarına ateş ederken bir sesin, "Beni onca kötü durumdan bu kötü atıcılığınla kurtardıysan Tanrı yardımcım olsun!" dediğini duydu.

Birkaç adım gerisinde duran Brendan'a omzunun üzerinden baktıktan sonra atışına devam etti. Genç adamın hemen arkasındaki bankta silahlar vardı ve uşağı Charles silahlar boşaldıkça dolduruyordu.

Brendan, cevap alamamasını umursamadan genç adama yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

Doldurulmuş yeni bir tabanca alan Alex, "Gördüğün gibi atış talimi yapıyorum." diye cevap verip kaldırdığı tabancayı hizaladıktan

Ninova

sonra ateş etti. Bundan evvelki yirmi atışta olduğu gibi yine isabet ettiremedi.

Anju Dükü, belindeki silahı çıkarıp Alex'e uzattı. "Bununla dene!"

Bu, Alex'in baskın gecesinde kullandığı tabancasıydı. Almak için uzanmadı. Bunun üzerine Brendan içindeki iki kurşunu gösterdi. "Kurşunun bitmemişti! Neden ateş etmedin?"

Genç adamın çenesinde bir kas seğirdi ancak açıklama yapmadı.

Arkadaşı ise onun ketum sessizliğine öfkelenmişti. "Lanet olası, bir cevap ver! Adamı tanıyor muydun? Bir şey söyleyerek seni şaşırttı mı?"

Yeniden ateş etmeye dönen Alex, "Daha önce hiç görmedim. Hayır, beni şaşırtacak bir şey söylemedi." diyerek tetiğe dokundu.

"O zaman ne halt etmeye orada dikilerek adama, 'gel, beni vur,' der gibi bekledin! En münasebetsiz anda karını mı düşünmeye başladın? Biliyordum, evlenmek seni kötü etkiledi! Artık tehlikeyi fark etmek yerine karını nasıl becereceğini düşünüyorsun!"

Alex, aniden dönerek genç adamın gırtlağına sarıldı. Kaşını alayla kaldıran Brendan, bu hamleyi beklediğini ima edince de parmaklarını gevşetti.

"Alyssa'nın adını alaycı pis ağzına alma!" diye homurdandı.

"Ve Ekselansları sadece karısının adı geçince tepki veriyor. Bu oldukça umut verici!" diyen ve onun peş peşe ateş etmesini bekleyen Anju Dükü bu arada Alex'in sol elini kullandığını da fark etmişti.

"Neden sol elinle çalışma yapıyorsun?"

"Tehlikeli bir iş yapıyoruz, neden iki elimizi de ustaca kullanmayalım?"

Bu açıklama hiç tatmin etmemişti Brendan'ı. Yine de "İyi fikir, ben de deneyeceğim." diyerek silahlardan birini aldı.

İlk atış sağ baştaki taşın çok yakınından geçince, "Her zaman olduğu gibi yine senden daha iyiyim." diyerek Alex'e takıldı.

"Piç herif!" diyen genç adamın dudağının ucu günler sonra ilk defa neşeyle kıvrılmıştı.

Eski Alex'in bir yansımasıysa bu kadarına da razı gelebilirdi Brendan.

"Efendim, size bir not geldi!"

Alyssa, sınıf olarak düzenlenmiş odada yazı yazmaya çalışıyordu. Öğretmeni Bay Travon biraz önce dersi bitirmiş ve ayrılmıştı. Uşağın dikildiği kapıya dönerken kaşlarını çattı. Bu zamana kadar hiç kimse onun şahsına bir not ya da davetiye göndermemişti. Bu genellikle Alex'in ilgilendiği bir konuydu.

"Ekselanslarına gelmiş olmalı, çalışma odasına bırakın."

"Hayır, efendim, üzerinde adınız yazıyor ve getiren uşak bizzat size teslim etmem gerektiğini söyledi."

Elindeki tüy kalemi bırakan Alyssa yerinden kalktı ve adamın uzattığı zarfı aldı. Uşak selam verip çıktıktan sonra zarfı inceledi. Evet, genç kadına gelmişti. Merakla mührü kırıp zarfı açtı ve notu çıkardı.

Norfolk Kontesi...

Kim olduğunu bilmiyordu. Tanıştığı bir elin parmağını geçmeyen insanlar arasında bu isimde birini hatırlamıyordu.

Ekselansları Lancester Düşesi'ne,
Lütfen yöntem bilmezliğimi ve kabalığımı
bağışlayın. Tanışmadan size böyle
bir not göndererek haddimi aşıyorum.
Mutlaka görüşmemiz gereken bir konu
var. Gelebilseydim, sizi ayağıma çağırma
nezaketsizliği gösteren bu notu yazmazdım.
Lütfen rica ediyorum. Sizinle yüz yüze
konuşmaya ihtiyacım var.
Norfolk Kontesi Elenor Warren

Ninova

Elinde notla odadan çıkarak Konteslerin kaldığı bölüme doğru yürüdü. Bu özel bölüm sadece iki yaşlı hanıma ayrılmıştı.

Onları oturma odasında sohbet ederken buldu. İki kadın, onlara yaklaşmayan ve asla aramaya gelmeyen kızın kapıdan girdiğini görünce şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Alyssa..." dedi Fanny merakla.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece bir soru sorup gideceğim. Norfolk Kontesi'ni tanıyor musunuz?"

Liberty başını sallayarak onayladı. "Evet, tanıyoruz, cemiyette saygın bir yere sahip, ince ve kibar bir kadındır. Neden soruyorsun?"

Genç kadın elindeki kâğıdı sallayarak, "Bana bir not göndermiş. Görüşmek istiyor." dedi.

"Nedeni neymiş?"

"Bilmiyorum, sadece görüşmek istediğini ve sebebini yüz yüzeyken söylemek istediğini yazmış. Sizce ne yapmalıyım?"

"O, ünvan olarak senden daha aşağıda. Ayağına gidemezsin. Bu, saygınlığını zedeler."

Gözlerini deviren Alyssa, "Sanırım bir rahatsızlığı var. Üstü kapalı olarak bahsetmiş, gelebilseymiş ayağına kadar çağırma hadsizliğini yapmak istemezmiş." dedi.

"O zaman başka..." dedi Fanny. "Eğer istiyorsan gidebilirsin."

Teşekkür eden genç kadın onlardan ayrıldıktan sonra kendi odasına girerken düşünceliydi, dalgın bir hareketle notu komodinin üzerine bıraktı.

Bir süre ne yapacağını düşünerek odada dolaştı. Huzursuzdu. Sebebi ise Alex'ti. Bütün yaşamını ele geçirmeye çalışan güvensizliğinin onun tarafından yok edilmesine ihtiyacı vardı.

Pencereye yaklaştı ve düşündüğü adamın ahırlara doğru gittiğini gördü. Adımları ve gergin bedeni, onun da huzursuz olduğunu gösteriyordu. Dokunabilecekmiş gibi elini cama yasladı.

"Neler oluyor, Alex?" diye fısıldadı.

Onu duyamayacak kadar uzak olan adam görüş alanından çıktığında bile orada dikilmeye devam etti Alyssa.

Akşam yemeğinden sonra-ki bu akşam masada Alex yoktu ve Kontesler genç kıza soru dolu gözlerle bakıp durmuşlardı- odasına çekilmiş, çocuklar için yazılmış bir masal kitabını okuyarak zaman geçirmişti. Elinden geldiğince oyalanacak, daha sonra ise Alex'i bulup onunla konuşacaktı.

Vakit gece yarısına yaklaştığında beklemekten yorulup geceliğini giydi. Poppy, Düşes'e başka istediği olup olmadığını sorduktan sonra iyi geceler dileyerek çıktı. Alyssa odasında bile kalmayan kocasını bu zahmetten kurtarmak için kendi odasına geçmişti.

Komodinin önüne oturarak saçlarını taramaya başladı. Aynadan yansıyan gözlerinden mutsuzluk okunuyordu. Kendini daha önce hissettiğinden daha da fazla kaybolmuş hissetmesi normal miydi? Ya da mutluluğunun bir adamın varlığına endeksli olması... O hayatındayken huzur ve mutluluğu yakaladığını düşünüyordu, o yokken ise kendini kaybolmuş hissediyordu. Tıpkı uzun yaz gecelerinde kandilin çevresinde dönen o garip küçük sinekler gibiydi. Işığa ve parıltıya direnmek için çok çaba harcamıştı ancak Alex'in öyle güçlü bir etkisi vardı ki karşı koyabilmek mümkün değildi. Şimdi nefes alabilmesini sağlayan o güçten yoksun bırakılmıştı.

Dalgın dalgın saçlarını tararken kapısı sertçe açıldı ve yine sertçe kapandı. Elindeki fırçayı düşüren genç kadın kapıya döndü.

Alex, kendisiyle olan savaşı kaybetmiş bir savaşçı gibi dikiliyordu. Yüzü daha önce onda hiç görmediği kadar acıyla kasılmış, her çizgisi taştan oyulmuş gibi katılaşmıştı. Bu adam onun aklını çelen, evlenmek için kararlı olan, bu eve geldikten sonra uyum sağlaması için elinden geleni yapan adam değildi.

"Alex!" diyerek yerinden kalkan Alyssa'ya uzun birkaç adımda yaklaştı Alex.

Ninova

Üzerindeki askılı ipek geceliğini, mum ışığında parlayan kızıl buklelerini ve genç adamın varlığından etkilenen göğüslerinin ipek geceliği gerişini, ilkel bir sahiplenmeyle ve aç gözlerle inceledikten sonra kaba hareketlerle kendine çektiği kızın dudaklarına kapandı genç adam.

Genç kadın bu aç dudaklara aynı açlıkla itirazsız cevap verdi. Parmakları genç adamın saçlarına dalıp çekiştirdi ve parmak uçlarında yükselip bedenini ona sürttü.

Alex dudaklarını güçlükle ondan kopardıktan sonra, "Bir vâris istiyorum." dedi hırıltılı bir sesle.

Genç kadın, rahatlamış bir ifadeyle derin bir nefes alarak gülümsedi.. "Ben de çocuğumuz olsun istiyorum. Birkaç gündür devam eden huysuzluğun bu nedenle miydi?" Elini onun sakalları çıkmaya başlayan yanağında gezdirdi. "Vakti gelince bir çocuğumuz olacak, Alex! Bundan hiç şüphem yok!"

"En kısa zamanda olmalı!" dedi genç adam aksi bir sesle. "Neden hamile kalamıyorsun?"

Bu suçlayıcı sözlerle irkilen Alyssa, "Bil... Bilmiyorum!" diye kekeleyerek cevap verdi. "Henüz yeni evlendik."

"Beş ay geçti! Ne kadar çok seviştiğimiz düşünülürse bu zamana kadar hamile kalmalıydın!"

Bu garip tavrı anlayamamıştı genç kadın. Konuşmak için araladığı dudakları yeniden Alex tarafından esir alındı. Hoyrat elleri kızın kalçasını avuçladı. Üzerindeki geceliğin askıları bu ellere dayanmayarak koptu ve gecelik Alyssa'nın önce beline, sonra da ayaklarının dibine yığıldı.

Bu arada dudaklarını bırakmayan dudakların arasından sık sık vahşi hırıltılar duyuluyordu. Alex, kızın bacaklarının beline dolanmasını sağladıktan sonra yatağa yürüdü. Yatağın ortasına bıraktığı kızdan bakışlarını bir an bile ayırmadan üzerindeki kıyafetlerden kurtuldu.

"Senden uzak duramıyorum!" diyerek genç kadının üzerine kapandı.

Onu öpmeye niyetlenen adamı durduran Alyssa, "Uzak durmak zorunda değilsin. Ben karınım! Senin kadar ben de seni istiyorum ve yine senin kadar bebeğimizi kucağıma almayı istiyorum. Bu yatağa her geldiğinde en az senin kadar istekli bir kadın bulacaksın." dedi.

Genç adamın yüzünden acı dolu bir dalga geçti. Belki de bu, mumların dalgalanan ışığından kaynaklanıyordu. Anlayamamıştı Alyssa.

"O bebeği bir an önce doğurmalısın!" dedi sabırsız bir sesle ve genç kadının dudaklarına yapıştı.

Özlemle sarıldığı ve aynı tutkuyla karşılık verdiği genç adama onu ne kadar sevdiğini anlatmaya çalıştı Alyssa. Dudaklarından kopan dudaklar boynuna yönelip, dişleriyle eziyet ettiğinde ve sonra affettirmek ister gibi acıttığı bu noktayı yaladığında, uzanıp boynunu öperek karşılık verdi.

Terle kayganlaşmış bedenini, hissetmeye doyamadığı erkeksi bedene sürttü. Genç adam içine girerken onun için hazırdı ve verebileceği her şeyi istiyordu. Kıvrılarak ve bacaklarını onun beline dolayarak daha derinlere girmesini sağladı.

Geri çekilirken acılı bir kükremeye benzeyen sesle inleyen Alex aynı şiddetle kızın derinlerine daldı. Gidiş gelişleri gittikçe sertleşti. Dudakları ve elleri Alyssa'nın her yerine dokundu, ezberledi.

"Benimle gel!" diye hırıltılı bir inleme çıkarırken, eli bedenlerinin arasına girdi ve genç kadının haz tepeciğini buldu. Alyssa kıvrılarak çığlık attı. Her yönden saldırıya uğramıştı. İçini dolduran sertliği amansızdı, elleri ise acımasızca onu sona yaklaştıracak şekilde kadınlığını okşuyordu.

Çığlık atarak boşalırken genç adam da kendi sonuna ulaşmak için hareketlerini hızlandırdı. Bütün bedenini inleten derin kükremeyle boşalarak kızın üzerine yığıldı.

İkisi de bu birleşmenin etkisini yaşarken, genç kadın ilk defa sevişmelerinde bir şeylerin eksikliğini hissetti. Evet, şehvet, tutku hatta öfke vardı ancak şefkat ve sevgiyi hissedememişti. Bu bir anda bedenindeki terin soğumasına neden oldu.

Daha önceki sevişmelerindeki ve şimdi yaşadıkları arasındaki farkı çok açık olarak görmüştü.

Dile getirilmese de onun kendisine âşık olmaya başladığını düşünmüştü. Bir adam nasıl sevmeden bir kadına o kadar şefkatli ve ilgiyle dokunabilirdi? Bu soruya, *sevmese dokunmazdı*, diye cevap vermişti. Bu düşünce Alyssa'yı rahatlatmış ve mutlu etmişti. Söylemese de hep sevildiğini düşünmüştü.

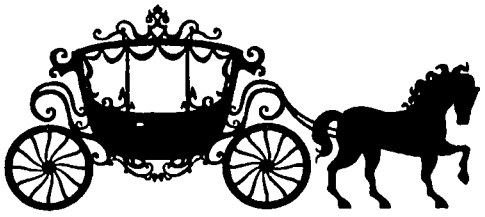
Biraz önce yaşadıkları onu tatmin etse de yüreğinden kayıp giden ve geriye boşluk bırakan o duyguya aslında hiç sahip olmamıştı. Yanılmıştı.

Genç adam kızdan uzaklaşarak doğruldu. Gözleri kapalı yatıyordu. Şehvetin güzelleştirdiği, aynı zamanda da hırpaladığı bedenine baktıkça sanki yeni sevişmemişler gibi yeniden sertleşti. Küfrederek yataktan kalktı. Yerden aldığı pantolonu giyerek ve diğer kıyafetlerini de alarak odadan çıktı.

Bu bir başlangıçtı. Daha sonraki gecelerde odasına gelen Alex aynı talepkâr tavırla ve öfkeli bir sertlikle sevişiyor, kızın bedenini alırken aynı zamanda ruhundan da bir şeyleri beraberinde götürüyordu. Evet, Alyssa da en az onun kadar bu sevişmeden zevk alıyor ve tatmin oluyordu ama ruhsuzca birleşmenin verdikleri aldıklarından azdı.

Bir hafta sonra Norfolk Kontesi bir not daha yolladı. Satırlarda gizlenen o yalvarışa daha fazla kayıtsız kalamayan genç kadın, o sabah arabayı hazırlamalarını istedi.

Evden çıktığında hava yağmur kokuyordu.

BÖLÜM KIRK

İkinci kez not yollayan Kontes Warren'in bu ısrarını anlayamamıştı. Bu kadar önemli olan şey neydi? Tanımadığı bir kadına yalvaran mektuplar gönderebilmesi için kayda değer bir sebebi olmalıydı. Son günlerin stresi ve üzerine yapılan bu çağrı belki de evden bir süre uzaklaşması için iyi bir sebepti.

Araba muhteşem bir malikânenin önünde durunca uşaklardan biri koşarak kapısını açtı. Aynı uşak, kızın kim olduğunu öğrenince Alyssa'yı üst kata yönlendirdi. "Hanımım biraz rahatsız." diyerek de açıklama yaptı.

Çıktığı merdivenin duvarlarını süsleyen tablolar, geçtikleri koridorların baktığı özenli büyük bahçe ve önünde durdukları kapının ince işçiliğin bir örneği olan oymaları... Hepsi de bu eve sahip olan insanların ne kadar varlıklı olduğunu bağırıyordu.

Çift kanatlı yüksek kapıyı açan orta yaşlı uşak, kızın girmesi için yol verdi. Geniş ve ferah olan odadaki birkaç basamakla çıkılan büyük yatakta bir kadın uyuyordu.

Kararsızca kapıdaki uşağa baktı. Alyssa'nın tereddüdünü anlayan adam, "Lütfen oturun." diye fısıldadı. Sonra onu uyuyan kadınla yalnız bırakarak odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Büyük şöminenin önündeki sarı koltuklardan birine oturan Alyssa, kadının hafif nefes alışverişlerini dinlerken kızıl sarı saçlarını, ince yüzünün zarif çizgilerini inceledi. Zarif bir aristokrata ait nasırsız ince damarlı elleri yorganın üzerinde gevşekçe duruyordu.

Ninova

Hayır, daha önce tanışmamışlardı. Böylesine nahif bir kadını görmüş olsaydı hatırlardı.

Oyalanmak ve kadın uyanıncaya kadar zaman geçirmek için odayı incelemeye başladı. İki kanatlı yüksek pencere terasa açılıyor, terasın devamında ise işinde uzman bahçıvanların eseri olan bir bahçe uzanıyordu. Temiz havada dolaşmak için dayanılmaz bir istek duysa da sıkıntılı gökyüzü her an ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu. Yağmur başlamadan eve dönebilmeyi umut etti.

Hangi eve? Kendini yalnız hissettiği eve mi? Tanıdığı Alyssa'nın bir yabancıya dönüştüğü eve mi? Asla ona ait olmayacak bir adamın onu görmezden geldiği eve mi?

Sorular birbiri ardına sıralandıkça omuzları geriliyor ve gözleri doluyordu.

Gözlerini kırpıştırarak akmaya hazır gözyaşlarını öteledi ve sırtını pencereye dönerek sönmek üzere olan şömineye yaklaştı. Hemen yan tarafa yığılmış odunlardan iki tanesini son közlerin üzerine bıraktı. Yerinden doğrulurken şöminenin üzerinde gerçek boyutlardaki tabloyu gördü.

Bir anne kızın resmiydi, özenle ve sevgiyle yapıldığı, resme modellik yapan anne ve kızın yüzlerinden belliydi. Anne yataktaki kadının gençliği olmalıydı. Küçük kızı daha iyi görmek için gözlerini kıstı.

Dudaklarından bir şaşkınlık sesi çıktı.

"Benzerlik şaşırtıcı, değil mi?"

Arkasından gelen hâlsiz ama hoş sese doğru döndü. Kendisine bakan bir çift yeşil göz duygu yüklüydü. "Sizi gördüğüm zaman kızımın büyümüş hâlini izliyormuş gibi hissettim."

Alyssa, titrek bir gülümsemeyle ona baktı. "Evet, benzerlik gerçekten şaşırtıcı... Ben de çocukluğuma bakıyormuş gibi hissettim."

Genç kadın yatağın yanına bir sandalye çekerken Kontes de doğrularak oturdu. Arkasına yastıkları yerleştirmesine yardımcı olan kıza teşekkür eden kadın, "Sizi buraya kadar yorduğum için özür dilerim. Eşimin vazgeçirme çabalarına rağmen sizinle konuşmak

zorundaydım. O artık umudumu kesmemi istiyor. Daha fazla hastalanmamdan korkuyor. Zayıf kalbim nedeniyle heyecanlanınca yataklara düşüyorum." dedi.

Alyssa tedirgince yerinde kıpırdandı. "Sizi bu kadar heyecanlandıran kızınızla olan benzerliğim mi? Her insanın bir benzeri vardır."

"Bu durum biraz sıra dışı." Kontes uzanıp onun ellerini tutunca Alyssa şaşkınlıkla birleşen ellerine baktı.

"Size anlatacağım olay tam on yedi yıl önce oldu. Kızım Serena üç yaşındaydı. Evimizin dışına hiç çıkmaz, dadılarıyla beraber bahçede dolaşırken bile güvenliğine dikkat ederdik. Bir gün iki mil uzakta oturan dostumuz Marki Trevis'i ziyarete dadısıyla gitmesine izin verdik. Markinin küçük kızı, Serena'nın en sevdiği arkadaşıydı. Yanlarında arabacımız ve seyislerden biri de vardı. İki saat sonra dadı Anna ağlayarak döndüğünde o söylemese de kötü bir şeyler olduğunu anlamıştım. Yanında küçük kızım yoktu. Kocam tüm Londra'yı ayağa kaldırdı. Aramadığımız küçük bir köşe bile kalmadı. Sonra fidye isteyecekleri umuduyla bir haber beklemeye başladık. Günler günleri, haftalar haftaları izlemesine rağmen hiç ses seda çıkmadı. Kocam gören veya yerini bilenler için ödüller koysa da sonuç bir hiçti. Kocaman bir hiç. Kocaman bir yokluk, yoksunluk... Onsuz bir hayatı asla düşünmemiştim ancak sanki küçük bebeğim hiç var olmamış gibi, sanki o şen kahkahaları bu evde duyulmamış gibi yok oluverdi. Evimiz bir cennetken cehenneme dönmüştü. Ümidimi hiç kaybetmedim, her çalınan kapıya onu bulacakmışım gibi koştum."

Kontes'in gözlerinden dökülen yaşlar Alyssa'nın içini sızlatmıştı. "Çok üzüldüm, bir anne için zorluğunu düşünemiyorum. Beni görünce neden heyecanlandığınızı anladım. Size bu duyguları yaşattığım için de üzgünüm." Elindeki mendille gözyaşlarını silen Kontes'in ona umutla baktığını gördü. "Sanırım sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Benim kızınız olma ihtimalim yok."

"Lütfen beni dinleyin ya da bana destek olursanız yataktan kalkabilirim. Size göstermem gereken bir şey var."

"Ama siz rahatsızsınız. Bunu başka bir gün iyileştiğinizde konuşsak?"

"Hayır, şimdi göstermeliyim!"

Kontes'in ısrarcı tavrı karşısında çaresiz kalan genç kadın, onun yataktan çıkmasına yardımcı oldu. Üzerine sabahlığını giymesi için tuttu. Birlikte odadan çıkarak koridorda ilerlemeye başladılar. Kontes'in hâlsizliği azmiyle zıttı. Yüzü sararmıştı ve genç kadına olabildiğince yaslanmıştı.

Koridorun sonuna geldiklerinde Elenor'un işaret ettiği kapıyı açmak için atıldı Alyssa. Girdikleri devasa salon bir resim galerisiydi. Kızın elinden tutan Elenor, onu soldaki duvarın en sonundaki resme yönlendirdi. Alyssa başını kaldırıp bakınca, damarlarındaki kanın daha hızlı akmaya başladığını ve kalbinin göğüs kafesini zorladığını hissetti.

Bu resim kendisine aitti. Yani ait olabilirdi. Ama o Alyssa değildi. Bu kadın bir asildi. Duruşundan, üzerindeki giysilerden, mücevherlerden bu anlaşılabiliyordu ki kendisinin Dük'le evleninceye kadar hiç zarif elbisesi olmamıştı.

Kızıl saçları tepesine mücevherli tokalarla tutturulmuş olan kadının yürek şeklindeki küçük yüzünde yeşil gri gözleri alev almış gibi parlıyordu. Minik dolgun dudağı her an muziplik yapabilirmiş gibi hafifçe kıvrılmıştı.

Alyssa gürültülü bir şekilde yutkunurken, "O kim?" diye fısıldadı.

Elenor gururlu bir sesle, "Beşinci Pembrook Düşesi Serena. Benim annem! Kızıma onun ismini vermiştim." dedi.

Genç kadın, ne diyeceğini bilemiyordu. "Benzerliğin şaşırtıcı olduğunu biliyorum Leydim ama benim bir annem var. Ancak asil değil: Sizinle benzerlik dışında ortak noktamız yok. Biliyorum, umuda kapıldınız ama üzgünüm, ben küçük bir kasabada doğup büyüdüm. O olabilme ihtimalim bile yok. Umudunuzu beslersem size de kendime de kötülük yapmış olurum."

Elenor, yorgun ve bitkin bir şekilde salondaki sandalyelerden birine yavaşça oturdu. Kadına yaklaşan ve önünde diz çöken Alyssa, "Sizi üzmek istememiştim. Seçme şansım olsaydı Lorna yerine

annem olarak sizi seçerdim, inanın bana. Ne yazık ki anne ve babamızı seçme şansımız yok." diye konuştu teselli eden bir sesle.

Kapı gürültüyle açılınca ikisi de irkilerek dönüp baktılar. Bu; kırk beş yaşlarında, şakakları kırlaşmış, kahverengi saçlı ve aynı renk gözlere sahip yakışıklı bir adamdı. Çatılmış kaşlarla onlara doğru yürüdü fakat gözlerine yerleşmiş aşk dolu bakış sadece karısına yönelikti.

"Sana yataktan çıkmamanı söylemiştim, aşkım. Neden bir kez olsun beni dinlemiyorsun?"

Kontes mahcup bir şekilde onun elini tuttu. "Özür dilerim, sevgilim. Seni Ekselansları Alyssa Ethelwolf'la tanıştırabilir miyim?"

Kont Warren reverans yaparak, "Tanıştığımıza memnun oldum, Ekselansları." dedi.

Alyssa, adamın heybetinden, yakışıklılığından ve otoritesinden etkilenerek gülümsedi. "Ben de memnun oldum, Lordum."

Selamlama faslından sonra karısını kucağına alan adam kapıya doğru yürümeye başladı.

"Anthony, annemle aralarındaki benzerliğe bir bakmayacak mısın lütfen?" diyerek adamı durdurdu Kontes.

Anthony Warren, karısını kıramayarak resmin önüne geldi. Uzun süre Alyssa'yı inceledi, sonra resme baktı.

"Evet, bir benzerlik var ama bu onun kızımız olduğunu göstermez, sevgilim."

"Biliyorum biliyorum..."

Kont, "Şimdi daha fazla yorulmadan seni odana götürelim." diyerek salondan çıktı.

Alyssa da peşlerinden onları takip etti.

Odaya girince karısını özenli bir şekilde yatağına yatıran Kont, "Doktorun ne dediğini biliyorsun. Heyecan yok, macera yok! İstirahat edeceksin." diyerek karısının yanağına bir öpücük bıraktı. "Kızımızdan sonra seni de kaybetmek istemiyorum. Anladın mı beni?"

Kadın dolu gözlerle başını salladı.

Alyssa birden kendini odada fazlalık olarak hissetti. Çiftin aşklarını böyle açıkça birbirlerine sunmaları hem hayranlığını uyandırmış

hem de utandırmıştı. Onlara iyi günler dileyerek kapıya yöneldi. Kont'un sesini duyduğunda henüz üç adım atmıştı.

"Bekleyin lütfen, sizi kapıya kadar geçireyim."

Genç kadın dönerek kibarca gülümsedi. "Buna gerek yok, Lordum. Lütfen zahmet etmeyin."

Adam ısrarcıydı. "Lütfen, zahmet vermeyeceksiniz."

Genç kadın çaresizce başını olur anlamında eğdi. Kont'la birlikte çıkarken Elenor'un, "Lütfen beni yine ziyarete gelin, olur mu?" diye seslendiğini duyunca ona doğru döndü.

Alyssa bu kadını sevmişti. Bir arkadaş olarak onunla görüşmekten mutlu olacaktı. "Elbette sizi tekrar görmekten mutluluk duyarım. İyileştiğiniz zaman görüşmeliyiz." Kontes, mutlu bir ifadeyle ona gülümsedi.

Antreye kadar ona eşlik eden adama dönüp veda edecekti ki Kont, "Sizinle beş dakika görüşebilir miyiz, Ekselansları?" diyerek gidişini engelledi.

Alyssa adamın yüzüne baktı. Kendisinden mi tedirgin olmuştu? Belki de karısını üzmesinden korkmuştu. Karısını üzmek gibi bir niyeti olmadığı konusunda onu rahatlatmalıydı. Kabul ederek onu yönlendirmesine izin verdi.

Kont onu çalışma odası olduğu belli olan bir odaya götürdü. Söze nereden başlayacağını bilemeyen Kont Anthony odada birkaç tur attı. Sıkıntılı bir tavırla Alyssa'ya döndü.

"Karımın emrivakisi için özür dilerim! Umudunu kaybetmemek için direniyor." Adam sıkıntıyla alnını ovdu. "Aslında ben de umut etmeyi hiç bırakmadım ama Elenor artık çok sağlıklı değil, hayal kırıklıkları her umutlandığında olduğu gibi ondan bir şeyler alıp götürüyor. Karşılaştığımız her kızıl saçlı genç kadını araştırmaktan ve belki kızımızdır demekten ikimiz de yorulduk. Bu nedenle onu kırmadan size olan takıntısından da kısa zamanda kurtulmasını diliyorum."

"Sizi anlıyorum, Lordum. Keşke yapabileceğim bir şeyler olsaydı."

"Buraya gelerek onunla konuştuğunuz için minnettarım."

"Rica ederim, o çok tatlı bir kadın. Belki de bu durumu adattıktan sonra arkadaş olmayı başarabiliriz."

"Elenor buna çok mutlu olacak. Yeniden teşekkür ederim. Beni... Bizi dinlediğiniz için de minnettarım. Sizi geçirebilir miyim?"

Alyssa buradaki işinin bittiğini düşünerek adamın kendisini geçirmesine izin verdi ve vedalaşarak ayrıldı.

Sahip oldukları en kıymetli varlığı kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordu Alyssa ama tahmin edebiliyordu. O gittikten sonra asla dolmayacak o boşluğun verdiği acıyla yaşamak zorunda kalmak, eve neşe saçan varlığın eksikliği, her sabah yaşıyor mu diyerek uyanmak ve her sabah yeniden yeniden kaybetmek... Bu, Tanrı'nın bir anne babaya verebileceği en büyük cezaydı.

Kont ve Kontes'in yıllar süren araştırmalara hâlâ devam ediyor olmaları, umutlarını kaybetmemeleri, sürekli ümitlenerek sil baştan başlamaları... Yüce Tanrım, bu nasıl bir işkenceydi böyle?

Genç kadın bu drama düşündüğünden daha fazla üzülmüştü. Eli üzüntüyle karnına gitti. Bir bebeği olsun istiyordu ama çocuk var olan sorunları ortadan kaldırmaya yeter miydi?

Alex'in sadece bir vâris için bu kadar değişebileceğine inanmıyordu. Bu davranışlarının arkasında başka bir neden olmalıydı. Aklına gelen tek sebep ise genç kadında aradığını bulamaması ve hayal kırıklığına uğramasıydı. Alyssa ondan beklenenleri verememişti, buna bir bebek de dâhildi. Gözüne dolan yaşı elinin tersiyle sildi.

Kont ve Kontes'ten Alex'e bahsetmeli miydi? İlgisini çeker, ona ne yapması gerektiğiyle ilgili çözümler sunar mıydı? Bir başkasının özel sorunlarını kocasıyla paylaşmak ne kadar doğruydu?

Bu sorunun cevabına, genç adamı gördüğünde ruhsal durumuna bakarak karar verecekti.

Eve girdikten sonra Dük'ü görmek için çalışma odasına yöneldi. Yaklaştıkça içeriden gelen mırıltılardan bir misafiri olduğunu anladı ya da belki de yanında Kontesler vardı. Bu düşünceyle kapıya yaklaştı ancak diğer sesin bir erkeğe ait olması genç kadını durdurdu.

Aralık kapıda kararsızca oyalanırken diğer sesin Anju Dükü'ne ait olduğunu ve adının geçtiğini duydu.

"Hata ettim!" dedi Alex düşünceli ve durgun bir sesle.

"Hangi konuda hata ettiğini sorabilir miyim? O kadar çok ki tahminde bulunamıyorum."

"Bana söylediklerinde haklıydın." Genç adamın odada dolaştığını belirten sesler geldi.

"Ben her zaman haklıyım ama hangi konuda olduğunu söylemelisin."

"Alyssa'yla evliliğimiz konusunda... Acele karar verdim, onu özgürlüğünden mahrum etmemeliydim, burada yaşamaya zorlamamalıydım."

"Saçmalama! Ne söylediğini bilmiyorsun! Ben yanıldım, hayatına gayet güzel adapte oldu. Ondaki bu değişim beni bile şaşırttı."

İçki şişesinin bardağa çarpan sesi ve kısa bir sessizliğin ardından, "Bir vârisim olsun istiyorum ama bu olmayacakmış gibi görünüyor." dedi Alex.

"Daha kısa süre önce evlendiniz, ne bekliyorsun? Beş ayda bir doğum yapmasını mı?"

"Anlamıyorsun, Brendan!"

"Anlat o zaman!" diyerek sesini yükseltti Anju Dükü.

"Onu uzaklaştırmayı düşünüyorum!"

"Bu çok aptalca! Geriye, yaşadığı o berbat kasabaya mı? Bunu ona yapamazsın!"

"Bana bir vâris vermesini sağladıktan sonra evlerimden herhangi birine yerleşebilir. Hiçbir eksiği olmayacak, bütün ihtiyaçları karşılanacak, çocuğumuzu yetiştirirken evliliğimizin gereklerini yerine getirmiş olacak."

Daha fazla dinlemeye katlanamayan Alyssa sessiz adımlarla koridoru geçti. Geniş antrede çalışanların hummalı koşturmalarını görmüyordu. Merdivenlerde Liberty ile karşılaştı.

"Alyssa, seninle..." diye başlayan kadının cümlesini keserek "Şu an hiç uygun değil, Kontes!" diyerek yanından geçti.

Dizlerinin üzerine çökmeden ve haykıra haykıra ağlamaya başlamadan önce odasına ulaşmalıydı. Merdivenin sonundaki koridoru koşarak katetti.

Odasından içeriye girdiğinde kapıyı kapatıp dizlerinin üzerine düştü. Dizginlemekte zorlandığı gözyaşlarını serbest bıraktı. Aptallığına hıçkırıklarla ağladı. İçinde parçalara ayrılan sadece kalbi değildi. Organları yerinden bir bir sökülüyor, kanı acı vererek bütün bedenine yayılıyordu.

Emekleyerek kapıdan uzaklaştı ve yatağa tutunarak ayağa kalktı. Çenesinden damlamakta olan yaşları öfkeyle sildi.

Beklediği buydu, öyle değil mi? En başında Dük onu ikna etmeye çalışırken en büyük korkusu birine güvenmek, ona yaslandığında gardım düşürmek, miskinleşmek ve kendini korumayı arka plana itmekti. Bir başkası için anlamsız gelen bu direnişlerin genç kadın için haklı bir dayanağı vardı.

Yüce Tanrım! Düşündükçe yeniden ağlamaya başladı. Çok mutlu olmayı beklememişti, böyle absürt bir isteği düşünmemişti bile... Sadece istediği... İstediği neydi?

Âşık olduğu adamın onu sevmesini beklemişti. İlgisini, şefkatini ve sahiplenişini gördükten sonra aşkını da istemek çok makul gelmişti Alyssa'ya. Hatta bu aşka çok yaklaştığını bile düşünerek kendi aşkını da dile getireceği o anları hevesle beklemişti.

Söylediğinde yüzünün alacağı şekli, parlayan gözlerini, gülümsemesinin bütün yüzüne yayılışını bile hayal etmişti.

Gevşediği, kendini huzurun ve genç adamın kollarına bıraktığı aylar boyunca hayal etmediği ya da beklemediği tek şey biraz önce aşağıda duyduklarıydı.

Yeniden gelen ağlama krizini derin bir nefes alarak bastırdı ve "Topla kendini!" diyerek yüksek sesle zavallılığını azarladı.

Bundan sonra yapması gerekenleri planlamalıydı. Hayatını, kendisini sadece vâris için kullanan bir adamın insafına bırakamazdı.

Genç kadın akşam yemeğinde masada yoktu. Yemeğini odasına istemişti. Alex'in ve Konteslerin bakışları sık sık kızın boş sandalyesine kaymıştı.

"Hasta olabilir mi?" dedi Fanny endişeyle.

"Oda hizmetçisi iyi olduğunu söyledi." Liberty imayla kuzenine baktı. Alex ise bu bakışı görmezden gelerek yemeğini yemeye devam etti.

"Kendini iyi hissediyorsa masada olmalıydı. Alexander, gidip nesi olduğuna bakar mısın?"

Yeterince dinlediğine karar veren genç adam kızgın bakışlarını onlara çevirdi. "Eğer hastaysa Doktor Butchard'a haber verirsiniz, gelip kontrol eder."

"Alexander! Bu ne vurdumduymazlık! O senin karın!"

Alex, Liberty'nin azarlayan sesine dik dik baktı. "Sürekli onun peşinde koşamayız, değil mi Leydim? Belki de biraz yalnız kalmasında yarar vardır." Sonra peçetesini masaya bırakarak sandalyesini geri itti. Yaşlı kadınlara iyi akşamlar dileyerek odadan çıktı.

Antrede kısa bir süreliğine duraksayarak üst kata giden merdivenlere baktı. Sonra kapının yanında duran uşağa, "Söyle, arabayı hazırlasınlar!" diye emir verdi.

Uzaklaşmak iyi gelecekti.

Genç adam çıktıktan sonra iki kadın bir süre kapanan kapıya baktılar.

"Neler oluyor, Liberty?" diye fısıldadı korkuyla Fanny.

"Kavga etmiş olmalılar, her evlilikte olur. Bu kavgalarla birbirlerini daha iyi tanıyacaklar. Bu gibi durumlar aşklarını perçinler."

"Emin misin? Sanki sorun daha büyükmüş gibi geldi. Son günlerde Alyssa çok mutsuz görünüyor. Alexander'ın da ondan bir farkı yok."

"Müdahale etmeden önce sorunu kendilerinin çözmelerini bekleyelim." diye mırıldanan Liberty masadan kalktı.

Peşindeki Fanny'yle birlikte odadan çıktılar.

BÖLÜM KIRK BİR

Kumarhanenin altındaki geniş mahzende şömine yanıyordu. Duvardaki nişlere yerleştirilmiş kandillerin yandığı geniş mahzen tam aydınlanmamış, gizemli bir loşluğa bürünmüştü.

Şöminenin önündeki koltuklarda oturan David ve Alex'in konuşma gibi bir düşünceleri yoktu. Sessiz bir şekilde içkilerini yudumluyorlardı. Bir süre daha bu sessizlikteki tek hayat belirtisi olan ateşin çıtırtılarını dinlediler.

"Hayattaki en büyük pişmanlığın nedir?"

David dalgın bakışlarını elindeki bardaktan soruyu soran Alex'e çevirdi. "Lori'yi bulamamak..." dedi kısa bir cümleyle.

"Elinden geleni yaptığını en iyi ben biliyorum."

"Yeterli olmadı, değil mi? Her gece beni suçlayan bakışlarla rüyalarıma giriyor."

Tıpkı Alyssa'nın beni suçlayan bakışları gibi, diye düşündü Alex. "Onu hâlâ arıyor musun?"

"İngiltere'de değil, artık bundan eminim..."

"O zaman artık bulamayacağını kabullenmelisin... Kaderi her zaman istediğin gibi şekillendiremiyorsun. Bir noktada senden daha güçlü bir el müdahale edip hayatını yerle bir ediyor."

"Senin yaşadığın da bu mu? Kaderine sahip çıkamamak ve yerle bir olmasına izin vermek..."

"Lanet olası Brendan'la mı konuştun?"

Ninova

"Seni okumak için bir başkasının açıklamalarına ihtiyaç duymuyorum. Biz bu sokaklarda birlikte büyüdük. Ne zaman ne yapacağını ya da ne düşüneceğini ben bilmezsem kim bilecek?"

Alex isteksizce güldü. "Kendin kapalı bir kutuyken beni sayfaları dağılmış bir kitap gibi okuyabildiğini mi söylüyorsun?"

"Benim işim bu! Yukarıdaki yüzlerce insanı izlemek, değerlendirmek, ne düşündüğü konusunda doğru tahminler yapmak... Yoksa krallığımı iki günde başıma geçirirler." Elindeki boşalmış bardağı koltuğun ayağının yanına bırakıp doğruldu. "Konuşmak istersen buradayım. Konuşmak istemezsen de buradayım. Sessizliğini paylaşacak benden daha suskun birini bulamazsın."

"Sessizliğine şükürler olsun! Brendan dışında birini daha çekemezdim."

Genç adamın bu sözlerine ikisi birlikte güldüler.

"Peki, senin en büyük pişmanlığın ne?" diyerek sorduğu soruyu ona yöneltti David.

Alex, bardaktaki sıvıyı incelerken, *Alyssa*, diye düşündü. *Onu koruyamadım, benim gibi bir adama yaklaşmaması gerekiyordu. Onu mutsuz etmek hayattaki en büyük pişmanlığım...* Bunu söyleyemediği için aklına bir diğer pişmanlığı geldi.

"Ne olduğunu biliyorsun..." diye mırıldandı. Hayatının dümenini kaybettiği ve karanlık tarafa geçtiği o kısa sürenin pişmanlığını ve vicdan azabını hâlâ çekiyordu.

"Telafi ettin!" diyen David'e, "Etmedim!" diye karşı çıktı sert bir sesle. "Mahvolan ya da ölen hayatların telafisi olmaz! Tanrım, David! Otuz insanı para için sattım ben!"

"Bunu geride bırakmalısın, daha çocuktun."

"Doğruyu ve yanlışı birbirinden ayırabilmeliydim! Çocuk olmak beni affettirmez!"

David'in bu acılı haykırışa verebileceği bir cevabı yoktu. Arkadaşını basit kelimelerin teselli edemeyeceğini de biliyordu. Onu gömüldüğü düşüncelerin içinde bırakarak arkasına yaslandı.

Alex ise bir türlü peşini bırakmayan o günlere dönmüştü.

David'le tanıştıktan bir yıl sonraydı. Bu süreçte kuralsız ve vahşi dövüşlerin aranan adamı hâline dönüşmüştü. Sürekli tekrar eden yenilgiler sona ermiş, ardı ardına kazanmaya başlamıştı. Bunun için çok çalışmıştı delikanlı. Küçük yaşına rağmen yaptığı bütün karşılaşmalarda, kendisinden iri adamları yerden kazımak zorunda kalıyorlardı. Bahisler yükseliyor, o kazanıyor, ceplerine giren para artıyordu. Alex, David ve onun korumaya aldığı üç küçük çocuğun-Andrea, Simon ve Ross- artık daha iyi bir yaşamları vardı.

Ancak bu para Alex için yeterli değildi. Bir amacı vardı. Helen'i o evden çekip alacak ve huzurla yaşamasını sağlayacaksa daha fazla kazanmalıydı fakat kazandığı paranın bir taraftan da harcanıyor olması bu isteğini geciktiriyordu. David ve çocuklara yardım etmekten rahatsız değildi, hayır! Onlar için de dövüşüyordu.

Hedefine giden yol uzadıkça geç kalma duygusuyla huzursuz olmaya başlamıştı. Sonunda aradığı fırsat karşısına çıktığında buna inanamamıştı.

Bir dövüşten sonraydı. Ter içindeki bedenine gömleğini giymeye çalışırken Iron ve bir adam yanına yaklaşmıştı. Dövüş karşılaşmalarını düzenleyen Iron onu Drake diye tanıştırmıştı. Uzun boylu ve yapılı bir adamdı. Kıyafetleri kaliteliydi. Bu dünyada bulunan diğerlerine benzemiyordu.

Adam, bir süre Alex'in dövüş yeteneğini övmüş, karşılaşmalarını izlediğini söylemiş, daha fazla para kazanmak isteyip istemediğini sormuştu.

Alex, onun yeni veya farklı bir karşılaşma ayarlamak istediğini düşünmüştü. Drake, kolundan tuttuğu delikanlıyı kalabalıktan uzaklaştırarak deponun dışına çekmişti. Gece, Alex'in terli bedenine yapışıp rahatsız ederken bir süre yürümüşlerdi.

Drake, durup ona dönmüştü. "Sana söyleyeceklerim gizli kalmalı. Sana bir iş teklifim var, Iron'dan duyduğum kadarıyla bu sokakları iyi tanıyorsun."

"Burada yaşayan herkes kadar..." diye cevaplamıştı delikanlı.

Ninova

"Bu işin sonunda çok para kazanabilirsin." diye devam etmişti adam. "Adına çalıştığım yardımsever bir adam var. Ben onun ayak işlerini yapıyorum."

Sabırsızlanan Alex, "Dövüş yapan biriyle neden ilgileniyor? Onun adına dövüşmemi mi istiyor?" diye sormuştu.

"Hayır! O böyle bir adam değil. Adı Lord Oleander, sen ona Bay Koruyucu da diyebilirsin. Dediğim gibi yardımsever bir adam. Sokaklarda yaşayan kimsesiz ve çalışabilecek kadar güçlü olan insanlara bir ev ve iş buluyor. Kadın veya erkek fark etmiyor, on yaşını geçmiş çocuklar da olabilir. Çalışabileceği iş için bir ustanın yanına yerleştirilebilecek kadar büyük olması gerekiyor. Onları sokaktan kurtarıyor."

"Çok ulvi bir amaç..." diyen Alex adama dikkatle bakmıştı. "Peki, bundan onun kazancı ne?"

"İç huzuru, dünyayı daha iyi bir yer hâline dönüştürme amacı... Bazen hiçbir çıkarın olmadan sadece bunlar için çabalarsın."

"Benden ne istiyorsunuz?"

"Başta da söylediğim gibi sen bu sokakları tanıyorsun. Aradığımız türde yardıma ihtiyacı olan insanları bizden daha iyi bulabilirsin. Bulduğun her adam ya da kadın için veya çocuk, beş pound alacaksın. Hem sen kazanacaksın hem de o insanların hayatını kurtaracaksın."

Dünyada bu kadar iyi inşanlar hâlâ var mıydı? Birilerine karşılıksız iyilik yapması fikri Alex'e yabancıydı. Adamın ciddi gözlerine uzun uzun bakmıştı. Bu gözler hiçbir duyguyu yansıtmasa da bakışlarını da kaçırmamıştı adam.

"On pound..." diyerek adamın ciddi olup olmadığı konusunda bir yem attı Alex.

Drake kaşlarını çatsa da "Bunu Bay Koruyucu'ya sormadan kabul edemem. Sonuçta bu onun parası..." demişti. Daha sonra iş için ona geri döneceğini söyleyerek uzaklaşmıştı.

Alex, giden adamın arkasından bakarken beş poundu kabul etmediği için pişmanlık duymaya başlamıştı. O parayla Helen'le yaşayabileceği bir ev tutabilirdi. Ona yeni kıyafetler alabilir, rahatça yaşamasını sağlayabilirdi.

Adamın bir daha geri dönmeyeceğini düşünürken iki gün sonra gelmişti Drake. Emrinde çalıştığı adamın on poundu kabul ettiğini söylemişti. Alex, avans olarak avucuna bırakılan paraya uzun süre bakmıştı. Hiç çaba harcamadan çok para kazanabilirdi.

"Tamam..." diyerek adamın elini sıktı.

O günden sonra geceleri dövüşürken gündüzleri adamın istediğini yapmıştı. Kimsesiz ve iş arayan kişilerle görüşüyor, onları ikna ediyor ve Drake ile buluşturuyordu.

Aradan aylar geçerken, kaldığı pansiyonda sakladığı ahşap kutudaki paraların her gün biraz daha artışını gözleri parlayarak izliyordu. Çok az kalmıştı.

Ne yazık ki tam o sıralarda hayalleri bir balon gibi patlamıştı. Çok sonraları, iyi ki patlamış, diye düşünmüştü Alex. Bilmeden girdiği dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu görmüş, pek çok masum insanın hayatını mahvetmişti.

Bir akşam dövüşten sonra David ve çocuklara güzel bir ziyafet çekmek istemişti. Birlikte gittikleri bir mekânda yemişler, içmişlerdi. Kendi aralarında sohbet ediyorlardı ki Bay Drake'nin kapıdan girdiğini görmüştü.

Adam da onu görmüş, masalarına yaklaşmış, ayaküstü kısaca sohbet etmişlerdi. Daha sonra Drake biriyle görüşmesi gerektiğini söyleyerek mekânın arka kapısından çıkmıştı.

Bir süre sonra Alex onunla konuşmak isteyerek peşinden gitti. Arka kapı karanlık bir koridora açılıyordu. Bu koridorun sonunda ise bir oda vardı. Drake'nin orada olduğunu bilerek kapının önüne geldiğinde dışarıya taşan kısık sesli sohbet ilgisini çekmiş ve durmuştu.

"Hiçbir şeyin farkında değil!" demişti Drake.

Karanlık, boğuk ve otoriter bir başka ses, "Anladığı anda onu da gemilerden birine atın!" diye cevap verdi.

"Şu anda içeride, yanında da dört çocuk var. Onları vermesi için ikna edebilirim. Daha çok paraya hayır diyeceğini sanmıyorum."

"Arkadaşları olmalı... Onların kolonilere giden bir gemide köle olduğunu öğrenirse başımıza bela olabilir."

"Beşini birden alalım. Yeterince işimize yaradı. Anlaması an meselesi..."

Kulak misafiri olduğu bu sohbet tüylerini diken diken etmiş, kanını dondurmuştu. İnsanların hayatlarını kurtarmıyordu aksine onların hayatını karartıyordu. Özgürlüklerini elinden alıyor ya da ölüme gönderiyordu. Sokaklarda yaşamaya alışmış o dirençsiz insanların okyanusu sağ salim geçebildiğini sanmıyordu. Yüce Tanrım! Çocuklar, kadınlar... Hepsini köle tüccarlarına teslim etmişti.

Duyduklarıyla ölmek istemişti ancak bunu daha sonra düşünecekti. David ve çocukların hayatı tehlikedeydi. Sessizce arkadaşlarının yanma dönmüştü.

"Kalkın, gidiyoruz!"

David ve çocuklar, yüzü karmakarışık görünen Alex'in telaşlı sesiyle sorgulamadan yerlerinden fırlamışlardı.

Hızlı adımlarla meyhaneden çıktıktan sonra koşmaya başlamışlardı. Bir taraftan koşarken bir taraftan da gözlerinden dökülen yaşları siliyordu Alex. Vicdan azabı ve pişmanlık bu gözyaşlarının bitmesine izin vermiyordu. Sonunda kaldıkları pansiyona geldiklerinde eşyalarını toplamalarını söylemişti. Drake'nin kaldığı yeri bildiğinden emindi. Bir an önce uzaklaşmaları gerekiyordu.

O gece telaşla toparlanıp Londra'nın arka sokaklarında kaybolmuşlardı.

Drake onun nerede olduğunu bilmiyordu ancak Alex onu tanıyordu. Sonraki günlerde adamın peşine düşmüştü. Yaptığı hatayı telafi etmesi gerekiyordu. Adamın amacını öğrendikten sonra nerede, ne yapacağını da takip ederek öğrenmişti.

Ambarları kaçırılmış insanlarla dolu, açılmaya hazır gemiyi gördüğünde ise kararını vermişti. David'e yaptıklarını anlattığında delikanlının yüzü öfkeyle kararmış ve küfrederek karnına sıkı bir yumruk indirmişti. Sonra ise gemiyi ve kaçırılan insanları anlatmıştı. Öfkesi devam etse de David onun planını dinlemişti.

Üç gün sonra, bir gece yarısı, yakalanma tehlikesine rağmen limana gitmişler ve rıhtımda duran yüklerin arasına saklanmışlardı. Kıymetli

Ninova

yüklerine rağmen adamların kendilerine olan güvenle, dikkatsiz davranmalarını fırsata çevirdiler.

Daha sonra bunun kendilerine güvenle bir alakası olmadığını, geminin yüküyle çelişen güvenirliliği olduğunu öğrenmişti. Hiç kimse bu geminin kaçakçılık yaptığını bilmiyordu. Adamlar da bu güveni kullanıyorlardı.

O gece şansları yaver gitmeseydi, o gemide bilmedikleri bir ülkeye doğru köle olarak gidiyor olabilirlerdi.

Alex, omzundaki bir fıçı romla saklandığı yerden çıkmış, gemiye doğru yürümüştü. Kaptanın gemide olmadığı öğrendikleri bilgiler arasındaydı.

Sefere çıkmadan önce, kaptan tarafından gönderildiğini söylediği içkiyi bizzat kupalara doldurarak ikram etmişti. Tayfalardan hiçbiri yakındaki bir meyhanede çalıştığını söyleyen çocuktan kuşkulanmamıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ayakta tek bir kişi bile yoktu. David ve Alex tayfalardan birinin beline bağlı olan anahtar destesini alarak aşağıya inmişler ve ambara kapatılmış, korkmuş insanları oradan çıkarmışlardı.

Bu onların daha sonraki yıllarda yüklendikleri misyonun ilk adımıydı. Her ne kadar Alex'in vicdan azabını ortadan kaldırmasa da kendine bir amaç bulmuş oldu.

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Evde hüküm süren sessizlik herkesin uyuduğu anlamına gelmiyordu.

Alex, bu huzursuz sessizliği bozmadan halının yumuşaklığına gömülen adımlarla merdivenleri çıktı. Her gece ziyaret ettiği odanın kapısı önünde durdu.

Bu ahşabın arkasında, varlığından rahatsız olduğu ve kurtulmaya çalıştığı kadın vardı. Ne kadar çok söylerse o kadar çabuk ikna olabilirdi.

İstemediğim kadın, kurtulmaya çalıştığım kadın, uzaklaşmaya çalıştığım kadın...

Ninova

Lanet olsun! Yumruğunu kapıya indirmek için kaldırdı. Sonra vazgeçerek alnını kapıya yasladı. *Bunu yapmak zorundasın,* diye fısıldadı ve eli kapı koluna indi.

Alyssa, onun kapının önünde durduğunu biliyordu. Hiçbir ses duymasa da varlığını hisseden ensesindeki tüyler havaya kalkmıştı.

Bir kurtarıcı gibi sarıldığı elbisenin yumuşak kumaşı avucunda buruşmuştu. Oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdandı. "Lütfen gelme!" diye fısıldadı. Gerçeklerle yüzleşmek istemiyordu. Henüz değil... Ama bu beklentisi ahşabı iten acımasız el tarafından yerle bir edildi.

Genç adam bir an eşikte durduktan sonra içeriye girerek kapıyı kapattı. Bakışı boş yatağa gittikten sonra odanın karanlık köşelerinde dolaştı. Kapıya arkası dönük olan koltukta nefes bile almadan oturan kızın başının tepesi görünüyordu.

Yavaş adımlarla yürüyen Alex, gelip koltuğun yanına dikildiğinde mecburen başını kaldırıp baktı Alyssa. Yer yer aydınlıkta ve geriye kalanı karanlıktaydı adamın. Yüzü duygusuz, gözleri ise için için yanıyordu. Puro ve brendi kokusu burnuna doldu genç kadının. Dışarıya ait serin havayı da peşinden getirmişti. Belki de gecenin soğuk karanlığı değil, bizzat adama ait soğuk karanlık odayı hâkimiyeti altına almıştı.

"Soyunmamışsın!" dedi adam keskin ve suçlayıcı bir sesle. "Beni beklemiyor muydun?"

"Beklediğim için giyiniğim!" diyen Alyssa, koltuktan kalkarak adamdan birkaç adım uzaklaştı.

"Soyunmana yardımcı olmamı mı bekliyorsun?" diyen Alex, kıza doğru uzandı. "Bu güzel elbiseye zarar vereceğim! Bir daha kullanılamaz hâle gelecek!"

Genç kadın sıçrayarak uzaklaştı. "Yardımını istemiyorum, aslında senden hiçbir şey istemiyorum..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana dürüst olacağım konusunda söz vermiştim, hatırlıyor musun? Sen de aynı sözü vermiştin!" Hatırlıyordu Alex. Çocuklarla

top oynadıkları binlerce yıl öncesinde kalmış gibi gelen o günde birbirlerine söz vermişlerdi. Aslında Alyssa biraz alaycı bir şekilde konuşmuştu ve Alex, bugünün asla gelmeyeceğinden emindi.

Yine de "Ne söylemeye çalışıyorsun?" diyerek hatırlamamış gibi davrandı.

"Sen o cesareti gösteremesen de ben senden daha cesurum ve dürüst olacağım. Artık seni istemiyorum. Bir daha bu odaya gelmene gerek kalmadı."

"Bir süre önce beni bu yatakta istekle bekleyeceğini söylemiştin bana! Sen bir yalancısın!"

"Beni isteyen bir adamı bekleyeceğim demiştim. Beni istemeyen, sadece bir vârisi olsun diye o yatağa gelen adama karşı içimde zerre kadar istek yok!"

Alex, kıza yaklaştı. Omuzlarından dökülen kızıl buklelerde elini dolaştırdı. "İstemeni sağlayacağımı biliyorsun!" dedi boğuk bir sesle.

Alyssa, onun elini saçından uzaklaştırırken, "Tecrübenizi inkâr edemem, Lordum. Eminim en isteksiz kadını bile o yatakta kendinden geçirirsiniz. Ertesi gün ise tiksintiyle kusmama neden olursunuz!" dedi.

"Bir vâris istiyorum, sen karımsın ve çocuğumu doğurmak zorundasın!" Genç adam, dişlerinin arasından çıkan ıslık gibi bir sesle konuşmuştu.

"Aslında doğurmak zorunda değilim. Doğurmayacağım da... Üzgünüm, Lordum!" Bir an düşünen genç kadın, "Aslına bakarsanız üzgün değilim. Sizden bir çocuk doğurmayacağım. Vârisinizi metreslerinizden birinden edinebilirsiniz ama buraya geldikten sonra Kontesler sağ olsun, öğrenmem için baskı yaptıkları bilgiler arasında, bir asil, karısının dışında bir birliktelikten çocuk sahibi olursa piç oluyormuş ve ne yaparsa yapsın bu çocuk ünvanı alamıyormuş!" dedi. Gözlerine kadar yerleşmiş bu tatminle genç adama baktı. "Gidip metreslerinizden birinden bir çocuk peydahlayabilirsiniz! Çünkü karınız, istemediğiniz karınız, size o çocuğu vermeyecek! Şimdi odamdan çıkarsanız memnun olurum!"

"Beni zorlama, Alyssa!"

"Ne yaparsınız?"

"Sana tecavüz etmeyeceğimi biliyorsun!" diye tısladı genç adam.

"O zaman bu odadan çıksanız iyi olur. Başka türlü bedenime sahip olmanıza izin vermeyeceğim!"

Odada cızırdayan hava patlamaya hazırdı. Birbirlerine meydan okuyan gözlerle bakıyorlardı. Alyssa, geri adım atmayarak çenesini kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. Bu mavi gözlerde adamın yaşadığı ikilem vardı.

Sonunda Alex, geriye doğru bir adım attı ve çıkmak için dönerken, "Zafer kazandığını düşünme." diye homurdandı.

"Sözleriniz de dürüstlüğünüz gibi bir yalandan ibaret!" diye haykırdı arkasından genç kadın.

Duraksayan genç adamın omuzları taşa dönüşmüştü ama geriye dönüp bakmadı. Çıktığı kapıyı büyük bir gürültüyle çarptı.

Dük odayı terk ettiği anda genç kadının kaskatı olmuş bedeni gevşedi, dizleri büküldü ve koltuğa yığıldı.

Köprüler yıkılmış, rakipler birbirine ulaşamayacakları karşı kıyılarda kalmışlardı. Belki de bu onlar için en iyisiydi. Böylece birbirlerine bir daha zarar veremeyeceklerdi.

Bundan sonra Alex'in hamlesini bekleyecekti. Ne yapacaktı? Onu bilmediği yabancı bir yere sürgün mü gönderecekti? Yoksa genç kadının da dediği gibi çok istediği o çocuğu peydahlamak için bir metres mi bulacaktı?

Bu düşünce kalbini ve gururunu yerle bir etti. Eli sancıyan kalbine doğru gitti.

Ertesi gün, dün gecenin zafer duygusuyla soluğu ahırda aldı. Dük'ün övgüye değer bir düzine atının bulunduğu bölmeleri geçerek Kasırga'nın yanına yaklaştı. Seyis Hugh, her zaman olduğu gibi genç kadının önüne bedeniyle bir set çekti.

Ancak kızın bakışları bu engellemenin onu durduramayacağını söylüyordu. "Yeniden tartışacak mıyız, Hugh?" diyen Alyssa, atın bölmesine girmek için adımını attı ve adamın geri çekilmesini bekledi fakat seyis bu defa kararlıydı. Yani Alyssa'nın kararlılığı yanında

ne kadar kararlı olabilirse onu durdurabileceği konusunda inançlıydı adam.

Genç kadın, onun bir çalışan olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Atımla bir gezintiye çıkmak istiyorum! Hem de hemen..."

"Özür dilerim hanımım, Ekselanslarının emrini çiğneyemem, işimden olmak istemiyorum."

"Bana karşı gelerek de işini tehlikeye atıyorsun!" diyen kıza korkuyla bakarak yutkundu Hugh. İkilemde kalmıştı.

Genç kadının karşısından çekilirken, "O zaman bu aramızda kalabilir mi?" dedi cılız bir sesle.

"Kesinlikle kalacak!" diyen genç kadın atın bölmesine girerek Kasırga'yı hazırladı ve ahırdan çıktı.

Kısrak özgürlüğünü kazanmış bir kuş gibi uçarak gidiyordu. Hayatının belirsizliği içinde rahatladığı bu nadir ana sıkıca yapışan Alyssa, dizginleri ona bıraktı.

Bugün düşünmemek için kendisine izin vermişti. Yarın, daha sonraki gün ya da bir başka gün beynini kurutana kadar düşünüp endişelenebilirdi ama şu an hayır...

İki saat sonra geri döndüğünde istediği kadar rahatlamamış olsa da sorunlarından en azından bir süre uzak kalmanın hafifliğini taşıyan adımlarla eve yürüdü. Arka kapının girişinde genç adamı gördüğünde biraz daha oyalanmadığı için kendine küfretti.

Alex, onun açık havadan kızarmış yanaklarına ve uçarcasına yürüyüşüne bakarak kaşlarını çatmıştı. Dudaklarının kenarındaki asabi çizgiler daha da belirginleşti. Onun nereden geldiğini tahmin etmişti. Genç adama olan asiliğinin ilk basamağı, binme dediği ata binmekti.

Üzerinde buz mavisi bir binici kıyafeti vardı. Saçlarının bir kısmı lacivert minik bir şapkanın altında toplanmıştı. Ellerinde beyaz deriden kısa eldivenler, ayağında ise bir zamanlar giymekten ölesiye korktuğu topuklu botlar vardı. Kıyafetin arkası uzun, önü kısa ceketi ince beline oturmuştu. Kasabada gördüğü kızla şu an karşıdan

gelmekte olan genç kadın arasındaki dağlar kadar farkı bir kör bile anlayabilirdi. Alex, o kadar çok kör olmayı dilemişti ki... Bu benzetmenin yerine ölmüş olmayı dilemek daha makuldü.

Alyssa, onun kararan gözlerle kendisini tepeden tırnağa incelemesinden rahatsız, bir anlığına yavaşlayan adımlarına hareket emri verdi. Görmezden gelebilir ya da konuşmama seçeneğini kullanabilirdi. Tabii adamın konuşmaya niyeti varsa... Ki olduğunu onun bedeniyle yolunu kesmesinden anlayabilirdi. Zeki kız(!)

Soğuk bakışlarını genç adamın yüzüne dikerek çekilmesini bekledi.

"Sana o ata binmemeni söylemiştim!" Genç adamın keskin sesi, hayalî bir bıçak gibi karnına ya da kalbine saplandı. Unutmaya çalıştığı aşağılamanın yeniden hatırlatıcısı olan bu sesi duymamak için sağır olmaya razıydı genç kadın.

"Emirlerinizin bir hükmü yok, Ekselansları." Ona artık şakacı bir sesle söylediği ve genç adamın çok sevdiği şekilde *Ekselansları Lordum* demiyordu. Ya ekselansları ya da lordumu kullanıyordu ki bu kelimeler dudaklarından tiksinti dolu bir ıslık gibi çıkıyordu.

"Lanet olası boynunu kırmayı mı düşünüyorsun?"

"Bu sizin için büyük bir rahatlama olurdu ve pek çok sorundan kurtulurdunuz. Bu nedenle engellemek yerine teşvik etmelisiniz!"

Bu sözlerin çarptığı Alex, bir süre konuşamadı ve rengi attı. Yumruğunu sıkarak kıza yaklaştı. Alyssa'nın öfkeden olduğunu düşündüğü titremeyle kıza iyice sokulmuştu. Şakağında seğirmekte olan damar onun attan düşerek değil de burada, şu anda ölmesini isteyen bir görüntü yaratıyordu.

"Kurtuluşunu asabi bir ata bağlayacak kadar korkak mısın, Leydim? Senin daha mücadeleci olduğunu düşünmüştüm." Bakışı kızın kırmızı dolgun dudaklarına kaydı. Oradan sanki engelleyemezmiş gibi göğüslerine indi. Nefes alıp verdikçe hareket eden bu çekici yuvarlaklar bir anda iradesini yerle bir etti.

Yutkunarak dişlerini sıktı ve geriye çekildi. "O ata bir daha binmeyeceksin!" diye hırladı.

"Bunu engellemeye gücünüz yetmez."

"Eğer bir daha benim emirlerimi çiğner ve Kasırga'ya binersen onu vururum!"

Bu tehdit genç kadının yüzündeki bütün rengi çekip aldı. "Buna cüret edemezsiniz." diye fısıldadı.

Genç adam acımasız bir bakışla, "Dene ve gör!" diyerek arkasını dönüp gitti.

"Ziyaretçiniz var, efendim!" diyen Poppy'nin sesiyle okuduğu kitaptan başını kaldırdı. Yeni girdiği kitapların rahatlatıcı dünyası, elinde kalan tek zevkti. İstediği kadar hızlı okuyamıyordu ama bu azminin önüne geçemeyecekti.

"Kim olduğunu söyledi mi?"

"Norfolk Kontu, hanımım!"

Genç kadın kitabı sehpaya koyarak ayağa kalktı. Eteğini düzelterek odadan çıktı.

Lord Warren'in onu ziyaret etmesindeki amaç ne olabilirdi? Kontes daha da rahatsızlanmış ya da Alyssa'yı görmek için bizzat kocasını göndermiş olabilir miydi?

Kont, oturma odasına alınmıştı, kapıdan giren kızı görünce ayağa kalkarak selam verdi. "Ekselansları, böyle habersizce rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Rica ederim, Lordum. Lütfen oturun. İçecek bir şeyler alır mıydınız?"

"Teşekkür ederim." diyen adam için peşinden gelen Poppy'ye içki servisi yapmasını söyledi.

Koltuklara yönelttiği adamın karşısına oturdu. Hizmetçinin içki servisini bitirip çıkmasını beklerken konuşmadılar.

Adam ilk yudumunu alırken Alyssa soru dolu gözlerle onun geliş nedenini açıklamasını bekledi. "Umarım Kontes Warren'in sağlığı yerindedir."

Anthony gülümseyerek, "Tanrı'ya şükür iyi, ancak onu yatakta tutamıyorum. Bu nedenle bana yaptığı şantajı kabullenmek zorunda kaldım." dedi.

Genç kadın tek kaşını kaldırarak şakacı bir sesle, "Size şantaj mı yapıyor? Ne için?" diye sordu.

Anthony, elindeki bardağı sehpaya bıraktı. "Sizinle ilgili araştırmayı tamamlamazsam yatakta bir dakika daha kalmayacağını söyledi. Beni anlayın. Kabul etmek zorunda kaldım."

"Peki, bir sonuca ulaşabildiniz mi?"

"Sorun da burada... Sizi araştıracağım noktayı bilmiyorum. Geçmişinizi kimse bilmiyor. Bu evdeki hizmetçiler bile..." Kızın kalkan kaşlarını görünce utanma nezaketini gösterdi. "Evet, hizmetçilerinizden bile nereden geldiğiniz ve önceki yaşamınız konusunda bilgi alamadım. Ya çok ketumlar ya da gerçekten efendilerine çok sadıklar. Sadece, çok özür dilerim, sizin bir köylünün kızı olduğunuz konuşuluyor."

Nereden geldiğini bilen sadece Alyssa, Dük ve Dük'ün arkadaşı Anju Dükü vardı. Onun bu bilgiye ulaşamaması normaldi.

"Nereden geldiğimi hiç saklamadım, Lordum. Sadece bu konu toplum içinde konuşulmadığı için saklanmış gibi bir durum oluştu."

"Peki, bu bilgiyi öğrenebilir miyim? Sadece karımın artık rahatlamasını istiyorum. Yine de siz istemezseniz..."

"Peşini bırakacak mısınız?"

Adam bilmiş bir tavırla gülümsedi. Bu gülümsemenin sıcaklığı gözlerine kadar ulaşmıştı. "Karıma söz verdim, elbette bırakmayacağım. Belki başka yollar deneyebilirim."

"Slaughters kasabası, büyüdüğüm yer... Annemin adı ise Lorna Wince... Gittiğinizde de göreceğiniz gibi büyüme şartlarım bir asilin duymak istemeyeceği kadar berbat. Ne olursa olsun öğrendiklerinizi kendinize saklarsanız memnun olurum. Sadece Ekselansları açısından, onun arkasından dedikodu yapılmasını istemem."

Adam ayağa kalktı. "Kesinlikle aramızda kalacak. Gelişmelerden sizi haberdar ederim." Onunla birlikte kalkan genç kadının elini dudağına götürdü. "Biliyor musunuz? Bu zamana kadar hiç kimseye size kızım demek istediğim kadar yakın hissetmedim. Elenor'un duygularını anlıyorum. Ne olursa olsun, olumlu ya da olumsuz, her zaman dost kalacağımızı umuyorum."

Bu sıcak sözlerle genç kadının gözleri doldu ve gülümsemeye çalıştı.

Alex, odaya girdiğinde, ayakta ve yakın duran ikiliden, adamın karısının elini tutup gözlerine bakarak gülümsediğini gördü. Hiçbir şey onu böylesine şoka uğratamazdı.

Alyssa, kapıdan giren adamı gördüğünde elini usulca Kont'un avuçlarından kurtardı. "Nezaketiniz için teşekkür ederim." diye mırıldanırken, genç adam da taş kesilmiş adımlarını harekete geçirip ikiliye yaklaştı.

"Kont Norfolk! Sizi burada gördüğüme şaşırdım!" Dük, ısırmaya hazır bir kurt kadar asabi görünüyordu.

Adam hafifçe eğilerek ve "Ekselansları..." diyerek selam verdi.

Bakışı karısı ve Kont üzerinde gidip geldi. "Ziyaret amacınız merakımı uyandırdı. Karımla tanıştığınızı bilmiyordum."

Anthony, Alyssa'nın Dük'e aralarında geçenlerle ilgili herhangi bir açıklama yapmadığını anladı. Bunu garip bulsa da bu konuda herhangi bir şey söylemedi. "Tanışmıştık." dedi kısaca.

"Ne zaman ve nerede?" diye sordu genç adam sert bir sesle.

Karşısında duran adamın evli olduğunu bilse de cemiyet içinde yasal evliliklerin erkekler üzerinde herhangi bir kısıtlamasının olmadığını da biliyordu. Özellikle adam bu kadar zinde, çekici ve yakışıklı görünürken kadınlar için de evli olmasının bir engel teşkil etmediğine emindi. Kızgınlıkla soludu Alex.

"Ekselansları anlatmak isterse kendilerine bırakıyorum. Şimdi izninizle gitmek zorundayım." diyen Kont, onları selamladı ve uzun adımlarla odadan çıktı.

Norfolk'un çıkışını kuşkulu bakışlarla izleyen Dük, genç kadına döndü. Kızın soğukluğu, kendi bedeninin soğukluğu yanında hiç kalırdı. "Kont Warren'in evimde ne işi var?"

Alyssa umursamazca, "Beni ziyarete gelmiş." dedi. Onun dondurucu davranışlarının kendisini etkilediği zamanları aşmış gibi görünüyordu.

"Ne amaçla?"

Ninova

"Sizi ilgilendirmeyen bir amaçla!" diyen genç kadın bu konuşmayı sürdürmeye hevesli değildi. Ona hiçbir açıklama borçlu değildi.

Alex hiddetini dizginlemekte zorlanıyordu. Kıskançlık sinsi bir zehir gibi damarlarında dolaşıyordu. Alyssa'ya yaklaşarak kolundan tuttu. İçindeki zehir parmaklarını kaskatı hâle getirerek kızın etine battı.

"Sen benim karımsın, burası da benim evim! Dolayısıyla olan biten her şeyden haberim olmalı!"

Genç kadının dudağında sevimsiz, alaycı bir gülümseme belirdi. "Eminim bunun sona ermesi için planlarınız vardır."

Kaşlarını daha da çatan genç adam, "Neyin?" diye sordu.

"Karınız olmam ve bu evde bulunmamla ilgili... Belki de ikimizi de rahatsız eden bu zorunlu birlikteliğin sonuna geliyoruzdur."

"Ne demek istediğini açıkla!" dedi adam hırsla.

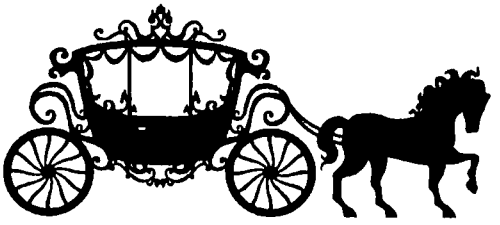
"Rahatlayacağımız zamanların belki de yakın olduğunu söylemeye çalışıyorum, Lordum." Kolunu onun katı parmakları arasından kurtardı. Acısa da bunu ona göstermekten kaçınarak genç adamdan uzaklaştı. "İyi günler dilerim!" diyerek odadan çıktı.

Alex, yumruklarını sıkarak kızın arkasından baktı. *Ne demek istemişti? Kont'a bu evlilikten kurtulmak istediğini mi söylemişti? Kont ona ne teklif etmişti?* Nerede tanıştıkları konusu ise içini bir kurt gibi kemirmekteydi.

Baş ağrısı şiddetlenirken öfkesi de aynı hızla yükseliyordu. "Lanet olsun!" diyerek odadan çıktı.

Norfolk Kontu'nun Slaughters kasabasına gönderdiği adam bir hafta sonra döndü. Anthony Warren getirilen bilgilerin doğruluğunu teyit etmek amacıyla ertesi gün yola çıktı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM KIRK İKİ

Mahkeme salonu, sıra dışı dava nedeniyle hıncahınç doluydu. Evlerinde köle çalıştıran ve bu işten para kazanan asiller memnuniyetsiz bir yüzle sıraları ve hemen üst kattaki locaları doldurmuştu. Hepsi de ne kadar endişeli olduklarını saklamaya çalışarak sohbet ediyorlar, bu da salonda bir uğultu oluşturuyordu.

Bütün bu kalabalığın nedeni olan siyahi köle ise ortadaki sandalyede vakur bir ifadeyle oturuyordu. Ona dönen asil ve öfkeli bakışları umursamıyordu. Tek düşünebildiği buradan özgür bir adam olarak çıkabileceğiydi. Bu küçük ihtimal diğer taraftan yeniden köle olabileceği ve bilmediği bir ülkeye sürgüne gönderilebileceği ihtimalini daha katlanılabilir kılıyordu.

David, Alex ve Brendan ise arka sıralarda kimsenin gözüne çarpmayacakları bir noktada oturmaktaydılar. Bu dava onların amacını destekleyecekti.

Yargıç Lord Mansfield beyaz peruğu ve cübbesiyle salona girip yerine oturduğunda bütün uğultu bıçakla kesilmiş gibi bitti. Ayağa kalkan kalabalık adamın tek hareketiyle yerine oturdu.

"O adil bir adam." diye mırıldandı Alex yerine yerleşirken. Bu cümlesiyle hem kendisinin hem de arkadaşlarının gerginliğini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Ne kadar adil olursa olsun şu gördüğün aristokratlar..." Eliyle kalabalığı işaret etmişti David. "Onun üzerinde baskı oluşturuyor. Adam bir asil ve içinde bulunduğu toplumla ters düşmek istemez."

"Yine de umudumu kaybetmeyeceğim!" dedi Alex asık bir yüzle.

Ninova

Dava başladıktan sonra bu işin ne kadar zorlu olduğunu birkaç dakika içinde anlamışlardı. Kölenin sahibi ve avukatları bu davanın ne kadar yanlış olduğunu vurgulayan uzun bir konuşma yapmışlardı. Daha sonra şahit olarak gelenler de köleliği savunan cümleleri, dünyanın köle ticaretinde neler yaptığı, burada bulunmanın çok saçma olduğunu haykırmışlardı. Konuşmalar kısa uğultularla kesiliyor, onaylama sözcükleri duyuluyordu.

Sıra kölenin avukatına geldiğinde salon yeniden sessizliğe büründü. Avukat genç ve dinamikti. Konuşması etkileyiciydi. Dünyanın geldiği noktadan başlayarak köle ticaretinin yanlışlığı, kölelerin haklarıyla devam etmişti.

"Orta Çağ'da Haçlı Seferleri'yle beraber gelişme gösteren Akdeniz ticaretinde, ticareti yapılan mallardan biri olarak kölelerin varlığından söz edilebilir. Akdeniz'de özellikle Kuzey Afrika kıyılarında bolca rastlanan köle pazarları bulunmaktaydı. Burada uluslararası tüccarlar, liman şehirlerinde kurulan bu pazarlardan değerine göre köle temin etmekte, daha sonra farklı pazarlarda satmaktaydı. Kölelerin de vergiye tabi olduğunu söyleyebiliriz.

Bir kölenin ticari değerini oluşturan bazı etmenler vardı. Bunlara örnek olarak ırk, boy, cüsse, meziyet, hastalık durumundan bahsedilebilir. Sağlıklı bir Afrikalı on dinar ediyorsa sağlıklı bir Yunan yirmi dinar ediyordu. Yahut uzun boylu köleler pahalıyken kısalar daha ucuzdu. Kölelerin özellikleri belgelendirilir ve köle alınmadan talibine incelemesi için verilirdi. Tıpkı pazardan aldığınız bir meyve gibi, değil mi? Bu belgelerde denetimler sıkı olmakta ve sahtekârlara geçit verilmemekteydi. Köleliğin ticaretinin sağlanması için güven faktörü önemlidir en nihayetinde.

Avrupalıların Kıta Amerika'sını istilasından sonra kıyıma uğrayan Kızılderililerden randıman elde edemeyen konkistadorlar* önderliğindeki sömürgeci kuvvetler, Afrika kıyılarında köle ticareti yapan kabileleri toptancı tutup Afrika'dan köle ithal ettiler. Kulağa ilginç geliyor, değil mi? Köleler ekonomik girdilerden biri olan

*Brezilya'yı keşif ve istila eden Portekizliler için kullanılır.

işçi maliyetinin düşürülmesi konusunda muazzam bir avantaj sağlıyor. Bu durumda hayatlarında ilk defa beyaz insan ve getirdiği ilginç eşyalara tav olan Afrikalı kabile liderleri köleleri ucuza bırakıyordu. Milyonlarca kölenin Afrika kıyılarından Güney ve Kuzey Amerika'ya taşındığını göz önüne alırsak ufak bir indirim bile tacirler için oldukça önemliydi diyebiliriz.

Yeni bitki ve tarım ürünlerinin ekim-biçim ve hasadında, değerli madenlerin (altın, gümüş) işçiliğinde ve efendileri için savaşmakta kullanılan Afrikalı köleler, tüm hayatlarını belirli bir amaç için sarf ediyor ve kötü koşullar içinde ölüyorlar. Kuzey Amerika'da İngiliz ve Fransızlar köleleri 'tütün', 'mısır', 'çay', 'patates', 'domates' tarımında kullanırken Güney Amerika'da İspanyol ve Portekizliler köleleri 'şeker kamışı', 'altın', 'gümüş', 'kakao' gibi metaları işlemede kullanmıştır.

Özgürlüğü alınan bu insanlar kötü şartlarda çalıştırıldı, hastalandılar, ölenler bir hayvanmış gibi çukur açıp gömüldü. Kendilerine ait evlerinin, ailelerinin, çocuklarının hatta düşüncelerinin bile olmasına izin verilmedi.

Afrikalı köleler ellerinden, ayaklarından, boyunlarından hatta bazen yemek yememeleri ya da konuşmamaları için ağızlarından bile zincirlere vuruluyor. Kölelere genellikle çok az yemek veriliyor. Köleler, elleri arkadan zincirli şekilde içinde yüzlerce litre su bulunan büyük bir metal kaptan topluca su içebiliyorlar. Altı yedi metrekare büyüklüğündeki çok küçük penceresi bulunan odalara kapatılıyor. Okyanusu aşarken çıplak tutuluyor ve üst üste istif ediliyorlar.

Şu anda salonu dolduran asil efendiler, bu davanın gereksiz olduğunu söyleyebilir misiniz? Sadece deri rengi farklı bu adamın aynı muameleyi görmek istememesini yadırgayabilir misiniz? Ona bir bakın, baylar ve Lordlarım! Sizden ve benden tek farkı köle olarak doğmuş olması... Yine de o efendisine karşı gelecek hiçbir eylemde bulunmadı. Kaderini kabullendi. Ta ki efendisi onu isteği dışında biraz önce sözünü ettiğim bir ülkeye sürgüne göndermek isteyinceye kadar..."

Avukat konuşmasına devam ederken Brendan gülümsedi ve "Bu işi başaracağı konusunda ümitliyim." diyerek konuşan avukatı işaret etti.

"Başarabilecek biri varsa o da Patrick Reginald'dır." diye cevapladı Alex. "Bu davanın sonuçlarına göre ona sık sık işimiz düşebilir."

Yaklaşık üç saatin sonunda dava sona ererken sinirler gerilmiş, ortamın harareti artmıştı. Salon yeniden uğultuyla kaplanmıştı.

Yargıç Lord Mansfield, tokmağını kürsüye indirerek sessizlik istedi. Kalın kaşlarının altından kalabalığı inceledi. En son olarak bakışı köle Norton'a döndü. Bu bakışlar hiçbir duygu ifadesi taşımıyordu. Norton davayı kaybettiğini düşünmeye başlamıştı.

Öksürerek boğazını temizleyen Mansfield, aldığı notlara göz gezdirdi. "Köle, bütünüyle başka bir insanın malı olan, herhangi bir eşya gibi alınıp satılabilen kişidir. Kölelik, tarih boyunca çeşitli biçimlerde var olmuştur. Köleler, taşınır herhangi bir mal gibi görülürler, onlara hiçbir hak ve özgürlük tanınmadığı için kendilerinden istenen her türlü işi yapmakla yükümlüdürler. Efendilerinin kötü davranışları, ağır yaşam ve çalışma koşulları, insan sayılmayan binlerce kölenin ölümüne yol açtı.

İnsanlar tarih boyunca, içinde yaşadıkları topluma ve döneme göre çeşitli yollardan köleleştirildiler. Savaşta tutsak edilmek, bir suç nedeniyle cezalandırılmak, borcunu ödeyememek ya da köle ana babadan dünyaya gelmek, köle olmanın çeşitli biçimlerindendi. Bir köle için kölelikten kurtulmanın tek yolu efendisince özgürlüğünün geri verilmesi, yani azat edilmesidir. Ama bu dava tamamen farklı... Efendisi köleyi isteği dışında sürgüne göndermekle suçlanıyor."

Derin bir nefes alan Mansfield, "Kölelik kurumu öylesine mide bulandırıcı ki pozitif yasa hariç hiçbir şey onu desteklemeye katlanamaz! Kararı hangi uygunsuz durum izlerse izlesin, İngiliz yasalarının olaya izin verebileceğini ve onaylayabileceğini söyleyemem, dolayısıyla siyahi köle serbest bırakılmalıdır!*" diyerek kararını açıkladı.

*1772 yılındaki gerçek davada Yargıç Lord Mansfield'in söylediği gerçek sözlerdir.

O andan sonra salondaki sesler yükseldi. Köle Norton mutlu bir yüzle ayağa fırladı. Artık köle değil, sadece Norton'du. Bakışı en arkada oturan üç adama döndü ancak onlara yaklaşmadı. Salona girerken genç adamlar tarafından uyarılmıştı. Bay Rainer, davayı kazandıkları takdirde gelip yanında çalışabileceğini söylemişti. Hâlâ şansına inanamayan adam üzerine yağan öfkeli havayı umursamadan ve mutlu bir yüzle kalabalığın arasından geçerek salonu terk etti.

Alex, David ve Brendan istediklerinin yapılmış olmasından doğan bir memnuniyetle kargaşanın arasından sıyrılıp dışarıya çıktılar.

Alex cebindeki havuçlarla ahıra girdi. Dikkatini çekmeye çalışan asil atlarını geçerek Kasırga'nın bölmesine yaklaştı. Kısrak, adamdan en az Alex'in attan hoşlandığı kadar hoşlanıyordu. Bu nedenle huysuz bir tavırla kişneyerek bölmenin kapısından uzaklaştı.

"Duygularımız karşılıklı." dedi genç adam ve sevimsiz bir tavırla gülümsedi. Bu gülümsemeye dişlerini göstererek cevap verdi Kasırga.

"Tamam, senin güzel bir at olduğunu biliyorum, ayrıca zeki olduğundan da eminim."

Kasırga burnundan homurdanırmış gibi bir ses çıkardı. Bu, *sen benimle alay mı ediyorsun*, demekmiş gibi geldi Alex'e.

"Bir uzlaşma yolu bulabiliriz." derken cebindeki havuçlardan birini çıkardı. "Rüşvet olarak vermiyorum, sadece beni dinlemeni istiyorum."

Birileri atla konuştuğunu görse kesinlikle onun aklından şüphe ederdi. Havucu kaldırıp atın gözünün önünde salladı. "O eyeri takmak zorundasın. Biliyorsun, beni dinlemeyecek ve yine de sana binecek. Boynunu kırmadan önce bir önlem almamız gerekiyor."

At, zeki bakışları ve diktiği kulaklarıyla genç adamın söylediklerini tartıyormuş gibi görünüyordu. İsteksiz bir homurtu çıkardı.

"Onu tehdit ettiğim gibi seni vurmak gibi bir niyetim yok. Seni seviyor." Uzattığı havucu ata verdi. Kasırga kuşkulu olsa da havucu önce kokladı, sonra bir lokmada yuttu.

Alex, bölmenin kapısını temkinli bir tavırla açtı. Kısrak birkaç adım geriledi. "Hey! Sana zarar vermeyeceğim." diye mırıldandı genç adam. Atın gergin bekleyişini yatıştıran sakin adımlarla yürürken sesi şefkatli ve yumuşak çıkıyordu.

Elini uzatıp yelesine dokundu. "İşte böyle. Aferin kızıma." diye mırıldandı. Gergin boynuna burnunu dokundurup onun hayvansı kokusunu içine çekti.

"O eyeri takmak zorundasın. Bunu sevdiğimiz kadını korumak için yapmak zorundayız. Ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Ben hayır dedikçe eyersiz binmeye devam edecek. Atladığınız o hendeklerden birine düşerek boynunu kırmasını ya da kendisini sakatlamasını istemiyorum." Çıkardığı yeni havucu atın ağzına uzattı. "Sana söylemiştim, ortak bir nokta bulabiliriz diye..."

Havucu homurtularla çiğneyen kısrak başını sallayarak kişnedi. Sanırım bu *evet* demek oluyordu.

"Evet, bunu Alyssa için yapacağız." diyen genç adam onun burnunu okşadı.

"Girebilir miyiz, tatlım?"

Aniden gelen ses üzerine elindeki iğneyi parmağına batırdı. "Kahretsin!" diye söylenerek kapıya baktı.

Son günlerde sıkıntıdan patlamamak için farklı bir şeyler denemek istemişti. Asil hanımların bu konuya büyük önem verdiğini söyleyen Konteslerin önerisiyle nakışa merak sarmıştı. Sürekli okumaya çalışmak da bir yere kadardı.

Bu işte pek başarılı olduğu söylenemezdi. Elindeki kasnağa sıkıntıyla baktı. Yeşil bir muhabbet kuşu işlemek istemişti ama kesinlikle kurbağaya benziyordu.

Kim üzerine kurbağa işlenmiş bir mendil taşımak isterdi ki?

Hâlâ bekleyen kadınlara bakarak, "Ne zamandan beri odama girmek için izin istemeye başladınız?" dedi.

Bunu bir davet olarak algılayan Liberty ve Fanny telaşlı ama küçük adımlarla gelip kızın karşısına oturdular.

"Neden bir mendile kurbağa işliyorsun?" diye sordu Fanny kısılmış gözlerle kasnaktaki nakışa bakarak.

"O bir kuş!" diye hırçın bir sesle cevap veren Alyssa kasnağı yeniden eline aldı. Sanki kadınlar yokmuş gibi büyük bir gayretle işlemeye devam etti. "Neden buradasınız? Dans, görgü kuralları ya da yeni elbiseler içinse gerek yok. Artık bıktım!"

"Hayır, geliş sebebimiz seni topluma kazandırmak için daha fazla eziyet değil. Bence altı ayda beklediğimizden daha iyi sonuca ulaştık." Bu iltifatı duyan Alyssa'nın şaşkın bakışı ikisi arasında gidip geldi ancak cevap veremedi.

Liberty bir süre kızın çökmüş göz altlarına ve mutsuz yüzüne baktı. "Alyssa, sorun ne?"

Bu incelemeden rahatsız olan ve yeniden nakışına dönen genç kadın, göz ucuyla ona bir bakış atarak, "Ne demek istediğinizi anlamadım!" diye mırıldandı.

"Alexander'le aranızda çözemediğiniz mesele ne? Belki söylersen yardımcı olabiliriz."

"Bir sorun yok." dedi umursamazca.

Liberty kızın hararetle kumaşa iğne batıran elinin üzerine elini koyarak onu oyalayan işten uzaklaşmasını sağladı. "Alyssa, bize ne olduğunu söylemezsen sana ve Alexander'e yardımcı olamayız."

Sevdiği adam tarafından sevilmemek, dışlanmak, görmezden gelinmek, önemsenmemek, sevilmeye değer bulunmamak, küçümsenmek, yatakta kullanılmak... O kadar çok sorun vardı ki hangisini sayacağını bile bilmiyordu. Bilmediği bir diğer şey ise bunun sebebiydi. Birden bütün savunma mekanizması yerle bir oldu. Dolu gözlerle, "Bilmiyorum." diye fısıldadı.

"Ne demek bilmiyorsun? Aranızdaki o güzel havanın bozulması ve sevginizin zarar görmesi için bir neden olmalı!" Fanny, son kelimeleri öfkeli ve yüksek sesle söylemişti.

"Aramızda hiçbir zaman sevgi olmadı. Yani Ekselanslarının tarafında hiç olmadı. Ben..." Yutkunarak ağlama isteğini yok etmeye çalıştı ancak asi bir damla gözünden düşerek yanağına doğru kaydı.

"Yanılıyorsun, kızım!"

"Yanılmıyorum, neden bu hâle geldiğimizi soruyorsanız inanın ben de bilmiyorum. Benim evlendiğim hoşgörülü, neşeli, anlayışlı ve şefkatli adam şu an gördüğünüz o adam değil."

"Öğrenmeye çalışmadın mı?"

"Bana dürüst olacağına dair söz vermişti. Bu sözü hatırlamasını bekledim ancak tek söylediği bir vâris istediği... Bebeğimiz olsa da olmasa da beni buradan uzaklaştıracak!"

"Yüce Tanrım! Ne yapıyor bu aptal çocuk? Bunu yapamaz!"

"Yapacak! Sonuçta bu ev onun... Ben sadece birkaç aydır evli olduğu kadınım."

"Peki, kabullenecek misin bu haksızlığı?"

Liberty'nin bu güzel sorusuyla elindeki kasnağı yan tarafına koydu. "Kabullenemem! Beni görmezden gelmesine ve silkeleyip atmasına izin veremem!"

"Aferin kızıma! Ne yapacaksın, planın ne? Belki yardımcı olabiliriz."

"Henüz bir çözüm yolu bulamadım. Beni evden kovarak aşağılamasına izin vermeyeceğim. Kasabaya dageri dönemem."

"Elbette oraya dönmeyeceksin. Bizimle birlikte gelebilirsin."

"Bunu yapamam, o sizin kuzeniniz ve aranızın bozulma nedeni olmayacağım."

Fanny elini havada sallayarak önemsiz işareti yaptı. "O bizi her zaman affeder, ne yaparsak yapalım... Öyle değil mi, Liberty?"

Diğer kadın düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Ona âşık mısın?"

Alyssa bakışını kaçırdı, omzunu silkmesi ise arkasına saklanmaya çalıştığı bir hareketti.

"Alyssa! Ona âşık mısın?" diye ısrar etti Liberty.

"Onu seviyor olmam beni üzmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor." diye fısıldadı mahcup bir sesle.

İki kadın da derin bir nefes aldılar.

"O zaman mücadele etmelisin!"

"Evet, pes edemezsin!"

İki kadının önerisi genç kadına bir çözüm yolu sunmuyordu. Mücadele etmek için iki tarafın da birbirine aşkla bağlı olması gerekiyordu. Dük'ün davranışlarını gözünün önüne getirince kesinlikle evliliklerini tek bir kişinin aşkıyla kurtaramayacağı sonucuna ulaştı.

"Düşünmem gerekiyor... Bu durumun içinden nasıl çıkacağımı ve ne yapacağımı planlamam gerekiyor."

"Her zaman yanında olacağımızı bilmeni istiyorum. Ne olursa olsun bize geleceğine söz ver."

Yaklaşık altı aydır göze göz dişe diş mücadele ettiği iki kadına uzun uzun baktı. İçlerinde kötülük taşımadıklarını zaten biliyordu. Sadece sert görünmeye çalışan, kendi dünyalarını özel çabalarıyla renklendiren iki sıra dışı yaşlı kadındı.

Yeniden dolan gözleriyle gülümsemeye çalıştı. "Söz veriyorum."

Rahatlayan Kontesler kalkarak kapıya yöneldiklerinde ise arkalarından, "Teşekkür ederim!" diye seslendi.

Fanny son anda hatırlamış gibi geri döndü. "Neredeyse söylemeyi unutuyordum. Bu akşam bir davete gideceğinizi söyledi Alexander."

"Bir davet mi?" diyen genç kadının sesi şaşkınlığını ele veriyordu.

"Evet, bir davet, dolabındaki o gözlerinin renginde olan gri yeşil elbiseyi giymeni öneririm. Saçlarını ön plana çıkaracak. Ayrıca sana birkaç takı da göndereceğim. Bu akşam öylesine çekici olmalısın ki aptal kuzenim ne kaybettiğini görsün!"

Önerilerini sunduktan sonra odadan çıktılar.

Bir davet mi? Ah hayır, bir davete onunla gitmek istemiyordu!

Yerinden fırlayıp odadan çıktı. Ona gitmeyeceğini söylemesi gerekiyordu. Hızlı adımlarla katettiği koridoru ve merdiveni geçtikten sonra antrede temizlik yapan bir hizmetçiye Ekselanslarının nerede olduğunu sordu. Biraz önce arka kapıdan çıktığını söyledi kız.

Alyssa seri adımlarla evden çıkarak ahırlara yöneldi.

Hizmetçinin söylediği gibi bu kapıdan çıkmışsa gidebileceği yer ya ahırlardı ya da bahçeydi. İlerleyince ahırın önünde bekleyen genç adamı gördü. Konuşmak için bu fırsatı değerlendirmesi gerekiyordu. Bakışı dalgın dalgın çayırlığı izleyen adama kilitlenmişti. Zayıflamış görünse de hâlâ o hayran olduğu vücudu formunu yitirmemişti. Dalgalı saçlarını, geniş omuzlarını, kaslı bacaklarını özlemle içercesine süzdü. Gözleri yaşlarla doldu.

Kapıda olan hareketlenmeyi görünce bakışını ondan koparıp ahıra çevirdi ve eyerlenmiş ata hayretle baktı. *Kasırga'ya mı binecekti? Tanrım, onu üzerinden atıp öldürecekti!*

Dük, Kasırga'ya yaklaşarak burnunu okşadı ve onunla konuşmaya başladı. Sonra elinden bir şey yedirerek üzerine atladı. Hain at kıpırdamamıştı bile...

Genç adam, yönünü çayırlığa çevirdiği atla birlikte doludizgin uzaklaştı. Alyssa, hâlâ gördüklerine inanamıyor, ağzı açık onların kaybolduğu yöne bakıyordu.

Lanet olası adam atını da ele geçirmişti!

"Hayır! Asla Londra'ya dönmeyeceğim!" diye haykıran Lorna, karşısında duran Norfolk Kontu'na korkuyla bakıyordu.

Kont Warren, etkilenmemiş bakışlarını kadının yıpranmış yüzünden ve inatçı gözlerinden ayırmadı. "Geleceksin!" dedi nefretle.

"Beni zorlayamazsınız, sarhoşken söylediklerimi kimse ispatlayamaz!"

"Vikont Lester'i bulduğumda senin yaşadığını da söylerim, elimden kurtulmasına izin vermeyeceğim ama olur da sağ olarak kaçabilirse seni bulamayacağını mı sanıyorsun?"

Kadının rengi bembeyaz oldu. "Lütfen, size yalvarıyorum! Beni bırakın!"

Anthony, en ufak bir vicdan azabı çekmiyordu. "Benimle Londra'ya geleceksin. Sonrasında seni ne yapacağımıza karar vereceğim. Şimdi hazırlansan iyi olur!"

Lorna hıçkırarak ve titreyerek kalktı. Biliyordu. Alyssa'nın buradan gitmesine izin vermemeliydi. Korktuğu başına gelmişti işte...

Yarım saat sonra Kont'un gösterişli arabasıyla kasabadan ayrılmışlardı.

Luton Kontu Keagan Spencer'in sayfiye evi şehrin oldukça dışındaydı. Genç kadının beklediğinden daha küçüktü. At arabalarının dizildiği uzun bir sıranın başında evin mermer merdivenleri başlıyordu.

Akşam, kırsalın verdiği serin bir havaya sahipti. Bu da davet verilen salonun konukları çok sıkıntıya sokmayacağını gösteriyordu. Fazlasıyla aydınlık olan açık pencerelerden müzik ve kahkaha sesleri dışarıya taşıyordu. Bazı konuklar ise evi çevreleyen terasta ve bahçedeydi.

Alex, yol boyunca bakışlarını alamadığı kadının pencereden dışarıyı izleyen görüntüsünden kurtulmak için şu an arabayı geriye çevirebilmeyi istiyordu.

Hazırlanmasını beklediği Alyssa'nın merdivenleri inişi ömrünün sonuna kadar hafızasına kazınmıştı. Kaskatı duruşunun nefes alamadığını belli etmediğini ummuştu. İstek ise kasıklarından başlayarak bütün bedenini alevler içinde bırakmıştı. Yüce Tanrım, onun altında inlediği ve sahip olması için yalvardığı görüntüler bir an aklını kaçırmasına sebep olacaktı.

Yeşil gri elbisenin oldukça dekolte olan yakasından taşan göğüsleri, korseyle daha da incelmiş beli, gri eldivenleri, inci ve pırlantalarla toplanmış saçları genç adamı bir yumruk gibi çarpmıştı. Aslında geçmişte hiçbir rakibi ona bu kadar güçlü bir yumruk atmamıştı. Alyssa bunu sadece görünüşüyle bile başarabiliyordu. Soğuk, uzak duruşu ve bazen aşağılama amaçlı söylediği cümleler ise kalbine ardı ardına indirilen yumruklardı.

Boynunu, kulağını ve bileğini süsleyen zümrüt takılara bakışı takılınca, "Mücevherler?" diyebilmişti.

Hizmetçinin uzattığı gri pelerini omuzlarına yerleştirmekle meşgul olan Alyssa, "Kontesler bu gece ödünç verme nezaketini gösterdiler." diyerek genç adama bakmadan açıklama yapmıştı.

Evden çıktıktan sonra ve arabada geçen süre boyunca da bir kez bile o güzel gözlerini Alex'e çevirmemişti. Konuşma çabasına girmeden paylaşabildikleri tek şeyi paylaşmışlardı. Suskunluğu...

Üç katlı malikânenin salonu sezon bitmiş olmasına rağmen kalabalıktı. Ev sahibi Kont ve Kontes Spencer onları girişte karşıladı. Onur konuğu Dük ve Düşes'in ilk kez toplum içine çıkması ve bunu onların davetinde yapmaları gurur vesilesiydi. Ayrıca merak ve dedikodu, her zaman şehirde de kırsalda da beslendikleri sosyal bir açlıktı.

Alyssa, gergin omuzlarını gevşetmeye çalıştı. Sahte bir gülümseme dudaklarına yapışıp kalmıştı. Bundan üç ay önce olsa Alex'ten onu rahatlatacak birkaç cümle söylemesini isterdi. Hiç hazırlıksız onu kurtların önüne atan bu adam ise en az kendisi kadar gergin görünüyordu. İstemiyorsa burada ne işleri vardı?

Kalabalığın açtığı koridorda ilerlerken o gece ilk defa konuştu genç kadın. "Neden bu davetteyiz?" Sıkılmış dişlerinin arasından ve yüzüne yapışmış gülümsemeyle konuştuğu belli olmuyordu.

Ona yaklaşmaktan ve onunla konuşmaktan bile tiksinen adamın burada onunla birkaç saat geçirmek istemesinin bir sebebi olmalıydı.

Alex, koluna girmiş ve onunla yürüyen kıza yukarıdan bir bakış attı. Bu bakış daha çok boyu ondan kısa olan kadının göğüslerine yönelikti ve açlık doluydu. Yaptığına pişman olarak bakışını yeniden kalabalığa çevirdi. Tıpkı kızın yaptığı gibi cevap verdi.

"Bu gece herkes senin bana ait olduğunu görecek."

"Kısa süreliğine sana ait olan kadını görecek." diye cevap verdi Alyssa.

"Kısa veya uzun süreli olduğuna ben karar veririm. Bütün bu insanlar ise sonsuza kadar benim olduğunu bilecekler. Sana gözleriyle ya da elleriyle uzanamayacaklar."

"İstemediğin bir kadın için neden bu kadar zahmete giriyorsun?"

"İstemesem de bana ait olanı her zaman korurum."

"Artık sana ait değilim ve ne istersem yapma özgürlüğüne sahibim! Sen söyleyecek kadar dürüst olmasan da beni uzaklaştırmayı düşündüğünü biliyorum. Senden sonra beni sevecek bir adamla güzel bir hayat kurabilirim."

Alex kıza dönerek kurt gibi sırıttı. Bu sırıtış kesinlikle onu korkunç gösteriyordu ve bu, adamın hiç görmediği bir yönüydü.

"Alyssa, sen bilmesen de bütün bu kalabalık benim ne kadar tehlikeli bir adam olduğumu biliyor. Sen cesur davransan da o adamlar korkudan sana beş metreden fazla yaklaşamaz."

Genç kadın korkusunu sabit tutmaya çalıştığı yüzünün arkasına sakladı.

İlerleyen bir saat tam da Dük'ün söylediği gibi oldu. Onlara uzak duran bekâr ve dul adamlar sadece bir baş selamı vermişlerdi. Yanlarına yaklaşanlar ise daha çok ilerlemiş yaşlardaki çiftlerdi. Kısa sohbetleri Dük ve Düşes'in cevap vermediği ya da kısaca yanıtladığı monologlara dönüşünce sessizce uzaklaşmışlardı.

Yan yana, ellerinde bir yudum bile almadıkları bardaklarıyla kalabalığı izliyorlardı. Bu davranış davetli topluluk tarafından ünvan nedeniyle soğukluklarına yoruldu. Zira davette Dük ve Düşes'e eş değer bir ünvana sahip başka bir asil yoktu.

Kalabalık aniden kendi içinde hareketlenince ve fısıltılar artınca Alyssa incelemekte olduğu yeşil yapraklı bitkiden gözlerini kaldırdı. Onlara doğru yaklaşan iki kadından tanıdık olanı görünce elindeki bardağı sıktı.

Bayan Ewans gelmek istemezmiş gibi zoraki adımlar atarken diğer esmer olan, Joanne'yi kolundan tutmuş; zarif olmayan bir şekilde itiyordu. Salonu dolduranlar ise bu ikilinin Dük ve Düşes'e yaklaştığında karşılaşacakları tepkiyi büyük bir açlıkla izliyordu.

İki kadın, oldukça yaklaştıkları ikiliye reverans yaparak selam verdiler. Alyssa, nasıl tepki vereceğini bilmezken Dük gülümsediği kadınların elini büyük bir nezaketle dudaklarına götürmüştü.

"Bayan Ewans, Bayan Davidson, iyi akşamlar. Bu ne güzel bir tesadüf..."

"Ekselansları, sizi görmekten onur duyduk." diyen Bayan Davidson'du. Joanne ise bakışını kaçırıyor ve Düşes'le göz göze gelmemeye gayret ediyordu.

"Ekselansları, kendimi tanıtmama izin verin." diyen esmer kadın, Alyssa'ya dönerek eğildi. "Carley Davidson!"

Genç kadın ise kadının selamına karşılık vermeden dikilmeye devam etti. Carley'in Alyssa'ya bir adım yaklaşması Dük ve Joanne'yi baş başa bırakmış izlenimi verdi.

Dük'ün, "Bayan Ewans, bu akşam çok güzelsiniz." dediğini duydu genç kadın. İçinden püskürmeye hazırlanan sözcükleri dudaklarını kapatarak engelledi ancak gözleri ikiliye ateş yağdırıyordu.

"Onların geçmişini biliyorsunuz, değil mi Ekselansları?" diye fısıldayan kadına döndüğünde en az diğer ikiliyi öldürme isteği kadar yoğun duygular içindeydi.

Kadın, onun cevap vermesini beklemeden yine aynı ses tonuyla devam etti. "Ekselansları Dük benimle birlikteyken Joanne'yi görmüş. Dört yıl birlikte oldular. Ben, bir gün bana döneceği umudunu hiç kaybetmedim. Şimdi Joanne de aynı umutla bekliyor. Aslında cemiyetteki pek çok kadın aynı umuda sıkı sıkı sarılmış durumda.

Ekselanslarının tepkisine bakılacak olursa yarışı Joanne kazanacakmış gibi görünüyor. Siz ne dersiniz?"

"Burada olmaz!" diyerek kendini uyardı genç kadın. Aşırı tepki vermemeliydi. Geçmişteki Alyssa yüzeye çıkmak için harekete geçtiğinde kadının bir an önce yanından uzaklaşması için dua ediyordu.

"Amacınız nedir, Bayan Davidson?" dedi sahte bir gülümsemeyle. Onları izleyenlerin güzel bir sohbeti yürüttüklerini ve hiçbir sorun olmadığını düşünmelerini istiyordu.

Kadının gözlerinde kötücül bir ışık yanıp söndü. Genç kadına biraz daha yaklaşarak diğer ikilinin arkada kalmasını sağladı. "Kim olduğunu biliyorum, şekerim! Adını kimsenin bilmediği bir köyden gelip öylece asil sınıfına katılabileceğini mi sanıyorsun? Ve Ekselanslarını yatağında ne kadar tutabileceğini sanıyorsun? Ben çok fazla olmadığını düşünüyorum. Yatağıma gelmesi için elimden geleni yapacağım. Tabii Joanne de öyle ve diğer bütün kadınlar da..."

Omzunun üzerinden sessizce sohbet eden ikiliye bir göz atan Alyssa, kadının doğru söylediğini biliyordu. Dük'ü yatağında çok fazla tutamamıştı ancak bunu karşısındaki sinsi yılanın bilmesi gerekmezdi.

"O zaman sıranı beklemek zorunda kalacaksın, Bayan Davidson. Ekselansları bir gün yatağımı terk ederse sana gelmesi için çok uzun bir kuyruğun sonunda can sıkıntısından ölmüş olacaksın!"

Kadın istediğini almış olmaktan doğan yılışık bir gülümsemeyle, "Asla zarif bir asil gibi suskun kalmayacağını biliyordum. Tatlım, sen tam bir sürtüksün, hatta onunla evlenebildiğin için sürtüklerin kraliçesisin! Önünde eğiliyorum." dedi.

Kendisi istemişti, kadın kesinlikle tahrik etmek için her türlü yolu kullanmıştı. Doğup büyüdüğü kasabada bile bundan daha az hakaret içeren cümleler için bıçağını kullanmıştı. Şu an yanında olmaması ne büyük eksiklikti fakat bu tepki vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ninova

Bardağını yanından geçmekte olan uşağın elindeki tepsiye bıraktı. Gülümseyerek döndü ve yumruğunu kadının tam gözünün üzerine büyük bir zevkle indirdi.

Bayan Davidson, bu karşılığı kesinlikle beklemiyordu, beklemediği için o kadar rahat davranmış ve aristokrat olmasına rağmen Düşes'e istediği gibi hakaret edebilmişti.

Dehşete düşüren bir çığlık atarak geriye doğru savrulan Carley Davidson arkasındaki uşağa çarptı. Zavallı adam ve elinde tuttuğu bardak dolu tepsiyle yere devrildi.

Alyssa, acımasız gözlerini yerde tepinen, ağlayan ve çığlık atan kadından, olayı şok olmuş bakışlarla izleyen Dük'e çevirdi.

Alex, inanamayan bakışlarını yerde debelenen kadından olayın mimarı olan karısına çevirdiğinde onun büyük bir tatminle kendisine baktığını gördü.

"Sen ne yaptın, Tanrı aşkına?" diye fısıldadı.

Genç kadın ona yaklaştı ve eğilmesi için işaret etti. Alex ne söylediğini duymak için hafifçe ona doğru sokuldu.

"Şimdi Lordum, buradaki bütün kadınlar da senin bana ait olduğunu ve yanına yaklaştıklarında başlarına ne geleceğini biliyor!"

Sözlerini bitiren genç kadın arkasını döndü, şaşkın kalabalığın arasından geçerek çıkışa yöneldi. Yarattığı skandalı umursamadan salonu terk etti.

Arabaya ulaşan Alyssa, "Gidelim!" dedi sert bir sesle.

Arabacı, "Ama Ekselansları..." diye mırıldanınca memnuniyetle gülümsedi. "O arkamızdan gelecek. Önce ona bıraktığım pisliği temizlemesi gerekecek."

Arabacı, kızın binmesine yardımcı olduktan sonra yerine geçerek arabayı hareket ettirdi.

Alex ise yerdeki kadını kaldırmış, ona karısını bu kadar kızdıracak ne söylediğini sormuştu. Bayan Davidson, hıçkırıklar içinde

hiçbir şey söylemediğini, atılan yumrukla kendini yerde bulduğunu tekrar edip durmuştu.

Genç adam orada daha fazla duramamış ve davetten ayrılmıştı.

Eve döndüğünde ise ilk gözüne çarpan antrede asılı olan kendi portresindeki değişiklik oldu. Yüzünün tam ortasına atılmış olan topuklu ayakkabının ökçesi kanvası yırtmış ve orada asılı kalmıştı. Ayakkabının diğer teki ise yere düşmüş olan kıymetli Çin vazosunun parçaları arasındaydı.

Bir süre olduğu yerde kalan Alex önce boğuk bir sesle, sonra kahkahayla gülmeye başladı. Haftalardır asık olan yüz kasları bu tepkiye gecikmiş de olsa cevap verdi. Yanakları acıyıncaya ve nefesi kesilinceye kadar güldü.

Boğuk kıkırtıları merdiveni çıkarken sona erdi. Genç kadının kapısına geldiğinde biraz sertçe kapıyı vurdu.

"Alyssa, kapıyı aç, konuşmamız gerek!"

Genç kadın bu sesin sahibini görecekmiş gibi kapıya öldüren bakışlarını dikip, "Defol piç herif!" diye haykırdı.

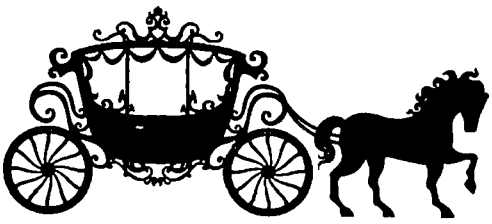
"Aç şu kapıyı yoksa gece gece herkes ayağa kalkacak!"

"Umurumda mı sanıyorsun? Defol git!" diyen Alyssa öfkeyle odada dolanmaya devam etti.

Alex onu daha fazla zorlamaktan kaçındı. "Sabah mutlaka görüşeceğiz!" diyerek odasına doğru yürüdü.

İçinden geçen onu öldürme isteğiyle mücadele ederek ve burnundan soluyarak sabaha kadar odada dolandı genç kadın. Yorulduğunda ise kıyafetleriyle yatağa kıvrıldı.

"Yarın seni öldüreceğim, Lordum!" diye mırıldanıp kısa ama huzursuz bir uykuya daldı.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Sabah erkenden kalkan Alyssa giyindikten sonra odasından çıktı. Bu bitmeyen ve bir türlü dindiremediği öfkeyi bir de kıskançlığı, ata binerek atmayı düşünüyordu ki koridorun sonundaki odanın kapısı açıldı.

Kontesleri görünce derin bir soluk alarak yürümeye devam etti. Yaşlı kadınlar ona yetişmek için ancak koşmuş olabilirlerdi. Kızı merdivende yakaladılar.

"Alyssa, dün davette eğlendin mi?" diye sordu Fanny.

Merdivenleri inmeye devam eden kız, "Ne demezsiniz!" diye söylendi.

"Ne oldu? Davet beklediğin gibi sıkıcı mıydı?" Bu meraklı ses Liberty'ye aitti.

"Davet sıkıcı olmaktan çok uzaktı!"

Sonunda antreye ulaştıklarında kızın durmasını sağladılar. Bu arada Fanny, "Burada ne olmuş böyle?" diye haykırdı.

Alyssa büyük bir tatminle yerdeki kırık vazoya ve genç adamın tam burnuna gelen ayakkabısına baktı. "Evde biraz değişikliğin iyi geleceğini düşündüm."

"Gerçeğini bulamadığın için tablosunu mu kullandın?" dedi Fanny gülerek.

"Ekselansları burada olsaydı, o topuk şu an tam yüzünün ortasında olacaktı."

"Birlikte çıkmıştınız. Yoksa seni davette tek başına bırakıp gitti mi?"

Ninova

"Hayır, arkamda bıraktığım kargaşayı temizlerken onu beklemek istemedim ve onsuz eve döndüm."

Kontesler şaşkınlıkla birbirlerine baktıktan sonra, "Ne yaptın, Alyssa?" diye sordular. Duyacaklarından korkuyormuş gibi bir hâlleri vardı.

"Ekselanslarının sıraya girmiş metreslerinden birini yumruklad ım!" Yaptığından memnun bir tavırla kadınlara baktı.

Liberty ve Fanny hayatları boyunca böyle bir şey duymamışlardı. Ağızları açık bir şekilde kıza bakıyorlardı ve gözlerindeki bakış ona inanmadıklarını gösteriyordu.

"O öfkeyle geldim ve..." Eliyle tablo ve vazoyu gösterdi. "Bunları yaptım!"

"Gerçekten mi?"

"Doğru söylüyormuş gibi geliyor!"

İki kadın aynı anda konuşma ve fikirlerini belirtme gibi bir huya sahiptiler. Her zamanki gibi tepki vermişlerdi.

Alyssa bu doğrulamadan sonra ne yapacaklarını merak ederken Fanny ve Liberty kahkahalarla gülmeye başladılar.

Katıla katıla gülerken, "Gerçekten de yumrukladın mı? Aman Tanrım, inanamıyorum! Orada olmayı çok isterdim!" gibi cümlelerle birbirlerini dürtüyorlardı.

"Sizi eğlendirebildiğime sevindim. Katılamadığım için özür dilerim çünkü şu an çok ama çok öfkeliyim!" diyerek onlardan uzaklaştı.

Dış kapı tam da genç kadın önünden geçerken vuruldu. Alyssa'nın birilerinin gelmesini beklemeden açtığı kapıda bir uşak duruyordu.

"Özür dilerim hanımefendi, bu saatte rahatsız ediyorum ama Ekselansları Düşes'e bir not iletmem gerek."

Alyssa, "Benim." diyerek notu aldı. Adam selam verip gittikten sonra kapıyı kapatıp elindeki nota baktı. Zarfın üzerinde Norfolk Kontu'nun arması vardı.

Merakla açtığı kâğıdı okuduktan sonra Konteslere döndü. "Benim birini ziyaret etmem gerek!"

"Kimi tanıyorsun ki?"

"Dün gece davette tanıştığın biri mi?" Kontesler yine birlikte konuşmuştu.

"Hayır, Norfolk Kont ve Kontesi'ni dün gece görmedim. Daha önce tanışmıştım. Şimdi çıkmam gerek. Bugünü evden uzakta geçirmek bana iyi gelecek. Lanet Ekselanslarının yüzünü görmeyeceğim için neşem yerine geldi."

Sabahın erken saatinde hanımların antrede olmasını yadırgayan hizmetçilerden birine pelerinini getirmesini ve arabayı hazırlamalarını istedi.

Kapıdan çıkmadan önce Liberty, "Alexander sorarsa ne diyelim!" diye seslenince, "Beni görmediniz ve bilmiyorsunuz!" diye cevapladı.

Kontes Elenor'un odasına giden koridorda yürürken kadının hastalığının daha da ağırlaşmasından korkuyordu. Bu kadar erken saatte, çok yakından tanımadığı bu insanların onu aceleyle çağırmasının başka ne gibi bir sebebi olabilirdi? Belki de Kont araştırmış ve genç kadının beklediği gibi hikâyesinin doğru olduğunu görmüş, şimdi de bu durumu Alyssa'ya açıklamaya karar vermişlerdi.

Önden yürüyen uşak kapıyı tıklatıp açtı ve genç kadının geçebilmesi için kenara çekildi.

Alyssa'nın beklediği gibi Elenor kötü görünmüyordu. Arkasına yığdığı yastıklara yaslanmış, huzurla gülümsüyordu.

Genç kadını görünce gülümsemesi genişledi ve ellerini uzatarak, "Alyssa!" dedi sevinçli bir sesle. "Seni yeniden gördüğüme sevindim. Bu kadar erken saatte gelmek zorunda kaldığın için özür dilerim. Kahvaltı yaptın mı?"

"Ben de sizi bu kadar iyi gördüğüme sevindim ve hayır, kahvaltı yapmadım." Diyerek yaklaşmış ve kadının ona uzanan ellerini tutmuştu.

Elenor, yatağın yanından sarkan bir ipi çekti. Bir yerlerden tiz bir çan sesi duyuldu.

"Birlikte yapalım o zaman." diyen Kontes gelen uşağa kahvaltıyı getirmelerini söyledi. Kadın kıza sandalyeyi işaret ederek elini bıraktı.

"Nasılsın?"

"Teşekkür ederim, sizin nasıl olduğunuzu sormama gerek yok. Çok iyi görünüyorsunuz."

"Aslında yataktan çıkmak istiyorum ama Anthony birkaç gün daha dinlenmemde ısrar ediyor."

Alyssa, "Siz de bu ısrarı itiraz etmeden uyguluyor musunuz?" diyerek gülümsedi bilgiç bir tavırla.

Elenor, hoş bir şekilde kahkaha attı. "Sana söylemiş! Evet, ona şantaj yaptığımı itiraf ediyorum."

Kahvaltı geldiğinde genç kadının yardımıyla yataktan çıkan Elenor, sabahlığını giyerek şöminenin önündeki koltuklara ve sehpaya doğru yürüdü. Yerleşirken kızdan da rahat olmasını rica etti.

Yaklaşık bir saat boyunca sohbet ederek kahvaltı yaptılar.

Bir hizmetçi tepsiyi alıp çıktığında daha fazla dayanamayarak, "Beni birlikte kahvaltı yapalım diye mi çağırdınız, Leydim?" diye sordu Alyssa.

"Biraz sonra anlayacaksın." dedi kadın gizemli ama mutlu bir sesle.

Kuşkuyla kaşını kaldıran genç kadın bu gizemle ilgili fikir yürütemiyordu. Aklına gelen tek seçenek ise Alyssa'nın gerçekçi düşüncelerine o kadar uzaktı ki hayal ederken bile imkânsız geliyordu.

Kapı vurulup da Kont ve hemen arkasından odaya giren kadını gördüğünde bile bu ihtimali kabullenmek istemedi.

"Lorna! Senin burada ne işin var?" dedi ayağa fırlarken.

Kadının bu iyi niyetli insanları kandırma ve duygularını sömürme potansiyeli vardı. Alyssa'nın ilk aklına gelen de para için söyleyebileceği yalanlar oldu.

"Size söylediği yalanlara inanmayın! Para için her şeyi söyler o!"

Elenor uzanıp kızın elini tuttu. "Anlatacaklarını dinle lütfen."

"Sizi kandırmasına izin vermeyin. Hayatı yalan üzerine kurulu bu kadının! Söyleyeceği hiçbir şeye inanmam, siz de inanmamalısınız!"

"Araştırdım, Alyssa." diyen Kont, Lorna'ya dönerek, "Anlat ona, her şeyi, en başından!" diye sert bir sesle emir verdi.

Lorna, yardım ister gibi çaresizce Alyssa'ya baktı. "Yemin ederim, benim bir suçum yok. Ben senin hayatını kurtardım! Yoksa öldürecekti!"

Alyssa olanlara bir anlam veremiyordu. "Kim öldürecek, kimi öldürecek?"

Anthony işaretle Lorna'ya devam etmesini söyledi.

Kadın sızlanarak bakışını üçünün üzerinde gezdirdi. "Bundan on yedi yıl önce Londra'da yaşıyordum. Vikont Lester'in metresiydim. Kumarbaz, ayyaş ve serserinin biriydi. Onu terk edersem beni öldüreceğini söylerdi. Gırtlağına kadar borca batmıştı. Eski bir aile dostundan para alacağını ve borçlarını kapatacağını söylüyordu. Sonra para istemek için bu aile dostuna gittiğinde onu kabul etmemişler. Para işi suya düşünce çok öfkelendi. Onu mahvedeceğini söylüyordu. Bir gün bana gelerek hazırlanmamı söylediğinde dediğini yaptım. Bir araba kiralamıştı. Tanıdığı olan Marki Trevis'in evine yaklaştığımızda niyetini açıkladı. Çok şaşırmış ve korkmuştum. Korkacak bir şey olmadığını, bahçede oynayan küçük kızı kandırıp getirmemi söyledi. Yapmak zorundaydım, anlıyor musunuz?"

"Sonrasında olanları anlat!" diyerek sert bir sesle uyardı Anthony.

"Bahçeye girerek ağaçların arkasına saklandım. İki tane küçük kız vardı ve ben hangisi olduğunu bilmiyordum. Lester bana tek kız olacağını düşünerek ayrıntılı tarif vermemişti. Bir süre bekledikten sonra içeriden çıkan bir dadı diğer kıza, hadi gidiyoruz, deyince ben de orada kalan kızın Marki'nin kızı olduğunu düşündüm. Bir an yalnız kalmasını fırsat bilerek ona midillileri göstermek istediğimi söyledim. Benimle birlikte bahçe sınırına kadar gelince gerisini Vikont halletti. Benim evime götürdük. Lester, akşamüzeri eve geldiğinde burnundan soluyordu. Bana vurdu ve yanlış kızı kaçırdığımı söyledi. Öfkeden ne yapacağını bilemiyordu. O zaman gözlerindeki

Ninova

bakıştan korktum. Kızı ya da ikimizi birden öldürecekti. Fidye isteyebileceğimizi söyledim. Alayla güldü. O zaman intikamım ne olacak, dedi.

Evden çıktıktan sonra kapıyı kilitleyip onun peşine düştüm. Karanlık bir sokakta konuştuğu birine para verdiğini gördüm ve cesetlerin bulunmamasını sağla dediğini duydum. Korkudan ne yapacağımı bilemiyordum. Bahsettiği kişilerin ben ve o zavallı küçük kız olduğunu anlamıştım. Eve dönüp birkaç parça eşya ile çocuğu aldım. Giderken onu bir ara sokakta bırakırsam bulurlar diye düşündüm ama çocuk hastalanmıştı ve ateşliydi. Onu bırakamadım. Sonrasını biliyorsunuz..."

Kadın susunca Alyssa ayağa fırladı ve tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Size söylemiştim! Çok iyi yalancıdır!"

Elenor usulca kızın elini tutarak sıktı. Alyssa'nın inatçı ve inanmayan bakışları Lorna'dan ona döndü.

"Doğruyu söylüyor, Alyssa... Kızımız Marki Trevis'in evinin bahçesinde kayboldu. O gün hayatımın en berbat günüydü. Sürekli kendimi suçladım. Onunla gitmeliydim, yanından ayrılmamalıydım!" Kadının tutmaya çalıştığı gözyaşları serbest kalmıştı. "Her gün nerede olduğunu, yaşayıp yaşamadığını, aç kalıp kalmadığını düşünerek çıldırma noktasına geldim. Bizim arayışlarımız hiç bitmedi."

Alyssa güçsüz kalmış dizleriyle yeniden koltuğa oturdu. "Bu imkânsız!" diye fısıldadı. "Nasıl mümkün olabilir?" Yardım dilenircesine Elenor'un ve Anthony'nin yüzüne baktı. "Bütün yaşadıklarımdan sonra bütün bu anlatılanlara inanmıyorum!"

"Alyssa, dinle beni!" Onu teselli etmek için uzanan Kont'un elini iterek ayağa fırladı. Çıldırmış gibiydi. Yüzü yaşadığı dehşetin izleriyle doluydu.

"Buna inanmak istemiyorum!" diye haykırdı. "Berbat geçen hayatımın bir yanlışlıktan kaynaklandığını mı söylüyorsunuz? Annemden babamdan uzaklaştırılmanın, berbat bir çocukluk geçirmenin,

Lorna'nın eziyetlerinin, o kasabada her gün yaşam mücadelesi vermenin bir yanlışlıktan kaynaklandığını mı söylüyorsunuz?"

Alyssa son sözleri avaz avaz bağırarak söylemişti. Sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi. "Biri lütfen bunların kötü bir rüya olduğunu söylesin, lütfen!" diyerek hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Elenor ve Kont, onu nasıl teselli edeceklerini bilemeyerek birbirlerine baktılar. Elenor reddedilmekten korkarak kıza uzandı. Alyssa bu şefkat dolu dokunuşa aç kalmış gibi sarıldı. Şimdi birlikte ağlıyorlardı.

Duygusallaşan Kont arkasını onlara dönerek dışarıya bakmaya başladı. Lorna da ağlıyordu ama onun sebebi başkaydı.

Elenor hem ağlıyor hem de gülüyordu. "Asla umudumu kaybetmemiştim. Seni bize bağışladığı için Tanrı'ya şükürler olsun!"

Alyssa gülme ve ağlama arası bir ses çıkararak geri çekildi. Bakışı kadının yüzünün her çizgisinde dolaşıyordu. "Bir ailem mi var?" diyebildi.

Elenor kahkaha atarak başını salladı.

"Şimdi sana anne mi demeliyim?" Arkası dönük olan Kont'a baktı. "Baba diyebileceğim hiç kimsem olmamıştı."

Kont'un omuzları sarsılırken boğuk bir ses çıkardı. Onlara döndüğünde gözleri yaşlarla doluydu. "Eğer kabul edersen, sevgili kızım... Ben senin baban olmaktan hiç vazgeçmedim!"

"Nasıl hitap ettiğin umurumuzda değil, sen yanımızda olduğun sürece anne ve baba kelimeleri için bekleyebiliriz." Bunları söylerken gözleri dolu dolu gülümsüyordu Elenor.

Lorna, Kralın Adalet Sağlayıcıları'na teslim edildikten sonra bütün günü geçmişi konuşarak geçirdiler.

Elenor, onu hâlâ her ayrıntısıyla korunan ve küçük bir kızken sahip olduğu odaya götürdü.

Alyssa bir başkasının yaşamına gizlice sızıyormuş ve hakkı olmayan detaylara dokunuyormuş gibi hissetti. Pembe ağırlıklı döşenmiş odanın ortasındaki sevimli yatak dantellerle ve tüllerle süslenmişti.

Raflarda oyuncaklar vardı. Her biri bir gün küçük kızın bu odaya döneceği düşünülerek korunmuştu.

Penceresi arka bahçeye bakıyordu. Bir çocuğa, kayıp bir çocuğa ait salıncak, yaşlı bir ağacın dalına asılmış rüzgârda sallanıyordu. Alyssa bu kadar duygulanacağını düşünmemişti.

Bir zamanlar burada birbirini çok seven bir kadınla adamın çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Gördüğü kadarıyla çok ama çok sevilmişti. Bir evladın yoksunluğu ne demek bilmiyordu ama sevgi dolu bir anne babanın eksikliğini ömrü boyunca yaşamıştı ve herkesten daha iyi biliyordu.

İsyan ederek kabaran duyguları onu öfkeye itiyordu. Birinin hayatının yanlışlıkla elinden alınması ne demekti? Kader bu kadar zalim olabilir miydi?

Hatırlamadığı ve geçmişte kalmış bu küçük kızın odasına baktıkça zalim olduğuna inanıyordu.

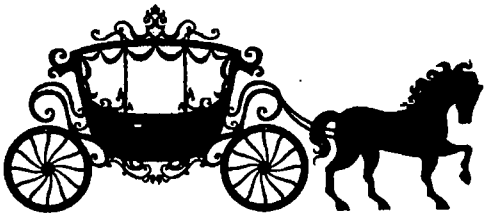
Koltuğa oturup yaşadıklarını tek tek düşündü genç kadın. Alfred'in onu o yağmurlu gecede buluşu ve eve götürüşü, Mary annenin şefkat dolu elleri ve yumuşak sesi, sığındığı o yaşlı çiftin onu nasıl kanatları altına aldığı ve büyürken koruyuşları, kasabalıların kıza aldığı tavır ve sevgili Joseph'in de onun yanında yer alışı...

Sevgiyle gülümsedi. Yaşadığı zorlukların içinde nasıl olduysa kendine koruyucu melekler bulmuştu ve şimdi öğrendiklerinden sonra onlara olan minnettarlığı daha da artmıştı.

Yeni bir farkındalıkla yerinde dikleşti, artık bu dünyada yapayalnız değildi. Kimsesizliği sona ermişti. Güçlü bir adamın kızıydı. Gelecekle ilgili bir sonuca ulaşmayan sorunlarına ışık tutacak birileri vardı. Bu da demektir ki Dük onu bilmediği bir yere süremez, Alyssa da ona bağımlı yaşamak zorunda kalmazdı.

Tanrı, köşeye sıkışmışken ona mükemmel bir yol sunmuştu. "Teşekkürler, Tanrım!" diye fısıldadı.

Henüz kabullenmese ve inanmak zor gelse de gerçekler ona bir ailesi olduğunu söylüyordu.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Alex her akşam olduğu gibi yemek masasındaki yerine yerleştiğinde, Alyssa'nın boş sandalyesine bir bakış atarken suskun bir şekilde oturan Konteslere iyi akşamlar dedi. Onun masadaki yokluğuna alışmak istese de alışamıyordu. Onun inatçılığını bir kenara bırakacağını ve artık yemeğe inmeye başlayacağını düşünse de yanılmıştı.

Servisi yapmalarını istedi. "Düşes'e yemek götürdüler mi?" derken dilini ısırmak isteyerek gözlerini kısa bir anlığına yumdu.

"Alyssa evde değil ki." diye cevap verdi Fanny.

Hızla açılan gözleri iki kadının üzerine çevrildi. "Ne demek evde değil?"

"Sabah çıktı ancak dönmedi. Biraz önce de bu gece gelmeyeceğine dair bir not göndermiş. Sana da haber verdiğini sanıyorduk."

Sinirlerini törpüleyen kısa sessizlik boyunca elindeki çatalı sıktı. "Gece dışarıda kalmak mı? Nereye gidebilir ki? Bu saçmalığa bir son verip aşağıya yemeğe inse iyi olur!"

"Yukarıda değil! Sabah Norfolk'un gönderdiği arabayla gitti." diyen Liberty, Fanny'ye göz kırptı. Öyle olmamıştı ama Alexander'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Genç adamın elindeki çatalı parmaklarının arasından kayıp masaya düştü. "Ne demek Norfolk'un arabasıyla gitti ve dönmedi!" dedi testere gibi gıcırdayan dişlerinin arasından.

Ninova

"Bir not geldi. Alyssa gitmesi gerektiğini söyledi." Gülümsedi Liberty. "Bu gece dönmeyeceğini söylemiş miydim? Ah elbette, bu gece gelmeyeceğini belirttiği bir not göndermiş. Biraz önce sana bu gece gelmeyeceğini söyledim zaten. Ne kadar da çabuk unuttum, değil mi Fanny? Oysa bu gece gelmeyecek diye on dakika önce söylemiştim..."

"Yeter!" diye kükreyen genç adam, kuzeninin sözünü keserek ayağa fırladı. Elindeki peçeteyi masaya çarparak bıraktıktan sonra kapıya yürüdü.

"Nereye gidiyorsun, zaten Alyssa da bu gece dönmeyecek! Yemeğini bitirseydin bari..."

Alex kapıyı çarpıp çıktığında dönüp Fanny'ye baktı. "Sence nereye gidiyor?" dedi masum masum.

"Elbette karısının nerede olduğunu öğrenmeye... Onu çok zorlamış olabilirsin." diye cevapladı Fanny.

"Aptal çocuk!" diyen Liberty büyük bir iştahla yemeğini yemeye başladı.

Kont Warren'in uşağı Kont ve Kontes'in uygun olmadığını ve kabul edip etmeyeceklerini sormak zorunda olduğunu söyleyerek genç adamı antrede bıraktı fakat Alex o kadar öfkeliydi ki hatta bu ifade onun duyguları konusunda çok yetersiz kalıyordu, öfkeden kuduruyordu. Beklemek yerine adamın peşinden geldi ve kapı açıldığı anda da uşağı itip odaya girdi.

"Efendim ama..." diyen uşağı dışarı itip kapıyı çarptı.

Elenor ve Anthony, sohbetlerini kesip ayağa fırladılar. İkisi de neler olduğu konusunda bir yorumda bulunamıyorlardı.

"Ekselansları..." diyen Anthony'nin cümlesi, üzerine atlayan ve ilk yumruğu geçiren Alex tarafından yarım bırakılmıştı.

"Karım nerede, piç herif!" diye haykırdıktan sonra yeni bir yumruk adamın karnına geldi. "Kontes benim karıma kur yaptığını biliyor mu? Onu nereye götürdün?" Yumruklar ve sorular peş peşe yağıyordu. "Söyle, karım nerede?"

Ninova

Anthony, en az genç adam kadar iri ve çevikti. Bu gülle gibi yumruklardan sonra yere yıkılmamasını da bu çevikliğine borçluydu.

"Buradayım!" diyen Alyssa'nın sesini duyunca yumruklara ara veren Alex kapıya döndü.

Genç kadın, Kont'un kanayan dudağını görünce öfkeyle onlara yaklaştı. "Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Bakışını bir an bile onun üzerinden çekmeyen Alex, "Neden evde değil de buradasın?" diye hırladı. "Kont'un metresi olmanı karısı umursamıyor mu? İkinizi de aynı evde mi tutacak?"

Alyssa'nın kalkan eli hızla yanağına indiğinde suçlamalarına ara vermek zorunda kaldı genç adam. "Artık saçmalamayı kesebilirsiniz, Lordum!" Kont'a dönen genç kadın, "İyi misiniz? Sizi böyle bir durumda bıraktığım için özür dilerim!" diyerek şefkatle dudağındaki kana dokundu. Anthony bu eli alıp dudağına bastırdı.

Gözlerine inanamayan Alex ise kızı hırsla geri itip, "Alçak piç!" diyerek yeni bir yumruk savurdu. Anthony bu defa temkinliydi. Geriye sıçrayarak bu yumruktan kurtuldu.

Genç kadın, "Kes artık!" diye bağırdı.

"Neden? Âşığına zarar gelmesini istemiyorsan burada değil, evde olmalıydın!" Sonra donup kalmış Kontes'e döndü. "Siz bu durumu nasıl böyle sakin karşılayabiliyorsunuz?"

Anthony, dudağını cebinden çıkardığı mendile sildi. "Neden oturup sakinleşmiyorsunuz? Bu arada biz de sizin sorularınızı cevaplarız. Tabii yumruklar olmadan..."

"Ekselansları hiçbir açıklamayı hak etmiyor!" diye kızgınlıkla söylendi Alyssa.

"Görünenin neresini açıklayacaksınız?"

"Bizimle yemek yer misiniz, Ekselansları? Bu arada siz de dinleyebileceğiniz kadar sakinleşmiş olursunuz!" Elenor, anlayışlı ve sakin bir sesle konuşmuştu.

Alex, bilmediği bir durumun olduğunu anlamıştı. "Burada neler oluyor? Hemen cevap istiyorum!"

Kontes, odaya giren hizmetçiye bir servis daha açmasını söyledikten sonra Alex'i masaya yönlendirdi.

Hepsi yerleştikten sonra Kont yemek servisinin yapılmasını beklerken, "Bundan on yedi yıl önce kızımızın kaybolduğunu duymuş muydunuz?" diye sordu.

"Evet, sanırım duymuştum." diye cevapladı genç adam. Bu arada bahsedilen konuyla burada bulunma nedeni arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu.

Kont devam etti. "Aramayı hiç bırakmadık. En azından ölüp ölmediğini bilmek istiyorduk. Bu nedenle gördüğümüz her kızıl saçlı genç kadının geçmişini araştırmak gibi bir huy edindik." Uzandı ve karısının elini tutup sevgiyle sıkarken gülümsedi. "Biraz aptalca bir huy olsa da bizi oyalıyor ve kızımızı bulma konusunda ümidimizi canlı tutuyordu."

Alex'in bakışı karısının kızıl saçlarına gitti. "Bu saçmalık!" diye mırıldandı.

"Saçmalık veya değil." diyerek ona yanıt verdi Kont. "Tiyatroya geldiğiniz gece, karınızın da kızıl saçlara sahip olduğunu görünce aynı kuşkunun etkisiyle harekete geçtik. Araştırmalarım bir sonuca ulaşmayınca evinize gelmek ve karınıza sormak zorunda kaldım."

"Sonuç olarak, Lord Warren... Lütfen kısa keser misiniz?" Genç adamın asabi sesi masada bir top gibi patladı. Diğerlerini gerginleştirse de bu yüksek sesli çıkış genç adamı rahatlatmıştı.

"Onların kızıyım!" diyerek cevap veren Alyssa olmuştu. Alex'in inanmayan bakışlarına dik dik baktı.

"Sen de bu saçmalığa gerçekten inandın mı?" diye sordu adam küçümseyen bir sesle.

"Gerçekliğini sorgulamadan böyle bir iddiaya inanacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Nasıl ispatladılar bu durumu?" Genç adam da en az Alyssa kadar kuşkucuydu.

"Lorna'ya ulaştılar." Alex'in alaycı ve tiksinti dolu gülüşünü görünce öfkeyle devam etti. "Lorna'yı biliyoruz. Para için her şeyi yapar. Tanrı biliyor ya onun kızı olmadığım ihtimaline ne olursa olsun sıkı sıkı sarılırdım. Benim kasabadan ayrılmama karşı koyarken neden bu evliliğe bu kadar tepki veriyor diye merak etmiştim. Sonuçta

kızı varlıklı bir aristokratla evleniyordu ve bu bol para demekti. Kadın korku doluydu. Buraya geldiğinde anlattıkları, korkusunun sebebi konusunda bizi aydınlattı."

Genç kadının sözünü devralan Elenor, Lorna'nın anlattıklarını bir çırpıda aktarırken genç adamın bedeni her dakika daha da gerginleşiyordu.

"Hikâyesi gerçekçiydi. Çünkü anlattığı detayı bir başkasının bilmesi imkânsızdı. Kızımız Marki Trevis'in bahçesinde kaybolmuştu." diyerek sözlerini bitirdi.

Masada uzun bir suskunluk yaşandı. Dük, önüne getirilen yemekten bir lokma bile almamıştı. Diğerleri ise onun tepkisini merak ederek bakıyorlardı.

Yüce Tanrım! Alex karşısındaki sandalyede oturan ve bütün yaşadıklarının basit bir hatadan kaynaklandığını öğrenen Alyssa'nın duygularını tahmin bile edemiyordu. Bir çocuk, o ağır yaşam şartlarına karşı var olma mücadelesini sürdürürken kimseden yardım görmemişti. Aksine desteksiz savaşının sonunda böyle muhteşem bir kadına dönüşmüştü. Onunla hep gurur duymuştu ancak şu an ona olan saygısının sınırı yoktu.

Gözlerinden taşan gurur ve sevgiyi gizlemek için bakışını önünde olan tabağa çevirdi. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sizin içinde sakıncası yoksa -ki olmayacağına eminim- burada, ailemle kalmak istiyorum. Onları tanımak ve kaçırdığımız yılları telafi etmek istiyorum."

"Eve dönmeyecek misin?"

"Siz de biliyorsunuz ki o evde beni bağlayan hiçbir şey yok! Evliliğimizin bir komediye dönüştüğünün ikimiz de farkındayız. Zaten sürdürmeyi düşünmüyorduk."

"Evet, düşünmüyorduk." diye isteksizce yanıtladı Alex. Yüzlerce yıl düşünse bile onu bu şekilde kaybedeceği aklına gelmemişti. *Sen onu zaten çoktan kaybettin,* diyen iç sesini bastırdı. Bu kadar çabuk hayatından çıkmamalıydı, çıkması için elinden geleni yapsa da bu ayrılığa hiç hazır değildi. Alex'ten ve yaptıklarından nefret etse de

aynı çatı altında olduğunu bilmek ayakta durma gücü veriyordu genç adama.

Aniden ayağa kalktı. "İzninizle. Size vurduğum için özür dilerim, Kont Warren." Nefes alabilmesi için dışarıya çıkması gerekiyordu. Bu düşünceyle koşar adım evi terk etti.

Alyssa akmaya hazır yaşlarını güçlükle tuttu. Dük, onun hayatındaki bu büyük değişim konusunda tek kelime etmemişti. Kız adına sevindiğini ve yaşadıklarından sonra anne babasına kavuşması konusunda birkaç cümle söyleyebilirdi. Ama hiçbirini yapmamıştı. Sadece çıkıp gitmişti.

"Neden umursasın?" diye düşündü. Kurtulmaya çalıştığı karısıyla daha fazla uğraşmak zorunda kalmadığı için sevinmiş olmalıydı. İyi veya kötü bir sayfa kapanmıştı. Yeni bir hayatı vardı. Geçmişi olduğu yerde bırakacak ve kavuştuğu ailesiyle geçireceği mutlu günlere odaklanacaktı.

Daha fazla yemeğiyle oynamayacaktı. Elenor ve Anthony'ye bakarak, "Ben odama çekilsem sizi kırmış olur muyum? Biliyorum, bu birlikte geçireceğimiz ilk akşam ama ben..." derken dudağı titredi.

"Elbette canım." diyerek gülümsedi Elenor. "Git ve dinlen. Ben de bütün olanlardan sonra kendimi yorgun hissediyorum, gidip dinleneceğim."

İyi akşamlar dileyerek çocukluğundan kalma odaya sığındı Alyssa. Belki daha dikkatle bakar ve araştırırsa o mutlu küçük kızı bu odada bulabilirdi.

Raftaki kitaplara yürüdü ve birini çekip aldı. Çok fazla okunduğunu belli eden bir şekilde hırpalanmış kitabın sayfaları üzerinde elini gezdirdi.

"En çok dinlemeyi sevdiğin masallardan biridir o..."

Başını kaldırınca Elenor'un kapıda durmuş, sevgiyle onu izlediğini gördü.

Ninova

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek bir anı bile... Sanki yaşamadığım bir zaman diliminde bana ait olmayan bir çocuğun dünyası burası."

Elenor duygulanmıştı. "Keşke hatırlayabilseydin. Ne kadar sevildiğini ve ne kadar mutlu bir çocuk olduğunu..." Sonra ona doğru yürürken, "Küçük ayıcık bir gün sıkılmış. Annesinden onu pikniğe götürmesini istemiş. Anne ayıcık, peki çok uslu bir ayıcık olacaksan götürürüm, demiş. Küçük ayıcık söz vermiş." diyerek masalı anlatmaya başladı.

Genç kadının dudaklarından gayriihtiyari cümleler dökülmeye başladı. "Ama piknik yapacakları göl kenarına gelince küçük ayıcık verdiği sözü unutmuş. Eğlenirken peşine takıldığı bir kelebeği kovalamaya başlamış."

Alyssa, Elenor'a baktığında onun gülümseyen yüzünü, aynı zamanda ıslak gözlerini gördü. "Masal böyle mi devam ediyordu?"

Elenor konuşamadı, sadece kafasını evet anlamında salladı.

Alyssa sevinçle hıçkırdı. "Ah hatırlıyorum bu masalı, demek ki her şeyi unutmamışım!"

"Bu hikâyeyi seninle yazdık. O kadar çok sevdin ki Anthony onu kitap hâline dönüştürdü. Resimleri çizecek yetenekli bir ressam buldu ve basılmasını sağladı." Kızın elindeki kitaba dokundu. "Kendine zaman ver, eminim tanıdık bir şeyler oldukça parça parça hatırlayacaksın."

"Çok küçükmüşüm, hatırlayabileceğimi sanmıyorum. Çevremdeki her şey yabancı..."

"O zaman yeniden tanıyacak ve alışacaksın." Yatağın ayak ucuna oturarak Alyssa'nın da aynı şeyi yapması için yatağa vurdu. Genç kadın oturunca ellerini uzak tutamıyormuş gibi kızının ellerini tuttu. "Buraya sana iyi geceler demeye gelmiştim ama sormak istediğim bir konu var. Eğer anlatmak istemezsen anlarım."

"Tabii ki sorabilirsiniz."

"Ekselansları odaya daldığında çok öfkeliydi. Kıskançlık gözünü kör etmişti. Anthony'yi öldürmeye niyetliydi. Sonra tek kelime

Ninova

etmeden çekip gitti. Yeni evli bir adam neden karısını arkasında bırakıp gider?"

"Bu, evimde ilk gün konuşacağım mutlu bir konu değil."

"Dinlemeye hazırım."

"Ben anlatmaya hazır değilim." diye fısıldadı Alyssa. Anlatabileceği çok bir şey de yoktu. Hem bilmediği bir konuda ne anlatabilirdi?

Kızın elini son bir defa şefkatle sıkan Elenor ayağa kalktı. "Anlatmak istediğinde dinlemeye hazır olduğumu bilmeni isterim. Ne zaman olursa olsun."

"Teşekkür ederim." diyen genç kıza iyi geceler dileyerek odadan çıktı Kontes.

Akşam yemeği masasında Elenor ile Anthony sohbet ederken Alyssa yemeğiyle oynuyordu. Aradan bir hafta geçmişti ve genç kadın yeni hayatına alışmaya çalışıyordu. Bu süre zarfında Kont ve Kontes'in yani anne ve babasının birbirlerine ne kadar düşkün olduklarını ve onların gözlerindeki aşkı görmüştü.

Bu da ona mutsuz olduğunu hatırlatmış, yıkılmış evliliğiyle kıyaslama imkânı vermişti. Nerede yanlış yapmıştı? Alex'i ondan vazgeçirecek hangi iğrenç davranışı olmuştu? Sevemeyeceğine mi yoksa artık katlanamayacağına mı karar vermişti?

"Öyle değil mi, Alyssa?"

Elenor'un bu sorusu üzerine Alyssa daldığı düşüncelerden uzaklaşarak mahcup mahcup baktı. "Ne demiştiniz? Ben dalmışım da..."

Kontes gülümseyerek, "Senin için bir balo düzenlemeliyiz. Bir nevi cemiyete tanıtım balosu... Kızımızı bulmanın sevincini dostlarımızla paylaşmalıyız. Sen ne dersin?" dedi.

Alyssa tereddütle ona baktı. En son katıldığı balo bir fiyaskoyla sonuçlanınca içinde bir daha balo ve eğlencelere katılmak gibi bir istek yoktu.

"Şey... Ben bilemiyorum. Henüz erken değil mi? Yani sizi daha yakından tanımak istiyorum. Birbirimize alışmak için kendimize

zaman versek. Baloya hazırlanmak uzun bir süreç ve çok zaman alıyor. Bu zamanı sizinle geçirmeyi tercih ederim."

Anthony, yeniden kavuştuğu kızına anlayış ve şefkatle baktı. "Bence de kızımız haklı, sevgilim. Benim tercihim de daha çok birlikte zaman geçirmemizden yana."

Genç kadın ona minnetle bakarken Elenor'un biraz şevki kırılmıştı. "Siz nasıl isterseniz ama bana söz verin, en kısa zamanda bir balo düzenleyeceğiz. Ben kızımla alışverişe gitmek, toplantılara katılmak ve tüm Londra'ya onu tanıtmak istiyorum. Beni bu zevkten mahrum bırakamazsınız!"

Alyssa onun bu heyecanlı ve sevimli hâline bir kahkaha attı. "Peki, söz veriyorum. En kısa zamanda her istediğiniz gerçekleşecek!"

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

"Bir haftadır içmek dışında mı? Hayır! Ağzından tek kelime alamadım." diye cevapladı David, Brendan'ın sorusunu.

Brendan alt mahzende inzivaya çekilmiş olan Alex'e doğru yürüdü ve karşısındaki koltuğa oturdu. Genç adam ise dalgın dalgın ateşi izliyordu.

"Alex, bu kadar karamsar olmanın bir sebebi var mı?" Genç adam cevap vermeyince devam etti Brendan. "Müşteri bulamayan fahişe bile senin kadar üzgün değildir."

"Defol Brendan!" diye hırıltılı bir sesle konuştu Alex.

Anju Dükü, David'e döndü. "Bak, gördün mü konuştu. Sen ağzından nasıl laf alacağını bilemiyorsun."

"Defol David! Siktir git! Cehenneme kadar yolun var, cümlelerini bana da söylemişti. Dolayısıyla pek konuşturmuş sayılmıyorsun." diyen David yaklaşarak şöminenin rafına yaslandı.

Brendan yeniden Alex'e döndü. Bu gece peşini bırakmaya niyeti yoktu. "Seni evde bekleyen bir karın yok mu? İçmek yerine gidip onun koynuna gir!"

Genç adamın yanıp sönen bakışları ilk defa dikkatini çekebildiklerini gösteriyordu. "Evet! Bir karım vardı! Ama beni terk etti!" diye bağıran Alex şerefe kaldırdığı bardağını tek dikişte bitirdi.

"Tamam, anladım. Karının seni terk edişini kutluyoruz. David, içki getir."

"Cehenneme kadar yolun var, Brendan!" diye hırladı Alex.

"Neden kızıyorsun ki? Zaten onu evden göndereceğini söylememiş miydin? Kendi isteğiyle terk ettiğine sevinmelisin."

Boş bardağı büyük bir öfkeyle fırlattı Alex ve cam, şöminenin rafına çarparak parçalara ayrıldı. "Ben daha hazır değildim!"

"Hımm durum vahim öyleyse... Sen hazır oluncaya kadar beklemeliydi, çok ayıp, bu kadınlar neden bu kadar düşüncesiz?"

David boğuk bir sesle gülerken Alex'in dilinden bir sıra küfür döküldü. "Neden beni rahat bırakmıyorsun, Brendan? Evde Kontesler, burada sen! Yalnız kalıp sarhoş olmak için nereye gitmem gerek?"

"Gideceğin bir yer yok! Bu arada gitmek demişken karın seni terk ettikten sonra nereye gitti? Kasabaya mı döndü?"

Alex isteksiz bir tavırla sırıttı. "Son dedikodulardan haberin yok mu? Çok ayıp dedikoducu herif, bunu sana hiç yakıştıramadım."

"Son dedikodular mı?" diyen Brendan ve David birbirlerine baktılar. "Duymak için ölüyorum! Hadi söyle!"

"Alyssa Norfolk Kontu'nun kayıp kızıymış!"

"Siktir git! Bizimle alay mı ediyorsun?" Brendan kızgınlıkla söylenmişti.

"Kesinlikle doğru! Şu an yeni bulduğu anne ve babasıyla özlem gideriyor."

Anju Dükü'nün bundan daha şaşkın göründüğü bir an daha yoktu. Alex bütün sarhoşluğuna rağmen bu anı fark etti ve değerlendirdi. Kahkahalarla gülmeye başladı.

"Alay ettiğini biliyordum!" diye homurdandı Brendan.

Koltuktan kalkan Alex, "Alay etmiyorum, dostum. Gerçekten de onu kovmama gerek kalmadı. Ailesinin yanında..." diyerek çıkışa yürüdü.

Ninova

"Nereye gidiyorsun?" diye arkasından seslenen David'e, "Sizi gönderemediğim yere, cehennemin dibine..." diye cevap verdi.

Kumarhaneden ayrılan Alex, acısını dindirebileceği bir yer ararken önünden geçtiği eski tavernayı son anda görerek ve "Dur!" diyerek arabanın tavanına vurdu.

Araç durunca da ağır adımlarla indi. "Burada bekle!" dediği arabacının onayını duymadan tavernaya doğru yürüdü.

İçerisi boğuk ve havasızdı. Ayrıca tekin olmayan adamlarla tıklım tıklım doluydu. Sarhoş adamların çevrelediği masaların arasından geçerek bir fıçıdan içki doldurmakta olan adama yaklaştı.

"Hey Smith! Iron nerede?"

Adam omzunun üzerinden baktı ve onu gördüğüne şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Ekselansları, sizi burada görmek ne büyük onur! Uzun zamandır ortalarda yoktunuz!"

"Iron nerede?" diye sordu genç adam yeniden.

"Arkada bir fahişeyi becermekle meşgul... İstersen sana da bir tane göndereyim. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, Iron'la görüşmem gerek..."

"Arkada bulursun!" diyen adam işine döndü. Alex de adamın arka dediği bölmeye giden kapıya yürüdü.

Küçük bir aralığa adım attığında diğer kapalı kapının arkasından inleme sesleri ve homurtular geldiğini duydu. Bu iğrenç sahneyi izlemektense bir süre olduğu yerde kalarak seslerin kesilmesini bekledi.

Sonunda kapı açıldı ve göğüsleri elbisesinin dışında oldukça kilolu bir kadın çıktı. Alex'i görünce sırıtarak, "Sen de ister misin, yakışıklı?" diye sordu.

"Iron'u arıyordum!"

Başıyla içeriyi işaret eden kadın, "İstemediğine emin misin?" diye yeniden sordu. Bu gece kazanacağı parayı katlamayı düşünürmüş gibi genç adamı tepeden tırnağa incelerken göğüslerini elbisenin içine koyma konusunda herhangi bir teşebbüste bulunmadı.

Alex, kadına cevap vermek yerine aralık olan kapıyı iterek içeri girdi. Belden aşağısı çıplak olan orta yaşlı bir adam oldukça yıpranmış bir kanepenin üzerinde sere serpe uzanmaktaydı. Kapıdan giren Alex'i görünce şaşkın bir hırıltı çıkardı. Sararmış dişleri gerilen dudaklarının arasından görünürken, "Ekselansları!" dedi. Ayağa kalkıp selam vermek yerine elini bacağının arasına götürerek aletini kaşıdı.

"Kalk ve üzerine bir pantolon geçir!" dedi Alex.

Adam yavaşça doğruldu ve yerden pantolonunu alıp giymeye uğraşırken, "Sizi burada görme onurunu neye borçluyuz?" diye sordu.

Alex geçmişte, sokak dövüşlerini düzenleyen bu adamın şu an yaşadığı sefaletten daha iyi durumda yaşayabileceğini biliyordu. Başka seçenekleri varken burada bu bataklıkta zaman geçirmekten hoşlandığını görebiliyordu. Alex ve Alex gibi pek çok adamın sırtından kazandığı binlerce poundu nereye harcadığını merak etti.

"Bana karşılaşma ayarla! Geri dönüyorum!"

Adam, diğer ayağını pantolonun paçasına sokmakla meşguldü. Duyduğu cümleyle işini yarım bıraktı ve inanmayan bakışlarını Alex'e çevirdi. "Siktir! Gerçekten mi? Şaka mı yapıyorsunuz, Ekselansları?"

"Şaka yapıyormuş gibi mi görünüyorum? Maçı ayarladığında haber ver!" diyen genç adam cevap beklemeden topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

Iron ise uzun süre kapıya takılı kalan bakışlarıyla orada oturdu. Bu arada kazanacağı paranın hayalini kuruyordu.

"Bu harika olacak! Çelik Pençe Kurt geri döndü!"

Aceleyle pantolonunu giyip biraz önce genç adamın çıktığı kapıdan fırladı.

Ertesi gün Alyssa odasına gelen kendi eşyalarını görünce inanamadı. Geride bıraktığı bütün eşyaları toplanmış ve kendisine gönderilmişti. Hizmetçi eşyalarını yerleştirirken hâlâ inanamaz bir şekilde onu izliyordu. Yüreğinde oluşan incinme duygusu daha da

büyürken kendini odadan dışarı attı. Nereye gideceğini bilemiyordu, sanki nefesini kesmişlerdi.

Bahçenin çakıl döşeli patikasını adımlarken dişlerini gıcırdatıyordu. Yürüdükçe açılıyor ama öfkesi de gittikçe büyüyordu.

Ne hakla onun eşyalarını gönderirdi?

Suçlu kendisi değilmiş gibi şimdi de başından atmaya çalışıyordu. Tabii Ekselansları istediğini elde etmişti ve şimdi ondan kurtulmaya çalışıyordu. Onu boğmak istiyordu ya da öldürmek... İkisi de aynı kapıya çıkıyordu nasıl olsa...

Başka kadınların ona sarıldığını düşündükçe içindeki öfke onu boğuyordu. Genç kadının kendisi farkında değildi ama içine düştüğü ruhsuz monotonluktan çıkmış, duyguları tepkiye dönüşmüştü.

Sonraki hafta anne kız baş başa olmanın tadını çıkardılar. Anthony ise onları birlikte görmenin, kızına sarılabilmenin, saçlarını okşayabilmenin mutluluğunu tattı. Yavaş yavaş dışarıya çıkmaya, alışverişe ve dostlar arasında yapılan küçük toplantılara katılmaya başladılar. Bu toplantılar en çok Elenor'u mutlu ediyor, kızını yanında görmenin sevinciyle çevresine ışıltılar saçıyordu.

Bu akşam Anthony tiyatroya bilet almıştı.

Giydiği kıyafeti tekrar tekrar gözden geçirmiş, anne ve babasıyla ilk defa bu kadar kalabalık içine çıkacağı için tedirgin bir bekleyişe girmişti. Onları utandırmak istemiyordu. Birden en son bu duyguları yaşadığı zamanı hatırlayarak omuzları düştü. Gözleri dolu dolu o geceyi düşündü.

Yine aynı hevesle hazırlanıp, *Alex'i utandırırım*, diye korkmuştu. Sonunda ömrü boyunca unutamayacağı bir aşağılanma yaşamıştı. Ah pislik, ne yapmıştı? Kendisini bir kalemde silip atmıştı.

Birden aklına gelen bir düşünceyle dondu kaldı. Ya kendisine birini bulduysa? Şimdi onun kollarındaysa? Gözünün önüne gelen görüntülerde Alex yatakta başka bir kadınla sarmaş dolaş... *Hayır,*

hayır düşünme, yok hayır düşün, düşün ki sana ne yaptığı hiç aklından çıkmasın, sonra da onu işkence ederek öldür!

Dişlerini sıktı. Gözleri alev alev yanarken ayakkabılarını giydi ve eldivenlerini taktı. Üzerindeki saçlarının rengini ön plana çıkaran lacivert elbisenin renginde şalını alarak odadan çıktı.

Aşağıda hanımları bekleyen Anthony, hayatının kadınlarını görünce bir ıslık çaldı. "Bu gecenin en kıskanılan adamı ben olacağım."

Elenor işveyle gülümsedi. "Biraz önce yaptığın davranış hiç centilmence değildi, Lordum!"

Anthony, çapkınca bir kaşını kaldırdı. "Ah Leydim, sizin kadar güzel bir kadını görünce vereceğim tepkilerin sınırı yok." Uzanıp karısının elini öperken gözleriyle onu soyuyordu.

Alyssa, utançla öksürürken kırmızı yanaklarını gizlemek için yelpazesini açmaya çalıştı.

Öksürük sesiyle ikisi de dönüp ona baktılar. Onun varlığını unutmuş olmaktan dolayı hafif bir pembelik ikisinin de yanaklarına yayıldı. Kıkırdayan genç kadın dış kapıya doğru yürümeye başladı. En son Elenor'un fısıltısı kulağına geldi.

"Lordum, bazen beni gerçekten çok utandırıyorsunuz."

Anthony içini çekti. "Sadece bazen mi?"

Alyssa son duyduğu sözlere kahkahalarla gülerek kapının önünde duran arabaya bindi. Sonuçta otuz sekiz yaşında genç bir anne ile kırk beş yaşında hâlâ çok yakışıklı bir babanın birbirine kur yapması alışılmamış bir durumdu. Onların yanında olmak bazen gerçekten de utandırıcı oluyordu.

Arkasından Kont ve Kontes, yaramaz çocukların mahcubiyetiyle arabaya binerek karşısına oturdular.

Kont, boyun bağını gevşetmek için uğraşırken, "Düşünüyorum da yetişkin bir evladının olmasının da dezavantajları var." diye mırıldandı.

Elenor yelpazesiyle onun koluna vurdu.

Ninova

Alyssa'nın yüzüne yayılan yaramaz gülümsemeyi gören Anthony, eşine dönüp, *ben sana ne demiştim*, bakışlarıyla kaşlarını kaldırdı.

Gece sıkıcı geçmese de Alyssa'yı sürekli bir başka geceye götürmüştü. Arabada aralarında geçen konuşmalar, indiğinde genç adamın söyledikleri, locada otururken aralarındaki o özel yakınlık gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Kont Warren'in locası, daha önce Alex'le geldikleri locanın tam karşısındaydı. Oyun boyunca bakışı sık sık bu boş locaya takıldı. Aklında oyundan pek bir şey kalmamıştı.

Iron'dan haber gelmesini beklerken akşamları sıkıntılı geçiyordu. Birkaç akşamdır Casino Black'e uğramamıştı. Arkadaşlarının sorgulayan bakışları artık sinirini bozmaya, evde ise Konteslerin sürekli Alyssa'dan söz etmeleri onu boğmaya başlamıştı.

Bu nedenle akşam yemeğinden sonra arabayı hazırlamalarını istedi.

White'den içeri girdiğinde ortam hayli kalabalıktı. Görevlinin ikram ettiği içkisini alıp kumar oynanan alt kata indi. Uzun süredir buraya uğramamıştı. Onu gören birkaç asilzade masada ona da yer açtılar. Ceketini gelen hizmetliye verip masaya oturdu.

Getirilen yeni kart destesini açtı ve konuşmadan kâğıtları karıştırıp dağıttı. Oyun ilerledikçe önüne yığılan fişler diğerlerinin gözüne batmaya başlamıştı. Onun umursamaz tavrı ve dikkatsiz oynamasına rağmen sürekli kazanması yeni yetme bir asilzadeyi kızdırmış, yavaş yavaş hır çıkartacağı davranışlarından belli olmaya başlamıştı.

"Ekselansları, Düşes'iniz nasıl?"

Alex sadece kaşlarının altından bakmakla yetindi.

Genç sırıttı. "Geçen gece tiyatroda gördüm. Çok şanslısınız, o çok güzel bir kadın."

Alex'in çenesi kasılırken adama öldürücü bir bakış attı. Genç asilzadeden daha yaşlı olanlar onu öksürerek uyarmaya çalıştılar. Ama bu uyarıları anlamayan adam konuşmaya devam etti.

"Oyuna ara verildiğinde çevresini saran centilmenlerden yanına yaklaşamadım. Yüce Tanrım, o gülüş her erkeği öldürebilir!"

Gülümseyen Alex, yavaşça yerinden kalkarak genç adama yaklaştı. Adam, yakasından tutulmuş, yüzüne indirilen yumrukla diğer masanın ortasına düşmüştü. Ne olduğunu anlamadığı durumun şaşkınlığını yaşarken masadan kaydı ve kanlar içinde yere yığıldı.

Alex, rahatlamış bir ifadeyle ceketini getirmelerini istedi. Ortada duran büyük miktardaki fişlere bakmadan dönüp çıktı.

David ve Brendan ringdeki karşılaşmanın sonuna yetişmişlerdi. Anju Dükü, yere düşen ve kalkmaya çabalayan Alex'i gördüğünde saçını hırsla çekiştirdi. Kahretsin, arkadaşı kendisinden kat kat iri rakibi karşısında resmen yerlerde sürünüyordu.

"Lanet olsun!" diye hırladı. "Alex yüzüne vurulmasına asla izin vermez ama şu yüzüne bak!"

David de onun gördüğünü görüyordu. "Bizim neden haberimiz olmadı?" Sesi, birilerini en çok da Alex'i öldürmek istermiş gibi çıkmıştı.

"Bizden kaçtığını sanmıştım. Dün Iron karşılaşmaları neden izlemediğimi sorunca ne demek istediğini anlamadım. Bir haftadır her gün buradaymış. Şehirdeki bütün caniler geçmişin intikamını almak için sıraya girmiş!" Hızlı adımlarla tezahürat yapan kalabalığı yararak ringi çevreleyen kalın halatlara yaklaştı. "Yerinde kal, Alex!" diye haykırdı.

Genç adam açabildiği tek gözüyle arkadaşına baktı. "Brendan!" derken ağzından çenesine doğru kan sızdı. Emekleme pozisyonuna geçerek ve halata tutunarak doğrulmaya çalıştı. "Senin ne işin var burada?" Sonra sağlam olan tek gözü onun arkasında duran adama

döndü. "David de buradaymış!" diyerek gülümsemeye çalıştı ancak patlamış dudakları bu gülümseyişe izin vermedi.

"Yerinde kal, lanet olası! Adam seni öldürmeye çalışıyor!"

"Beni öldüremez! Unuttun mu, ben Çelik Pençe Kurt'um!"

"Aptal! Kendini öldürteceksin!"

Arkadaşının ne dediğini kalabalığın yuhalamaları arasında duymayan Alex güçlükle ayağa kalktı. Karşısındaki adamın yanında küçük kalıyordu.

Bunun farkında olan rakibi sırıttı. "Hadi Kurt! Bana ne kadar iyi bir dövüşçü olduğunu göster!" diyerek genç adama doğru yürüdü ve kaldırdığı balyoz gibi yumruğu çenesine indirdi.

Alex, kolunu bile kaldıramadan biraz önce kalktığı zemine sırtüstü uçtu.

Brendan, halatın arasından geçerek ona doğru koştu. Bu arada David beyaz bir kumaşı ringin ortasına attı. İkisi birlikte kendinde olmayan Alex'i halatların arasından çıkardılar. Genç adamı evine taşırken de en nadide küfürlerini baygın yatan adama sıraladılar.

Brendan delirmek üzereydi. "Neden, piç herif?" diye söyleniyordu arkadaşı kendisine cevap veremese de.

"Bir haftadır her gece iki karşılaşmaya çıkarak ne halt ettiğini sanıyor?"

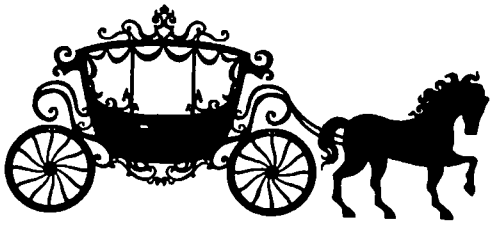
"Kendini öldürmeye çalışıyor! Onun bulabildiği tek intihar yolu bu olmalı!"

"Neden?"

"Karısına âşık kör bir aptal!"

"Bu durumu anlamama yardım et, Brendan. Karısına âşık, karısı da onu seviyor bildiğim kadarıyla ama onu evden uzaklaştırmaya çalıştı, karısı onu terk etti. Şimdi de kendini öldürmeye mi çalışıyor? Siz asiller aklınızı kaçırmışsınız! Bu nasıl bir bilmece?"

"Cevabı biliyorsam cehennemde yanayım!" diye homurdandı Brendan.

BÖLÜM KIRK BEŞ

Tiyatrodan sonraki hafta birçok davete katıldılar. Kont ve Kontes, genç kadını bütün cemiyete tanıtmaya kararlıydılar. Buldukları kızlarından gururla bahsediyorlar, sevgilerini göstermek için çevresinde bir kelebek gibi uçuşuyorlardı.

Onların bu çabalarına yeterli karşılık vermediğini hissederek üzüntü duyuyordu Alyssa.

Bu akşam ise çok sevdikleri dostlarını yemekli bir davetle ağırlıyorlardı. Genç kadın, onları gururlandırmak adına dolabında bulduğu en güzel elbiseyi giymişti.

Gri ipek elbise, sayısız kristal boncukla işlenmişti. Göğüslerini sararak beline oturuyor, gittikçe koyulaşarak eteklerinde laciverte dönüşüyordu. İç eteğin üzerindeki kat kat beyaz tüller ise fırtınalı bir havada köpüren denizi çağrıştırıyordu. Kollarında da aynı yöntem izlenmiş, bileklerine gelen tül griden laciverte doğru koyulaşmıştı. Üzerindeki boncuklar ise bu deniz görüntüsünü pekiştirerek su damlacıkları gibi bir görüntü sunuyordu. Kulağındaki pırlanta küpeler ve gerdanını saran pırlanta kolyeyle gecenin içinde parlayan bir yıldız gibi yanıp sönüyordu.

Elenor ve Anthony, kapıdan giren kızı gördüklerinde bir süre konuşamamışlardı. Kontes, kıza yaklaşarak dolu gözlerle bu gece annesine ne kadar benzediğinden bahsetmişti.

Konuklar yavaş yavaş gelmiş, saygınlıklarına uygun bir şekilde ağırlanmış, masada sohbetler edilmiş, kahkahalar atılmıştı.

Ninova

Genç kadın, bütün bu neşeye ortak olmak istese de sadece gülümseyebilmiş ve ona tamamen yabancı olan bu dünyayı pencereden izleyen biri gibi hissetmişti.

Alex olmadan bu dünyada kaybolacağını biliyordu. Nitekim yanında anne ve babası olsa da kendini kayıp hissediyordu.

Yemeğin sonuna geldiklerinde beyler puro içmek ve içkilerini yudumlamak amacıyla kütüphaneye çekilmiş, hanımefendiler ise kendi aralarında dedikodu yapıyorlardı. Bir süre bu anlamsız sohbete dâhil olmaya çalıştı ama kimin kim olduğunu bile bilmeyen biri hiçbir konuda düşüncesini söyleyemezdi.

Gülümseyerek kadınları dinlemeye devam etti. Gece ağır ve hüzünlüydü. İçinde nedenini bilmediği bir sıkıntı vardı. Bu havasızlıktan kurtulması gerektiğini fısıldayan iç sesine rağmen anne ve babasının hatırı için bu isteği görmezden geldi.

Bu arada kapıda bir karmaşa oldu ve Alyssa yüzündeki hafif tebessümle başını bu karmaşaya çevirdi. Dük'ün arkadaşı Anju Dükü'nün büyük bir hiddetle odaya girdiğini gördü.

Genç adam bakışını bir süre odada dolaştırdı ve sonunda koltukta oturan kıza sabitledi. Hızlı ve uzun adımları, yüzünde gazap yağdırmaya hazır ifade Alyssa'yı korkuttu. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Elenor'un ayağa fırlayarak, "Ekselansları..." demesi bile genç adamı durdurmamıştı.

Odadakilere hafif bir baş selamı veren ve kıza yaklaşan Brendan, onu gözlerine yerleşmiş tiksintiyle baştan ayağa inceledi. "Hayatından memnun musun, Leydim? İstediğine kavuştun mu?" Sesinde de aynı tiksinti vardı.

"İyi akşamlar Lordum, davetli olduğunuzu bilmiyordum! Yemeği kaçırdınız."

"Sana söyleyeceklerimi herkesin önünde mi yoksa terasa yapacağımız kısa gezide mi söylememi istersiniz?" diyerek dişlerinin arasından konuşan Brendan, bu arada büyük bir dikkatle onları izleyen konuklara bakmıştı.

Alyssa, kızgınlıkla küçülen gözleriyle adama baktıktan sonra yerinden kalkarak terasa çıkan kapıya yürüdü. Peşinden gelen adama dönerken, "Bana saygısızlığınız her geçen gün artıyor, değil mi Lordum?" diye öfkeyle azarladı.

Terasın ucuna kadar kızı takip eden Brendan, "Ben saygımı hak edenlere veriyorum, kalpsiz bir sürtüğe ise verecek saygım yok!" diye homurdandı.

Bu hakaret genç kadının yüzünün kıpkırmızı olmasına neden oldu. "Size bir yere kadar anlayış gösterebilirim ama evime gelip hakaret yağdırmanız bu sınırı aşıyor!"

"Evin mi?" diye çatılmış kaşları ve öldürmeye hazır gözleriyle kıza doğru eğildi Brendan. "Senin bir evin vardı, Leydim! Ama burası değil! Terk ettiğiniz bir de kocanız vardı. Ailenizi bulduktan sonra gözünüzü kırpmadan arkanızda bıraktınız, hatırladınız mı?"

"Ben onu terk etmedim! O..."

"O, değmeyen bir kadın onu terk ettiği için kendisini öldürmeye çalışıyor!" diye gürledi genç adam.

Alyssa, duyduğu cümleyle sendeledi ve geriye doğru yalpalayarak terasın parmaklığına yapışırken, "Ne demek istiyorsunuz?" diyebildi. *Hayır, buna inanamazdı. Alex yapmazdı!*

"Ne demek istiyorum, öyle mi? Alex, sokak dövüşlerine geri döndü! Her gece iki karşılaşmaya çıkıyor! Şehirdeki bütün azılı adamlar onu ringde öldürebilmek için sıraya girdiler. Çünkü yenilmez Çelik Pençe Kurt yıllar sonra ringlere dönmüştü. Kendini kanıtlamaya çalışan bütün o adi piçler ringde onu her gün parçalara ayırıyorlar. Bilmediğim bir nedenden dolayı o da onlara izin veriyor!"

"Yaptığı her neyse benimle bir alakası yok!" diyen Alyssa, acıdan uyuşmuş bedenine söz geçirmeye ve ayakta durmaya çalışıyordu. "Gitmemi isteyen Ekselanslarıydı. Ben de istenmediğim yerde daha fazla kalmaya katlanamadım!"

"Alex öldüğünde de kendini bu şekilde mi teselli edeceksin?"

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye hıçkıran kızın dolu gözleri, aniden bastıran sağanak yağış gibi akmaya başlamıştı.

Ninova

"Ona git, Alyssa! Bütün bu saçmalıkların sebebini öğren! Biraz daha geç kalırsan bu pişmanlıkla ömür boyu yaşamak zorunda kalacaksın!"

Başını sallayan genç kadın, "Sizinle gelebilir miyim?" diye sordu.

Brendan eliyle kapıyı işaret ederek harekete geçmesi için yolundan çekildi.

Alyssa koşar adım salona döndü. Annesine kısaca durumu açıklayarak ve pelerinini alarak evden çıktı.

Oda, Konteslerin varlığına rağmen sessizdi. Kapıdan giren kızı görünce ayağa fırladılar. İkisinin de yüzleri acıdan buruşmuştu.

"Alyssa!"

"Tanrı'ya şükürler olsun, döndün!"

Genç kadın, onların uzanan ellerini görmedi. Bakışı dört direkli büyük yatakta yatan adamdaydı. Yatağın çevresini dolaşarak, genç adamı görebileceği bir noktaya geldiğinde dudaklarından kaçan acılı inlemeyi eliyle bastırdı.

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı. Yakışıklı yüzü morluklarla doluydu. Patlamış dudağı ve tamamen kapanmış sol gözüyle onun tanıdığı adamdan eser yoktu. Kendinde değildi ancak hafif nefeslerle alçalıp yükselen göğsü Alyssa'yı hıçkırıklarla ağlama isteğiyle doldurmuştu.

Sandalyeyi olabildiğince yatağa yaklaştırıp oturdu. Adamın kıpırtısız sağ elini elinin içine aldı. Soğuktu. Sanki ölmüş gibi... Bu düşünce kalbine kızgın bir demir gibi batarak nefesini kesti. "Alex! Kendine ne yapıyorsun böyle?" diye fısıldadı. Bu arada Fanny ve Liberty'nin sessizce çıktıklarını fark etmemişti. Bütün dikkati onun renk değiştirmiş yüzünde ve her nefeste inip kalkan göğsündeydi.

O yaşadığı sürece uzakta olmasının bir önemi yoktu. Alyssa onsuz da bir bitki gibi sadece nefes alıp vererek yaşamaya razıydı.

"Lütfen bunu yapma! Sorun değil. Beni istemiyorsan senden uzak dururum. Hatta o kaltaklardan herhangi birini metresin olarak görmeye de katlanabilirim. Hançerimi kalplerine saplama dürtümü nasıl engellerim bilmiyorum. Eğer istersen Kasırga'ya binmem,

hançeri de bir daha kullanmam. Konteslerin bütün eziyetlerine senin için dayanırım. Keşke beni neden istemediğini söyleyebilseydin. Bana dürüst olabilseydin. O zaman senin istediğin gibi bir kadın olmak için çaba harcardım. Beni birazcık da olsa sevebileceğini bilseydim her güçlüğe göğüs gerebilirdim."

Alex'in sağlam gözünden bir damla yaş kayarak yastığa damladı. Söylediği her cümle kızgın uçlu bir mızrak gibi kalbini delik deşik ediyordu. *Neden gelmişti? Onu böyle görmemeliydi!* Ama özlediği sesi ruhunu ve yüreğini dinlendirirken, Alyssa'nın içini parçalayan konuşmasına tepki vermemek ve ona sarılıp, *seni seviyorum*, diyememek çok zordu. Tek gözünü açarak, "Alyssa..." diye fısıldadı.

Ağlamakta olan genç kadın bakışını onun yüzüne çevirdi. "Alex! İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"Sen neden buradasın?" Bakışı kızın üzerindeki parıltılı kıyafete gitti. "Davetten mi geliyorsun?"

Genç kadın üzerindeki kıyafete bir göz atarak, "Kont ve Kontes'in arkadaşlarını ağırlıyordum." diyebildi.

"O zaman gitsen iyi olacak."

"Hayır! Seni böyle bırakmayacağım!" Alyssa, sert bir sesle karşı çıkarken inatçı bakışlarını onun görebilen tek gözüne dikmişti. "Kendine ne yapmaya çalıştığını öğrenmeden buradan gitmeyeceğim!"

"Tanrı aşkına, Alyssa! Ben iyiyim, basit bir karşılaşmaydı, adam umduğumdan daha iyi dövüşüyordu. Öğrendiğine göre şimdi gidebilirsin!"

"Neden o dövüşlere katılıyorsun? Marlborough bunun ilk veya son olmadığını söyledi."

Alex'in tek gözü ona dikilirken kısılmıştı. "Sen Brendan'ı nerede gördün?"

"Bana geldi. Kalpsiz bir kaltak ve bu ölümüne maçların tek sebebi olduğumu söyledi."

"Onu öldüreceğim!" diye hırıltılı bir sesle sövdü Alex.

"Doğru mu? Benim yüzümden mi sokak dövüşüne geri döndün?"

Ninova

Alex yüzünü buruşturdu ancak bu yaralarının daha da acımasından başka bir işe yaramamıştı. "Saçmalama! Sadece sıkıldım ve eski günlerdeki gibi biraz eğlenmek istedim."

"Bu nasıl bir eğlenme böyle? Her gece iki karşılaşmaya çıkıyormuşsun? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Evet, senin yüzünden aklımı kaçırdım!" diye haykırmak istedi ancak bunun yerine, "Basit bir eğlenceyi böyle büyüttüğü için Brendan adına senden özür dilerim. Akşamını berbat etmiş. Şimdi geri dön ve eğlenmene bak!" dedi katı ve duygusuz bir sesle.

"Sen iyileşinceye kadar burada kalacağım." *Bundan başka onu önemsediğini nasıl söyleyebilirdi?*

"Git, Alyssa! Ben iyiyim..."

"Hayır dedim! Kalacağım ve iyileştiğini gözlerimle göreceğim, daha sonra istersen giderim!"

Öfkelenen genç adam yataktan güçlükle doğruldu. "Sana gitmeni söyledim! Daha başka nasıl anlatabilirim? Seni hayatımda istemiyorum! Bütün bunların sebebi sen değilsin! Erkekçe bir eğlenceydi ve ben durmam gereken yeri bilemedim." Nefes nefese geriye yaslandı. "Defol git!"

Son cümleyle irkilen genç kadın, sandalyeden fırlarken gözlerinden kayan gözyaşlarını artık gizlemiyordu. Görüşü bulanıklaşsa da onun yüzündeki ciddi ifadeyi görebiliyordu.

Tek kelime bile söyleyemeden arkasını dönüp odadan fırladı. Dışarıya çıktığında duvara yaslandı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Neden beni istemiyorsun?" diye fısıldadı hıçkırıklarının arasından. "Sen hayatımda yoksan yarım ve eksik kalıyorum."

Bir süre onun geri çağırmasını bekledi fakat bu umudun boş olduğunu biliyordu. Yaslandığı duvardan doğrulurken bakışı kendi odasının kapısına gitti. Kocası tarafından kovulmuş olsa bile bu gece burada kalacaktı. Yakınında, bir duvar ötesinde nefes aldığını bilerek bekleyecekti.

Oda bıraktığı gibi duruyordu. Sadece mumlar yanmadığı için karanlıktı. Komodinin üzerindeki şamdanı yakınca oda sarı bir ışığa boğuldu. Bu odada Alex'le geçirdiği anların hatıraları, ayakta

kalabilmesi için genç kadına hiç yardımcı olmuyordu. Sanki güzel günlerin hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi, sanki bu yanan yüreğini rahatlatabilecekmiş gibi...

Kapı öyle sessiz tıklatıldı ki bir an yanıldığını düşündü. Ancak ikinci defa tıklatılınca, "Girin!" diye cevap verdi.

Eşikte Poppy'nin utangaç yüzü göründü. "Bir ihtiyacınız var mı, hanımım?" diye sordu.

"Seni Kontesler mi gönderdi?"

"Evet, efendim, bir isteğiniz olabilir diye düşündüler."

Alyssa, onların istedikleri zaman ne kadar düşünceli olabileceklerini biliyordu. Üzerindeki kıyafete bakarak, "Belki beni bu kıyafetten kurtarabilir ve giyebileceğim bir gecelik bulabilirsin." dedi.

"Elbette efendim!" diyen hizmetçi içeri girip kapıyı kapattı. Kızın kıyafetini çıkarmasına yardımcı olduktan sonra soyunma odasından bir gecelik bulup getirdi.

Alyssa şaşkınlıkla, "Hâlâ kıyafetim var mı burada?" diye sordu üzerini giyerken.

"Ekselansları bazı kıyafetlerinizin kalabileceğini, onlara artık ihtiyacınız olmayacağını söyledi. Kalmasını istediklerini kendisi seçti."

Bu, genç kadını daha da şaşırttı. Geceliği giydikten sonra soyunma odasına girdi. Evet, bazı kıyafetleri burada bırakılmıştı. İnceledikçe bunların onunla mutlu günlerde giydiği kıyafetler olduğunu fark etti. Deniz mavisi binici giysisi, çocuklarla top oynarken giydiği yeşil zeminli kırmızı çiçekli elbisesi, Alex'in onu Konteslerden kurtarmak için at gezisine ikna ettiği elbisesi, gülümsedi genç kadın, pazarlık yaptığı uçuk sarı kıyafeti, tiyatroya giderken giydiği turkuaz elbise...

Gözyaşlarıyla kumaşlara dokundu. Bu ne anlama geliyordu?

Üzerindeki uçuk yeşil ipek gecelik de onun en sevdiklerinden biriydi. *Sevişirken gözlerin bu renk oluyor, demişti defalarca. Grisi kayboluyor ve beni içine çeken durgun bir göl kadar yeşil oluyor...*

Kıyafetler azalınca köşede duran sandık, bu yığın arasında görünmez olmaktan kurtulmuştu.

Alyssa kaşlarını çatarak sandığa doğru ilerledi ve önünde diz çöktü. *Nasıl unutabilmişti?*

Ninova

Açtığı sandığı bir süre karıştırdı. İçinde önemsiz birkaç eşyanın yanında Alyssa'nın bir zamanlar ayağından çıkarmadığı eski botları, hançeri ve Alex'in nikâh sabahı ona gönderdiği not da vardı. Ne yazdığını sorduğunda, okumayı öğrendiğinde kendin okursun, demişti. O kadar çok olay yaşanmıştı ki bu küçük ayrıntı tamamen unutulup gitmişti.

Notu çekince altında benzer birkaç kâğıt daha olduğunu gördü. Meraklı bakışları kâğıtların üzerindeyken ayağa kalktı ve odaya döndü. Şamdana yaklaşarak kâğıtları inceledi. Yazılanları okudukça dudakları şaşkınlıkla aralanmış, bir süre sonra da gözlerinden yaşlar dökülmeye başlamıştı. Son kâğıdı da okuduğunda hem ağlıyor hem gülüyordu. "Seni adi herif!" diye bağırdı kahkahaları arasında.

Poppy, hanımının bu delice davranışına anlam veremeyerek geriledi fakat Alyssa kızı korkuttuğunun farkında değildi. Üzerinde gecelikle ve terliksiz çıplak ayaklarla odadan fırladı.

"Benden neden korkuyorsun, Alyssa?"

Genç kız başını çevirip uzun uzun ona baktı. "Senden korkmuyorum. Bana hissettirdiklerinden korkuyorum."

"Sana neler hissettiriyorum?"

"Seninle istememem gereken şeyleri istiyorum!"

"Ne gibi?"

"Sevmek, âşık olmak, mutlu olmak, kahkaha atmak, endişelerden ve korkulardan uzaklaşmak, yarını düşünmeden anı yaşamak..."

"Bunlar neden kötü olsun, neden istemiyorsun? Bütün insanlar bu duyguları yaşamak ister. Senin de en doğal hakkın..."

"Anlamıyorsun!"

"Anlat bana o zaman!"

"Bu hislere teslim olursam korunmasız kalırım. Zayıflarım. Mücadele edecek gücü kendimde bulamam. Seni sevmeye kendime izin verirsem ve daha sonra sen beni hayal kırıklığına uğratırsan düşerim ve bir daha ayağa kalkamam."

"Sen güçlü bir kadınsın."

"Gücüm kendimi korumamdan geliyor. Gücüm yalnız kalmaktan, tek başına mücadele etmekten besleniyor. Sana güvenirsem ve en zayıf anımda sana yaslanırsam bu rahatlık beni uyuşturur. Gelen tehlikeyi göremem."

Alex genç kıza şok olmuş gözlerle bakıyordu. "Yüce Tanrım, Alyssa! Sen hayatı kendine zehrediyorsun! Korkuyla saklanarak hayatına devam edemezsin."

"Beni dinlemiyor musun? Saklanmıyorum!" Kızın sesi hırçındı.

"Senin yaptığın da bir nevi saklanmak! Duygulardan kaçıyorsun. Günü kurtarmak için yaşıyorsun. Hayattan zevk almıyorsun. Birilerine yüreğini açmadan ne kadar huzurlu bir yaşam süreceksin?"

"Birilerine yüreğimi açmadığım için huzurluyum. Kırılmıyorum, ihanete uğramıyorum, kaybedeceğim diye korkmuyorum. İncineceğim diye endişelenmiyorum."

"Bu beni asla sevemeyeceğin anlamına mı geliyor?" Kızı bileğinden tutarak kendine çekti ve bedenini sıkıca sardı. Yumuşak kıvrımları kucağındaki her girintiye inanılmaz bir şekilde uymuştu. Eksik parçam tamamlanmış gibi, diye düşündü genç adam. "Bu birazcık bile benden hoşlanmayacağın, bir geleceğimiz olmayacağı anlamına mı geliyor? Söyle bana, Alyssa! Korkuların ve kendini koruma güdün nedeniyle bize bir şans vermeyecek misin?"

"Peki sen? Sen beni sevebilecek misin? Bana âşık mısın? Yoksa sadece korumaya çalıştığın, merhamet duyduğun için mi benim yanımdasın?"

"Aşkın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Evet, senden hoşlanıyorum, seni istiyorum. Sevebilir miyim? Bana yüreğini açarsan bu konuda da çok ümitliyim. Sana sadece merhamet duyduğum veya korumaya çalıştığım için yaklaşmadığımı biliyorum."

Alyssa, ellerini onun göğsüne koydu. "Bu gerçekten saçmalık! Israrla benimle evlenmek istediğini söylüyorsun ama diğer yandan beni sevdiğinden emin değilsin. Âşık hiç değilsin. Sadece hoşlanma duygusuyla bir ömür geçirmemizi ve birbirimize bağlanmamızı bekliyorsun."

"Daha azıyla yapılan evlilikler gördüm. Seninle aramızdaki tutuşmaya hazır kıvılcımlar onların bir ömür boyunca yakalayamadığı bir ödül. Mutlu olmak için küçücük bir ihtimal varsa hiç kullanmamak kendimize yapılan bir zalimlik olmaz mı?"

"Ya mutsuzluk ihtimali?"

"Hayat risk almaktır. Göze alamadığın tehlikeler nedeniyle neleri kaçırdığını asla bilemezsin. Bardağın boş tarafını görmekte neden bu kadar ısrarcısın? Dolu tarafını düşünerek umudumuzu canlı tutabiliriz."

O gün aralarında geçen konuşmaları düşünüyordu Alex. Gerçeklerden kaçmak istermiş gibi kolunu gözlerinin üzerine koymuştu. Yaralı olan gözü kolunun baskısıyla ince ince sızlıyordu.

Kapı açılıp kapandığında, "Fanny, Liberty! Size daha fazla katlanmayacağım!" diye homurdandı. Ses gelmeyince kolunu yavaşça gözlerinin, yani görebilen tek gözünün üzerinden çekti.

Lanet olsun! Alyssa üzerinde en sevdiği yeşil gecelikle yatağın ayakucunda duruyordu. Arkasından vuran şöminenin alevi ipeğin altındaki her kıvrımı çekici bir gölgeye dönüştürmüştü. Bakışı, bu görünen cezbedici kıvrımlardan güçlükle ayrılıp yüzüne çıktı. Gözleri ışıl ışıldı ve dudağında mutlu bir tebessüm vardı.

Yüce Tanrı ona merhamet etsin, öyle güzeldi ki örtünün altındaki erkekliği azgınca kıpırdandı. Kahretsin! "Neden hâlâ buradasın?" diye huysuz ve sert bir sesle sordu. "Çoktan gittiğini sanıyordum!"

Alyssa, geceliğin askıları altındaki çıplak, narin omzunu hafifçe silkti. "Sen kovsan da kalmaya karar vermiştim. Eski odama gittim." Bu arada, açlıkla yanmaya başlayan genç adamın dikkatli bakışları altında, miskin adımlarla yatağın çevresinde yürüdü.

Biraz önce terk ettiği sandalyenin yanına gelmişti. Alex, şimdi onun her ayrıntısını daha iyi görebiliyordu. Göğüsleri ipeğin altında dikleşmişti. Genç kadın dudağını pembe diliyle hafifçe ıslatınca erkekliği daha da büyüdü ve sancımaya başladı.

Alyssa, odaya girdiğinde elinde tuttuğu ve genç adamın fark etmediği kâğıtları havaya kaldırdı. "Dediğim gibi kalmaya karar

vermiştim. Soyunma odasında sandığı görünceye kadar nikâhımızın olduğu sabah bana gönderdiğin notu unutmuştum. Sanırım o kâğıtlar üremeye karar vermiş. Ne kadar azgınlaştıysa..." diyerek kıkırdadı genç kadın.

O kâğıtları tamamen unutan Alex küfrederek elini saçlarının içine daldırdı. Oysa birkaç ay önce o notları genç kadın için bırakırken, okumayı öğrendiğinde ve yazılanları okuduğunda ne kadar güzel bir sürpriz olacağını düşünmüştü. Alyssa gittikten sonra da yok etmeyi unutmuştu.

"O kâğıtlar bana ait, ver onları!"

Alyssa oyunbaz ve işveli bir tavırla başını iki yana sallarken cık cık sesleri çıkardı. Diğerlerinin içinden çektiği ilk kâğıdı sesli olarak okumaya başladı.

"Beni ömür boyu yakacak kıvılcıma bugün sahip oluyorum. Sen ömür boyu bana aitsin!"

Genç adam homurdanırken Alyssa mutlu bir kadına ait o hoş gülüşüyle odayı yıkadı. Diğer bir kâğıda geçti. Bu, evliliklerinin ikinci ayında yazılmıştı. "Kanatlarım yok ama sen varsın, daima..."

"Tamam! Kes şunu!" diye hırladı genç adam ancak Alyssa okumaya devam ediyordu.

Bir diğer kâğıt üçüncü ayda bırakılmıştı. "Seni sevmek için pek çok sebep verdin..."

Genç kadın hem gülerek hem de ağlayarak bir başka kâğıda geçti. "Bütün korkularından kurtul, düşersen ben seni tutmak için daima orada olacağım. Asla yalnız kalmayacaksın. Kızılım, sana âşık oldum!"

Bu notu o poker gecesinden dönerken arabada farkına vardığı gerçek nedeniyle yazmıştı, dün gibi hatırlıyordu Alex.

Alyssa, son kâğıdı da okuduktan sonra açık açık ağlıyordu. "Düşersem beni tutacak mısın? Oysa benim kanatlarım da sendin. Onları kopardıktan sonra düşmememi nasıl beklersin? Üstelik beni tutmak için orada değilsin! Sen de bana seni sevmek için pek çok sebep verdin! O zaman neden beni itiyorsun? Neden seni sevmeme izin vermiyorsun?"

Ninova

Acıyla karışmış yüzüyle ve hiç inandırıcı olmayan sesiyle, "Hislerim değişti, düşündüğüm gibi sana âşık değilmişim." dedi genç adam.

Alyssa, elindeki kâğıtları komodinin üzerine bıraktı. Genç adama dönerek yavaş hareketlerle geceliğin önce sağ omzundaki, sonra da sol omzundaki askılarını indirdi. Bunu öyle erotik bir yavaşlıkla yapıyordu ki Alex güçlükle yutkundu.

Omuzlardan kurtulan askılar kızın tenini okşayarak kaydı ve gecelik önce beline ve daha sonra da yere, ayaklarının dibine yığıldı.

Şimdi mum ışığının yıkadığı çıldırtıcı kıvrımları ve sarı ışığın okşadığı pürüzsüz teniyle ve her şeyiyle genç adamın gözlerinin önündeydi.

İyice yaklaştığı yatağa yaslanan genç kadın eğilip dudağını onun morarmış, şişmiş ve kapanmış göz kapağında okşayarak dolaştırdı. Oradan yanağına indi ve en son dudaklarında durdu. Bu arada tomurcuklanmış göğüs ucu genç adamın göğsüne sürtünerek inlemesine neden oldu.

Dilini onun dudağında gezdiren Alyssa, "Neden, Alex? Neden seni sevmeme izin vermiyorsun?" diye fısıldadı şehvetli bir sesle.

Genç adam, dudaklarını aralayarak onun diline dilini dokundurmak üzereyken aniden geriye çekildi. Yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Tanrı genç adama yardım etsin, Aşk Tanrıçası'nın beden bulmuş hâliydi. Ona bu kadar yakınken kanı vahşice damarlarında çağlıyor ve erkekliğinde toplanıyordu. Bu güzellik karşısında tamamen çaresizdi.

Alyssa onun ter damlacıkları birikmiş alnına, şehvetle gerilmiş yüzüne, kıza dokunmamak için yumruğa dönüşmüş ellerine ve en son olarak da örtüyü delmek üzere olan erkekliğine baktı.

"Neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?" derken elini uzatıp işaret parmağıyla onun dudağını okşadı. Bu erotik hareket orada kalmadı. Genç adamın çenesinden boynuna ve oradan da çıplak göğsüne indi. Ona kirpiklerinin arasından ateşli bir bakış atan Alyssa, elini genç adamın belinde duran örtüye kadar indirdi.

Alex, hırlayarak onun bileğinden tuttu ve örtüye ulaşmasına engel oldu. "Kes şunu, Alyssa!" diye tıslad. Bu şehvet saldırısına

direnmek için sıktığı dişleri neredeyse dökülmek üzereydi. Göğsü aldığı şiddetli nefeslerle inip kalkıyordu.

Bileğini onun parmaklarından bir çırpıda kurtaran genç kadın örtüyü aşağıya çekti. Adamın istekle gerilmiş erkekliği karşısındaydı. Onu baştan çıkarma oyunu birden ters tepmiş ve Alyssa da baştan çıkmıştı.

İçinde ona ulaşmaya çalışan açgözlü kadının aceleci koşturmasına rağmen yavaş hareketlerle yatağa tırmandı ve bacaklarını ayırarak onun erkekliğinin üzerine oturdu. Alex başını geriye doğru atarken hırlamış ve kalçasını genç kadına doğru itmişti. Artık alnı değil, bütün bedeni ter içindeydi.

İnatçı adam! Hâlâ direniyordu!

Alyssa onun üzerinde birazcık kıpırdadı ve genç adamın küfretmesine sırıttı. Eğilip göğsüne dilini dokundurdu. Göğüs ucunda dolanan bu dil diğer göğsüne geçtiğinde altında yatan adamın kontrolü kaybolmak üzereydi.

Bakışları onun aç bakışlarında, dilini onun göğsünden ayırmadan ve kadınlığını onun sertliğine sürterek, "Neden, Alex?" diye fısıldadı.

Genç adamın eli kızın beline giderek içine girmek için hamle yaptı. Ancak Alyssa kıvrak bir hareketle yükselerek onun bu çabasını boşa çıkardı. "Beni istiyor musun, sevgilim? İçime girmek ve ıslaklığımda kendini kaybetmek, çıldırtıcı bir şekilde sürtünen bedenlerimiz..." Cümlesini yarım bırakarak ona doğru eğildi. Pembe göğüs ucu genç adamın dudaklarına çok yakındı. Dilini dudaklarında gezdiren genç adam bu tomurcukları ağzına almak için ölüyordu. Başını kaldırarak ona ulaşmaya çalıştı. Zalim kadın onun bu çabasıyla eğlenir gibi doğruldu ve gülümsedi.

Kendisi de ter içinde kalmış ve nefes nefeseydi. "Beni istiyorsan istediğimi vermek zorundasın!" Bedeninin altını yeniden ona sürttü. "Neden... Alex?"

"Kahretsin, Alyssa!" diye haykırdı genç adam. Daha önce de pek çok işkence çektiği durumda kalmıştı ancak Alyssa en ünlü cellatlara taş çıkartırdı. Bedeni ona öylesine susamıştı ki sabrı gitgide zayıflıyordu. Sahip olmak için öldüğü çıldırtıcı kıvrımları o kadar

Ninova

yakınındaydı ki onu altına almak ve deliler gibi, sanki son günüymüş gibi içine girip çıkmak ve ilikleri kuruyana kadar onun içine boşalmak istiyordu.

"Dur artık lütfen!" diye boğuk bir sesle inledi.

"Bana istediğimi vermeden durmayacağım! Gerekirse sabaha kadar seni çıldırtmaya devam edeceğim. Neden bu işkenceye son vermiyorsun?"

Alex'in eli yeniden kızın beline gitti ve bedenine bastırdı. Bu yeterli değildi. Alyssa'yla hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Ne kadar derinlerine girerse girsin ne kadar çok sahip olursa olsun asla yetmemişti. Bu öyle bir açlıktı ki Alex, bu gücün karşısında zayıftı, âcizdi. Sonsuza kadar ona sahip olamadıktan sonra geriye kalan dünyanın hiçbir kıymeti yoktu.

Alyssa aniden gevşeyen ve durgunlaşan adama baktı ve onun gözünden kayan yaşlara tanık oldu. Elini uzatıp şefkatle bu yaşı sildi, daha sonra da onun yaralı yüzünü avuçlarına aldı. "Seni seviyorum!" dedi şefkatli bir sesle. Başparmağı onun çıkmaya başlayan sakallarında ve elmacık kemiğinde dolaştı. "Bana ne demiştin, hatırlıyor musun? *'Hayat risk almaktır. Göze alamadığın tehlikeler nedeniyle neler kaçırdığını asla bilemezsin. Bardağın boş tarafını görmekte neden bu kadar ısrarcısın? Dolu tarafını düşünerek umudumuzu canlı tutabiliriz.'* Bana bunları söyleyen o adam nerede? Her ne yaşıyorsan beni uzaklaştırmana izin vermeyeceğim."

Genç adam gözlerini açarak pes etmiş bakışlarını genç kadına dikti. "Sağ kolum yavaş yavaş his kaybına uğruyor. Önce uyuşmalarla başladı. Sonra elime aldığım şeyler bazen parmaklarımın arasından kayıp düşüyordu. En son çok tehlikeli bir durumda, adamın biri bana silahını doğrultmuşken kolumu kaldıramadım ve silah elimden kayıp yere düştü. Brendan olmasaydı ölmüş olacaktım."

Dehşete düşen Alyssa'nın dudaklarından bir çığlık kaçtı. "Aman Tanrım!"

Genç adam devam etti. "Bu görmezden geleceğim bir sorun değildi. Doktor Butchard'a gittim. O da birçok doktor arkadaşıyla durumumu paylaştı. Bana geri döndüğünde her şeyin geçmişte sokak

Ninova

dövüşü yapmam nedeniyle olduğunu söyledi. Başıma aldığım darbelerin sonucuymuş. Ve bu durumun sadece kolumla kalmayabileceğini, zamanla diğer koluma ve bacaklarıma da sıçrayabileceğini söyledi. Durdurabileceği herhangi bir tedavisi yok!"

"Hayır! Hayır! Elbette durdurabiliriz! Bir yerlerde tedavisi olmalı!" Alyssa titreyerek onun yüzünün her noktasını öpücüklere boğdu.

"Beni duymadın mı, Alyssa? Durdurabileceği bir tedavi yok!" Genç adam haykırmıştı. "Bir süre sonra yatağa bağımlı hâle geleceğim. Genç ve güzel karımın altımdan çişimi almasına izin vermek zorunda kalacağım. Senin yavaş yavaş soluşunu izleyeceğim. Buna katlanamam, bunu sana yapmayacağım!"

"Sen de kendini öldürmeye mi karar verdin?" Alyssa, acıyla onun göğsünü yumruklarken hıçkırıklarla ağlıyordu.

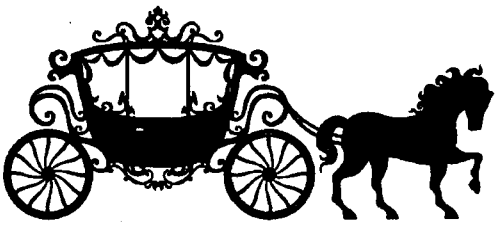
"Zavallı bir duruma düşmeden önce, senin hafızanda hep böyle kalma isteğiyle, kendi kendine yeten güçlü bir adam olarak ölmek istedim, evet!"

"İzin vermeyeceğim! Hayır! Bu kaderi kabullenmene ve ölmene asla ama asla izin vermeyeceğim!" diye haykırdı genç kadın. "Beni duyuyor musun? Pes edemezsin!" Sonra dudaklarına kapandığı genç adamı öpmeye başladı.

Cennete bu kadar yaklaşmışken bu dudakları ve sıcak kadınlığı reddetmeye gücü yoktu. Henüz ölmemişti. Üzerine uzanan kadının dudaklarına saldırırken, belinden tutarak kendini onun derin ve ıslak kuytusuna doğru itti. Erkekliğinin yerleştiği kılıf o kadar dar, sıcak ve ıslaktı ki verdiği zevkle yabani bir şekilde hırladı genç adam. Sabitlediği kızın içinde gidip gelirken dudakları onun dudaklarını, boynunu ve en son olarak göğüslerini buldu.

Özlemin verdiği bir acelecilikle seviştiler ve zirveye de aynı telaşla ulaştılar.

Alyssa, nefes nefese adamın üzerine yığılıp kaldığında genç adam son bir defa daha kendini ileri itti ve boşaldı. Uzun ve zevk dolu bir kükremeyle gevşedi.

BÖLÜM KIRK ALTI

"Yüce Tanrım! Bu ne güzel bir manzara!"

"Tanrı'ya çok şükür, barışmışlar!"

Alyssa, duyduğu fısıltılarla gözlerini araladı ve yatağın ayak ucunda durmakta olan Kontesleri görünce çığlık atarak örtüyü omuzlarına kadar çekti.

"Kahretsin Liberty, Fanny! Sizin hiç mahremiyete saygınız yok mu?"

Liberty, utanmış gibi yaptı ama bu hiç inandırıcı değildi. "Biz bilmiyorduk." Eliyle onları işaret ederken kurnazca parlayan gözlerini kaçırdı. "Senin burada olabileceğini düşünmemiştik. Alex'e bakmaya geldik."

Alex, kadınların tartışmasını duyunca yüzünü buruşturdu. "İyi olduğumu gördüğünüze göre neden hâlâ buradasınız?" diye homurdandı.

"Yaralarına merhem sürmemizi istemiyor musun?" dedi Fanny.

Alex dehşetle, "Yüce Tanrım, hayır! Elinizi bana dokundurmaya kalkarsanız kuzenim olduğunuza bakmadan sizi evden kovarım!" diye haykırdı.

"Şefkat dolu bir bakıma ihtiyacın var." dedi Liberty.

Fanny onu dirseğiyle dürterek, "Alyssa döndüğüne göre belli ki bu şefkati bizden beklemiyor." diye mırıldandı.

"Alyssa dönmedi!"

Odadaki üç kadının şaşkın bakışları ona kilitlendi.

Ninova

"Ne demek dönmedi? Bence oldukça dönmüş."

Fanny bu eğlenceli cümleyi büyük bir ciddiyetle başını sallayarak tasdikledi.

"Dönmedi, gidecek. Hatta şimdi yataktan çıkacak, giyindikten sonra bu evi terk edecek!"

Genç kadın öldürücü bakışlarını genç adama çevirdi. "Gitmeyeceğim! Burada kalacağım!"

"Onu duydun! Gitmeyecekmiş, burada kalacakmış!" Liberty kızı destekleyen bir gülücük attı.

Alex öfkeyle doğruldu ve üçüne baktı. "Ev benim! Kalmasını istediğim kişilere izin veririm. Ve siz Leydim, gidiyorsunuz!" Kuzenlerine baktı. "Sizin de artık evinize dönme zamanınız geldi!"

"Duydun mu, bizi de evden kovuyor?"

"Duydum, Fanny! Ama karısını kovamaz."

Alyssa, onu tasdikleyerek başını salladı ve genç adama döndü. "Beni kovamazsın. Gitmeyeceğimi söyledim." Kollarını göğsüne bağlayarak asi bakışlarını onun üzerine dikti.

"Üçünüzü de kovuyorum! Bir an önce evimi terk etseniz iyi olur. Sakın karşı koymaya çalışmayın, çalışanlara söyler, sizi dışarı attırır ve içeri alınmamanız için emir veririm."

"Alex, beni dinle! Neden uzaklaştırmak istediğini anlıyorum ama..."

"Alyssa, git! Geri adım atmayacağım. Dün geceye rağmen fikrimi değiştirmedim!"

"Aptal adam!" diye cırladı genç kadın.

"Aptal çocuk!" diyen Liberty, kız kardeşinin kolundan tutup dışarı sürükledi.

Onlar çıktıktan sonra Alyssa, genç adama uzandı. Alex, yanağına uzanan bu eli tutarak durdurdu. "Yapma, Alyssa! Söyleyeceğin hiçbir şey fikrimi değiştiremez! Ailenin yanına dön! Ben de en azından seni seven ve koruyan insanların yanında olduğun için huzur duyabilirim."

"Senden vazgeçmemi mi istiyorsun?"

Ninova

"Vazgeçmek zorundasın! Düşünsene, yıllarca yatalak olan bir adamla hayatını nasıl geçireceksin? Sen canlı, cıvıl cıvılken ben sana bakarak her gün öleceğim: Olmaz, yapamam! Evliliğimizin feshi için de başvuracağım. Böylece gelecekte kendine bir aile kurma imkânın olacak."

"Ne yapacağım dedin?" diye haykırdı genç kadın öfkeyle. Bu duyguyla patlamak üzereydi. "Seni taş kafalı serseri! Asla senden boşanmayacağım ve ayrılmayacağım!"

"Yapmak zorunda kalacaksın."

"Beni zorlarsan... Zorlarsan..." diye hıçkırdı Alyssa.

"Zorlayacağım, Alyssa! Bu senin iyiliğin için..."

Yataktan fırlayan genç kadın öfkeyle geceliğini başından geçirdi. "Benim iyiliğim için olduğunu sakın söyleme!" diye haykırdı. Yatağa yaklaşıp üzerine eğildi. "Tamam, yalnız mı ölmek istiyorsun? Yalnız öl! Bu arada ben de kendimi öldürecek bir yol bulacağımdan eminim!" Topuğunun üstünde dönerek hışımla kapıya yürüdü.

Alex, "Alyssa, ne demek istiyorsun?" diye arkasından haykırdı. "Buraya geri gel hemen ve ne dediğini açıkla, seni lanet olası!"

Yatağa yeniden yığıldığında, "Kahretsin!" diye homurdandı. Alyssa'nın tehdidini kesinlikle ciddiye alıyordu. Bir an önce iyileşip ona ne demek istediğini sormalıydı.

Eli sızlayan gözüne gitti. Nasıl göründüğü hakkında bir fikri vardı. Buna rağmen onun gelişi pek çok duygunun saldırısı altında bırakmıştı genç adamı. Geceki seksi ve baştan çıkaran Alyssa'yı yeniden hatırladığında arzu ve acıyla inledi. İnanılmazdı, mükemmeldi, kesinlikle muhteşemdi. Yaşadıklarını hayatının son gününe kadar özlemle hatırlayacaktı.

"Lanet olsun! Neden?" diye haykırdı sessiz odada, kime isyan ettiğini bilmeden...

Alyssa daha çok öfkeden ağlayarak hazırlanmış ve evi terk etmişti. Yol boyunca da bu öfke katlanarak artmıştı.

Elenor, kızının dağılmış hâlini görünce koşturdu. Genç kadın ağlayarak odasına koştururken Kontes de peşinden gitti. Gözleri yeni kavuştuğu kızı adına endişeyle doluydu.

Kapıda üzüntü dolu gözlerle kızını izleyen kadını görünce Alyssa'nın hıçkırıkları arttı ve ilk defa zor bir anında sarılabileceği birinin olduğunu fark ederek kendini onun kollarına attı. Ağlayarak ona her şeyi anlattı.

Kızının sırtını okşayarak, "Bir yolunu bulacağız, tatlım." diye fısıldadı. "Anthony, dünyanın en iyi doktorlarını bulabilir. Ekselansları ümidini kaybetmiş olabilir ama biz kaybetmeyeceğiz. İlk önce de senin güçlü olman ve inancını kaybetmemen gerek."

Alyssa'nın elinden tutarak koltuğa oturmasını sağladıktan sonra, "Ağlamak yerine bundan sonra yapacağımız şeylere odaklanmalıyız." dedi.

Alyssa, burnunu çekerek ve elinin tersiyle gözyaşlarını silerek, "Ne yapacağımı bilmiyorum! Beni yanında istemiyor! Bunun kendi iyiliğim için olduğunu söyledi. Eve gitmemi yasakladı! Ona ulaşamamaktan korkuyorum!" diye hıçkırdı.

Elenor, onun yanağını şefkatle okşadı. "İşe araştırmakla başlayacağız. Bu hastalığı, neler yapabileceğimizi, Avrupa'da ve Asya'daki en ünlü doktorları araştıracağız. Bu arada sen de onun yanında olabilmek için çaba harcayacaksın. Reddedişlerini görmezden gelecek kadar inatçı mısın?"

Alyssa, ağlamaklı bir şekilde kıkırdadı. "Tutunabileceğim en sağlam dal inatçılığım..."

"Bu güzel, kendini toparlaman gerek, gidip elini yüzünü yıka ve hazırlan."

"Nereye gideceğiz?"

"Londra, dünyanın en büyük ve gelişmiş şehirlerinden biri. Eminim tedavi için araştırma yapabileceğimiz dükkânlar vardır. İşe bu dükkânlardan, şifacılardan ve aktarlardan başlayacağız."

"Teşekkür ederim!" diyen genç kadın annesinin yanağından öperek kalktı. Elenor haklıydı. Ağlayarak ve ümitsizliğe düşerek kaybedecek zamanı yoktu.

Elini yüzünü yıkamak ve kıyafetini değiştirmek üzere yan odaya geçti.

Akşamüzeri elinde kocaman bir sepetle kapıyı vurdu. Aralanan kapıdan Charles'in yüzü göründü. Şaşkınlıkla, "Ekselansları..." diye mırıldandı.

"Kapıda durmak yerine beni içeriye alabilirsin, değil mi Bay Charles?"

"Üzgünüm efendim, Ekselansları..." Adam kızararak bakışını kaçırdı. "Efendim sizi almamamız konusunda kesin emir verdi, daha doğrusu tehdit etti!"

Alyssa şaşkınlıkla bakıyordu. "Ciddi olamaz!" Kızgınlık, gözlerinden adama doğru püskürdü. "Çekil, Charles! İçeri gireceğim!"

"Mümkün değil, efendim. Özür dilerim, yapamam."

Bu aşağılamaya sadece çığlık atarak cevap verebilmişti. Kapıyı geçmeye çalıştı ancak utanç verici bir şekilde adamın bedenini aşamadı.

Sonunda derin bir nefes aldı. Alyssa'yı bu şekilde geri püskürtebileceğini mi sanıyordu? Çok yanıldığını kısa zamanda anlayacaktı. İçinde bitkisel yağlar, kremler, merhemler ve sabunlar olan elindeki sepeti adamın kollarına fırlatır gibi attı.

Bütün günü tedavi için Londra sokaklarını araştırmakla geçirmişti. Yorgundu, ayakları sızlıyordu ama Ekselansları Dük onu kapıdan içeriye bile sokmamıştı.

Aldığı yenilgiye rağmen omuzlarını dikleştirerek onu bekleyen arabaya geri döndü.

Gelecek günlerde de bu durum değişmedi. Her gün kocaman bir sepetle geliyor, kapıdan döndürülüyordu. Bir süre sonra onun geleceği saati bildikleri için kapı açılmamaya başladı. Bu uşağı ya da

hizmetçiyi, genç kadını utanarak kovmak zorunda kalmaktan kurtarmıştı. Alyssa inatçıydı. Getirdiği sepetleri kapı önüne bırakıp gidiyordu.

David, Casino Black'in çift kanatlı devasa kapısından giren kadını görünce elini cebinden çıkardı ve dikleşti.

Asma katta her zamanki yerinde duruyordu. Bu gece kalabalık bir grup olarak gelen denizcileri gözlemliyordu. Herhangi bir olay çıkarırlar endişesiyle gözü onların üzerindeydi ancak genç kadın bütün dikkatini dağıtmıştı. Birkaç basamak aşağıda bekleyen adama, "Aden! Şu kapıdan giren kızıl saçlı kadını görüyor musun? Onu kimsenin rahatsız etmesine izin vermeden bana getir. Bu arada Ekselansları Anju Dükü'nü de bul ve beklediğimi söyle!" diye emretti.

Aden diye hitap ettiği genç adam henüz yirmi beş yaşındaydı. David, onu bir gemiye baskın yaptıklarında bulduğunda on yaşındaydı. Kurtardığı diğer adamlarla birlikte göndermiş ama çocuk evcil bir köpek gibi peşinden ayrılmamıştı. Kovmaları ters tepince mecburen kendisiyle gelmesine izin vermişti. O zamandan bu yana onunla olan Aden, büyüdükçe iri yarı bir gence ve David'in en güvendiği adamlarından biri hâline dönüşmüştü.

Aden, verilen bu emirle harekete geçerek hızla merdivenleri indi. Kalabalığın arasından kıvrak hareketlerle geçerken kimseyi rahatsız etmiyordu. Kadına ulaştığında ona bir şeyler söyledi. Kadın başını kaldırıp, merdivenin tepesinde olan David'e bakarak başını salladı ve Aden'in peşine takıldı.

Bu arada bir masada oturmakta olan Brendan'ın kulağına eğilip David'in söylediklerini iletti. Brendan, Aden'in arkasındaki kadını görünce telaşla ayağa fırladı.

"Burada ne yapıyorsunuz, Ekselansları?" diye fısıldadı. Kızın ünvanının diğerleri tarafından duyulmaması için kısık sesle konuşmuştu.

"Sizinle konuşmam gerekiyordu." diye cevapladı Alyssa.

Ninova

"Bir not yollayabilirdiniz!" Brendan'ın sesi tepkiliydi.

Alyssa, bakışını kumarhanenin içinde gezdirerek, "O zaman kocamın sürekli geldiği Casino Black'i görme fırsatı bulamazdım." diye mırıldandı. Gördüklerinden etkilenmişti. Özellikle ortada dolaşan fahişeleri görünce gözleri irileşmiş, sonra da kısılmıştı.

"Alex, boş zamanlarında neler yaptığını ve nerelere takıldığını mı anlatıyor?"

"Anlatmadığını biliyorsunuz, Lordum! Merakımı tatmin edecek yollar bulduğumu varsayabilirsiniz."

Brendan kaşını kaldırdı. "Mesela?" dedi meraklı bir sesle.

"Peşinize adam taktım!"

Genç kadının yanında durduğunu umursamayan genç adam küfretti. Birkaç gündür hisleri onu uyarıyordu ancak Alyssa'nın tuttuğu adam çok iyi gizlenmiş olmalıydı ki ne yaparsa yapsın bulamamış, bunun geçici bir paranoya olduğunu düşünmüştü.

"Alex'in de mi?" diye sorarken sesinde gülme izi vardı.

"Özellikle onun..."

"Alex'in sizden korkması gerek, Leydim! Bir haftadır evden çıkmadığını da biliyorsunuz o zaman..."

Kurnaz bir ifadeyle sırıtan Alyssa, "Biliyorum ancak yaraları iyileştiğinde ve kendini toparladığında çıkacak." derken yüzündeki gülümseme silindi ve kaşları çatıldı. "Ben de bu nedenle buradayım."

Brendan gülümseyerek ve "Önden buyurun, Leydim!" diyerek onu merdivenlere doğru yönlendirdi.

Merdivenlerin sonunda bir kapıyı açan David, Alyssa'yı asma kattaki ofise buyur etti.

Kırmızı deri koltuklar, gül ağacından büyük bir masa, içkilerin ve bardakların durduğu bir büfe dışında sade olan odanın en büyük özelliği kumarhaneye bakan duvarın boydan boya cam olmasıydı. Kumarhanenin sahibi oturduğu yerden bile aşağıdaki kalabalığı kontrol edebilirdi.

Kapı kapandıktan sonra odayı incelemeyi bırakıp kendisine merakla bakan iki adama döndü.

"Peşimize adam takmış!" dedi Brendan, David'e.

Genç adam kumral kaşlarını kaldırarak, "Sebebini de söyledi mi?" diye sordu donuk bir sesle.

"Şimdi söyleyecek!" diyen Brendan imayla genç kadına baktı.

Alyssa, karşısında duran ve ürkütücü bir ifadeyle kendisine bakan iki adamın karşısında kendini güçsüz ve zayıf hissetti. Geldiği bu yerin güvenilir olmaması ise onu tedirgin etti.

Kızın konuşmadığını gören David, "Alex buraya yalnız başınıza geldiğinizi duyunca çok kızacak." dedi.

"Ama duymayacak, öyle değil mi Bay Rainer?"

"Bence duyacak, Ekselansları."

Alyssa gözlerini devirerek, "Erkek dayanışması, öyle mi?" dedi.

İki adam da başını salladı.

"Eğer geldiğimi söylerseniz, onu dövüşlerden alıkoymanızı benim söylediğimi anlar."

"Onu dövüşlerden alıkoymamızı mı istiyorsunuz? Alex, kimseyi dinlemez, karısı olarak bunu biliyor olmalısınız."

"Biliyorum, işte bu nedenle ne olursa olsun onu dövüşten uzak tutmalısınız. Yoksa kendini öldürecek!"

"Bizi dinlemez." diye itiraz etti Anju Dükü.

"Dinlemesini sağlayın o zaman!" diye bağırdı genç kadın. Sonra özür dileyen bir ifadeyle baktı. "Sokak dövüşleri onu öldürüyor. Bir an önce ölmek için o dövüşlere katılıyor." Gözünden kayan yaşı aceleyle sildi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Anju Dükü.

"Geçmişte yaptığı o dövüşler nedeniyle bedeninde his kaybı başladı. Şu anda sağ kolunda... Doktor Butchard, ara ara olan bu hissizliğin zamanla bütün bedenine yayılacağını söylemiş!" Düşüncesi bile gırtlağına kocaman bir yumrunun oturmasına neden oluyordu.

Ninova

"Bu sebeple beni yanında istemiyor, evden kovdu! Bir yolunu bulabileceğimizi söyledim ama o buna inanmıyor."

Brendan şaşkınlıkla ve üzüntüyle elini saçlarından geçirdi. "Bu nedenle o gece adama ateş etmedi, edemedi, bu nedenle sol eliyle atış talimleri yapıyor! Kahretsin, bir gariplik olduğunu biliyordum!"

Hepsi de çaresizliğin verdiği ağır suskunluğu paylaştılar.

"Ben bir çare buluncaya kadar onu dövüşlerden uzak tutmalısınız!" diyerek bu sessizliği bozdu Alyssa. "Babam, Kont Warren, dünyanın her yerine mektup yazdı ve adam gönderdi. En ünlü doktorları bulacağız. Onun ölmesine izin vermeyeceğim. Söylediği kaderi kabullenmesine de... Bu nedenle yardımınıza ihtiyacım var!"

Marlborough ve Bay Rainer kızı desteklediklerini belirten bakışlarla başlarını salladılar.

Rahatlayan ve derin bir nefes alan genç kadın, "Ben gideyim o zaman." diyerek kapıya yürüdü.

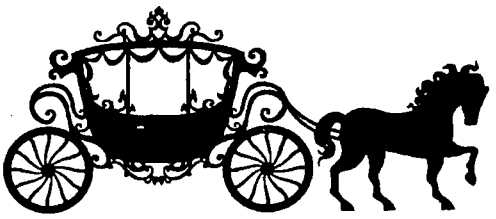
"Size evinize kadar eşlik edeyim Leydim, fazlasıyla tehlikeli yerlerde yalnız başınıza dolaşıyorsunuz." diyen Brendan'a aniden dönen Alyssa, sormayı ya da sorgulamayı unuttuğu bilgiyi hatırlamıştı.

"Alex'in neredeyse öleceği o gece... Ne yapıyordunuz, Lordum?"

David, bakışını arkadaşına çevirdi. *Hadi açıkla açıklayabilirsen,* diyen bir şekilde baktı.

Brendan, "Size açıklarım ama daha sonra sizi öldürmek zorunda kalırım. Bu nedenle açıklamamayı ya da gerekli açıklamayı Alex'e bırakmayı tercih ederim." diyerek işin içinden sıyrıldı.

Bakışları bir süre iki adamın arasında gidip geldi. İstediği açıklamayı alamayacağını anlayınca, arkasını dönüp ofisten çıktı.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Alex, ellerini arkasına kavuşturmuş, ahır yolunda yürüyen genç kadını izliyordu. İki haftadır her gün kapının önüne sepetlerle; güzel kokulu, kötü kokulu, kokusuz yağlar, merhemler, sabunlar, tütsüler bırakıyordu. Genç adamın verdiği emirle eve alınmıyordu ancak bu onu durdurmamıştı. Bütün ev, tepeden tırnağa bu sabunların, yağların ve merhemlerin kokusuna bulanmıştı.

Bazen sepeti bıraktıktan sonra ahıra uğruyor, Kasırga'yla özlem gideriyordu. Böyle anlarda Alex, onun rüzgârda savrulan saçlarını, ince görüntüsünü ve gün ışığıyla yıkanan yüzünü pencereden izliyordu.

Bu zamana kadar kısrağı götürmemesi şaşırtıyordu genç adamı. Sonra kızın kurnazlığını hatırlayıp gülümsedi. Elbette götürmeyecekti. Buraya, Alex'e dönebilmek için eline geçen her fırsatı değerlendirecekti. Bu bazen genç adamın yüreğini aşkla kabartıyor, bazen de vazgeçmediği için öfkelendiriyordu.

Orada uzun süre kalarak kızın ahırdan çıkmasını bekledi. Her görüşünde belki bu sondur diyerek gözleriyle onu içiyordu. Bir gün belki onun bu muhteşem güzelliğini görebilmek için bile göz kapaklarını kıpırdatamayacaktı. O anı düşündükçe sinsi bir ağrı göğsünün üzerine kıvrılıyor ve uzun süre genç adamı terk etmiyordu.

Genç kadın sonunda ahırdan çıktı. Bahçe kapısına doğru yürürken başını kaldırdı ve Alex'le göz göze geldi. Bu gözlerde yaşadığı acı ve büyük aşk vardı. Tıpkı Alex'in gözlerinde de olduğuna emin olduğu o büyük aşkla bakıyordu.

Ninova

Duraksayan kadınla bakışmaları ne kadar sürdü bilmiyordu genç adam. Sonunda Alyssa harekete geçip yürümeye başladı ve Alex, bahçe yolunda gözden kaybolunca kadar onu bakışlarıyla takip etti.

Bir öğlen vakti her zaman olduğu gibi Londra'nın bütün ara sokaklarına girmiş, tarif edilen dükkânları bulmaya çalışmış ve kolundaki sepet de yavaş yavaş ağırlaşmaya başlamıştı. Artık Elenor'u yanında her yere sürüklemiyordu Alyssa. Kontes, bunu tek bir şartla kabul etmişti. Yanına oda hizmetçisi olarak görevlendirilen Gretha ve uşaklardan birini alırsa yalnız gitmesine izin vereceğini söylemişti.

Genç kadın bunu kabul etmişti.

Elindeki sepeti uşağa uzatarak bitkisel yağlar ve otlar satan dükkândan çıktığında Bayan Davidson'la burun buruna geldi. Bulunduğu sokak işlek değildi ve yanlarından gelip geçenler de tekinsiz gözlerle onu süzüyordu.

Carley Davidson'un Alyssa'ya dikilmiş nefret dolu bakışları kısa bir süreliğine bulundukları sokağa çevrildi ve yeniden genç kadına döndü. "Sonunda layık olduğun yeri bulmuşsun bakıyorum, Ekselansları!" dedi çirkin bir gülümsemeyle.

Alyssa ise bu kadınla daha fazla muhatap olmak istemiyordu. Yanında bulunan hizmetçisine işaret ederek yürümeye niyetlendi ancak kadın bir adım atarak yolunu kesti.

"Dedikodular doğru, değil mi? Onu yatağında tutamadın ve seni evden kovdu. Bunu en baştan biliyordum zaten. Senin gibi bir köylünün onu elinde tutabilmesi mümkün değildi. Artık meydanı bana bıraktığına göre en kısa zamanda harekete geçmeliyim."

Dedikodular umurunda değildi Alyssa'nın... Kadının sinir bozucu varlığı ve sesi ise kesinlikle umurundaydı. "Onun bana ait olduğunu daha önce söylemiştim. Verdiğim ders yeterli gelmedi mi?"

Genç kadının bu sözleri o geceki yaşadığı utancı hatırlatmıştı Carley'e. Yüzü öfkeden mora dönerken, "Seni küçük sürtük! Bu savaşı kazanabileceğini mi sanıyorsun? Seni mahvettiğimde yerlerde

Ninova

sürünüyor olacaksın. Ekselanslarının yatağında senin hâline kahkahalarla güleceğiz!" dedi.

Bunu söylememeliydi ama söylemişti. Cümlenin çağrıştırdıkları bir anda genç kadının dünyasında depreme neden oldu. Gözünü kızıl bir öfke kapladı. Kadına doğru bir adım attı.

"Savaş mı istiyorsun? Ben karşılık vermeye yeni başladım. Ne yapabilirsin, Bayan Davidson? Dük'ü elimden alabilmek için cesedimi çiğnemen gerekecek!"

Carley sinsi bir ifadeyle sırıttı. "Belki de gerçekten de cesedini çiğnemem gerek. Bir düelloya ne dersin? Kazanan ya da hayatta kalan Alexander'i alır!"

Kadın aklını kaçırmış olmalıydı fakat yüzünde şaka yaptığına dair herhangi bir ifade yoktu. Gerçekten de ciddiydi. Kadınlık gururu bu meydan okuma karşısında geri çekilmek istemiyordu. Diğer yandan bu zamana kadar eline aldığı tek silah hançeriydi.

"Korkacağını biliyordum!" diyerek tahrik etti kadın.

Herhangi bir şekilde Alex'ten vazgeçebileceğini düşünmüyordu. Ne demişti genç adam? *Yalnız öleceğim!* Alyssa kendi cevabını da hatırlıyordu. Eğer sevdiği adam onu hayatına geri kabul etmeyecekse belki ölüm onu bu işkenceden kurtarırdı.

"Tamam, yerini söyle!"

"Akşamüzeri Hyde Park'ın kuzeyindeki korulukta... Tabancayla bir düello, seni bekliyor olacağım!"

Kadın, arkasını dönüp giderken Alyssa'nın ağzından kendine inanamayan bir inleme fırladı. Bu akşamüzeri, bu sürtük gerçekten de cesedini tekmeliyor olacaktı.

Başını çevirince Gretha'nın kocaman gözlerle kendisine baktığını gördü. Yaklaşarak, "Bu aramızda kalacak, değil mi Gretha?" diye sordu.

"Ama... Ama... Hanımım..." Kız kekelemekten konuşamıyordu.

"Söz ver bana, annem öğrenirse hastalanır, onun bilmemesi gerek!"

"Hanımım, yapamam..."

"Bana hiçbir şey olmayacak, çok iyi silah kullanırım!"

"Düello yasak, sizi asabilirler!"

"Kraliyet muhafızlarının iki kadın arasındaki şakalaşmayla uğraşmayacak kadar işleri yoğundur. Merak etme! Şimdi söz ver bana!"

Kıza bir süre daha dil dökmesi gerekse de sonunda kabul ettirmişti.

Alex peşinde gölge gibi onu takip eden Brendan'dan sıkılmıştı. Bunun sebebini sorguladığında iyileştiğini gözleriyle görmek istediğini söylemişti arkadaşı. Ayrıca Casino Black'te de Brendan yetmezmiş gibi David'in de bakışları sürekli üzerindeydi. Bu nedenle arkadaşını atlattığı anda bir şeyler içmek için kendini White Centilmenler Kulübü'ne atmıştı. En azından burada onu kimse rahatsız etmeden kafasını dinleyebilir, birkaç kadeh içkiyle düşünemeyecek kadar sarhoş olabilir ve yatağa uzandığında sızabilirdi.

Kimsenin rağbet etmediği şömine başında içkisini yudumluyordu. Yüksek arkalıklı bir koltuğa oturmuş ve sırtını kalabalığa dönmüştü. Şu an kimseyle muhabbet edecek havada değildi. Aklı sürekli Alyssa'nın o geceki görünüşüne ve sözlerine giderken zaten bir sohbeti sürdürebilecek yeterliliğe de sahip değildi. Elindeki içkiyi tepesine dikti. Düşünemeyecek kadar sarhoş olması gerekiyordu.

Arkasında kalan masada kahkahalar artınca konuşulan konuya kulak misafiri oldu. Birkaç beyefendi sohbet ediyordu.

"Bu gelmiş geçmiş en sansasyonel düello olacak!"

"Buna inanamıyorum, iki kadının düello yaptığı nerede görülmüş?"

"Eminim bu durum Ekselanslarının hoşuna gidiyordur."

Bu gizemli düello Alex'i de meraklandırmıştı. Gerçekten böyle bir düello var mıydı yoksa söylenti miydi? Devam eden konuşmayı şimdi daha dikkatli dinliyordu.

"Bence haberi yoktur. Yoksa engellerdi, sonuçta eski metresi karısını düelloya davet etmiş." Kahkahalar konuşmayı kesti.

"Sizce kim kazanır?"

"Bayan Davidson'u birkaç kez ateş ederken görmüştüm, fena değil. Ama Düşes'i hiç görmedim."

"Belki de Ethelwolf onu böyle durumlar için hazırlamıştır, ne dersiniz?"

Kahkahalar artarken duyduklarıyla irkilen Alex bardaktaki içkiyi üzerine döktü.

"Ah dostum, çok imreniyorum, keşke benim için de kadınlar düello yapsaydı!"

O sırada şöminenin önündeki koltuktan kalkan Dük'ü görünce hepsinin ağzı şaşkınlıkla açıldı. Alex yanlarına gelince hepsi suspus oldular.

"Düello nerede?" Genç adam dişlerinin arasından konuşmuştu.

Hiçbirinden ses çıkmadı.

"Düello nerede dedim?" Alex'in sesindeki tehdidi duyunca içlerinden biri konuşmaya karar verdi.

"Parkın sonundaki korulukta... Bayan oldukları için sabaha karşı değil, akşamüstü yapılacak. Bütün Londra izlemeye gidecek."

Genç adam için bu yeterli olmuştu. White'yi terk ederken kalbi korkuyla atıyor, o lanetli cadıyı elleriyle öldürmek istiyordu.

Nereye gideceğini söyledikten sonra arabaya bindi ve "Acele et!" diye sürücüye bağırdı.

Akşamüstü saat kaçta? Ya geç kaldıysa...

Saat dört olmuştu. Yumruğunu arabanın döşemesine geçirdi. Daha hızlı olamaz mıydı? Pencereden dışarıya baktı. Bütün Londra aynı yöne gidiyorsa bunun bir tek açıklaması vardı.

Lanet olası Kont Warren nerelerdeydi? Bu düelloya nasıl izin veriyordu? Parkın sonuna geldiklerinde artık kalabalıktan ilerleyemeyen arabayı orada bırakarak koşmaya başladı. Gerçekten bütün Londra bu inanılmaz düelloyu görmek için oraya akın ediyordu. Ağaçların arasında koşarken insanlar sanki bir karnaval havasındaymış gibi konuşup gülüşerek sohbet ediyor, her taraftan kahkahalar yükseliyordu. Bir skandalın tam ortasındaydı.

Ninova

Ama en önemlisi Alyssa vurulabilirdi. Carley ile birkaç kez av partilerine katılmıştı. Centilmenlerin dediği gibi bir kadına göre hiç fena değildi oysa Alyssa'nın kullandığı tek silah hançeriydi.

Aman Tanrım, sevdiği kadın kesinlikle ölecekti! Korkunun soğuk nefesi ensesinde dolaşırken ağaçlarla çevrili meydana vardı.

İki kadın sırt sırta vermişler, işareti bekliyordu. Ortalık öyle sessizleşmişti ki korulukta yaşayan hayvanlar bile susmuştu.

Daha o kıpırdayamadan işaret verildi ve iki genç kadın yürümeye başladılar. Sesini çıkaramayan Alex donmuş kalmıştı.

Onuncu adımda aniden döndüler ve Carley silahı ateşledi. Tek el silah sesi duyuldu. Alyssa elindeki silahı atmıştı. Neden ateş etmemişti? Neler olduğunu anlayamıyordu genç adam. Yüzü dehşetle kasılırken Carley'in yere düştüğünü gördü. Alyssa ise hâlâ ayaktaydı. Bu onun vurulmadığını ve iyi olduğunu gösterirdi, değil mi? Herkesin yüzünde şaşkınlık vardı ve ne olduğunu hiç kimse anlayamamıştı.

Doktorlar Carley'in yanına koşarken Alex kendini Alyssa'ya doğru koşarken buldu. Genç kadının yanına vardığında o, şaşkınlıkla olanları izliyordu. Alex'in kolları onun donup kalmış bedenini sardı.

Carley yattığı yerde acıyla bağırıyordu. "Lanet olası vahşi sürtük beni yaraladı!"

Genç adam onu kendine döndürdü. "Ne yaptın, tek el silah sesi duydum, onu nasıl yaralayabilirsin ki?"

Alyssa bir an öylece ona baktı, sonra gülümsedi. "Bıçakla..." Kendisine anlamamış şekilde bakan genç adama, "Tabanca kullanmayı bilmiyorum ama bıçağı çok iyi kullandığımı sen de biliyorsun, son anda karar vererek hançeri fırlattım. Sanırım bacağına isabet ettirdim." dedi.

Şaşkınlığını üzerinden atamayan Alex, kızı omuzlarından tutup sarstı. "Seni vahşi küçük cadı! Nasıl böyle bir şey yaparsın? Öldürülebilirdin. Ateş etmeyi bilmeden düelloyu kabul etmeye nasıl cesaret edersin? Ya onu öldürseydin? Ömür boyu zindanlarda çürüyecektin!"

Ona cevap vermeyen Alyssa'nın bedeninin yere doğru kaydığını fark edince kollarıyla onu sardı. Gecikmiş şoktan bayılmış olmalıydı.

Ninova

Kızı yavaşça çimenlerin üzerine bırakırken eline dokunan ıslaklığa dehşetle baktı. Yaralanmıştı! Bir an delilik sınırını geçtiğini düşündü. Aklını kaybetmişti.

"Doktooor!" Kendi panik dolu çığlığını fark etmemişti.

Diğer kadınla ilgilenen Doktor, Dük'ün haykırışını duyarak koştu. Alex'i iterek kızın yanına çöktü. Genç adamın panik dolu bakışları altında genç kadının elbisesini kesince altından kurşun yarası ortaya çıktı.

Yarayı inceleyince derin bir nefes aldı. Tanrı'ya şükür, kurşun omzunu sıyırıp geçmişti. Doktor temizlediği yarayı sararken genç adam hâlâ sakinleşmeye çalışıyordu. Sargı işi bitince kucakladığı kıza, "İyileşeceksin!" diyerek yakınlarda duran bir arabaya yöneldi.

Arabanın sahibi yaşlı bir baronesti. "İşiniz bitince gönderirsiniz." diyerek onlara el salladı.

Alex, teşekkür ederek kucağında baygın olan genç kadınla birlikte arabaya bindi. Rengi çekilmiş yüzüne bakarken, onu kaybedebileceğini düşünerek sakinleşmiş kalbinin yeniden panikle atmasına neden olmuştu. *Yüce Tanrım!* Bugün kulübe gitmeseydi bu düellodan haberi bile olmayacaktı. Öldüğünü çok sonra duyabileceği düşüncesi beynindeki her noktayı acıttı.

Renksiz yanaklarına düşen uzun kirpiklerine bakarken eli şefkatle çenesinde gezindi. "Neden yaptın?" diye fısıldadı. "Sen yoksan ben nasıl var olabilirim? Senin olmadığın bir dünyada nasıl nefes alabilirim? Yanımda değilken bile yaşamıyorum ben! Dünyam seninle başlayıp seninle bitiyor. Beni sonsuz karanlığa mahkûm etmeyi nasıl düşünebilirsin?" Genç kadını sıkıca kucaklayarak göğsüne bastırdı. "Ah Alyssa! Ben ne yapacağım?" Sesi öylesine çaresiz çıkıyordu ki...

Arabanın içine kadar gelen arabacının sesini duyunca ona adres vermediğini fark etti.

Nereye götürmeliydi? Eve mi yoksa anne babasının evine mi?

Eve geri götürdüğü takdirde, gözünü açar açmaz yine kendilerini tartışma içinde bulacaklardı. Alyssa direnecek, bu defa onu uzaklaştırmayı başaramayacaktı. Bu nedenle sürücüye Kont Warren'in

adresini verdi. Onun iyileşme sürecini etkilemek istemiyordu. Ayağa kalktığı zaman bol bol kavga edebilirlerdi.

Ayrıca Kont ve Kontes'i genç kadını durdurmadıkları ve böyle bir şeye izin verdikleri için azarlamayı düşünüyordu.

Hareketsiz bir şekilde uzanan genç kadına bakarak ve "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum!" diye fısıldayarak alnından öptü.

Alex, kucağında baygın olan genç kadınla arabadan indiğinde, aynı anda başka bir arabadan inen Anthony ve Elenor'la karşılaştı ve karı koca, dehşetle genç adama ve kucağında baygın yatan kızlarına doğru koştular.

"Aman Tanrım, ne oldu? Alyssa, o iyi mi?" Elenor bir taraftan endişeyle bağırırken bir taraftan ağlıyordu.

Genç adam, duraksamadan yürümesine devam etti. "Evet, sadece küçük bir sıyrık... Şu anda baygın, onu odasına götürmeliyim."

Kapıyı açan uşak, genç adama kızın odasına kadar eşlik etti.

O andan sonra telaşlı koşuşturmalar, Anthony'nin "Doktoru çağırın çabuk!" diye gürlemesi ve genç kadının odaya taşınması, Elenor'un sürekli ağlamasıyla geçti.

Alyssa yavaşça gözlerini araladığında, Dük'ün pencerenin önünde durduğunu ve beline koyduğu elleriyle tehditkâr bir şekilde dışarıyı izlediğini gördü. Gergin olduğu omuzlarından ve duruşundan belliydi. Arada bu gerginliği azaltmak için boynunu ovuşturuyordu. Genç kadına doğru dönünce telaşla gözünü kapattı Alyssa ve hâlâ baygın olduğunu düşünmesi için kıpırdamadan yatmaya devam etti.

O sırada yavaşça açılan kapıdan birileri odaya girdi.

"Hâlâ kendine gelmedi mi?" diye fısıldayan Elenor'u duydu. Alex'in sesinin gelmemesi onun başını sallayarak cevap verdiğine işaret ediyordu.

"Doktoru çağıralım, bu normal değil. Bu zamana kadar kendine gelmesi gerekiyordu." diyen Elenor'un sesi çaresiz ve üzgün çıkıyordu.

Alex'in gergin sesini duydu. "Böyle bir şey yaparken ona nasıl engel olmazsınız!"

"Dün öğlenden sonra hasta olan bir yakınımızı ziyaret için evden ayrılmıştık. Hemen dönemeyeceğimizi biliyordu. Ona da ısrar ettik ama yalnız kalabileceğini söyledi. Hâlâ aklım almıyor! Böyle bir şeye nasıl cesaret eder? Hem de tabanca kullanmayı bile bilmezken..."

Genç adam alayla homurdandı. "Siz kızınızı daha tanımıyorsunuz sanırım. İlk karşılaşmamızda beni neredeyse atıyla eziyordu. Sonraki karşılaşmamızda ise beni bıçakladı. Daha sonra yaptıklarını hiç anlatmayayım isterseniz."

Elenor dehşetle genç adamı dinliyordu. "Bütün bunlara inanmıyorum!"

"İnanın bana, hayatımda gördüğüm en inatçı, en dediğim dedik ve en gözü kara kadın o!"

Bu sözleri duyan Alyssa içinden ona küfretti. *Neymiş efendim, inatçı, dediğim dedik, sanki kendisi çok farklıydı!* İçinden taşan öfkeyle yüzünü ifadesiz tutmakta zorlanıyordu.

Elenor'un, "Tekrar kontrol etmesi için doktoru çağırayım." diyerek odadan çıkması üzerine, Alex'in yatağa yaklaştığını hissetti.

"Gözlerini artık açabilirsin. Annen gitti!"

Alyssa bir gözünü hafifçe aralayarak odaya baktı ama yine de duruşunu bozmadı.

"Numara yapmayı bırakmazsan, doktora bir hafta yatak istirahati için ısrar edeceğim." diyen genç adam ellerini yatağa dayayarak üzerine eğildi. Alyssa yatağa iyice yapışarak gözünü açtı.

"Dua et yaralısın. Seni dizime yatırıp bir güzel dövmemek için kendimi zor tutuyorum." Sesindeki tehdit kokan tını onun bunu yapabileceğini gösteriyordu. "Seni kendinden korumak için bir yere zincirlemek gerek! Sen sevgili karıcığım, yürüyen bir felaketsin!"

Genç kadın da en az onun kadar öfkelenmişti. "Dikkatinizi çekerim Ekselansları, karınız değilim, beni reddettiniz! Bu nedenle ne yaptığım sizi ilgilendirmez!"

"Neden reddettiğimi biliyorsun!"

"Benden kurtulmak için aptalca bahanelere sarılma!"

Alex, "Aptalca bahaneler mi?" diye tısladı. "Bu konunun aptalca olduğunu nereden çıkardın? Bu benim hayatım! Bilmediğim bir süre sonra tamamen bir bitkiye döneceğim. Seni de bu kadere ortak etmek istemediğim için söylediklerimi aptalca bahaneler olarak görüyorsan, bu konuda benim yapabileceğim başka bir şey yok!"

Yerinden doğrulan Alyssa onun yüzüne dokundu. "Yapabileceğin bir şey var. Bırak da yanında olayım. Ne kadar sürerse sürsün âşık olduğum adamın yanında olmak istiyorum. Bana ihtiyacın olduğu sürece de hep olacağım."

Yanağına dokunan eli tutan Alex dudaklarını onun avucuna bastırdı. "Bu kısa bir zaman dilimi değil, Alyssa. Bir süre sonra iyileşip kötü günleri arkamızda bırakamayacağız. Ömür boyu sürecek bu eziyetten dolayı aramızda aşk ve sevgi kalmayacak. Güçlükler, hastalık ve bu zor süreç, evliliğimizi ve aşkımızı öldürecek. En önemlisi senin mutsuzluğunu izleyeceğim. Şu anki hâline mutsuzum diyorsan bir de gelecek ayları ya da yılları düşün. Bunu sana yapamam." diyen genç adam geri çekildi.

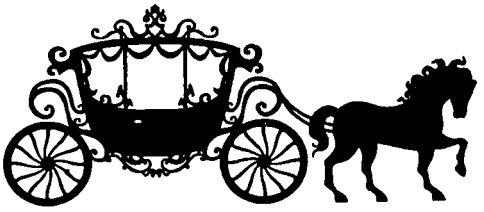
"Sen de bir korkak gibi evliliğimizi daha felaket gelmeden bitirmeye karar verdin!"

"Korkaklık değil, bencil olmamaya çalışıyorum. Senin önünde yaşayacağın uzun bir hayat var."

"Her günümü seninle geçirmek istiyorum!"

İnatçı adamın katılaşmış yüzünde parlayan acı dolu mavi gözleri kararlı bakıyordu. "İstesem de yapamam!" diyerek ondan uzaklaşan Alex kapıya yürüdü. Burada ona bu kadar yakınken onun her söylediğini yapabilecek kadar zayıflıyordu. Gözlerindeki aşk ve onu çağıran kadınsı bedeni bütün sorunları görmezden gelebilecek kadar aklını başından alıyordu. "Bir daha başını belaya sokarsan sözümü hatırla!"

Neden onu ikna edemiyordu? Lanet olası adam arkasına bakmadan çekip gitmişti! Alyssa dolu gözlerle kendini yatağa bıraktı.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Alex, bıkkınlıkla burun kemerini sıktı. Odadaki adamlar kendi aralarında tartışıyorlardı. Tedaviyi hangisinin daha iyi bildiği üzerine bitmek bilmeyen nutuklar atıyorlardı. Doktorlar... Evet, hepsi de Avrupa'nın en iyi doktorlarıydı. Geçen bir aylık süreçte sevgili karısı pes etmeyeceğini ispatlamış, kapısından adım atamadığı eve doktorlar göndermeye başlamıştı. Bunların içinde birkaç şifacı bir de şaman vardı.

Alex isteksizce gülerek pencereye yürüdü ve adamları tartışmalarıyla baş başa bıraktı.

Fransız doktor kan akıtmaktan, İspanyol olan da kafatasını bir testereyle açıp bakmaktan bahsediyordu. Yüce Tanrım, daha ölmeden parçalara ayırmayı düşünüyorlardı! Adamları kovması bir işe yaramamıştı. Bunlar gittiğinde yarın bir başkasının geleceğinden emindi genç adam.

İki gün önce de Kont Warren ona uzun bir mektup göndermiş ve karısının yaptığı son taşkınlıkları anlatmıştı. Davetlerde ona kur yapan beylerle dans etmiş, bu beylerden birkaçıyla bir kumarhaneye gitmiş, at yarışlarına katılmış, büyük miktarda para kaybetmişti. Dün akşam ise kaybettiği paralarla ilgili ona kızan Anthony'ye, *kocamın parasını harcıyorum, beş parasız kalmak istemiyorsa beni eve kabul etmek zorunda,* diye saçma bir bahane ileri sürmüştü. Bu genç adamı oldukça güldürmüştü. Kaybettiği birkaç bin poundla servetini bitiremeyeceğini bilseydi Alyssa ne düşünürdü acaba?

Ninova

Kont Warren'in kısa sürede yıprandığını belli eden cümleleri okurken yüksek sesle gülmüştü genç adam.

Alyssa'nın uslu uslu oturabileceğini zaten düşünmemişti. Kocasının dikkatini çekmek ve onu ikna etmek için elinden geleni yapacaktı ve yapıyordu da... Genç adam da bu inat karşısında yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı. Onu öyle çok özlemişti ki varlığını ve nefesini yanında, yakınında hissetmek için her bedeli ödemeye razıydı.

İçerideki seslerden başı ağrımaya başlamıştı. Geri dönerek ve "Beyler! Tedaviye karar verdiğimde size haber vereceğim! Şimdi beni yalnız bırakın!" diyerek susturduğu adamları açıkça kovdu.

Yüzü asılan beş kişilik grup, tıka basa dolu siyah çantalarını da alıp odayı terk ettiler.

Huzur dolu sessizlikte derin bir nefes aldı. Ciğerine dolan hava bütün evi kaplayan sabun, yağ ve merhem kokuyordu. Bu da aklına düşüncelerinden çıkmamak için direnen ve varlığını her yerde hissetmesine neden olan karısını getirdi.

"Seninle ne yapacağım? Asıl önemlisi sensiz nasıl yaşayacağım, Alyssa?" diye fısıldadı odanın içine doğru. Sağ elini kaldırıp, yumruk yapıp açtı. Sık sık olmasa da hâlâ uyuşuyordu. His kaybını tek bir kez, o da gece baskını yaptıkları zaman hissetmişti.

Doktor Butchard ve diğer doktorlar yanılıyor olabilir miydi? Belki sadece sağ kolu...

Kendini kandırmaya çalışan iç sesine kapılamazdı. Yumruğunu pencerenin pervazına indirdi. "Lanet olsun!" Canının yanmasından büyük zevk aldı. Bir süre sonra bunu da hissedemeyecekse acıdan da zevk almayı öğrenmeliydi.

Kapı vurulunca pencereden çekildi ve odaya giren uşağın uzattığı notu aldı. Adam selam verip çıktıktan sonra zarfı yırttı. Not David'den geliyordu. Tek bir cümle vardı.

Karın kumarhanemde ne halt ediyor, Alex?

"Kahretsin! Bu kadın ne yapmaya çalışıyor?"

Ninova

Elindeki notu buruşturup fırlattıktan sonra kapıya doğru yürüdü. Odadan çıktığında dış kapının yanında bekleyen Charles'e, "Odama sıcak su gönder! Bu akşam dışarı çıkacağım!" dedi.

Uşak koştururken kendisi de odasına çıktı.

Alyssa, daha önce bir kez geldiği fakat çok fazla inceleyemediği Casino Black'in içinde dolaşıyordu. Alex'in sık sık takıldığı mekân genç kadını biraz ürkütmüş ama daha fazla öfkelendirmişti. Sebebi ise bedenini cömertçe sergileyen ve erkeklerle aleni olarak yakınlaşan kadınlardı. Kocasının bu kadınlardan herhangi birine bu şekilde sarıldığını ve bedenine yapıştırdığını düşündükçe öfke kat sayısı da hızla yükseliyordu.

Bir adamın amacı kumar oynamak ve fahişelerle düşüp kalkmak değilse buraya niçin gelirdi?

Gördüğü utanç verici manzaralardan daha utanç verici olan ise buraya babasıyla gelmiş olmasıydı. Kont, bu gece onu yalnız bırakmamaya karar vermişti. Geldikleri yeri görünce de kibar olmayan bir şekilde homurdanmış ve gitmeleri gerektiğini söylemişti.

İçerisinin düşündüğü gibi utanç verici olmayacağını söylediğine çoktan pişman olmuştu. Genç kadın çevresini incelerken de "Bence gitsek iyi olacak!" diye kulağına fısıldamıştı Anthony.

"Ama buraya eğlenmeye geldik, Alex gelmeden gitmeyeceğim." dedi neşeli olmasına gayret ettiği bir sesle.

"Ekselanslarının geleceğini nereden biliyorsun?"

Kızının bakışını çevirdiği asma kata baktı. Kumral bir adam merdivenlerin tepesinde durmuş ve onları izlediğini belli eden bir dikkatle bakışlarını ikisine dikmişti.

"Çoktan haberi oldu. Güven bana, biraz sonra burada olacak."

"Daha az tehlikeli ve utandırıcı bir kumarhaneye gidebiliriz."

"Kocam o kumarhanelerde bana zarar gelmeyeceğini biliyor. Bunu denediğimi biliyorsun. Kılı bile kıpırdamadı. Ama burası söz konusu olduğunda eminim telaşa kapılacak."

"Sizin aranızdaki ilişkiyi anlamam mümkün değil!" diye homurdandı Anthony.

Masaların büyük çoğunluğu akşamın ilk saatlerine rağmen doluydu. Batı duvarında oldukça yüksek bir sahne hazırlanmıştı. Kırmızı perdelerle çevrili bu sahnede yatağı çağrıştıran bir koltuk vardı. Yarı çıplak bir kadın bu koltuğa uzanmış, erotik hareketlerle ve kendini okşayarak açık saçık bir şarkı söylüyordu. Onu dikkatle izleyen erkekler sahnenin önüne dizilmişlerdi ve kadına açık teklifler yapıyorlardı.

Anthony, kızarmış yanaklarla sahneye bir göz atarak, "Annen burada olsaydı kesinlikle kalp krizi geçirirdi. Şu an gördüklerimi öğrendiğinde de kesinlikle beni terk edecek!" diye mırıldandı.

"O zaman sevgili babacığım, öğrenmemesini sağlamalısınız." dedi genç kadın keyifle.

Anthony donup kalmış bedeniyle kıza bakıyordu. Gözleri ise öyle duygusal bakıyordu ki Alyssa bir an adamın büründüğü bu görünüşten dolayı endişelendi. "Ne... Ne oldu?" dedi titrek bir sesle.

"Bana baba dedin!" Sesi öyle boğuktu ki Alyssa güçlükle duyabilmişti.

Genç kadının da gözleri nemlenmişti. "Baba mı dedim?" Sonra gülümsedi. "Babam olduğunu iddia ediyordun, Lordum! Sakın vazgeçtiğini söyleme!"

Anthony kalabalıkta tepkisini belli etmekten çekinerek uzanıp kızının yanağını okşadı. "Sonsuza kadar vazgeçmeyeceğim tek ünvan!"

Yanlarından gelip geçen kalabalığın ortasında yaşadıkları duygusallıkla dikiliyorlardı.

Alyssa'ya çarpan biri bu duygusallığı bozdu. "Ne dersin, biraz para kaybedelim mi?" derken gözlerini kurulamıştı Alyssa.

"Sen kocanın parasını kaybedebilirsin ancak ben o poundları çok zor kazandım." diye şakacı bir sesle kızını cevapladı Kont.

Kâğıt oynanan ve zar atılan masalara doğru yürüdüler. Birlikte dolaşırken genç kadın masada oynanan oyunları izliyor, oyunun incelikleri hakkında bilgi sahibi olmaya çalışıyordu.

Zar atılan masaya geldiğinde gülümsedi. Bu oyunu biliyordu. Lorna'nın kumarbaz müşterilerinden biri bazen onunla ilgilenir, zarı nasıl tutması gerektiğini ve bu oyunda neye dikkat etmesinin kazandıracağını anlatırdı. Hatta ona zar tutmayı öğretmişti. İlgiyle oyunu izlemeye başladı.

Genç kadın, bir süre izlediği oyuna katılacağını işaret etti. Oyunu yönlendiren adam başını sallayarak kabul etti. Yeni oyuncuyla oyun yeniden başladı. Adamlar ustaca attıkları zarları canlı bir varlıkmış gibi yönlendiriyorlardı. Alyssa'nın amatör olduğu çok çabuk ortaya çıkacaktı. Ama zar tutmayı biliyordu, öyle değil mi?

Kurnazca gülümseyerek ona uzatılan zarı aldı. Bir süre elinde çevirdiği zarları öperek fırlattı. Üç iki gelince masadan mırıltılar yükseldi. "Şanssızlık, bir dahakine, hanımefendi!" kelimeleri kulağına geldi. Hayal kırıklığına bürünmüş gözlerle adamlara baktı. İlk elden zar tutması bu oyunun kurtları tarafından hemen anlaşılacaktı.

Bu nedenle bir kez daha attı. Yine olmamıştı. Kazananlar zafer naraları atıyordu. Sıra tekrar Alyssa'ya geldiğinde zarı salladı, öptü ve attı. Altı altı... Masada kısa bir sessizlik oldu, sonra kutlama ve tebrikler geldi.

Tam o anda ensesinde hissettiği sıcak nefes dizlerini titretti. Onun arkasında olduğunu biliyordu. Kokusu bütün salonu doldurmuş gibi başını döndürdü. Dudaklarını ve sıcak nefesini kulağında hissetti. Sonra onun boğuk ve baştan çıkarıcı sesini duydu.

"Sevgili Düşes'im, zar mı tutuyorsunuz? Hiç yakıştıramadım!"

Alex gazinoya girdikten sonra David'e baktı. Arkadaşının kalabalık arasında işaret ettiği noktaya doğru yürümeye başladı. David'in gösterdiği yerde zar oyunları vardı. Kalabalığın arasından geçtikten sonra onu koyu pembe ve lacivertin hâkim olduğu kıyafetiyle zar sallarken buldu. Sırtını açıkta bırakan kıyafet dudağını her noktasında gezdirmeyi deli gibi istediği teninin çoğunluğunu gözler önüne seriyordu. Dantelden oluşmuş ince bir şerit omuzlarından düşmüştü. Kızıl saçlarının çoğu buklelerle toplandığı için iştah açıcı sırtı diğer erkeklerin bakışlarına maruz kalıyordu. Ona ait olana

bakıyorlardı. Hem bu düşünce hem de genç kadının bu kıyafetle burada olması genç adamı sinirlendirdi.

Daha önce Alyssa'nın söylediği gibi ona ait olanı işaretleme ve herkese gösterme amacıyla yaklaştığı kızın kulağına doğru eğildi. Bu arada kurnazca zar tuttuğunu da görmüştü. Karısı onu şaşırtmaktan asla bıkmayacaktı.

"Sevgili Düşes'im, zar mı tutuyorsunuz? Hiç yakıştıramadım!" diye fısıldadı.

Alyssa, kuruyan dudaklarını ıslatarak yutkundu. Oyunbaz ve seksi sesi bir şeylerin değiştiğini haber veriyordu. Sonunda genç kadının inatçılığı karşısında pes etmeye mi karar vermişti? Masaya yaslanmış bedenine yapışan erkeksi bedenden anladığı kocaman bir evetti. Ellerini iki taraftan masaya dayamış olan Alex, onu her taraftan kuşatmıştı. Alyssa başını yavaşça çevirdi. Şimdi yüz yüze ve yakınlardı. Nefesleri birbirine karışıyor, dudakları neredeyse birbirine sürtünüyordu. Özlediği sıcaklığıyla kuşatılmıştı. Daha da sokulmaya teşvik eden bu sıcaklıkta ve mavi gözlerinin derinliklerinde kaybolmak isteyerek bedenini ona doğru yasladı. Sonra nerede olduklarını fark ederek utançla kızardı.

Doğrulup masaya dönerken, "Zar tutmanın ne demek olduğunu bilseydim Ekselansları Lordum, yapardım ama bilmiyorum." dedi.

Alex'in inanmayan alaycı gülüşünü duydu, sonrasında burnu hafifçe kulağına sürtündü. Nefesi ensesindeki tüyleri havalandırarak gıdıkladı. Dudağını tam o noktada istiyordu. Daha önceki tecrübelerinden o dudakların ensesine dokunmasının yarattığı etkiyi çok iyi hatırlıyordu. Pabucunun içindeki parmakları arzuyla kıvrıldı. Derin bir nefes alarak kendine gelmeye çalıştı. Onun bu kadar yakın olmasından ve baştan çıkarıcı tavırlarından dolayı kendini kaybetmek üzereydi.

"Belki de Leydim, bana karşı oynamak istersiniz. Ya da korkup oynamak istemezseniz sizi anlayışla karşılarım."

Bu alenen tahrik demekti. "Kazanan ne alacak?" Alyssa soluk soluğa mırıldanmıştı.

"Ödüllü mü oynamak istiyorsunuz?"

"Evet, ustasından öğrendiğim bir şey varsa karşılıksız oynamamam gerektiği, sonunda kazanacağım önemli bir ödül olmalı."

Kızın kendisini taşlamasına gülerek karşılık veren Alex, onun çenesinden tutarak kendisine bakmasını sağladı. Göz göze ve çok yakın... Aralarındaki hararet yükselmiş ve çevrelerindeki kendilerini izleyen herkesi unutmuşlardı.

"Bu oyunu kazanırsan beni kazanmaya bir adım daha yaklaşmış olacaksın, Leydim. Ben kazanırsam sizi alırım."

Genç kadının kaşları çatıldı. "Neden ben bir adım daha yaklaşırken siz doğrudan kazanıyorsunuz, Lordum?"

"Beni kolayca kazanabileceğini düşündüren nedir?" Tahrik eden mırıldanışını duymaktan çok onun hareket eden dudaklarına takılıp kalmıştı genç kadın.

Dudağını yalarken, "Kaç aşamadan söz ediyoruz, Lordum? Ona göre bu mücadeleyi kazanıp kazanmayacağıma karar vereceğim." diye mırıldandı.

Alex'in bakışları küçük pembe dilin dolgun kırmızı dudaklar üzerindeki ayartıcı hareketine takılmıştı. Islanan dudaklarına öylesine yakındı ki bir an burada bulunmaktan dolayı kendine kızdı. Şu an evde yatakta onu seviyor olabilirdi. Aptallık ettiğini çok geç fark etmişti. Yine de kızı, "Korkak! Oyunu bana mı bırakacaksın?" diyerek kızdırdı.

"Mücadele etmeden de sana sahip olacaksam neden zaman kaybedeyim?"

Alex, bedenini ona doğru bastırarak sertliğini hissetmesini sağladı. Ondan gelen içli inlemeye kocaman bir şekilde sırıttı. "Bir sonraki aşamayı merak etmiyor musun?"

"Çok merak ediyorum." diyen Alyssa, geriye doğru yaslandı ve onun şehvetle kararan yüzünü gördüğünde büyük bir tatminle gülümsedi.

"O zaman kazanmak için savaşmalısın." diyen genç adam ellerini masadan çekti, böylece onun tarafından ablukaya alınan Alyssa geçici olarak özgürlüğüne kavuştu.

"İyi oynayan kazansın o zaman, Lordum." diye cevaplayan Alyssa nefes almayı unutmuş, kalbi doludizgin atmaya başlamıştı. Dudağını ısırdı. Bacaklarının titremesini engelleyemiyor, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Sonunda ısrarlarının ve inatçılığının karşılığını görmek başını döndürmüştü.

Genç adam, bu cevaba seksi bir şekilde güldü. Aman Tanrım, bu adam daha öncede bu kadar seksi miydi? Yoksa kendisi özlemden onu daha seksi mi görmeye başlamıştı? Etrafında olanları umursamadan onun kıvrılan dudaklarına yapışmak istiyordu. İçine derin bir nefes çekti. Kalbi durmak üzereydi.

Alex, yavaş hareketlerle masadaki sandalyeye oturdu. Çapkınca kıstığı gözleriyle ona baktı. Eliyle oyunu işaret etti. "Hanımlar önden, buyurun, Leydim!"

Alyssa, bir kaşını kaldırıp arsızca ona baktı. Kıvrılan dolgun dudaklarını ıslattı. Genç adamın gözleri anında dudaklarına kaydı, sonra imalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Dikkatini dağıtmaya çalıştığını anlamıştı.

"Emin misiniz, Lordum? Size birkaç el avans verebilirim."

Alex, inanamıyormuş gibi başını sallayarak yeniden güldü. Haftalardır bu kadar gülme isteğiyle dolduğunu ve bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Onu yaşama bağlayacak bir şey ya da biri varsa o da kesinlikle bu kadındı. İkisi için, Alyssa için denemeden vazgeçmek istemiyordu. Onu kendinden uzaklaştırarak hata etmişti. Birlikte eğlenebilecekleri, gülebilecekleri, sevişebilecekleri ve aşklarını yaşayabilecekleri ne kadar günleri kalmışsa sonuna kadar değerlendirecekti.

"Oyunu kazandığımda Leydim, sizi buradan omzuma atıp götüreceğim."

Genç kadının gözleri heyecanla ve şaşkınlıkla irileşti. "Ekselansları Lordum! Kazanacağınızdan çok emin görünüyorsunuz. Ayrıca skandallardan çok çektiğinizi düşünüyordum."

Alex, rahat bir tavırla geriye yaslandı. Sandalyenin kolçağına dirseklerini dayadı. Bu görünüşünde asil ama kumarbaz, ciddi ama serseri bir hava vardı. Pek çok kadın gibi karısının da ölümüne sebep olacak kadar yakışıklı ve çekici görünüyordu.

Genç kadının onu aç gözlerle süzmesine çapkınca kıvrılan dudağıyla yanıt verirken, "Beni izlemeye devam mı edeceksiniz yoksa oyun mu oynayacağız, Leydim?" dedi. "Şahsen ben bir an önce ödülümü alma taraftarıyım."

Çevrelerine toplananlar ikisi arasında önce fısıldaşmayla başlayan ve bahse dönüşen oyunu ilgiyle izliyorlardı. Oyun sonundaki ödülü duymamışlardı, birbirlerine soruyorlardı.

Karşılıklı zar atmalarla başlayan oyun çekişmeli bir şekilde devam ederken, genç kadın her zar tuttuğunda genç adamın dudakları alayla kıvrılıyordu. Alyssa büyük bir hırsla, Alex ise çok sakin bir şekilde oynuyordu. Genç kadının her eğilişinde dekoltesinden gözler önüne serilen görüntüye odaklanmış görünüyordu. İşaret parmağı dudaklarında gezinirken gözleri bir an bile onun üstünden ayrılmadı.

Alyssa'yı yavaş yavaş hararet sarmaya başlamıştı. Titreyen elleriyle zarı doğru düzgün tutamıyordu. Çevrelerini saran kalabalık kendi oyunlarını bırakıp Lancester Dük ve Düşesi arasındaki bu oyunu seyretmek için toplanmıştı.

Anthony, Dük'ü görünce memnun bir gülümsemeyle oradaki işinin bittiğini anlayıp sessizce ayrılmıştı.

Görevli son el dediğinde durum genç adam lehineydi ve Alyssa son atışı yapacaktı.

Elindeki zarları sallayıp öptü ve genç adamın gözlerine bakarak masaya attı. Bir süre birbirlerine kilitlenen gözleri zara kayıtsız kaldı. Bakışını ilk çeken Alyssa oldu. Masadaki zarları görünce yüzüne yayılan pembelikle masadan bir adım uzaklaştı.

Herkes neler olacağını merakla beklerken, Alex sandalyesini iterek ayağa kalktı. Dudaklarında tembel bir gülümsemeyle ve avına yaklaşan bir panterin zarafetiyle karısına doğru yürümeye başladı.

Alyssa heyecandan soluk soluğa geriye gitti. Bu oyun her ikisi tarafından da oldukça baştan çıkarıcı ve keyifli bulunuyordu.

Tam dönüp üç adım atmıştı ki kendini genç adamın geniş omuzlarında baş aşağı sallanırken buldu. Attığı çığlık, salonda bulunanların eğlenceli gösteriyi izlerken attıkları kahkahalar arasında kayboldu.

"Alex lütfen, rezil oluyoruz! Tamam, yürüyeceğim, indir beni!"

"Henüz değil sevgilim, oyunu kazanamadın ama beni kazanmanın ikinci aşamasını merak etmiyor musun?" diyen genç adam çıkışa yürümek yerine salonun diğer ucunda bulunan ve kumarhanenin altına giden merdivenlere doğru yürüdü.

"Nereye gidiyoruz?" dedi genç kadın nefes nefese.

"Göreceksin!" Alex yanından geçtiği bir adama, "Aşağıya kimseyi bırakma!" diyerek merdivenleri inmeye başladı.

Geldikleri yeri, Alex onu omzundan indirip ayakta durmasını sağladıktan sonra inceleyebilmişti Alyssa. Burası neredeyse bir balo salonu kadar genişti. Taş duvarlardaki apliklerde mumlar yanıyordu. Ve bu duvarlar eski yeni çeşit çeşit silahlarla kaplıydı. Salonun tam ortasında ise halatlarla çevrili bir dövüş ringi vardı.

"Burası da ne böyle?" diye şaşkınlıkla sordu genç kadın. Geniş salonu dolaşıyor, silahları inceliyordu. Geri dönüp onu izleyen adama baktı. "Dövüşleri burada mı yapıyorsunuz?"

Alex, başını hayır anlamında salladı. "Buraya girebilen ilk kadın sensin. Bu ringi sadece bir cevap istediğimizde kullanıyoruz. Ya da birilerinin güvenirliliğini sınamak için..."

Genç kadının kaşları çatıldı. "Benim güvenirliliğimi mi sorguluyorsun?" Gözleri irileşti. "O ringde seninle dövüşmemi mi istiyorsun? Böylece seni ne kadar istediğime karar vereceksin. Kaybedeceğim kesin! Sana âşık olduğumu söylemem yeterli olmuyor mu?"

Gülümseyen genç adam, boyun bağını çözüp yakınındaki koltuğun üzerine attı. Ceketini de onun peşinden çıkarıp aynı savurganlıkla fırlattı. Ringin halatlarına doğru yürürken, "Oyunlardan hoşlanmaz mısın, sevgilim?" dedi.

"Orada beni yumruklayacaksan hayır, hoşlanmıyorum!"

Kahkaha atan genç adam iplerin arasından geçip kıza döndü. "Seni yumruklamayacak kadar çok seviyorum. Canını acıtmaktansa kendi canımı yakarım. Sadece kazanman için yeni bir şans tanımaya karar verdim. Zira yukarıdaki yenilginin acısını her hâlükârda çıkaracağını biliyorum. Aniden gelecek bir saldırıyı beklemektense beni burada yenmene izin vereceğim."

"Kurnazca..." diyerek gülümsedi genç kadın. "Ne yapacağım? Senin ellerin bağlıyken yumruklayacak mıyım? Bunu kesinlikle yapabilirim! Özellikle haftalardır beni süründürdüğün düşünülecek olursa ellerimi kullanırken kesinlikle çok zevk alacağım!"

"İstediğin buysa tamam, dokunabilirsen tabii..." diye sırıttı genç adam.

Alyssa iplerin arasından geçti ve onun karşısında durdu. "Yumruklarımı engelleyecek misin?"

Halatlara atılmış kumaş parçalarını alan Alex ona doğru yürüdü ve ellerini uzatmasını işaret etti. Alyssa kurnaz bir tavırla genç adamı durdurdu. "Bir dakika! Yapmam gereken bir şey var!"

Alex'in meraklı bakışları altında elbisesinin önünde çapraz bağlanmış kurdeleyi çözmeye başladı. Genç adamın yutkunduğunu duyabiliyordu ama işitmemiş gibi işine devam etti. Kurdeleyi çözmeyi bitirince elbisenin omuzlarından düşmesini sağladı. İç etekliğinin belindeki kurdeleyi de çözerek ayaklarının dibine düşürdü. Sonra hepsini tekmeleyip bir kenara fırlattı.

Başını kaldırıp Alex'in açlıkla yanan gözlerine baktı. "Korse kalmalı mı? Yoksa çözmeme yardım edecek misin?" diye mırıldandı işveli bir sesle.

"Hiç adil oynamıyorsun!" dedi adam hırıltılı bir sesle.

Ninova

"Ömrünün çoğunu sokak dövüşleri yaparak geçirmiş olan bir adama dokunabilmem için birazcık kendimden yardım alıyorum."

"Çok güçlü bir yardımcın var!" diyen adam boğazını temizleyerek yaklaşmasını işaret etti.

Ona doğru yürüyen genç kadın arkasını döndü. Sırtındaki bağcıkların çekiştirildiğini, sonra da korsenin gevşediğini hissetti ancak kımıldamadı. Alex'in elleri omuzlarına dokundu. Ardından dudakları boynunda işkence eden bir yavaşlıkla dolaştı.

Alyssa derin bir nefes alarak ona döndü. Ellerini uzatarak genç adamın sarmasını bekledi.

Bu arada Alex'in bakışları genç kadının kısa iç gömleğinde ve jartiyerlerindeydi. Zorlukla yutkunup kızın ellerini kumaşla sararken, "Bu hiç adil bir dövüş olmayacak!" diye homurdandı.

Sonunda birbirlerinden birkaç adım uzaklaştıklarında Alex, "Oyunun kuralı, yüzüme vurmaya çalışacaksın. On dakikan var! On dakika içinde eğer dokunamamışsan kaybedeceksin. En büyük ödül, beni yakalayıp öpebilirsen yenildiğimi kabul edeceğim!" dedi.

"Direnmeyeceğini düşünüyorum!"

"Söz veriyorum, direneceğim!" Kızı baştan ayağa inceleyen bakışları yeniden yüzüne döndü. "Bütün bu ayartıcı görüntüye rağmen pes etmeyeceğime emin olabilirsin. Sonra da bu ringin ortasında sana sahip olacağım ve dövüş hayatıma son noktayı senin içindeyken koyacağım!"

Alyssa'nın nefesi tıkandı, gözünün önüne gelen görüntülerle kalbi yörüngesinden çıktı. Bu dokunma işini es geçip doğrudan sonuca ulaşmak istiyordu. Hatta sızlayan kadınlığı onu bu konuda arsızca teşvik ediyordu.

Genç adamın da en az kendisi kadar istekli olduğu kabarmış pantolonun önünden ve mavi alevler saçan gözlerinden belliydi.

Ne demişler? Beklemek zevki arttırır! Biraz daha sabredebilirdi.

"Tamam, sen bilirsin!" diyen genç kadın onun çevresinde yavaş hareketlerle dönmeye başladı.

Kandırmak için her yaklaşmasında adam bir kedi gibi çevik hareketlerle uzaklaşıyordu. Bir süre sonra Alyssa'nın atakları ciddileşti.

Alex, sadece kendini savunma durumundaydı. Evet, ona vurmuştu ama bu dokunuşlar koluna, omzuna veya karnına olmuştu.

"Biliyor musun?" diyerek onun dikkatini çekti genç adam. "Dövüşçülerin genelde burunları kırık olur."

"Seninki kırık değil!" diye cevapladı yeni bir hamle yaparken Alyssa.

"Evet, yüzüme asla dokundurmam, dövüş yaptığım yıllarda bunu herkes bilirdi. Bu kural bir süre sonra karşımdaki rakibi sinirlendirir. Dikkati dağılır ve açık vermeye başlar. Çünkü odaklandığı tek şey yüzüme vurmaya çalışmaktır ve bunun dışında hiçbir şey düşünemezler."

Genç kadın kızgınlıkla, "Boşuna çabaladığımı mı söylemeye çalışıyorsun?" diye soludu. Yeniden ona doğru atılmış ve adam kollarının arasından bir yılanbalığı gibi sıyrılıp kaçmıştı.

Alex, onun topuzundan kurtulmuş saçlarına, kızarmış yanaklarına ve terlemiş göğüslerine baktı. Bu kesinlikle görsel bir şölendi. Dayanılması zordu ama şehveti körükleyen bu manzaraya doyasıya bakıyor olmaktan dolayı mutluydu.

Yaklaşık on dakikadır ringin içinde dönüp duruyorlardı. Sonunda iyice kızan Alyssa üzerine atladı, genç adam yana kaydı ve genç kadın yüzüstü yere kapaklanırken acıyla haykırdı.

Alex, böyle bir şey beklemiyordu. Onun canının yandığını duyduğu anda yanı başındaydı. "Alyssa! Sevgilim, iyi misin?"

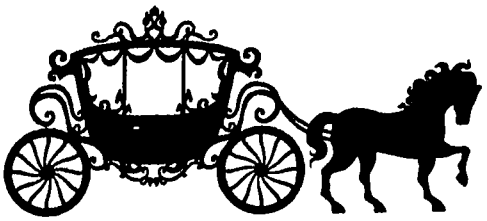
Genç kadın sadece inleyebilmişti. Alex, onu sırtüstü çevirirken dudaklarına kapanan dudaklarla dondu kaldı. Alyssa'nın boğuk gülüşü ve boynunu saran kolları nasıl tuzağa düştüğünü oldukça açıklıyordu.

Kızın dudaklarına saldırmadan önce, "Havva da Adem'i kurnazca kandırmıştı. Benim de karımın kurnazlığını hafife almamam gerekirdi. Yüce Tanrım!" diye homurdandı.

Dakikalar sonra ter içinde ve özlemle birbirlerini tüketmeye çalışıyorlardı.

Alex söz verdiği gibi dövüş hayatına karısının içindeyken son noktayı koydu.

Ninova

SON SÖZ

Alex, Kasırga'nın sırtında kahkaha atarak giden kıza bakıyordu. Çitle çevrili çayırlıkta atın kurnazca hamlelerine neşeyle gülerek karşılık veriyor, rüzgârda savrulan kızıl saçları yanıp sönüyordu. Âşık bir kadın, mutlu bir kadın gibi görünüyordu. Bunu sağlayabilmiş olmaktan dolayı göğsü gururla kabardı.

Artık karıncalanmayan ve duyarlı olan sağ eline baktı. Yumruk yapıp açtı. İnatçı ve azimli karısı sayesinde hastalıktan sonsuza kadar kurtulduğundan emindi.

Casino Black'ten eve döndükleri ayın sonunda bir gün Alyssa gözleri parlayarak çalışma odasına dalmıştı. Arkasından gelen adamı tanıtırken yerinde duramıyor, sürekli konuşuyordu.

Sonunda bu birbirinden bağımsız cümleleri toparlayabildiğinde, adamın uzun yıllar Çin'de kalmış bir doktor olduğunu anlayabilmişti.

Adam ona akupunktur denen bir tedaviden bahsetmiş, neler yapabileceğini anlatmıştı.

"Akupunktur yaklaşık 5300 yıllık bir geçmişe sahiptir." demişti adam, Alex'i daha fazla bilgilendirebilmek adına devam etmişti. "Akupunkturun Avrupa'da tanınmaya başlaması ise on beşinci yüzyıla kadar uzanmakla birlikte on yedinci yüzyılda özellikle Cizvit misyonerleri Doğu'da öğrendiklerini ve gözlemlerini Avrupa'ya aktarmışlardır. Bin altı yüz otuz yedide Portekizli Doktor Zaratus Lusitanus, kulakta bir noktanın koterizasyonu ile siatalji tedavi

Ninova

edildiğini belirtmiştir. İngiliz William Ten Ryhne ise bin altı yüz seksen üçte akupunktur üzerine bir kitap yazmıştır.

On sekizinci yüzyılda Avrupa'da on sekiz hekimin akupunktur hakkında yazıları var ve ben hepsini büyük bir dikkatle inceledim. Bunların en önemlileri Valsalva, Kaempfer, Du Hâlde, Cardonne, Du Jardin ve Siebold'dir. Valsalva, kitabında kulakta belirli bir alanı koterize ederek diş ağrısını geçirdiğini belirtiyor.

Hipokrat'ın, kulak kepçesinde belli noktaları kanatarak empotansı, baş ağrısını tedavi ettiği bilinmektedir."

Doktor bu konuda çok fazla araştırma yapmış, yazılan bütün kitapları okumuş, öğrendikleriyle yetinmemiş, en son olarak da Uzak Doğu'ya, bu ilmin merkezine gitmişti.

"İğne ile akupunktur tedavisinde etkili olan en önemli unsur, iğnenin kendisi değil; yeri ve özelliği belli olan, eni, boyu ve derinliği olan, vücut yüzeyindeki girişi nokta olan bölgelerdir. Eğer tedavide bu noktalar doğru bir şekilde uyarılamaz ise iğneyi batırmanın etkisi olmaz. Akupunkturdaki amaç, önce noktayı uyarmaktır. Bahsedilen uyarı iğne ya da parmaklar ile yapılabilir. Bu yöntemlerin hepsi tedavi edicidir."

Doktoru bıraksalar saatlerce değil, günlerce konuşabilirdi. Alyssa'nın yüzündeki heyecanı görünce Alex bu tedaviyi kabul etmişti.

Sonuç olarak aylar süren tedaviden sonra-ki üzerinden sekiz ay geçmişti- kendini iyi hissediyordu. Ayrıca genç kadın, aldığı bütün o yağları da üzerinde denemişti. Alex, yüzünde genişleyen gülümsemeye engel olamadı. Bu masajların her birinin ateşli sevişmelere dönüştüğü düşünülürse en çok bu tedavi şeklinden hoşlandığı söylenebilirdi.

Çitlere doğru yürüyüp yaslandı ve karısını izlemeye devam etti. Alyssa onu görünce atın yönünü çevirdi ve genç adama yaklaştı. "Ekselansları Lordum!" diyerek eğildi ve ona ateşli bir öpücük verdi.

"Ne zaman beni dinleyeceksin?" diye kızgın çıkması için oldukça uğraştığı bir sesle kızı azarladı.

"Her zaman sizi dinliyorum, Lordum!" diyen Alyssa altında sabırsızca kişneyen kısrağı umursamadan genç adamın dudağını yaladı.

"Kasırga'ya eyersiz biniyorsun!"

"Sadece çayırlıkta, Ekselansları Lordum!" diye cevaplayan Alyssa doğruldu. "Bir gezintiye çıkmaya ne dersin? Birlikte, söz veriyorum, pişman olmamanızı sağlayacağım!"

Alex boğuk bir sesle gülerek uzandı ve ensesinden tuttuğu kızı kendine doğru eğdi. Ona olan açlığı asla bitmeyecekti. Vahşice hırpaladığı dudakları bırakırken, "İşlerim olmasaydı bu ayartıcı teklife asla hayır demezdim ama gitmem gerek." dedi.

"Nereye?"

"Casino Black'e..."

"Uslu duracağınıza güvenebilir miyim, Ekselansları Lordum?"

"Kesinlikle uslu duracağım. Her an seni düşüneceğim."

"Yalancı!" diyen kız güldü. Ama söylenen bu sözlerin gerçek olduğunu bilen kendinden emin ve mutlu bir kadının gülüşüydü bu.

Altındaki huysuzlanan atın gemini çekerek uslu durmasını sağlarken Alex biraz endişelenmişti. "Tehlikeli olmayacağına emin misin?" diye sordu.

Sözünü ettiği minik sırrın verdiği bir gülümsemeyle, "Kesinlikle tehlikeli bir durum yok." dedi. "Son günlerde Konteslerin bebekle ilgili imalı konuşmalarını sen de fark ettin mi?"

"Etmemek mümkün mü?" diyerek gülümseyen adam, "Onlara ne zaman söylemeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

Alyssa sevimli bir ifadeye burnunu kırıştırdı. "Bana çektirdikleri eziyetleri düşünecek olursak biraz daha sürünmelerini istiyorum."

Baba olacaktı. Bu öylesine muhteşem bir duyguydu ki elinde olmadan Alex'in yüzüne de yansıyordu. "Çok kızacaklar!"

"Ama son derece de mutlu olacaklar!" diyerek kıkırdadı Alyssa.

Alex kendine doğru eğdiği kızı son bir defa öperken, "Gitmem gerek!" dedi isteksizce.

"Seni seviyorum, Ekselansları Lordum! Kendinize dikkat edin!" diyen Alyssa atın başını çevirdi.

O uzaklaşırken Alex, "Ben de seni... Hem de çok..." diye mırıldandı.

Liberty ve Fanny pencereden bu güzel görüntüyü izliyorlardı. Alyssa'nın gülüşü, Alex'in ona bakışı ve birbirlerine olan düşkünlükleri iki kadının da gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Kontesler birkaç ay önce Alyssa'nın ısrarlarıyla geri dönmüşlerdi. Biraz nazlanmış ve biraz da küskün durmuşlardı ancak Alexander'ın özürleriyle kalmayı kabul etmişlerdi.

"Görüyor musun, Fanny?" diye mırıldandı Liberty. "Bu bir kadının zaferi! Bu bir kadının azminin, bir adamın hayatını ve büyük bir aşkı kurtarışı... Bizim de payımızın olduğunu düşünmekten mutlu oluyorum."

"Ben de mutlu oluyorum ama kucağımıza minik bir vâris bıraktıklarında daha mutlu olacağım." diye cevapladı Fanny memnun bir tebessümle.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bu konuda bir plan yapmalıyız. Bu gençler zaman konusunda çok savurgan! Sanki bizim çok zamanımız varmış gibi davranıyorlar."

"Bence de bir an önce harekete geçmeliyiz."

"Bir planım var..." diyen Liberty, kız kardeşinin koluna girip sürükleyerek odadan çıkardı.

Kocasının gözlerine bağladığı mendili çekiştiren Alyssa, "Bunun amacı ne?" diye sordu. Bu arada boynunda dolaşan dudaklar genç kadını kuşkuya düşürmüştü. "Lordum, arabada gözlerim bağlıyken aklınızdan ahlaksızca şeyler geçmiyor, değil mi?"

Alex, "Harika olmaz mıydı?" diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Boynundaki dokunuşlar erimesine neden olurken itiraz bile edemiyordu Alyssa. Aniden dokunuşlar bitti ve kendini büyük bir yoksunluğun içinde buldu. İnleyerek itiraz etti.

"Daha sonra..." diyen Alex'in sesi vaat doluydu.

Ninova

Arabanın durduğunu hissetti genç kadın. "Neredeyiz?" diye sordu.

"Biraz sabırlı ol! Az sonra göreceksin!" diyen genç adam arabadan inip onu kollarına aldı. "Sadece takılıp düşmemen için..." diye fısıldadı kulağına.

Kahkaha attı Alyssa. "Bundan kesinlikle eminim, Lordum."

Alex yürümeye devam ederken genç kadın da nerede olduğuyla ilgili bir ipucu yakalayabilmek için dikkatle çevreyi dinliyordu. Bir süredir yürüdükleri hâlde hâlâ açık havadaydılar. Yüzünde güneşin ılık dokunuşunu hissedebiliyordu. Alex'in uzun adımlarının katettiği zeminde çakıl taşları gıcırdıyordu. Ve sanki insan fısıltıları duyuyordu. Oldukça yaklaşmışlardı.

Aniden duran genç adam kızı yavaşça yere bıraktı.

"Nereye geldik?" diyen Alyssa'nın gözlerindeki mendili çözdü.

Parlak gün ışığından dolayı geçici bir körlük yaşayan genç kadın gözlerini kırpıştırdı. Çevresini yeniden seçmeye başladığında ilk gördüğü, kadınlardan ve çocuklardan oluşmuş bir kalabalığın önünde olduğuydu.

Yaklaşık yirmi kişilik gruba utangaç bir tebessüm gönderirken, "Neredeyiz?" diye Alex'e mırıldandı.

Genç kadın soruyu sorarken, kalabalığın içinden çıkan küçük bir kız Alyssa'nın beline sarılınca şaşırdı. "Debby?" İnanamıyordu. Dizlerinin üzerine çökerek kızı kucakladı. "Senin burada ne işin var?"

"Annem ve kardeşim de burada." Kız arkasındaki bir noktayı gösterdi. Edith gayet sağlıklı bir şekilde kıza gülümsedi ve selam verdi. Bir başka kadın bir adım öne çıkınca, "Anita?" diye haykırdı. "Tanrım, seni sık sık düşünmüş ve merak etmiştim!" Birkaç adımda ulaştığı kadına sarıldı.

Kocasına bakarak, "Neler olduğunu anlamıyorum." diyebildi.

Alex kızın beline sarılarak kadınların hemen arkasında yükselen binayı işaret etti.

Yüksek bahçe duvarıyla çevrili ve sık ağaçların korumaya aldığı bir bahçenin ortasında yükselen bina eski ama bakımlıydı. Binanın en tepesindeki tabelaya bakışı takılınca dudakları şaşkınlıkla açıldı.

Üzerinde yazılanları okuduğu zaman inanamayan Alyssa dolu gözlerle genç adamın boynuna sarıldı. Hıçkırıkları dinmek bilmiyordu.

"Bunu... Bunu ne zaman... Yaptın? Böyle... Bir şeyi yapabildiğine... İnanamıyorum!" Hıçkırıklar arasında anlamsız kelimeler mırıldanıyordu.

Alex, onun kesik kesik söylediği cümleleri dinlerken bir taraftan da elindeki mendille gözyaşlarını siliyordu.

"Senin en büyük düşünü gerçekleştirmek istedim. Burası satılığa çıkarılan eski bir okuldu. Ben de aldım. Senin beni terk ettiğin günden bu yana tamirat ve yapım işleri sürüyordu. Sonra ihtiyacı olan insanları belirledik. Avukatım onlarla konuştu ve buraya yerleştirdi. Senin adına bir vakıf kurdum. Bu kimsesiz çocuk ve kadın evinin ihtiyaçları artık oradan karşılanacak."

Alyssa hıçkırdı ve onun boynuna daha sıkı sarıldı. "Sen mükemmel bir adamsın Ekselansları Lordum ve ben seni çok seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum, sevgilim! İsmini beğendin mi?"

Alyssa tabelaya ve hemen altında bu tabelanın açıklaması olan pankarta dönüp baktı ve ağlarken gülmeye başladı. "Evet, çok sevdim! Sence çok iddialı olmamış mı?"

Alex gülümseyerek onu kendine çekti. "Ah hayır, kesinlikle çok uygun, bu ismi okuyanlar benim karıma ne kadar âşık bir adam olduğumu anlayacak. Aynı zamanda skandallar kraliçesinden neler çektiğimi görüp bana acıyacaklar."

Alyssa ona biraz daha sokuldu ve alnını alnına dayadı. "Sevgilim, daha yolun başındasın! Bu sadece başlangıç..." Sonra ona sımsıkı sarıldı.

Alex için bütün dünya bu kolların çemberi içinde kalıyordu. Geriye kalan dünyayı bu bir çift yeşil göz ve kızıl saçlar için ateşe verebilirdi. "Ömür boyu sürecek tatlı lanetimsin!" diye mırıldanarak gülümsedi.

TEŞEKKÜR

Uzun bir aradan sonra ilk göz ağrım **Yakışıklı Dükler Cemiyeti Serisi'**nin ilk kitabı Ömür Boyu Benimsin'i kağıt kokusuyla okurlarıma ulaştıran **Lolla Yayınları'**na, bana olan desteğini asla esirgemeyen **Zeynep Alkanat** ve **Çiğdem Taşkıran**'a bu kitabın çıkması için yıllardır beni mesajlarıyla motive eden ve sabırla bekleyen okurlarıma, her zaman arkamda olan çocuklarıma, kitabın kapağını hazırlayan ve memnuniyetsiz teyzesine sabır gösteren yeğenim **Azra Dağ**'a, bu kitabı hazırlayan en az benim kadar titizlenen **Özge Özdemir** ve sıcak yaklaşımıyla **Merve Akyüz**'e çok teşekkür ederim.

Değerli okurlarım,

Yıllardır sabırla beklediğiniz ama benim yeni baştan yazmaya bir türlü cesaret edemediğim Yakışıklı Dükler Cemiyeti Serisi'nin ilk kitabı Ömür Boyu Benimsin'in basılmasında en büyük pay sizin. Umarım **Alex** ve **Alyssa** kalplerinizde en az benim kalbimdeki kadar büyük yer kaplar.

Teşekkürlerimle ve sevgiyle...

Jennifer Royce